SCOTT LYNCH
Piraţii
mărilor roşii
Cartea a doua a seriei
„Ticălosul Gentilom"

Scott Lynch

PIRAŢII MĂRILOR ROŞII

Cartea a doua a seriei
Ticălosul Gentilom

Traducere din limba engleză
Bogdan Olteanu

Scott Lynch ***Red Seas under Red Skies*** 2007

RAO 2012

PROLOG
O CONVERSAŢIE ÎNCORDATĂ

1

Locke Lamora stătea pe cheiul din Tal Verrar, cu suflul fierbinte al unei corăbii arzând în spate şi cu înţepătura rece a vârfului unei săgeţi pe gâtul său.

Rânji, străduindu-se să-şi ţină propria arbaletă îndreptată spre ochiul stâng al adversarului său; erau atât de aproape unul de celălalt încât s-ar fi împroşcat cu sânge dacă ar fi apăsat trăgaciul în acelaşi timp.

— Fii rezonabil, rosti omul din faţa sa. Broboane de sudoare alunecau lăsând urme vizibile pe obrajii şi fruntea înnegrite de funingine. Ţine cont de dezavantajele situaţiei în care te afli.

Locke pufni.

— Dacă n-ai cumva ochii făcuţi din fier, poţi vedea şi tu că dezavantajul este reciproc. Ce părere ai, Jean?

Stăteau faţă în faţă pe chei, Locke lângă Jean, atacatorii lor unul lângă celălalt. Jean şi adversarul său erau nas în nas, cu arbaletele încordate; patru săgeţi de metal rece stăteau încordate, gata de tragere, la o palmă de capetele a patru bărbaţi cât se poate de nervoşi. Nici unul dintre ei nu ar fi putut rata la distanţa asta, nici dacă ar fi intervenit toţi zeii din ceruri sau de sub pământ.

— Se pare că suntem toţi patru în rahat până la boaşe, încuviinţă Jean.

Pe apa din spatele lor, bătrânul galeon gemea şi scârţâia din toate încheieturile, pe măsură ce flăcările duduitoare îi mistuiau măruntaiele. Pe câteva sute de metri în jur, noaptea se prefăcuse în zi; carena era vârstată de dârele albe-portocalii ale încheieturilor ce plesneau. Fumul ţâşnea prin crăpăturile infernale în mici erupţii negre, ultimele răsuflări înfiorate ale unei uriaşe fiare de lemn ce sfârşea în chinuri. Cei patru bărbaţi stăteau chiar la capătul cheiului, nefiresc de singuri în mijlocul luminii şi zgomotului ce atrăsese atenţia întregului oraş.

— Lasă arma jos, în numele zeilor, zise adversarul lui Locke. Am primit ordin să nu vă omorâm decât dacă n-avem încotro.

— Daaa… Sunt sigur că ne-ai şi mărturisi dacă lucrurile ar sta altfel, spuse Locke. Zâmbetul i se lăţi pe chip. Îmi pare rău, dar nu-mi stă în fire să mă încred în oameni care îndreaptă arme spre beregata mea.

— O să înceapă să-ţi tremure mâna cu mult înaintea mea.

— Lasă că-mi sprijin vârful săgeţii de nasul tău când obosesc. Cine v-a trimis după noi? Cu cât vă plătesc? Avem şi noi bani; se poate

ajunge la o învoială mulţumitoare.

— Drept să-ţi spun, eu ştiu cine i-a trimis, interveni Jean.

— Serios?

Locke aruncă o privire către Jean înainte de a-şi lipi iar ochii de adversar.

— Şi s-a căzut la o învoială, dar nu aş numi-o mulţumitoare.

— Ăă… Jean, mi-e teamă că m-ai pierdut pe drum.

— Nu. Jean ridică o mână, cu palma desfăcută, către omul din faţa lui, apoi, încet şi cu băgare de seamă, îşi mută ţinta spre stânga… până ce arbaleta sa ajunse să ţintească spre capul lui Locke. *Tu* m-ai pierdut pe mine, Locke!

— Jean, rosti Locke şi rânjetul îi dispăru de pe chip, nu-i deloc amuzant.

— Sunt de acord. Dă-mi arma.

— Jean…

— Dă-o încoace. Uşor. Hei, tu de colo, eşti idiot cumva? Ia-ţi chestia aia din faţa mea şi ţinteşte-o spre el. Fostul adversar al lui Jean îşi linse nervos buzele, dar nu se clinti. Jean scrâşni din dinţi. Uite ce-i, maimuţă cu minte de burete, eu îţi uşurez munca. Îndreaptă-ţi arbaleta către blestematul meu de partener, ca să ne putem căra de pe cheiul ăsta!

— Jean, aş spune că întorsătura pe care par să o ia lucrurile nu e prea fericită, interveni Locke şi ar fi continuat dacă adversarul lui Jean nu ar fi ales tocmai acel moment ca să-i urmeze sfatul.

Locke avu deodată senzaţia că sudoarea i se revarsă pe faţă, de parcă umezeala trădătoare încerca să-şi ia tălpăşiţa înainte să se întâmple ceva şi mai rău.

— Aşa. Trei contra unu. Jean scuipă pe chei, arătând cu mâna sa liberă către cei doi agresori. Nu mi-ai lăsat de ales, aşa că a trebuit să fac un târg cu cel care i-a angajat pe aceşti domni, înainte să întindem pânzele… la naiba, e numai vina ta. Îmi pare rău. Credeam că o să mă contacteze înainte să sară pe noi. Acum dă arma încoace.

— Jean, ce naiba crezi că…

— Nici să nu-ncerci. Să n-aud o vorbă. Nu încerca să mă păcăleşti; te cunosc prea bine ca să te las să vorbeşti. Taci, Locke! Ia degetul de pe trăgaci şi dă arma încoace!

Locke se holbă la vârful oţelit al săgeţii lui Jean, cu gura căscată a neîncredere. Totul în jur păru să dispară în spatele acelui mic punct scânteietor, însufleţit de reflexia infernului de flăcări din dana din spatele său. Jean i-ar fi făcut un semn cu mâna dacă ar fi minţit. De ce naiba nu-i făcea semn cu mâna odată?

— Nu-mi vine să cred, şopti el. E imposibil.

— Îţi spun pentru ultima oară, Locke. Jean scrâşni din dinţi şi-l ţinti calm pe Locke direct între ochi. Ia-ţi degetul de pe trăgaci şi dă

blestemata aia de armă. Imediat!

CARTEA I
CĂRŢILE DIN MÂNĂ

„Dacă trebuie să joci, stabileşte de la început trei lucruri: regulile jocului, miza şi momentul în care ieşi din joc”.

Proverb chinezesc

CAPITOLUL UNU
Jocuri mărunte

1

Jocul se numea Caruselul Hazardului, miza era cam jumătate din averea pe care o strânseseră în întreaga lume, şi, ca s-o spunem drept, Locke Lamora şi Jean Tannen erau bătuţi ca două covoare prăfuite.

— Ultima strigare pentru a cincea mână, anunţă crupierul cu jachetă de catifea, de pe podiumul aflat de cealaltă parte a mesei rotunde. Domnii doresc să primească alte cărţi?

— Nu, nu… domnii doresc să se sfătuiască, rosti Locke, aplecându-se spre stânga ca să-şi ducă gura la urechea lui Jean. Îşi coborî vocea până la o şoaptă: Ce ai în mână?

— Un deşert pârjolit, murmură Jean, ridicându-şi ca din întâmplare mâna dreaptă ca să-şi acopere gura. Tu ce ai?

— Un pustiu de-amarnică dezamăgire.

— Rahat!

— Oare nu ne-am făcut rugăciunile săptămâna asta? Să fi tras unul din noi vreun vânt într-un templu sau ceva de genul ăsta?

— Credeam că pierderile făceau parte din plan.

— Chiar fac. Doar că mă aşteptam să opunem ceva mai multă rezistenţă.

Crupierul tuşi reţinut în mâna stângă, echivalentul unei scatoalce pentru Locke şi Jean la masa de joc. Locke se îndepărtă de Jean, bătu uşor cu cărţile în suprafaţa lăcuită a mesei şi afişă cel mai ştiu-eu-ce-fac rânjet pe care-l putu invoca din arsenalul său facial. Oftă în sinea sa, aruncând o privire la grămada voluminoasă de piese de lemn, care era pe cale să facă scurta călătorie dinspre centrul mesei către stiva adversă.

— Desigur, spuse el, suntem pregătiţi să ne înfruntăm soarta cu stoicism eroic, demn de pomenirea istoricilor şi a poeţilor.

Crupierul încuviinţă.

— Doamnele şi domnii deopotrivă refuză ultima strigare. Cărţile pe masă.

Urmă un vârtej de cărţi amestecate şi aruncate când cei patru jucători îşi aranjară ultima mână şi o aşezară pe masă cu faţa în jos.

— Foarte bine, rosti crupierul. Întoarceţi-le şi arătaţi-le.

Cei şaizeci-şaptezeci de pierde-vară bogaţi din Tal Verrar, care umpluseră spaţiul din spatele lor ca să urmărească fiecare pas al umilirii lui Locke şi Jean, se aplecară în faţă ca unul, nerăbdători să vadă cât de strâmtoraţi vor fi de data asta.

2

Tal Verrar, Trandafirul Zeilor, aflat la capătul apusean a ceea ce therinii socotesc a fi lumea civilizată.

Dacă ai putea rămâne suspendat la o mie de metri deasupra celui mai înalt turn din Tal Verrar sau dacă ai putea pluti acolo în cercuri domoale, precum neamurile de pescăruşi care năpădesc crăpăturile şi acoperişurile oraşului, ai înţelege că acest loc îşi trage străvechea poreclă de la uriaşele sale insule întunecate. Acestea par să se desfacă din inima oraşului, ca nişte semiluni tot mai mari, precum petalele stilizate ale unui trandafir din mozaicul vreunui artist.

Nu sunt naturale, nu cum este continentul ce se conturează la câteva mile spre nord-est. Continentul se crapă sub bătaia vântului şi-a vremii, arătându-şi vârsta. Insulele Tal Verrar sunt neatinse de vreme, sunt poate chiar dincolo de atingerea vremii… sunt făcute din sticla neagră a Eldrenilor, în cantităţi neînchipuit de mari, legate între ele şi străbătute de pasaje acoperite cu straturi de piatră şi mizerie, din care se înalţă oraşul oamenilor.

Acest Trandafir al Zeilor este înconjurat de un recif artificial, un cerc întrerupt cu un diametru de cinci kilometri, care face umbre sub valurile umbrite. Marea de Bronz se domoleşte când dă de acest zid ascuns, lăsând să treacă vase pe care flutură stindardele a o sută de regate şi stăpâniri. Catargele şi vergile lor ca o pădure, punctată de albul velelor strânse, la mii de metri sub picioarele tale.

Dacă ţi-ai putea întoarce privirea către insula apuseană a oraşului, ai vedea că suprafaţa sa formează, pe partea dinspre continent, pereţi negri ca smoala, cufundaţi la peste o sută de metri sub clipocitul domol al valurilor portului… o reţea de docuri de lemn, prinse de baza stâncilor. Partea dinspre mare a insulei este dispusă în terase, pe toată lungimea sa. Şase terase late şi întinse aşezate una deasupra celeilalte, mărginite fiind, cu excepţia celei mai înalte, de faleze domoale de cincisprezece metri înălţime.

Cel mai sudic cartier al acestei insule se numeşte Treptele de Aur… cele şase niveluri ale sale sunt ticsite cu cârciumi, săli de jocuri, cluburi private, bordeluri şi arene de luptă. Pentru oraşele-state Therine, Treptele de Aur sunt capitala jocurilor de noroc, un loc în care bărbaţi şi femei îşi pot arunca banii pe orice, începând de la cele mai nevinovate năravuri şi până la cele mai nelegiuite crime. Ca un semn mărinimos de ospitalitate, autorităţile din Tal Verrar au decretat că nici un străin aflat pe Treptele de Aur nu poate fi aruncat în sclavie. Drept urmare, sunt puţine alte locuri la apus de Camorr unde să fii mai în siguranţă, în cazul în care, străin fiind, ţi-ai băut minţile şi ai adormit prin şanţuri şi grădini.

Există o stratificare rigidă pe Treptele de Aur; cu cât urci mai mult, cu atât calitatea aşezământului creşte, odată cu mărimea, numărul şi

vehemenţa străjilor de la uşi. Treptele de Aur sunt încununate de o duzină de conace în stil baroc, clădite din piatră veche şi scoruş, îmbrăcate în bogăţia verde-umedă a grădinilor tunse şi a pădurilor miniaturale.

Acestea sunt „casele de noroc de calitate”… cluburi exclusive în care bărbaţii şi femeile cu stare pot să joace cât îi ţine punga. Veacuri întregi, aceste case au fost centre neoficiale ale puterii, locuri în care nobili, birocraţi, negustori, căpitani de corăbii, legaţi şi iscoade se adunau ca să-şi joace averile, atât personale, cât şi politice.

Orice tip de distracţie este posibil în aceste case. Musafiri de vază sosesc la cheiurile special rezervate de la baza stâncilor din portul interior şi sunt îmbarcaţi la bordul unor nacele trase în sus de către mecanisme cu apă, din cupru strălucitor. În felul acesta, evită rampele înguste, sinuoase şi aglomerate care deservesc primele cinci Trepte pe partea cu marea. Există chiar şi o pajişte pentru dueluri publice… o întindere largă de gazon bine întreţinut, aflată chiar în centrul celei mai înalte terase, astfel încât minţile să nu aibă timp să se limpezească atunci când sângele clocoteşte în vine.

Casele de calitate sunt sfinte. Un obicei mai vechi şi mai bine împământenit decât legea le interzice oştenilor sau conetabililor să calce pe-aici, afară doar de cazul în care trebuie pedepsite cele mai mârşave crime. Sunt invidiate de întreg continentul: nici un club străin, oricât de luxos sau de exclusivist, nu poate reda întru totul atmosfera specială a unei adevărate case de noroc verrari. Şi toate, până la una, sunt puse în umbră de Turnul Păcatului.

Înalt de aproape cincizeci de metri, Turnul Păcatului ţâşneşte către cer la capătul de miazăzi al celei mai înalte terase a Treptelor, aflată la peste optzeci de metri deasupra portului. Turnul Păcatului este un turn de Sticlă-străveche, cu sclipiri de mărgăritar negru. Un balcon larg, împodobit cu felinare alchimice, dă ocol tuturor celor nouă caturi ale sale. Noaptea, Turnul Păcatului este o constelaţie de lumini stacojii şi albastre-vineţii, culorile stemei Tal Verrar-ului.

Turnul Păcatului este cea mai exclusivistă, cea mai renumită şi cel mai bine păzită casă de noroc din lume, deschisă de la asfinţit şi până în zori pentru cei destul de puternici, bogaţi sau frumoşi ca să treacă de toanele străjerilor. Fiecare etaj superior îl întrece pe cel de sub el în lux, exclusivism şi gradul de risc al jocurilor permise. Accesul la caturile superioare poate fi dobândit doar printr-o bună reputaţie, printr-un comportament plăcut şi printr-un joc impecabil. Unii aspiranţi îşi petrec ani întregi din viaţă şi mii de solari încercând să atragă atenţia stăpânului Turnului Păcatului, a cărui autoritate feroce, în poziţia sa unică, a făcut din el cel mai puternic arbitru al favorurilor sociale din istoria oraşului.

Codul de conduită al Turnului Păcatului este nescris, dar la fel de

strict precum cel al unui cult religios. Regula de bază şi de necontestat… cine e prins că trişează aici e un om mort. Dacă însuşi arhontele din Tal Verrar ar fi prins cu o carte în mânecă, nici zeii nu l-ar putea scăpa de pedeapsă. La fiecare câteva luni, slujitorii din turn descoperă câte o excepţie de la regulă, şi uite-aşa mai moare cineva în caleaşca sa din pricina unei supradoze alchimice sau „alunecă” în mod tragic de la balconul celui de-al nouălea cat, zdrobindu-se de caldarâmul rece şi tare din curtea Turnului Păcatului.

Locke Lamora şi Jean Tannen avuseseră nevoie de doi ani şi de un set complet nou de identităţi false pentru a-şi croi drum spre cel de-al cincilea etaj, trişând cu grijă.

De fapt, ei trişează chiar în acest moment, încercând din răsputeri să ţină pasul cu nişte adversare care nu au deloc nevoie să procedeze la fel.

3

— Doamnele au o chintă de Turnuri şi una de Spade, completate cu Pecetea Soarelui, rosti crupierul. Domnii au o chintă de Cupe şi o mână amestecată, completată cu un cinci de Cupe. A cincea mână aparţine doamnelor.

Locke îşi muşcă interiorul obrazului, în timp ce un ropot de aplauze vibră în aerul cald din încăpere. Până acum, doamnele câştigaseră patru dintre cele cinci mâini, iar mulţimea abia catadicsise să bage în seamă singura victorie a lui Locke şi a lui Jean.

— Fir-ar să fie, rosti Jean, cu surpriză prefăcută.

Locke se întoarse către adversarul din dreapta sa. Maracosa Durenna era o femeie zveltă, trecută binişor de treizeci de ani, cu tenul închis şi cu părul bogat, de culoarea fumului ce iese din uleiul aprins; câteva cicatrice se puteau vedea pe gâtul şi braţele sale. În mâna dreaptă ţinea o ţigară subţire, neagră, înfăşurată în fir de aur, iar pe chip îi flutura un surâs reţinut, de mulţumire detaşată. Era limpede că jocul nu o solicita prea mult.

Folosind o mică greblă cu coada lungă, cu un gest sec, crupierul împinse către doamne micuţul morman de jetoane de lemn pierdute de Locke şi Jean, apoi, cu aceeaşi greblă, trase spre el toate cărţile; jucătorilor le era strict interzis să atingă cărţile după ce crupierul cerea ca acestea să fie date pe faţă.

— Ei bine, doamnă Durenna, zise Locke, felicitările mele pentru starea din ce în ce mai robustă a finanţelor dumneavoastră. Punga dumneavoastră pare singurul lucru care creşte mai repede decât iminenta mea mahmureală.

Locke îşi plimbă unul dintre jetoane pe degetele mâinii drepte. Micul disc de lemn valora cinci solari, cam cât simbria pe opt luni a unui muncitor de rând.

— Condoleanţele mele pentru ghinionul care pare să se ţină scai de dumneavoastră, domnule Kosta!

Doamna Durenna trase prelung din ţigară, apoi suflă încet un fuior de fum care rămase suspendat în aerul dintre Locke şi Jean, dar suficient de departe ca să evite o insultă făţişă. Locke ajunsese să-şi dea seama că ea folosea fumul de ţigară pe post de *strat péti,* „micuţul ei joc”… un manierism civilizat de ochii lumii, care avea în realitate scopul de a-i distrage sau enerva pe adversarii de la masa de joc, împingându-i să greşească. Jean plănuise să-şi folosească propria ţigară în acelaşi scop, însă Durenna ţintea mai bine.

— Nu se poate vorbi despre ghinion în prezenţa unor adversare atât de încântătoare precum dumneavoastră, spuse Locke.

— Mai-mai că-mi vine să admir un om care poate minţi cu atâta farmec, în timp ce este uşurat de toţi banii pe care-i are, interveni partenera Durennei, aşezată la dreapta acesteia, între ea şi crupier.

Izmila Corvaleur era aproape de talia lui Jean, vânjoasă şi rumenă la faţă, înzestrată cu rotunjimi prodigioase în toate locurile în care o femeie *poate* fi rotundă. Era atrăgătoare, fără doar şi poate, însă inteligenţa care-i sclipea în privire era tăioasă şi dispreţuitoare. Locke recunoscuse în ea un chef de harţă reţinut, tipic unui bătăuş de cartier… un apetit sporit pentru dispute dure. Corvaleur ciugulea încontinuu dintr-o cutie poleită în argint plină cu cireşe date prin pudră de ciocolată, lingându-şi zgomotos degetele după fiecare trufanda mâncată. Propriul ei *strat péti*, desigur.

„E făcută pentru Caruselul Hazardului”, se gândi Locke. Are un cap făcut pentru jocul de cărţi şi un corp capabil să facă faţă singurei pedepse prevăzute de joc în cazul pierderii unei mâini.

— Abatere, rosti crupierul.

De pe podiumul său, el porni mecanismul ce rotea caruselul. Acesta, aflat în centrul mesei, era compus din cadre circulare de bronz care conţineau, şir lângă şir, minuscule flacoane de sticlă, fiecare sigilat în argint. Caruselul se învârti sub lumina blândă a felinarelor din sala de joc, până când deveni un amestec continuu de linii de argint şi bronz, apoi se auzi un clinchet de mecanisme sub masă, zornăitul mai multor recipiente minuscule de sticlă groasă ciocnindu-se între ele, şi caruselul scuipă afară două flacoane. Acestea se rostogoliră în direcţia lui Locke şi Jean şi zăngăniră când loviră marginea uşor ridicată a mesei.

Caruselul Hazardului era un joc pentru două echipe de câte doi; era un joc *costisitor,* căci mecanismul automat al caruselului se dovedea a fi scump. La sfârşitul fiecărei mâini, învinşii primeau două flacoane, alese la întâmplare, din imensa rezervă de sticluţe a caruselului; acestea conţineau băuturi spirtoase amestecate cu uleiuri dulci şi cu suc de fructe pentru a le masca tăria. Cărţile erau numai un aspect al

jocului. Sub efectul crescând al micilor flacoane diabolice, jucătorii trebuiau să-şi păstreze şi concentrarea. Jocul se încheia doar atunci când unul dintre jucători se îmbăta mult prea tare pentru a mai putea continua.

În mod normal, la acest joc nu se putea trişa. Turnul Păcatului se ocupa de întreţinerea mecanismului şi de pregătirea flacoanelor; micile căpăcele de argint erau strânse bine şi sigilate cu ceară. Jucătorii nu aveau voie să atingă caruselul sau flacoanele altui jucător, sub ameninţarea imediată a „abaterii". Până şi bomboanele de ciocolată şi ţigările jucătorilor erau furnizate de casă. Locke şi Jean ar fi putut chiar să-i refuze doamnei Corvaleur plăcerea deosebită oferită de bomboane, însă asta ar fi fost o idee proastă, din mai multe motive.

— Ei bine, zise Jean destupând pecetea micuţei sale libaţii, asta-i în cinstea fermecătorilor păgubaşi, în cazul ăsta.

— Măcar de-am şti unde să dăm de vreunul, adăugă Locke, şi amândoi dădură băuturile pe gât. Poţiunea pe care o bău Locke îi încălzi gâtul cu aroma sa de prune… era una dintre cele tari.

Oftă şi puse flaconul jos, în faţa lui. Patru flacoane la unul, şi asta începuse să se simtă; îşi dădea seama din felul în care îşi simţea concentrarea deşirându-i-se pe la margini.

În timp ce crupierul amestecă şi împărţi cărţile pentru următoarea mână, doamna Durenna trase alt fum lung, satisfăcut din ţigara ei şi scutură scrumul într-un vas din aur masiv, aşezat pe un piedestal îndărătul mâinii sale drepte, apoi suflă pe nas două fuioare de fum leneşe şi fixă caruselul din spatele unui văl cenuşiu. „Durenna era un prădător natural, care pândea ascuns confortabil în spatele camuflajului său", gândi Locke. Informaţiile sale spuneau că, de puţină vreme, Durenna devenise speculant pe piaţa mărfurilor care circulau între zidurile oraşului. Înainte, comandase un echipaj de corsari, vânând şi scufundând, de-a lungul şi de-a latul mărilor, corăbiile negustorilor de sclavi jeremiţi. Nu se alesese cu cicatricele acelea bându-şi ceaiul în salonul cuiva.

Ar fi fost un mare, *mare* ghinion dacă o femeie ca ea îşi dădea seama că, pentru a câştiga jocul, Locke şi Jean apelau la ceea ce lui Locke îi plăcea să numească „metode discrete şi neortodoxe"; la naiba, ar fi fost de preferat să piardă pur şi simplu în vechiul stil clasic sau să fie prinşi că trişează de către servitorii din Turnul Păcatului. Măcar ei ar fi fost nişte călăi rapizi şi eficienţi. La urma urmei, trebuiau să supravegheze o casă de jocuri foarte aglomerată.

— Aşteaptă o clipă, îi spuse doamna Corvaleur crupierului, întrerupând şirul gândurilor lui Locke. Mara, domnii au avut parte de mai multe mâini proaste, într-adevăr. Nu s-ar cuveni oare să le acordăm o pauză?

Locke îşi ascunse emoţia subită; perechea care conducea la

Caruselul Hazardului putea oferi adversarilor o pauză scurtă, însă un asemenea gest de curtoazie era extrem de rar, deoarece le acorda învinşilor momente preţioase în care să-şi revină de pe urma efectelor băuturilor spirtoase consumate. Încerca oare Corvaleur să mascheze propria mahmureală?

— Domnii au fost nevoiţi să se obosească destul de mult pentru noi, tot numărând şi împingând spre noi jetoanele acelea. Durenna trase un fum, apoi suflă. Domnilor, ne-aţi face o mare onoare dacă aţi accepta o scurtă pauză, pentru a vă înviora şi a vă reveni.

Aaa… Locke zâmbi, împreunându-şi mâinile pe masă. Deci ăsta era jocul… faci spectacol şi arăţi cât de puţin le pasă cu adevărat doamnelor de adversarii lor, cât de sigure sunt de victoria lor. Acesta era un duel al etichetei, iar Durenna executase echivalentul unei fandări direct la beregată. Un refuz direct ar fi fost teribil; Locke şi Jean trebuiau să pareze cât se poate de delicat.

— Ce ne-ar putea înviora mai mult decât să continuăm jocul într-o asemenea companie aleasă? zise Jean.

— Sunteţi mult prea amabil, domnule De Ferra, răspunse doamna Durenna. Însă vreţi să se spună că am fost lipsite de suflet? Dumneavoastră nu ne-aţi refuzat nici un moft. Făcu un semn cu ţigara spre bomboanele doamnei Corvaleur. Ne-aţi refuza oare dorinţa de a vă întoarce favoarea?

— Nu v-am refuza nimic, doamnă, şi totuşi am prefera să vă îndeplinim dorinţa *cea mare,* care v-a făcut să vă deranjaţi până aici astă-seară… dorinţa de a juca.

— Mai avem multe mâini de jucat, adăugă Locke, şi ne-ar îndurera nespus să ştim că le-am supărat în vreun fel pe doamne.

Se uită ţintă în ochii crupierului pe când rosti aceste cuvinte.

— Până acum nu ne-aţi supărat, rosti cu glas suav doamna Corvaleur.

Stânjenit, Locke îşi dădu seama că atenţia mulţimii era îndreptată asupra acestui schimb de replici. El şi cu Jean provocaseră cele două femei, socotite drept cele mai bune jucătoare de Caruselul Hazardului din Tal Verrar, şi un număr însemnat de spectatori se îngrămădiseră la celelalte mese de la cel de-al cincilea cat al Turnul Păcatului. În mod normal, aceste mese găzduiau propriile jocuri, însă, printr-o înţelegere nerostită între casă şi clienţi, orice altă activitate din salon încetase pe durata măcelului.

— Prea bine, spuse Durenna. În ceea ce ne priveşte, nu avem nimic împotrivă să continuăm. Cine ştie? Poate chiar vi se întoarce norocul.

Locke se strădui să-şi ascundă uşurarea în momentul în care ea încetă acest mic joc; la urma urmei, ea chiar se aştepta să-i bată măr şi să-i stoarcă de bani, asemenea unui bucătar care scutură gângăniile dintr-o pungă cu făină.

— A şasea mână, zise crupierul. Miza iniţială este de zece solari.

În timp ce fiecare jucător împingea spre centrul mesei două jetoane de lemn, crupierul împărţi câte trei cărţi de jucător.

Doamna Corvaleur termină de mâncat încă o cireaşă dată prin ciocolată şi se linse pe degete. Înainte să-şi atingă cărţile, Jean îşi strecură iute degetele de la mâna stângă sub reverul hainei şi le mişcă, de parcă s-ar fi scărpinat. După câteva secunde, Locke făcu acelaşi lucru. Locke surprinse privirea doamnei Durenna şi o văzu cum îşi dă ochii peste cap. Semnalele între parteneri erau admise, însă era de preferat puţin mai multă subtilitate.

Durenna, Locke şi Jean se uitară la cărţi aproape simultan; Corvaleur se mişcă puţin mai greu, cu degetele-i încă umede. Chicoti încetişor. Să fi fost oare noroc sau *strat péti?* Durenna părea nespus de mulţumită, însă Locke nu avea nici o îndoială că ea îşi păstra aceeaşi expresie chiar şi în somn. Chipul lui Jean nu trăda nimic, iar în ceea ce îl privea, Locke afişă un rânjet subţire, deşi cărţile sale de deschidere nu făceau doi bani.

În cealaltă parte a încăperii, un rând de scări spiralate, cu balustrade de bronz, păzite de un slujitor vânjos, ducea până la etajul şase, dând într-un soi de galerie, la un moment dat. O mişcare de-abia întrezărită în această galerie îi atrase atenţia lui Locke; pe jumătate ascunsă în umbră se afla o siluetă zveltă, îmbrăcată elegant. Lumina caldă şi aurie a felinarelor din cameră se răsfrângea într-o pereche de ochelari, iar Locke simţi un fior înfrigurat trecându-i pe şira spinării.

Să fi fost oare adevărat? Locke încercă să tragă cu ochiul la silueta din umbră, în timp ce se prefăcea că se concentrează asupra cărţilor sale. Lumina din ochelarii aceia nu tremură, nici nu-şi schimbă direcţia… omul chiar urmărea ce se întâmpla la masa lor.

Perfect. În sfârşit, el şi Jean atrăseseră (sau agăţaseră, şi tot ar fi profitat de şansa asta, pe toţi zeii!) atenţia omului care-şi avea biroul la etajul nouă… stăpânul Turnului Păcatului, căpetenia secretă a tâlharilor din Tal Verrar, un om care ţinea sub o mână de fier atât lumea furtişagurilor, cât şi pe cea a luxului. În Camorr i s-ar fi spus *capa,* însă aici el nu-şi luase nici un alt titlu pe lângă numele său.

Requin.

Locke îşi drese glasul, îşi întoarse privirea spre masa de joc şi se pregăti să piardă cu graţie încă o mână. Pe apele întunecate de afară se putea auzi ecoul îndepărtat al clopotelor de pe corăbii anunţând cel de-al zecelea ceas al serii.

4

— A optsprezecea mână, anunţă crupierul. Miza iniţială va fi de zece solari. Locke fu nevoit să dea la o parte cele unsprezece flacoane din faţa sa, cu o mână tremurândă, pentru a împinge intrarea către

centrul mesei. Doamna Durenna, neclintită ca o corabie andocată, fuma a patra ţigară din acea seară. Doamna Corvaleur părea să se clatine în scaun; nu era oare mai roşie în obraji decât de obicei? Locke încercă pe cât posibil să nu se holbeze prea stăruitor în momentul în care ea plasă miza iniţială; poate că acest clătinat era provocat de propria beţie iminentă. Era aproape miezul nopţii şi aerul încărcat cu fum al încăperii aglomerate îi înţepa ochii şi gâtul lui Locke, de parcă ar fi fost făcut din lână.

Crupierul, la fel de impasibil şi ager… părea să fie chiar mai mecanic decât caruselul… aruncă trei cărţi spre Locke. Locke îşi trecu degetele pe sub pulpana hainei, apoi trase cu ochiul la cărţi şi scoase un „Ahhhh-ha”, pe un ton de plăcere plină de interes. Cărţile sale erau o constelaţie uluitoare de nimicuri; cea mai proastă mână pe care o avusese până atunci. Locke clipi şi îşi miji ochii, întrebându-se dacă nu cumva alcoolul îi masca un rând de cărţi decente, însă vai!… când se concentră din nou, tot doi bani făceau.

Doamnele fuseseră obligate să bea după ultima tură, însă, dacă Jean, prin cine ştie ce minune, nu ascundea o mână excelentă în stânga lui Locke, erau şanse mari ca în curând încă un flacon să se rostogolească voios până la mâna tremurândă a lui Locke.

Optsprezece mâini, îşi zise Locke, în care pierduseră deja nouă sute optzeci de solari. Mintea sa, bine îmbibată cu tăriile Turnului Păcatului, începu să rătăcească printre calcule. Cam atât valora un rând de haine dintre cele mai bune pentru o persoană sus-pusă. Sau o micuţă corabie. Sau o casă foarte mare. Sau cât câştiga într-o viaţă un meşteşugar cinstit, un zidar, de exemplu. Oare jucase vreodată rolul unui zidar?

— Prima strigare, rosti crupierul, aducându-l cu picioarele pe pământ.

— O carte, spuse Jean. Crupierul îi dădu o carte; Jean trase cu ochiul la ea, dădu din cap aprobator şi împinse încă un jeton de lemn către mijlocul mesei. Plusez.

— Merg, zise doamna Durenna. Împinse două jetoane din grămada ei considerabilă. Îi arăt partenerei.

Îi arătă două cărţi din mână doamnei Corvaleur, care nu-şi putu înăbuşi un surâs.

— O carte, spuse Locke. Crupierul îi dădu o carte şi el ridică un colţ cât să vadă ce era. Doiul de Cupe, care făcea fix cât un rahat de câine bolnav în situaţia lor. Se sili să zâmbească. Plusez, rosti el, împingând două jetoane înainte. Mă simt norocos.

Toţi ochii se îndreptară nerăbdători spre doamna Corvaleur, care pescui încă o cireaşă dată prin ciocolată din rezerva ei tot mai redusă, o trosni în gură şi apoi îşi linse repede degetele.

— O-ho, făcu ea, uitându-se la cărţi şi bătând darabana pe masă cu

degetele sale lipicioase. O… ho… ho… Mara, este… cea mai ciudată…

Şi-apoi se prăvăli în faţă, trântindu-şi capul pe grămada mare de jetoane de pe masă. Cărţile sale se împrăştiară pe masă, cu faţa în sus, iar ea încercă să le prindă şi să le acopere, fără sorţi de izbândă.

— Izmila, zise doamna Durenna, cu o urmă de teamă în glas. Izmila!

Se întinse spre partenera ei şi o apucă de umerii săi laţi, scuturând-o bine.

— ’Zmila, bălmăji doamna Corvaleur cu o voce somnoroasă şi smiorcăită. Limba îi ieşi, iar bucăţi de ciocolată şi de cireşe i se scurseră pe piesele de cinci solari. Mmmmmmilllaaaaaaaaa. Foaaaarte… ciudat… cea mai ciudată…

— Este rândul doamnei Corvaleur. Crupierul nu-şi putu ascunde surprinderea din voce. Doamna Corvaleur trebuie să spună ce face.

— Izmila! Concentrează-te! şopti doamna Durenna, pe un ton agitat.

— Sunt… cărţi… mormăi Corvaleur. Ai grijă, Mara. Atât… de multe… cărţi. Pe masă.

Apoi adăugă:

— Blemble… na… fia… ga.

Şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

— Abatere finală, zise crupierul după câteva secunde.

Cu grebla sa, adună toate jetoanele doamnei Durenna, făcând un calcul rapid. Locke şi Jean aveau să ia tot ce era pe masă. Pericolul pierderii a o mie de solari, care se contura deja la orizont, tocmai se transformase într-un câştig de aceeaşi mărime, iar Locke oftă uşurat.

Crupierul privi către doamna Corvaleur, care îşi folosea fisele de lemn pe post de pernă, şi tuşi în mână.

— Domnilor, rosti el, casa vă va, ăă, oferi piese de aceeaşi valoare în locul… celor încă folosite.

— Desigur, încuviinţă Jean, mângâind încet grămăjoara de jetoane ale Durennei care se înălţa acum în faţa sa.

În mulţimea din spatele lor, Locke putu auzi strigăte de uluială, consternare şi surprindere. Un ropot firav de aplauze se auzi în cele din urmă din partea spectatorilor mai mărinimoşi, pierind însă iute. Erau puţin stânjeniţi, mai degrabă decât entuziasmaţi, să vadă o personalitate precum doamna Corvaleur cedând după numai şase pahare.

— Hmmm, făcu doamna Durenna, stingându-şi ţigara în recipientul de aur şi ridicându-se în picioare. Îşi îndreptă în mod ostentativ jacheta… din brocart şi catifea neagră, ornată cu butoni de platină şi cu fireturi de argint, valorând cât o bună parte din tot ceea ce pariase în acea seară. Domnule Kosta, domnule De Ferra… se pare că trebuie să ne recunoaştem înfrânte.

— Dar în nici un caz întrecute la joc, adăugă Locke, adunându-şi rămăşiţele judecăţii sale făcute praf pentru a produce un ultim zâmbet

şiret şi fermecător. Aproape că ne veniserăţi… ăă, de hac.

— Da, se-nvârte totul în jurul meu, completă Jean, ale cărui mâini erau la fel de sigure ca ale unui bijutier, precum fuseseră pe întreg parcursul jocului.

— Domnilor, vă sunt recunoscătoare pentru compania dumneavoastră antrenantă, rosti doamna Durenna pe un ton care lăsa să se înţeleagă exact contrariul. Poate mai facem un joc săptămâna aceasta? Trebuie să ne acordaţi şansa de a ne lua revanşa, fără îndoială; aşa se cuvine.

— Nimic nu ne-ar face mai mare plăcere, spuse Jean, iar Locke încuviinţă viguros, ceea ce făcu ca întregul său craniu să fie străbătut de junghiuri dureroase.

Auzind asta, doamna Durenna îşi întinse mâna cu răceală şi le îngădui celor doi să sărute aerul de deasupra. După ce făcură acest lucru, de parcă s-ar fi supus unui şarpe deosebit de irascibil, patru dintre oamenii lui Requin se iviră pentru a o duce pe doamna Corvaleur, care acum sforăia, într-un loc mai potrivit.

— Zău, cred că-i al naibii de plictisitor să ne urmăreşti cum încercăm să ne băgăm sub masă unii pe ceilalţi noapte de noapte, zise Jean.

Îi azvârli crupierului o piesă de cinci solari; se obişnuia să se lase omului de la masă un mic bacşiş.

— Nu cred, domnule. Cum doriţi să primiţi restul?

— Ce rest? zâmbi Jean. Ţine-l pentru tine.

Crupierul lăsă să se întrezărească o urmă de emoţie pentru a doua oară în acea seară; deşi o ducea relativ bine din punct de vedere material, un jeton ca acela valora cât jumătate din salariul său anual. Îşi înăbuşi un icnet când Locke îi mai azvârli o duzină.

— Şansa este o doamnă care preferă să treacă de la unul la altul, spuse Locke. Cumpără-ţi o casă, dacă vrei. Mi-e cam greu să socotesc acum.

— Zeii să vă ocrotească… *mii* de mulţumiri, domnilor! Crupierul aruncă o privire în jur şi apoi şopti: Doamnele acelea nu pierd prea des, să ştiţi. De fapt, este prima oară când le văd înfrânte.

— Orice victorie are preţul ei, zise Locke. Capul meu cred că îl va plăti când mă voi trezi mâine.

Doamna Corvaleur fu transportată cu băgare de seamă pe scări, iar doamna Durenna îi urmă pe oamenii care o duceau pe partenera ei de joc, fără să-i piardă din ochi. Mulţimea se împrăştie; puţinii spectatori care rămaseră la mesele lor cerură crupieri, aperitive şi pachete de cărţi pentru propriile jocuri de noroc.

Locke şi Jean îşi strânseră jetoanele (unele noi, neacoperite de salivă, care le fuseseră aduse cu repeziciune de către servitori pentru a le înlocui pe cele ale doamnei Corvaleur) în obişnuitele cutii de lemn,

căptuşite cu catifea, şi îşi croiră drum spre scări.

— Felicitări, domnilor! îi întâmpină omul care stătea de strajă la scara ce ducea spre cel de-al şaselea cat.

Clinchetul paharelor şi murmurul conversaţiilor se putea auzi ajungând la ei de sus, înăbuşit.

— Mulţumim, spuse Locke. Ceva a cedat în doamna Corvaleur, mă tem, cu numai o mână sau două înainte să păţesc eu asta.

El şi Jean coborâră treptele care împrejmuiau zidul exterior al Turnului Păcatului. Purtau straie alese, de oameni respectabili, după ultima modă de vară din Tal Verrar. Locke (care îşi vopsise părul cu substanţe alchimice, dându-i o nuanţă de blond nisipiu) purta un surtuc cafeniu-deschis, încins la brâu, şi pantaloni evazaţi, până la genunchi; mânecile sale triple, uriaşe erau căptuşite în portocaliu şi negru şi ornate cu butoni de aur. Nu purta vestă; doar o tunică leoarcă de sudoare, din cea mai scumpă mătase, sub eşarfa largă şi neagră de la gât. Jean era îmbrăcat asemănător, deşi surtucul său avea culoarea albastră-cenuşie a mării sub un cer înnorat, iar pântecele îi era prins cu o cingătoare lată şi neagră precum firele de păr scurte şi buclate din barbă.

Coborâră etaj după etaj, croindu-şi drum printre persoane de vază… printre regine ale negoţului verrari, la braţ cu însoţitorii lor de ambe sexe, pe post de animale de companie. Printre bărbaţii şi femeile care îşi cumpăraseră titluri nobiliare în Lashain, privindu-i printre cărţi de joc şi carafe de vin pe donii şi donele din Camorr; printre comandanţii de navă vadrani, în hainele lor negre şi strâmte, cu trăsăturile lor ascuţite şi palide acoperite de bronz precum nişte măşti. Locke recunoscu cel puţin doi Priori, membri ai consiliului de negustori care conducea Tal Verrar-ul, cel puţin teoretic. După toate aparenţele, adâncimea buzunarului era cel mai important criteriu în selecţia membrilor.

Zarurile se rostogoleau şi paharele se ciocneau; petrecăreţii râdeau, tuşeau, blestemau şi suspinau. Fuioare de fum pluteau alene prin aerul cald, purtând atât parfumuri şi miresme de vin, sudoare şi fripturi, cât şi, sporadic, aroma răşinoasă a drogurilor alchimice.

Locke văzuse înainte palate şi vile în toată regula; Turnul Păcatului, aşa opulent cum era, nu întrecea cu mult în dichis casele în care mulţi dintre oamenii prezenţi aici aveau să se întoarcă după ce se isprăvea noaptea. Adevăratul farmec al Turnului venea din exclusivitatea sa capricioasă; era de-ajuns să refuzi ceva unui număr mare de oameni şi, mai devreme sau mai târziu, acel ceva avea să fie învăluit de o aură de mister mai deasă decât ceaţa.

La capătul parterului se afla o gheretă din lemn masiv, deservită de câţiva servitori nefiresc de vânjoşi şi ferită de ochii lumii. Din fericire, nu era coadă. Cu un pic cam mult zgomot, Locke trânti cutia cu

jetoane pe tejgheaua de sub singurul geam al gheretei.

— Trece totul în contul meu.

— Cu plăcere, domnule Kosta, zise casierul-şef, luând cutia. Leocanto Kosta, negustor speculant din Talisham, era bine cunoscut în acest regat al vinului, fumurilor şi pariurilor. Casierul transformă iute grămada de jetoane a lui Locke în simple semne într-un registru. După victoria lor asupra Durennei şi a lui Corvaleur, chiar şi scăzând bacşişul lăsat crupierului, partea lui Locke din câştig se apropia de cinci sute de solari.

— Înţeleg că este cazul să vă felicit, domnule De Ferra, rosti servitorul când Locke se dădu înapoi pentru a-i permite lui Jean să se apropie de tejghea cu propria cutie.

Jerome De Ferra, de asemenea din Talisham, era bunul prieten al lui Leocanto. Semănau ca două picături de apă.

Deodată, Locke simţi o mână pe umărul stâng. Se răsuci cu grijă şi se trezi în faţa unei femei cu părul creţ şi negru, în straie alese, în aceleaşi culori cu ale slujitorilor din Turnul Păcatului. Jumătate din chipul ei era sublim… cealaltă jumătate era acoperită cu o mască din piele cafenie, încreţită de parcă ar fi suferit arsuri crunte. Când surâse, partea vătămată a buzelor sale nu se mişcă. Locke avu senzaţia că o femeie vie se zbătea să iasă de sub o statuie necizelată de lut.

Selendri, majordomul lui Requin.

Mâna pe care i-o aşezase pe umăr (stânga, de pe partea arsă) nu era naturală. Era un simulacru din bronz masiv şi sclipi uşor la lumina felinarului când şi-o retrase.

— Casa vă felicită, rosti ea cu un glas şoptit şi înfiorător, atât pentru bunele maniere, cât şi pentru norocul deosebit, şi doreşte ca dumneavoastră şi domnul De Ferra să aflaţi că sunteţi bine-veniţi la cel de-al şaselea cat, în caz că vreţi să profitaţi de acest privilegiu.

Zâmbetul lui Locke fu cât se poate de sincer.

— Mii de mulţumiri, din partea mea şi a partenerului meu, zise el cu volubilitatea unui om cherchelit. Consideraţia binevoitoare a casei este nespus de măgulitoare, bineînţeles.

Ea dădu din cap aprobator, dar neutru, apoi se furişă înapoi în mulţime la fel de iute pe cât venise. Oamenii începură să ridice apreciativ din sprâncene, ici şi colo: din câte ştia Locke, puţini dintre musafirii lui Requin erau înştiinţaţi de către Selendri însăşi când statutul lor social creştea.

— Se pare că suntem la mare căutare, dragul meu Jerome, spuse el pe când îşi croiau drum prin mulţime către uşa de la intrare.

— Pentru moment, observă Jean.

— Domnul De Ferra, îi întâmpină radios uşierul, şi domnul Kosta. Doriţi să vă chem o trăsură?

— Mersi, nu-i nevoie, zise Locke. Cred că o să cad lat dacă nu mă

răcoresc puţin în aerul nopţii. O să mergem pe jos.

— Prea bine, domnule.

Cu precizie ostăşească, patru slujitori deschiseră uşile pentru ca Locke şi Jean să poată trece. Cei doi hoţi coborâră cu grijă un rând de trepte de piatră, acoperite cu un covor roşu de catifea. Covorul era aruncat la gunoi şi înlocuit în fiecare noapte. Drept urmare, doar în Tal Verrar putea cineva să vadă nenumăraţi cerşetori dormind pe mormane de zdrenţe de catifea roşie.

Panorama îţi tăia răsuflarea; în dreapta lor, forma de semilună a insulei se putea zări dincolo de contururile celorlalte case de noroc. Miazănoaptea era ceva mai întunecată decât strălucirea ca de nimb a Treptelor de Aur. Dincolo de oraş… la miazăzi, apus şi miazănoapte… Marea de Bronz sclipea într-un argintiu fosforescent, luminată de cele trei luni de pe cerul fără nori. Ici şi colo pânzele unor corăbii îndepărtate se înălţau fantomatice pe fundalul de argint-viu.

Locke putea privi în jos, spre stânga, şi să vadă acoperişurile aşezate în trepte de pe cele cinci terase inferioare ale insulei, o panoramă care îi dădea ameţeli în ciuda caldarâmului solid de sub picioare. De jur împrejur se auzea murmurul desfătărilor oamenilor şi zăngănitul făcut de trăsurile trase de cai pe pavaj; cel puţin o duzină se deplasau ori aşteptau de-a lungul bulevardului drept de la cel de-al şaselea nivel. Deasupra, Turnul Păcatului se înălţa în întunericul lăptos de la strălucirea felinarelor alchimice, precum o lumânare menită să atragă atenţia zeilor.

— Iar acum, dragul meu pesimist de meserie, rosti Locke pe când se îndepărtau de Turnul Păcatului şi căpătau oarecare intimitate, negustorul meu de griji, izvorul meu neostoit de îndoieli şi de batjocuri… ce mai ai de spus?

— O, mai nimic, negreşit, jupâne Kosta. Mi-e atât de greu să gândesc, aşa uluit cum sunt de geniul sublim al planului dumitale.

— Mi se pare că tonul tău aduce puţin a sarcasm.

— Ferească-ne zeii! se apără Jean. Mă jigneşti! Nespusele tale virtuţi infracţionale au triumfat din nou, la fel de inevitabil precum mareea. Mă arunc la picioarele tale şi îţi cerşesc iertarea păcatelor. Geniul tău este însuşi sufletul lumii.

— Şi-acum îţi…

— Măcar de-ar fi fost un lepros la îndemână, îl întrerupse Jean, ca să-l poţi atinge şi să-l tămăduieşti miraculos.

— Eh, invidia te face să scoţi toate prostiile astea pe gură!

— Se prea poate, zise Jean. De fapt, ne-am îmbogăţit în mod substanţial, nu am fost prinşi, nici omorâţi, suntem şi mai renumiţi şi am ajuns la nivelul următor. Trebuie să recunosc că am greşit când ţi-am spus că-i un plan prostesc.

— Chiar aşa? Hhmm… Locke îşi strecură mâna sub pulpana hainei

în timp ce vorbea. Căci eu unul trebuie să recunosc că *a fost* un plan prostesc. Al naibii de nesăbuit! Încă un pahar băut, şi s-ar fi isprăvit cu mine. De fapt sunt cât se poate de surprins că ne-a ieşit.

Dibui cu mâna pe sub haină câteva momente, apoi scoase o perniţă de lână mare cam cât un deget. Un norişor de praf se ridică din lână când Locke o strecură într-unul dintre buzunarele sale exterioare, iar el îşi şterse cu vigoare mâinile de mâneci în timp ce mergeau.

— Aproape că am pierdut este doar un alt fel de-a spune că în sfârşit am câştigat, observă Jean.

— Şi totuşi, băuturile alea spirtoase aproape că m-au dat gata. Data viitoare când o să mai fiu atât de optimist în privinţa abilităţilor mele, rectifică-mi, te rog, părerea cu o secure înfiptă în ţeastă.

— O să ţi-o rectific cu *două,* bucuros…

Doamna Izmila Corvaleur fusese cea care făcuse ca planul lor să fie viabil. Doamna Corvaleur, care se întâlnise faţă-n faţă cu „Leocanto Kosta" la o masă de joc, cu câteva săptămâni înainte, şi care avea un obicei pe care te puteai bizui, şi anume acela de a mânca bomboane cu degetele pentru a-şi enerva adversarii când juca.

La Caruselul Hazardului chiar *nu se putea* trişa prin mijloacele tradiţionale. Nici unul dintre servitorii lui Requin nu ar fi măsluit un pachet de cărţi, nici într-o mie de ani, nici măcar în schimbul unui ducat, iar jucătorii nu puteau nici să umble la carusel, nici să aleagă un flacon în locul altuia, nici să servească un anumit flacon altcuiva. Cum toate aceste mijloace de a strecura în corpul altui jucător o substanţă străină erau astfel prevenite, singura posibilitate rămânea ca un jucător să se drogheze singur şi voit, prin doze mici luate în mod discret şi neortodox. O substanţă introdusă prin mijloace care ar fi depăşit până şi cea mai cruntă paranoia.

Cum ar fi un praf narcotic presărat pe cărţile de joc în cantităţi foarte mici de către Locke şi Jean, care apoi treceau treptat de la un jucător la altul până ajungeau la o femeie care-şi lingea mereu degetele în timp ce juca.

Bela paranella era un praf alchimic incolor şi lipsit de gust, cunoscut şi sub numele de „prietenul nopţii". Era foarte popular în rândul oamenilor bogaţi care aveau o fire mai agitată şi care îl luau pentru un somn adânc şi odihnitor. Când era amestecată cu alcool, *bela paranella* devenea extrem de eficientă în cantităţi minuscule; cele două substanţe erau tot atât de complementare precum focul şi pergamentul uscat. Ar fi fost folosită în mare măsură în scopuri criminale dacă nu ar fi valorat de douăzeci de ori cât greutatea sa în fier alb.

— Pe toţi zeii, ai fi zis că femeia aia e o galeră de război, se minună Locke. Probabil că a început să ia praf pe degete de pe la a treia sau a patra mână… cred că am fi omorât vreo doi mistreţi în călduri cu mai puţin de-atât.

— Măcar am obţinut ce-am vrut, spuse Jean, scoţându-şi propria rezervă de praf de sub haină. Stătu o clipă pe gânduri, apoi dădu din umeri şi o strecură într-un buzunar.

— Aşa este… şi l-am văzut! exclamă Locke. Requin. A stat pe scări şi ne-a urmărit vreme îndelungată, pe la jumătatea jocului. Sigur i-am trezit interesul. Ramificaţiile incitante ale acestui lucru îl ajutară pe Locke să-şi mai limpezească puţin gândurile. Ce altă explicaţie poate fi pentru faptul că a trimis-o pe Selendri în persoană să ne mângâie pe creştet?

— Hai să presupunem că ai dreptate. Ce facem acum? Vrei să continuăm la fel de agresiv, cum spuneai înainte, sau vrei să luăm lucrurile mai uşor? Să mai jucăm câteva săptămâni la caturile cinci şi şase?

— Câteva săptămâni? Nici în ruptul capului! Sunt deja doi ani de când pierdem vremea prin oraşul ăsta blestemat; dacă am reuşit în sfârşit să-i crăpăm carapacea lui Requin, cred că ar fi timpul să punem mâna pe marele premiu.

— Ai de gând să treci la acţiune chiar mâine-noapte, nu-i aşa?

— I-am stârnit curiozitatea. Hai să batem fierul cât e cald.

— Cred că eşti aşa impulsiv din cauza băuturii.

— Nu. Băutura mă face să văd dublu; zeii m-au făcut aşa impulsiv.

— Hei, voi, cei de-acolo, se auzi o voce venind de undeva din faţa lor, pe stradă. Staţi aşa!

Locke se încordă.

— Poftim?

Un tânăr verrari, cu un aer chinuit şi cu plete negre şi lungi, îşi întinsese mâinile înainte, cu palmele îndreptate către Locke şi Jean. Un grup mic de oameni bine îmbrăcaţi părea să se fi strâns lângă el, la marginea unei peluze îngrijite pe care Locke o recunoscu ca fiind o pajişte pentru dueluri.

— Opriţi-vă, domnilor, vă rog! îi avertiză tânărul. Mă tem că este o încăierare şi s-ar putea să se ajungă la săgeţi trase. Pot să vă rog să aşteptaţi o clipă?

— A. *A-ha.*

Locke şi Jean se relaxară în acelaşi timp. Când se ajungea la un duel cu arbalete, eticheta şi bunul-simţ cereau să aştepţi lângă terenul pentru dueluri până se trăgea. Astfel, nici unul dintre adversari nu era distras de vreo mişcare de pe fundal, nici nu exista riscul de a înfige din greşeală o săgeată în vreun trecător.

Pajiştea pentru dueluri avea cam patruzeci de yarzi lungime şi douăzeci lăţime, fiind luminată la fiecare dintre cele patru colţuri de felinare albe atârnate de un cadru negru de fier. Cei doi adversari stăteau în mijlocul pajiştii împreună cu secunzii lor, iar umbrele lor cenuşii şi palide se încrucişau la mijloc. În ceea ce-l privea, pe Locke

nu prea îl trăgea inima să urmărească duelul, însă trebuia să ţină cont de faptul că el juca rolul lui Leocanto Kosta, un om de viaţă, nepăsător când venea vorba de doi străini care încercau să se străpungă cu arbaletele. Împreună cu Jean, se înghesui printre spectatori cât putu de discret; o mulţime asemănătoare se formase de cealaltă parte a pajiştii.

Unul dintre bărbaţii care se duelau era foarte tânăr, îmbrăcat în haine largi şi scumpe după ultima modă; purta ochelari, iar părul îi atârna până la umeri în bucle bine îngrijite.

Rivalul său, în jachetă roşie, era mult mai în vârstă, puţin adus de umeri şi trecut de prima tinereţe. Părea totuşi destul de activ şi de hotărât cât să reprezinte o ameninţare serioasă. Cei doi ţineau în mâini câte o arbaletă uşoară… ceea ce hoţii din Camorr ar fi numit o „arbaletă de alee".

— Domnilor, rosti secundul tânărului. Vă rog. Oare chiar nu mai este loc de înţelegere?

— Doar dacă domnul din Lashain îşi retrage cuvintele grele, adăugă tânărul duelist. În glasul său ascuţit se putea distinge nervozitatea: Aş fi extrem de mulţumit, chiar şi cu cea mai măruntă recunoaştere…

— Nu, *nu mai e loc* de-aşa ceva, îl întrerupse bărbatul din spatele duelistului mai vârstnic. Domnia Sa nu obişnuieşte să-şi ceară scuze pentru enunţarea unor fapte limpezi ca lumina zilei.

— … *cu cea mai măruntă recunoaştere,* continuă tânărul duelist, pe un ton disperat, că incidentul a fost o neînţelegere nefericită şi că nu trebuie…

— Dacă ar mai catadicsi să îţi vorbească vreodată, rosti secundul duelistului mai vârstnic, Domnia Sa ar mai observa şi că schiauni ca *o căţea,* şi te-ar întreba dacă eşti în stare să şi muşti asemenea ei.

Duelistul cel tânăr rămase fără grai câteva secunde, apoi făcu un gest obscen cu mâna sa liberă către cei doi bărbaţi mai în vârstă.

— Sunt obligat, spuse secundul său, sunt, ăă, obligat… să recunosc că nu poate fi loc de înţelegere. Domnilor, treceţi… spate în spate.

Cei doi adversari porniră unul spre celălalt… bărbatul mai în vârstă cu mers apăsat, cel tânăr cu paşi şovăielnici… şi se întoarseră cu spatele unul la celălalt.

— Veţi face zece paşi, zise secundul tânărului, cu amărăciune resemnată. Veţi aştepta semnalul meu şi apoi vă veţi întoarce şi veţi trage.

Numără încet paşii; la fel de încet, cei doi adversari se îndepărtară unul de celălalt. Se putea vedea cu ochiul liber că tânărul tremura foarte tare. Locke simţi un ghem de tensiune neobişnuită strângându-i stomacul. La naiba, de când ajunsese aşa slab de înger? Doar pentru ca ar fi preferat să nu urmărească aşa ceva, asta nu însemna că ar fi trebuit să-i fie teamă să o facă… şi totuşi senzaţia aceea din stomac nu

părea să ia seama la gândurile ce-i treceau prin minte.

— … Nouă… zece. Nu vă mişcaţi, rosti secundul tânărului. Nu vă mişcaţi… *Întoarceţi-vă şi trageţi!*

Tânărul se răsuci primul, cu chipul schimonosit de groază; întinse mâna dreaptă şi trase. Un şuierat ascuţit se auzi pe pajişte. Adversarul său nici nu se clinti când săgeata vâjâi prin aer, trecându-i la mai bine de o palmă pe deasupra capului.

Bărbatul în jachetă roşie se răsuci mult mai încet, cu ochii lucindu-i şi cu chipul încruntat. Tânărul său adversar îl ţintui cu privirea câteva clipe, de parcă ar fi încercat să-şi cheme săgeata îndărăt precum o pasăre dresată. Se cutremură, îşi lăsă în jos arbaleta şi apoi o azvârli pe iarbă. Rămase nemişcat, cu mâinile în şold, respirând sacadat şi zgomotos.

Adversarul său îl privi scurt, apoi pufni un „te-a luat naiba!" şi înălţă arbaleta cu amândouă mâinile. Lovitura sa fu impecabilă; se auzi un trosnet sec şi tânărul duelist se prăbuşi cu o săgeată implântată în centrul pieptului. Căzu pe spate, apucându-se de surtuc şi de tunică, scuipând sânge negru. Vreo şase spectatori se repeziră spre el, iar o tânără într-o rochie argintie de seară căzu în genunchi şi ţipă.

— O să ne întoarcem la timp pentru cină, spuse duelistul cel vârstnic, fără a se adresa cuiva anume.

Îşi azvârli propria arbaletă la pământ, nepăsător, şi porni cu paşi apăsaţi spre una dintre casele de noroc din apropiere, cu secundul lângă el.

— În numele lui Perelandro, zise Locke, uitând pentru o clipă că este Leocanto Kosta şi gândind cu voce tare. Ce mod de-a rezolva lucrurile…

— Vă deranjează, domnule?

O tânără încântătoare, îmbrăcată cu o rochie de mătase neagră, se uita la Locke cu ochi pătrunzători şi tulburători. Nu avea mai mult de optsprezece-nouăsprezece ani.

— Înţeleg că unele dispute nu pot fi rezolvate decât cu armele, se băgă în vorbă Jean, părând să-şi fi dat seama că Locke era încă puţin prea ameţit. Dar să stai aşa în faţa unei săgeţi de arbaletă mi se pare o prostie. Spadele mi se par mult mai potrivite pentru a-ţi pune la încercare iscusinţa.

— Spadele sunt plictisitoare; tot acel du-te-vino, şi arareori vezi o lovitură directă şi mortală, ripostă tânăra. Săgeţile sunt iuţi, curate şi milostive. Poţi să hăcuieşti pe cineva cu spada toată noaptea fără să-l omori.

— Mă tem că trebuie să-ţi dau dreptate, mormăi Locke.

Femeia ridică din sprâncene, dar nu mai spuse nimic; o clipă mai târziu se pierdu în mulţimea care se împrăştia.

Murmurul mulţumit al nopţii… râsul şi sporovăiala grupuleţelor de bărbaţi şi de femei care flirtau la lumina stelelor… încetase cât timp ţinuse duelul, însă acum se înălţa din nou. Femeia în rochie argintie lovi iarba cu pumnii, plângând în hohote, în vreme ce mulţimea din jurul duelistului răpus păru să se răsfire deodată. Era limpede că săgeata îşi făcuse treaba.

— Iute, curat şi milostiv, îngână Locke. Zevzecii!

Jean oftă.

— N-avem noi dreptul să facem asemenea observaţii, de vreme ce e foarte posibil ca pe mormintele noastre să scrie „zevzeci blestemaţi”.

— Am avut motivele mele să fac ce am făcut, şi tu le-ai avut pe-ale tale.

— Sunt convins că dueliştii aceia au gândit la fel.

— Hai să plecăm naibii de-aici, zise Locke. Hai să mă răcoresc puţin şi să ne întoarcem la han pe jos. Pe toţi zeii, mă simt bătrân şi ursuz. Văd lucruri de-astea şi mă întreb dacă şi eu eram la fel de nesăbuit când eram de vârsta acelui băiat.

— Erai chiar mai rău, spuse Jean. Aşa ai fost până de curând. Probabil, încă mai eşti.

5

Melancolia lui Locke se risipi încet, odată cu aburii beţiei, pe când îşi croiau drum dincolo de Treptele de Aur, spre Marea Galerie de la nord-est. Artiştii (artistele? *făpturile?*) Eldreni care clădiseră Tal Verrar-ul acoperiseră întregul cartier cu un acoperiş deschis din Sticlă-străveche ce cobora de la al şaselea nivel până în mare, la baza insulei apusene, lăsând cel puţin nouă metri descoperiţi sub el de jur împrejur. Coloane ciudate şi strâmbe de sticlă se înălţau la intervale neregulate, semănând cu nişte lujere căţărătoare şi desfrunzite de viţă cioplite în gheaţă. Tavanul de sticlă al Galeriei avea cel puţin o mie de yarzi de la un capăt la celălalt.

Dincolo de Marea Galerie, la nivelele inferioare ale insulei, se afla Cartierul Mobil: terase descoperite în care celor mai nevoiaşi locuitori li se îngăduia să-şi ridice cocioabele improvizate şi orice alte adăposturi îşi puteau clădi din vechituri. Singura problemă era că orice vânt mai puternic de la miazănoapte, îndeosebi în iernile ploioase, dădea totul peste cap.

***

În mod sadic, Savrola… cartierul vecin, aflat la sud-est de Cartierul Mobil… era o enclavă luxoasă de emigranţi, plină cu străini care aveau bani de cheltuit. Acolo găseai cele mai bune hanuri, inclusiv cel pe care Locke şi Jean îl foloseau momentan drept reşedinţă pentru identităţile lor false. Savrola era despărţită de Cartierul Mobil prin ziduri mari de piatră şi era străbătută mereu de patrule de poliţie

verrari şi de lefegii.

În timpul zilei, Marea Galerie era ocupată de piaţa din Tal Verrar. O mie de negustori îşi instalau tarabele acolo în fiecare dimineaţă, şi tot mai rămânea loc pentru încă vreo cinci mii, dacă oraşul ar fi crescut într-atât de mult. Oaspeţii găzduiţi în Savrola care nu călătoreau cu barca erau obligaţi, printr-o coincidenţă vicleană, să străbată piaţa de la un capăt la celălalt pentru a ajunge la Treptele de Aur.

Un vânt se pornise din răsărit, suflând dinspre continent, peste insulele de sticlă şi în Galerie. Paşii lui Locke şi ai lui Jean răsunau în întunericul spaţiului întins şi gol; felinarele blânde de pe unii dintre stâlpii de sticlă proiectau insuliţe neuniforme de lumină. Resturi şi gunoaie le zburau printre picioare, împreună cu fuioare de fum aduse de la focuri nevăzute. Unii negustori îşi puneau rubedeniile să doarmă în locuri potrivite toată noaptea… ca să nu mai amintim de vagabonzii din Cartierul Mobil care-şi căutau un locşor potrivit şi liniştit în umbrele Galeriei pustii. Patrulele mărşăluiau printre nivelurile Galeriei de mai multe ori pe noapte, dar momentan nu se zărea nici una.

— Ce pustiu straniu devine locul ăsta după lăsarea întunericului, rosti Jean. Nu pot băga mâna-n foc dacă îmi displace sau dacă m-a vrăjit.

— Probabil că ai fi şi mai puţin atras de-a doua variantă dacă nu ai avea o pereche de securi îndesate sub surtuc.

— Mmm.

Merseră pentru alte câteva minute. Locke îşi masă pântecele şi bombăni:

— Jean… nu cumva ţi-e foame?

— Ba da, de obicei mi-este. De ce? Ai nevoie de ceva mai mult balast pentru toată băutura aia?

— Cred că ar fi o idee bună, da. La naiba cu caruselul ăla! Dacă mai pierdeam o mână, cred că o ceream în căsătorie pe blestemata aia de bestie fumătoare. Asta dacă nu cădeam pur şi simplu din scaun înainte.

— În cazul ăsta, hai să dăm o raită prin Piaţa de Noapte.

La ultimul nivel al Marii Galerii, spre capătul nord-estic al cartierului acoperit, Locke zări atât pâlpâirea focurilor improvizate şi a felinarelor, cât şi umbrele unor oameni. Negoţul nu se oprea niciodată cu adevărat în Tal Verrar; cu mii de oameni venind şi plecând de la Treptele de Aur, se învârteau destui bani pe-acolo pentru ca vreo douăzeci de vânzători nocturni să revendice un loc în fiecare noapte, după lăsarea întunericului. Piaţa de Noapte reprezenta o mare oportunitate şi era întotdeauna mai excentrică decât corespondenta ei din timpul zilei.

Pe măsură ce Locke şi Jean se apropiau tacticos de bazar cu adierea

nopţii suflându-le în faţă, o panoramă excelentă a portului interior cu pădurea sa întunecată de catarge li se înfăţişă înaintea ochilor. Dincolo de ea, celelalte insule ale oraşului zăceau cufundate în somn, punctate ici şi colo cu picături de lumină în loc de strălucirea risipitoare a Treptelor de Aur. În inima oraşului, cele trei insule în formă de semiluni ale Marilor Bresle (Alchimiştii, Meşteşugarii şi Negustorii) se încolăceau la baza înaltei şi stâncoasei Castellana ca nişte fiare adormite, iar în vârful Castellanei se desluşea, ca un deal de piatră înfipt într-o câmpie de vile, conturul neclar al Mon Magisteriei, cetăţuia arhontelui.

Teoretic, Tal Verrar era condus de Priori, însă în realitate o parte însemnată din acea putere era deţinută de omul care locuia în acel palat, căpetenia militară a oraşului. Funcţia de arhonte fusese creată ca urmare a umilinţelor suferite de Tal Verrar la începutul Războiului de O Mie de Zile împotriva Camorr-ului, cu scopul de a lua puterea de comandă asupra armatei şi a flotei din mâinile consiliilor de negustori mereu puşi pe sfadă. Însă problema care apărea când creai dictatori militari, îşi zise Locke, era aceea că nu mai puteai scăpa de ei după ce trecea criza. Primul arhonte „refuzase” să se retragă, iar urmaşul său era chiar mai interesat să se amestece în chestiunile cetăţeneşti. În afara bastioanelor de frivolitate bine străjuite, cum erau Treptele de Aur şi a refugiilor de emigranţi de felul Savrolei, neînţelegerile dintre arhonte şi Priori făceau ca situaţia în oraş să fie mereu pe muchie de cuţit.

***

— Domnilor! se auzi o voce din stânga, întrerupând şirul gândurilor lui Locke. Stimaţi domni! O plimbare prin Marea Galerie nu poate fi savurată pe deplin fără o gustare. Locke şi Jean ajunseseră la marginea Pieţei de Noapte; nu se mai vedeau alţi clienţi prin preajmă, şi cam o duzină de negustori îşi întorseseră chipurile către ei, scrutându-i cu privirea din interiorul micilor cercuri făcute de foc sau de lumina felinarelor.

Primul verrari care încerca să le atragă atenţia era un bătrân ciung, cu părul lung şi alb împletit până la brâu. Le flutură în faţă un polonic de lemn, arătând spre patru butoiaşe aşezate pe o tejghea mobilă, care aducea foarte mult cu o roabă răsturnată.

— Ce vinzi?

— Delicateţe de pe masa lui Iono însuşi, cele mai alese gustări pe care le are marea de oferit. Ochi de rechin în saramură; proaspăt scoşi. Crustă crocantă, umori moi, sucuri dulci.

— Ochi de rechin? În nici un caz! Locke se strâmbă. N-ai şi carne mai obişnuită? Ficat? Branhii? O plăcintă de branhii ar fi bine-venită.

— Branhii? Domnule, branhiile nu au nici pe departe calităţile ochilor; ochii sunt cei care tonifică muşchii, apără împotriva holerei şi

întăresc mecanismele necesare unui bărbat pentru îndeplinirea anumitor, ăă, sarcini conjugale.

— N-am nevoie de întărirea nici unor mecanisme în această privinţă, spuse Locke. Şi mă tem că stomacul meu este mult prea răvăşit pentru a îndura splendoarea ochilor de rechin în aceste clipe.

— Mare păcat, domnule! Pentru binele dumneavoastră, îmi doresc să vă fi putut oferi nişte branhii, dar nu am decât ochi şi nimic altceva. Totuşi, am mai multe soiuri… rechini coasă, rechini-lup, văduv albastru…

— Trebuie să te refuzăm, prietene, rosti Jean şi trecu mai departe, împreună cu Locke.

— Fructe, Domniile Voastre? Următorul negustor era o femeie tânără şi zveltă, bine ascunsă sub o redingotă crem cu câteva mărimi peste măsura ei; purta şi o pălărie în patru colţuri cu un mic glob alchimic atârnat de un lanţ, aninat chiar deasupra umărului stâng. Avea în grijă mai multe coşuri împletite. Fructe alchimice, hibrizi proaspeţi. Aţi văzut vreodată Portocala Sofia din Camorr? Îşi produce singură tăria, foarte dulce şi puternică.

— Ne… ştim, zise Locke. Şi chiar nu-mi stă gândul la tărie acum. Îmi poţi recomanda ceva pentru un stomac răvăşit?

— Pere, domnule. Oamenii nu ar mai cunoaşte neplăcerea unui stomac răvăşit dacă ar fi destul de chibzuiţi încât să mănânce câteva pere pe zi. Luă un coş, plin pe jumătate, şi i-l întinse. Locke cercetă perele, care păreau destul de tari şi de proaspete, şi alese trei. Cinci centire, spuse vânzătoarea.

— Un volani, adică? Locke se prefăcu revoltat. Nici măcar dacă târfa preferată a arhontelui le-ar ţine între picioare şi m-ar momi cu ele. O centiră este prea mult pentru toate trei.

— Cu o centiră n-aţi putea cumpăra nici cotoarele. Măcar nu pierd bani dacă las la patru.

— Ar fi un act suprem de milă din partea mea să-ţi dau două centire, rosti Locke. Norocul tău că dau pe dinafară de mărinimie; ţi-i fac practic cadou.

— Două centire ar fi o insultă pentru bărbaţii şi femeile care au cultivat aceste pere, în serele de pe Semiluna Mâinilor-negre. Dar cred că ne putem înţelege la trei, nu-i aşa?

— Trei, încuviinţă Locke cu un surâs. Nu am mai fost jefuit până acum în Tal Verrar, dar sunt destul de flămând ca să îţi acord această onoare.

Îi dădu două pere lui Jean, fără să se uite, în timp ce scotocea prin buzunarele hainei după gologani. Când îi aruncă vânzătoarei trei monede, aceasta îşi înclină capul.

— O seară bună, jupâne Lamora!

Locke îngheţă şi o ţintui cu privirea.

— Poftim?

— V-am urat să aveţi parte de o seară bună, Domnia Voastră; atâta tot.

— Nu ai…

— Nu am ce?

— Ăă, nimic. Locke oftă agitat. Am băut cam mult, atâta tot. O seară bună şi dumitale.

Porniră mai departe, iar Locke muşcă din para sa. Era tocmai bună, nici prea tare şi uscată, nici prea coaptă şi lipicioasă.

— Jean, rosti el printre înghiţituri, ai auzit ce mi-a zis femeia aia?

— Mă tem că nu am auzit nimic în afară de ţipătul de moarte al acestei pere nefericite. I-auzi: „Nuuu, nu mă mânca, te rog, nuuu…” Jean mâncase deja o pară până la cotor; Locke privi cum îl trosneşte în gură, cum îl mestecă zgomotos şi îl înghite, scuipând doar codiţa.

— Pe cei treisprezece! exclamă Locke. Chiar *trebuie* să faci asta?

— Îmi plac cotoarele, se apără Jean, bosumflat. Toate bucăţelele alea crocante.

— Caprele mănâncă blestematele alea de bucăţele crocante!

— Nu eşti maică-mea.

— Aici ai dreptate. Maică-ta era urâtă. Of, nu te mai uita aşa la mine! Hai, mănâncă-ţi şi celălalt cotor; e învelit într-o pară zemoasă şi bună.

— Dar ce-a zis femeia?

— A zis… of, la naiba, n-a zis nimic. Sunt eu cherchelit, atâta tot.

— Felinare alchimice, domnilor? Un bărbat bărbos îşi întinse braţul către ei; cel puţin jumătate de duzină de felinare prinse în cadre ornamentale şi poleite atârnau de el. Doi domni aşa bine îmbrăcaţi ca dumneavoastră nu ar trebui să umble fără lumină; numai salahorii orbecăie pe întuneric! Nu găsiţi felinare mai bune în toată Galeria, fie noapte sau zi.

Jean îl dădu la o parte pe om, în timp ce el şi Locke isprăveau de mâncat perele. Locke azvârli nepăsător cotorul peste umăr, iar Jean îl trosni pe al său în gură, asigurându-se că Locke se uită la el când face asta.

— Mmmmmm, mormăi el cu gura pe jumătate plină, delicios! Dar tu n-ai de unde să ştii; nici tu şi nici ceilalţi laşi în ale gusturilor alese.

— Domnilor. Scorpioni?

Asta îi făcu pe Locke şi pe Jean să se oprească brusc. Cel care le vorbise era un bărbat chel, înveşmântat într-o mantie, cu pielea cafenie specifică locuitorilor de pe insulele Okanti; omul era la câteva mii de kilometri distanţă de casă. Dinţii săi albi şi bine îngrijiţi sclipiră în întuneric când zâmbi şi se aplecă deasupra mărfii sale. Avea dedesubt o duzină de cuşti mici de lemn; înăuntrul acestora se puteau distinge mişcându-se nişte forme întunecate.

— Scorpioni? Scorpioni adevăraţi? Vii? Locke se aplecă pentru a vedea mai bine cuştile, rămânând totuşi la distanţă. Pentru ce naiba?

— A, înseamnă că sunteţi noi prin aceste părţi! Omul vorbea therina cu un pic de accent. Multă lume de la Marea de Bronz este foarte familiarizată cu scorpionii cenuşii de stâncă. Sunteţi karthani? Camorreni?

— Talishani, răspunse Jean. Deci ăştia sunt scorpioni cenuşii de stâncă, de pe meleagurile astea?

— De pe continent, replică negustorul. Iar întrebuinţarea lor de bază este una, ăă, recreativă.

— Recreativă? Sunt animale de companie?

— A, nu, nu chiar. Înţepătura, înţelegeţi… înţepătura scorpionului cenuşiu de stâncă este foarte complexă. Mai întâi simţi o durere ascuţită şi arzătoare, aşa cum te-ai şi aştepta, de altfel. Însă după câteva minute urmează o moleşeală plăcută, un fel de febră plină de vise. Nu este foarte diferită de unele prafuri fumate de jeremiţi. După câteva înţepături, trupul se obişnuieşte cu senzaţia. Durerea scade în intensitate, iar visele devin mai profunde.

— Uluitor!

— E ceva banal, de fapt, rosti negustorul. Sunt destui oameni în Tal Verrar care ţin unul la îndemână, chiar dacă nu recunosc asta în public. Efectul este plăcut, precum cel oferit de o tărie, însă mult mai puţin costisitor.

— Hmmm… Locke se scărpină în barbă. Totuşi, n-a trebuit niciodată să mă înjunghii cu o sticlă de vin. Nu cumva este un şiretlic, o distracţie pe seama străinilor creduli?

Zâmbetul negustorului se lăţi pe chip. Îşi întinse braţul drept şi îşi trase mâneca mantiei; pielea întunecată de pe antebraţul său zvelt era presărată cu mici cicatrice rotunde.

— Nu aş oferi niciodată un produs pentru care nu aş fi pregătit să stau chezaş.

— Admirabil, spuse Locke. Şi fascinant, dar… poate că-i mai bine ca anumite obiceiuri din Tal Verrar să rămână neexplorate.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Încă zâmbind, bărbatul îşi trase mâneca la loc şi îşi împreună mâinile la piept. La urma urmei, *şoimii*-scorpioni nu v-au fost niciodată pe plac, jupâne Lamora.

Locke simţi deodată o presiune ca de gheaţă în piept. Aruncă o privire spre Jean şi văzu că bărbatul vânjos se încordase brusc.

Străduindu-se din toate puterile să-şi păstreze sângele-rece, Locke îşi drese glasul:

— Ce-ai spus?

— Poftim? Negustorul clipi cât se poate de sincer. N-am făcut decât să vă urez o noapte bună, domnilor!

— Da, desigur. Locke îl mai ţintui cu privirea câteva clipe, după

care se dădu înapoi, se răsuci pe călcâie şi începu să meargă mai departe prin Piaţa de Noapte. Jean îl urmă de îndată. Ai auzit şi tu, şopti Locke.

— Foarte limpede, recunoscu Jean. Mă întreb pentru cine lucrează prietenul nostru, negustorul de scorpioni.

— Nu-i doar el, murmură Locke. Şi vânzătoarea de fructe mi-a spus „Lamora". Tu nu ai auzit, dar a spus-o foarte clar.

— Rahat! Vrei să ne întoarcem şi să-l înşfăcăm pe unul din ei?

— Încotro, jupâne Lamora?

Locke aproape că dădu peste vânzătoarea de vârstă mijlocie care le aţinuse calea dinspre dreapta; izbuti în ultimul moment să-şi oprească stiletul lung de cincisprezece centimetri de la a-i aluneca în palmă. Jean îşi duse o mână la spate, sub haină.

— Cred că mă confundaţi, doamnă, rosti Locke. Numele meu este Leocanto Kosta.

Femeia nu se mai apropie de ei; se mulţumi să zâmbească şi să chicotească:

— Lamora… Locke Lamora.

— Jean Tannen, spuse negustorul de scorpioni, care ieşise de după micuţa sa masă încropită din cuşti.

Şi alţi negustori se îndreptau încet către Locke şi Jean, holbându-se la ei.

— Se pare că este o, ăă, *neînţelegere* la mijloc, zise Jean. Îşi scoase mâna dreaptă de sub haină; Locke ştia din experienţă că Jean ţinea deja în palmă mânerul uneia dintre securi, restul fiind ascuns sub mânecă.

— Nici o neînţelegere, spuse negustorul de scorpioni.

— Ghimpele din Camorr… rosti o fetiţă care le tăiase calea, împiedicându-i să se îndrepte spre partea din Marea Galerie ce dădea în Savrola.

— Ghimpele din Camorr… zise şi femeia de vârstă mijlocie.

— Ticăloşii Gentilomi, spuse negustorul de scorpioni. Departe de casă.

Locke privi în jur, cu inima bubuindu-i în piept. Pricepând că nu mai era loc de discreţie, lăsă stiletul să-i alunece între degetele străbătute de furnicături. Se părea că toţi negustorii din Piaţa de Noapte se concentrau asupra lor; erau înconjuraţi, iar negustorii strângeau încet cercul din jurul lor. Aruncau umbre lungi şi întunecate pe caldarâmul de la picioarele lui Locke şi-ale lui Jean. Să i se fi năzărit oare lui Locke sau o parte dintre lumini se stinseseră? Galeria de Noapte părea deja mai întunecată… la naiba, o parte dintre felinare chiar se stingeau în faţa lor!

— *Pân-aici!*

Jean lăsă să i se vadă securea din mâna dreaptă; el şi Locke se

puseră spate în spate.

— Nici un pas mai aproape, strigă Locke. Opriţi circul sau o să se lase cu vărsare de sânge!

— S-a lăsat deja cu vărsare de sânge… rosti fetiţa.

— Locke Lamora… îngână un cor de glasuri stinse în jurul lor.

— S-a lăsat deja cu vărsare de sânge, Locke Lamora, repetă şi femeia de vârstă mijlocie.

Ultimele felinare alchimice de la marginea Pieţei de Noapte se stinseră; ultimele focuri fumegară, iar Locke şi Jean rămaseră în faţa cercului de negustori numai la lumina palidă ce venea dinspre portul interior şi la pâlpâitul straniu al felinarelor din Galeria imensă şi pustie, mult prea depărtate pentru a-i încălzi cu ceva.

Fetiţa făcu încă un pas către ei, cu privirea cenuşie şi fixă.

— Jupâne Lamora, jupâne Tannen, spuse ea cu glas limpede şi domol, Şoimarul din Karthain vă transmite salutările sale.

6

Locke se holbă la fetiţă, cu gura căscată. Ea alunecă spre ei ca o nălucă, până ajunse la numai doi paşi. Locke se simţi oarecum caraghios la gândul că ameninţă cu stiletul o fetiţă de nici măcar un metru înălţime, însă ea zâmbi rece în întuneric şi răutatea din spatele acelui zâmbet îl făcu să strângă şi mai tare mânerul cuţitului. Fetiţa îşi mângâie bărbia.

— Deşi nu poate vorbi, zise ea.

— Deşi nu poate vorbi în numele său… repetă corul negustorilor, acum neclintiţi în întuneric.

— Deşi a înnebunit, continuă fata, întinzându-şi mâinile încet către Locke şi Jean, cu palmele înainte.

— A înnebunit până peste poate… şopti corul.

— Încă mai are prieteni, încheie fata. Iar prietenii săi nu uită.

Jean se mişcă lângă Locke şi deodată ambele sale securi îi alunecară în mâini, cu tăişurile de oţel înnegrit sclipind în noapte.

— Oamenii ăştia sunt doar nişte păpuşi. Magii-Juruiţi trebuie să fie pe-aproape, şuieră el.

— Arătaţi-vă, laşi nenorociţi ce sunteţi! rosti Locke, uitându-se la fată.

— Ne arătăm puterea, îi răspunse ea.

— Ce vreţi mai mult? şopti corul în cercul neregulat, cu ochii goi ca nişte iazuri limpezi.

— Ce mai vrei să vezi, jupâne Lamora?

Fetiţa mimă o reverenţă sinistră.

— Orice aţi avea de gând, zise Locke, lăsaţi-i în pace pe oamenii ăştia! Vorbiţi doar cu noi, la naiba! Nu vrem să-i rănim pe oamenii ăştia.

— *Desigur,* jupâne Lamora…

— Desigur… şopti corul.

— Desigur, tocmai asta-i şi *ideea,* continuă fata. Aşa că trebuie să ascultaţi ce avem de spus.

— Atunci spuneţi naibii ce-aveţi de spus!

— Trebuie să daţi socoteală, zise fata.

— Să daţi socoteală pentru Şoimar, repetă corul.

— Trebuie să daţi socoteală. Amândoi.

— Dintre toate… *duceţi-vă naibii!* ţipă Locke. Am *dat* socoteală pentru Şoimar. Socoteala noastră a însemnat zece degete pierdute şi o limbă, pentru trei prieteni morţi. L-aţi primit înapoi viu, ceea ce oricum a fost mai mult decât merita!

— Nu sunteţi voi în măsură să judecaţi, şuieră fata.

— … Să-i judecaţi pe magii din Karthain… murmură corul.

— Nu sunteţi voi în măsură să judecaţi, nici să credeţi că puteţi cuprinde cu gândul legile noastre, spuse fata.

— Toată lumea ştie că uciderea unui Mag-Juruit se pedepseşte cu moartea, rosti Jean. Asta, şi nimic altceva. L-am lăsat în viaţă şi ne-am ostenit să vi-l trimitem înapoi. Afacerea s-a încheiat, în ceea ce ne priveşte. Dacă voiaţi ceva mai mult de-atât, ar fi trebuit să ne trimiteţi o scrisoare.

— O, asta nu ţine de afaceri, zise fata.

— Ci este ceva personal, rosti corul.

— *Personal,* repetă fata. Sângele unui frate a fost vărsat; nu putem lăsa aşa ceva fără răspuns.

— Nenorociţii naibii! spuse Locke. Chiar vă credeţi nişte zei, nu-i aşa? Nu l-am jefuit pe Şoimar pe o alee ca să-i luăm punga. *A participat la uciderea prietenilor mei!* Nu-mi pare rău că a înnebunit şi nici *nu* îmi pare rău pentru voi! Omorâţi-ne şi vedeţi-vă de treabă sau ştergeţi-o şi lăsaţi-i pe oamenii ăştia în pace.

— Nu, zise negustorul de scorpioni.

Un cor şoptit de „nu”-uri se auzi de jur împrejur.

— Laşilor! Nemernicilor! Jean îndreptă una din securi către fetiţă pe când vorbea. Nu ne speriaţi voi cu bâlciul ăsta improvizat!

— Dacă ne siliţi, rosti Locke, o să ne luptăm cu ce arme putem, până o să vă trimitem îndărăt în Karthain. Şi voi sângeraţi, ca oricine altcineva. Aşa că tot ce *puteţi* face este să ne omorâţi.

— Nu, chicoti fata.

— Putem să facem ceva şi mai rău, spuse vânzătoarea de fructe.

— Vă putem lăsa să trăiţi, zise negustorul de scorpioni.

— Să trăiţi în nesiguranţă, continuă fata.

— În nesiguranţă… repetă corul de negustori dându-se înapoi şi lărgind cercul.

— Supravegheaţi, rosti fata.

— Urmăriţi, îngână corul.

— Acum aşteptaţi, zise fata. Continuaţi cu jocurile voastre mărunte, goniţi după averile voastre meschine…

— Şi aşteptaţi, şopti corul. Aşteptaţi răspunsul nostru.

— Aşteptaţi vremea noastră.

— Putem ajunge la voi oricând şi nu vă pierdem niciodată din vedere, spuse fetiţa.

— Niciodată, îngânară şi ceilalţi, împrăştiindu-se treptat pe la tarabele lor, înapoi în poziţiile pe care le avuseseră cu câteva minute mai devreme.

— Veţi da de necaz, rosti fetiţa, îndepărtându-se. În numele Şoimarului din Karthain.

Locke şi Jean nu ziseră nimic, pe când negustorii din jurul lor îşi reluară locurile în Piaţa de Noapte, iar felinarele şi focurile improvizate se aprinseră treptat şi inundară toată zona cu lumina lor caldă. Şi-apoi se isprăvi totul; negustorii îşi recăpătară atitudinile de interes flămând sau plictiseală atentă, iar zarva conversaţiilor se ridică din nou în jurul lor. Locke şi Jean îşi ascunseră iarăşi armele, înainte să fie observate de cineva.

— Pe toţi zeii! spuse Jean, tremurând vizibil.

— Mă simt deodată de parcă nu aş fi băut îndeajuns la caruselul ăla blestemat, îngăimă Locke. Avea privirea înceţoşată; îşi duse mâna la obraji şi fu surprins să dea peste lacrimi. Ticăloşii, murmură el. Copii. Fandosiţi nemernici şi laşi ce sunt…

— Da, încuviinţă Jean.

Locke şi Jean îşi reluară drumul, aruncând priviri temătoare împrejur. Fetiţa care vorbise cel mai mult în numele Magilor-Juruiţi stătea acum lângă un bătrân, sortând coşuleţe cu smochine uscate sub supravegherea acestuia. Le zâmbi timid când trecură pe lângă ea.

— Îi urăsc, şopti Locke. Urăsc toată *tărăşenia* asta. Chiar crezi că ne-au pregătit ceva sau a fost doar o farsă?

— Cred că funcţionează oricum, oftă Jean. Pe toţi zeii! *Strat péti.* Dăm înapoi sau continuăm cu pariurile? În cel mai rău caz, avem câteva mii de solari în registrele din Turn. Am putea să-i încasăm, să luăm o corabie şi să plecăm până mâine la prânz.

— Încotro?

— Încotro vedem cu ochii.

— Nu scapi aşa uşor de nenorociţii ăştia; nu dacă ţi-au pus gând rău.

— Da, dar…

— La naiba cu Karthain! Locke îşi încleştă pumnii. Ştii, cred că înţeleg. Cred că înţeleg cum putea Regele Cenuşiu să simtă ce simţea. Nici măcar n-am fost acolo, dar aş putea *zdrobi* Karthain-ul, să-l ard până la temelii, să las marea să-l înghită… Aş face-o. Zeii să mă ajute,

aş face-o.

Jean se opri deodată.

— Mai este… şi altă problemă, Locke. Să mă ierte zeii…

— Ce anume?

— Chiar dacă tu rămâi… eu nu ar trebui să stau. Ar trebui să plec, cât mai departe de tine posibil.

— Ce *naiba* mai este şi prostia asta?

— Îmi ştiu numele! Jean îl înşfăcă pe Locke de umeri, iar Locke tresări; strânsoarea aceea ca de menghină nu-i prindea deloc bine vechii sale răni de sub clavicula stângă. Jean îşi dădu imediat seama de greşeală şi slăbi strânsoarea, însă glasul său îşi păstră tonul insistent: Numele adevărat, şi îl pot folosi. Mă pot transforma într-o păpuşă, ca pe bieţii oameni de mai devreme. Sunt o ameninţare pentru tine cât timp îţi rămân în preajmă.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că îţi ştiu ei numele! Ai înnebunit?

— Nu, dar tu eşti încă beat şi nu gândeşti limpede.

— Ba bine că nu! *Vrei* să pleci?

— Nu! Pe toţi zeii, nu, în nici un caz! Dar…

— Taci chiar în clipa asta dacă ştii ce-i bine pentru tine.

— Trebuie să înţelegi că eşti în pericol!

— Sigur că sunt în pericol. Sunt *muritor*. Jean, zeii te îndrăgesc, n-am de gând să te gonesc şi nici n-o să te las să pleci de capul tău! I-am pierdut pe Calo, Galdo şi Bug. Dacă te gonesc, o să pierd şi ultimul prieten pe care-l mai am pe lume. Cine o să aibă de câştigat atunci, Jean? Cine o să fie ocrotit *atunci?*

Umerii lui Jean se aplecară şi Locke simţi deodată momentul de trecere de la beţia tot mai vagă la mahmureala năucitoare. Gemu.

— Jean, nu voi înceta niciodată să mă simt groaznic, pentru ceea ce ai pătimit din pricina mea în Vel Virazzo. Nici nu voi uita vreodată cum ai rămas cu mine când ar fi trebuit să-mi legi greutăţi de glezne şi să mă azvârli în golf. Zeii îmi sunt martori că nu îmi va fi niciodată mai bine fără tine. Nu îmi pasă câţi Magi-Juruiţi îţi ştiu afurisitul ăla de nume.

— Mi-aş dori să pot fi sigur că ştii ce spui.

— Asta-i viaţa noastră, zise Locke. Asta-i schema noastră, în care am investit *doi ani*. Acolo-i averea noastră, care aşteaptă să fie furată din Turnul Păcatului. Acolo sunt toate speranţele noastre pentru viitor. Aşa că la naiba cu Karthain! Dacă vor să ne omoare, n-avem cum să-i oprim. Deci ce altceva putem face? Nu o să-mi sară inima din piept la fiecare umbră de frica acestor ticăloşi. *Tot înainte!* Împreună.

Majoritatea oamenilor din Piaţa de Noapte băgaseră de seamă intensitatea conversaţiei dintre Locke şi Jean, astfel încât renunţaseră să îi mai asalteze cu mărfuri. Însă unul dintre ultimii negustori de la

marginea nordică a Pieţei de Noapte fie era mai puţin sensibil, fie era mai disperat să vândă ceva îi strigă:

— Flecuşteţe cioplite, domnilor? Ceva pentru femeile sau copiii din viaţa dumneavoastră? Ceva meşteşugit din Oraşul Meşteşugurilor? Omul avea zeci de jucărioare exotice înşirate pe o ladă răsturnată. Haina sa zdrenţuită, lungă şi cafenie era vătuită pe interior cu petice în culori ţipătoare… portocaliu, mov, fireturi de argint, galben-muştar. Bălăbăni o figurină din lemn pictat… un ostaş înarmat cu o suliţă, atârnat cu patru sfori de mâna sa stângă… şi, din câteva mişcări de degete, făcu figurina să împungă un duşman imaginar. O marionetă? O păpuşică, drept suvenir din Tal Verrar?

Jean se holbă la el câteva secunde înainte să-i răspundă.

— Aş alege orice altceva ca suvenir din Tal Verrar, mai puţin o păpuşă, spuse el încet.

Locke şi Jean nu-şi mai ziseră nimic. Simţindu-şi inima strânsă de-o durere pe măsura celei ce-i cuprinsese capul, Locke îl urmă pe vlăjgan, ieşind din Marea Galerie şi intrând în Savrola, nerăbdător să ajungă în spatele zidurilor înalte şi-al uşilor ferecate, oricât de puţină alinare le-ar fi adus şi asta.

REMINISCENŢĂ 1
Capa din Vel Virazzo

1

Locke Lamora sosise în Vel Virazzo cu vreo doi ani înainte, dorindu-şi să moară, iar Jean Tannen fusese cât pe ce să-i îndeplinească dorinţa.

Vel Virazzo este un port de apă adâncă, aflat la vreo sută cincizeci de kilometri sud-est de Tal Verrar, cioplit în stâncile înalte şi pietroase care domină coasta continentală de la Marea de Bronz. Un oraş de vreo opt-nouă mii de suflete, acesta este unul dintre statele cenuşii, tributare verrarilor, cârmuit de un guvernator numit direct de către arhonte.

Un şir de turle înguste din Sticlă-străveche se înalţă la şaizeci de metri din apă, în imediata apropiere a coastei, un alt vestigiu Eldren al cărui scop rămâne enigmatic pe o coastă înţesată cu minuni părăsite. Pilonii de sticlă sprijină platforme de cinci metri folosite acum ca faruri şi lăsate în grija infractorilor mărunţi. Aceştia sunt puşi să se caţăre în vârful lor pe scări de frânghie ce atârnă de piloni. Odată ce fac asta, oamenii îşi saltă cu vinciul merindele şi se pregătesc pentru câteva săptămâni de surghiun, îngrijindu-se de felinarele alchimice roşii, mari cât nişte colibe. Nu toţi cei care coboară de acolo mai sunt întregi la minte, iar unii nici nu mai rămân în viaţă destul cât să coboare de-acolo.

Cu doi ani înainte de acea partidă decisivă de la Caruselul Hazardului, un galeon greoi se îndrepta spre Vel Virazzo sub strălucirea roşiatică a luminilor de lângă ţărm. Oamenii căţăraţi pe vergile galeonului le făcură cu mâna siluetelor singuratice de pe piloni, cumva în milă, dar şi în bătaie de joc. Soarele fusese înghiţit de nori groşi în zarea apuseană, iar o lumină blândă şi tot mai stinsă se întindea pe apă sub primele stele ale serii.

O adiere caldă şi umedă sufla dinspre ţărm către mare şi mici fuioare de ceaţă păreau să se scurgă din stâncile cenuşii aflate pe ambele părţi ale bătrânului oraş-port. Pânzele îngălbenite ale galeonului fură strânse şi acesta se pregăti să lase ancora la vreo opt sute de metri de ţărm. O luntre de la căpitănia portului ieşi în întâmpinarea galeonului, cu felinarele-i verzi şi albe legănându-se la proră în ritmul celor opt vâslaşi care se opinteau.

— Numele vasului?

Căpitanul portului se ridică lângă felinarele de la proră şi strigă printr-o portavoce de la treizeci de yarzi depărtare.

— *Răsplata de Aur* din Tal Verrar, veni răspunsul de pe puntea

galeonului.

— Vreţi să intraţi în port?

— Nu! Avem doar pasageri, pe care o să-i trimitem cu barca.

Cabina de jos de la pupa *Răsplăţii de Aur* duhnea a sudoare şi-a boleşniţă. Jean Tannen de-abia se întorsese de pe puntea superioară şi îşi pierduse răbdarea pentru duhoarea de-aici, ceea ce îi accentua toanele proaste în care se afla. Îi azvârli o tunică albastră şi peticită lui Locke şi îşi împreună braţele.

— La naiba, am ajuns! rosti el. O să coborâm, în sfârşit, de pe corabia asta blestemată şi o să avem iar pământ sigur sub picioare. Pune afurisita aia de tunică pe tine; tocmai se lasă la apă o barcă.

Locke scutură cu mâna dreaptă tunica şi se încruntă. Stătea pe marginea unui prici, având pe el doar nădragii, şi era mai slab şi mai murdar ca niciodată, din câte-şi putea aminti Jean. I se vedeau coastele pe sub pielea pământie, ca nişte scânduri ieşind din carena unei corăbii nefinisate. Părul îi era slinos şi negru, o claie lungă şi neîngrijită, şi o barbă măruntă şi ţepoasă îi încadrau faţa.

Antebraţul său stâng era străbătut de urmele roşietice şi sclipitoare ale unor răni de-abia cicatrizate; pe braţul stâng se vedea crusta unei împunsături, iar încheietura îi era bandajată cu o pânză murdară. Mâna stângă era acoperită cu nenumărate vânătăi. Un bandaj decolorat îi acoperea parţial o rană urâtă la umărul stâng, la numai câteva degete deasupra inimii. În cele trei săptămâni petrecute pe mare, obrajii, buzele şi nasul spart al lui Locke se mai dezumflaseră, însă tot mai arăta de parcă ar fi încercat să sărute un catâr îndărătnic. Ba chiar în mod repetat.

— Îmi dai şi mie o mână de ajutor?

— Nu, te poţi descurca şi singur. Ar fi trebuit să exersezi săptămâna asta, să te pregăteşti. N-o să pot fi mereu prin preajmă să te dădăcesc ca o doică fermecată.

— Lasă-mă să-ţi înfig o blestemată de spadă prin umăr şi să te zgândăresc cu ea, şi după aia mai vedem noi cât de nerăbdător vei fi să exersezi.

— Mi-am luat şi *eu* partea de lovituri la viaţa mea, smiorcăitul naibii care eşti, şi chiar am exersat apoi. Jean îşi ridică tunica; deasupra curbei mult reduse a pântecelui său cândva impunător se vedea o cicatrice proaspătă şi vineţie a unei tăieturi ce-i străbătea coastele. Nu îmi pasă cât de mult te doare; trebuie să faci mişcare, altfel rănile o să se vindece ca un harmuz strâmt, şi-atunci o să vezi tu cum dai de dracu'.

— Da, mi-ai tot zis. Locke azvârli cămaşa pe podea, lângă picioarele sale dezgolite. Însă, dacă tunica asta nu prinde viaţă sau dacă nu faci tu onorurile, cred că mă voi urca pe barcă la bustul gol.

— Soarele asfinţeşte. Chiar dacă-i vară, o să fie destul de răcoare

afară. Dar, dacă ţii neapărat să faci pe prostul, fie cum zici tu.

— Eşti un nenorocit, Jean!

— Dacă erai teafăr, îţi spărgeam nasul din nou pentru ce-ai zis acum, smiorcăitul…

— Domnilor? Glasul înăbuşit al unei femei din echipaj se auzi prin uşă, urmat de un ciocănit puternic. Barca este gata, cu complimentele căpitanului.

— Mulţumim, zbieră Jean. Îşi trecu o mână prin păr şi oftă. Îmi poţi spune şi mie de ce mi-am bătut capul să te salvez? Mai bine luam cu mine hoitul Regelui Cenuşiu. Cred că ar fi fost un tovarăş mai plăcut.

— Te rog, rosti Locke cu convingere, dând din braţul său teafăr. Ne putem înţelege cumva. Eu o să trag cu braţul ăsta nevătămat şi tu te ocupi de partea rănită. Dă-mă jos de pe corabia asta şi o să încep să exersez.

— De-abia aştept, zise Jean şi, după o clipă de ezitare, se aplecă şi ridică tunica.

2

Jean fu ceva mai răbdător câteva zile după ce scăpară din lumea jilavă, legănată şi urât mirositoare a galeonului; chiar şi pentru clienţii care plăteau călătoriile lungi pe mare aduceau mai degrabă a condamnare la temniţă grea decât a vacanţă.

Cu bruma lor de volani de argint (schimbaţi din soloni camorreni la o rată exorbitantă de către ofiţerul secund de pe *Răsplata de Aur*, care le spusese că oricum era de preferat aşa decât să fie tâlhăriţi de zarafii oraşului), el şi Locke îşi închiriară o odaie la cel de-al treilea cat al Felinarului de Argint, un han vechi şi ponosit de la malul mării.

Jean se apucă de îndată să-şi asigure o sursă de venit. Dacă lumea interlopă din Camorr fusese precum un lac adânc, cea din Vel Virazzo era un heleşteu stătut. Nu-i luă mult să se prindă care erau cele mai importante găşti de pe docuri şi ce relaţii erau între ele. Vel Virazzo nu era prea bine organizat şi nici nu avea un mai-mare peste cei mari care să strice lucrurile. După câteva nopţi de băut în toate speluncile potrivite, ştia exact pe cine să abordeze.

Îşi spuneau Şmecherii de Bronz şi stăteau pitiţi într-o tăbăcărie părăsită de pe docurile din estul oraşului, unde marea se izbea de pilonii cheiurilor putrezite care nu mai fuseseră folosite în scopuri cinstite de douăzeci de ani. Noaptea erau o echipă activă de pungaşi, tâlhari şi hoţi de buzunare. Ziua dormeau, jucau zaruri şi beau aproape tot ce câştigau. Pe la vreo două după-amiaza, într-o zi însorită şi senină, Jean le trânti uşa de perete (deşi aceasta de-abia se ţinea în ţâţâni şi nici nu era încuiată).

Erau cam o duzină în vechea tăbăcărie, tineri cu vârste între cincisprezece şi douăzeci şi ceva de ani. Cam astea erau limitele de

vârstă pentru o gaşcă măruntă de bătăuşi. Cei care dormeau fură treziţi de tovarăşii lor, când Jean înaintă tacticos până în centrul încăperii.

— Bună ziua! Se înclină uşor, apoi îşi întinse braţele larg. Cine este cel mai mare şi mai tare nemernic de-aici? Cine-i cel mai tare bătăuş dintre Şmecherii de Bronz?

După câteva secunde de tăcere şi priviri surprinse, un tânăr oarecum îndesat, ras pe cap şi cu nasul strâmb, sări de pe o scară pe podeaua prăfuită. Băiatul se duse până la Jean şi rânji superior:

— Îl ai în faţă.

Jean dădu din cap, zâmbi, apoi şfichiui cu braţele înainte încât palmele sale făcute căuş trosniră urechile băiatului. Acesta se împletici, iar Jean îl înşfăcă de cap, prinzându-l strâns cu degetele de ţeastă. Trase în jos capul mardeiaşului şi îl lovi cu genunchiul… o dată, de două ori, de trei ori. Când capul băiatului se lovi de rotula lui Jean pentru a treia oară, acesta îi dădu drumul, iar mardeiaşul căzu lat pe podeaua tăbăcăriei, nesimţitor precum o halcă de pastramă rece.

— Greşit, rosti Jean, fără măcar să răsufle mai greu. Eu sunt cel mai tare nemernic de-aici. *Eu* sunt cel mai tare bătăuş dintre Şmecherii de Bronz.

— Tu nu faci parte din gaşcă, nenorocitule! strigă un alt băiat, cu o expresie de nelinişte uimită pe chip.

— Hai să-l omorâm pe rahatul ăsta!

Un al treilea băiat, purtând pe cap o pălărie ponosită în patru colţuri şi nişte lănţişoare făcute de mână din oscioare, ţâşni spre Jean cu un stilet în mâna dreaptă. Când încercă să-l împungă, Jean se trase înapoi, îl prinse pe băiat de încheietură şi îl pocni în faţă cu celălalt pumn. În timp ce băiatul scuipa sânge şi încerca să-şi şteargă lacrimile de durere, Jean îl lovi în vintre, apoi îi trase picioarele de sub el. Ca prin minune, stiletul băiatului apăru în mâna stângă a lui Jean, şi el îl răsuci încet între degete.

— Sunt sigur că puteţi face şi voi un calcul simplu, băieţi, zise el. Unu plus unu înseamnă *să nu vă puneţi cu mine.*

Băiatul care se năpustise asupra lui cu cuţitul icni şi apoi vomită.

— Hai să vorbim de taxe. Jean merse de-a lungul peretelui tăbăcăriei, dărâmând câteva sticle goale de vin; erau zeci de sticle împrăştiate pe-acolo. Se pare că faceţi destui bani cât să mâncaţi şi să beţi, băieţi; asta-i bine. Eu o să iau patruzeci la sută din ce câştigaţi; în bani. Nu vreau bunuri. O să îmi plătiţi taxele o dată la două zile, începând de azi. Hai, să vă văd pungile şi buzunarele!

— S-o crezi tu!

Jean se îndreptă spre băiatul care vorbise; tânărul stătea sprijinit de peretele îndepărtat al tăbăcăriei, cu braţele încrucişate.

— Nu-ţi place? Hai, loveşte-mă!

— Ăă…

— Ce, nu ţi se pare corect? Îţi câştigi pâinea tâlhărindu-i pe oameni, nu? Hai să-ţi văd pumnul, flăcăule.

— Ăă…

Jean îl înhăţă, îl învârti, îl apucă de gât şi de nădragi şi îl izbi de câteva ori cu capul de lemnul gros al peretelui exterior al tăbăcăriei. Băiatul căzu la pământ cu o bufnitură surdă când îi dădu Jean drumul; nu mai fu în stare să riposteze când Jean îi scotoci prin tunică şi scoase de-acolo o punguţă de piele.

— Ţi se adaugă o penalizare pentru că mi-ai stricat zidul tăbăcăriei cu capul tău tare, spuse Jean. Goli punga într-a sa, apoi o azvârli înapoi băiatului. Şi-acum, treceţi toţi încoace şi aliniaţi-vă. Alinierea! Patru zecimi nu-i atât de mult. Fiţi cinstiţi; altminteri, cred că vă daţi şi singuri seama ce-o să vă fac.

— Cine naiba mai eşti şi *tu?* îl întrebă pe Jean primul băiat care se apropie de el cu bani.

— Puteţi să-mi spuneţi…

Abia dădu Jean să zică ceva că băiatul şi scoase un pumnal cu cealaltă mână, aruncă banii şi se năpusti asupra lui. Vlăjganul împinse braţul întins al băiatului mult spre exterior, îndoindu-l aproape pe jumătate, şi-l izbi cu umărul drept în stomac. Îl ridică apoi pe umăr, fără pic de efort, şi îl aruncă pe spate, încât băiatul lovi podeaua tăbăcăriei cu faţa în jos. Acesta sfârşi zvârcolindu-se de durere lângă ultimul Şmecher care îl atacase pe Jean.

— … Callas. Tavrin Callas, mai exact. Jean surâse. A fost o idee bună să mă ataci când vorbeam. Apreciez asta. Jean făcu câţiva paşi în spate, blocând uşa. Însă mi se pare că această noţiune filosofică subtilă despre care încerc să vă vorbesc nu-i de nasul vostru. Chiar trebuie să vă bat pe toţi ca să pricepeţi?

Se auzi un cor de mormăieli şi un număr considerabil de băieţi scuturară din cap, oarecum în silă.

— Bine. Jecmăneala decurse mult mai lin după aceea; Jean sfârşi prin a strânge o sumă frumuşică, suficientă pentru a le asigura şederea la han încă o săptămână. Eu am plecat. Odihniţi-vă şi munciţi bine la noapte. O să mă întorc mâine, tot pe la vreo două după-amiaza. O să vă explic atunci cum vor sta lucrurile acum că eu sunt noul şef al Şmecherilor de Bronz.

3

Bineînţeles, se înarmară cu toţii şi a doua zi, la două după-amiaza, îl aşteptau la pândă pe Jean.

Spre surprinderea lor, acesta intră în vechea tăbăcărie cu o poliţistă din Vel Virazzo lângă el. Femeia era înaltă şi musculoasă,

înveşmântată cu un surtuc de culoarea prunei, căptuşit cu zale uşoare de fier; avea epoleţi de aramă pe umeri, iar părul castaniu şi lung îi era prins cu inele de aramă într-o coadă strânsă de spadasin. Alţi patru poliţişti ocupară poziţii chiar lângă uşă; purtau straie asemănătoare, dar mai aveau pe deasupra şi bastoane lungi şi lăcuite, cât şi scuturi solide din lemn ţinute pe spate.

— Salut, flăcăi! zise Jean. Peste tot prin încăpere, pumnalele, stiletele, sticlele sparte şi ciomegele se făcură nevăzute. Sunt sigur că o recunoaşteţi pe prefecta Levasto şi pe oamenii săi.

— Băieţi, rosti prefecta pe nepusă masă, vârându-şi degetele în cingătoarea sa de piele.

Dintre toţi poliţiştii, era singura care purta un hanger într-o teacă simplă şi neagră.

— Prefecta Levasto, continuă Jean, este o femeie chibzuită şi are în subordine oameni la fel de chibzuiţi. Întâmplarea face ca lor să le placă banii, pe care eu li-i ofer acum drept răsplată pentru munca grea şi plictisitoare pe care o prestează. Aşa că, dacă întâmplarea va face ca eu să păţesc ceva, ei bine, vă daţi şi voi seama că ei vor pierde o nouă sursă de venit la care ţin foarte mult.

— Ar fi cumplit, rosti prefecta.

— Şi ar avea urmări, completă Jean.

Prefecta apăsă cu unul din bocanci o sticlă goală de vin, până ce aceasta se sfărâmă sub călcâiul ei.

— Cumplit, repetă ea, oftând.

— Ştiu că sunteţi băieţi isteţi, zise Jean. Şi sunt convins că vizita prefectei v-a făcut plăcere.

— N-aş dori să fiu nevoită să mai vin o dată, spuse Levasto, rânjind.

Se întoarse încet şi ieşi agale pe uşă. Zgomotul brigăzii sale se pierdu curând în depărtare.

Şmecherii de Bronz se uitară la Jean posaci. Băieţii aflaţi cel mai aproape de uşă, cu mâinile la spate, erau tocmai cei care încă mai aveau vânătăile negre şi verzi de la prima lor întâlnire.

— De ce naiba ne faci una ca asta? bombăni unul dintre ei.

— Băieţi, nu mă socotiţi duşmanul vostru. Chiar dacă nu vă vine să credeţi, veţi ajunge să apreciaţi ceea ce pot face eu pentru voi. Acum tăceţi din gură şi ascultaţi-mă. Mai întâi, rosti Jean, ridicându-şi vocea ca să poată fi auzit de toţi, aş vrea să vă spun că este de-a dreptul deprimant să văd cât timp aţi stat degeaba, fără să mituiţi straja oraşului. Au fost atât de bucuroşi când le-am făcut oferta… Ca nişte căţeluşi trişti şi nebăgaţi în seamă.

Jean purta o vestă lungă şi neagră peste o tunică albă şi pătată. Duse mâna dreaptă la spate şi o vârî sub vestă.

— Însă tot e bine că primul vostru gând a fost să mă omorâţi, continuă el. Hai să mai vedem o dată jucăriile alea. Haideţi, arătaţi-

mi-le!

Temători, băieţii scoaseră din nou armele şi Jean le inspectă dintr-o privire.

— Mmmm… Ceaprazuri, sticle sparte, nişte beţe, o ghioagă… Băieţi, greşeala voastră este că voi socotiţi toate astea ca fiind o ameninţare. Vă înşelaţi. Toate astea nu-s decât jigniri.

Începu să se mişte chiar înainte să rostească ultimele cuvinte; mâna sa stângă se strecură sub vestă lângă mâna dreaptă. Apoi ambele braţe ţâşniră pe neaşteptate, şi Jean gemu când îşi azvârli securile peste cap.

Pe peretele opus atârnau de nişte cârlige două burdufuri de vin, pe jumătate pline; ambele plesniră şi din ele ţâşni un vin verrari, roşu şi ieftin, împroşcându-i pe băieţii din apropiere. Securile lui Jean nimeriseră burdufurile drept în centru şi se înfipseseră în lemnul din spatele acestora fără să vibreze.

— Uite, asta zic şi eu ameninţare, rosti el, trosnindu-şi degetele. Şi de-aia lucraţi *voi* acum pentru *mine*. Mai este cineva care vrea să comenteze?

Băieţii aflaţi cel mai aproape de burdufuri se traseră înapoi când Jean veni şi îşi smulse securile din perete.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar nu mi-o luaţi în nume de rău, continuă el. O să vă fie şi vouă de folos. Un şef trebuie să apere ce-i al său dacă vrea să rămână şef. Dacă mai încearcă altcineva în afara *mea* să vă bruscheze, daţi-mi de ştire şi le fac eu o vizită. Asta-i treaba mea.

A doua zi, Şmecherii de Bronz se aliniară fără prea mare tragere de inimă ca să-şi plătească taxele. Ultimul băiat din rând mormăi când puse gologanii în mâinile lui Jean:

— Ai spus că o să ne ajuţi dacă ne supără cineva. Câţiva Şmecheri au fost bumbăciţi dimineaţă de către Mânecile Negre, în partea de miazănoapte a oraşului.

Jean dădu din cap cu înţelepciune şi îşi strecură prada în buzunarul hainei. Noaptea următoare, după ce întrebă în dreapta şi-n stânga, intră agale într-o speluncă din partea de miazănoapte a oraşului, pe nume *Semnul Potirului-plin-ochi*. Crâşma era într-adevăr plină ochi, dar cu bătăuşi, vreo şapte-opt, toţi cu pânze negre şi murdare legate la mânecile jachetelor şi tunicilor. Erau singurii muşterii şi îşi ridicară suspicioşi privirile când Jean închise uşa în urma sa şi trase zăvorul de lemn.

— Bună seara! Zâmbi şi îşi trosni încheieturile degetelor. Sunt curios: cine este cel mai mare şi mai tare nemernic din Mânecile Negre?

A doua zi, când îşi colectă taxele de la Şmecherii de Bronz, degetele de la mâna dreaptă îi erau învineţite şi înfăşurate cu un bandaj. Pentru prima oară, majoritatea băieţilor fură bucuroşi să plătească.

Câţiva chiar începură să-i spună „Tav”.

4

Însă Locke nu-şi respectă făgăduiala şi nu făcu exerciţii.

Locke îşi porţiona rezerva tot mai subţire de bani pentru vin; otrava sa preferată era o poşircă deosebit de ieftină de prin partea locului. Mai degrabă mov decât roşu, cu un buchet ca răşina, aroma sa umplu în curând odaia pe care o împărţea cu Jean la Felinarul de Argint. Locke îl bea constant, „pentru a înăbuşi durerea”; Jean observă într-o seară că durerea sa probabil creşte pe măsură ce treceau zilele, căci burdufurile şi sticlele se înmulţeau în mod proporţional. Se certară… sau, mai bine zis, cearta reizbucni… şi Jean o şterse în noapte, nu pentru prima şi nici pentru ultima oară.

În acele prime zile petrecute în Vel Virazzo, Locke se bălăbănea pe scări până în sala cea mare a hanului în unele nopţi, unde făcea câteva partide de cărţi cu unii dintre muşterii, fără prea mare chef. Îi înşela plictisit, cu ajutorul trucurilor şi al mişcărilor iuţi de degete pe care le putea izbuti folosindu-se de o singură mână teafără. În curând începură să-l ocolească, din pricina trucurilor sale şi a felului său morocănos de-a fi, aşa că se retrase la cel de-al treilea cat ca să bea singur, în tăcere. Mâncarea şi curăţenia rămaseră doar nişte noţiuni vagi. Jean aduse un vraci ca să examineze rănile lui Locke, însă Locke îl alungă pe om cu o serie de înjurături care-l făcură pe Jean (al cărui limbaj putea fi destul de colorat ca să işte un foc dintr-o scândură udă) să roşească.

— Nu-i dau defel de urmă prietenului dumitale, zise omul. Se pare că a fost mâncat de una dintre maimuţele slabe şi lipsite de păr din insulele Okanti; tot ce face este să răcnească la mine. Ce s-a întâmplat cu ultimul vraci care l-a consultat?

— L-am lăsat în Talisham, spuse Jean. Mă tem că atitudinea prietenului meu l-a făcut să pună capăt călătoriei mult mai devreme.

— Ei bine, şi eu aş fi făcut la fel. Renunţ la onorariu şi vă compătimesc. Păstraţi-vă arginţii… veţi avea nevoie de ei ca să cumpăraţi vin. Sau otravă.

Din ce în ce mai mult, Jean se trezi că îşi petrece timpul cu Şmecherii de Bronz pentru a-l evita pe Locke. Trecu o săptămână, apoi încă una. „Tavrin Callas” devenea un personaj tot mai cunoscut şi mai respectat în frăţia pungaşilor din Vel Virazzo. Certurile sale cu Locke deveniră tot mai repetitive, tot mai frustrante, tot mai absurde. Din instinct, Jean recunoştea curba descendentă a văicărelii în stadiu terminal, însă nu-şi închipuise niciodată că va fi nevoit să-l scoată pe Locke (tocmai pe el, dintre toţi oamenii!) din ghearele acesteia. Prefera să evite această problemă antrenându-i pe Şmecheri.

La început, le dădu doar câteva ponturi… cum să folosească

semnale simple de mână când sunt înconjuraţi de străini, cum să creeze diversiuni înainte să fure din buzunarele oamenilor, cum să deosebească nestematele adevărate de aluat şi să evite astfel să se păcălească. Inevitabil, începu să primească rugăminţi stăruitoare, dar respectuoase să „le arate şi lor un lucru-două” din trucurile de care se folosise pentru a doborî patru Şmecheri. Primii care îi cerură asta fură tocmai cei patru tipi doboraţi.

O săptămână mai târziu, lucrurile începură să meargă ca pe roate. Vreo şase băieţi se rostogoleau în praful tăbăcăriei, în timp ce Jean le explica noţiunile elementare… efectul de pârghie, iniţiativa, atenţia la amănuntele din jur. Alternând mila şi cruzimea, începu să-şi exemplifice trucurile care îl ţinuseră în viaţă în timp ce îşi apăra principiile cu pumnii şi cu securile.

Sub influenţa lui Jean, băieţii începură să se intereseze mai mult de starea în care se afla vechea lor tăbăcărie. Îi încurajă să o vadă ca pe un sediu central, care necesita unele ajustări. Aşa apărură felinarele alchimice, atârnate de grinzi. Geamurile sparte fură acoperite cu hârtie nouă, iar găurile fură astupate cu scânduri şi paie curate, înălţate până la tavan. Băieţii furară perne, tapiţerii ieftine şi rafturi mobile.

— Găsiţi-mi o vatră, zise Jean. Furaţi una mare şi vă învăţ să gătiţi. Nu-s bucătari mai pricepuţi decât camorrenii; până şi hoţii sunt bucătari acolo. Am ani de experienţă în spate.

Îşi aruncă privirea împrejur, măsurând tăbăcăria tot mai bine întreţinută şi gaşca tot mai energică de tineri hoţi care locuiau acolo, şi îşi spuse, melancolic: „Toţi am avut”.

Încercase să îi trezească interesul lui Locke în proiectul său legat de Şmecherii de Bronz, însă fusese respins. Mai încercă o dată în acea noapte, povestindu-i despre prada tot mai mare strânsă zilnic, despre sediul lor, despre ponturile şi antrenamentele pe care li le dădea. Locke îl privi îndelung, aşezat pe pat şi ţinând în mâini un pahar ciobit pe jumătate, plin cu vin.

— Hhmmm, rosti el în cele din urmă. Ei bine, văd că ţi-ai găsit înlocuitorii.

Jean fu atât de uluit încât nu răspunse. Locke îşi goli paharul şi continuă, cu glasul lipsit de vlagă şi de voioşie:

— Nu ţi-a luat mult. Te-ai mişcat chiar mai repede decât mă aşteptam. O gaşcă nouă, o vizuină nouă. Nu una de sticlă, dar cred că poţi rezolva şi problema asta dacă îţi dai silinţa îndeajuns. Aşa că iată-te, făcând pe Părintele Lanţuri, aprinzând focul sub ibricul ăla cu bălegar vesel încă o dată.

Jean sări în partea cealaltă a camerei şi zbură paharul gol din mâna lui Locke; acesta se făcu ţăndări când lovi peretele şi împroşcă jumătate din odaie cu fărâme sclipitoare, însă Locke nici nu clipi

măcar. În schimb, se lăsă pe pernele sale pătate de sudoare şi oftă.

— Ai făcut rost de gemeni? Şi de-o nouă Sabetha? De cineva în locul *meu?*

— Du-te *naibii!* Jean îşi încleştă pumnii până când simţi sângele cald şi alunecos curgându-i pe sub unghii. Du-te naibii, Locke! Nu ţi-am salvat nenorocita aia de viaţă ca să stai îmbufnat în nenorocita asta de cocioabă şi să te porţi de parcă tu ai fi ăla care-a inventat suferinţa. Nu eşti atât de special, fir-ai al naibii!

— Şi atunci *de ce* m-ai salvat, sfinte Jean?

— Dintre toate afurisitele de întrebări prosteşti…

— *De ce?* Locke se ridică în capul oaselor şi îşi flutură pumnii spre Jean, ameninţător; efectul ar fi fost comic, însă privirea sa era ucigătoare. Ţi-am spus să mă laşi! Ce, trebuie să-ţi fiu recunoscător pentru asta? Pentru blestemata asta de cameră?

— Nu eu am redus întreaga ta lume la camera asta. Tu ai făcut-o.

— Pentru *asta* m-ai salvat? Trei săptămâni de rău de mare, şi acum Vel Virazzo, fundătura Tal Verrar-ului? Toată chestia asta pare un banc de-al zeilor, şi eu sunt poanta. Era mai bine dacă muream odată cu Regele Cenuşiu. Ţi-am zis să mă laşi naibii acolo! Şi mi-e dor de ei, rosti el, cu glas şoptit. Of, zeilor, mi-e dor de ei! E vina mea că au murit. Nu pot… nu pot îndura…

— Nici să nu îndrăzneşti, mârâi Jean.

Îl împunse puternic în piept pe Locke. Acesta căzu pe spate în pat şi se izbi de peretele camerei atât de tare încât obloanele de la ferestre zăngăniră.

— Nici să nu îndrăzneşti să îi foloseşti pe post de scuză pentru ce îţi faci cu mâna ta! Nici să nu *îndrăzneşti.*

Fără să mai spună altceva, Jean se răsuci pe călcâie, ieşi pe uşă şi o trânti în urma sa.

5

Locke se prăbuşi pe pat, se luă cu mâinile de cap şi ascultă scârţâitul paşilor lui Jean îndepărtându-se.

Spre surprinderea sa, scârţâitul reveni câteva minute mai târziu, auzindu-se tot mai tare. Jean trânti uşa la perete, cu faţa încruntată, şi se duse drept la Locke cu o găleată mare de apă în mâini. Fără vreun avertisment, azvârli apa pe Locke, care rămase cu gura căscată de surprindere şi căzu iar pe spate, lovindu-se de perete. Îşi scutură capul ca un câine şi îşi dădu părul ud din ochi.

— Jean, ai luat-o raz…

— Aveai nevoie de-o baie, îl întrerupse Jean. Erai acoperit din cap până-n picioare cu lacrimi de la atâta autocompătimire.

Aruncă găleata jos şi începu să răscolească prin cameră, culegând toate sticlele şi burdufurile care mai conţineau încă vin. Isprăvi până

ca Locke să-şi dea seama ce făcea; înhăţă apoi punga cu bani a lui Locke de pe măsuţa din cameră şi azvârli un pacheţel subţire din piele în locul ei.

— Hei, Jean, Jean, nu poţi… aia-i a mea!

— Înainte era „a noastră”, rosti Jean cu răceală. Îmi plăcea mai mult atunci.

Când Locke încercă să sară iar din pat, Jean îl împinse înapoi fără prea mare efort, apoi ieşi valvârtej din odaie şi închise uşa în urma sa. Se auzi un păcănit ciudat şi apoi se lăsă liniştea… nu se mai auzea nici măcar scârţâitul podelei. Jean aştepta chiar în faţa uşii.

Mârâind, Locke străbătu camera şi încercă să deschidă uşa, însă aceasta rămase nemişcată în cadrul ei. Se încruntă nedumerit şi mai trase de ea de câteva ori. Zăvorul era pe partea lui şi nu era tras.

— Este foarte ciudat, rosti Jean din cealaltă parte a uşii, faptul că odăile de la Felinarul de Argint pot fi încuiate pe dinafară cu o cheie specială pe care o are doar hangiul. În caz că vrea să pună la păstrare un oaspete greu de controlat până vine straja, mă-nţelegi?

— Jean, deschide nenorocita asta de uşă!

— Nu. Deschide-o tu.

— Nu pot! Chiar tu ai spus că ai singura cheie specială!

— Locke Lamora pe care îl ştiam eu te-ar fi *scuipat* între ochi, zise Jean. Preotul Paznicului Strâmb. *Garrista* al Ticăloşilor Gentilomi. Elevul Părintelui Lanţuri. Fratele lui Calo, Galdo şi al lui Goangă! Spune-mi, ce-ar zice *Sabetha* dacă te-ar vedea aşa?

— Ti… ticălosule! Deschide uşa!

— Uită-te la tine, Locke. Eşti jalnic. Deschide-o singur.

— Tu. Ai. Nenorocitaaiadecheie.

— Ştii cum să spargi un lacăt, nu? Ţi-am lăsat nişte şperacle pe masă. Dacă mai vrei vin, descurcă-te singur cu uşa.

— Fiu de *căţea* ce eşti!

— Maică-mea a fost o sfântă, zise Jean. Cea mai scumpă nestemată de care a avut vreodată parte Camorr-ul. Oraşul ăla nu o merita. Eu pot aştepta toată noaptea aici, să ştii. Mi-e uşor. Am tot vinul şi toţi banii *tăi.*

— Aaaaaaaaaah!

Locke înşfăcă micuţa desagă de piele de pe masă; îşi mişcă degetele de la mâna dreaptă şi teafără şi îşi privi mâna stângă cu neîncredere; încheietura sa fracturată se vindeca, dar încă îl durea încontinuu.

Se aplecă deasupra mecanismului de închidere al uşii, se încruntă şi se-apucă de treabă. Fu surprins să vadă cât de puţin timp trecu până când începură să-l doară muşchii spatelui din cauza poziţiei incomode în care stătea. Se opri cât să tragă scaunul din cameră spre el şi să se aşeze în timp ce lucra.

Pe când şperaclele sale zornăiau în zăvor şi îşi muşca limba de

concentrare, auzi un scârţâit puternic dincolo de uşă şi o serie de bufnituri puternice.

— Jean?

— Tot aici sunt, Locke, se auzi glasul lui Jean, acum voios. Pe toţi zeii, văd că-ţi ia ceva vreme. Of, îmi pare rău… măcar te-ai apucat de treabă?

— După ce deschid uşa asta, eşti mort, Jean!

— După ce deschizi uşa aia? În cazul ăsta mai am mulţi ani de trăit.

Locke se concentră şi mai tare, intrând în ritmul pe care îl deprinsese în copilărie, după ceasuri lungi şi chinuitoare… mişcând şperaclele uşor, căutând să simtă ceva. Scârţâiturile şi bufniturile alea blestemate începuseră să se audă iar de cealaltă parte a uşii! Ce naiba mai făcea Jean acum? Locke închise ochii şi încercă să ignore complet hărmălaia… încercă să reducă lumea la mesajul pe care şperaclele îl transmiteau către degete.

***

Mecanismul cedă. Locke se ridică din scaun, împleticindu-se, triumfător şi furios, şi smuci de uşă.

Jean se făcuse nevăzut, iar coridorul îngust din faţa odăii era ticsit cu lăzi şi butoaie de lemn dintr-un perete în celălalt… un obstacol de netrecut, cam la un metru de faţa lui Locke.

— Jean, ce *naiba* mai e şi asta?

— Îmi pare rău, Locke. Era limpede că Jean se afla de cealaltă parte a peretelui improvizat. Am împrumutat câteva lucruri din cămara hangiului, iar nişte băieţi pe care i-ai înşelat la cărţi săptămâna trecută m-au ajutat să le urc aici.

Locke împinse peretele cu umărul, dar acesta nu se urni; probabil că Jean se sprijinea cu întreaga sa greutate de el. Se auzi un cor de râsete înfundate de undeva de cealaltă parte, pesemne că de jos, din sala cea mare. Locke scrâşni din dinţi şi izbi cu latul palmei într-un butoi.

— Ce naiba te-a apucat, Jean? De ce faci scandal, fir-ai al naibii?

— Nu fac. Săptămâna trecută i-am spus hangiului că eşti un don camorrean care călătoreşte incognito, încercând să-şi revină dintr-un acces de nebunie. Chiar acum i-am lăsat o grămadă de arginţi pe bar. Ţi-aduci aminte de arginţi, nu-i aşa? Cum obişnuiam să-i furăm de la oameni, pe vremea când încă erai un tovarăş plăcut?

— Toată tărăşenia asta a încetat să mă amuze, Jean! Dă-mi înapoi blestematul ăla de vin!

— Blestemat, într-adevăr. Şi mă tem că, dacă-l vrei, va trebui să cobori pe fereastră ca să-l iei.

Locke se dădu cu un pas înapoi şi se holbă la peretele improvizat, năucit.

— Jean, doar nu vorbeşti serios.

— N-am vorbit niciodată mai serios.

— Du-te naibii. Du-te naibii! Nu pot coborî pe afurisita aia de fereastră. Încheietura mea…

— Te-ai luptat cu Regele Cenuşiu cu un braţ aproape smuls. Ai coborât de la o fereastră aflată la 150 de metri înălţime, din Bătaia Corbului. Şi uită-te la tine acum: la trei caturi deasupra pământului, neajutorat ca un pisoi într-un butoi cu grăsime. Smiorcăitule! Fricosule!

— Încerci să mă provoci intenţionat!

— Pe bune? făcu Jean. Măi, ce minte brici ai!

Locke se întoarse în cameră, spumegând. Ţintui cu privirea obloanele de la fereastră, îşi muşcă limba şi se repezi iar în peretele lui Jean.

— Te rog, lasă-mă să ies, rosti el, cât de calm putu. Gata, am băgat la cap ce trebuia.

— Eh, aş folosi un vârf de oţel înnegrit ca să-ţi bag la cap ce trebuia, numai de l-aş avea la îndemână, spuse Jean. De ce vorbeşti cu mine când ar trebui să cobori pe fereastră?

— Fir-ai al *naibii!*

Întors în cameră, Locke se plimbă ca un leu în cuşcă. Îşi mişcă braţele, de probă; tăieturile de la braţul drept îl dureau, iar rana adâncă de la umăr încă îl chinuia crunt. Încheietura sa stângă şi strivită părea că l-ar fi putut ajuta. Cu toată durerea… îşi strânse degetele de la mâna stângă într-un pumn, se holbă la ele şi-apoi se uită la fereastră cu ochii mijiţi.

— La naiba, spuse el. Ţi-arăt eu ţie, fiu de negustor de mătăsuri afurisit ce eşti!

Locke sfâşie aşternuturile, înnodând capetele cearşafurilor şi-ale păturilor, simţind junghiurile pricinuite de răni. Durerea părea să-l facă să se mişte şi mai repede. Strânse ultimul nod, deschise obloanele şi azvârli frânghia improvizată pe fereastră. Legă capătul din mâinile sale de pat. Nu era o piesă de mobilier prea rezistentă, numai că nici el nu cântărea cine ştie cât.

Ieşi pe fereastră.

Vel Virazzo era un oraş vechi şi cu clădiri joase; aşa cum se legăna el acolo, la trei etaje deasupra străzii uşor înceţoşate, Locke putu să observe câteva frânturi din el. Clădiri ponosite, cu acoperişul neted, din piatră şi mortar… pânze strânse pe catarge negre în port… lumina albă a lunii sclipind pe apa întunecată… lumini roşietice arzând în vârful pilonilor de sticlă, într-un şir ce se pierdea în zare. Locke închise ochii, apucă strâns cearşafurile şi îşi muşcă limba ca să nu vomite.

Cel mai uşor ar fi fost să-şi dea pur şi simplu drumul; făcu asta, cu poticneli, lăsându-şi palmele să se încingă pe cearşafuri şi pături înainte de a se opri. Trei metri… şase… îşi găsi un echilibru precar pe

pervazul ferestrei de la sala cea mare a hanului şi trase câteva guri adânci de aer în piept înainte să continue. Chiar dacă era o noapte caldă, începea să i se facă frig din pricina sudorii.

Ultimul capăt al ultimului cearşaf se oprea la vreo doi metri deasupra pământului; Locke coborî cât putu de mult şi-apoi îşi dădu drumul. Lovi caldarâmul cu călcâiele şi se pomeni cu Jean Tannen în faţă, aşteptându-l deja acolo cu o mantie cenuşie şi ieftină în mâini. Înainte ca Locke să poată reacţiona, Jean îi aruncă mantia pe umeri.

— Fiu de căţea ce eşti, izbucni Locke, strângând mantia în jurul său cu ambele mâini. Suflet de năpârcă, *fiu spurcat de căţea* ce eşti! Sper să te muşte un rechin de boaşe!

— Dar vai, jupâne Lamora, ia te uită, zise Jean. Spargi lacăte, cobori pe ferestre. De parcă ai fi fost hoţ cândva.

— Eu comiteam fărădelegi care se pedepsesc cu închisoarea când tu încă sugeai la sânul maică-tii!

— Iar eu am comis fărădelegi care se pedepsesc cu spânzurătoarea când tu stăteai în odaie, îmbufnat, bându-ţi amarul şi irosindu-ţi talentul.

— Sunt cel mai bun hoţ din Vel Virazzo, mârâi Locke, beat, adormit sau treaz, şi o ştii al naibii de bine.

— A fost o vreme când poate aş fi crezut şi asta, zise Jean. Însă pe omul acela îl ştiu din Camorr, şi nu îl mai am alături de ceva timp.

— Fir-ai al naibii cu faţa ta pocită! zbieră Locke şi îl lovi pe Jean cu pumnul în stomac. Mai degrabă surprins decât rănit, Jean îl împinse tare. Locke zbură pe spate, cu mantia fluturându-i pe măsură ce încerca să-şi menţină echilibrul… până se ciocni de un om care mergea pe stradă.

— Ai grijă pe unde mergi, la naiba! Străinul, un bărbat de vârstă mijlocie, purtând un surtuc lung şi portocaliu şi straiele îngrijite ale unui funcţionar public sau juridic, se luptă câteva secunde cu Locke, care se agăţase de el ca să nu cadă.

— Mii de scuze, zise Locke. Mii de scuze, domnule. Doar purtam o discuţie cu prietenul meu; e numai vina mea.

— Ba bine că nu! rosti străinul, izbutind în cele din urmă să-l desprindă pe Locke de pulpanele hainei sale şi împingându-l de lângă el. Îţi duhneşte răsuflarea ca un butoi cu vin! Camorrean afurisit…

Locke aşteptă până ce omul ajunse la vreo zece-cincisprezece yarzi depărtare, apoi se răsuci spre Jean, legănând în aer o punguţă neagră din piele. Aceasta zornăi cu sunetul unei cantităţi apreciabile de monede.

— Ha! Ce mai ai de spus acum, hmmm?

— Ce să spun? A fost joacă de copii. Nu-i mare lucru.

— Joacă de copii? Să mori în chinuri, Jean, aia a fost…

— Eşti vai de capul tău, îl întrerupse Jean. Eşti mai soios decât un

orfan din Dealul Umbrelor. Ai slăbit, deşi nu-mi dau seama cum. Nu ai exersat şi nici nu ai lăsat pe altcineva să-ţi oblojească rănile. Te-ai ascuns într-o odaie, aşteptând să te faci bine de la sine, şi eşti beat de două săptămâni încoace. Nu mai eşti ce-ai fost, şi-i numai vina ta.

— Aşa deci. Locke se încruntă la Jean, îşi strecură punga în buzunarul tunicii şi îşi aranjă mantia pe umeri. Vrei o demonstraţie. Bine. Du-te înăuntru, dă jos peretele ăla caraghios şi aşteaptă-mă în cameră. Mă întorc peste câteva ceasuri.

— Eu…

Însă Locke îşi trăsese deja gluga peste cap, se întorsese şi pornise în josul străzii, în noaptea caldă din Vel Virazzo.

6

Jean dădu jos bariera de pe holul celui de-al treilea cat, îi mai lăsă hangiului câteva monede (din punga lui Locke) şi se foi de colo colo prin odaie, lăsând aerul stătut, duhnind a alcool, să iasă pe fereastra deschisă. Gândindu-se mai bine, coborî până la bar şi se întoarse cu o carafă cu apă.

Mergea dintr-o parte în alta prin cameră, îngrijorat, când, după vreo patru ceasuri, Locke se năpusti înăuntru, un pic după ora trei dimineaţa. Trânti un coş din nuiele pe masă, îşi scoase mantia, înşfăcă găleata pe care Jean o folosise ca să-l ude leoarcă şi vomită zgomotos în ea.

— Îmi cer scuze, mormăi el după ce isprăvi. Era roşu la faţă şi răsufla sacadat, la fel de ud ca atunci când plecase, numai că de sudoare, de data aceasta. Nu a trecut încă efectul vinului… şi aproape că nu mai aveam aer.

Jean îi dădu carafa, iar Locke sorbi din ea hulpav, ca un cal adăpându-se din jgheab. Nu mai spuse nimic vreme de câteva secunde, apoi păru să observe brusc mâna lui Jean pe umărul său şi se trase îndărăt.

— Şi acum, iată-ne, rosti el pe nerăsuflate. Vezi ce se întâmplă când mă provoci? Cred că va trebui să fugim din oraş.

— Ce… ce-ai făcut?

Locke smulse capacul coşului; acesta era genul de coş folosit de obicei de către negustori pentru a transporta cantităţi mici de marfă până la piaţă şi înapoi. Înăuntru se putea vedea un amestec nemaipomenit de mărunţişuri, iar Locke începu să le înşire pe măsură ce le scotea şi i le arăta lui Jean.

— Ce-i asta? O, dar vai! este un morman de pungi… una-două-trei-*patru,* toate şterpelite de la domni respectabili în plină stradă. Uite şi-un cuţit, două sticle de vin, o halbă de bere din cositor… un pic ciobită, dar metalul este bun. O broşă, trei ace de aur, doi cercei… cercei, jupâne Tannen, şterpeliţi chiar de la ureche, şi aş vrea să te văd

pe tine încercând una ca asta. Uite şi-o bucăţică drăguţă de mătase, o cutie cu bomboane, două pâini… d-alea crocante, coapte cu toate condimentele care-ţi plac ţie. Şi acum, special pentru lămurirea unui anumit pesimist şi nenorocit ce tulbură liniştea oamenilor, dar pe care nu-l vom numi…

Locke întinse un colier sclipitor, o fâşie împletită din aur şi argint de care atârna un medalion greu din aur, bătută cu safire ce reprezentau un mugure înflorit stilizat. Micul grup de pietre străluci ca un foc albăstrui chiar şi la lumina slabă a singurei lămpi din odaie.

— Asta-i chiar drăguţ, rosti Jean, uitând pentru o clipă de supărare. Pe-ăsta nu l-ai înhăţat de pe stradă.

— Nu, recunoscu Locke, înainte să mai ia o gură de apă călduţă din carafă. L-am luat de la gâtul ibovnicei guvernatorului.

— Nu vorbeşti serios!

— În conacul guvernatorului.

— Dintre toate…

— În patul guvernatorului.

— Descreierat blestemat ce eşti!

— Cu guvernatorul adormit lângă ea.

Liniştea nopţii fu sfâşiată de sunetul ascuţit şi îndepărtat al unui fluier, semnalul tradiţional de alarmă al străjilor de pretutindeni. Câteva clipe mai târziu, se auziră şi alte fluiere.

— Se prea poate să fi fost puţin cam îndrăzneţ, rosti Locke, cu un rânjet sfios.

Jean se aşeză pe pat şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Locke, mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni făurindu-i o reputaţie lui Tavrin Callas, drept cel mai mare şi mai strălucitor lucru cu care a avut de-a face jalnica adunătură de Oameni Potriviţi din oraşul ăsta! Când straja o să înceapă să pună întrebări, cineva o să-i îndrume spre mine… şi altcineva o să spună cât timp petrec eu aici, cu tine… şi dacă vindem pe sub mână bucăţica aia de metal într-un loc atât de mic…

— După cum spuneam, cred că va trebui să fugim din oraş.

— Să fugim din oraş? Jean sări în picioare şi îndreptă un deget acuzator către Locke. Ai dat peste cap tot ce am trudit săptămânile astea! I-am antrenat pe Şmecheri – semnale, trucuri, momire, luptă, tot tacâmul! Voiam să… voiam să-i învăţ să gătească!

— Oooh, dar văd că aveai intenţii serioase! Să înţeleg că aveai de gând să-i ceri în căsătorie în curând?

— La naiba, chiar *aveam* intenţii serioase! Am *clădit* ceva! Eu lucram când tu pierdeai vremea pe-aici, smiorcăindu-te şi plângându-ţi de milă.

— Tu eşti cel care mi-a dat foc la nădragi ca să vadă cum dansez. Uite că am dansat, şi cred că am demonstrat ce era de demonstrat.

Acum îţi ceri scuze sau nu?

— Să-mi cer scuze? Tu ai fost cel nesuferit în tot timpul ăsta, netrebnicule! Bucură-te că te las să trăieşti! Toată truda mea…

— Capa din Vel Virazzo? Aşa te vedeai, Jean? Un alt Barsavi?

— Un alt *orice,* ripostă Jean. Sunt şi lucruri mai rele de-atât pe lume… Capa Lamora, de exemplu, Stăpânul Unei Odăi Împuţite. Nu vreau să fiu o manta de vreme rea, Locke! Sunt un hoţ cinstit şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să ne asigurăm un acoperiş deasupra capului!

— Atunci hai să mergem undeva şi să revenim la ceva cu adevărat rentabil, zise Locke. Vrei muncă cinstită de pungaş? Fie. Hai să prindem un peşte de-ăla mare, cum făceam în Camorr. Voiai să mă vezi furând, hai atunci să ieşim la *furat!*

— Dar Tavrin Callas…

— A mai murit şi înainte, îl întrerupse Locke. A căutat să pătrundă tainele lui Aza Guilla, nu-i aşa? Lasă-l s-o mai facă o dată.

— La naiba! Jean se duse la fereastră şi aruncă o privire afară; sunetul fluierelor se auzea din mai multe direcţii. S-ar putea să ne ia câteva zile bune până să găsim o cabină disponibilă pe-o corabie, iar pe uscat nu putem ieşi de-aici cu ce-ai furat tu acolo… o să verifice toată lumea la porţi, cam o săptămână-două de-acum înainte.

— Jean, acum mă dezamăgeşti tu pe mine, rosti Locke. Porţi? Corăbii? Uiţi că vorbim despre noi. Noi putem fugi cu o vacă vie pe sub nasul poliţiştilor din oraşul ăsta, ziua-n amiaza mare. Ba chiar fără haine pe noi.

— Locke? Locke *Lamora?* Jean se frecă la ochi cu mişcări exagerate. Vai, dar unde-ai fost săptămânile astea? Şi eu care credeam că am împărţit camera cu un ticălos egoist, care…

— Bine, îl întrerupse Locke. Fie. Ha. Mda, poate că merit scatoalca asta. Dar vorbesc serios, o să fie floare la ureche să scăpăm de-aici. Du-te la hangiu. Trezeşte-l şi dă-i nişte arginţi… am o grămadă în pungile alea. Sunt un don camorrean trăsnit, nu? Spune-i că mi s-a pus pata. Fă-mi rost de nişte pânză murdară, de mere, o vatră şi un ceainic de fier negru, plin cu apă.

— Mere? Jean îşi scărpină barba. Mere? Adică… şiretlicul cu piureul de mere?

— Întocmai, spuse Locke. Fă-mi rost de toate alea ca să mă pot apuca de fiert, şi o să fim plecaţi de-aici până-n zorii zilei.

— Ha. Jean deschise uşa, ieşi pe hol şi se întoarse încă o dată înainte să plece de tot. Îmi retrag o parte din cuvinte, făcu el. S-ar putea să mai fii totuşi nemernicul ăla mincinos, înşelător, necinstit, lacom, hrăpăreţ, uneltitor şi furăcios pe care-l ştiam.

— Mersi, spuse Locke.

7

Burniţa răpăia încet în jurul lor când ieşiră pe poarta de nord din Vel Virazzo, câteva ceasuri mai târziu. Răsăritul se vedea ca o dungă apoasă şi gălbuie în zarea de est, pe sub norii de cărbune împinşi de vânt. Oştenii cu jachete mov îi priviră cu scârbă de pe zidul de cincisprezece metri care înconjura oraşul; poarta masivă de lemn a cetăţii se trânti în urma lor, de parcă ar fi fost bucuroasă că scapă de ei.

Locke şi Jean erau îmbrăcaţi amândoi în mantii zdrenţăroase şi înfăşuraţi în bucăţi de bandaje făcute dintr-o duzină de cearşafuri şi haine sfâşiate. Un strat subţire de piure de mere fierte, cald încă, înmuiase o parte dintre „bandajele" de pe braţe şi piepturi şi era aplicat din belşug pe feţe. Era scârbos să umbli cu un strat de-aşa ceva pe piele, însă nu găseai deghizare mai bună ca asta nicăieri pe lume.

Uscăciunea era o boală dureroasă şi incurabilă, iar cei atinşi de ea erau respinşi mai ceva decât leproşii. Dacă Locke şi Jean s-ar fi apropiat astfel de zidurile din Vel Virazzo, venind din afară, nu ar fi fost lăsaţi nici în ruptul capului să intre. Cum ei ieşeau din oraş, pe străji nu le interesa cum de izbutiseră să intre acolo; aproape că se călcaseră în picioare în graba lor de a-i vedea plecaţi.

Zona mărginaşă a oraşului arăta destul de deprimant: câteva clădiri dărăpănate cu unul sau două caturi, ornate ici şi colo cu turnurile morilor de vânt improvizate care erau folosite pe aceste meleaguri pentru acţionarea foalelor, în locul forjelor şi cuptoarelor. Fumul desena câteva dâre cenuşii şi ondulate în aerul umed de deasupra lor, iar în depărtare se auzeau tunete înfundate. Dincolo de oraş, acolo unde caldarâmul drumului de pe vremea vechiului Tron Therin se preschimba într-o potecă bătătorită şi noroioasă, Locke putea vedea cum se întinde stepa, întreruptă ici şi colo de crevase stâncoase şi de mormane de grohotiş.

Monedele lor… cât şi toate celelalte bunuri mărunte care meritau luate la drum… erau îngrămădite într-o mică desagă legată pe sub straiele lui Jean, acolo unde nici un străjer nu ar fi cutezat să caute, nici măcar dacă vreun ofiţer ar fi stat cu sabia scoasă în spatele lui şi l-ar fi ameninţat cu moartea.

— Pe toţi zeii, bombăni Locke pe când îşi târau picioarele pe lângă drum, sunt tot mai ostenit şi nu mai pot gândi limpede. Chiar că m-am lăsat pe tânjală.

— Ei bine, zise Jean, o să ai parte de ceva exerciţiu zilele următoare, fie că-ţi place sau nu. Cum îţi sunt rănile?

— Mă mănâncă, spuse Locke. Terciul ăsta blestemat nu le prieşte deloc, bănuiesc. Şi totuşi nu mai este la fel de rău ca înainte. Cele câteva ceasuri de mişcare mi-au prins bine.

— Când vine vorba de asemenea lucruri, tare înţelept mai este Jean

Tannen, făcu Jean. Mult mai înţelept decât majoritatea; mai ales faţă de majoritatea celor numiţi Lamora.

— Tacă-ţi fleanca aia grasă, urâtă şi evident mai înţeleaptă, spuse Locke. Mmmm. Uită-te la idioţii ăia cum fug de noi mâncând pământul.

— Tu n-ai face la fel dacă ai vedea doi uscaţi adevăraţi pe marginea drumului?

— Eh. Ba cred că da. La naiba şi cu picioarele astea, că tare mă mai dor.

— Hai să ne îndepărtăm câţiva kilometri de oraş şi om găsi apoi un loc de odihnă. După câteva leghe putem să renunţăm la terciul ăsta şi să ne dăm iarăşi drept călători respectabili. Te-ai gândit încotro vrei să mergem?

— Păi, credeam că-i destul de limpede, zise Locke. Orăşelele astea sunt pentru papă-lapte. Noi vrem aur şi fier alb, nu gologani. Hai să mergem în Tal Verrar. Sigur vom da de ceva interesant acolo.

— Mmm. Tal Verrar. Măcar e aproape.

— Camorrenii au în spate o istorie lungă, glorioasă şi plină de izbânzi în faţa bieţilor lor veri verrari, aşa că… spre Tal Verrar, spuse Locke. Şi spre glorie. Mai merseră puţin sub perdeaua fină a burniţei de dimineaţă. Şi spre băi.

CAPITOLUL DOI
Requin

1

Deşi văzu că Jean era la fel de neliniştit ca şi el după experienţa lor din Piaţa de Noapte, Locke nu mai aduse vorba despre ea. Aveau o treabă de făcut, aşa că în zori erau deja în picioare.

Momentul în care se sfârşea ziua de muncă pentru oamenii cinstiţi din Tal Verrar reprezenta începutul activităţii lor. La început, fusese ciudat să se obişnuiască cu ritmul unui oraş în care soarele pur şi simplu cobora sub orizont în fiecare noapte, precum victima neajutorată a unui criminal, fără strălucirea Luminii-false care să-i marcheze trecerea. Însă Tal Verrar fusese clădit conform altor gusturi sau trebuinţe decât Camorr, iar Sticla-străveche de-aici oglindea pur şi simplu văzduhul, fără a luci cu lumină proprie.

Apartamentul lor din Vila Candessa era opulent şi spaţios; la un preţ de cinci volani pe noapte nici nu te aşteptai să fie altfel. Fereastra lor, aflată la cel de-al patrulea cat, dădea spre o curte pavată în care trăsurile, echipate cu felinare şi străjuite de mercenari călare, veneau şi plecau cu huruit răsunător.

— Magi-Juruiţi, bombăni Jean, legându-şi eşarfa de la gât în faţa unei oglinzi. Nu o să angajez un ticălos de-ăla nici măcar să-mi încălzească ceaiul, şi de-aş ajunge să fiu mai bogat decât ducele din Camorr.

— Nu-i o idee rea, zise Locke, care se îmbrăcase deja şi acum îşi sorbea cafeaua. O zi întreagă de somn făcuse minuni pentru capul său. Dacă am fi mai bogaţi decât ducele din Camorr, am putea angaja o trupă de Magi căreia să-i poruncim să dispară pe-o nenorocită de insulă, undeva.

— Mmm. Nu cred că zeii au făcut vreo insulă destul de părăsită pentru gusturile mele.

Jean isprăvi de legat eşarfa cu o mână şi o întinse pe cealaltă spre micul dejun. Unul dintre serviciile mai neobişnuite pe care le oferea Vila Candessa oaspeţilor cazaţi aici pe termen lung era reprezentat de „prăjiturile portret”… mici simulacre glazurate, făcute după chipul şi asemănarea oaspeţilor de către sculptorul-patiser al hanului, care fusese instruit în Camorr. Pe o tavă de argint de lângă oglindă, un Locke mic din turtă dulce (cu ochi din stafide şi cu păr blond din unt de migdale) stătea alături de un Jean mai rotofei, cu părul şi barba din ciocolată amară. Picioarele prăjiturii Jean deja lipseau.

Câteva clipe mai târziu, Jean scutura ultimele firimituri de pe surtuc.

— Vai, bieţii de Locke şi Jean.

— Au fost mistuiţi, zise Locke.

— Chiar mi-aş dori să pot fi acolo şi să prind momentul în care o să vorbeşti cu Requin şi cu Selendri.

— Hmmm. Pot spera că vei fi încă în Tal Verrar când o să isprăvesc?

Încercă să mai îndulcească întrebarea cu un surâs, dar nu izbuti decât în parte.

— Ştii că n-o să plec nicăieri, spuse Jean. Tot nu sunt sigur că-i o idee bună, dar ştii că nu o să plec.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îşi termină de băut cafeaua şi puse ceaşca jos. Şi oricum, discuţia mea cu Requin nu o să fie chiar atât de interesantă.

— Prostii. Am auzit rânjetul din glasul tău. Unii oameni rânjesc când isprăvesc ce-au de făcut; tu rânjeşti ca un idiot înainte să te-apuci de treabă.

— Rânjesc? Nu, sunt impasibil ca un hoit. Doar că de-abia aştept să termin odată. Mă plictiseşte. Mă aştept să fie o întâlnire neinteresantă.

— Întâlnire neinteresantă pe naiba! Nu după ce-o să te duci ţintă la doamna cu mâna de-aramă şi o să-i spui: „Scuzaţi-mă, doamnă, dar…”

2

— Am trişat, zise Locke. Constant. La fiecare partidă pe care am jucat-o de când am venit prima oară la Turnul Păcatului împreună cu partenerul meu, acum doi ani.

Era ciudat să fie ţintuit de privirea pătrunzătoare a lui Selendri; ochiul ei stâng nu era altceva decât o scobitură întunecată, pe jumătate acoperită de o peliculă translucidă ce fusese cândva o pleoapă. Ochiul celălalt, teafăr, făcea treaba amândurora şi era al naibii de supărător!

— Sunteţi surdă, doamnă? La toate jocurile. Am trişat. De sus până jos, prin tot Turnul ăsta nemaipomenit, am trişat la fiecare cat, ducându-i de nas pe ceilalţi jucători.

— Mă întreb, rosti ea cu glasu-i şoptit şi seducător, dacă ai idee ce înseamnă cu adevărat să-mi spui una ca asta, jupâne Kosta. Eşti beat?

— Sunt treaz ca un prunc.

— Te-a pus cineva să faci asta?

— Sunt cât se poate de serios, zise Locke. În ceea ce priveşte motivele mele, le voi dezvălui stăpânului tău. Între patru ochi.

Cel de-al şaselea cat al Turnului Păcatului era cufundat în tăcere. Locke şi Selendri erau singuri, cu patru oameni de-ai lui Requin, în uniforme, aşteptând la vreo şase metri distanţă. Era mult prea devreme pentru ca toată clientela selectă de la acest nivel să-şi fi terminat migraţia înceată şi voioasă de la niveluri mai însufleţite.

În centrul celui de-al şaselea cat se afla o sculptură înaltă, încastrată într-un cilindru făcut din Sticlă-străveche transparentă. Deşi sticla nu

putea fi prelucrată prin mijloacele pe care le aveau oamenii, milioane de fragmente aruncate şi de bucăţi modelate erau împrăştiate prin lume, unele dintre acestea putând fi folosite de către oameni în diverse scopuri. Câteva oraşe aveau chiar bresle care adunau aceste bucăţi de Sticlă-străveche, capabile să satisfacă nevoi mai deosebite în schimbul unor preţuri piperate.

În interiorul cilindrului se afla ceva ce Locke putea descrie doar ca fiind o cascadă de gologani… era sculptura unei cascade stâncoase, mai înaltă decât un om, iar stâncile erau făcute numai din volani de argint şi „apa" era un şuvoi continuu de centire de cupru ce curgeau cu miile. Zornăitul din spatele geamului izolat acustic trebuie să fi fost asurzitor, însă pentru cei aflaţi de cealaltă parte a sticlei spectacolul se desfăşura în linişte totală. Un mecanism din podea capta şuvoiul de monede şi îl trimitea înapoi pe „stâncile" de argint. Era excentric şi hipnotic în acelaşi timp. Locke nu mai întâlnise până acum pe nimeni care să decoreze o cameră cu un morman de bani… la propriu.

— Stăpân? Presupui că aş avea unul.

— Ştii că mă refer la Requin.

— El ar fi primul care ţi-ar respinge presupunerea. În mod violent.

— Atunci o audienţă între patru ochi ne va da ocazia să lămurim câteva neînţelegeri care s-au iscat.

— O, Requin va ţine neapărat să-ţi vorbească… mai ales între patru ochi.

Selendri pocni de două ori din degetele mâinii drepte şi cei patru slujitori îl înconjurară pe Locke. Selendri arătă în sus; doi dintre ei îl înşfăcară de braţe şi îl conduseră în sus pe scări. Selendri îi urmă, la câţiva paşi în spate.

Cel de-al şaptelea cat era dominat de o altă sculptură încastrată într-o formă şi mai mare de Sticlă-străveche. Aceasta părea să reprezinte un arhipelag de insule vulcanice, clădite tot din volani de argint, şi plutind într-o mare de solari de aur. Un şuvoi bolborositor de galbeni se revărsa din piscurile de argint până în „oceanul" înspumat şi scânteietor. Străjile lui Requin mergeau într-un ritm mult prea alert pentru ca Locke să poată observa şi alte detalii ale sculpturii sau ale încăperii; trecură de alţi doi slujitori în uniformă, care stăteau în capul scărilor şi urcară la următorul nivel.

În inima celui de-al optulea cat se afla o a treia privelişte încastrată în sticlă, cea mai mare de până acum. Locke clipi de câteva ori şi îşi înăbuşi un chicotit de admiraţie.

Era o sculptură stilizată reprezentând Tal Verrar-ul, cu insulele de argint cuibărite într-o mare de galbeni. Deasupra machetei oraşului, încălecându-l ca un zeu, se putea zări sculptura de marmură în mărime naturală a unui om pe care Locke îl recunoscu de îndată. Statuia, asemenea omului pe care îl înfăţişa, avea pometii rotunjiţi

care dădeau chipului îngust un aer de voioşie… cât şi o bărbie rotundă şi proeminentă, ochi mari şi urechi ce păreau a fi fost fixate în cap la unghiuri drepte. Requin, ale cărui trăsături semănau destul de mult cu cele ale unei marionete încropite la repezeală de un păpuşar scos din fire.

Braţele statuii erau larg deschise şi din mânecile evazate de piatră se revărsau încontinuu şuvoaie de galbeni deasupra oraşului de dedesubt.

Neputându-şi desprinde ochii de la o asemenea privelişte, Locke fu cât pe ce să se împiedice, însă fu susţinut de slujitorii care aleseră tocmai acel moment pentru a-şi intensifica strânsoarea. În capătul scărilor de la cel de-al optulea cat se afla o uşă dublă din lemn lăcuit. Selendri trecu pe lângă Locke şi slujitori. În stânga uşii se vedea un mic panou de argint în perete; Selendri îşi strecură mâna de bronz înăuntru, o fixă într-un soi de mecanism şi apoi o răsuci pe jumătate spre stânga. Se auzi un zornăit de mecanisme automate în perete, şi uşa se întredeschise.

— Percheziţionaţi-l, rosti ea, fără să se mai întoarcă spre ei şi făcându-se nevăzută dincolo de uşă.

Locke fu iute dezbrăcat de haină; apoi împuns, scotocit, verificat şi palpat mult mai amănunţit decât fusese la ultima sa vizită la bordel. Stiletul său din mânecă (un accesoriu cât se poate de obişnuit pentru un om de vază) fu confiscat, punga sa fu deşertată, pantofii îi fură scoşi din picioare, iar unul dintre slujitori chiar îi trecu mâinile prin păr. După ce se isprăvi toată această operaţie, Locke (descălţat, fără haină şi oarecum ciufulit) fu împins destul de brutal pe uşa prin care dispăruse Selendri.

Dincolo de această uşă se afla un spaţiu întunecat, nu cu mult mai mare decât un dulap de haine. O scară de fier negru, în spirală, destul de lată cât să încapă pe ea o persoană, se înălţa de la podea până la un pătrat de lumină galbenă şi domoală. Locke urcă treptele şi ajunse în biroul lui Requin.

Încăperea ocupa în întregime cel de-al nouălea cat al Turnului Păcatului; o porţiune de lângă peretele opus, despărţită prin perdele de mătase, slujea probabil drept dormitor. Pe peretele din dreapta era o uşă care dădea spre balcon, acoperită cu un cadru glisant de plasă. Locke putea vedea prin ea o panoramă largă şi întunecată a Tal Verrar-ului, ceea ce însemna că uşa era la răsărit.

Aşa cum auzise, toţi ceilalţi pereţi ai biroului erau decoraţi din belşug cu picturi în ulei… aproape douăzeci de tablouri, la periferia vizibilă a camerei, în rame din lemn poleit, lucrate cu migală… capodopere din perioada târzie a Tronului Therin, când aproape toţi nobilii de la curtea imperială ţinuseră în lesa patronajului un pictor sau un sculptor, fălindu-se cu ei de parcă ar fi fost nişte animale de

companie. Locke nu avea pregătirea necesară pentru a le deosebi pe unele de celelalte, însă se zvonea că pe pereţii lui Requin erau două Morestras şi un Ventathis. Aceşti doi artişti… împreună cu toate schiţele, manualele şi ucenicii lor… pieriseră cu veacuri în urmă în furtuna de foc ce mistuise oraşul imperial Therim Pel.

Selendri stătea lângă un birou mare de lemn de culoarea cafelei rafinate, înţesat cu cărţi, hârtii şi mecanisme automate în miniatură. În spatele biroului se vedea un scaun, iar Locke putu observa resturile unei cine… un soi de peşte pe o farfurie din fier alb şi o sticlă pe jumătate goală de vin auriu.

Selendri atinse cu mâna sa teafără simulacrul de bronz şi se auzi un păcănit scurt. Mâna se deschise precum petalele unei flori sclipitoare. Degetele se retraseră în încheietură şi dezvăluiră o pereche de tăişuri din oţel înnegrit, lungi de cincisprezece centimetri, ascunse până atunci în interiorul mâinii. Selendri le flutură ca pe o gheară, făcându-i semn lui Locke să rămână în picioare în faţa biroului.

— Domnule Kosta. Glasul veni de undeva din spatele lui, din spaţiul mărginit de perdelele de mătase. Ce plăcere! Selendri îmi spune că ţi-ai manifestat interesul în a fi *ucis*.

— Nici pomeneală, domnule! Nu am făcut decât să îi spun asistentei dumneavoastră că eu şi partenerul meu am trişat în permanenţă la jocurile pe care le-am disputat în Turnul Păcatului. De vreo doi ani încoace.

— La toate jocurile, rosti Selendri. Ai zis că ai trişat la toate jocurile.

— A, păi suna mai impresionant aşa, făcu Locke, ridicând din umeri. Să spunem, mai degrabă, la *aproape* toate jocurile.

— Omul ăsta este un măscărici, şopti Selendri.

— O, nu, zise Locke. Sau, mă rog, poate că doar ocazional. Însă nu acum.

Locke auzi paşi pe parchetul camerei, tot mai aproape de el.

— Ai venit aici din pricina unui pariu, rosti Requin, acum mult mai aproape.

— Nu… cel puţin nu genul de pariu la care vă gândiţi dumneavoastră.

Requin îl ocoli pe Locke şi se opri în faţa sa, cu mâinile la spate, ţintuindu-l cu privirea lui pătrunzătoare. Bărbatul era de-a dreptul geamănul statuii de la nivelul imediat inferior; cu vreo câteva kilograme în plus, cu şuviţele de păr aspru şi cenuşiu ca oţelul ceva mai rare. Redingota sa strâmtă era din catifea neagră, bătută, iar mâinile îi erau acoperite cu mănuşi din piele cafenie. Purta ochelari, iar Locke fu surprins să vadă că licărirea pe care o luase drept lumină reflectată în noaptea precedentă era de fapt impregnată în lentile. Acestea scânteiau într-un portocaliu translucid, dând ochilor mari din spatele lor o nuanţă demonică. Vreun şiretlic alchimic nou şi costisitor

de care Locke nu mai auzise, neîndoielnic.

— Ai băut ceva neobişnuit astă-seară, jupâne Kosta? Vreun vin ieşit din comun, poate?

— N-am pus strop de băutură în gură, fără a pune la socoteală apa.

Requin se mişcă în spatele biroului, luă o furculiţă de argint, împunse cu ea o bucăţică albă de peşte şi o îndreptă spre Locke.

— Deci, dacă ar fi să te cred, dumneata ai trişat aici timp de doi ani şi, dincolo de imposibilitatea unei asemenea pretenţii, vrei acum să mi te predai pur şi simplu. Ceva mustrări de conştiinţă?

— Nici pe departe.

— O dorinţă arzătoare de a te sinucide într-un mod mai complicat?

— Am de gând să ies cu viaţă din acest birou.

— A, păi nu ai fi chiar mort până să te izbeşti de caldarâmul aflat la nouă etaje mai jos.

— Poate că voi izbuti să vă conving că vă sunt de mai mare folos viu şi nevătămat.

Requin îşi mestecă peştele înainte să vorbească din nou:

— Şi cum ai trişat, jupâne Kosta?

— Cu ajutorul degetelor mele iuţi, în mare parte.

— Serios? Pot recunoaşte degetele unui trişor dintr-o singură privire. Ia să vedem mâna dumitale dreaptă.

Requin îşi întinse mâna stângă, înmănuşată, iar Locke îşi îndreptă propria mână către el, şovăielnic, de parcă s-ar fi aşteptat să dea mâna cu el.

Requin înşfăcă mâna dreaptă a lui Locke deasupra încheieturii şi o trânti pe birou… însă, în loc de izbitura surdă la care se aştepta Locke, mâna sa activă un soi de panou camuflat şi alunecă printr-o deschizătură chiar sub tăblia biroului. Se auzi păcănitul sec al unui mecanism automat şi simţi o presiune rece încleştându-i încheietura. Locke se smuci îndărăt, însă biroul îi înghiţise mâna precum fălcile neînduplecate ale unei fiare. Cele două gheare de oţel ale lui Selendri se întoarseră spre el, făcându-l să înlemnească.

— Uite-aşa. Mâini, mâini, mâini. Îşi bagă stăpânii în aşa bucluc, jupâne Kosta… Selendri şi cu mine ştim foarte bine asta.

Requin se întoarse către peretele din spatele biroului său şi trase la o parte o placă de lemn lăcuit, dezvăluind un raft lung şi subţire ascuns în perete.

Înăuntru se aflau zeci de borcane de sticlă, sigilate, fiecare conţinând ceva întunecat şi veştejit. Păianjeni morţi? Nu, îşi dădu Locke seama… mâini de oameni. Retezate, uscate şi păstrate pe post de trofee, cu inelele încă sclipind pe multe dintre degetele chircite şi stafidite.

***

— Înainte să ajungem la partea inevitabilă, asta facem de obicei,

zise Requin pe un ton de conversaţie amicală. Mâna dreaptă, pa-pa. Totul se rezumă acum la un procedeu foarte simplu şi eficient. Înainte aveam covoare aici, dar sângele ăla blestemat făcea prea multă mizerie.

— Foarte chibzuit din partea dumneavoastră. Locke simţi cum i se scurge încet pe frunte o singură picătură de sudoare. Sunt pe cât se poate de uluit şi de copleşit, după cum bănuiesc că aţi şi nădăjduit. Acum pot să-mi primesc mâna înapoi?

— În starea ei originală? Mă îndoiesc. Dar, dacă-mi răspunzi la câteva întrebări, mai vedem. Acum… cu ajutorul degetelor iuţi, spui dumneata. Să-mi fie cu iertare, însă oamenii mei sunt experţi în a depista trişori.

— Sunt convins că oamenii dumneavoastră au cele mai bune intenţii. Locke îngenunche în faţa biroului, în cea mai confortabilă poziţie posibilă, şi surâse. Însă eu pot juca pe degete o pisică vie, o pot strecura într-un pachet de 56 de cărţi şi o pot scoate la loc după bunul meu plac. Ceilalţi jucători s-ar putea plânge de zgomot, dar nu ar ghici de unde vine asta.

— Atunci, pune-mi o pisică vie pe birou.

— Era, ăă, o figură de stil mai colorată. Mă tem că pisicile vii nu sunt la modă ca accesorii de seară pentru domnii din Tal Verrar, cel puţin nu în acest anotimp.

— Păcat. Dar nu mă miră. Am mai avut parte de oameni morţi, îngenunchind acolo unde te afli dumneata acum şi oferindu-mi figuri de stil colorate şi nimic altceva.

Locke oftă.

— Băieţii dumneavoastră mi-au luat haina şi pantofii şi, dacă m-ar fi percheziţionat mai amănunţit decât au făcut-o, probabil că mi-ar fi pipăit ficatul pe dinăuntru. Dar ce-o fi asta?

Îşi scuturã mâneca stângă şi îşi ridică mâna ca să arate pachetul de cărţi ce apăruse de nicăieri.

Selendri puse tăişurile la beregata lui Locke, însă Requin o opri cu un zâmbet pe faţă.

— Greu de crezut că mă poate ucide cu un pachet de cărţi, draga mea. Nu-i rău, jupâne Kosta!

— Şi-acum să vedem, zise Locke. Întinse braţul într-o parte, ţinând strâns pachetul între degetul mare şi celelalte patru degete. Dintr-o răsucire a încheieturii şi o smucitură a degetului mare, tăie pachetul în două. Începu să-şi întindă şi să-şi strângă degetele, crescând constant ritmul până ce acestea se mişcară precum un păianjen luând lecţii de scrimă. Tăiat şi amestecat, tăiat şi amestecat… tăie pachetul şi îl strânse la loc de vreo zece ori, cel puţin. Apoi, dintr-o singură mişcare, îl trânti pe birou şi îl întinse într-un semicerc lung, deranjând câteva dintre mărunţişurile lui Requin.

— Alegeţi-vă o carte, spuse Locke. Una care vă place. Uitaţi-vă la ea, dar nu mi-o arătaţi.

Requin făcu precum i se spusese. În timp ce se uita la cartea pe care o alesese, Locke strânse restul pachetului tot dintr-o singură mişcare; le amestecă şi le tăie încă o dată, apoi împărţi pachetul şi lăsă doar jumătate pe birou.

— Acum puneţi cartea pe care aţi ales-o deasupra acelei jumătăţi de pachet. Şi ţineţi minte ce era.

După ce Requin înapoie cartea, Locke trânti cealaltă jumătate a pachetului peste ea. Luând tot pachetul în mâna stângă, îl mai tăie şi îl mai amestecă de cinci ori, apoi lăsă cartea de deasupra… patru de Cupe… pe biroul lui Requin şi zâmbi.

— Stăpâne al Turnului Păcatului, asta este cartea dumneavoastră.

— Nu, rosti Requin, cu un surâs zeflemitor.

— Rahat! Locke întoarse următoarea carte din pachet, Pecetea Soarelui. Aha… ştiam eu că este undeva pe-aici.

— Nu, zise Requin.

— La naiba! spuse Locke şi începu să întoarcă la repezeală cărţile din pachet. Opt de Turnuri? Trei de Turnuri? Trei de Cupe? Pecetea celor Doisprezece Zei? Cinci de Spade? Rahat. Stăpâna Florilor?

Requin dădu din cap la fiecare carte.

— Hhmm. Scuzaţi-mă puţin. Locke puse pachetul de cărţi pe biroul lui Requin, apoi scotoci cu mâna stângă pe sub mâneca dreaptă. După câteva secunde, îşi trase mâneca până deasupra cotului şi o prinse acolo. Deodată, un alt pachet de cărţi se ivi în mâna sa stângă.

— Ia să vedem… Şapte de Spade? Trei de Turnuri? Nu, l-am zis deja pe-ăsta… Doi de Cupe? Şase de Cupe? Trei de Flori? La naiba, la naiba! Nici pachetul ăsta nu-i bun.

Locke aşeză cel de-al doilea pachet lângă primul, pe biroul lui Requin, păru să se scarpine undeva sub cingătoarea neagră şi subţire de deasupra pantalonilor şi scoase apoi un al treilea pachet de cărţi. Rânji la Requin şi ridică din sprâncene.

— Trucul ăsta ar ieşi şi mai bine dacă m-aş putea folosi de mâna dreaptă.

— De ce? Văd că te descurci foarte bine şi fără ea.

Locke oftă şi întoarse prima carte din noul pachet pe grămada tot mai mare de cărţi de pe birou.

— Nouă de Cupe! Pare cunoscut?

Requin râse şi dădu din cap. Locke aşeză cel de-al treilea pachet lângă cele aflate deja pe biroul lui Requin, se ridică şi mai scoase unul de undeva de lângă pantaloni.

— Însă sunt sigur că oamenii dumneavoastră ar şti dacă eu aş ascunde patru pachete de cărţi, de vreme ce sunt *experţi* în observarea lor la un om fără jachetă şi pantofi… staţi puţin, am zis patru? Cred că

am numărat greşit…

Scoase un al cincilea pachet de undeva de sub tunica sa de mătase şi îl puse lângă micul turn de cărţi ce se înălţa tot mai şubred pe marginea biroului.

— Sigur nu aş fi putut ascunde *cinci* pachete de cărţi de străjile dumneavoastră, domnule Requin. Cinci ar fi de-a dreptul ridicol. Şi totuşi, iată-le… deşi mă tem că aici trebuie să mă opresc. Ar trebui să le scot dintr-un loc neplăcut, dacă aş mai avea şi altele. Şi mă tem că nu am cartea pe care aţi ales-o. Dar staţi puţin… ştiu unde aş putea să o găsesc…

Se întinse peste biroul lui Requin, împinse sticla de vin la o parte şi păru să culeagă o carte de sub ea.

— Cartea dumneavoastră, rosti el, învârtind-o între degetele de la mâna stângă. Zece de Spade.

— Măi să fie, râse Requin, arătându-şi dinţii îngălbeniţi pe sub lentilele portocalii ale ochelarilor. Prea bine, prea bine. Şi cu o singură mână. Însă chiar de-ar fi să admit că poţi realiza asemenea trucuri, încontinuu, în faţa oamenilor mei şi-a celorlalţi oaspeţi… dumneata şi jupânul De Ferra aţi petrecut foarte mult timp la jocuri care sunt mult mai atent controlate decât partidele de cărţi.

— Vă pot spune cum am trişat şi-acolo. Numai daţi-mi drumul.

— De ce aş renunţa la un avantaj clar?

— Atunci, schimbaţi-l pentru a obţine altul. Eliberaţi-mi mâna dreaptă, rosti Locke, punând în glas şi ultimul strop de sinceritate şi de pasiune pe care-l avea în el, şi vă voi spune de ce nu trebuie să vă mai încredeţi în actualul sistem de securitate din Turnul Păcatului.

Requin îl ţintui cu privirea, îşi strânse degetele înmănuşate şi îi făcu un semn cu capul lui Selendri, în cele din urmă. Aceasta îşi retrase tăişurile… deşi continua să le aţintească spre Locke… şi apăsă un întrerupător din spatele biroului. Locke fu deodată liber să se ridice iar în picioare, frecându-şi încheietura dreaptă.

— Vă mulţumesc, zise el cu o vervă de-a dreptul fermecătoare, într-adevăr, nu am jucat doar la partidele de cărţi. Dar ce jocuri am evitat oare, în mod conştiincios? Roşii-şi-Negre. Numără până la Douăzeci. Dorinţa Preafrumoasei Fecioare. Toate jocurile la care un oaspete trebuie să joace împotriva Turnului Păcatului, în loc să înfrunte un alt oaspete. Jocuri concepute în mod matematic să ofere casei un avantaj substanţial.

— E greu să faci profit altfel, jupâne Kosta.

— Da. Şi complet nefolositor scopurilor unui trişor ca mine; mie îmi trebuie un om în carne şi oase, pe care să-l păcălesc. Nu-mi pasă câte mecanisme automate şi câţi crupieri puneţi dumneavoastră, într-un joc între oaspeţi, înşelătoria găseşte *mereu* o cale, la fel de sigur precum apa ce pătrunde prin îmbinările unei corăbii.

— Alte vorbe îndrăzneţe, spuse Requin. Admir volubilitatea celor condamnaţi, jupâne Kosta, însă ştim prea bine amândoi că nu poţi trişa defel la, să zicem, Caruselul Hazardului, în afara unei complicităţi între cei patru participanţi, ceea ce nu ar avea nici o noimă.

— Adevărat. Caruselul şi cărţile nu pot fi măsluite, cel puţin nu aici, în turnul dumneavoastră. Însă, când nu poţi înşela la joc, nu-ţi rămâne decât să-i înşeli pe jucători. Ştiţi ce este *bela paranella*?

— Un somnifer. Alchimie costisitoare.

— Da. Fără culoare, fără gust şi cu efect îndoit când este luată cu băuturi tari. Jerome şi cu mine ne-am prăfuit degetele cu aşa ceva înainte să atingem cărţile în timpul partidei de aseară. Doamna Corvaleur are un obicei bine-cunoscut de a mânca şi de a se linge pe degete în timp ce joacă. Mai devreme sau mai târziu, era limpede că drogul avea să o adoarmă.

— Măi să fie! Requin părea de-a dreptul uluit. Selendri, ştii ceva despre treaba asta?

— Pot confirma obiceiul lui Corvaleur, cel puţin, şopti ea. Pare a fi metoda ei preferată de a-şi enerva adversarii.

— Ceea ce a şi făcut, încuviinţă Locke. A fost o adevărată plăcere să o vedem cum îşi face singură felul.

— Să zicem că povestea ta este cât de cât plauzibilă, rosti Requin. Chiar mă mirase… leşinul subit al Izmilei.

— Într-adevăr. Femeia aia este clădită ca o corabie făcută din Sticlă-străveche. Jerome şi cu mine goliserăm mai multe flacoane decât ea; iar cele pe care le băuse nu i-ar fi îmbătat nici măcar genele, dacă nu ar fi intervenit praful.

— Posibil. Dar hai să vorbim şi despre alte jocuri. Alianţe Oarbe?

O partidă de Alianţe Oarbe se disputa la o masă rotundă, cu margini înalte în faţa mâinilor fiecărui jucător, special concepute pentru ca toată lumea (mai puţin persoana din faţă, tocmai partenerul său) să vadă măcar o parte din cărţile sale. Fiecare participant, fără să scoată o vorbă, ţinea sub piciorul său drept piciorul stâng al persoanei din dreapta, de jur împrejurul mesei, astfel încât nici un jucător nu putea transmite semnale pe sub masă partenerului de joc. Partenerii erau astfel obligaţi să joace bazându-se numai pe instinct şi pe deducţii disperate, neputându-se vedea, auzi sau atinge unul pe celălalt.

— O joacă de copii. Jerome şi cu mine am comandat nişte cizme speciale, cu tălpi de fier pe sub căptuşeală. Ne-am putut scoate cu grijă picioarele din ele, iar fierul a oferit în continuare senzaţia unui picior încălţat persoanei de lângă noi. Putem transmite cărţi întregi prin codul pe care îl avem. A mai dominat cineva jocul atât de autoritar cum am făcut-o noi?

— Doar nu vorbeşti serios…

— Vă pot arăta cizmele.

— Mda… într-adevăr, păreaţi să aveţi un noroc ieşit din comun. Dar cum rămâne cu biliardul? Aţi repurtat o victorie celebră în faţa Lordului Landreval. Cum aţi fi putut aranja şi asta? Casa oferă toate bilele, tacurile şi serviciile.

— Da, aşa că aceste trei lucruri nu puteau fi aranjate. I-am dat zece solari doftorului Lordului Landreval ca să-mi spună cu ce probleme medicale se confruntă. Se pare că este alergic la lămâi. Jerome şi cu mine ne-am frecat gâtul, obrajii şi mâinile cu bucăţi de lămâie în fiecare seară, înainte să jucăm cu el, şi am folosit alte arome pentru a ascunde mirosul. După jumătate de ceas în preajma noastră se umfla atât de tare că de-abia mai vedea. Cred că nici până acum nu şi-a dat seama care era problema.

— Vrei să spui că aţi câştigat o mie de solari cu câteva bucăţele de *lămâie?* Aiurea!

— Desigur, aveţi dreptate. L-am rugat frumos să-mi împrumute o mie de solari, iar el s-a oferit să se lase umilit în public la jocul său preferat din bunătatea inimii sale.

— Hmmm…

— Cât de des a pierdut Landreval înainte să dea de mine şi de Jerome? O dată la cincizeci de jocuri?

— Lămâi. Să fiu al naibii!

— Da. Când nu poţi înşela la joc, ar fi bine să găseşti un mijloc de a-l înşela pe jucător. Cu ceva informaţii şi pregătiri, nu-i nici un jucător în turnul dumneavoastră pe care Jerome şi cu mine să nu îl putem juca pe degete ca pe-o păpuşă. La naiba, cineva cu talentele mele, care ar şti destul despre mine, ar putea probabil să mă ducă de nas cu uşurinţă.

— Este o poveste frumoasă, jupâne Kosta. Requin se întinse peste birou şi sorbi din vin. Presupun că aş putea crede măcar o parte din ce susţii, aşa, de dragul discuţiei. Am bănuit eu că dumneata şi prietenul dumitale sunteţi negustori speculanţi cam tot atât cât sunt şi eu, însă în turnul meu puteţi pretinde că sunteţi duci sau dragoni cu trei capete, cât timp aveţi referinţele cuvenite. Iar dumneata chiar le aveai înainte să intri în biroul meu în seara asta. Ceea ce ne aduce la cea mai importantă întrebare a serii… de ce naiba ai venit să-mi spui asta?

— Trebuia să vă captez atenţia.

— Deja mi-o captaseşi.

— Îmi trebuia mai mult de-atât. Trebuia să vă fac să-mi înţelegeţi abilităţile şi înclinaţiile.

— Ai obţinut şi asta, în măsura în care îţi accept povestea. Şi ce crezi dumneata că o să obţii cu *asta?*

— O ocazie să spun ceea ce am de spus în speranţa că vă va intra

bine în cap.

— Cum?

— N-am venit aici ca să îţi tapez muşteriii de câteva mii de solari, Requin! A fost distractiv, dar nu ăsta a fost scopul meu principal.

Locke îşi întinse mâinile în lături şi surâse spăsit.

— Am fost angajat să îţi sparg vistieria, îndată ce găsesc o cale de a şterpeli tot ce-i în ea de sub nasul tău.

3

Requin clipi.

— Imposibil!

— Inevitabil.

— Acum nu-i vorba de scamatorii sau de lămâi, jupâne Kosta. Ce vrei să spui?

— Încep să mă doară picioarele, zise Locke. Şi am gâtlejul oarecum uscat.

Requin se uită la el, apoi ridică din umeri.

— Selendri. Un scaun pentru jupân Kosta. Şi un pahar.

Încruntându-se, Selendri se întoarse şi luă un scaun de lemn întunecat şi măiestrit, cu o pernă subţire de piele, de la locul său de lângă perete. Îl lăsă în spatele lui Locke, iar el se aşeză cu un zâmbet pe faţă. Apoi scotoci în spatele său câteva clipe şi se întoarse cu un pocal de cleştar, pe care i-l dădu lui Requin. El luă sticla de vin şi vărsă un şuvoi generos de lichid roşu în pocal. Lichid *roşu?* Locke clipi… şi apoi se destinse. Kameleona, vinul schimbător, desigur. Unul dintre sutele de soiuri alchimice faimoase din Tal Verrar. Requin îi trecu pocalul, apoi se aşeză pe birou cu braţele încrucişate.

— În sănătatea ta! zise Requin. O să aibă nevoie de tot ajutorul din lume.

Locke sorbi îndelung din vinul cald şi îşi îngădui câteva secunde de meditaţie. Se minună de felul în care gustul caiselor se preschimba în buchetul mai intens al unei tarte de mere la jumătatea înghiţiturii. Numai sorbitura aceea făcea douăzeci de volani, dacă preţurile tăriilor rămăseseră aşa cum le ştia. Făcu un semn aprobator şi apreciativ către Requin, care flutură din mână cu nonşalanţă.

— Jupâne Kosta, nu se poate să-ţi fi scăpat din vedere faptul că vistieria mea este cel mai bine apărată din Tal Verrar… cel mai bine păzit loc din tot oraşul, de fapt, chiar punând la socoteală camerele personale ale arhontelui însuşi. Requin trase de pielea strâmtă a mănuşii drepte cu degetele de la mâna stângă. Sau că este încastrată într-o structură de Sticlă-străveche pură, la care se poate ajunge doar trecând de mai multe nivele de mecanisme metalurgice şi automate care sunt, dacă-mi permiţi să mă periez singur, fără pereche. Sau că jumătate din consiliul Priorilor are o încredere atât de mare în ea,

încât să-şi depună acolo o mare parte din averile personale.

— Desigur, spuse Locke. Vă felicit în privinţa clientelei demne de laudă. Însă uşile vistieriei sunt protejate de mecanisme, iar aceste mecanisme sunt operate de oameni. Ceea ce încuie un om descuie altul, mai devreme sau mai târziu.

— Repet, e imposibil.

— Iar eu vă corectez din nou. *Dificil.* „Dificil” şi „imposibil” sunt două concepte înrudite, deseori confundate între ele, dar care de fapt au foarte puţine în comun.

— Ai mai multe şanse să aduci pe lume un hipopotam viu decât şansele pe care le are cel mai bun hoţ în viaţă să treacă de cordonul din jurul vistieriei mele, rosti Requin. Dar deja devine caraghios… am putea sta aici toată noaptea măsurându-ne bărbăţiile. Eu zic că a mea e lungă de cinci coţi, tu susţii că a ta are şase coţi şi mai şi scuipă flăcări. Hai să ne întoarcem la discuţia cu adevărat importantă. Dumneata ai recunoscut că mecanismele de la jocurile mele nu pot fi înşelate. Vistieria mea este cel mai sigur dintre aceste mecanisme; oare să fiu chiar *eu* persoana aceea în carne şi oase pe care ai de gând să o păcăleşti?

— Se prea poate ca această discuţie să însemne totodată că îmi iau gândul de la aşa ceva.

— Ce-are a face înşelarea oaspeţilor mei cu încercarea de a-mi sparge vistieria?

— Iniţial, am jucat doar ca să ne pierdem în mulţime şi ca să ascundem felul în care vă urmăream fiecare mişcare. Însă timpul trecea şi nu avansam deloc. Partea cu înşelătoria a fost o simplă diversiune, ca să facem jocurile mai interesante.

— Casa mea te plictiseşte?

— Jerome şi cu mine suntem hoţi. Am măsluit cărţi şi-am şutit mărfuri din răsărit până în apus, de-aici până-n Camorr şi-napoi, ani întregi. Învârtitul ruletelor alături de cei înstăriţi este distractiv doar pentru o vreme şi, cum nu avansam mai deloc cu spargerea, a trebuit să găsim o cale de a ne distra cumva.

— Spargerea. Da, ai zis că aţi fost tocmiţi să veniţi aici. Dezvoltă-ţi ideea.

— Partenerul meu şi cu mine am fost trimişi aici ca iscoade; suntem parte dintr-un plan foarte bine pus la punct. E *cineva* acolo care vrea să-ţi golească vistieria. Nu doar să o spargă, ci să o jefuiască. Să ia toată mierea şi să lase în urmă fagurele gol.

— Cineva?

— Cineva. Nu am nici cea mai mică idee cine; Jerome şi cu mine avem de-a face numai cu interpuşi. Toate încercările noastre de a afla cine-i în spatele acestei trebuşoare s-au dovedit a fi în zadar. Angajatorul nostru şi-a păstrat anonimatul în toţi aceşti doi ani.

— Ţi se întâmplă des să lucrezi pentru angajatori anonimi, jupâne Kosta?

— Numai dacă mă plătesc cu mormane de galbeni. Şi vă asigur că omul despre care vorbesc ne-a plătit foarte bine.

Requin rămase în spatele biroului său, îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii cu mâinile sale înmănuşate.

— Ce mai e şi cu jocul ăsta, jupâne Kosta? De unde atâta bunăvoinţă ca să-mi mărturiseşti toate astea?

— M-am săturat până în gât de angajatorul nostru. M-am săturat până în gât de tovărăşia lui Jerome. Tal Verrar-ul este pe gustul meu şi vreau să mă aranjez şi eu mai bine.

— Vrei să trădezi?

— Dacă ţineţi să-i spuneţi aşa, da.

— Şi ce-aş avea eu de câştigat din toată treaba asta, mă rog?

— În primul rând, o cale de-a lucra împotriva angajatorului meu. Jerome şi cu mine nu suntem singurii oameni implicaţi. Noi ne ocupăm de vistierie, şi-atâta tot. Informaţiile pe care le strângem despre operaţiunile tale sunt transmise mai departe. Ei se aşteaptă ca noi să găsim o modalitate de a-ţi sparge puşculiţa şi apoi au şi alte planuri pentru tine.

— Continuă.

— Celălalt avantaj ar fi reciproc. Vreau o slujbă. M-am săturat să fug dintr-un oraş într-altul în goana după lucru. Vreau să mă stabilesc în Tal Verrar, să-mi găsesc o casă, poate şi o nevastă. După ce te ajut cu angajatorul meu, vreau să lucrez pentru tine, aici.

— Pe post de animator, poate?

— Ai nevoie de un şef de sală, Requin. Zi-mi drept, mai eşti la fel de mulţumit de securitatea de-aici cum erai înainte să urc eu pe scări? Ştiu cum să trişez la fiecare joc la care se poate trişa aici şi, dacă nu aş fi fost mai ager decât oamenii tăi, până acum aş fi fost mort. Cine crezi că ar fi mai potrivit să se asigure că musafirii dumitale joacă cinstit?

— Cererea ta este… logică. Graba cu care cauţi să te lepezi de angajatorul tău… nu prea. Nu ţi-e teamă că o să se răzbune?

— Nu şi dacă te ajut să ne pui pe amândoi la adăpost. Marea problemă constă în identificarea sa. Îi poţi veni de hac oricui pe lumea asta, odată ce afli cu cine ai de-a face. Dumneata ai toate găştile din Tal Verrar la degetul mic, iar Priorii ascultă de dumneata. Sunt sigur că te-ai descurca dacă ţi-am da nişte nume.

— Cum rămâne cu partenerul tău, jupânul De Ferra?

— Am făcut o echipă bună, zise Locke. Însă ne-am certat, nu demult, într-o chestiune extrem de personală. El crede că ofensa i-a fost iertată; te asigur că nu-i deloc aşa. Vreau să fiu chit cu el după ce ne ocupăm de angajator. Vreau să ştie, înainte să moară, că eu l-am

înfundat. Dacă se poate, aş vrea să-l omor chiar eu. Asta şi slujba sunt tot ceea ce cer.

— Mmm. Ce părere ai despre toate astea, Selendri?

— Unele taine arată mai bine cu beregata tăiată, şopti ea.

— S-ar putea să te temi că am de gând să te înlocuiesc, spuse Locke. Te asigur că atunci când am zis şef de sală chiar asta am avut în minte. Nu umblu după slujba ta.

— Pe care oricum nu ai putea-o *obţine,* jupâne Kosta, chiar dacă ai umbla după ea.

Requin îşi trecu degetele pe braţul drept al lui Selendri şi îi strânse mâna nevătămată.

— Îţi admir îndrăzneala doar până la un punct.

— Iertaţi-mă, amândoi. Nu am vrut să mă aventurez în presupuneri. Selendri, mă crezi sau nu, dar îţi dau dreptate. În poziţia ta, ar putea părea o mişcare înţeleaptă să scapi de mine. Tainele *sunt* periculoase pentru oamenii din breasla noastră. Iar eu nu mai sunt mulţumit cu taina care-l înconjoară pe angajatorul nostru. Îmi doresc o viaţă mai predictibilă. Am fost cât se poate de deschis când am spus ce cer şi ce am de oferit.

— Şi în schimb, zise Requin, eu primesc indicii despre o presupusă ameninţare la adresa unei vistierii pe care am întărit-o tocmai ca să fie impenetrabilă.

— Acum câteva minute, erai la fel de sigur şi în privinţa oamenilor tai, şi a abilităţii lor de a-i depista pe trişori.

— Ai trecut oare de măsurile de securitate care-mi ocrotesc vistieria pe-atât de conştiincios pe cât susţii că mi-ai păcălit crupierii, jupâne Kosta? Ai reuşit barem să treci de ele, cât de cât?

— Nu îmi trebuie decât puţin timp, spuse Locke. O să găsesc eu o cale, mai devreme sau mai târziu. Nu mă dau bătut pentru că este prea greu; mă dau bătut pentru că aşa vreau eu. Dar nu-i nevoie să mă crezi pe cuvânt; vezi ce am făcut în ultima vreme, eu şi cu Jerome. Întreabă în stânga şi-n dreapta şi vezi ce am făcut în oraş în ultimii doi ani. Avem câteva realizări care s-ar putea să-ţi deschidă ochii.

— Aşa voi face, rosti Requin. Între timp, ce mă fac eu cu tine?

— Nimic extraordinar, zise Locke. Întreabă în stânga şi-n dreapta. Stai cu un ochi pe mine şi pe Jerome. Lasă-ne să jucăm la turnul dumitale în continuare… îţi făgăduiesc să joc mai cinstit, cel puţin pentru următoarele câteva zile. Dă-mi timp să îmi pun la cale planurile şi să adun ce informaţii pot despre angajatorul meu anonim.

— Să te las să pleci de-aici viu şi nevătămat? De ce nu te-aş ţine undeva, la loc sigur, şi între timp să îmi ostoiesc curiozitatea în privinţa ta?

— Dacă mă iei în serios îndeajuns cât să îmi cântăreşti bine oferta, spuse Locke, atunci înseamnă că iei în serios şi potenţiala ameninţare

din partea angajatorului meu. Dacă îşi dă seama cumva că am fost compromis, s-ar putea ca Jerome şi cu mine să fim puşi pe liber. Şi uite-aşa o să dai cu piciorul unei ocazii bune.

— Mai bine zis nu-mi vei mai fi de folos. Îmi ceri o mare dovadă de încredere tocmai dumneata, un om care se oferă să-şi trădeze şi să-şi omoare partenerul de afaceri.

— Dumneata ţii baierile pungii mele, întocmai cum biroul dumitale îmi prinsese mâna. Toţi banii pe care îi am aici, în Tal Verrar, îi ţin la Turnul Păcatului. Poţi întreba de numele meu la orice casă de bani din oraş şi-o să vezi că nu apare nicăieri. Îţi acord de bunăvoie acest avantaj asupra mea.

— Un om care poartă duşmănie, o duşmănie serioasă, ar putea să dea naibii tot fierul alb din lume pentru un singur prilej de-a îşi atinge adevărata ţintă, jupâne Kosta. Am fost acea ţintă de prea multe ori pentru a uita asta.

— *Nu* sunt bătut în cap, rosti Locke, luând înapoi unul dintre pachetele de cărţi de pe biroul lui Requin. Le amestecă de câteva ori fără să se uite la ele. Jerome m-a jignit fără motiv. Dacă mă plăteşti bine şi te porţi frumos cu mine, nu-ţi voi da niciodată motiv de nemulţumire.

Locke trase cartea de deasupra, o întoarse şi o aşeză cu faţa în sus lângă resturile cinei lui Requin. Era Stăpânul de Turnuri.

— Eu am ales în mod voit să trec de partea dumitale, dacă mă primeşti. Fă un rămăşag, jupâne Requin! Sorţii îţi surâd.

Requin îşi scoase ochelarii din buzunarul hainei şi îi puse iar la ochi. Păru să se concentreze asupra cărţii; o vreme, nimeni nu scoase o vorbă. Locke sorbi încet din paharul cu vin, care acum era bleu şi avea gust de ienupăr.

— De ce, lăsând orice altceva la o parte, ţi-aş îngădui eu să încalci regula de căpătâi a turnului meu după bunul tău plac, fără să păţeşti nimic? zise Requin în cele din urmă.

— Doar pentru că îmi închipui că trişorii sunt de obicei descoperiţi de oamenii dumitale sub ochii celorlalţi oaspeţi, spuse Locke, străduindu-se să pară cât mai sincer şi pocăit cu putinţă. Tot ce am mărturisit va rămâne între aceşti patru pereţi. Selendri nu le-a zis nici măcar slujitorilor care ne-au însoţit de ce sunt adus aici.

Requin oftă, apoi scoase un solar de aur din surtucul său stacojiu şi îl aşeză deasupra Stăpânului de Turnuri de pe masă.

— O să pariez o sumă modestă, pentru început, rosti el. Dacă faci ceva neobişnuit sau îngrijorător, nu vei supravieţui destul ca să apuci să te gândeşti de două ori. La cel mai mic semn că povestea ta a fost o minciună, o să pun să ţi se toarne sticlă topită pe gâtlej.

— Ăă… mi se pare corect.

— Câţi bani aveţi pe răbojul de-aici?

— Ceva mai mult de trei mii de solari.

— Două mii nu mai sunt ai voştri. Vor rămâne pe răboj pentru ca jupânul De Ferra să nu intre la bănuieli, dar o să dau ordin ca aceşti bani să nu poată fi retraşi. Consideră-l un avertisment: regulile mele nu pot fi încălcate decât cu voia mea.

— Au! Presupun că ar trebui să fiu recunoscător. Adică, chiar sunt. Vă mulţumesc.

— Mergi pe coji de nucă pe lângă mine, jupâne Kosta! Păşeşte cu grijă!

— Deci pot pleca? Şi pot socoti că sunt în slujba dumitale?

— Poţi pleca. Şi poţi socoti că te *tolerez*. Vom vorbi din nou după ce aflu mai multe despre trecutul dumitale. Selendri te va însoţi înapoi la primul cat. Şi-acum dispari de-aici!

Cu un aer de uşoară dezamăgire, Selendri îşi strânse degetele de aramă ale mâinii sale artificiale, până când aceasta reveni la forma ei iniţială şi tăişurile se făcură nevăzute. Făcu un semn cu mâna spre scări şi căutătura pe care i-o aruncă îi lăsă de înţeles cam câtă răbdare ar avea ea cu el dacă răbdarea lui Requin şi-ar atinge limitele.

4

Jean Tannen citea într-un separeu de la Bolta Poleită, un club de pe cea de-a doua terasă a Savrolei, la numai câteva străzi mai jos de Vila Candessa. Bolta era un labirint de separeuri din lemn întunecat, bine capitonate cu piele, pentru confortul muşteriilor care doreau un grad sporit de intimitate. Chelnerii, purtând şorţuri de piele şi bonete roşii, nu aveau voie să vorbească, răspunzând tuturor cererilor adresate de clienţi printr-o înclinare sau scuturare a capului.

Cina lui Jean, ţipar-de-piatră afumat în sos de coniac de caramel, zăcea ciopârţită în bucăţele şi împrăştiată precum resturile unei bătălii. Îşi croia încet drum prin desert, un roi de libelule din marţipan, cu aripi de zahăr tos ce licăreau în lumina domoală a lumânărilor din separeu.

Jean era cufundat în lectura unui exemplar legat în piele din *Tragedia celor Zece Trădători Cinstiţi* de Lucarno şi nu îl observă pe Locke până când acesta nu se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Leocanto! M-ai speriat.

— Jerome. Amândoi vorbeau cu glas şoptit. Chiar erai agitat, nu-i aşa? Cu nasul într-o carte ca să nu o iei razna. Unele lucruri nu se schimbă.

— Nu eram agitat. Eram doar îngrijorat, în limitele normalului.

— Nu aveai de ce.

— Deci s-a făcut? M-ai trădat cu succes?

— Te-am trădat. Eşti vândut. Un om mort.

— Minunat! Şi atitudinea lui?

— Precaută. Cum e mai bine, zic eu. Dacă ar fi fost prea entuziasmat, mi-aş fi făcut griji, iar dacă nu ar fi fost entuziasmat deloc, ei bine… Locke îşi înfipse un cuţit invizibil în piept şi îl răsuci de câteva ori. Ce-i ăsta? Ţipar afumat?

— Serveşte-te. E umplut cu caise şi cu ceapă galbenă. Nu-i chiar pe gustul meu.

Locke apucă furculiţa lui Jean şi luă câteva îmbucături din ţipar; după toate aparenţele, aprecia umplutura mai mult decât Jean.

— Se pare că o să pierdem două treimi din ce avem în cont, zise el după ce luă câteva îmbucături. O taxă pe trişat, ca să îmi amintesc pe viitor că nu trebuie să profit prea mult de răbdarea lui Requin.

— Păi, nu-i ca şi cum ne aşteptam să ieşim din oraş cu banii din conturile alea. Ar fi fost plăcut dacă i-am mai fi avut câteva săptămâni, măcar.

— Într-adevăr. Însă mă tem că alternativa ar fi fost o operaţie pe birou, fie că aveam nevoie de o mână amputată sau nu. Ce citeşti?

Jean îi arătă titlul şi Locke se făcu că vomită.

— Lucarno? De ce întotdeauna Lucarno? Îl târăşti după tine, oriunde mergi, cu tot cu blestematele lui de romane cavalereşti. O să ţi se moleşească de tot creierul de la poveştile alea siropoase. O să ajungi mai pregătit să îngrijeşti flori de grădină decât să duci la bun sfârşit escrocherii.

— Las' că o să îţi critic şi eu lecturile, jupâne Kosta, de îndată ce-o să te văd citind, replică Jean.

— Am citit la viaţa mea!

— Istorie şi biografii, în mare parte cele recomandate de Lanţuri.

— Şi ce-i în neregulă cu aceste genuri, mă rog?

— În ce priveşte istoria, trăim în ruinele sale. Cât despre biografii, trăim cu urmările tuturor deciziilor luate în ele. Nu le citesc niciodată de plăcere. E ca şi cum ai cerceta amănunţit o hartă după ce ai ajuns la destinaţie.

— Dar romanele cavalereşti nu sunt adevărate şi nici n-au fost vreodată. Asta nu le răpeşte un pic din savoare?

— Ce alegere interesantă de cuvinte! „Nu sunt adevărate şi nici n-au fost vreodată." Oare este vreun gen literar mai potrivit pentru oamenii cu meseria noastră? De ce te împotriveşti atât de aprig ficţiunii, când noi ne câştigăm pâinea cu ajutorul ei?

— Trăiesc în lumea reală, zise Locke, şi metodele mele sunt desprinse din lumea reală. Aşa cum spui tu, sunt o meserie. O chestie practică, nu un moft romantic.

Jean lăsă cartea din mână şi bătu uşor în copertă.

— Spre aşa ceva ne îndreptăm noi, *Ghimpe*… sau tu, barem. Dacă ne cauţi prin cărţi de istorie, o să ne găseşti prin note de subsol. Caută-ne prin legende şi s-ar putea să ne găseşti în centrul atenţiei.

— Prezentaţi exagerat, mai bine zis. Fals. Ridicaţi în slăvi sau călcaţi în picioare. Adevărul despre îndeletnicirile noastre va muri odată cu noi şi nimeni altcineva nu va avea habar despre ce-am făcut.

— Mai bine aşa decât anonimatul! Mi-aduc aminte că într-o vreme îţi plăcea teatrul. Piesele, cel puţin.

— Da. Locke îşi împreună mâinile pe masă şi îşi coborî glasul şi mai mult: Ştii bine ce s-a ales de asta.

— Iartă-mă, rosti Jean cu un oftat. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să aduc din nou în discuţie acel subiect roşcat.

Un chelner se ivi în uşa micului separeu, privindu-l stăruitor pe Locke.

— A, nu, zise acesta, punând furculiţa lui Jean la loc pe farfuria cu ţipar. Nimic pentru mine. Eu aştept numai ca prietenul meu să-şi isprăvească viespile în zahăr candel.

— Libelule. Jean o trosni pe ultima în gură, o înghiţi aproape întreagă şi îşi îndesă cartea sub haină. Adu-mi nota, ca să ne socotim.

Chelnerul îşi înclină uşor capul, luă tacâmurile folosite de pe masă şi lăsă în loc o bucăţică de hârtie prinsă de o tăbliţă din lemn.

— Ei bine, spuse Locke în timp ce Jean număra gologanii din pungă, nu mai avem nimic stabilit în seara asta. Nu încape îndoială că Requin ne ia chiar acum la ochi. Cred că s-ar cuveni să ne relaxăm o noapte sau două, ca să nu îl supărăm.

— Minunat, rosti Jean. Ce-ar fi să hoinărim puţin, poate chiar să luăm o barcă până la Galeriile de Smarald? Au cafenele acolo şi muzică. Oare lui Leo şi lui Jerome le stă în fire să se cherchelească niţel şi să fugărească dansatoare din cârciumi?

— Jerome poate răpune câtă bere doreşte şi le poate necăji pe dansatoarele din cârciumi până ne-o goni soarele pe la casele noastre. Leo va sta şi va urmări spectacolul.

— Şi poate că se va juca de-a „uite umbra! unde-i umbra?” cu oamenii lui Requin?

— Poate. La naiba, îmi doresc să-l mai fi avut pe Goangă cu noi, să pândească pe acoperişuri. Ne-ar fi prins bine nişte ochi acolo sus; nu poţi avea încredere în nimeni în oraşul ăsta.

— Eu îmi doresc să-l mai fi avut pe Goangă cu noi, şi-atât, rosti Jean cu un oftat.

Îşi croiră drum până la foaierul clubului, sporovăind încet despre afaceri închipuite între jupânii Kosta şi De Ferra, improvizând tot soiul de nimicuri pentru urechile curioase. Imediat după miezul nopţii, ajunseră în liniştea ordonată dintre zidurile înalte ale Savrolei. Locul era curat şi se simţea mâna omului: nu tu neisprăviţi pe-aici, nici sânge pe alei, nici pişat prin şanţuri. Străzile din cărămidă cenuşie erau bine luminate de felinare argintii în cadre legănate din fier; tot cartierul părea încadrat de lumina puternică a lunii, deşi cerul nopţii

era acoperit cu un strat înalt de nori întunecaţi.

Femeia îi aştepta în umbrele din stânga lui Locke. Îşi potrivi pasul cu al lui când o luară în josul străzii. Unul dintre stiletele din mânecile lui Locke îi alunecă în palmă înainte să-şi poată înfrâna reflexul, însă ea rămase la jumătate de stânjen în spate, cu mâinile la spate. Era tinerică, scundă şi zveltă, cu părul negru prins într-o coadă lungă. Purta o haină întunecată, cât de cât elegantă, şi o pălărie în patru colţuri, cu o eşarfă lungă şi cenuşie de mătase care-i atârna în urmă pe când mergea, precum flamura unei corăbii.

— Leocanto Kosta, rosti ea cu un glas plăcut şi calm. Ştiu că tu şi prietenul tău sunteţi înarmaţi. Hai să nu facem lucrurile mai grele decât e cazul.

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă?

— Dacă faci o mişcare cu pumnalul din mână, o să te trezeşti cu o săgeată înfiptă în gât. Spune-i prietenului tău să-şi ţină securile sub haină. Hai să mergem mai departe.

Jean începu să-şi mişte mâna stângă pe sub haină; Locke îl prinse cu dreapta şi clătină din cap. Nu erau singuri pe stradă; oamenii se zoreau, fiecare în treaba sa, însă unii dintre ei îi ţintuiau cu privirile pe cei doi prieteni. Unii dintre ei stăteau neclintiţi pe alei umbrite, purtând mantii neobişnuit de groase pentru acel anotimp.

— Rahat, bombăni Jean. Acoperişurile.

Locke aruncă o privire scurtă în sus. Deasupra străzii, pe acoperişurile clădirilor de trei sau patru etaje, se puteau întrezări siluetele a cel puţin doi bărbaţi mişcându-se odată cu ei, purtând obiecte subţiri şi curbate în mâini.

Arcuri.

— Se pare că ne-aţi prins la înghesuială, doamnă, spuse Locke, strecurându-şi stiletul într-un buzunar al hainei şi arătându-i mâna goală. Cărui fapt îi datorăm plăcerea atenţiei dumneavoastră?

— Cineva doreşte să poarte o discuţie cu voi.

— E limpede că a ştiut unde să ne găsească. De ce nu ne-a însoţit la cină?

— Discuţiile ar trebui să fie între patru ochi, nu crezi?

— Oare v-a trimis un om dintr-un turn înalt?

Femeia surâse, dar nu zise nimic. O clipă mai târziu, le făcu semn înainte.

— La următoarea cotitură, faceţi stânga. O să vedeţi o uşă deschisă, în prima clădire din dreapta. Intraţi acolo. Urmaţi instrucţiunile.

Într-adevăr, uşa făgăduită îi aştepta imediat după următoarea intersecţie, un dreptunghi de lumină galbenă, dublat de un altul pe pământ.

Femeia intră prima. Locke, conştient de prezenţa a cel puţin patru sau cinci pândari pe lângă arcaşii de pe acoperişuri, oftă şi îi făcu un

semn iute cu mâna lui Jean… *uşurel, uşurel.*

Locul arăta ca o prăvălie, nefolosită, dar în stare bună. Mai erau şase oameni în încăpere, bărbaţi şi femei cu pieptare argintii de piele ce se sprijineau de pereţi. Patru dintre ei aveau arbalete încărcate, care înăbuşiră iute orice tentativă de rezistenţă i-ar fi trecut prin cap lui Locke. Nici măcar Jean nu putea spera să echilibreze situaţia.

Unul dintre arbaletrieri închise încet uşa, iar femeia care îi condusese aici pe Locke şi pe Jean se întoarse. Mantia i se dădu la o parte şi Locke putu vedea că şi ea purta o armură din piele tăbăcită. Întinse mâinile spre ei.

— Armele! spuse ea pe un ton politicos, dar poruncitor. Uşurel.

Când Locke şi Jean priviră unul către celălalt, ea pufni în râs.

— Nu fiţi proşti, domnilor! Dacă voiam să vă omorâm, aţi fi fost deja ţintuiţi de perete. Voi avea grijă de bunurile dumneavoastră.

Încet, resemnat, Locke scoase cele două stilete din haină, iar Jean îl imită, scoţând cele două securi şi nu mai puţin de trei pumnale.

— Îmi plac oamenii care pleacă pregătiţi la drum, zise femeia. Dădu armele unuia dintre bărbaţii din spatele ei şi scoase două glugi din pânză uşoară de sub haină. Le azvârli lui Locke şi lui Jean.

— Puneţi-le pe cap, vă rog! Apoi putem purcede la drum.

— De ce? Jean îşi mirosi bănuitor gluga, iar Locke îl imită. Pânza părea să fie curată.

— E pentru protecţia voastră. Chiar vreţi să fiţi văzuţi duşi pe stradă cu străji?

— Nu prea, rosti Locke. Încruntându-se, îşi trase gluga pe cap şi descoperi că totul în jur era cufundat în beznă.

Se auzi sunetul unor paşi şi foşnetul hainelor. Mâini vânjoase îi apucară braţele lui Locke şi i le strânseră la spate. O clipă mai târziu, simţi cum i se leagă ceva în jurul încheieturilor. Auzi lângă el un oarecare freamăt şi câteva mormăieli nervoase; pesemne că de Jean se ocupaseră mai mulţi oameni.

— Aşa, se auzi glasul femeii, acum din spatele lui Locke. Şi-acum, în pas alergător. Nu trebuie să vă temeţi că o să cădeţi; veţi fi ajutaţi.

Prin „ajutaţi” era clar că voia să spună că vor fi prinşi de braţe şi duşi astfel. Locke simţi mâini care îi strângeau bicepşii şi îşi drese glasul:

— Unde mergem?

— O să facem o plimbare cu barca, jupâne Kosta, spuse femeia. Nu mai puneţi întrebări, fiindcă nu vă voi răspunde. Hai să mergem!

Se auzi un scârţâit când uşa fu deschisă din nou şi o senzaţie scurtă de ameţeală când fu împins şi direcţionat de oamenii care-l ţineau. Şi-apoi ieşiră iarăşi în noaptea umedă şi caldă din Tal Verrar, iar Locke simţi cum sudoarea începe să i se scurgă pe frunte.

REMINISCENŢĂ 2
Planuri bine puse la punct

1

— Rahat, zise Locke când pachetul de cărţi i se împrăştie din mâna rănită.

Jean se dădu la o parte din calea viscolului de hârtii ce se împrăştiară în toată trăsura.

— Încearcă din nou, spuse Jean. Poate că a optsprezecea oară va fi cu noroc.

— Şi eram atât de priceput la amestecatul cărţilor cu o singură mână… Locke începu să culeagă cărţile şi să le reorganizeze într-o grămadă ordonată. Fac prinsoare că m-aş descurca mai bine decât Calo şi Galdo. La naiba, ce mă mai doare mâna!

— Ştiu că te-am cam forţat să exersezi, dar îţi ieşiseşi din mână înainte să capeţi rănile alea. Ai răbdare.

Ploaia mocănească răpăia în jurul trăsurii negre de lux care sălta pe drumul vechi, din vremea Tronului Therin, printre dealurile de la est de coasta Tal Verrar-ului. O femeie cocoşată, între două vârste, trăgea hăţurile celor şase cai, cu gluga mantiei trasă peste cap pentru a-i feri pipa care mocnea încet. Doi străjeri se zgribuleau nefericiţi pe scara din spate, prinşi la brâu cu chingi late din piele.

Jean frunzărea un teanc de însemnări, dând paginile de pergament înainte şi înapoi, mormăind în barbă. Ploaia izbea cu putere partea dreaptă a cabinei închise, însă ferestruica din stânga rămăsese deschisă, plasa şi obloanele de piele fiind trase în lături pentru a lăsa să intre aerul cald şi umed cu aroma câmpurilor cu bălegar şi smârcurilor sărate. Un mic glob alchimic, aşezat pe locul capitonat de lângă Jean, asigura lumină pentru citit. Trecuseră două săptămâni de când plecaseră din Vel Virazzo şi acum se aflau la câteva sute bune de kilometri spre nord-vest, fără să mai fie nevoiţi a se mânji cu terci de mere pentru a se deplasa nestingheriţi.

— Uite ce-am aflat de la sursele mele, rosti Jean când Locke isprăvi de adunat cărţile. Requin are vreo patruzeci şi ceva de ani. E născut în Tal Verrar, dar vorbeşte un pic de vadrană şi se zice că ar fi un as în therina Tronului. Este colecţionar de artă, înnebunit după pictorii şi sculptorii din ultimii ani ai imperiului. Nimeni nu ştie ce a făcut până acum douăzeci de ani. Se pare că a câştigat Turnul Păcatului după un pariu şi l-a azvârlit pe fostul proprietar pe fereastră.

— Şi se are bine cu Priorii?

— Cu majoritatea lor, da.

— Ai idee cam cât bănet are în vistierie?

— După o estimare moderată, trebuie să aibă măcar destul cât să plătească pierderile casei. Nu şi-ar putea permite să se facă de râs în această privinţă… aşa că vreo cincizeci de mii de solari tot trebuie să fie. La asta se adaugă atât averea personală, cât şi mărfurile şi averile multor oameni. E adevărat că nu plăteşte dobânzi mari precum alte case de bani, dar nici nu ţine balanţe contabile pentru perceptorat. Se zice că ar avea un singur catastif, ascuns pe cine ştie unde, de care se ocupă personal. Toate astea sunt zvonuri, desigur.

— Acei cincizeci de mii nu acoperă decât fondurile casei, nu-i aşa? Deci cam la cât crezi că se ridică valoarea totală a conţinutului vistieriei?

— E ca şi cum aş ghici în cărţi fără să le văd, măcar, însă aş spune… trei sute de mii? Trei sute cincizeci?

— Pare rezonabil.

— Păi, amănuntele care ţin de vistierie în sine sunt mult mai sigure. Se pare că pe Requin nu-l deranjează să lase să răsufle unele lucruri. Consideră că asta îi descurajează pe hoţi.

— Aşa se întâmplă mereu, nu?

— În cazul de faţă, s-ar putea să aibă un motiv temeinic. Ascultă. Turnul Păcatului are aproape treizeci de stânjeni înălţime şi este un cilindru gros făurit din Sticlă-străveche. Ştii despre ce vorbesc, că doar acum vreo două luni ai încercat să sari de pe un turn de ăsta. Mai coboară vreo treizeci de metri într-un deal de sticlă. Are o uşă la nivelul străzii şi o alta la vistieria de sub turn. Una singură. Nu tu tunele secrete ori intrări lăturalnice. Solul este Sticlă-străveche pură; nu poţi săpa prin el nici într-o mie de ani.

— Mmmm-hmmm.

— Requin are în permanenţă cel puţin patru oameni la fiecare etaj, plus zecile de străji de la mesele de joc, crupieri şi chelneri. La etajul trei se află un foaier unde mai ţine ascunşi şi alţii. Aşa că închipuie-ţi: cel puţin cincizeci sau şaizeci de slujitori credincioşi la datorie, plus încă douăzeci sau treizeci pe care îi poate chema la nevoie. Unde mai pui că sunt şi nişte brute cu toţii. Îi place să-şi aleagă oamenii dintre foşti ostaşi, mercenari, hoţi şi alţii asemenea. Le dă slujbe uşoare Oamenilor Potriviţi pentru treburi bine duse la capăt şi îi plăteşte de parcă ar fi copiii lui răsfăţaţi. În plus, umblă poveşti despre crupieri care îşi primesc leafa pe un an din bacşişul vreunui nobil norocos într-o noapte sau două. E puţin probabil să poată fi mituit cineva de-acolo.

— Mmmm-hmmm.

— Are trei rânduri de uşi la vistierie, toate din lemn de scoruş îmbrăcat în fier, de vreo zece centimetri grosime. Se zice că ultimul rând de uşi este întărit cu oţel înnegrit, aşa că, şi dacă ai avea la dispoziţie o săptămână întreagă pentru a le ciopârţi pe primele două, tot nu ai putea trece de a treia. Toate sunt prevăzute cu mecanisme

automate, cele mai bune şi mai costisitoare produse verrari, modele personalizate făurite de maeştrii din Breasla Meşteşugarilor. Ordinele sunt mereu aceleaşi: nici un rând de uşi nu se deschide dacă nu este el de faţă; el supraveghează personal toate depunerile şi retragerile. Deschide uşile de cel mult două ori pe zi. În spatele primului rând de uşi se află cam patru sau opt străjeri, în odăi cu paturi de campanie, mâncare şi apă. Pot rezista acolo şi o săptămână, dacă sunt asediaţi.

— Mmmm-hmmm.

— Rândurile de uşi din interior nu se deschid decât cu o cheie pe care o ţine mereu la gât. Uşile de la exterior nu se deschid decât cu o cheie pe care i-o dă doar majordomului său. Aşa că ai avea nevoie de amândouă ca să treci de uşi.

— Mmmm-hmmm.

— Iar capcanele… sunt de-a dreptul demente sau cel puţin aşa umblă vorba. Plăci false, contragreutăţi, arbalete fixate în pereţi şi în tavane. Otrăvuri care acţionează la cea mai mică atingere, jeturi de acid, încăperi pline cu şerpi sau păianjeni veninoşi… Un tip mi-a spus chiar că înainte de ultima uşă e o cameră care se umple cu un nor de praf de orhidee-înăbuşitoare şi, în timp ce mori sufocat, colac peste pupăză mai cade şi o bucată de feştilă care aprinde toată drăcia aia de te face scrum. Asta aşa, ca pedeapsă pentru ofensă.

— Mmmm-hmmm.

— Unde mai pui că vistieria interioară este străjuită de un dragon şi de cincizeci de femei goale înarmate cu suliţe otrăvite, toate gata să-şi dea viaţa pentru Requin. Toate roşcate.

— Pe-asta ai scornit-o tu, Jean!

— Voiam să văd dacă eşti atent. Oricum, ce vreau eu să zic este că poate să aibă şi un milion de solari acolo, îndesaţi în saci tocmai buni de cărat. Tind să cred că această vistierie nu poate fi spartă, asta dacă nu cumva nu ai la dispoziţie trei sute de oşteni, şase sau şapte căruţe şi o echipă de meşteri meşteşugari despre care nu mi-ai zis.

— Întocmai.

— Deci ai la dispoziţie trei sute de oşteni, şase sau şapte căruţe şi o echipă de meşteri meşteşugari despre care nu mi-ai zis?

— Nu, nu ne avem la dispoziţie decât pe noi, pungile noastre de bani, trăsura asta şi un pachet de cărţi. Încercă o manevră complicată cu cărţile, şi acestea îi zburară iar din mână, împrăştiindu-se pe scaunul celălalt. Of, lua-o-ar naiba de treabă!

— Atunci, dacă mă pot repeta, Prinţ al Scamatoriei, poate că n-ar fi rău să luăm în considerare o altă ţintă din Tal Verrar…

— Nu cred că ar fi o mişcare înţeleaptă. Tal Verrar-ul nu are o aristocraţie plină de gogomani pe care să-i ducem noi de nas. Arhontele este un despot militar ţinut încă în frâu… poate interpreta legile după cum socoteşte de cuviinţă, aşa că aş prefera să nu-l călcăm

pe bătături. Sfatul Priorilor este format din negustori de rând, care sunt al naibii de greu de înşelat. Sunt o grămadă de muşterii pentru lovituri mărunte, dar, dacă vrem să dăm marea lovitură, Requin este cea mai potrivită ţintă. El are exact ce ne trebuie, exact acolo de unde putem lua.

— Şi totuşi, vistieria lui…

— Stai să-ţi spun ce-o să facem în privinţa vistieriei lui, îl întrerupse Locke.

Locke vorbi câteva minute, adunându-şi cărţile din pachet, schiţându-şi planul, în linii mari. Sprâncenele lui Jean se arcuiră, fiind cât pe ce să-şi ia zborul.

— … Şi cu asta basta. Ce mai zici acum, Jean?

— Să fiu al naibii! S-ar putea să meargă. Dacă…

— Dacă?

— Eşti sigur că mai ţii minte cum să foloseşti chingile de căţărare? Eu mi-am cam pierdut exerciţiul.

— Păi, o să avem destul timp la dispoziţie ca să exersăm, nu-i aşa?

— Să sperăm. Hmmm. Şi o să avem nevoie de un dulgher. Unul din afara Tal Verrar-ului, bineînţeles.

— Putem să ne interesăm şi de asta după ce punem un ban deoparte.

Jean oftă şi toată zeflemeaua se scurse din el ca vinul dintr-un burduf găurit.

— Cred că… singura problemă rămâne… La naiba!

— Ce?

— Eu, ăă… of, la naiba! Ai de gând să mă laşi de izbelişte din nou? Sau pot să am încredere în tine?

— Să ai încredere? Jean, doar nu… La naiba, convinge-te singur! Ce-am tot făcut? Am exersat, am urzit… şi mi-am cerut iertare încontinuu! Îmi pare rău, Jean, chiar îmi pare rău! Vel Virazzo a fost o scăpare. Mi-e dor de Calo, Galdo şi de Goangă.

— Şi mie mi-e dor, dar…

— Ştiu. Am lăsat tristeţea să mă doboare. Am fost al naibii de egoist şi ştiu cât de greu trebuie să-ţi fi fost şi ţie. Am spus nişte chestii prosteşti. Însă credeam că m-ai iertat. Să fi înţeles oare greşit? Glasul lui Locke se înăspri: Să înţeleg că iertarea ta e într-un permanent du-te-vino?

— Hei, nu-i corect! Numai că…

— Numai că… ce? Sunt eu deosebit, Jean? Sunt singurul nostru punct slab? M-am îndoit eu vreodată de aptitudinile tale? Te-am tratat eu vreodată ca pe-un copil? Nu eşti maică-mea, la naiba, şi în nici un caz nu eşti Lanţuri. Nu putem lucra în echipă dacă ai de gând să mă judeci aşa.

Se holbară unul la celălalt, străduindu-se să păstreze o atitudine de

indignare detaşată, fără însă a izbuti. Atmosfera din micuţa cabină deveni mohorâtă, iar Jean se întoarse şi se uită posac pe geam câteva clipe, în timp ce Locke amesteca mâhnit cărţile. Încercă încă o dată să le mai taie cu o singură mână şi nici unul dintre ei nu păru surprins când un vifor de cărţi acoperi scaunul de lângă Jean.

— Îmi pare rău, rosti Locke pe când cărţile cădeau primprejur. Iar am dat cu bâta-n baltă. Of, pe toţi zeii, când oare am descoperit cât de uşor este să fim cruzi unul cu celălalt?

— Ai dreptate, încuviinţă Jean. Nu sunt Lanţuri şi în nici un caz nu sunt maică-ta. Nu ar trebui să te tot împing de la spate.

— Ba ar trebui. M-ai împins de pe galionul ăla şi m-ai împins afară din Vel Virazzo. Ai avut dreptate. M-am purtat îngrozitor şi pot să înţeleg dacă încă ai… îndoieli în privinţa mea. Am fost atât de copleşit de ceea ce pierdusem, încât am uitat ce mai aveam încă. Mă bucur că încă îţi mai pasă de mine îndeajuns încât să mă iei la şuturi atunci când o merit.

— Eu, ăă, uite… şi mie îmi pare rău. Eu doar…

— La naiba, nu mă mai întrerupe când îmi fac autocritica atât de smerit! Mi-e ruşine de felul în care m-am purtat în Vel Virazzo. Mi-am bătut joc de toate cele prin care am trecut împreună. Promit să mă comport mai frumos. Te-ai mai liniştit acum?

— Da. Da, m-am liniştit.

Jean începu să adune cărţile împrăştiate şi umbra unui surâs îi flutură pe chip. Locke se aşeză la locul lui şi se frecă la ochi.

— Pe toţi zeii! Ne trebuie o ţintă, Jean. Ne trebuie o lovitură. Ne trebuie cineva pe care să-l „lucrăm” în echipă. Nu-ţi dai seama? Nu-i vorba doar de ce am putea şterpeli de la Requin. Vreau să fim iar noi doi împotriva lumii, trăind pe muchie de cuţit, ca în vremurile bune. Să nu mai fie loc de dat cu presupusul, mă-nţelegi?

— Fiindcă suntem mereu la un pas de-o moarte cumplită şi sângeroasă, vrei să spui.

— Întocmai. Ca-n vremurile bune.

— Planul ăsta s-ar putea să ne ia cam un an, spuse Jean, încet. Poate chiar doi.

— Pentru o lovitură atât de interesantă, sunt gata să pierd un an sau doi. Ai alte treburi presante de care nu ştiu eu?

Jean scutură din cap, îi dădu cărţile pe care le strânsese şi se întoarse la teancul de însemnări cu o expresie profund îngândurată. Locke urmă conturul pachetului de cărţi cu degetele de la mâna stângă, pe care o simţea mai nefolositoare decât cleştii unui rac. Putea simţi mâncărimile de la cicatricele încă proaspete de sub tunica sa de bumbac… cicatrice atât de întinse, încât părea ca şi cum toată partea sa stângă fusese încropită din zdrenţe. La naiba, era gata să se vindece acum! Era gata să-şi recapete vechea sa agilitate lipsită de griji. Îşi

închipuia că se simte ca un om de două ori mai în vârstă. Încercă încă o dată să amestece cărţile cu o singură mână, iar pachetul i se împrăştie în mâini. Măcar nu se mai răspândise în toate părţile de data asta. Să fi început oare să se descurce mai bine?

Rămaseră tăcuţi câteva minute.

În cele din urmă, trăsura trecu de un ultim dâmb şi Locke se trezi deodată în faţa unor câmpuri verzi şi îngrijite, ce coborau spre stâncile ţărmului aflat la vreo opt-nouă kilometri distanţă. Pete cenuşii, albe şi negre punctau peisajul, îngroşându-se în zare, acolo unde partea dinspre uscat a Tal Verrar-ului se îmbina cu marginile stâncilor. Zona de coastă a oraşului părea strivită sub ploaie; perdele mari şi argintii de stropi o măturau dintr-o parte în alta, pierzându-se în zare şi acoperind insulele alcătuind Tal Verrar-ul. Fulgerele scânteiau în depărtare, albastre şi albe, iar tunetele răsunau până la ei, peste câmpuri.

— Am ajuns, zise Locke.

— Coasta, rosti Jean fără să-şi ridice privirea. Ar fi bine să găsim un han când ajungem acolo; o să fie mare bătaie de cap să găsim o barcă spre insule pe-o asemenea vreme.

— Cine vom fi, odată ajunşi acolo?

Jean îşi ridică privirea şi îşi muşcă buza înainte să înhaţe momeala vechiului lor joc.

— Hai să nu mai fim camorreni o vreme. Camorr-ul nu ne-a adus decât belele în ultimul timp.

— Talishani?

— Sună bine. Jean îşi ajustă uşor glasul, adăugând accentul slab, dar caracteristic, din Talisham: Necunoscutul Anonim din Talisham şi asociatul său, Anonimul Necunoscut, tot din Talisham.

— Ce nume am lăsat în registrele de la Meraggio?

— Păi, Lukas Fehrwight şi Evante Eccari ies din discuţie de la bun început. Chiar dacă statul nu a confiscat acele conturi, tot vor fi puse sub urmărire. Crezi că Păianjenul nu se va zburli dacă află că acţionăm în Tal Verrar?

— Ba da, spuse Locke. Din ce-mi aduc eu aminte… Jerome De Ferra, Leocanto Kosta şi Milo Voralin.

— Am deschis chiar eu contul pe numele lui Milo Voralin. Se presupune că este vadran. Cred că am putea să-l ţinem ca rezervă.

— Doar atât ne-a mai rămas? Trei conturi utilizabile?

— Din păcate, da. Însă oricum e mai mult decât ce primesc cei mai mulţi hoţi. Eu o să fiu Jerome.

— În cazul ăsta, eu o să fiu Leocanto. Ce facem noi în Tal Verrar, Jerome?

— Suntem… tocmiţi de o contesă Lashani. Are de gând să cumpere o casă de vară în Tal Verrar şi am venit să-i găsim una.

— Hmmm. S-ar putea să ţină povestea asta câteva luni, dar, după ce vedem toate proprietăţile disponibile, ce facem? Unde mai pui că-i şi o grămadă de treabă de făcut, dacă nu vrem să se afle de la bun început că minţim de îngheaţă apele. Ce-ar fi să ne dăm drept… negustori speculanţi?

— Negustori speculanţi. E bine. Asta nu înseamnă absolut nimic.

— Exact. Dacă pierdem vremea jucând cărţi prin case de noroc, ei bine, nu facem decât să aşteptăm o conjunctură mai prielnică pe piaţă.

— Sau suntem atât de buni în ceea ce facem încât nici nu mai trebuie să muncim.

— Ia uite! Scenariul se scrie singur. Cum ne-am întâlnit şi de cât timp lucrăm împreună?

— Ne-am întâlnit acum cinci ani. Jean se scărpină în barbă. Într-o călătorie pe mare. Am devenit parteneri de afaceri din pură plictiseală. De atunci suntem nedespărţiţi.

— Atâta doar că eu plănuiesc să te omor.

— Da, dar eu nu ştiu nimic. Tovarăş de chef! Nu bănuiesc nimic.

— Nerodule! De-abia aştept să văd cum o încasezi.

— Şi prada? Să presupunem că izbutim să-i câştigăm încrederea lui Requin, să ne descurcăm cum trebuie şi să scăpăm din oraş teferi şi nevătămaţi… nu ne-am gândit ce facem după aceea.

— O să fim nişte hoţi bătrâni, Jean. Locke îşi miji ochii şi încercă să întrezărească amănuntele peisajului măturat de ploaie, pe când trăsura dădea ultimul cot în drumul lung şi drept spre Tal Verrar. Hoţi bătrâni de douăzeci şi şapte sau poate douăzeci şi opt de ani, când om isprăvi şi treaba asta. Nu ştiu. Ce-ai zice dacă ai ajunge viconte?

— Lashain, murmură Jean. Să cumpărăm nişte titluri, vrei să zici? Să ne stabilim acolo pentru totdeauna?

— Nu aş merge chiar atât de departe. Însă, din ce-am auzit ultima oară, titlurile mai modeste se vindeau cu vreo zece mii de solari, iar cele mai acătării cu cincisprezece sau douăzeci. Aş spune să ne asigurăm o casă şi o oarecare influenţă. Am putea face orice ne dorim de-acolo. Să punem la cale şi alte lovituri. Să îmbătrânim în confort.

— Să ieşim la pensie?

— Nu putem juca teatru pe vecie, Jean. Cred că-ţi dai seama de asta. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne schimbăm modul de-a înfăptui nelegiuiri. Hai să stoarcem o pradă grasă din locul ăsta şi apoi să o investim în ceva folositor. Să clădim ceva din nou. Ce-o veni dup-aia… ei bine, putem să ne batem capul cu asta când o să fie cazul.

— Vicontele Necunoscutul Anonim din Lashain… şi vecinul său, Vicontele Anonimul Necunoscut. Mda, cred că puteam da şi de mai rău.

— Fii sigur de asta… Jerome. Deci eşti de acord?

— Sigur că da, Leocanto. Ştii bine. Poate că după încă doi ani de

furtişaguri cinstite o să mă bată gândul să ies la pensie. M-aş putea întoarce la mătăsuri şi negoţ, ca ai mei… poate chiar să caut o parte dintre vechii lor parteneri, dacă mi-i mai aduc bine aminte.

— Cred că Tal Verrar o să ne priască, rosti Locke. Este un oraş nou-nouţ. N-am mai lucrat niciodată aici şi nici el n-a mai avut de-a face cu noi. Nu ne ştie nimeni; nimeni nu se aşteaptă la de-alde noi. O să ne putem mişca complet nestingheriţi.

Trăsura continuă să huruie prin ploaie, zgâlţâindu-se când trecea peste petice unde pietrele roase de vreme ale drumului de pe timpul Tronului Therin fuseseră curăţate de straturile protectoare de praf. Fulgerul lumină cerul în depărtare, însă vălul cenuşiu se învârtejea între uscat şi mare şi imensa formă a Tal Verrar-ului le rămase ascunsă, când intrară în el pentru prima oară.

— Mai-mai că-ţi dau dreptate, Locke. Chiar cred că ne trebuie o lovitură. Jean îşi puse însemnările în poală şi îşi trosni degetele. Pe toţi zeii, o să fie bine să fim iarăşi pe picioare. O să fie bine să fim iarăşi noi prădătorii.

CAPITOLUL TREI
O primire caldă

1

Încăperea era un cub de cărămidă cu latura de vreo doi metri şi jumătate. Era cufundată în beznă şi o căldură uscată ca de saună emana din pereţii mult prea încinşi pentru a putea fi atinşi mai mult de câteva secunde. Locke şi Jean asudau înăuntru de ceva vreme; trecuseră câteva ceasuri, probabil.

— Of. Locke avea glasul spart. El şi Jean stăteau spate în spate în întuneric, sprijinindu-se unul de celălalt, cu hainele împăturite sub ei. Locke izbi cu călcâiele în pietrele din podea, pentru a nu ştiu câta oară. La naiba! zbieră el. Daţi-ne drumul. Am priceput ideea!

— Ce idee ar mai fi şi aia? gâfâi Jean.

— Nu ştiu. Locke tuşi. Nu-mi pasă. Orice-ar fi, am priceput, nu crezi?

2

Când le fură scoase glugile de pe cap, simţiră o mare uşurare… pentru vreo două bătăi de inimă.

La început, fusese un interval interminabil pe care îl petrecuseră împiedicându-se în întunericul înăbuşitor, traşi şi mânaţi de la spate de nişte temniceri ce păreau să se zorească. Apoi urmă o călătorie cu barca; Locke putea simţi mirosul sărat şi cald al negurilor înălţându-se din portul oraşului, în vreme ce puntea se legăna încet sub el şi vâslele scârţâiau ritmic în lăcaşurile lor.

În cele din urmă se isprăvi şi asta; barca se zgâlţâi când cineva se ridică în picioare şi se foi puţin. Vâslele fură trase şi un glas necunoscut ceru o prăjină. Câteva clipe mai târziu, barca se ciocni de ceva şi braţe vânjoase îl ridicară pe Locke în picioare. După ce fu ajutat să treacă din barcă pe o suprafaţă solidă de piatră, gluga îi fu smulsă deodată de pe cap. Privi în jur, clipi în lumina puternică şi bâigui: „O, rahat!”

În inima Tal Verrar-ului, între cele trei insule-semilună ale Marilor Bresle se află Castellana, moşia fortificată a ducilor din Tal Verrar, cu veacuri în urmă. Acum că oraşul se descotorosise de vechea aristocraţie, Castellana cea acoperită de conace devenise sediul unui soi nou de oameni cu stare… Priorii din Sfat, cei care se îmbogăţiseră pe cont propriu şi acei meşteri meşteşugari ale căror poziţii sociale necesitau cea mai ostentativă etalare a puterii de cheltuială.

În chiar inima Castellanei, străjuit de un şanţ de apărare precum un canion din Sticlă-străveche, se afla Mon Magisteria, palatul

arhontelui… o realizare impunătoare a oamenilor ţâşnind din măreţia nepământeană. O buruiană elegantă de piatră ce creştea într-o grădină de sticlă.

Locke şi Jean fuseseră aduşi chiar la poalele sale. Locke bănuia că se aflau în spaţiul gol care despărţea Mon Magisteria de insula dimprejur; în jurul lor se înălţa o peşteră cu un milion de faţete din Sticlă-străveche întunecată, iar văzduhul părţii superioare a insulei se putea vedea la vreo 15-20 de metri deasupra. Canalul pe care venise barca era întortocheat spre stânga, iar sunetul apei era acoperit de un vuiet îndepărtat, fără vreo cauză vizibilă.

La baza insulei pe care se afla Mon Magisteria era un debarcader lat de piatră, cu câteva bărci legate de el, inclusiv o barjă ceremonială cu pavilioane de mătase şi cu lemnărie aurită. Atârnate de stâlpi de fier, felinare alchimice albastre umpleau spaţiul cu lumină şi în spatele acelor stâlpi vreo zece oşteni stăteau în poziţie de drepţi. Chiar dacă o privire iute aruncată în sus nu i-ar fi dezvăluit lui Locke identitatea persoanei care pusese mâna pe ei, acei oşteni nu ar mai fi lăsat nici o urmă de îndoială.

Purtau pieptare şi pantaloni de un albastru-închis, cu apărători negre la braţe, veste şi cizme din piele neagră, toate gravate cu modele în relief din bronz strălucitor. Aveau glugi lăsate, la baza gâtului, iar chipurile le erau acoperite cu măşti ovale din bronz lustruit, fără trăsături. Şiruri de găuri minuscule le îngăduiau să vadă şi să respire, însă de la depărtare orice urmă de umanitate era ştearsă: oştenii păreau nişte sculpturi fără chip, aduse la viaţă.

Ochii Arhontelui.

— Iată-vă deci, jupâne Kosta, jupâne De Ferra. Femeia care îi reţinuse pe Locke şi pe Jean păşi între ei pe debarcader şi îi luă de coate, surâzând de parcă ar fi ieşit în oraş, la un dineu. Nu-i aşa că ăsta-i un loc mai potrivit pentru o discuţie între patru ochi?

— Ce am făcut ca să justifice felul în care am fost aduşi aici? zise Jean.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi, replică femeia, împingându-i uşor înainte. Eu nu trebuie decât să găsesc şi să aduc.

Le dădu drumul chiar în faţa primului rând de ostaşi. Expresiile lor neliniştite se reflectau în cele zece măşti strălucitoare de bronz.

— Şi uneori, adăugă femeia, întorcându-se la barcă, atunci când oaspeţii nu mai ies de-aici, eu trebuie să uit că i-am văzut vreodată la faţă.

Ochii Arhontelui se mişcară ca din senin; Locke şi Jean fură încercuiţi şi luaţi în primire de mai mulţi oşteni. Unul dintre aceştia vorbi… tot o femeie, cu glasul răsunându-i ameninţător:

— Vom urca. Nu trebuie să opuneţi rezistenţă şi nici să vorbiţi.

— Sau ce? făcu Locke.

Ochiul care vorbise păşi spre Jean fără şovăială şi îl lovi în stomac. Vlăjganul icni surprins şi se schimonosi de durere, în vreme ce femeia se întoarse către Locke.

— Dacă vreunul din voi ne face probleme, am primit ordin să-l pedepsim pe celălalt. Aţi priceput?

Locke scrâşni din dinţi şi încuviinţă.

Un şir de trepte late, în zigzag, urcau de la debarcader; sticla de dedesubt era aspră precum cărămida. Oştenii arhontelui îi conduseră pe cei doi pe lângă pereţi sclipitori, până când simţiră iarăşi pe feţe briza jilavă a nopţii.

Ieşiră în spaţiul delimitat de hăul de sticlă. O baracă a străjii se afla pe acea parte a râpei de nouă metri, lângă un pod mobil care era ridicat în aer momentan şi fixat într-un cadru masiv din lemn. Locke presupuse că aceasta era calea obişnuită de acces în domeniul arhontelui.

Mon Magisteria era o cetăţuie ducală în adevăratul stil al Tronului Therin, având pe puţin cincisprezece etaje în înălţime şi fiind lată de trei-patru ori pe-atât. Strat după strat de parapete crenelate se înălţau, alcătuite din pietre negre şi plate ce păreau să absoarbă artezienele de lumină proiectate de zecile de felinare aprinse la temelia castelului. Apeducte în formă de coloane înconjurau zidurile şi turnurile la fiecare nivel, iar şuvoaie ornamentale de apă se revărsau din statui reprezentând dragoni şi monştri marini, plasate în colţurile cetăţuii.

Ochii arhontelui îi conduseră pe Locke şi pe Jean spre partea din faţă a palatului, coborând pe o potecă lată, acoperită cu pietriş alb. De o parte şi de cealaltă a potecii se aflau peluze verzi şi luxuriante, delimitate de nişte borduri ornamentale din piatră care făceau peluzele să semene cu nişte insule. Alţi străjeri purtând robe albastre, armuri negre şi măşti de bronz stăteau neclintiţi lângă potecă, ţinând în mâini halebarde din oţel înnegrit cu luminiţe alchimice încrustate în cozile de lemn.

Chiar dacă majoritatea castelelor au la intrare o poartă principală, Mon Magisteria avea în loc o cascadă năvalnică, mai lată decât poteca pe care se aflau ei; aceasta era sursa vuietului pe care îl auzise Locke răsunând de pe debarcaderul de dedesubt. Mai multe şuvoaie de apă se prăvăleau din deschizături imense şi întunecate, înşirate de-a lungul zidului castelului. Acestea se întretăiau şi cădeau într-un şanţ învolburat de la baza clădirii, un şanţ chiar mai lat decât canionul cu margini de sticlă care separa terenul castelului de restul Castellanei.

Un pod uşor arcuit dispărea în cascada albă şi înspumată cam la jumătatea distanţei deasupra şanţului. O ceaţă caldă se înălţa în jurul lor pe măsură ce se apropiau de capătul podului, iar Locke putu vedea acum că acesta avea un soi de firidă tăiată în el, coborând drept în centru. Lângă pod se afla un palan cu lanţ de fier, ce atârna din vârful

unui stâlp îngust de piatră. Ofiţerul întinse mâna şi trase de trei ori de lanţ.

O clipă mai târziu, se auzi un zornăit metalic dinspre pod. O formă întunecată se contură dincolo de perdeaua de apă a cascadei, se mări şi apoi ţâşni spre ei, într-o aură de ceaţă şi de stropi de apă. Era o cabină uriaşă din lemn, cu schelet metalic, înaltă de cinci metri şi lată cât podul. Huruind, alunecă prin lăcaşul scobit în pod, până se opri cu un scârţâit de metal pe metal chiar în faţa lor. Uşile se dădură în lături spre ei, deschise dinăuntru de doi servitori în surtuce bleumarin cu tivuri argintii.

Locke şi Jean fură împinşi în încăpătorul mijloc de transport ce avea geamuri pe partea dinspre castel. Locke nu putea vedea nimic prin ele, în afara apei năvalnice. Cascada răpăia pe acoperiş; zgomotul te făcea să crezi că eşti într-o trăsură care goneşte prin vijelie.

După ce Locke, Jean şi Ochii care-i însoţeau intrară în cabină, servitorii închiseră uşile. Unul din ei trase de un lanţ fixat în peretele din dreapta şi cabina începu să urce înapoi, hurducându-se şi huruind. Când trecură prin cascadă, Locke estimă că aceasta avea vreo cinci-şase metri în lungime. Un om neprotejat nu ar fi putut trece nicidecum de ea deoarece ar fi fost azvârlit în şanţ, ceea ce probabil că se şi intenţionase.

Unde mai pui că era şi o modalitate nemaipomenită de a te grozăvi.

În curând trecură de cealaltă parte a cascadelor. Locke putu vedea că erau traşi într-o imensă sală emisferică, cu peretele curbat şi cu tavanul de vreo nouă metri înălţime. Candelabre alchimice luminau sala în argintiu, alb şi auriu, astfel încât locul sclipea asemenea unei vistierii prin prismele făcute de geamurile acoperite cu apă. Când cabina se opri, servitorii acţionară nişte zăvoare nevăzute pentru a deschide ferestrele din faţă, precum o uriaşă uşă dublă.

Locke şi Jean fură împinşi afară din cabină, însă ceva mai blând decât înainte. Pietrele de la picioarele lor erau alunecoase din pricina apei, aşa că urmară exemplul străjerilor şi păşiră cu băgare de seamă. Cascada vui în spatele lor încă o clipă, apoi o imensă uşă dublă se trânti dincolo de cabină şi vuietul asurzitor se pierdu într-un ecou înfundat.

Într-o firidă din stânga lui Locke, se putea zări un fel de motor cu apă. Câţiva oameni stăteau în faţa cilindrilor sclipitori din bronz, operând pârghii prinse de maşinării mecanice ale căror întrebuinţări erau dincolo de puterea de închipuire a lui Locke. Lanţuri masive de fier dispăreau în găuri întunecate din podea, chiar lângă puţul prin care urcase imensa cabină de lemn. Jean îşi suci şi el capul ca să observe mai îndeaproape această ciudăţenie, însă, odată trecuţi de primejdia reprezentată de pietrele alunecoase, oştenii renunţară la orice urmă de îngăduinţă şi începură iarăşi să-i împingă pe cei doi hoţi

în ritm de marş.

Trecură în mare viteză prin sala de la intrare, destul de mare şi de încăpătoare pentru a găzdui mai multe baluri în acelaşi timp. Sala nu avea ferestre care să se deschidă în afară, ci privelişti artificiale din vitralii, luminate dinăuntru. Fiecare fereastră părea să fie copia stilizată a imaginii care s-ar fi putut zări printr-o gaură tăiată în piatră: clădiri şi conace albe, ceruri întunecate, terasele insulelor de dincolo de port, zeci de pânze în docul principal.

Locke şi Jean fură conduşi printr-o sală laterală, de-a lungul unor trepte şi apoi printr-o altă sală, trecând pe lângă străjeri în tunici albastre, în poziţie de drepţi. Locke nu era sigur dacă doar i se părea sau pe chipurile acestora chiar se întipărise o expresie mai mult decât respectuoasă când măştile de bronz ale Ochilor trecură pe lângă ei. Nu mai avu timp să se gândească, deoarece se opriră brusc înainte să ajungă la destinaţie. Pe un coridor plin cu uşi de lemn rămaseră în faţa uneia făcute din metal.

Un Ochi păşi în faţă, descuie uşa şi o dădu la o parte. Odaia de dincolo de uşă era mică şi întunecată. Oştenii desfăcură cu repeziciune legăturile de la mâinile lui Locke şi ale lui Jean şi îi îmbrânciră în cămăruţă.

— Hei, aşteptaţi o… rosti Locke, însă uşa se trânti în spatele lor şi rămaseră în beznă completă.

— În numele lui Perelandro! exclamă Jean. El şi Locke pierdură câteva secunde împiedicându-se unul de celălalt, înainte să-şi recapete echilibrul şi o oarecare urmă de demnitate. Cum naiba am reuşit să atragem atenţia acestor nemernici?

— Nu ştiu, *Jerome.* Locke accentuă uşor pseudonimul. Dar s-ar putea ca pereţii să aibă urechi. Hei! Nemernicilor! Nu trebuie să vă temeţi! Ne purtăm exemplar când suntem întemniţaţi atât de politicos.

Locke se împletici spre locul în care îşi amintea că se afla cel mai apropiat perete şi începu să lovească în el cu pumnii. Descoperi că peretele era din cărămidă.

— La naiba! bombăni el, oblojindu-şi degetele zdrelite.

— Ciudat, spuse Jean.

— Ce anume?

— Nu ştiu sigur.

— Ce-i?

— Mi se pare mie sau a început să se încălzească aici?

3

Timpul se scurse cu iuţeala unei nopţi de nesomn.

Locke vedea culorile scăpărând şi unduindu-se în întuneric şi, cu toate că o parte din el ştia că nu erau adevărate, acea parte îşi pierdea tot mai mult din hotărâre cu fiecare minut care trecea. Dogoarea îi

apăsa ca o greutate fiecare părticică din piele. Îşi desfăcuse larg tunica şi îşi dăduse jos eşarfele de la gât, înfăşurându-le la mâini pentru a se putea echilibra când se sprijinea de Jean.

Când se auzi păcănitul clanţei, îi trebuiră câteva secunde bune ca să-şi dea seama că nu era doar o nălucire. Fâşia de lumină albă se prefăcu într-un pătrat, iar el se trase îndărăt, acoperindu-şi ochii cu mâinile. Aerul de pe coridor năvăli înăuntru, răcorindu-l precum o adiere de toamnă.

— Domnilor, se auzi un glas de dincolo de pătratul de lumină, s-a produs o cumplită neînţelegere.

— Ungh gah ah, fu singurul răspuns pe care îl putu da Locke pe când se străduia să-şi aducă aminte cum să-şi folosească genunchii.

Îşi simţea gura mai uscată decât dacă ar fi fost plină cu mălai.

Braţe vânjoase şi reci se întinseră către el, ajutându-l să se ridice în picioare; camera se învârtea în jurul său, în timp ce erau scoşi pe coridorul răcoros. Fură din nou înconjuraţi de pieptare albastre şi de măşti de bronz, însă Locke îşi miji ochii din pricina luminii puternice şi simţi mai degrabă ruşine decât teamă. Ştia că este ameţit de parcă ar fi fost băut şi că nu putea face nimic altceva decât să conştientizeze asta în mod vag. Fu condus prin holuri şi pe scări (Scări! Pe toţi zeii! Câte rânduri de trepte puteau încăpea într-un singur nenorocit de palat?), mai mult pe braţe decât pe propriile picioare. Se simţea ca o păpuşă dintr-o comedie crudă, cu un decor neobişnuit de mare.

— Apă, izbuti el să îngaime.

— Curând, zise unul dintre oştenii care îl ţineau. Foarte curând.

În cele din urmă, el şi Jean fură împinşi prin nişte uşi înalte şi negre într-un birou luminat plăcut cu pereţii făuriţi parcă din mii şi mii de recipiente minuscule de sticlă umplute cu mici umbre pâlpâitoare. Locke clipi, blestemând starea jalnică în care se afla; auzise marinari vorbind despre „beţia pe uscat”… imbecilitatea, slăbiciunea şi nervozitatea care-l cuprindeau pe un om lăsat fără apă timp îndelungat… însă nu-şi închipuise niciodată că va ajunge să o simtă pe pielea lui. Într-adevăr, făcea ca totul să fie foarte ciudat; fără îndoială că făcea ca o cameră cât se poate de obişnuită să pară mai frumoasă.

În birou se aflau o măsuţă şi trei scaune simple de lemn. Răsuflând uşurat, Locke se îndreptă spre unul dintre acestea, însă fu oprit cu fermitate şi ţinut în picioare de către oşteni.

— Trebuie să aşteptaţi, rosti unul dintre ei.

Nu avură mult de aşteptat; câteva clipe mai târziu, o altă uşă se deschise. Înăuntru păşi un bărbat într-o robă lungă şi bleumarin, cu tivuri îmblănite, vizibil agitat.

— Zeii să-l aibă în pază pe arhontele din Tal Verrar, grăiră cei patru oşteni în acelaşi timp.

„Maxilan Stragos, îşi dădu seama Locke, complet năucit, despotul

Tal Verrar-ului în carne şi oase!”

— Of, pe toţi zeii, lăsaţi-i pe oameni să se aşeze, spuse arhontele. Şi-aşa le-am făcut o mare nedreptate, Prefect al Spadei. Acum le vom arăta toată bunăvoinţa. La urma urmei… nu suntem camorreni, ce naiba!

— Desigur, Domnia Voastră.

Locke şi Jean fură ajutaţi să ia loc. După ce oştenii se asigurară că nu se vor prăvăli de pe scaune, se dădură înapoi şi rămaseră în poziţie de drepţi în spatele lor. Arhontele flutură din mână, nervos.

— Eşti liber, Prefectule.

— Dar… Domnia Voastră…

— Să nu te mai văd! Deja m-ai făcut de râs răstălmăcindu-mi instrucţiunile foarte clare în privinţa acestor oameni. Drept urmare, bieţii de ei nu mai reprezintă deloc o ameninţare pentru mine.

— Dar… am înţeles, să trăiţi!

Prefectul Spadei se înclină băţos, urmat de ceilalţi trei oşteni. Cei patru părăsiră biroul în grabă, închizând uşa în urma lor cu un păcănit complicat de mecanism automat.

— Domnilor, rosti arhontele, vă rog să îmi acceptaţi cele mai sincere scuze. Instrucţiunile mele au fost răstălmăcite. Ar fi trebuit să fiţi trataţi cu tot respectul cuvenit. În schimb, aţi fost duşi în odaia de zăduf, care este folosită pentru nelegiuiţii de cea mai joasă speţă. Deşi sunt convins că Ochii mei pot face faţă unui număr înzecit de vrăjmaşi pe câmpul de bătălie, în această chestiune simplă m-au făcut de râs. Îmi asum întreaga responsabilitate. Trebuie să scuzaţi această neînţelegere şi să îmi acordaţi onoarea de a vă întâmpina cu ospitalitatea cuvenită.

Locke îşi adună toate puterile pentru a oferi un răspuns pe măsură şi îi mulţumi în gând Paznicului Strâmb când Jean i-o luă înainte:

— Onoarea este de partea noastră, Lord Protector. Avea glasul răguşit, însă părea să-şi recapete cumpătul mai repede decât Locke. Odaia a fost un preţ modest în comparaţie cu plăcerea unei asemenea, ăă, audienţe neaşteptate. Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

— Sunteţi un om neobişnuit de amabil, zise Stragos. Vă rog, titlurile sunt de prisos. Puteţi să-mi spuneţi „arhonte” şi-atât.

Se auzi un ciocănit uşor la uşa prin care intrase în birou arhontele.

— Intră, rosti el, şi pe uşă se ivi un om îndesat şi chel, purtând o livrea meşteşugită, albastră-argintie.

Omul ducea o tavă de argint pe care se aflau trei pocale de cleştar şi o sticlă mare ce conţinea un lichid străveziu de culoarea chihlimbarului. Locke şi Jean îşi pironiră privirea pe sticlă cu intensitatea unor vânători aflaţi pe punctul de a-şi azvârli ultimele suliţe spre o fiară ce se năpustea către ei.

Când slujitorul lăsă tava jos şi întinse mâna spre sticlă, arhontele îi

făcu semn să se retragă şi apucă el însuşi sticla.

— Pleacă, zise el. Pot să îi servesc şi singur pe aceşti bieţi domni.

Slujitorul făcu o plecăciune şi dispăru pe uşa prin care intrase. Stragos scoase dopul deja desfăcut al sticlei şi umplu ochi două dintre pocale. Gâlgâitul umed şi pleoscăitul care se auziră îl făcură pe Locke să înghită în sec de poftă.

— Pe la noi, începu Stragos, se obişnuieşte ca gazda să bea prima… pentru a câştiga încrederea celor pe care îi serveşte. Îşi turnă două degete de licoare în cel de-al treilea pocal, îl duse la buze şi îl dădu pe gat dintr-o înghiţitură. Aaa, exclamă el, oferindu-le pocalele pline lui Locke şi lui Jean fără alte tărăgănări. Poftiţi. Beţi. Nu vă sfiiţi. Sunt veteran de război.

Locke şi Jean nu se sfiiră deloc; înghiţiră pe nerăsuflate băuturile oferite, lepădând orice urmă de neîncredere. Locke nu ar fi refuzat nici măcar un suc de râme stoarse, însă licoarea se dovedi a fi un soi de cidru de pere, uşor înţepător la gust. O băutură pentru copii ce nu ar fi ameţit nici măcar o vrabie şi o alegere înţeleaptă, având în vedere starea în care se aflau. Cidrul rece şi acrişor fu ca o binecuvântare pentru gâtlejul chinuit al lui Locke, făcându-l să se înfioare de plăcere.

El şi Jean întinseră pocalele goale fără să se gândească, dar Stragos aştepta deja cu sticla în mână. Le umplu cupele din nou, zâmbindu-le binevoitor. Locke sorbi jumătate de pocal, apoi se sili să bea mai încet cealaltă jumătate. Simţea deja cum prinde puteri noi şi răsuflă uşurat.

— Mii de mulţumiri, arhonte, spuse el. Pot îndrăzni, ăă, să vă întreb cu ce v-am supărat eu şi cu Jerome?

— Să mă supăraţi? Nici vorbă! Stragos, încă surâzător, lăsă sticla jos şi se aşeză în spatele măsuţei. Întinse mâna spre perete şi trase de un şnur de mătase; o rază chihlimbarie se ivi din tavan, luminând centrul mesei. Tot ce-aţi făcut, dragii mei, a fost să îmi atrageţi atenţia.

Stragos era încununat acum de lumină şi Locke îl privi mai îndeaproape pentru întâia oară. Un bărbat aflat în pragul bătrâneţii, apropiindu-se de şaizeci de ani, dacă nu cumva depăşise această vârstă deja. Un om neobişnuit de riguros, cu trăsături colţuroase. Avea pielea rozalie şi zbârcită de vreme, iar părul său semăna cu un acoperiş neted şi cenuşiu. Din câte ştia Locke, oamenii sus-puşi erau fie asceţi, fie mâncăi; Stragos nu părea să fie nici una, nici alta… era un om echilibrat. Avea privirea ageră, ca un cămătar pus în faţa unui muşteriu aflat la strâmtoare. Locke sorbi din cidrul de pere şi se rugă să-l ducă mintea.

Lumina aurie fu prinsă şi reflectată de recipientele de sticlă care mărgineau încăperea, şi când Locke îşi lăsă privirea să rătăcească o clipă fu surprins să vadă cum conţinutul acestora se mişcă. Micile umbre care fâlfâiau înăuntru erau fluturi, molii, cărăbuşi… sute, poate

chiar mii. Fiecare prins în propria temniţă de sticlă… Biroul arhontelui era mărginit pe toate părţile de cel mai mare insectar de care auzise sau pe care îl văzuse vreodată Locke. Lângă el, Jean rămase cu gura căscată, remarcând şi el acelaşi lucru, desigur. Arhontele chicoti cu îngăduinţă.

— Colecţia mea. Impresionantă, nu-i aşa?

Se întinse iarăşi către perete şi trase de un alt şnur de mătase; o lumină albă şi caldă se aprinse îndărătul pereţilor de sticlă, până ce toate specimenele putură fi observate în amănunţime. Erau acolo fluturi cu aripi stacojii, albastre, verzi… unii având modele multicolore mai complexe decât un tatuaj. Erau molii cenuşii, negre şi aurii, cu antene curbate la vârf. Erau şi cărăbuşi cu carapace lucioase, care sclipeau precum metalele preţioase, şi viespi cu aripi străvezii fluturând deasupra trupurilor lor subţiri şi sinistre.

— E incredibil! exclamă Locke. Cum se poate aşa ceva?

— A, păi nu se poate. Sunt toate artificiale, cele mai măiestre şi meşteşugite de felul acesta. Un mecanism automat aflat la câteva etaje mai jos activează nişte foale, trimiţând rafale de aer prin puţuri fixate în spatele pereţilor din birou. Fiecare recipient are o mică deschizătură în spate. Fâlfâitul aripilor pare foarte natural şi credibil… Când lumina e mai slabă, nimeni nu-şi poate da seama cum stau lucrurile de fapt.

— Asta nu înseamnă că-i mai puţin incredibil, replică Jean.

— Ei bine, acesta este Oraşul Meşteşugurilor, rosti arhontele. Făpturile vii necesită atât de multă trudă şi atenţie… Puteţi să vă gândiţi la Mon Magisteria ca la un depozit de lucruri artificiale. Hai, beţi ca să vă torn şi ce-a mai rămas din sticlă.

Locke şi Jean îi urmară sfatul, iar Stragos le mai oferi câteva degete de licoare înainte ca sticla să se golească. Se aşeză la loc în spatele mesei şi luă ceva de pe tava de argint… un dosar subţire, cu o copertă maronie şi cu peceţi de ceară rupte pe trei părţi.

— Lucruri artificiale. La fel ca voi, domnule Kosta şi domnule De Ferra. Sau să vă spun mai bine domnul Lamora şi domnul Tannen?

Dacă Locke ar fi avut tăria necesară pentru a sparge cristalul verrari masiv cu mâinile goale, arhontele ar fi pierdut un pocal.

— Iertaţi-mă, spuse el cu un zâmbet binevoitor şi nedumerit, dar nu cunosc pe nimeni cu numele acestea. Jerome?

— Trebuie să fie o greşeală la mijloc, adăugă Jean, adoptând tonul de nedumerire politicoasă al lui Locke.

— Nu-i nici o greşeală, domnilor, zise arhontele. Deschise dosarul şi îl răsfoi rapid, trecând prin cele câteva foi de pergament acoperite cu scris negru şi îngrijit. Am primit o scrisoare foarte ciudată acum câteva zile, prin canalele sigure din poliţia mea secretă. O scrisoare plină cu cele mai neobişnuite poveşti. De la o cunoştinţă de-a mea…

cineva din rândurile Magilor-Juruiţi din Karthain.

Nici măcar mâinile lui Jean nu puteau face fărâme un pocal de cleştar verrari, se gândi Locke, altfel în acea clipă biroul arhontelui ar fi fost împroşcat cu ţăndări şi sânge.

Locke ridică o sprânceană, bărbăteşte, refuzând să se dea bătut atât de repede.

— Magii-Juruiţi? Pe toţi zeii, chiar că sună înfricoşător! Dar ce-au de-a face Magii-Juruiţi cu mine şi cu Jerome?

Stragos îşi mângâie bărbia, în timp ce răsfoia documentele din dosar.

— Se pare că voi doi sunteţi hoţi dintr-un soi de enclavă secretă, cu sediul în Casa lui Perelandro, aflată în Cartierul Templelor din Camorr… cam neruşinat din partea voastră, aş zice. Acţionaţi fără încuviinţarea lui Capa Vencarlo Barsavi, care nu mai este printre cei vii. Aţi furat zeci de mii de coroane de la câţiva doni din Camorr. Sunteţi răspunzători de moartea unui anume Luciano Anatolius, un căpitan de corsari care a angajat un Mag-Juruit pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit. Şi, poate mai presus de orice, aţi dat peste cap acele planuri şi l-aţi schingiuit pe Magul-Juruit. L-aţi prins la înghesuială şi i-aţi venit de hac. Nemaipomenit! L-aţi expediat înapoi în Karthain, mai mult mort decât viu şi înnebunit de durere. Fără degete şi fără limbă.

— De fapt, Leocanto şi cu mine suntem din Talisham, şi…

— Sunteţi camorreni amândoi. Jean Estevan Tannen, pe numele tău adevărat, şi Locke Lamora… care nu-i numele tău adevărat. Dintr-un anumit motiv, chestia asta a fost accentuată. Vă aflaţi în oraşul meu deoarece aţi pus la cale o uneltire împotriva netrebnicului de Requin… aparent, aţi făcut toate cele de trebuinţă pentru a-i sparge vistieria. Vă doresc mult noroc. Chiar trebuie să mai continuăm cu jocul ăsta? Mai ştiu şi alte amănunte. Se pare că Magii-Juruiţi v-au pus gând rău.

— Nemernicii, bombăni Locke.

— Văd că îi cunoaşteţi personal, spuse Stragos. Am angajat şi eu câţiva în trecut. Sunt extrem de sensibili cu toţii. Deci recunoaşteţi cele scrise în acest raport? Hai, Requin nu mi-e prieten. E înhăitat cu Priorii; e ca şi cum ar fi în blestematele lor de consilii.

Locke şi Jean se uitară unul la celălalt şi Jean ridică din umeri.

— Fie, rosti Locke. Se pare că ne-aţi încolţit de data asta, domnule arhonte!

— Mai exact, v-am încolţit în trei privinţe. Am acest raport care prezintă toate activităţile voastre pe larg. Vă am pe voi, în însuşi centrul puterii mele. Şi acum, ca să stau liniştit, vă am la degetul mic.

— Cum adică? spuse Locke.

— Poate că Ochii mei nu m-au făcut totuşi de râs, domnilor. Poate

că asta am şi vrut de la bun început: să petreceţi câteva ceasuri bune în odaia de zăduf, ca să vă cuprindă setea şi să vreţi să o potoliţi. Făcu un semn către pocalele lui Locke şi Jean, în care nu mai rămăsese decât drojdie.

— Ai pus ceva în cidru, rosti Jean.

— Bineînţeles, încuviinţă Stragos. O otravă excelentă.

4

Camera se cufundă în tăcere pentru o clipă, singurul zgomot rămas fiind fluturatul domol al aripilor insectelor artificiale, apoi Locke şi Jean se ridicară brusc din scaune, fără ca Stragos să schiţeze cea mai mică mişcare.

— Staţi jos. Asta dacă nu cumva preferaţi să nu aflaţi ce se petrece de fapt.

— Dar ai băut din aceeaşi sticlă! exclamă Locke, rămas în picioare.

— Sigur că da. Otrava nu a fost în cidru. A fost în pocalele voastre, unsă pe fundul lor. Fără culoare sau gust. O substanţă alchimică brevetată, cât se poate de costisitoare. Ar trebui să vă simţiţi măguliţi. V-am crescut valoarea personală netă, hehe!

— Ştiu şi eu câte ceva despre otrăvuri. Ce anume este?

— Ce rost ar avea să vă spun mai mult? Aţi putea încerca să puneţi pe cineva să vă facă un antidot. Aşa cum stau lucrurile acum, singura sursă a antidotului sunt eu. Zâmbi şi expresia sa de amabilitate stingherită i se şterse de pe chip, precum carapacea unei insecte năpârlite. În faţa lor se afla acum un Stragos foarte diferit, iar în glasul său se auzea zeflemeaua. Staţi jos. Sunteţi la cheremul meu acum, evident. Nu sunteţi ce mi-am dorit, zeii îmi sunt martori, dar poate că-mi veţi fi de folos oricum.

Locke şi Jean se aşezară stânjeniţi în scaune. Locke îşi azvârli pocalul pe covor, iar acesta sări şi se rostogoli până la masa lui Stragos.

— Ar fi cazul să afli că am mai fost otrăvit şi înainte, tot ca să fiu strâns cu uşa, zise el.

— Serios? Cât de convenabil! În cazul ăsta, sunt sigur că îmi dai dreptate când spun că e mai bine aşa decât să fii otrăvit de-a binelea.

— Ce vrei să facem?

— Ceva folositor, rosti Stragos. Ceva măreţ. Conform acestui raport, tu eşti Ghimpele din Camorr. Agenţii mei mi-au adus la cunoştinţă poveştile care circulă… cele mai ridicole zvonuri, care acum se dovedesc a fi adevărate. Am crezut că eşti o legendă şi atât.

— Ghimpele din Camorr chiar este o legendă, spuse Locke. Şi oricum, nu eram doar eu. Am lucrat mereu în echipă.

— Desigur. Nu-i nevoie să-mi explici cât de important este jupânul Tannen. E trecut totul aici, în acest dosar. O să vă las pe amândoi în

viaţă cât timp pun la punct misiunea pe care vreau să o îndepliniţi pentru mine. Nu sunt pregătit să v-o dezvălui momentan, aşa că puteţi socoti că v-am arvunit, între timp. Puteţi să vă vedeţi de treabă. O să veniţi când vă chem.

— Oare? făcu Locke.

— A, ştiu că vă este la îndemână să părăsiţi oraşul… şi, dacă faceţi asta, veţi avea amândoi parte de o moarte lentă şi dureroasă în doar câteva luni. Ceea ce ar fi dezamăgitor pentru toată lumea.

— Ai putea să joci la cacealma, zise Jean.

— Da, da, însă, dacă sunteţi oameni cu capul pe umeri, o cacealma ar funcţiona la fel de sigur precum o otravă reală, nu-i aşa? Dar hai să fim serioşi, Tannen! Dispun de resursele necesare ca să nu joc la cacealma.

— Şi ce-o să ne oprească să fugim după ce primim antidotul?

— Otrava este latentă, Lamora. Zace în trup luni, poate chiar ani întregi. Vă voi da antidotul cu ţârâita, din când în când, atâta vreme cât îmi faceţi pe plac.

— Şi ce garanţie avem că o să ne dai antidotul şi după ce-o să îndeplinim misiunea pe care vrei să ne-o încredinţezi?

— Nu aveţi nici o garanţie.

— Dar nici n-avem de ales.

— Bineînţeles că nu.

Locke îşi închise ochii şi îi masă uşor cu degetele.

— Otrava asta de care zici… Ne va încurca în viaţa de zi cu zi în vreun fel? Ne va afecta judecata, agilitatea sau sănătatea?

— Deloc, spuse Stragos. Nu veţi băga nimic de seamă până după ce va trece efectul antidotului şi apoi veţi băga de seamă o grămadă de lucruri deodată. Până atunci vă puteţi desfăşura nestingheriţi treburile.

— Tocmai, că deja ne stinghereşti în treburile noastre, replică Jean. Am ajuns la un punct foarte delicat în relaţia noastră cu Requin.

— Ne-a dat ordine stricte, adăugă Locke, să nu facem nimic care să dea de bănuit cât timp verifică el ce-am învârtit în ultima vreme. Faptul că am dispărut de pe stradă, săltaţi de oamenii arhontelui, intră probabil la categoria lucrurilor care dau de bănuit.

— M-am gândit şi la asta, zise arhontele. Cei mai mulţi dintre oamenii care v-au săltat de pe stradă fac parte dintr-o gaşcă de-a lui Requin. Iar el nu ştie că ei lucrează pentru mine. O să-i raporteze că v-au văzut văzându-vă de-ale voastre, chiar dacă alţii îi vor raporta altceva.

— Eşti sigur că Requin nu şi-a dat seama cui îi sunt ei credincioşi de fapt?

— Of, fi-ţi-ar neobrăzarea a naibii să-ţi fie, Lamora! Nu am de gând să-ţi dau socoteală pentru fiecare poruncă pe care o dau. O să-mi

asculţi ordinele aşa cum fac şi oştenii mei şi, dacă tot vrei o garanţie, gândeşte-te că sunt arhonte de cincisprezece ani.

— Vieţile noastre sunt la cheremul lui Requin dacă te înşeli, Stragos.

— Vieţile voastre sunt la cheremul meu, orice-ar fi.

— Requin nu-i prost!

— Atunci de ce încercaţi să-l prădaţi?

— Fiindcă ne socotim mai cu moţ… începu Jean, însă Stragos îl întrerupse:

— Vă spun eu de ce. Închise dosarul şi îşi împreună mâinile. Nu sunteţi doar lacomi. Voi chiar aveţi un apetit nesănătos pentru aventură. Cred că vă ameţeşte de-a binelea gândul că aveţi şanse minime să daţi o lovitură. Altfel de ce să alegeţi un asemenea stil de viaţă, când este limpede că aţi fi putut duce un trai mult mai tihnit dacă aţi fi rămas nişte hoţi mărunţi şi obişnuiţi sub oblăduirea acelui Barsavi?

— Dacă ai senzaţia că maldărul ăla de hârtii îţi oferă destule informaţii ca să presupui că…

— Vă place să riscaţi. Şi asta într-o manieră extraordinară şi profesionistă. Iar eu vă ofer un prilej bun ca să faceţi tocmai asta. S-ar putea chiar să vă placă.

— Se prea poate, dar situaţia s-a schimbat complet în clipa în care ne-ai spus de cidru, replică Locke.

— Ştiu bine că îmi purtaţi pică pentru ce v-am făcut. Însă puneţi-vă şi voi în locul meu. Am procedat astfel deoarece vă respect calităţile. Nu îmi pot permite să vă primesc în slujba mea fără să vă pot controla. Voi doi sunteţi ca o pârghie şi-un pivot, mereu în căutarea unui oraş pe care să-l răsturnaţi cu fundu-n sus.

— Şi de ce naiba nu ne-ai angajat direct?

— Cum ar putea fi banii o motivaţie suficientă pentru doi oameni care pot face rost de ei atât de uşor?

— Deci faptul că ne joci pe degete cum vrei tu trebuie luat ca un compliment foarte drăguţ? izbucni Jean. Nenorocitul…

— Linişteşte-te, Tannen, îl întrerupse Stragos.

— De ce-ar face asta? Locke îşi îndreptă tunica mototolită şi asudată şi începu să-şi lege ţâfnos eşarfele boţite de la gât. Ne otrăveşti, ne anunţi că avem de dus la bun sfârşit o misiune misterioasă şi nu ne oferi nici bani în schimb. Le complici vieţile lui Kosta şi lui De Ferra şi te aştepţi să ne poţi chema aici după bunul plac în momentul în care vei binevoi să ne spui şi nouă ce avem de făcut. Pe toţi zeii! Cum rămâne cu cheltuielile pe care le vom avea de făcut?

— Veţi primi toate fondurile şi materialele necesare câtă vreme sunteţi în slujba mea. Şi, înainte să vă vină idei, ţineţi minte că veţi da socoteală pentru tot ce cheltuiţi, până la ultima centiră.

— O, minunat! Ce alte foloase vom mai trage din faptul că vom fi în simbria ta? Un prânz cu complimentele bucătarului la cazarma Ochilor tăi? Paturi de spital după ce Requin ne taie boaşele şi ni le coase în orbite?

— Nu sunt obişnuit să mi se vorbească astfel…

— Ei bine, obişnuieşte-te, îl repezi Locke, ridicându-se de pe scaun şi începând să-şi scuture surtucul. O să-ţi fac şi eu o propunere acum, una pe care te sfătuiesc să o iei în serios.

— Ce anume?

— Uită de toată treaba asta, Stragos! Locke trase surtucul pe el, scutură din umeri ca să-l aşeze ca lumea şi îl apucă de pulpane. Uită de tot planul ăsta ridicol. Dacă există vreun antidot, dă-ne destul cât să ne ajungă pe moment. Sau spune-ne ce ai folosit şi o să punem noi un alchimist să-i dea de cap, pe cheltuiala noastră. Trimite-ne înapoi la Requin, pe care ai recunoscut că nu îl ai la inimă, şi lasă-ne să continuăm cu planul nostru de a-l jefui. Nu ne mai deranja şi o să avem grijă să facem la fel.

— Păi, şi ce-aş avea eu de câştigat din toate astea?

— Eu aş pune altfel problema: dacă faci asta, o să păstrezi tot ce ai acum.

— Dragul meu Lamora, pufni Stragos într-un râs care răsună uşor şi uscat precum ecoul dintr-un coşciug, ameninţările tale deşarte or fi îndeajuns de convingătoare ca să-i facă pe donii ăia camorreni corciţi şi lipsiţi de coloană să îţi dea pe tavă pungile lor cu bani. S-ar putea să fie de-ajuns şi pentru misiunea pe care am pregătit-o pentru voi. Însă sunteţi ai mei acum, iar Magii-Juruiţi au fost cât se poate de clari în privinţa felului în care vi se poate tăia din nas.

— Da? Şi cum anume, mă rog?

— Dacă mă mai ameninţi o dată, o să-l trimit pe Jean înapoi în odaia de zăduf şi o să-l las acolo peste noapte. Tu n-ai decât să aştepţi afară, legat în lanţuri însă fără să-ţi lipsească nimic, închipuindu-ţi chinurile prin care trece. Este valabil şi pentru tine, Jean, în caz că ţi se năzare să te răzvrăteşti.

Locke îşi încleştă maxilarul şi îşi coborî privirea în pământ. Jean oftă, se întinse şi îl bătu pe umăr. Locke dădu încet din cap.

— Bine. Stragos zâmbi rece. Aşa cum vă respect calităţile, tot aşa respect şi fidelitatea de care daţi dovadă unul faţă de celălalt. O respect îndeajuns ca să mă folosesc de ea, la bine şi la rău. Astfel încât veţi veni când vă voi chema şi veţi accepta misiunea pe care v-o voi încredinţa… Iar când voi refuza să vă primesc, abia atunci ar fi cazul să vă faceţi griji.

— Fie, zise Locke. Însă vreau să ţii minte.

— Ce să ţin minte?

— Că am fost dispuşi să uităm toată treaba asta. Că am fost dispuşi

să plecăm şi să te lăsăm în pace.

— Pe toţi zeii, dar văd că ai o părere nemaipomenită despre tine, jupâne Lamora!

— Atât cât e cazul. Oricum, nu mai presus de cea a Magilor-Juruiţi.

— Vrei să spui cumva că îţi ştie de frică tot Karthain-ul, jupâne Lamora? Te rog! Dacă lucrurile ar fi stat aşa, te-ar fi omorât până acum. Nu. Nu se tem de tine; vor doar să vadă că plăteşti pentru ce ai făcut. Faptul că v-au dat pe mâna mea ca să vă folosesc după bunul meu plac pare să le ostoiască setea de răzbunare, pe moment. Îndrăznesc să spun că ai motive întemeiate să le porţi pică.

— Într-adevăr, zise Locke.

— Gândeşte-te doar că s-ar putea ca nici mie să nu-mi placă atât de mult, explică Stragos. Şi că, deşi apelez la ei de nevoie şi accept chilipirurile pe care mi le trimit… s-ar putea totuşi ca faptul că vei intra în slujba mea să se întoarcă împotriva lor. Nici asta nu te face curios?

— Nimic din ce spui nu poate fi luat în serios, se încruntă Locke la el.

— Aaa… Uite, aici te înşeli, Lamora! Odată cu trecerea timpului vei vedea că nu am nevoie să mint în nici o privinţă. Ei, dar audienţa s-a încheiat. Gândiţi-vă la situaţia în care vă aflaţi şi nu faceţi nimic necugetat. Puteţi pleca din Mon Magisteria şi să vă întoarceţi când veţi fi chemaţi.

— Stai puţin, făcu Locke. Cum…

Arhontele se ridică, împături dosarul, îl puse sub braţ, se întoarse şi ieşi pe aceeaşi uşă pe care intrase. Aceasta se închise de îndată după el cu zăngănitul unor mecanisme de oţel.

— La naiba! rosti Jean.

— Iartă-mă, bălmăji Locke. Şi eu care aşteptam cu atâta nerăbdare să ajung în nenorocitul ăsta de Tal Verrar…

— Nu-i vina ta. Ne-a pus dracu' pe-amândoi să ne vârâm în patul acestei dame; ghinionul a făcut ca ea să fie o scursură.

Uşa principală a biroului se întredeschise, dezvăluind vreo zece Ochi care aşteptau în sala de afară.

Locke se holbă la ei câteva secunde, apoi rânji şi îşi drese glasul:

— A, ce bine! Stăpânul vostru a lăsat instrucţiuni clare, iar voi urmaţi să rămâneţi la dispoziţia noastră. Ne veţi aduce o barcă, opt vâslaşi, o masă caldă, cinci sute de solari, şase femei care ştiu să facă masaj aşa cum trebuie şi…

Singurul lucru pe care îl putu spune Locke despre Ochi fu că, atunci când îi luară în primire pe el şi pe Jean pentru a-i „conduce" afară din Mon Magisteria, aceştia fură fermi, însă nu cruzi. Nu folosiră bâtele de la cingători şi prizonierii nu avură parte de prea multe lovituri care să-i facă mai puţin îndărătnici. Una peste alta, era o trupă foarte eficientă

când venea vorba de escortat prizonieri.

5

Fură duşi înapoi la docurile inferioare din Savrola într-o şalupă lungă cu pavilion. Se crăpa de ziuă şi o lumină apoasă şi portocalie se revărsa peste partea dinspre uscat a Tal Verrar-ului, strecurându-se printre insule şi făcând ca faţa dinspre mare a acestora să pară mai întunecată prin contrast. Înconjuraţi de vâslaşii arhontelui şi păziţi de patru Ochi cu arbalete, Locke şi Jean rămaseră tăcuţi.

Nu dură mult; barca trase pur şi simplu lângă un chei pustiu, iar Locke şi Jean săriră din ea. Unul dintre oştenii arhontelui azvârli o pungă de piele pe caldarâmul de la picioarele lor, apoi şalupa se urni din loc şi toată povestea asta blestemată se isprăvi. Pe Locke îl cuprinse o ameţeală ciudată şi se frecă la ochi, simţindu-i uscaţi în orbite.

— Pe toţi zeii! exclamă Jean. Cred că arătăm de parcă am fi fost jefuiţi.

— Păi, chiar am fost. Locke se aplecă, ridică punga şi se uită la ce era înăuntru: securile lui Jean şi toate pumnalele lor. Şuieră printre dinţi: Magii. Blestemaţii ăia de Magi-Juruiţi!

— Cred că asta au urmărit.

— Sper că au urmărit *doar* asta.

— Nu sunt atotştiutori, Locke. Trebuie să aibă şi ei slăbiciuni.

— Eşti sigur? Ştii cumva care ar putea fi? Să fie vreunul dintre ei alergic la fructe exotice sau să aibă o relaţie proastă cu maică-sa? Ce folos, câtă vreme nu putem ajunge la ei! Paznicule Strâmb, de ce naiba nu o putea jigodii ca Stragos să ne angajeze pur şi simplu? Aş fi bucuros să muncesc pentru o simbrie cinstită.

— Ba nu, n-ai fi.

— Eh…

— Nu te mai bosumfla atât şi gândeşte-te puţin. Ai auzit raportul lui Stragos. Magii-Juruiţi ştiu despre pregătirile pe care le-am făcut ca să dăm lovitura de la vistieria lui Requin, dar nu ştiu tot planul. Nu şi cea mai importantă parte.

— Ai dreptate… însă ce rost ar avea să-i spună lui Stragos totul?

— Nici un rost, desigur, însă mai e ceva: ştiau de unde operam noi în Camorr, dar Stragos nu a pomenit nimic despre trecutul nostru. Ne-a zis de Barsavi, nu şi de Lanţuri. Să fie oare deoarece Lanţuri a murit înainte ca Şoimarul să ajungă în Camorr şi să înceapă să ne urmărească? Nu cred că Magii-Juruiţi ne pot citi gândurile, Locke. Cred că sunt nişte iscoade nemaipomenite, însă nu sunt fără cusur, încă mai avem câteva secrete.

— Hmmm. Să mă ierţi dacă asta nu mă încălzeşte prea mult, Jean. Ştii cine filosofează despre cele mai mărunte slăbiciuni ale

duşmanilor? Neputincioşii.

— Pari să te fi resemnat fără ca măcar să…

— Nu sunt resemnat, Jean. Sunt mânios. Trebuie să încetăm să mai fim atât de neputincioşi, şi asta cât de curând.

— Într-adevăr. Cu ce începem?

— Păi, eu unul o să mă întorc la han. O să torn pe gât vreo trei-patru litri de apă rece. O să mă bag în pat, o să-mi pun o pernă pe cap şi o să rămân acolo până la asfinţit.

— Sunt de acord.

— Bine. Atunci o să fim amândoi bine odihniţi când va veni vremea să ne trezim şi să găsim un alchimist negru. Vreau să aud şi un alt punct de vedere cu privire la otrăvurile latente. Vreau să aflu tot ce-i de ştiut în privinţa asta şi mai ales dacă există vreun antidot pe care să-l încercăm.

— De acord.

— După aceea, putem adăuga încă un lucruşor pe care să-l facem în mica noastră vacanţă în Tal Verrar.

— Să-l pocnim pe arhonte în moacă?

— Întocmai! făcu Locke, izbindu-şi pumnul în palmă. Indiferent dacă isprăvim cu Requin sau nu. Indiferent dacă ne-a otrăvit sau nu! O să iau tot palatul ăla afurisit şi-o să i-l bag în fund atât de-adânc că o să se trezească apoi cu turnuri de piatră în loc de amigdale!

— Te-ai gândit şi la felul în care o să facem asta?

— N-am nici o idee. Nici cea mai mică idee. O să mă gândesc la asta, nu te teme. Însă nu-ţi pot promite că soluţia va fi una chibzuită.

Jean mormăi. Cei doi se întoarseră pe călcâie şi porniră agale pe chei, îndreptându-se către treptele de piatră ce urcau abrupt până la nivelul superior al insulei. Locke îşi frecă pântecele şi simţi cum i se face pielea ca de găină… se simţi siluit, ştiind că prin cele mai întunecate cotloane ale trupului său s-ar putea strecura ceva letal, gata să-i facă rău.

În dreapta lor soarele se preschimbase într-un medalion dogoritor de bronz, înălţându-se deasupra orizontului şi rămânând cocoţat acolo, precum unul dintre oştenii fără chip ai arhontelui, pironindu-i cu privirea.

REMINISCENŢĂ 3

Doamna Stâlpului-de-sticlă

1

Azura Gallardine nu era o femeie la care să ajungi prea uşor. Sigur că titlul ei era bine-cunoscut (adjunctul-şef al Marii Bresle de Meşteşugari, Socotitori şi Meşteri Migăloşi) şi toată lumea ştia unde locuieşte (la intersecţia Străzii Cleştelui-de-Sticlă cu Calea Şlefuitorului-de-Zimţi, în Cantezzo de Vest, la cel de-al patrulea nivel, pe Semiluna Meşteşugarilor), însă cine voia să se apropie de aceea casă trebuia să se depărteze cu vreo doisprezece metri de strada principală.

Aceşti doisprezece metri ofereau o privelişte pe cinste.

Trecuseră şase luni de când Locke şi Jean ajunseseră în Tal Verrar; Leocanto Kosta şi Jerome De Ferra, de-abia schiţaţi la început, deveniseră o a doua natură pentru cei doi prieteni. Când veniseră prima oară pe drumul dinspre oraş, vara era pe sfârşite, însă acum vânturile tăioase şi uscate ale iernii fuseseră înlocuite de adierile furtunoase ale primăverii timpurii. Era luna lui Saris, în cel de-al 78-lea An al Narăi, Aducătoarea de Molimi, Doamna Bolilor de Pretutindeni.

Jean călătorea într-un scaun capitonat la pupa unei mici ambarcaţiuni de lux pe care o închiriase, o bărcuţă joasă şi zveltă cu şase vâslaşi. Aceasta aluneca pe apele agitate ale portului principal din Tal Verrar precum o gâză zorită, săltând pe valuri printre vasele mai mari conform comenzilor răstite ale unei fetişcane cocoţate la proră.

Era o zi vântoasă, iar lumina lăptoasă a soarelui se revărsa rece din spatele vălurilor înalte de nori. Portul din Tal Verrar era ticsit cu şlepuri de marfă, barje, bărcuţe şi corăbiile impozante ale zecilor de popoare. O escadră de galeoane din Emberlain şi Parlay plutea uşor pe apă, cu flamurile acvamarin şi auriu ale Regatului celor Şapte Dovlecei fluturând la proră. Câteva sute de stânjeni mai încolo, Jean putu să vadă un bric cu flamura albă a Lashain-ului, şi dincolo de el o galeră cu stindardul Dovleceilor deasupra flamurii mai mici a Cantonului Balinel, aflat la doar câteva sute de kilometri mai la nord de Tal Verrar.

Bărcuţa lui Jean ocoli vârful de miazăzi al Semilunii Negustorilor, una dintre cele trei insule în formă de seceră care înconjurau Castellana în centrul oraşului, precum petalele închise ale unei flori. Destinaţia sa era Semiluna Meşteşugarilor, sălaşul bărbaţilor şi al femeilor care transformaseră arta mecanismelor automate dintr-o îndeletnicire excentrică într-o industrie înfloritoare. Mecanismele

verrari erau mai delicate, mai subtile, mai durabile… mai orice, de fapt… decât cele făurite în orice colţ al lumii (asta dacă nu punem la socoteală o mână de meşteri răzleţi).

În mod curios, cu cât se obişnuia Jean mai mult cu Tal Verrar-ul, cu atât i se părea mai ciudat. Toate oraşele clădite pe ruine Eldrene dobândeau un caracter unic, în multe cazuri sub influenţa directă a ruinelor înseşi. Camorrenii trăiau pe insule despărţite doar de canale sau cel mult de fluviul Angevin şi îşi duceau viaţa de zi cu zi înghesuiţi, comparativ cu spaţiile vaste pe care le oferea Tal Verrar-ul. Cele aproximativ o sută de mii de suflete de pe insulele Tal Verrar-ului foloseau la maximum aceste spaţii, împărţindu-se în triburi cu o precizie neobişnuită.

În vest, nevoiaşii se luptau pentru un loc în Pătrarul Mobil, acolo unde cei dispuşi să îndure capriciile mării care le rearanja încontinuu toate acareturile puteau barem să locuiască fără a plăti chirie. În est, se înghesuiau în Cartierul Istrian şi asigurau mâna de lucru pentru grădinile etajate de pe Semiluna Mâinilor-negre. Acolo cultivau recolte de lux pe care nu şi le permiteau, pe parcele de pământ îmbogăţit alchimic pe care nu aveau să le stăpânească niciodată.

Tal Verrar-ul avea un singur cimitir, străvechea Hazna a Sufletelor, care ocupa cea mai mare parte a insulei răsăritene, de cealaltă parte a Semilunii Mâinilor-negre. Haznaua avea şase niveluri şi era ticsită cu pietre funerare, statui şi mausolee ca nişte mici conace. Morţii erau sortaţi şi în lumea de dincolo, la fel cum se întâmpla şi în timpul vieţii, astfel încât, pe măsură ce urcai către nivelurile superioare, dădeai peste leşuri de stirpe tot mai aleasă. Locul era o oglindă macabră a Treptelor de Aur de dincolo de golf.

Haznaua în sine era aproape la fel de mare ca Vel Virazzo şi îşi etala propria societate bizară: preoţii şi preotesele lui Aza Guilla, trupele de bocitori plătiţi (care îşi descriau în gura mare specialităţile ceremoniale sau anumite înfloriturі teatrale oricui trecea prin preajmă), sculptorii de mausolee şi, cei mai ciudaţi dintre toţi, Veghetorii din Hazna. Veghetorii erau infractori osândiţi pentru profanare de morminte. În loc să fie executaţi, erau siliţi să poarte măşti de oţel şi armuri de zale şi să patruleze Haznaua Sufletelor ca un soi de poliţie necruţătoare. Erau eliberaţi doar când un alt jefuitor de morminte era prins şi le lua locul. Unii aveau de aşteptat ani întregi.

În Tal Verrar nu existau spânzurători, nici decapitări şi nici luptele dintre osândiţi şi animale sălbatice atât de populare prin alte părţi. În Tal Verrar, cei condamnaţi pentru nelegiuiri grave pur şi simplu dispăreau, împreună cu cea mai mare parte a gunoiului din oraş, în Hăul Haznalei. Acesta era o groapă pătrată şi deschisă, cu latura de doisprezece metri, aflată în nordul Haznalei Sufletelor. Pereţii săi din Sticlă-străveche se scufundau într-o beznă absolută, fără a lăsa de

înţeles cât de jos ajungeau. Lumea spunea că groapa nu avea fund, iar nelegiuiţii mânaţi la locul de execuţie zbierau şi cerşeau îndurare. Cel mai cumplit zvon care circula cu privire la acel loc era că oamenii azvârliţi în Hău nu mureau… ci continuau cumva să cadă. Pentru totdeauna.

— Navă la babord! strigă fata de la prora bărcuţei. Vâslaşii din stânga lui Jean îşi traseră ramele din apă, iar cei din dreapta şi le împinseră pe ale lor cu putere, izbutind să evite o galeră de marfă încărcată cu vite destul de speriate. Un bărbat de la copastia laterală a galerei îşi flutură ameninţător pumnul spre bărcuţă când aceasta trecu la vreo trei metri pe sub cizmele sale.

— Dă-ţi la o parte rahatul din ochi, pitica naibii!

— Taci şi fă-ţi în continuare de cap cu vitele tale, puţă bleagă!

— Căţeaua naibii! Căţea neruşinată ce eşti! Fă-te-ncoace şi îţi arăt eu cine-i puţă bleagă! Să-mi fie cu iertare, preabunule domn!

Aşezat în jilţul său şi înveşmântat într-o redingotă de catifea cu destule zorzoane de aur cât să scânteieze chiar şi la lumina slabă a unei zile înnorate, Jean părea a fi un om de vază. Omul de pe galeră trebuia să se asigure că tirul său verbal era îndreptat către ţinta cuvenită; deşi asemenea schimburi de cuvinte făceau parte din viaţa de zi cu zi a portului din Tal Verrar, oamenii cu stare erau mereu trataţi de parcă ar fi plutit cumva pe deasupra apei, cu totul şi cu totul despărţiţi de vasele şi de oamenii care îi transportau. Jean flutură nepăsător din mână.

— Nu trebuie să mă apropii mai mult ca să-mi dau seama că-i bleagă, grăsanule! Fata făcu un gest obscen cu ambele mâini. Pot să văd şi de-aici cât de nesatisfăcute sunt vacile tale!

Acestea fiind spuse, bărcuţa se îndepărtă, astfel încât replica bărbatului nu se mai auzi; galera se micşoră la proră şi capătul sud-vestic al Semilunii Meşteşugarilor se ivi în faţa lor.

— Pentru asta, toată lumea primeşte câte un volan de argint în plus, zise Jean.

Pe măsură ce fata tot mai voioasă şi echipajul ei entuziast trăgeau barca la docurile din Semiluna Meşteşugarilor, privirea lui Jean fu atrasă de o zarvă iscată pe apă la câteva sute de stânjeni în stânga sa. Un şlep de marfă purtând flamura vreunei bresle verrare pe care Jean nu o ştia era înconjurat de cel puţin o duzină de ambarcaţiuni mai mici. Bărbaţii şi femeile din bărci încercau să se caţere la bordul şlepului, în timp ce echipajul mai puţin numeros al vasului cel mare se străduia să îi ţină la distanţă cu vâslele şi cu o pompă de apă. O barcă plină cu poliţişti părea să se apropie, însă era încă la câteva minute depărtare.

— Ce naiba se mai întâmplă şi-acolo? îi strigă Jean fetei.

— Ce? Unde? A, acolo. Aia-i Răzmeriţa Condeielor, făcându-şi de

cap ca de obicei.

— Răzmeriţa Condeielor?

— Breasla Copiştilor. Vasul acela de marfă are o flamură de-a Breslei Tipăritorilor. Pesemne că aduce o tiparniţă de pe Semiluna Meşteşugarilor. Aţi văzut vreodată o tiparniţă?

— Doar am auzit de ele. Prima oară chiar în urmă cu câteva luni, de fapt.

— Copiştii nu le au la inimă. Se gândesc că o să îi lase fără îndeletnicire, aşa că au început să întindă curse de fiecare dată când Tipăritorii încearcă să aducă una de partea asta a golfului. Cred că sunt deja vreo şase-şapte tiparniţe de-astea noi pe fundul apei. Şi vreo câteva leşuri. E o mare porcărie, după părerea mea.

— Sunt tentat să-ţi dau dreptate.

— Ei bine, să nădăjduim că nu o să inventeze şi ceva care să înlocuiască un echipaj de vâslaşi pe cinste. Iată docul, domnule, şi cred că am ajuns chiar mai devreme, dacă nu mă înşel. Vreţi să vă aşteptăm prin preajmă?

— Sigur că da, spuse Jean. Aşa servicii distractive sunt tare greu de găsit… Nu cred că voi lipsi mai mult de-un ceas.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule De Ferra.

2

Semiluna nu era folosită numai de Marea Breaslă a Meşteşugarilor, deşi era locul în care cei mai mulţi dintre ei preferau să se stabilească, unde dădeai la tot pasul peste sălile şi cluburile lor private şi unde li se îngăduia cel mai mult să lase în plină stradă maşinării de neînţeles, uneori primejdioase.

Jean îşi croi drum pe scările abrupte de pe Calea Baziliscului de Aramă, pe lângă lumânărari, tocilari şi veniparsiferi (mistici care susţineau că pot citi întregul destin al cuiva interpretând felul în care erau dispus venele de pe mâini şi braţe). La capătul străzii se feri de o tânără care purta o pălărie în patru colţuri şi văl de soare, ducând în lesă o valcona. Valconele erau păsări de pradă ce nu puteau zbura, mai mari decât ogarii de vânătoare. Cu aripile lor rudimentare ţinute pe lângă trupurile vânjoase, ţopăiau pe ghearele ce puteau smulge hălci mari cât pumnul din carnea unui om. Se ataşau ca nişte copii de o singură persoană şi erau gata să omoare pe oricine altcineva, în orice clipă.

— Şezi blând, păsăruică ucigaşă, mormăi Jean. Ameninţare drăguţă la viaţă şi la mădulare ce eşti! Tare simpatică mai eşti, fetiţă, băieţel sau ce-oi mai fi!

Creatura ciripi ameninţător către el şi fugi după stăpâna sa.

Asudat şi gâfâind, Jean îşi croi drum pe încă un rând de trepte şerpuitoare şi îşi făgădui nervos să reînceapă exerciţiile pentru a mai

reduce din burdihanul tot mai mare. Jerome De Ferra era un om pentru care exerciţiile fizice se rezumau la drumul de la pat la masa de joc şi înapoi: 15, 20, 25 de metri… de la linia coastei până la cel de-al doilea şi cel de-al treilea nivel al insulei, şi de-acolo până în vârf, unde influenţa excentrică a Meşteşugarilor atingea apogeul.

Prăvăliile şi casele de la cel de-al patrulea nivel al Semilunii primeau apă printr-un sistem extrem de complex de apeducte. Unele dintre acestea erau de pe vremea Tronului Therin, făcute din piatră şi susţinute de coloane, în vreme ce altele erau simple jgheaburi de piele, sprijinite pe stâlpi de lemn. Roţi de apă, mori de vânt, roţi dinţate, contragreutăţi şi balansiere se învârteau oriunde vedeai cu ochii. Rearanjarea rezervei de apă era un joc pe care Meşteşugarii îl jucau între ei; singura regulă era că rezerva cuiva de apă nu putea fi întreruptă în punctul terminal. O dată la câteva zile mai apărea o ramură a vreunei conducte sau un aparat de pompare, furând apă dintr-o conductă mai veche sau de la o altă pompă. Câteva zile mai târziu, un alt meşteşugar schimba traiectoria apei printr-un canal nou şi bătălia continua. Furtunile tropicale împânzeau de fiecare dată străzile Semilunii cu roţi dinţate, mecanisme şi ţevi, iar meşteşugarii îşi făureau din nou canalele de apă, în moduri şi mai ciudate decât înainte.

Strada Cleştelui-de-Sticlă tăia de-a lungul ultimul nivel. Jean se întoarse spre stânga şi grăbi pasul pe caldarâm. Mirosurile ciudate ale procesului de fabricare a sticlei ajungeau la el din prăvălii; prin uşile deschise putea zări meşteşugari care învârteau forme portocalii şi incandescente în vârful unor prăjini lungi. O mică gloată de ucenici alchimişti trecu pe lângă el, ocupând toată strada. Purtau scufiile roşii ale breslei lor şi afişau arsuri chimice pe mâini şi pe feţe, în semn de mândrie.

Traversă Calea Şlefuitorului-de-Zimţi, acolo unde un mic grup de muncitori şedea în faţa prăvăliilor, curăţând şi lustruind bucăţi de metal. Unii erau supravegheaţi chiar de către meşteşugarii nerăbdători, care bălmăjeau instrucţiuni nefolositoare şi băteau nervoşi din picioare. Această intersecţie reprezenta capătul sud-vestic al celui de-al patrulea nivel; de-acolo nu mai puteai merge decât jos… sau prin aer, pe poteca de doisprezece metri care ducea la casa Azurei Gallardine.

În fundătura Străzii Cleştelelui-de-Sticlă se afla un semicerc de prăvălii cu o gaură printre ele, precum un dinte lipsă într-un zâmbet. Dincolo de această gaură se vedea un pilon de Sticlă-străveche, pe care Eldrenii îl prinseseră de piatra celui de-al patrulea nivel dintr-un motiv neştiut de nimeni. Pilonul avea cam jumătate de metru lăţime şi vreo doisprezece metri lungime, cu vârful teşit. Ţâşnea în văzduh la vreo şapte-opt stânjeni, deasupra acoperişurilor unei străzi şerpuitoare

de la cel de-al treilea nivel.

Casa Azurei Gallardine era cocoţată la capătul îndepărtat al pilonului precum cuibul de trei caturi al unei păsări, din vârful unei crengi. Adjunctul-şef al Marii Bresle a Meşteşugarilor descoperise mijlocul ideal de a-şi asigura intimitatea: numai cei care aveau lucruri serioase de discutat sau chiar aveau nevoie de dibăcia ei erau destul de nebuni încât să se caţere pe pilonul care ducea până la uşa ei.

Jean înghiţi în sec, îşi frecă mâinile şi rosti o rugăciune scurtă către Paznicul Strâmb înainte să păşească pe Sticla-străveche.

— Nu poate fi atât de greu, murmură el. Am trecut eu şi prin lucruri mai rele. E doar o mică plimbare. Nu-i nevoie să privesc în jos. Sunt stabil ca un galeon încărcat.

Cu mâinile întinse în lături ca să-şi păstreze echilibrul, începu să-şi croiască drum pe pilon. Era ciudat felul în care briza părea să se înteţească pe măsură ce avansa şi felul în care cerul părea să se lărgească deasupra sa… Îşi pironi privirea pe uşa din faţa sa şi, fără să-şi dea seama, îşi ţinu răsuflarea până ce apucă strâns acea uşă cu ambele mâini. Trase adânc aer în piept şi îşi şterse fruntea, care-i asudase în mod stânjenitor.

Casa Azurei Gallardine era clădită temeinic, din blocuri albe de piatră. Avea un acoperiş înalt şi ascuţit, încununat cu o moară de vânt ce scârţâia şi cu un burduf de colectare a apei de ploaie, prins într-un cadru de lemn. Uşa era ornată cu basoreliefuri înfăţişând angrenaje şi mecanisme automate şi lângă ea era fixată în piatră o cuirasă. Jean apăsă cuirasa şi auzi zgomotul unui gong răsunând în casă. Fumul vetrelor de dedesubt se învârtejea pe lângă el, în timp ce aştepta să i se deschidă.

Era pe punctul de a apăsa cuirasa din nou, când uşa se întredeschise. O femeie scundă şi încruntată se ivi în deschizătura dintre uşă şi prag, holbându-se la el. Părea să aibă peste şaizeci de ani, se gândi Jean; pielea sa roşiatică era încreţită precum încheieturile unui veşmânt învechit din piele. Era butucănoasă, cu o guşă de broască şi cu trăsături buhăite, care atârnau sub pomeţii ei înalţi. Părul ei alb era strâns şi împletit cu inele de aramă şi de fier negru, iar pielea de pe mâini, braţe şi gât era acoperită în mare parte cu tatuaje complicate, uşor estompate.

Jean îşi puse piciorul drept în faţa stângului şi se înclină la 45 de grade, cu mâna stângă întinsă în faţă şi cu dreapta lipită sub pântece. Se pregătea să producă înfloriturі verbale când Breslaşa-şefa Gallardine îl înşfăcă de guler şi îl trase înăuntru.

— Au! Doamnă, vă rog! Daţi-mi voie să mă prezint!

— Eşti prea gras şi prea bine îmbrăcat ca să fii vreun ucenic în căutarea unei slujbe, replică ea, deci probabil că ai venit ca să-mi cerşeşti o favoare, iar când cei de teapa ta dau bineţe, au tendinţa să

se lungească la vorbă. Nu, taci din gură!

Casa ei mirosea a ulei, sudoare, praf de var şi metal încins. Interiorul era o văgăună înaltă, cea mai ciudată harababură pe care o văzuse Jean vreodată. Pe pereţii din dreapta şi din stânga se aflau ferestre arcuite, înalte de-un stat de om, însă toate celelalte părticele din zid erau acoperite cu un soi de schele care sprijineau o sută de rafturi de lemn ticsite cu unelte, materiale şi vechituri. În vârful schelelor, aşezat pe o podea improvizată, Jean putu să vadă un pat de scânduri şi un birou sub două lămpi alchimice suspendate. Scări şi cabluri de piele atârnau peste tot; cărţi, pergamente şi scări pe jumătate pline acopereau o mare parte din podea.

— Dacă am venit într-un moment nepotrivit…

— Oricând este un moment nepotrivit, tinere jupân Băgăreţ! Un client cu o comandă interesantă este cam singurul lucru care schimbă asta. Deci ce-ţi trebuie?

— Breslaşă-şefă Gallardine, toţi cei pe care i-am întrebat au jurat că cea mai subtilă, desăvârşită şi imitată meşteşugară din întreg Tal Verrar-ul este nimeni alta decât…

— Nu mă mai scălda atât în linguşiri, băiete, îl întrerupse bătrâna, fluturându-şi mâinile. Uită-te în jur. Roţi dinţate, pârghii, greutăţi şi lanţuri. Nu trebuie să le mângâi cu vorbe frumoase ca să le faci să meargă… şi nici pe mine.

— Cum doriţi, zise Jean, îndreptându-şi spatele şi strecurându-şi mâna în surtuc. Totuşi, nu mi-aş ierta-o dacă nu v-aş oferi măcar o mică atenţie.

Scoase din haină un pacheţel înfăşurat în fireturi de argint. Colţurile drepte ale hârtiei de împachetat erau prinse cu o pecete roşie de ceară, ştanţată într-un disc ondulat de aur răzuit.

Sursele lui Jean îi indicaseră singura slăbiciune omenească pe care o avea Gallardine: o preferinţă pentru cadouri la fel de puternică precum aversiunea faţă de linguşeli şi întreruperi. Ea se încruntă, dar pe buze îi flutură un surâs uşor când luă pachetul în mâinile sale tatuate.

— Ei bine, nu vreau să nu v-o iertaţi… rosti ea.

Rupse pecetea în formă de disc şi desfăcu fireturile de argint cu nerăbdarea unei fetiţe. Pachetul conţinea o sticlă dreptunghiulară cu dop de bronz, umplută cu un lichid alb-lăptos. I se tăie răsuflarea când citi ce scria pe etichetă.

— Austershalin de Prune Albe, bâigui ea. Pe cei Doisprezece! Cu cine-ai vorbit?

Amestecurile de coniac erau o specialitate verrari; coniacuri fine din alte părţi (în acest caz, neîntrecutul Austershalin din Emberlain) erau amestecate cu licori din fructe alchimice rare (şi nu se găsea altul mai rar decât delicioasa prună albă), apoi îmbuteliate şi puse la învechit

pentru a produce băuturi care puteau amorţi limba cu savoarea lor intensă. În sticlă se afla suficientă licoare pentru vreo două pahare de Austershalin de Prune Albe, ceea ce însemna un preţ de 45 de solari.

— Câteva suflete cunoscătoare, spuse Jean, care mi-au zis că s-ar putea să apreciaţi o duşcă modestă.

— Nu i-aş spune chiar modestă, domnule…

— De Ferra. Jerome De Ferra, la dispoziţia dumneavoastră.

— Ba din contră, domnule De Ferra. Cu ce voiaţi să vă ajut?

— Păi… dacă ţineţi să trecem direct la miezul problemei, nu mă puteţi ajuta momentan decât răspunzându-mi la nişte… întrebări.

— Cu privire la…?

— Vistierii.

Breslaşa-şefă Gallardine strânse amestecul de coniac la sân ca pe un prunc şi rosti:

— Vistierii, domnule De Ferra? Vistierii simple, pentru depozitare, cu toate cele necesare, sau vistierii securizate, cu mijloace mecanice de protecţie?

— Înclin spre cea de-a doua categorie, doamnă.

— Ce doriţi să păziţi?

— Nimic, zise Jean. Mai degrabă doresc să obţin ceva.

— Aţi rămas încuiat pe dinafară şi nu mai puteţi intra într-o vistierie? Aveţi nevoie de cineva care să v-o mai slăbească puţin din ţâţâni?

— Da, doamnă. Doar că…

— Doar că…?

Jean îşi linse buzele din nou şi zâmbi.

— Am auzit, ei bine, zvonuri destul de credibile conform cărora aţi fi dispusă să întreprindeţi genul de acţiune pe care l-aş putea sugera.

Ea îl privi cu înţeles.

— Sugeraţi cumva că vistieria în care vreţi să pătrundeţi nu este neapărat a dumneavoastră?

— He-he. Nu, nu neapărat.

Femeia începu să meargă prin casă, păşind peste cărţi, sticle şi maşinării mecanice.

— Legea Marii Bresle, rosti ea într-un sfârşit, ne interzice să ne băgăm nasul în treaba confraţilor dacă nu suntem invitaţi să o facem sau dacă nu ne-o cere statul. Urmă o altă pauză. Şi totuşi… asta nu înseamnă că nu putem da sfaturi sau că nu putem studia planuri… în numele progresului meşteşugului nostru, mă înţelegeţi. Este o modalitate de a pune la încercare lucrarea. Este felul în care ne criticăm între noi.

— Nu vă cer decât sfatul, făcu Jean. Nici măcar nu îmi trebuie un lăcătuş; tot ce-mi trebuie este informaţia necesară pentru a pregăti un lăcătuş.

— Puţini sunt cei care l-ar putea pregăti mai bine decât mine. Înainte să discutăm despre plată, spuneţi-mi… ştiţi cumva cine a proiectat vistieria pe care aţi pus ochii?

— Da.

— Cine este?

— Azura Gallardine.

Breslaşa-şefă se trase un pas îndărăt, de parcă lui Jean i s-ar fi strecurat printre buze o limbă despicată.

— Să te ajut să îmi sabotezi propria lucrare? Ai înnebunit?

— Trăgeam nădejde că identitatea proprietarului vistieriei nu vă va trezi cine ştie ce milă, făcu Jean.

— Cine şi unde?

— Requin. Turnul Păcatului.

— Pe cei Doisprezece, chiar că ai înnebunit! Gallardine privi împrejur de parcă ar fi vrut să se convingă că nu trăgea nimeni cu urechea înainte să continue: Ba sigur că-mi trezeşte milă! Milă pentru mine!

— Am buzunarele adânci, Breslaşă-şefă. Cu siguranţă, trebuie să existe o sumă care să vă mai tempereze grijile?

— Nu există nici o sumă de bani pe lumea asta destul de mare ca să mă convingă să îţi ofer ceea ce-mi ceri, spuse bătrâna. Accentul dumitale, domnule De Ferra… cred că l-am identificat. Eşti din Talisham, nu-i aşa?

— Da.

— Şi pe Requin… l-ai studiat, nu?

— În amănunţime, bineînţeles.

— Aiurea! Dacă l-ai fi studiat în amănunţime nu ai fi fost aici. Lasă-mă să-ţi spun ceva despre Requin, sărmane nătâng bogat din Talisham! O ştii pe femeia aia a lui, pe Selendri? Pe cea cu braţul de bronz?

— Am auzit că nu are pe nimeni mai apropiat.

— Asta-i tot ce ştii?

— Ăă, mai mult sau mai puţin.

— Până acum câţiva ani, zise Gallardine, Requin obişnuia să găzduiască un bal mascat la Turnul Păcatului, în fiecare Zi a Schimbărilor. O petrecere grozavă, în costume de mii de solari, şi ale lui erau întotdeauna cele mai impresionante. Ei bine, într-unul dintre ani, el şi femeia aia frumoasă a lui au hotărât să facă schimb de costume şi de măşti. Aşa, dintr-un capriciu. Un asasin, continuă ea, presărase interiorul costumului lui Requin cu ceva drăcesc. Cel mai negru soi de alchimie, un fel de *aqua regia* pentru pielea omului. Era doar o pulbere… îi trebuia sudoare şi căldură ca să prindă viaţă. Astfel încât femeia purtă costumul aproape jumătate de ceas până ce începu să asude şi să se simtă bine. Şi-atunci începu să urle. Eu nu am fost de

faţă. Însă meşteşugari pe care-i cunosc erau în mulţime şi mi-au spus că a urlat încontinuu, până ce şi-a pierdut glasul. Până ce din gâtlej nu i-a mai ieşit decât un şuierat, şi tot mai încerca să urle. O singură parte a costumului era presărată cu substanţa respectivă… un gest pervers. Pielea îi clocotea şi i se scurgea precum smoala. Iar carnea îi fumega, domnule De Ferra. Nimeni nu a îndrăznit să o atingă, în afară de Requin. El a smuls costumul de pe ea, a cerut apă şi a oblojit-o cu înfrigurare. I-a şters pielea arzândă cu jiletca lui, cu bucăţi de pânză, cu mâinile goale. A fost ars atât de aprig încât poartă mănuşi şi în ziua de azi, pentru a-şi masca propriile cicatrice.

— Uimitor, făcu Jean.

— I-a salvat viaţa, continuă Gallardine, sau ce mai rămăsese de salvat din ea, oricum. Sunt convins că i-ai văzut chipul. Un ochi i s-a evaporat ca un strugure azvârlit într-un foc de tabără. A trebuit să i se amputeze degetele de la picioare. Degetele de la mâini arătau ca nişte vreascuri arse, iar mâna – ca un pustiu băşicat. A pierdut-o şi pe asta. Au fost nevoiţi să-i taie un sân, domnule De Ferra. Te asigur că nu îţi poţi închipui ce înseamnă una ca asta; ar însemna mult pentru mine chiar şi la vârsta mea, şi au trecut mulţi ani de când nu mai sunt socotită atrăgătoare. În timp ce ea zăcea la pat, Requin a dat sfoară-n ţară, printre găştile, hoţii, oamenii de legătură şi prietenii săi bogaţi şi puternici. A oferit o mie de solari, fără să pună întrebări, oricui i-ar fi dezvăluit identitatea făptaşului. Însă lumea se temea prea mult de acest asasin şi Requin nu era nici pe departe la fel de respectat pe-atunci cum este acum. Nu a primit nici un răspuns. În noaptea următoare, a oferit cinci mii de solari, fără să pună întrebări, şi tot nu a primit vreun răspuns. În cea de-a treia noapte, a repetat oferta, de data aceasta pentru zece mii de solari, dar tot degeaba. În cea de-a patra noapte, a oferit douăzeci de mii… însă nu l-a căutat nimeni. Aşa că în noaptea ce-a urmat au început crimele. La întâmplare. Printre hoţi, printre alchimişti, printre slugile Priorilor. Oricine ar fi putut avea acces la informaţii utile. Câte unul pe noapte, în tăcere deplină, cu profesionism desăvârşit. Fiecărei victime i s-a jupuit pielea de pe partea stângă cu un cuţit. Drept avertisment. Aşa că găştile, cartoforii şi partenerii săi l-au rugat să se oprească. „Găsiţi-l pe asasin şi o să mă opresc”, le-a replicat. Iar ei s-au rugat, au întrebat în dreapta şi-n stânga şi tot nu au aflat nimic. Astfel încât a început să omoare doi oameni pe noapte. A început să omoare neveste, soţi, copii, prieteni. Una dintre găştile sale s-a răzvrătit, şi toţi membrii ei au fost găsiţi morţi a doua zi dimineaţă. Toţi. A pus biciul pe găştile sale şi le-a curăţat de cei săraci cu duhul. A omorât şi-a omorât până când întregul oraş a ajuns să caute înnebunit şi-n gaură de şarpe şi să întoarcă toate cele cu fundul în sus pentru el. Până când cel mai cumplit lucru a ajuns să fie să-l dezamăgeşti pe el. În cele din urmă i-a

fost adus un om care i-a dat răspunsurile pe care le căuta. Requin, făcu Gallardine cu un oftat prelung şi uscat, l-a pus pe omul ăla într-o raclă de lemn, înlănţuit în partea stângă. Racla a fost umplută cu ciment alchimic care a fost lăsat să se întărească, apoi a fost răsturnată… aşa că, înţelegi dumneata, toată partea stângă a omului a fost încastrată în piatră, din cap până-n picioare. A fost răsturnat şi lăsat să moară în vistieria lui Requin. Requin cobora zilnic acolo şi îi turna apă pe gât, silindu-l să bea. Mădularele sale prinse în piatră putreziră s-au descompus şi l-au îmbolnăvit. Omul a murit încet, înfometat şi mâncat de cangrenă, întemniţat în cea mai oribilă modalitate de tortură de care am auzit în viaţa mea. Aşa că mă vei ierta, spuse ea, apucându-l cu blândeţe de braţ pe Jean şi conducându-l spre fereastra din stânga, atunci când îţi voi spune că Requin este un client pe care am de gând să-l tratez cu toată buna-credinţă până când Preabuna Doamnă îmi va smulge sufletul din mormanul ăsta bătrân de oase.

— Dar cine a spus că Requin trebuie să afle?

— Domnule De Ferra, nu aş risca niciodată ca el să afle aşa ceva. Niciodată.

— Şi totuşi, o mică atenţie…

— Ai auzit, îl întrerupse Gallardine, ce se întâmplă cu cei prinşi că trişează în turnul lui, domnule De Ferra? Le retează mâinile, apoi îi azvârle pe caldarâmul de dedesubt şi le anunţă rudele sau partenerii că trebuie să facă curat după leşuri. Şi ce s-a întâmplat cu ultimul om care a provocat o bătaie în Turnul Păcatului şi a vărsat sânge? Requin a pus să fie legat de o masă. Un vraci i-a tăiat rotulele şi a turnat furnici roşii în răni, apoi rotulele i-au fost prinse la loc cu sfoară. Omul i-a implorat să-i taie beregata, însă rugămintea nu i-a fost ascultată. Requin este o putere în sine. Arhontele nu se poate atinge de el de teamă să nu-i supere pe Priori, iar Priorii îl socotesc mult prea folositor pentru a-i întoarce spatele. De când Selendri a fost cât pe ce să moară, omul a devenit un artist al cruzimii, fără pereche în acest oraş. Nu există nici o răsplată pe pământul ăsta care să mă facă să-l provoc.

— Iau tot ceea ce spuneţi în serios, doamnă. Deci nu se poate să reducem cumva la minimum implicarea dumneavoastră? Să ne oprim la un plan general al mecanismelor din vistierie, o schiţă, în linii cât se poate de mari? Genul de lucru care nu ar putea fi niciodată legat de dumneavoastră?

— Nu m-ai ascultat cum trebuie. Scutură din cap şi îi făcu semn către fereastra din stânga. Hai să te întreb altceva, domnule De Ferra. Poţi vedea Tal Verrar-ul de la această fereastră?

Jean se apropie mai mult ca să privească prin ochiul de geam. Acesta era îndreptat spre miazăzi, dincolo de vârful apusean al

Semilunii Meşteşugarilor, prin portul şi apa alb-argintie şi scânteietoare a Bazinului Navelor de Război. Acolo se afla ancorată flota arhontelui, apărată de ziduri înalte şi de catapulte.

— Da, arată… foarte frumos, zise Jean.

— Nu-i aşa? Şi-acum iată ce am de spus în încheiere. Ce ştii dumneata despre contragreutăţi?

— Nu pot spune că ştiu…

În acea clipă, breslaşa-şefă trase de unul dintre cablurile de piele ce atârnau din tavan.

Primul semn că podeaua se deschisese sub picioarele lui Jean fu felul în care panorama Tal Verrar-ului păru să se îndrepte deodată spre tavan; simţurile sale căutară grabnic să priceapă ce însemna asta şi fură zăpăcite o clipă până ce stomacul său interveni, confirmându-i cu greaţă că nu panorama era cea care se mişca.

Jean plonjă prin podea şi se izbi de o platformă dură şi pătrată, suspendată de colţuri chiar sub casa lui Gallardine, prin lanţuri de fier. La început, se gândi că era un fel de lift… până când acesta plonjă spre strada aflată la vreo doisprezece metri mai jos.

Lanţurile zornăiră şi simţi cum îi vâjâie aerul pe la urechi; căzu cu faţa în jos şi îşi încleştă degetele de platformă. Acoperişurile, căruţele şi caldarâmul se năpustiră spre el, şi Jean îşi luă inima în dinţi pentru durerea cruntă ce avea să vină; însă aceasta nu veni. Platforma încetini cu o delicateţe de neînchipuit: moartea sigură se preschimbă în posibilă vătămare şi apoi în simplă stânjeneală. Coborârea se sfârşi la un metru şi ceva deasupra străzii, când lanţurile din stânga lui Jean rămaseră bine întinse, pe când celelalte se destinseră. Platforma se aplecă hurducându-se şi îl trânti jos, pe caldarâm.

Jean se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept, cu recunoştinţă; strada se învârtea uşor în jurul său. Se uită în sus şi văzu că platforma era trasă iute de lanţuri în poziţia sa iniţială. Cu o secundă înainte să se fixeze în partea inferioară a podelei lui Gallardine, un obiect mic şi strălucitor se rostogoli prin trapa de deasupra. Jean izbuti să se ferească şi să-şi acopere faţa chiar înainte ca cioburile şi licoarea din sticla spartă de coniac să-l împroaşte.

Îşi şterse din păr nişte Austershalin de Prune Albe în valoare de câţiva solari buni şi se ridică în picioare, împleticindu-se şi blestemând, cu ochii holbaţi.

— O zi bună, domnule. Staţi puţin, nu-mi spuneţi. Lăsaţi-mă să ghicesc. Breslaşa-şefă nu v-a acceptat propunerea?

Zăpăcit, Jean văzu un vânzător de bere surâzător la câţiva paşi în dreapta sa, sprijinindu-se de zidul unei clădiri cu două caturi, închise şi cât se poate de obişnuite. Omul semăna cu o sperietoare de ciori bronzată şi purta o pălărie de piele, cu boruri largi, care îi alunecase odată cu trecerea timpului până ce ajunsese să îi atingă umerii osoşi.

Bătea darabana cu degetele unei mâini într-un butoi masiv pe roţi, de care erau prinse cu lanţuri lungi câteva halbe de lemn.

— Ăă, ceva de genul ăsta, zise Jean. O secure îi alunecă de sub haină şi zornăi pe caldarâm. Roşu la faţă, se aplecă, o recuperă şi o făcu să dispară din nou.

— S-ar putea să vi se pară că sunt oportunist, şi încă pe bună dreptate, domnule. Însă arătaţi ca un om căruia i-ar prinde bine ceva de băut. Ceva de băut care să nu se facă ţăndări de caldarâm şi să fie cât pe ce să vă spargă capul, vreau să zic.

— Oare? Ce-ai acolo?

— Jaf, domnule. În caz că aţi auzit de ea, este o specialitate verrari, şi dacă aţi băut aşa ceva în Talisham e ca şi cum nu aţi fi băut deloc. Nu am nimic cu talishanii, desigur. Ba chiar am rude pe-acolo, să ştiţi.

Jaful era o bere neagră şi densă, dreasă de obicei cu câteva picături de ulei de migdale. Era aproape la fel de tare ca majoritatea vinurilor. Jean încuviinţă.

— O halbă plină, te rog.

Vânzătorul de bere desfăcu cepul de la butoi şi umplu una dintre halbe cu o licoare aproape neagră. I-o dădu lui Jean cu o mână şi puse capacul la loc cu cealaltă.

— Să ştiţi că face asta de câteva ori pe săptămână.

Jean dădu pe gât berea caldă, lăsând gustul de drojdie şi de nuci să îi coboare pe gâtlej.

— De câteva ori pe săptămână?

— Îşi pierde puţintel răbdarea cu unii vizitatori. Nu aşteaptă să termine conversaţia cu toate politeţurile obişnuite, însă cred că aţi aflat deja asta.

— Mmm-hmmm. Nu-i rea deloc chestia asta.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule. O centiră pentru halbă… vă mulţumesc, vă mulţumesc din suflet. Afacerile merg bine aici, cu oamenii care cad prin podeaua doamnei Gallardine. De obicei încerc să ocup acest loc în caz că mai pică vreun client sau doi. Îmi pare foarte rău că nu aţi avut o întrevedere fructuoasă.

— Fructuoasă? Păi, se prea poate să fi scăpat de mine mai devreme decât mă aşteptam, dar cred că am obţinut ce îmi propusesem. Jean dădu pe gât ce mai rămăsese din bere, se şterse la gură cu mâneca şi dădu halba înapoi. Tot ce-am vrut să fac a fost să sădesc o sămânţă pentru viitor.

CAPITOLUL PATRU
Alianţe oarbe

1

— Domnule Kosta, vă rog să înţelegeţi. De ce v-aş ascunde ceva? Dacă vă puteam oferi un leac, asta ar fi însemnat ceva mai mulţi galbeni în buzunarul meu, nu-i aşa?

Therese cea Palidă, consilier în otrăvuri, avea un salon destul de confortabil în care discuta afaceri confidenţiale cu clienţii săi. Locke şi Jean şedeau cu picioarele încrucişate pe perne mari şi moi, ţinând în mâini ceşcuţe de porţelan cu cafea groasă jereshti (fără a bea însă din ele). Therese cea Palidă era o vadrană serioasă şi cu privirea de gheaţă, la vreo treizeci de ani; părul ei, de culoarea pânzelor de corabie noi, îi sălta pe gulerul hainei negre de catifea, pe când aceasta măsura camera în lung şi-n lat, în faţa oaspeţilor săi. Garda sa de corp, o femeie verrari bine îmbrăcată, la a cărei cingătoare atârnau o spadă cu apărătoare dantelată şi o bâtă de lemn lăcuit, se sprijinea de perete lângă singura uşă… încuiată acum… a camerei, tăcută şi cu ochii în patru.

— Sigur că înţeleg, făcu Locke. Iertaţi-mă, doamnă, dar nu prea sunt în apele mele. Sper că puteţi înţelege *situaţia* în care ne aflăm: otrăviţi, *se pare,* fără vreo cale de a şti sigur, iar despre obţinerea unui antidot nici nu încape vorbă.

— Da, domnule Kosta. Vă aflaţi într-o poziţie neplăcută, într-adevăr.

— Este a doua oară când sunt otrăvit ca să fiu obligat să fac ceva. Prima oară am avut noroc şi am scăpat cu bine.

— Păcat că este un mijloc atât de eficient de a ţine pe cineva în frâu, nu credeţi?

— Nu-i nevoie să fiţi atât de mulţumită când spuneţi asta, doamnă!

— Of, haideţi, domnule Kosta. Să nu credeţi că nu vă compătimesc.

Therese cea Palidă îşi ridică mâna stângă, arătându-le o colecţie de inele şi de cicatrice alchimice, iar Locke fu surprins să vadă că inelarul lipsea.

— Un accident provocat de neatenţie, pe când eram doar ucenică şi lucram cu ceva neiertător. Am avut zece bătăi de inimă la dispoziţie ca să aleg între deget şi viaţă. Din fericire, aveam la îndemână un satâr. Ştiu ce înseamnă să guşti din roadele meseriei mele, domnilor. Ştiu ce înseamnă să te simţi bolnav, îngrijorat şi deznădăjduit, aşteptând să vezi ce urmează.

— Desigur, zise Jean. Iertaţi-l pe partenerul meu. Numai că… ei bine, măiestria cu care se pare că am fost otrăviţi ne-a lăsat să sperăm la o soluţie la fel de miraculoasă.

— Una dintre regulile noastre spune că întotdeauna este mai uşor să otrăveşti pe cineva decât să-l tămăduieşti. Therese îşi frecă uşor ciotul degetului lipsă, un gest care părea să fie mai degrabă un tic nervos. Antidoturile sunt sunt nişte lucruri de fineţe; în multe cazuri, se folosesc chiar otrăvuri. Nu există nici un panaceu, nici un leac universal, nici un dezinfectant care să poată contracara toate veninurile cunoscute în meseria mea. Şi de vreme ce substanţa pe care o descrieţi pare, într-adevăr, să fie brevetată, mai degrabă v-aş tăia beregatele decât să experimentez antidoturi pe pielea dumneavoastră. Ar putea să vă prelungească chinul sau chiar să înrăutăţească efectul substanţei prezente deja în sânge.

Jean îşi luă bărbia în mână şi îşi aruncă privirea prin salon. Therese decorase un perete cu un altar închinat lui Gandolo cel gras şi viclean, Stăpânul Banilor şi-al Negoţului, părintele ceresc al afacerilor lumeşti. Pe peretele opus, se afla un altar închinat lui Aza Guilla cea acoperită cu văl, Doamna Îndelungatei Tăceri, Zeiţa Morţii.

— Însă aţi spus că există substanţe care lâncezesc în victime, precum cea cu care se presupune că am fost otrăviţi noi. N-ar putea asta să mai restrângă cercul leacurilor posibile?

— Există asemenea substanţe, într-adevăr. Esenţa de trandafir din amurg zace în trup câteva luni şi omoară nervii, dacă victima nu-şi ia antidotul în mod regulat. Albul-de-uscat anihilează substanţele hrănitoare din mâncare şi băutură; victimele se pot îndopa cât poftesc şi tot se vor topi văzând cu ochii. Praful de *anuella* face ca victima să sângereze prin piele după săptămâni bune de la inhalare. Însă nu pricepeţi care este problema? Trei otrăvuri lente, trei mijloace complet diferite de a face rău. Un antidot pentru o otravă din sânge, să zicem, ar putea foarte bine să vă omoare dacă otrava din cazul vostru acţionează altfel.

— La naiba! făcu Locke. Bine, atunci. Mi-e jenă să aduc asta în discuţie, dar Jerome mi-a spus că ar mai fi o posibilitate…

— Bezoari, explică Jean. Am citit foarte multe despre ei, când eram mic.

— Din păcate, bezoarii sunt un mit. Therese îşi împreună mâinile în faţă şi oftă. Doar un basm, precum *Cei Zece Trădători Cinstiţi*, *Sabia ce Mănâncă Inimi, Goarna din Therim Pel* şi toate celelalte bazaconii fermecătoare. Sunt sigură că am citit aceleaşi cărţi, domnule De Ferra. Îmi pare rău. Pentru a putea extrage pietre fermecate din burţile dragonilor, ar trebui să avem nişte dragoni vii pe undeva, nu-i aşa?

— Într-adevăr, nu se găsesc prea uşor.

— Dacă vreţi ceva miraculos şi costisitor, spuse Therese, v-aş mai putea sugera o cale, totuşi.

— Orice… făcu Locke.

— Magii-Juruiţi din Karthain. Am auzit din surse credibile că ei au

mijloace de a combate otrăvuri atunci când alchimiştii dau greş. Pentru cei care îşi pot permite preţurile lor piperate, în orice caz.

— … În afară de asta, bombăni Locke.

— Of, făcu Therese, cu un soi de convingere resemnată. Deşi nu mă lasă sufletul şi nici punga să vă expediez de-aici fără o soluţie, mă tem că nu pot face mai mult pentru dumneavoastră, având în vedere cât de puţine informaţii avem. Sunteţi absolut siguri că otrăvirea s-a petrecut de curând?

— Azi-noapte, doamnă, a fost primul prilej pe care l-a avut… călăul nostru.

— Atunci, tot ce pot să vă sfătuiesc este să rămâneţi cât se poate de folositori pentru acest individ şi astfel veţi câştiga probabil câteva săptămâni sau luni de siguranţă. În acest timp, prin cine ştie ce noroc, aţi putea face rost de mai multe informaţii cu privire la substanţa respectivă. Priviţi şi ascultaţi cu mare băgare de seamă, doar-doar veţi obţine şi alte indicii. Întoarceţi-vă la mine cu informaţii ceva mai exacte şi eu voi porunci oamenilor mei să vă primească la orice oră, fie zi sau noapte, şi voi vedea cu ce vă pot ajuta.

— Vă suntem recunoscători, doamnă, zise Locke.

— Of, sărmanii mei domni! Mă voi ruga să aveţi noroc. Ştiu că veţi trăi o vreme cu o greutate pe suflet… şi, în caz că nu veţi găsi nici o soluţie la timp, vă pot oferi *celelalte* servicii ale mele. Cum se zice, azi joacă ursul la voi, mâine va juca la noi.

— Sunteţi o femeie de afaceri pe gustul nostru, rosti Jean, ridicându-se în picioare. Puse pe masă ceşcuţa de cafea, lăsând alături un solari de aur. Vă suntem recunoscători pentru timpul şi ospitalitatea acordate.

— Nu face nimic, domnule De Ferra. Să înţeleg că sunteţi gata de plecare?

Locke se ridică şi îşi aranjă haina lungă. El şi Jean dădură din cap, încuviinţând.

— Foarte bine. Valista vă va conduce pe acelaşi drum pe care aţi venit. Îmi cer iertare încă o dată pentru legăturile de la ochi, dar… unele măsuri de precauţie sunt necesare, atât pentru binele dumneavoastră, cât şi pentru al meu.

Poziţia exactă a salonului lui Therese cea Palidă era secretă, ascunsă undeva printre sutele de prăvălii, cafenele, cârciumi şi case respectabile din labirintul de străzi al Galeriilor de Smarald, unde atât lumina soarelui, cât şi cea a lunii erau filtrate prin verdele marin mângâietor al cupolelor de Sticlă-străveche, care se încrucişau şi se înghesuiau deasupra cartierului.

Oamenii lui Therese îi aduceau potenţialii clienţi legaţi la ochi, printr-o întortocheată serie de coridoare. Tânăra înarmată se dădu la o parte din uşă, cu o pereche de legături în mână.

— Vă înţelegem pe deplin, rosti Locke. Şi nu vă temeţi. Ne-am cam obişnuit să fim duşi de nas prin întuneric.

2

Locke şi Jean se mai furişară prin Savrola încă vreo două nopţi, cu ochii în patru pe fiecare acoperiş şi pe fiecare alee, însă nici Magii-Juruiţi şi nici oamenii arhontelui nu mai ieşiră în faţă să-şi facă simţită prezenţa. *Erau* urmăriţi şi observaţi de câteva grupuri de bărbaţi şi de femei; asta era limpede. Locke bănuia că aceştia erau oamenii lui Requin, care fuseseră instruiţi să se lase văzuţi îndeajuns pentru ca Locke şi Jean să stea ca pe ace.

În cea de-a treia noapte, hotărâră că era momentul să se întoarcă la Turnul Păcatului şi să facă pe vitejii. Gătiţi în veşminte de câteva sute de solari fiecare, păşiră pe covorul roşu de catifea şi strecurară volani de argint în mâinile străjerilor de la uşă, în timp ce o mulţime considerabilă de anonimi bine îmbrăcaţi stăteau pe-aproape, pândind o fărâmă de indulgenţă socială.

Printre aceştia, ochiul format al lui Locke îi dibui de îndată pe „impostori”… bărbaţi şi femei cu dinţii stricaţi, traşi la faţă şi cu priviri mai precaute decât restul mulţimii, îmbrăcaţi în haine de seară care nu păreau prea bine croite, purtând accesorii sau culori nepotrivite. Oamenii Potriviţi ai lui Requin, ieşiţi să petreacă la Turnul Păcatului, drept răsplată pentru vreo treabă bine făcută. Aveau să fie lăsaţi înăuntru la momentul potrivit, însă nu aveau să treacă de cel de-al doilea cat. Prezenţa lor nu făcea decât să sporească aura turnului; un prilej pentru cei puternici şi buni de a se amesteca împreună cu cei murdari şi primejdioşi.

— Domnii Kosta şi de Ferra, zise unul dintre uşieri, bine aţi revenit!

Când uşile largi se dădură în lături către Locke şi Jean, un val de zgomot, căldură şi mirosuri se revărsă asupra lor în noapte… parfumul familiar al decadenţei.

Primul cat era aproape pustiu, în schimb cel de-al doilea era ticsit dintr-un capăt în celălalt de o mare de trupuri şi de straie scumpe. Mulţimea începea de pe trepte, iar Locke şi Jean fură nevoiţi să dea din coate şi să apeleze la ameninţări pentru a-şi croi drum prin această harababură.

— În numele lui Perelandro, ce naiba se petrece aici? îl întrebă Locke pe un bărbat înghesuit în el.

Omul se răsuci spre el, rânjind entuziasmat.

— Spectacol în cuşcă!

În centrul celui de-al doilea cat, se afla o cuşcă de aramă ce putea fi coborâtă din tavan, fixându-se în nişte deschizături din podea şi creând astfel un cub solid cu latura de vreo şase metri. În această seară, cuşca era acoperită şi cu o plasă foarte fină… nu, se corectă

Locke, cu două straturi de plasă, una înăuntru şi alta în afara cuştii. Câţiva clienţi norocoşi ai Turnului Păcatului, aleşi pe sprânceană, urmăreau totul de la nişte mese înălţate pe pereţii exteriori; nu mai era loc de stat în picioare decât pentru vreo sută de persoane.

Locke şi Jean îşi croiră drum prin mulţime în sens contrar acelor de ceasornic, încercând să se apropie îndeajuns ca să vadă în ce consta spectacolul. Freamătul înfundat al glasurilor îi înconjură, mai agitat decât îl auzise Locke vreodată între aceste ziduri. Însă, pe când el şi Jean se apropiau de cuşcă, îşi dădu deodată seama că zgomotul nu venea doar dinspre mulţime.

Ceva de mărimea unei vrăbii bătea din aripi în plasă şi bâzâia mânios, un zumzet ce trimise pe şira spinării lui Locke un fior rece, de frică animalică.

— Să fiu al naibii, este o viespe-stilet! îi şopti el lui Jean, care încuviinţă viguros.

Locke nu avusese niciodată neplăcerea de a întâlni personal o asemenea insectă. Aceste gângănii erau o adevărată năpastă în insulele tropicale, aflate la câteva mii de kilometri distanţă în răsărit, mult dincolo de Jerem, Jeresh şi ţinuturile prezentate pe majoritatea hărţilor therine. Cu ani în urmă, Jean descoperise o poveste înspăimântătoare despre aceste lighioane într-una dintre cărţile sale de filosofia naturii şi le-o citise cu voce tare celorlalţi Ticăloşi Gentilomi, stricându-le somnul pentru câteva nopţi.

Li se spunea viespi-stilet ca urmare a mărturiilor puţinilor oameni care supravieţuiseră înţepăturilor lor. Erau mari cât nişte păsări cântătoare, colorate într-un roşu aprins, iar abdomenele lor, terminate cu ac, erau mai lungi decât degetul mijlociu al unui om în toată firea. În oricare dintre oraşele-state therine, persoanele care deţineau o matcă de viespi-stilet erau osândite la moarte, de teamă că arătările şi-ar fi putut stabili un avanpost pe pământ therin. Se zicea că stupii lor ar fi mari cât o casă.

Un tânăr fanda şi se unduia în interiorul cuştii, purtând doar o tunică de mătase, pantaloni de bumbac şi cizme cu carâmb jos. Nu avea alte arme sau pavăză, în afară de nişte mănuşi de protecţie din piele groasă; acestea erau legate de nişte apărători care îi protejau braţele, iar el îşi ţinea mâinile ridicate în faţă ca un boxer. Cu asemenea mănuşi, era limpede că un om putea nădăjdui să lovească sau să zdrobească o viespe-stilet… însă trebuia să fie foarte rapid şi foarte sigur pe el.

Pe o masă din cealaltă parte a cuştii, se afla un bufet masiv din lemn cu zeci de colivii închise cu plasă, câteva dintre ele fiind deja deschise. Restul, dacă era să judeci după zgomot, erau ticsite cu viespi-stilet întărâtate la culme, care abia aşteptau să li se dea drumul.

— Jupân Kosta! Jupân de Ferra!

Strigătul acoperise zgomotul mulţimii, dar, chiar şi aşa, era greu să vezi de unde vine. Locke fu nevoit să se uite primprejur de câteva ori înainte să identifice sursa… Maracosa Durenna, care le făcea cu mâna de la una dintre mesele de pe peretele opus.

Părul ei negru era prins la spate, într-un soi de evantai în jurul unei podoabe de argint sclipitor, şi femeia fuma o pipă de argint încovoiată, lungă cât braţul său. Brăţările din fier alb şi jad îi alunecară pe încheietura mâinii ei stângi, când le făcu semn lui Locke şi Jean, din cealaltă parte a încăperii. Aceştia se priviră, ridicând din sprâncene, dar începură să-şi croiască drum prin mulţime şi în curând ajunseră la masa ei.

— Pe unde aţi umblat în ultimele nopţi? Izmila nu s-a simţit prea bine, însă eu m-am preumblat pe-aici cu tot felul de jocuri în minte.

— Ne cerem iertare, doamnă Durenna, făcu Jean. Afacerile ne-au ţinut ocupaţi altundeva. Câteodată, oferim consultanţă ca liber-profesionişti unor clienţi… foarte exigenţi.

— Am făcut o scurtă călătorie pe apă, adăugă Locke.

— Negocieri cu privire la cotări de cidru de pere, spuse Jean.

— Am primit recomandări excelente din partea unor foşti asociaţi, zise Locke.

— Cotări de cidru de pere? Vai, în ce afaceri romantice şi primejdioase sunteţi implicaţi… Şi sunteţi la fel de iscusiţi la cotări de acţiuni precum sunteţi la Caruselul Hazardului?

— E de la sine înţeles, făcu Jean, altfel nu am avea fondurile necesare ca să jucăm Caruselul Hazardului.

— În acest caz, ce-aţi zice de o demonstraţie? Duelul din cuşcă. Care dintre participanţi credeţi că are perspective mai fericite în viitorul apropiat?

În cuşcă, viespea-stilet liberă se năpusti spre tânăr, care o doborî şi o strivi sub cizmă cu un trosnet zemos şi puternic. Majoritatea celor din mulţime îl ovaţionară.

— Se pare că este prea târziu pentru ca părerea noastră să mai conteze, într-un fel sau altul, zise Locke. Sau a mai rămas ceva din spectacol?

— Spectacolul de-abia a început, jupâne Kosta. Stupul acela are 120 de colivii. Un mecanism automat deschide uşile, de cele mai multe ori la întâmplare. Ar putea avea de înfruntat una; ar putea avea de înfruntat şase odată. Captivant, nu-i aşa? Nu poate ieşi din acea cuşcă, până ce nu are 120 de viespi moarte la picioare sau…

Sublinie cele spuse trăgând adânc din pipă şi ridicându-şi sprâncenele.

— Cred că a omorât opt până acum, încheie ea.

— A, făcu Locke. Ei bine… dacă ar trebui să aleg, aş merge pe mâna băiatului. Puteţi să spuneţi că sunt optimist.

— Într-adevăr. Scoase pe nas două fuioare de fum ca două cascade cenuşii şi surâse. Eu aş paria pe viespi. Punem rămăşag? Două sute de solari eu, câte o sută de la fiecare dintre voi?

— Ca tot omul, pot spune că îmi sunt dragi rămăşagurile, dar haideţi să întrebăm ce părere are tot omul… Jerome?

— Dacă vă face plăcere, doamnă, pungile noastre de bani sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Ce izvor de graţioase minciuni mai sunteţi şi voi doi! Făcu semn unuia dintre oamenii lui Requin şi cei trei cerură jetoane din contul lor. Primiră patru beţişoare de lemn, gravate cu zece inele fiecare. Crupierul le însemnă numele pe o tăbliţă şi trecu mai departe; ritmul în care se făceau pariuri în încăpere se intensifică.

În cuşcă, două insecte întărâtate şi mai abitir se strecurară afară pe uşiţe şi îşi luară zborul către tânăr.

— V-am spus oare că moartea unei viespi pare să le întărâte pe celelalte până înnebunesc de furie? făcu Durenna, aşezând cele două beţişoare pe măsuţa din faţa ei. Adversarele băiatului vor deveni din ce în ce mai mânioase, pe măsură ce lupta avansează.

Perechea care zbura momentan în cuşcă părea deja destul de mânioasă; băiatul ţopăia de colo colo, ca să-şi protejeze spatele şi flancurile.

— Fascinant, rosti Jean, făcând câteva semne cu mâna, în codul său, pe când îşi lungea gâtul ca să vadă mai bine duelul. Erau câteva nuanţe mai deosebite în mesajul relativ limitat al lui Jean, însă Locke izbuti în cele din urmă să îi priceapă sensul:

„Chiar trebuie să stăm şi să asistăm la chestia asta cu ea?”

Locke tocmai se pregătea să răspundă când simţi pe umărul stâng o greutate familiară.

— Jupâne, Kosta, zise Selendri, înainte ca Locke să apuce să se întoarcă. Unul dintre Priori doreşte să vă vorbească, la cel de-al şaselea cat. O chestiune măruntă. Ceva privitor la… trucuri cu cărţi. A spus că veţi înţelege despre ce este vorba.

— Doamnă, spuse Locke, ăă, aş fi foarte bucuros să vă însoţesc. Îi puteţi transmite că voi veni în scurt timp?

— Am o idee mai bună, zise ea cu o jumătate de zâmbet ce nu-i clinti deloc partea distrusă a feţei. Vă pot escorta chiar eu, ca să vă uşurez drumul.

Locke surâse, de parcă ea i-ar fi citit gândurile, şi se răsuci către doamna Durenna desfăcând braţele a scuză.

— Vă *învârtiţi* prin cercuri foarte interesante, jupâne Kosta. Aţi face bine să vă grăbiţi; Jerome poate avea grijă de pariul dumitale şi să bea ceva cu mine.

— O plăcere neaşteptată, rosti Jean, făcându-i semn deja unui ospătar pentru a comanda băutura respectivă.

Selendri nu mai irosi nici o clipă; se răsuci pe călcâie şi intră în mulţime, croindu-şi drum către scările din cealaltă parte a încăperii circulare. Mergea repede, cu mâinile împreunate în faţă ca într-o rugăciune, şi gloata îi făcea loc în mod aproape miraculos. Locke grăbi pasul în urma ei, având grijă să nu fie prins de mulţimea care se închidea în spatele său ca o colonie de creaturi marine, deranjate pentru scurt timp din treburile lor. Paharele se ciocneau, straturi zdrenţuite de fum se învârteau prin aer şi viespile zumzăiau.

Pe scări, până la cel de-al treilea cat; şi iarăşi, masele de oameni în veşminte elegante se topiră în faţa majordomului lui Requin. În partea de miazăzi a catului se afla o zonă de serviciu plină de servitori care se foiau printre rafturile cu sticle de băutură. În capătul încăperii de serviciu se afla o uşă îngustă de lemn, ce avea alături o grindă de bronz. Selendri îşi strecură mâna artificială în această grindă şi uşa se întredeschise, lăsând să se vadă un spaţiu întunecat, puţin mai larg decât un coşciug. Ea păşi înăuntru prima, se lipi cu spatele de peretele cabinei şi îi făcu semn să intre.

— Dulapul-ascensor, îi explică ea. Mult mai simplu decât să urci pe scări şi prin mulţime.

Începeau la fix; Jean nu ar fi fost în stare să împartă compartimentul cu ea. Locke se înghesuise în stânga ei şi îi putea simţi greutatea mâinii de aramă apăsându-l pe spate. Ea îşi întinse cealaltă mână pe lângă el şi închise uşa compartimentului. Rămaseră închişi în întunericul cald şi Locke conştientiză deodată mirosurile puternice pe care le emanau… sudoarea sa proaspătă şi parfumul ei feminin de mosc, împreună cu ceva din părul ei, ca fumul unui buştean de pin aprins. Lemnos, furnicător, deloc neplăcut.

— Ei bine, rosti el încet, ăsta-i locul unde aş suferi un accident, nu-i aşa? Dacă ar fi să sufăr un accident…

— Nu ar fi un accident, jupâne Kosta. Ea îi vorbi la fel de încet, de parcă ar fi fost vreo regulă a locului. Însă nu, nu vei avea nici un accident la urcare.

Ea se mişcă, iar el auzi păcănitul unui mecanism în peretele din dreapta. O clipă mai târziu, pereţii compartimentului se zgâlţâiră şi un scârţâit slab se auzi de deasupra.

— Nu vă place de mine, zise Locke într-o doară.

Urmă o tăcere scurtă.

— Am cunoscut mulţi trădători la viaţa mea, dar nici unul atât de meşteşugit la vorbă, rosti ea, în cele din urmă.

— Numai cei care iniţiază trădarea sunt trădători, spuse Locke, pe un ton uşor ofensat. Eu nu caut altceva decât să plătesc o poliţă pentru o nedreptate din trecut.

— Fireşte că raţionalizezi totul, şopti ea.

— V-am jignit cu ceva.

— Poţi să-i zici cum vrei.

Locke se concentră furios pe tonul următoarelor cuvinte. În beznă, cu spatele la ea, glasul avea să-i fie detaşat de toate semnele de pe chip şi de toate ticurile sale. Nu va mai avea vreodată la îndemână condiţii mai propice. Ca un alchimist, amestecă minciuni îndelung exersate în compusul emoţional dorit… regret, fâstâceală, dor.

— Dacă v-am jignit cu ceva, doamnă… aş retrage orice am spus sau aş repara orice am făcut. Un scurt moment de şovăială, întocmai ce trebuia pentru a transmite sinceritate. Arma cea mai de încredere din arsenalul său verbal. Aş face asta de îndată ce mi-aţi spune cum, numai de mi-aţi oferi prilejul necesar.

Ea se foi uşor lângă el; pentru o clipită, mâna de bronz apăsă mai puternic. Locke închise ochii şi le porunci urechilor, pielii şi instinctelor sale animalice să surprindă orice indiciu pe care îl oferea întunericul, oricât de mărunt ar fi fost acesta. Oare ea dispreţuia îndurarea sau tânjea după ea? Simţea bătăile puternice ale propriei inimi şi îi putea auzi pulsul slab în tâmple.

— Nu este nimic de retras sau de reparat, replică ea, cu glas şoptit.

— Aproape că îmi doresc să fi fost ceva. Ca să vă iau o piatră de pe suflet.

— Nu ai cum. Oftă. Nu ai avea cum.

— Şi nici nu m-aţi lăsa să încerc măcar?

— Vorbeşti la fel cum faci trucurile cu cărţi, jupâne Kosta! Mult prea îndemânatic. Mă tem că s-ar putea să fii chiar mai bun la ascuns lucruri cu vorba decât cu mâinile. Dacă ţii neapărat să ştii, doar posibila dumitale întrebuinţare împotriva celui care v-a angajat m-a determinat să fiu de acord cu lăsarea dumitale în viaţă… atât, şi nimic altceva.

— Nu vreau să îţi fiu duşman, Selendri. Nu vreau nici măcar să te necăjesc.

— Vorbele sunt ieftine. Ieftine şi fără noimă.

— Nu pot… Încă o pauză bine chibzuită. Locke era grijuliu precum un maestru sculptor trasând riduri la ochii unei statui de piatră. Uite ce-i, poate că sunt meşteşugit la vorbă. Nu pot vorbi altfel, Selendri. Repetarea numelui ei era ca o dorinţă nestăpânită, aproape ca o vrajă. Mult mai intimă şi mai eficientă decât titlurile. Sunt ceea ce sunt.

— Şi te mai întrebi de ce, din cauza asta, nu am încredere în tine?

— Mă întreb dacă există ceva în care să *ai* încredere.

— Nu te încrede în nimeni şi nu vei putea fi trădat, replică ea. Poţi fi combătut, dar niciodată trădat.

— Hmmm… Locke îşi muşcă limba şi gândi iute: Dar în *el* ai încredere, nu-i aşa, Selendri?

— Asta nu-i treaba ta, jupâne Kosta.

Se auzi un zornăit puternic din tavanul dulapului-ascensor.

Încăperea se cutremură încă o dată şi apoi rămase nemişcată.

— Din nou, iertaţi-mă, făcu Locke. Nu-i cel de-al şaselea cat, fireşte. Al nouălea?

— Al nouălea.

Într-o secundă, ea avea să treacă pe lângă el şi să deschidă uşa. Mai aveau o singură clipă de intimitate în întuneric. Îşi cântări opţiunile şi aruncă ultima sa săgeată verbală. Ceva riscant, dar care ar fi putut să o pună pe gânduri.

— Aveam o părere mai proastă despre el, să ştii. Înainte să aflu că este îndeajuns de înţelept ca să te poată iubi cu adevărat. Încă o pauză, apoi îşi coborî vocea până ce aceasta se prefăcu în cea mai firavă şoaptă: Cred că eşti cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Îşi numără bătăile inimii în întuneric până când ea îi răspunse.

— Ce presupunere drăguţă, susură ea, şi în spusele ei era o ironie muşcătoare. Se auzi un păcănit şi o dâră de lumină galbenă sfâşie bezna, înţepându-i ochii. Îl împinse hotărâtă, cu mâna sa artificială, dincolo de uşa care se deschisese în mijlocul biroului luminat de lămpi al lui Requin.

Ei bine, n-are decât să cugete o vreme la ce i-a spus el. O va lăsa pe ea să-i dea semnalele care să-i indice cum trebuie procedat. Locke nu avea un scop anume în minte; ar fi fost îndeajuns să îi menţină starea de nesiguranţă, încât să fie mai puţin dispusă să îi înfigă un cuţit în spate. Şi dacă o parte din el se simţea rău, deoarece se juca cu sentimentele ei (la naiba, acea parte din el vorbise rareori înainte!), ei bine… îşi reaminti că putea face ce poftea şi ce voia, cât timp era Leocanto Kosta. Leocanto Kosta nu era real.

Ieşi din dulapul-ascensor, neştiind dacă izbutise să se convingă pe sine, darămite pe Selendri.

3

— Jupâne Kosta! Noul meu partener misterios. Cât de ocupat ai fost!

Biroul lui Requin se afla în aceeaşi neorânduială ca la ultima vizită a lui Locke. Locke fu încântat să-şi vadă pachetele de cărţi împrăştiate la întâmplare pe biroul lui Requin sau prin apropiere. Dulapul-ascensor se oprise într-o firidă din zid, între două tablouri, o firidă pe care Locke sigur nu o observase în timpul vizitei sale anterioare.

Requin stătea în picioare, privind prin plasa de la uşa balconului, purtând o redingotă mare şi cafenie, cu pulpane negre. Îşi scărpină bărbia cu o mână înmănuşată şi se uită pieziş la Locke.

— De fapt, făcu Locke, Jerome şi cu mine am avut parte de câteva zile liniştite. După cum v-am şi făgăduit, dacă nu mă înşel.

— Nu mă refer doar la ultimele zile. Am făcut cercetările alea

referitor la ultimii doi ani pe care i-aţi petrecut în Tal Verrar.

— Aşa cum şi nădăjduiam. V-aţi lămurit?

— A fost foarte instructiv. Hai să vorbim pe şleau. Partenerul dumitale a încercat să stoarcă de la Azura Gallardine informaţii privitoare la vistieria mea. În urmă cu ceva mai mult de un an. Ştii cine-i femeia aceea?

Selendri umbla de colo colo în stânga lui Locke, uitându-se la el peste umărul drept.

— Desigur. Unul dintre pungaşii de vârf din Breasla Meşteşugarilor. Eu i-am spus lui Jerome unde o găseşte.

— Şi de unde ştiai că ea a fost cea care mi-a proiectat vistieria?

— Este uluitor câte lucruri poţi afla făcând cinste prin crâşmele meşteşugarilor şi pretinzând că toate poveştile pe care le auzi sunt nemaipomenit de fascinante.

— Înţeleg.

— Oricum, căţeaua aia bătrână nu i-a spus nimic.

— Nici nu mă aşteptam să-i spună. Şi s-ar fi mulţumit doar cu atât; nici mie nu mi-a zis de întrebările pe care i le-a pus el. Însă, acum câteva nopţi, am dat sfoară în ţară şi am descoperit că un vânzător de bere care se află pe lista mea de ochi de încredere a văzut la un moment dat pe cineva care corespunde descrierii partenerului dumitale, căzând din cer.

— Da. Jerome mi-a zis că maestra-breslaş are o metodă unică de a pune capăt conversaţiilor.

— Ei bine, aseară, Selendri a avut o conversaţie mai lungă cu ea. A fost îndemnată să-şi aducă aminte tot ce poate cu privire la vizita lui Jerome.

— Îndemnată?

— Financiar, jupâne Kosta.

— A…

— Am aflat, totodată, că le-aţi pus întrebări şi unora dintre găştile mele din Marina de Argint. Cam în acelaşi timp cu vizita lui Jerome la Maestra-breslaş Gallardine.

— Da. Am vorbit cu un tip mai în vârstă, pe nume Drava, şi cu o femeie pe nume… cum o chema…

— Armania Cantazzi.

— Da, ea este. Vă mulţumesc. O femeie superbă; am încercat să las la o parte afacerile şi să devenim ceva mai apropiaţi, dar nu a părut să îmi aprecieze avansurile.

— Armania nici nu avea cum; preferă compania femeilor.

— Asta-i o uşurare. Credeam că mi-am ieşit din formă.

— Te interesa o navă de genul acelora de care vameşii nu află niciodată. Ai pus la punct câteva lucruri cu oamenii mei şi apoi ai dispărut. De ce?

— Jerome şi cu mine am hotărât, gândindu-ne mai bine, că ar fi mai înţelept să facem rost de o navă din afara Tal Verrar-ului. Am putea apoi să închiriem pur şi simplu câteva barje mai mici, ca să transportăm tot ce furăm de la dumneata şi ca să evităm încurcăturile care s-ar putea ivi dacă am încerca să obţinem un şlep.

— Dacă aş fi avut de gând să mă jefuiesc singur, bănuiesc că v-aş da dreptate. Şi-acum, în ceea ce-i priveşte pe alchimişti… Am primit informaţii de încredere cum că aţi fi vizitat câţiva anul trecut. Unii mai respectabili, alţii mai puţin.

— Desigur. Am făcut câteva experimente cu uleiuri-de-foc şi cu acizi pe mecanisme automate, luate la mâna a doua. M-am gândit că ne-ar putea scuti de o plictisitoare spargere a încuietorii.

— Şi experimentele au avut succes?

— Această informaţie aş împărtăşi-o cu un angajator, făcu Locke, rânjind.

— Mmmm. Să o lăsăm aşa, pentru moment. Însă se pare că aţi pus ceva la cale, într-adevăr. Atât de multe activităţi cu totul diferite între ele, care îţi sprijină povestea. Mai e un singur lucru.

— Care anume?

— Sunt curios. Ce mai *făcea* bătrânul Maxilan când l-aţi văzut, acum trei nopţi?

Locke îşi dădu deodată seama că Selendri nu mai umbla de colo colo. Se aşezase la câţiva paşi în spatele său şi rămăsese neclintită. „Paznicule Strâmb, dă-mi firul de aur al vorbelor fără noimă şi înţelepciunea de a şti când să mă opresc din ţesut”, se gândi el.

— Ăă, păi este un nemernic.

— Asta o ştie toată lumea. Şi un copil de pe stradă mi-ar putea spune asta. Însă recunoşti că ai fost la Mon Magisteria?

— Am fost. Am avut o întrevedere între patru ochi cu Stragos. Fiindcă tot veni vorba, omul are impresia că nu i-ai descoperit agenţii infiltraţi în găştile tale.

— Întocmai cum vreau să creadă. Dar văd că te descurci, nu glumă, Leocanto! Ce ar *putea* vrea arhontele Tal Verrar-ului de la tine şi de la Jerome? Şi în toiul nopţii, pe deasupra? Chiar în noaptea în care noi doi am purtat o discuţie atât de *interesantă*…

Locke oftă, pentru a câştiga câteva secunde de gândire.

— Îţi pot spune, rosti el, după ce şovăise cât era prudent să o facă, însă mă îndoiesc că o să-ţi placă.

— Bineînţeles că nu o să-mi placă. Dar hai s-o auzim, oricum.

Locke oftă. Să se arunce într-o minciună sau să fie aruncat pe fereastră.

— Stragos este cel care ne plăteşte pe mine şi pe Jerome. Intermediarii cu care am lucrat sunt oamenii lui. *El* este omul care vrea să-ţi vadă vistieria golită ca o cămară după un banchet. A socotit

că este timpul să pună biciul pe noi.

Chipul lui Requin se încreţi uşor când scrâşni din dinţi, ducându-şi mâinile la spate.

— V-a spus asta cu gura lui?

— Da.

— Ce respect deosebit trebuie să vă poarte, dacă a ajuns să vă informeze personal cu privire la afacerile sale! Şi dovada?

— Ei bine, eu am cerut o depoziţie scrisă şi semnată cu privire la planurile sale de a te perpeli la foc mic, şi el a fost destul de drăguţ încât să-mi dea una, dar, neîndemânatic cum sunt… am pierdut-o pe drum, când veneam încoace! Locke se răsuci spre stânga şi se încruntă. Putea să vadă că Selendri îl urmăreşte cu privirea, ţinându-şi mâna cea bună pe ceva aflat sub jachetă. La naiba, dacă nu mă crezi, pot sări chiar acum pe fereastră, ca să nu mai pierdem timpul aiurea.

— Nu… nu-i cazul să îţi împrăştii creierii pe caldarâm… nu încă. Requin ridică o mână. Totuşi, este neobişnuit pentru cineva în poziţia lui Stragos să discute direct cu agenţi care sunt probabil plasaţi, ăă, destul de jos în ierarhia sa şi în ochii săi. Fără supărare.

— Nici o supărare. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aş spune că Stragos este nerăbdător dintr-un motiv anume. Bănuiesc că vrea să vadă mai repede rezultatele. Şi… sunt destul de sigur că Jerome şi cu mine nu vom supravieţui, odată ce îi îndeplinim sarcina. Este singura variantă rezonabilă.

— Da, bănuiesc că l-ar scuti şi de nişte bani pierduţi. Cei de teapa lui Stragos ţin întotdeauna mai mult la aur decât la vieţile oamenilor. Requin îşi trosni degetele sub mănuşile sale subţiri de piele. Cea mai nenorocită chestie în treaba asta este că se leagă totul. Eu am o regulă de căpătâi… dacă ai o ghicitoare la care răspunsurile sunt elegante şi simple înseamnă că cineva încearcă să te fraierească.

— Singura întrebare pe care o mai am, interveni Selendri, este de ce ar discuta Stragos *personal* cu voi, când ştie prea bine că l-aţi putea compromite, dacă aţi fi… determinaţi.

— Mai este un lucru pe care nu dorisem să-l menţionez, rosti Locke, oarecum fâstâcit. Este o situaţie foarte jenantă pentru mine şi pentru Jerome. Stragos ne-a dat să bem cidru, în timpul întrevederii noastre. Neîndrăznind să părem prost crescuţi, am băut destul de mult, iar el susţine că ar fi strecurat otravă în băutură, o substanţă subtilă şi latentă. O substanţă care ne sileşte să primim un antidot din mâna lui la intervale regulate sau altfel murim în chinuri. Aşa că acum ne are la cheremul lui şi, dacă vrem să ne primim antidotul, trebuie să fim sclavii săi mici şi cuminţi.

— Un truc vechi, făcu Requin. Vechi şi sigur.

— V-am zis că situaţia este foarte jenantă. Aşa că, vedeţi, are deja la dispoziţie un mijloc de a se descotorosi de noi după ce ne foloseşte.

Sunt convins că acum se simte foarte încrezător în ceea ce priveşte loialitatea noastră.

— Şi, în aceste condiţii, tot mai vrei să-l trădezi?

— Fii cinstit, Requin. Dacă ai fi în locul lui Stragos, ne-ai mai da antidotul şi ne-ai mai lăsa liberi? Suntem deja morţi în ochii lui. Aşa că acum am două răzbunări de dus la bun sfârşit, înainte să mor. Chiar dacă blestematul ăla de cidru mă dă gata, tot vreau să am parte de o ultimă clipă cu Jerome. Şi vreau ca arhontele să sufere. Iar *dumneata* rămâi cel mai potrivit mijloc, prin care îmi pot îndeplini ambele dorinţe.

— O presupunere rezonabilă, îngână Requin, a cărui atitudine deveni puţin mai prietenoasă.

— Mă bucur că gândeşti aşa, căci se pare că eu ştiu mai puţin decât credeam despre urzelile politice din oraşul ăsta. Ce naiba se petrece, Requin?

— Arhontele şi Priorii îşi rânjesc iarăşi colţii unii la alţii. Jumătate dintre Priori şi-au depozitat părţi importante din averile personale în vistieria mea, astfel încât iscoadele arhontelui să nu poată afla adevărata măsură a averilor lor. Golirea vistieriei mele nu numai că i-ar lăsa fără fonduri, dar m-ar mai pune şi pe mine într-o postură neplăcută. În momentul de faţă, Stragos nu m-ar putea *nicicum* scoate din joc, fără să-i dau un motiv foarte serios, de frică să nu provoace un război civil. Însă, dacă ar plăti pe altcineva să îmi spargă vistieria… o, da, ar rezolva de minune problema. Eu aş fi ocupat vânându-vă pe voi doi, Priorii ar vrea să mă vadă tras pe roată şi sfâşiat în patru bucăţi, şi *atunci* Stragos ar putea, pur şi simplu…

Requin arătă ce ar fi putut face arhontele, izbind cu un pumn în palma deschisă şi apăsând cu putere.

— Trăiam cu impresia că arhontele se supune consiliului Priorilor, făcu Locke.

— Da, teoretic aşa ar trebui. Priorii au o drăguţă de bucată de hârtie care susţine asta. Stragos are o oaste şi o flotă care îi îngăduie să nu fie de acord.

— Minunat! Şi acum ce-i de făcut?

— Bună întrebare. Ai rămas fără sugestii, planuri şi trucuri cu cărţi, jupâne Kosta?

Locke hotărî că sosise momentul ca Leocanto Kosta să pară puţin mai uman.

— Uite cum stă treaba, rosti el. Când angajatorul meu era un anonim care ne trimitea o pungă cu bani pe lună, ştiam întocmai ce fac. Însă acum se petrece altceva, au început să iasă cuţite din teci şi dumneata poţi înţelege mai bine unele lucruri pe care eu nu le pricep. Aşa că spune-mi ce am de făcut, şi eu fac.

— Hmmmm. Stragos. V-a întrebat despre discuţia pe care am

purtat-o noi?

— Nici măcar nu a pomenit-o. Nu cred că ştie de ea. Cred că eu şi Jerome am fi fost oricum săltaţi şi duşi la el în acea noapte.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur.

— Zi-mi ceva, Leocanto. Dacă Stragos şi-ar fi dezvăluit identitatea înainte să apuci să faci trucurile alea cu cărţi în faţa mea… dacă ai fi ştiut că pe el îl trădai, ai mai fi făcut-o?

— Păi… Locke se prefăcu că se gândeşte puţin. Dacă mi-ar fi plăcut sau dacă aş fi avut încredere în el, nu pot spune ce-aş fi gândit. Poate că m-aş fi mulţumit să îi înfig lui Jerome un cuţit în spate şi să lucrez pentru el. Însă… noi suntem ca nişte şobolani în ochii lui Stragos, nu-i aşa? Suntem nişte gângănii nenorocite. Stragos este un netrebnic îngâmfat. Crede că ne ştie, pe Jerome şi pe mine. Pur şi simplu… nu îmi place deloc, chiar de-ar fi să nu pun otrava la socoteală.

— Înseamnă că a vorbit mult cu voi, de vreme ce ţi-a trezit atâta antipatie, zâmbi Requin. Fie. Dacă vrei să faci parte din organizaţia mea, trebuie să plăteşti un preţ. Acest preţ este Stragos.

— O, ferească-mă zeii! Ce naiba vrei să spui cu *asta?*

— Când Stragos va fi fie mort, fie în mâinile mele, vei avea ce doreşti. Un loc în Turnul Păcatului, să mă ajuţi la jocuri. O leafă. Tot ajutorul pe care ţi-l pot oferi în privinţa otrăvii. Şi pe Jerome De Ferra văitându-se sub cuţitul tău. Ce zici: da sau ba?

— Păi, şi cum să fac eu asta?

— Nu vreau să o faci singur. Însă este limpede că Maxilan a domnit destul. Ajută-mă să-l scot la pensie, în orice fel poţi tu sau prin orice mijloace poruncesc eu. Şi atunci cred că voi avea un nou şef de etaj.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme. Şi, ăă, banii din contul meu, blocaţi din ordinul dumneavoastră?

— Vor rămâne blocaţi, pierduţi ca urmare a acţiunilor tale. Nu sunt milostiv din fire, Leocanto! Ţine minte asta dacă vrei să intri în slujba mea.

— Desigur. Desigur. Însă daţi-mi voie să vă pun şi eu o întrebare. Nu vă este teamă că aş putea juca la două capete în afacerea asta cu Stragos? Că aş putea da fuga înapoi la el să-i povestesc tot?

— În aceeaşi idee, de ce n-ai presupune că *eu* te păcălesc pe *tine?*

Requin surâse larg, de-a dreptul amuzat.

— Toate aceste posibilităţi îmi provoacă dureri de cap, făcu Locke. Prefer să măsluiesc cărţi decât să uneltesc. Într-adevăr, dacă nu sunteţi cinstit cu mine, aş putea la fel de bine să mă duc acasă şi să mă spânzur în noaptea asta.

— Da. Însă îţi voi da un răspuns şi mai bun. Ce i-ai putea spune lui Stragos? Că mi-este antipatic, că ţin la păstrare banii duşmanilor săi şi că aş vrea să-l văd mort? Astfel încât să poată primi confirmarea

ostilităţii mele? Nu ar avea rost. *Ştie* că sunt ostil. Ştie că lumea interlopă din Tal Verrar reprezintă o piedică în calea puterii absolute la care tânjeşte. *Felantozzii* mei preferă să fie conduşi de bresle decât de oşteni în uniforme şi cu suliţe; într-o dictatură militară este mai greu să faci rost de bani.

Felantozzii era termenul din Therina Tronului pentru pedestraşi; Locke îl mai auzise de câteva ori înainte, când se vorbea despre nelegiuiţi, însă nu-i auzise niciodată pe aceştia folosindu-l între ei.

— De-acum nu mai rămâne decât ca şi celălalt judecător să-şi dea acordul că reprezinţi un risc ce merită asumat.

— Celălalt judecător?

Requin făcu un semn către Selendri.

— Ai auzit totul, draga mea. Îl azvârlim pe Leocanto pe fereastră sau îl trimitem înapoi de unde l-ai luat?

Locke întâlni privirea femeii, îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi cu toată candoarea de care era în stare. Ea se încruntă câteva clipe, de nepătruns, apoi oftă:

— Este prea multă neîncredere la mijloc. Însă, dacă există o şansă de a plasa un trădător în preajma arhontelui… presupun că nu ne costă prea mult. Putem să ne asumăm riscul.

— Iată, jupâne Kosta. Requin veni lângă el şi îi puse o mână pe umăr. Ce zici de asta? Nu-i aşa că este un gir nemaipomenit în privinţa caracterului dumitale?

— Mă mulţumesc cu ce primesc.

Locke încercă să nu lase să se vadă prea mult din uşurarea pe care o simţea.

— Atunci, pentru moment, va trebui doar să-l faci fericit pe arhonte. Şi astfel să îţi primeşti antidotul.

— Aşa voi face, să mă ajute zeii! Locke îşi scărpină îngândurat bărbia. Va trebui să îi spun că ne-am întâlnit între patru ochi; s-ar putea să aibă şi alte iscoade în turnul ăsta, care îi vor spune la un moment dat. Mai bine să le-o iau înainte.

— Bineînţeles. Crezi că te va chema la Mon Magisteria în curând?

— Nu ştiu cât de curând, dar da. Mai mult ca sigur.

— Bine. Asta înseamnă că s-ar putea să flecărească iarăşi despre planurile sale. Şi-acum, hai să te ducem înapoi la jupânul De Ferra şi la treburile dumitale. Înşelaţi pe careva astă-seară?

— De-abia am ajuns. Tocmai admiram spectacolul cuştii.

— A, viespile. Sunt o adevărată mană cerească monştrii ăia.

— O proprietate primejdioasă.

— Da, un căpitan jeremit avea un stup cu larve şi o matcă, pe care încerca să le vândă. Oamenii mei i-au informat pe vameşi, omul a fost executat, matca arsă, iar restul lighioanelor au ajuns pe mâna mea, după ce fuseseră confiscate. Ştiam eu că le pot găsi o întrebuinţare

oarecare.

— Şi tânărul care le înfruntă?

— Al optulea fiu al unui nobil oarecare, cu tărâţe în loc de creier şi cu datorii la Turn. Mi-a zis că îşi va plăti datoria sau că va muri încercând, şi eu l-am crezut pe cuvânt.

— Am înţeles. Păi, eu am pariat o sută de solari pe el, aşa că sper să apuce să-şi plătească datoria. Se întoarse către Selendri. Mergem tot cu dulapul-ascensor?

— Numai până la cel de-al şaselea cat. Poţi merge pe jos de-acolo. Surâse uşor zeflemitor. Singur.

4

Când Locke izbuti, în cele din urmă, să-şi croiască drum cu coatele până la cel de-al doilea cat, tânărul din cuşcă şchiopăta, sângera şi se clătina pe picioare. Vreo cinci viespi-stilet erau libere în cuşcă, zburând şi ţâşnind spre el. Locke oftă, făcându-şi loc prin mulţime.

— Jupâne Kosta! Cred că te-ai întors la timp pentru deznodământ.

Madam Durenna îi zâmbi pe deasupra licorii lăptoase şi portocalii pe care o bea dintr-un potir de sticlă subţirel, înalt de-un cot. Jean sorbea o chestie cafenie dintr-un păhărel şi îi oferi un pahar identic lui Locke, care îl luă cu recunoştinţă. Rom cu miere… destul de tare pentru a nu-i trezi dispreţul Durennei, însă nu atât de puternic încât să le înceţoşeze judecata în acea seară.

— S-a ajuns deja acolo? Îmi cer scuze pentru absenţă. O trebuşoară stupidă.

— Stupidă? Chiar şi când este implicat unul dintre Priori?

— Am făcu greşeala de a-i arăta un truc cu cărţi săptămâna trecută, explică Locke. Acum a făcut aranjamentele necesare ca să execut acelaşi truc în faţa, ăă, unui prieten de-al său.

— Trebuie să fie un truc impresionant, în cazul acesta. Mai impresionant decât performanţele dumitale de la masa de joc?

— Mă îndoiesc, doamnă. Locke sorbi prelung din băutură. În primul rând, când realizez un truc cu cărţi, nu trebuie să îmi fac griji în privinţa unui adversar excelent.

— A încercat cineva vreodată să-ţi taie limba aia dezgustător de mieroasă, jupâne Kosta?

— Aş putea înşira câteva oraşe în care asta a devenit un adevărat hobby.

În cuşcă, zumzetul înnebunitor al viespilor spori, în clipa în care altele ţâşniră din coliviile lor: două, trei, patru… Locke se cutremură şi privi neputincios cum formele întunecate şi înceţoşate se învârteau prin cuşca cu plasă. Tânărul încercă să le facă faţă, apoi intră în panică şi începu să dea disperat din mâini. O viespe se izbi în mănuşa sa de protecţie şi fu trântită la podea, însă alta ateriză pe spatele său şi

îl împunse cu trupu-i ascuţit. Băiatul urlă, o pocni şi îşi arcui spatele. O tăcere mormântală se lăsă peste mulţimea cuprinsă de groază şi de nerăbdare.

Sfârşitul fu rapid, însă Locke nu l-ar fi putut numi nicidecum uşor. Viespile se învălmăşiră peste tânăr, înjunghiindu-l şi înţepându-l, înfigându-şi ghearele în cămaşa sa îmbibată de sânge. Una pe piept, alta pe braţ, cu abdomenul pulsându-i într-un du-te-vino nebunesc… una fâlfâind prin părul său, iar alta înfigându-i acul în ceafă. Răcnetele sălbatice ale băiatului se preschimbară curând în horcăieli. Din gură i se scurseră bale, sângele îi şiroi pe chip şi pe piept şi, în cele din urmă, se prăbuşi, zbătându-se sălbatic.

Viespile bâzâiră şi îi acoperiră trupul, asemenea unor furnici sângerii, văzându-şi de treabă, înţepând şi muşcând în continuare. Stomacul lui Locke vru să dea afară micul dejun pe care îl mâncase la Vila Candessa, şi el îşi muşcă puternic unul dintre degete, folosindu-se de durere pentru a-şi recăpăta cât de cât cumpătul. Când se răsuci spre Madam Durenna, avea din nou chipul liniştit.

— Ei bine, făcu ea, fluturând cele patru beţişoare de lemn către el şi Jean, iată un leac acceptabil pentru rănile pe care încă le am după ultima noastră confruntare. Dar când voi avea plăcerea unei revanşe complete?

— Cât se poate de curând, desigur, zise Locke. Însă vă rog să ne scuzaţi în această seară, dar avem unele… dificultăţi politice de discutat. Şi, înainte să plecăm, vreau să azvârl restul băuturii pe hoitul omului care ne-a făcut să pierdem două sute de solari.

Madam Durenna flutură graţios din mână şi, înainte ca Locke şi Jean să facă doi paşi, ea îşi umplea din nou pipa de argint cu tutun dintr-o punguţă de piele.

Senzaţia de vomă îi reveni lui Locke când se apropie de cuşcă. Mulţimea se împrăştia împrejur, făcând schimb de beţişoare şi pălăvrăgind entuziast. Spaţiul din jurul cuştii se golise deja. Zgomotul şi vânzoleala din încăpere le făceau pe viespi să rămână agitate. Când Locke se apropie de cuşcă, vreo două dintre ele ţâşniră iarăşi în aer, bâzâind ameninţător, lovindu-se cu aripile de plasa interioară şi luându-se după el. Ochii lor negri păreau să se holbeze drept în ai lui. Se trase îndărăt fără să vrea.

Îngenunche cât putu de aproape de trupul tânărului şi, în câteva secunde, jumătate din viespile libere din cuşcă zumzăiau şi se izbeau de plasă, la numai câţiva paşi de chipul său. Locke azvârli ce mai rămăsese din rom pe trupul acoperit de viespi. În spatele său, cineva izbucni în râs.

— Bravo, aşa îi trebuie! se auzi o voce împleticită. Netrebnicul ăla neîndemânatic m-a costat cinci sute de solari. Ar trebui să te şi pişi pe el, dacă tot eşti acolo!

— Paznicule Strâmb, murmură Locke cu repeziciune. Un pahar vărsat pe pământ pentru un străin fără prieteni. Stăpân al crailor şi-al nesăbuiţilor, uşurează trecerea acestui om la Doamna Îndelungatei Tăceri. A fost un mod cumplit de a muri. Fă asta pentru mine şi voi încerca să nu-ţi mai cer nimic o vreme. De data asta chiar vorbesc serios.

Locke îşi sărută dosul palmei stângi şi se ridică. Odată rostită binecuvântarea, i se păru deodată că nu-i destul de departe de cuşcă.

— Şi-acum încotro? îl întrebă Jean în şoaptă.

— Cât mai departe de gângăniile astea blestemate.

5

Cerul era senin deasupra mării şi înnorat la răsărit; un tavan înalt şi sidefiu anina acolo, asemenea unui fum îngheţat sub luni. O briză aspră sufla peste ei, pe când îşi târau picioarele pe docurile care mărgineau partea interioară a Marii Galerii, învârtejind hârtii aruncate şi alte gunoaie pe la picioarele lor. Clopotul unei corăbii răsună peste apa argintie şi învolburată.

În stânga lor, un zid întunecat de Sticlă-străveche se înălţa cat după cat, asemenea unei stânci ameninţătoare, străbătut ici şi colo de trepte şubrede, mărginite de felinare palide, pentru a-i călăuzi pe cei care se împleticeau în sus şi-n jos. Deasupra acelor înălţimi se afla Piaţa de Noapte şi marginea imensului acoperiş înălţat deasupra nivelurilor insulei, până la valurile de pe cealaltă parte.

— O, minunat, făcu Jean, când Locke isprăvi de povestit ce se petrecuse în biroul lui Requin. Deci acum l-am făcut pe Requin să creadă că Stragos i-a pus gând rău. N-am mai ajutat niciodată la declanşarea unui război civil. Cred că o să fie distractiv.

— Nu am avut de ales, zise Locke. Ce alte motive convingătoare aş fi putut invoca pentru ca Stragos să se intereseze personal de noi? Fără o explicaţie bună, mi s-ar fi făcut vânt pe fereastra aia, asta-i clar.

— De-ai fi căzut în cap, singurul lucru pentru care trebuia să-ţi faci griji ar fi fost nota pentru caldarâmul stricat. Crezi că Stragos trebuie să afle că Requin nu este atât de orb la agenţii săi precum crede el?

— Of, dă-l naibii pe nemernic!

— Aşa mă gândeam şi eu.

— În plus, după câte ştim noi, Stragos chiar i-a pus gând rău lui Requin. E limpede că nu sunt prieteni şi oraşul ăsta blestemat stă pe un cazan cu pulbere. Cât despre partea bună a lucrurilor, cred că Selendri poate fi dusă cu zăhărelul măcar un pic. Iar Requin chiar crede că sunt omul *lui*.

— Tot e bine. Crezi că a sosit timpul să-i dăm scaunele?

— A, scaunele… scaunele. Da. Hai să i le dăm, până nu apucă Stragos să ne mai poruncească cine ştie ce.

— O să pun să fie scoase din depozit şi aduse cu o căruţă, când vrei tu.

— Bine. I le voi duce săptămâna asta, atunci. Te deranjează dacă stăm departe de Turnul Păcatului o noapte sau două?

— Sigur că nu. Vreun motiv anume?

— Vreau doar să le dezamăgesc puţin pe Durenna şi pe Corvaleur. Până nu ştim mai clar cu ce avem de-a face, aş prefera să nu mai stăm nopţile pierzând bani şi îmbătându-ne. Trucul cu *bela paranella* ar putea să dea de bănuit, dacă îl mai folosim.

— Dacă-i pe-aşa, nu zic ba. Ce-ai spune dacă mi-aş băga nasul pe altundeva, să văd dacă pot afla zvonuri despre arhonte şi Priori? Cred că ne-ar fi de folos dacă am şti mai multe despre istoria oraşului ăstuia.

— Minunat. Ce naiba mai e şi asta?

Nu erau singuri pe doc; pe lângă trecătorii care se zoreau cu treabă de colo colo, mai erau şi barcagii care dormeau lângă ambarcaţiunile lor trase la mal, precum şi un număr destul de mare de beţivi şi vagabonzi, care se adăposteau pe unde apucau. La doar câţiva paşi în stânga lor, se afla un morman de lăzi şi în umbra acestuia şedea o siluetă slabă, acoperită în zdrenţe, lângă un mic glob alchimic, ce arunca o lumină roşie şi palidă. Silueta ţinea strâns un săculeţ de pânză groasă şi le făcu semn cu o mână străvezie.

— Domnilor, domnilor! Vocea ascuţită şi uşor dogită părea a fi o voce de femeie: Vă rog, bunii mei domni! Vă rog, în numele lui Perelandro. Un bănuţ, orice bănuţ, fie şi-un gologan. Fie-vă milă, în numele lui Perelandro.

Mâna lui Locke se duse spre punga de sub redingotă. Jean îşi scosese haina şi o ţinea împăturită pe braţul drept; părea să se mulţumească să-l lase pe Locke să se ocupe de pomană, în acea seară.

— În numele lui Perelandro, doamnă, vă voi da mai mult decât o centiră.

Cu atenţia distrasă temporar de senzaţia caldă a propriei galanterii înduioşate, Locke întinsese deja trei volani de argint înainte să observe primul semn că era ceva în neregulă. Cerşetoarea s-ar fi mulţumit şi cu un gologan şi avea o voce ascuţită… de ce nu o auziseră vorbind cu unul dintre străinii care trecuseră pe lângă ea înaintea lor? Şi de ce întindea mâna cu sacul din pânză groasă, în loc să întindă mâna liberă?

Jean fu mai rapid decât el şi, neavând un mijloc mai elegant de a-l pune pe Locke în siguranţă, îşi ridică braţul stâng şi îi dădu un brânci puternic. O săgeată de arbaletă lăsă o gaură neagră în sacul de pânză şi şuieră prin aerul dintre ei; Locke simţi cum îi sfâşie pulpanele hainei, pe când cădea într-o parte. Se prăbuşi peste o ladă mai mică şi aterizâ stângaci pe spate.

Se ridică la timp ca să vadă cum Jean o lovea pe cerşetoare peste faţă. Capul femeii se dădu pe spate, însă ea se sprijini cu mâinile de pământ şi forfecă aerul cu picioarele, secerându-i picioarele lui Jean. Când Jean căzu la pământ şi scăpă haina împăturită din mână, cerşetoarea îşi trase picioarele, le izbi în pământ şi păru să zboare înainte, într-un arc. Într-o secundă fu în picioare, renunţând la zdrenţe.

Rahat! Este o luptătoare-cu-piciorul… o afurisită de *chassoneură,* îşi dădu seama Locke, ridicându-se în picioare cu greu. Lui Jean nu-i plăcu deloc. Locke trase de mânecile hainei şi în mâini îi apărură cele două stilete. Mişcându-se cu băgare de seamă, ţopăi peste pietre spre atacatoarea lui Jean, care îl lovea acum cu picioarele pe acesta, în timp ce Jean încerca să se rostogolească într-o parte. Locke ajunsese la trei paşi de *chassoneură,* când zgomotul făcut de o cizmă de piele îl avertiză că este cineva în spatele său. Ridică stiletul din mâna dreaptă ca şi cum ar fi vrut să o lovească pe adversara lui Jean, apoi se lăsă în jos şi se răsuci, împungând aerul orbeşte cu tăişul din stânga.

Locke se bucură imediat că se lăsase în jos; ceva zbură atât de aproape de capul său, încât îi smulse câteva fire de păr. Noul său atacator era un alt „cerşetor”, un bărbat de statura sa, care tocmai ratase să-l izbească cu un lanţ lung de fier, care i-ar fi spart capul ca pe o găoace de ou. Forţa cu care îl atacase omul îl făcu pe acesta să intre drept în vârful stiletului lui Locke, care vârî lama până la plăsele la subsuoara bărbatului. Acesta icni şi Locke îşi folosi fără nici un scrupul avantajul, lovind cu celălalt tăiş de sus în jos şi implântându-l în clavicula stângă a omului.

Locke răsuci cât putu de tare ambele lame şi omul gemu. Lanţul îi alunecă dintre degete şi se izbi zgomotos de pietre; o secundă mai târziu, Locke smulse tăişurile din trupul omului de parcă ar fi scos satârul dintr-o halcă de carne şi-l lăsă pe sărmanul individ să se prăbuşească la pământ. Îşi ridică stiletele însângerate, se răsuci şi, cu o încredere nesăbuită în forţele proprii, se repezi asupra adversarului lui Jean.

Femeia îl lovi cu piciorul, uitându-se la el cu coada ochiului. Locke primi lovitura în plin; se simţi de parcă ar fi intrat într-un zid de cărămidă. Se dădu îndărăt, împleticindu-se, şi ea profită de prilej pentru a se îndepărta de Jean (care părea destul de tăvălit) şi a se apropia de Locke. Nu mai avea zdrenţele pe ea. Locke văzu că era tânără, probabil chiar mai tânără decât el, şi că purta straie largi şi întunecate şi o jiletcă de piele subţire şi strânsă pe trup. Era therină, cu pielea destul de măslinie şi cu părul negru, împletit strâns, cuprinzându-i capul ca o coroană. Siguranţa ei dădea de înţeles că mai omorâse şi înainte.

„Nici o problemă, se gândi Locke, trăgându-se îndărăt. Şi eu am mai

omorât.” Şi-n momentul acela se împiedică de trupul bărbatului pe care tocmai îl înjunghiase.

Femeia profită imediat de avantajul conferit de pasul lui greşit. Chiar când el îşi recăpătase echilibrul, ea se învârti şi îl lovi cu piciorul drept. Acesta îl nimeri pe Locke în braţul stâng, şi el înjură când stiletul îi zbură din degetele rămase fără vlagă. Revoltat, se năpusti spre ea cu tăişul din mâna dreaptă.

Mişcându-se cu aceeaşi abilitate ca Jean, ea îi înşfăcă încheietura dreaptă cu mâna stângă, îl trase cu uşurinţă spre ea şi îl izbi cu podul palmei drepte în bărbie. Stiletul care îi mai rămăsese zbură prin întuneric ca un om care se azvârle de pe o clădire înaltă şi, deodată, cerul întunecat de deasupra sa fu înlocuit de pietre cenuşii ameninţătoare. Făcu cunoştinţă cu ele destul de tare ca să-şi simtă dinţii zăngănindu-i în gură, ca nişte zaruri într-un pahar.

Ea îl mai lovi o dată, ca să-l întoarcă pe spate şi apoi îl ţintui jos cu un picior. Prinsese unul dintre tăişurile sale şi el o privi năucit cum se apleacă, gata să-l înfigă. Mâinile îi erau amorţite, trădându-l chiar acum, şi el simţi o mâncărime nesuferită la gâtul neprotejat pe când propriul stilet se îndrepta spre acesta.

Locke nu auzi securea lui Jean înfigându-se în spatele femeii, dar văzu efectul şi ghici cauza. Femeia se smuci deodată, arcuindu-şi spatele şi lăsând stiletul să-i alunece din mână. Acesta căzu la pământ chiar lângă faţa lui Locke şi el tresări. Atacatoarea căzu în genunchi alături, răsuflând greu şi sacadat, şi apoi se răsuci. Locke putu să vadă una dintre Surorile Năbădăioase ale lui Jean înfiptă într-o pată tot mai mare şi întunecată din spatele ei, foarte aproape de şira spinării.

Jean veni lângă Locke, se aplecă şi smulse securea din spatele femeii. Aceasta icni, se prăbuşi în faţă şi fu trasă înapoi cu brutalitate de către Jean, care se aşeză în spatele ei şi îi puse tăişul securii la beregată.

— Lo… Leo! Leocanto. Te simţi bine?

— Cu toată durerea asta, ştiu sigur că nu-s mort, icni Locke.

— Bun şi-aşa. Jean apăsă şi mai tare securea, pe care o ţinea chiar de capăt, ca un bărbier care mânuieşte un brici. Hai, spune tot! Te pot ajuta să mori şi astfel să nu mai suferi, ba chiar te pot ajuta să trăieşti. Nu eşti o simplă răufăcătoare. Cine te-a pus să faci asta?

— Spatele meu, hohoti femeia, cu vocea tremurândă şi lipsită de orice urmă de ameninţare. Vă rog, vă rog, mă doare!

— Aşa şi trebuie. Cine te-a pus să faci asta? Cine te-a angajat?

— Aur, făcu Locke, tuşind. Fier alb. Te putem plăti. Dublu. Numai dă-ne un nume.

— O, pe toţi zeii, cât mai doare…

Jean o apucă de păr cu mâna liberă şi trase; ea ţipă şi îşi îndreptă spatele. Locke clipi când văzu ceea ce părea să fie o formă împănată şi

întunecată ieşindu-i din piept; bufnitura înăbuşită a săgeţii de arbaletă se auzi abia o secundă mai târziu. Jean sări înapoi, uluit, şi o lăsă pe femeie să cadă la pământ. O clipă mai târziu, se uită în spatele lui Locke şi îşi flutură ameninţător securea.

— Tu!

— La dispoziţia dumneavoastră, jupâne De Ferra!

Locke îşi răsuci capul îndeajuns ca să zărească imaginea răsturnată a femeii care îi răpise de pe stradă şi îi dusese arhontelui cu câteva nopţi în urmă. Părul său întunecat flutura despletit în bătaia vântului. Purta o jachetă neagră şi strâmtă peste o jiletcă cenuşie şi o fustă cenuşie, şi ţinea în mâna stângă o arbaletă descărcată. Se îndrepta agale spre ei, din direcţia din care veniseră. Locke gemu şi se rostogoli până ce imaginea ei reveni în poziţia normală.

Lângă el, *chassoneura*-cerşetoare horcăi încă o dată şi îşi dădu duhul.

— La *naiba!* zbieră Jean. Era cât pe ce să primesc câteva răspunsuri de la ea!

— Da' de unde, făcu agenta arhontelui. Uită-te la mâna ei dreaptă.

Atât Jean, cât şi Locke, care se ridică împleticindu-se în picioare, făcură întocmai; un cuţit subţire, cu lama încovoiată, sclipea acolo, la lumina palidă a lunilor şi a felinarelor de pe doc.

— Am fost însărcinată să vă port de grijă, zise femeia, venind lângă Locke şi zâmbind mulţumită.

— Te descurci de minune, n-am ce zice, rosti Jean, frecându-şi coastele cu mâna stângă.

— Părea să te descurci binişor, până spre sfârşit. Se uită la briceag şi dădu din cap. Uite, cuţitul ăsta are tăişul crestat. Asta înseamnă de obicei că e ceva neplăcut pe lamă. Încerca doar să câştige destul timp ca să-l poată scoate şi să-l înfigă în tine.

— Ştiu ce înseamnă un tăiş crestat, bombăni Jean, arţăgos.

— Ştii pentru cine lucrau ăştia doi?

— Am câteva ipoteze, într-adevăr.

— Şi nu ai vrea să fii drăguţă şi să le împărtăşeşti cu noi? întrebă Locke.

— Dacă aş primi ordin s-o fac, sigur că da, spuse ea, mieros.

— Zeii să-i blesteme pe verrarii ăştia şi să le dea mai multe bube pe fund decât păr pe cap, mormăi Locke.

— M-am născut în Vel Virazzo, rosti femeia.

— Ai şi un nume? întrebă Jean.

— Chiar mai multe. Toate sunt foarte frumoase, dar nici unul nu-i adevărat, răspunse ea. Voi doi puteţi să-mi ziceţi Merrain.

— Merrain. Au!

Locke tresări şi îşi masă braţul stâng cu mâna dreaptă. Jean îi puse o mână pe umăr.

— Ceva zdrelit, Leo?

— Nu cine ştie ce. Poate demnitatea şi credinţa în bunăvoinţa zeilor. Locke oftă. Am văzut oameni care ne-au urmărit în ultimele nopţi, Merrain. Bănuiesc că te-am văzut şi pe tine.

— Mă îndoiesc. Ar trebui să vă strângeţi lucrurile şi să o luaţi din loc, domnilor. În aceeaşi direcţie în care mergeaţi mai înainte. O să ajungă poliţia aici în curând şi poliţaii nu primesc ordine de la şeful meu.

Locke îşi recuperă stiletele ude şi le şterse de pantalonii bărbatului pe care îl omorâse, înainte să le strecoare înapoi în mâneci. Acum, că îi trecuse mânia provocată de luptă, Locke simţi din nou cum i se urcă mâncarea din stomac în gât, la vederea leşului, şi se îndepărtă cât putu de repede.

Jean îşi strânse haina şi îşi strecură securea în ea. În curând, mergeau toţi trei, unul lângă celălalt, Merrain la mijloc, ţinându-i de coate.

— Şeful meu, rosti ea după câteva clipe, a ţinut ca eu să vă urmăresc în această noapte şi, la momentul potrivit, să vă duc la o barcă.

— Minunat! făcu Locke. Încă o discuţie între patru ochi.

— Nu ştiu sigur. Însă, dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş spune că a găsit ceva de făcut pentru voi.

Jean aruncă o privire rapidă către cele două leşuri care zăceau în bezna dindărătul lor şi tuşi în pumnul său încleştat.

— Splendid, bombăni el. De parcă, până acum, locul ăsta a fost plictisitor şi lipsit de complicaţii.

REMINISCENŢĂ 4
Războiul Distracţiilor

1

La şase zile distanţă în nord, pe drumul de coastă din Tal Verrar, orăşelul Salon Corbeau se înalţă într-o crevasă neobişnuit de înverzită în stâncile negre de pe ţărm. Ceva mai mult decât o moşie particulară, fără a fi totuşi un sat complet funcţional, orăşelul îşi duce viaţa-i aparte în umbra înăbuşitoare a Muntelui Azar.

Pe vremea Tronului Therin, Azar-ul erupsese, îngropând trei sate şi zece mii de suflete în câteva minute. Acum, el pare să se mulţumească doar să bodogăne şi să clocească, trimiţând spre mare trâmbe învârtejite şi negre de fum, iar cârdurile de corbi zboară fără grijă pe sub fumul bătrânului vulcan ostenit. Aici încep câmpiile încinse şi prăfuite numite Adra Morcala, unde puţini oameni sălăşluiesc şi pe care nimeni nu le îndrăgeşte. Se întind, ca o mare uscată şi crăpată, până la hotarul de miazăzi al Balinel-ului, cel mai apusean şi mai pustiu canton din Regatul celor Şapte Dovlecei.

Locke Lamora intră în Salon Corbeau în cea de-a noua zi a lui Aurim, în cel de-al 78-lea An al Narăi. O iarnă blândă în apus. Trecuse un an mănos (şi mai mult) de când el şi Jean păşiseră întâia oară în Tal Verrar, şi în casa de bani blindată din spatele trăsurii închiriate de Locke zornăiau o mie de solari de aur, furaţi la biliard de la un anume Lord Landreval din Espara, care era neobişnuit de sensibil la lămâi.

Micul port care deservea orăşelul era ticsit cu ambarcaţiuni mici… iahturi, barje de agrement şi galere-cabotier cu pânze pătrate de mătase. Ceva mai departe, în larg, erau ancorate un galeon şi o goeletă, amândouă sub flamura Lashain-ului şi sub blazoane şi culori pe care Locke nu le recunoştea. Sufla o briză uşoară şi soarele era palid, mai mult argintiu decât auriu, sub răsuflarea ceţoasă a muntelui.

— Bine aţi venit în Salon Corbeau, rosti un lacheu într-o livrea neagră cu măsliniu, cu o pălărie înaltă şi neagră de fetru. Cum vă numiţi şi cum doriţi să fiţi anunţat?

O femeie în livrea aşează un buştean sub uşa deschisă a trăsurii lui Locke şi acesta ieşi, prinzându-şi mâinile la spate şi întinzându-se uşurat, înainte să sară pe pământ. Purta o mustaţă neagră, pe oală, ochelari cu ramă neagră şi păru-i era negru şi lucios; haina sa neagră şi masivă era strânsă pe trup la piept şi la umeri, însă se lărgea de la brâu până la genunchi, fluturând în spatele său precum o pelerină. Renunţase la ciorapii şi pantofii eleganţi în favoarea unor pantaloni cenuşii îndesaţi în cizme înalte până la genunchi, de un negru mat sub

un strat subţire de colb.

— Mă numesc Mordavi Fehrwight, negustor din Emberlain, răspunse el. Mă îndoiesc că va trebui să fiu anunţat, de vreme ce nu am nici un titlu însemnat.

— Foarte bine, domnule Fehrwight, spuse lacheul mieros. Doamna Saljesca se bucură de vizita dumneavoastră în Salon Corbeau şi vă doreşte sincer mult noroc în afacerile dumneavoastră.

„Se bucură de vizita dumneavoastră", observă Locke, în loc de „i-ar face mare plăcere să vă primească în audienţă". Contesa Vira Saljesca din Lashain era stăpâna absolută în Salon Corbeau; orăşelul se înălţa pe una dintre moşiile sale. Aflat la aceeaşi distanţă de Balinel, Tal Verrar şi Lashain, şi nefiind sub jurisdicţia nici unuia dintre ele, Salon Corbeau era, mai mult sau mai puţin, un loc de întâlnire autonom pentru bogătaşii de pe Coasta de Bronz.

Pe lângă permanentul du-te-vino al trăsurilor de pe drumurile de coastă şi al ambarcaţiunilor de agrement de pe mare, Salon Corbeau mai atrăgea şi o altă formă de trafic demnă de atenţie, la care Locke meditase nostalgic pe drum.

Pâlcuri răzleţe de ţărani, orăşeni săraci şi nevoiaşi de prin sate laolaltă, îşi târau picioarele istoviţi pe drumurile colbuite care duceau la moşia Doamnei Saljesca. Se revărsau în şuvoaie intermitente, dar neîncetate, îndreptându-se către straniul oraş particular de sub înălţimile întunecate ale muntelui.

Locke credea că ştie deja motivul pentru care veneau, dar următoarele zile pe care le petrecu în Salon Corbeau aveau să îi demonstreze că se înşelase amarnic.

2

La început, Locke se aşteptase să fie nevoit să călătorească pe mare până în Lashain sau chiar până în Issara pentru a face rost de ultimele piese din planul său legat de Turnul Păcatului, însă, după ce discută cu câţiva verrari mai bogaţi, se convinse că Salon Corbeau ar putea avea exact ce îi trebuia lui.

Imaginaţi-vă o vale sculptată în piatră neagră ca noaptea, pe malul mării, lungă de vreo sută cincizeci de stânjeni şi lată de cincizeci. Micul ei port se află în partea de apus, cu o plajă în formă de semilună, din nisip negru şi fin. În capătul răsăritean, un pârâu subteran iese la suprafaţă printr-o crăpătură din stânci, curgând năvalnic peste nişte lespezi aşezate în trepte. Promontoriile de deasupra acestui pârâu sunt în raza vizuală a reşedinţei Contesei Saljesca, un conac de piatră străjuit de două rânduri de ziduri crenelate… o cetăţuie în toată regula.

Pereţii văii în care se află Salon Corbeau sunt înalţi de vreo zece stânjeni şi ocupaţi de grădini terasate pe aproape întreaga lungime.

Ferigi groase, viţe răsucite, orhidee îmbobocite, pomi şi măslini… toate înfloresc acolo, o perdea sănătoasă de maro şi verde în contrast viu cu negrul stâncilor, cu mici ţevi de apă care şerpuiesc pe acolo pentru a se asigura că paradisul artificial al Saljescăi nu piere din pricina setei.

În chiar centrul văii se află un stadion circular, şi grădinile de pe ambele părţi ale acestei structuri de piatră împart zidurile cu câteva zeci de clădiri îndesate din piatră şi lemn lăcuit. Un oraş în miniatură se sprijină pe catalige, platforme şi terase, împrejmuit în mod fermecător de alei şi scări la fiecare nivel.

Locke se plimbă pe aceste alei în după-amiaza în care sosise, căutându-şi ţinta finală cu o sublimă lentoare… se aştepta să rămână aici mai multe zile, dacă nu chiar săptămâni. Salon Corbeau, asemenea caselor de noroc din Tal Verrar, atrăgea nenumăraţi pierde-vară bogaţi. Locke trecea printre negustorii verrari şi nobilii lashani, printre vlăstarele Dovleceilor apuseni, pe lângă doamnele de onoare nesse (sau mai degrabă doamne cu greutate, încărcate cu mai multe ţesături aurite decât crezuse Locke vreodată că este posibil) şi familiile de moşieri pe care le slujeau. Ici şi colo fu convins că observă chiar şi camorri, cu pielea măslinie şi trufaşi, deşi din fericire nici unul dintre ei nu era atât de important ca să-l recunoască.

Atât de multe gărzi de corp, şi atât de multe corpuri de păzit! Corpuri şi feţe bogate; oameni care îşi puteau permite alchimia şi doftoriceala de cuviinţă pentru suferinţele lor. Nu tu răni purulente, tumori faciale, dinţi strâmbi ieşind din gingii sângerânde sau feţe copleşite de vlagă. O fi fost mulţimea de la Turnul Păcatului mai exclusivistă, însă oamenii de-aici erau şi mai rafinaţi, şi mai cocoloşiţi. Unii dintre ei erau urmaţi peste tot de muzicieni plătiţi, astfel încât nici măcar micile călătorii de câteva zeci de metri să nu fie ameninţate de pericolul plictiselii. Bogătaşi, bărbaţi şi femei laolaltă, împrăştiau bani în stânga şi-n dreapta lui Locke, pe acordurile muzicii. Până şi un om ca Mordavi Fehrwight ar fi cheltuit mai puţin pe mâncarea dintr-o lună decât aruncau unii dintre ei zilnic doar ca să fie băgaţi în seamă la micul dejun.

Venise în Salon Corbeau pentru aceşti oameni; nu ca să-i jefuiască, de data aceasta, ci ca să se folosească de traiul lor îndestulat. Acolo unde îşi făceau cuib bogaţii ca nişte păsări cu pene strălucitoare, se iveau de îndată şi cei care le asigurau luxul şi serviciile de care aveau nevoie. Salon Corbeau avea o comunitate permanentă de croitori, fabricanţi de stofe şi de instrumente muzicale, sticlari, alchimişti, furnizori de alimente, entertainers şi dulgheri. O comunitate mică, negreşit, dar cu o reputaţie deosebită, potrivită pentru patronajul aristocraţiei şi cu preţuri pe măsură.

Aproape în mijlocul galeriei de sud din Salon Corbeau, Locke găsi

prăvălia pentru care bătuse atâta drum ca să o viziteze… o clădire de piatră destul de lungă, cu două caturi şi fără ferestre pe partea dinspre alee. Pe semnul din lemn de deasupra singurei uşi stătea scris:

DL BAUMONDAIN ŞI FIICELE
INSTRUMENTE CASNICE
ŞI MOBILĂ RAFINATĂ CU PROGRAMARE

Pe uşa prăvăliei Baumondain se afla o ornamentaţie cu cartuşe, blazonul familiei Saljesca (aşa cum îl zărise Locke pe flamurile ce fluturau ici şi colo şi pe cingătorile străjerilor din Salon Corbeau), ceea ce reprezenta o autorizaţie personală din partea Doamnei Vira pentru obiectele produse acolo. Acest lucru conta mai puţin pentru Locke, de vreme ce ştia prea puţine despre gustul Saljescăi pentru a-l evalua în vreun fel… însă reputaţia lui Baumondain ajunsese până în Tal Verrar.

Avea să trimită un *Mesager* la prima oră a dimineţii, aşa cum se cuvenea, şi să ceară o întrevedere pentru a discuta despre nişte scaune mai deosebite de care avea nevoie.

3

La al doilea ceas al după-amiezii următoare, o ploaie blândă şi caldă cădea peste oraş; o ploaie uşoară şi măruntă ce anina în văzduh mai mult ca o ceaţă jilavă decât ca o cădere de apă. Coloane nedesluşite de ceaţă se învârtejeau printre plante şi pe deasupra văii, şi aleile scăpaseră, măcar de această dată, de mare parte din traficul pe roţi. Nori cenuşii se aşezaseră ca o salbă pe muntele negru şi înalt din nord-vest. Locke se afla în faţa uşii prăvăliei Baumondain, cu apa picurându-i pe ceafă, şi ciocăni puternic de trei ori.

Uşa se deschise imediat spre interior; un bărbat vânos de vreo cincizeci de ani îl privi pe Locke prin nişte ochelari rotunzi. Purta o tunică simplă de bumbac, prinsă deasupra coatelor, care dezvăluia astfel pe braţele sale uscăţive tatuajele breslei, în verde şi negru şters, şi un şorţ lung de piele cu cel puţin şase buzunare vizibile în partea din faţă. În cele mai multe dintre acestea se vedeau unelte; dintr-unul se iţea căpşorul unui pisoi cenuşiu.

— Domnul Fehrwight? Mordavi Fehrwight?

— Sunt foarte bucuros că v-aţi putut face timp pentru mine, începu Locke. Vorbea cu un slab accent vadran, destul cât să sugereze faptul că se trăgea din îndepărtata miazănoapte. Se hotărâse să fie leneş de această dată şi să-l lase pe Fehrwight să fie pe cât de fluent în therină era posibil. Locke întinse mâna dreaptă ca să dea noroc. În stânga purta o geantă neagră de piele, cu o încuietoare de fier la cataramă. Jupân Baumondain, presupun?

— Nimeni altul. Intraţi, domnule, nu mai staţi în ploaie. Doriţi

cafea? Îngăduiţi-mi să vă ofer o ceaşcă în schimbul hainei.

— Vă mulţumesc. Foaierul prăvăliei Baumondain era o încăpere înaltă şi confortabil lambrisată, luminată de mici felinare aurii prinse în firidele din pereţi. O tejghea cu uşă batantă ocupa partea din spate a încăperii, şi dincolo de ea Locke putu zări rafturi încărcate cu mostre de lemn, pânză, ceară şi uleiuri în borcane de sticlă. Locul mirosea a lemn şlefuit, un zgomot surd şi plăcut. În faţa tejghelei se afla un mic spaţiu de stat jos, unde se găseau două scaune meşteşugite desăvârşit, cu perne negre de catifea, pe un covor.

Locke îşi aşeză geanta la picioare, se răsuci pentru a-i îngădui lui Baumondain să-l ajute să-şi dea jos haina neagră şi udă, îşi ridică iarăşi geanta şi se aşeză în scaunul cel mai apropiat de uşă. Dulgherul îi atârnă haina lui Locke de un cârlig de aramă prins în perete.

— Scuzaţi-mă o clipă, vă rog, rosti el şi trecu în spatele tejghelei. Din noua sa poziţie, Locke putu să vadă că o uşă acoperită cu pânză dădea dinspre tejghea către ceea ce bănuia că era atelierul. Baumondain trase pânza la o parte şi strigă: Lauris! Cafeaua!

Din atelier veni un răspuns înăbuşit care îl mulţumi, şi omul se grăbi să treacă de cealaltă parte a tejghelei pentru a-şi lua locul în scaunul de lângă Locke, încreţindu-şi faţa brăzdată de riduri într-un zâmbet primitor. Câteva clipe mai târziu, pânza se dădu iarăşi în lături şi din atelier se ivi o fată pistruiată de vreo cincisprezece-şaisprezece ani, cu părul castaniu, zveltă precum tatăl său, dar cu muşchi mai proeminenţi la braţe şi la umeri. Aducea o tavă de lemn cu ceşti şi urcioare de argint şi, când intră pe uşa batantă, Locke văzu că tava avea picioare, asemenea unei măsuţe foarte joase.

Aşeză serviciul de cafea între Locke şi tatăl ei, puţin într-o parte, şi înclină uşor capul către Locke.

— Fiica mea cea mare, Lauris, făcu jupânul Baumondain. Lauris, acesta este domnul Fehrwight, din Casa de bel Sarethon, din Emberlain.

— Încântat, zise Locke.

Lauris era destul de aproape ca el să poată vedea că avea părul plin de rumeguş.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule Fehrwight. Lauris înclină iarăşi capul, se pregăti să se retragă, dar observă pisoiul care îşi iţea capul din buzunarul de la şorţul tatălui său. Tată, ai uitat de Vioi. Doar nu vrei să ţi se pună în cafea?

— Da? Vai, ai dreptate! Baumondain se aplecă şi scoase pisoiul din Şorţ. Locke fu uimit să vadă cât de moale era acesta în mâinile sale, cu picioarele şi coada lăsate în jos şi cu căpşorul bălăngănindu-se; ce pisoi care se respectă doarme când este înhăţat şi purtat prin aer? Locke îşi primi răspunsul când Lauris îl luă pe Vioi în mâini şi se întoarse ca să plece. Ochişorii pisoiului erau holbaţi şi complet albi.

— Făptura aceea a fost Îmblânzită! rosti Locke cu o voce joasă, după ce Lauris ajunsese înapoi în atelier.

— Mă tem că da, recunoscu dulgherul.

— Nu am mai văzut aşa ceva. Dar în ce scop, la o pisică?

— În nici un scop, domnule Fehrwight, în nici un scop. Zâmbetul lui Baumondain i se şterse de pe chip, înlocuit de o expresie precaută şi stânjenită. Însă nu am avut nimic de-a face cu asta. Fata mea cea mică, Parnella, l-a găsit abandonat în spatele Vilei Verdante.

Baumondain se referea la hanul imens de lux, unde trăgeau cei din clasa de mijloc când vizitau Salon Corbeau, cei bogaţi care nu erau oaspeţii personali ai Doamnei Saljesca. Locke însuşi stătea acolo.

— Al naibii de ciudat!

— Îi zicem Vioi ca un soi de glumă, deşi nu face mai nimic. Trebuie să fie îndemnat ca să mănânce şi ca să… îşi facă nevoile. Parnella a spus că ar fi fost mai bine pentru el dacă-i spărgeam capul, însă Lauris nici nu a vrut să audă una ca asta, aşa că nu am putut-o refuza. Pesemne că mă socotiţi un om slab şi senil.

— Deloc, făcu Locke, scuturând din cap. Lumea este şi-aşa destul de crudă, fără să mai trebuiască să ne aducem şi noi contribuţia la asta; vă dau dreptate. Voiam să spun că este al naibii de ciudat ca un om să facă aşa ceva.

— Domnule Fehrwight. Dulgherul îşi trecu limba peste buze, agitat. Îmi păreţi un om milos şi cred că înţelegeţi faptul că… poziţia noastră aici este foarte avantajoasă pentru afaceri. Fiicele mele vor primi o moştenire frumuşică, după ce le voi lăsa prăvălia pe mână. Sunt anumite… sunt anumite lucruri la Salon Corbeau, lucruri care se petrec aici şi în care noi, meşteşugarii… nu ne băgăm nasul. Nu trebuie să facem asta. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Înţeleg, zise Locke, dorind să-l ţină pe om în toane bune. Totuşi, îşi notă în gând să cerceteze ce îl deranja pe dulgher. Înţeleg pe deplin. Aşa că haideţi să nu mai vorbim despre asta şi să trecem la afaceri.

— Vă sunt recunoscător, spuse Baumondain, răsuflând uşurat. Cum vă beţi cafeaua? Am miere şi frişcă.

— Miere, vă rog.

Baumondain turnă cafea aburindă din ibricul de argint într-o ceaşcă de sticlă groasă şi puse miere cu linguriţa până ce Locke îl opri cu un semn din cap. Locke sorbi din ceaşcă în timp ce Baumondain îşi bombarda cafeaua cu destulă frişcă încât aceasta căpătă o nuanţă cafenie. Era un soi de calitate, aromat şi foarte fierbinte.

— Complimentele mele, mormăi Locke cu limba uşor opărită.

— Este din Issara. Cei din casa Doamnei Saljesca par să tânjească mereu după chestia asta, replică dulgherul. Noi, ceilalţi, cumpărăm ce mai apucăm de pe la negustori, când mai vin pe-aici. Şi-acum,

mesagerul pe care l-aţi trimis mi-a spus că doriţi să discutaţi despre o comandă mai deosebită.

— Da, aşa este, făcu Locke. Deosebită, cu o formă şi o întrebuinţare care v-ar putea părea excentrice. Vă asigur că sunt cât se poate de serios.

Locke îşi puse cafeaua pe masă şi luă geanta în poală, apoi scoase o cheiţă din buzunarul vestei şi descuie încuietoarea. Scoase dinăuntru câteva foi împăturite de pergament.

— Cred că vă este cunoscut, continuă el, stilul din perioada târzie a Tronului Therin? Cel din ultimii ani, chiar înainte ca Talathri să moară în bătălia împotriva Magilor-Juruiţi?

Puse pe masă una dintre foile de pergament, iar Baumondain îşi dădu jos ochelarii pentru a o examina mai bine.

— A, da, rosti dulgherul în şoaptă. Barocul Talathri, cunoscut şi ca Ultima Înflorire. Da, am mai făurit obiecte în acest stil şi înainte… Lauris, de asemenea. Vă interesează stilul?

— Am nevoie de un set de scaune, rosti Locke. Patru la număr, cu spătar de piele, din semilună-forfecată lăcuită, cu gravuri de aur.

— Semiluna-forfecată este un lemn destul de pretenţios, potrivit numai în anumite situaţii. Pentru o folosire îndelungată, sunt sigur că aţi prefera scoruşul.

— Stăpânul meu, explică Locke, are nişte gusturi foarte precise, chiar dacă mai ciudate. El a insistat în privinţa semilunii-forfecate, ba chiar în repetate rânduri, pentru a se asigura că i-am înţeles dorinţa.

— Ei bine, dacă le-aţi fi vrut cioplite din marţipan, bănuiesc că ar fi trebuit să vă fac pe plac… atâta vreme cât înţelegeţi, desigur, că v-am avertizat în privinţa lor.

— Fireşte. Vă asigur, jupâne Baumondain, că nu veţi fi tras la răspundere pentru nimic din ce se va întâmpla cu aceste scaune, odată ce ies din atelierul dumneavoastră.

— A, eu garantez întotdeauna pentru obiectele pe care le făurim aici, dar nu pot face ca un lemn moale să fie tare, domnule Fehrwight! În cazul acesta, am câteva cărţi cu ilustraţii excelente ale acestui stil. Artistul dumneavoastră v-a oferit o variantă bună pentru început, însă aş dori să vă prezint o gamă mai variată din care să alegeţi…

— Bineînţeles, făcu Locke şi sorbi mulţumit din cafea, în timp ce dulgherul se ridică şi se duse din nou la uşa atelierului.

— Lauris, strigă Baumondain, adu-mi cele trei volume de Velonetta… Da, acelea.

Se întoarse un moment mai târziu cu trei tomuri grele şi legate în piele purtând patina vremii şi a unor conservanţi alchimici piperaţi.

— Velonetta, rosti el, punându-şi cărţile în poală. Aţi auzit de ea? Nu? A fost cea mai de seamă cărturară din Ultima Înflorire. Există doar şase exemplare ale operei sale în toată lumea, din câte ştiu eu.

Majoritatea paginilor se concentrează pe sculptură, pictură, muzică, alchimie… dar sunt şi câteva pasaje meşteşugite despre mobilier, nişte nestemate ce merită exploatate. Vă rog…

Îşi petrecură următoarea jumătate de ceas cufundaţi în schiţele pe care le adusese Locke şi în paginile pe care dorea să i le arate Baumondain. Ajunseră împreună la un compromis potrivit asupra felului în care urmau să arate scaunele pe care avea să le primească „domnul Fehrwight". Baumondain aduse un condei şi mâzgăli nişte notiţe neciteţe. Locke nu se gândise până atunci cât de multe detalii trebuie luate în considerare când se făureşte ceva atât de simplu precum un scaun; după ce isprăviră de discutat despre picioare, întăriturii, umpluturi de perne, piei, ornamentaţii cu cartuşe şi tâmplărie, Locke îşi simţi creierul pe punctul de a plesni.

— Excelent, jupâne Baumondain, excelent, spuse el, cu toate acestea. Întocmai ce aveam în minte, în lemn de semilună-forfecată, lăcuit cu negru, cu foiţă de aur peste nituri şi peste gravurile decorative. Trebuie să pară de parcă ar fi fost aduse ieri de la curtea împăratului Talathri, noi şi nearse.

— A, făcu dulgherul, în cazul acesta mai apare o problemă, cât se poate de delicată. Fără a intenţiona să vă ofensez cumva, trebuie să precizez că aceste obiecte nu vor trece niciodată drept originale. Vor fi reproduceri fidele ale stilului, imitaţii perfecte, de o calitate pe măsura *oricărui* mobilier din lume… însă un expert îşi va putea da seama. Sunt puţini asemenea oameni şi la distanţe mari unul de celălalt, dar un expert nu va confunda niciodată cea mai strălucită reproducere cu un original, oricât de modest. Acelea au avut veacuri întregi la dispoziţie ca să se decoloreze; acestea vor fi vizibil noi.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, jupâne Baumondain. Nu vă fie teamă; aceste scaune sunt comandate strict în scopuri excentrice, nu pentru a înşela pe cineva. Nimeni nu va pretinde vreodată că aceste scaune sunt originale, pe cuvântul meu. Iar omul care le va primi chiar este un asemenea expert.

— Foarte bine, atunci, foarte bine. Altceva?

— Ar mai fi ceva, făcu Locke, care păstrase două foi de pergament acoperite cu schiţe, punându-le acum pe masă. Acum că am stabilit modelul pentru setul de scaune, asta… sau ceva foarte asemănător, supus ajustărilor dumitale mult mai pricepute… trebuie să fie inclusă în planuri.

Pe măsură ce Baumondain înţelese semnificaţia schiţelor, sprâncenele i se arcuiră treptat, până ce părură să atingă poziţia maximă pe care o permitea fruntea şi, odată ajunse în vârf, se lăsară din nou în jos, asemenea unor săgeţi.

— Este o ciudăţenie de necrezut, rosti el în cele din urmă. Ceva foarte ciudat de introdus… Nu sunt deloc sigur…

— Este esenţial, îl întrerupse Locke. Aşa ceva sau ceva foarte asemănător în limitele discreţiei dumneavoastră. Este absolut necesar. Trebuie să înţelegeţi că stăpânul meu nu va face comanda de scaune decât dacă aceste caracteristici sunt încorporate în ele. Nu contează preţul.

— Se poate face, zise dulgherul după câteva secunde de gândire. Se poate, dacă ajustăm puţin aceste modele. Cred că înţeleg ce aveţi de gând, ba pot să şi aduc nişte îmbunătăţiri planului… chiar trebuie, dacă aceste scaune vor fi folosite drept scaune. Pot să vă întreb de ce este necesar aşa ceva?

— Stăpânul meu este un tip în vârstă, foarte cumsecade, dar, aşa cum v-aţi putut da seama până acum, este şi foarte excentric şi are o teamă bolnăvicioasă de foc. Îi este teamă că va rămâne blocat în birou sau în turnul unde are biblioteca în caz de incendiu. Cred că înţelegeţi cum ar putea aceste mecanisme să-l liniştească sufleteşte?

— Cred că da, mormăi Baumondain, reticenţa sa nedumerită preschimbându-se în interesul produs de o provocare profesională pe măsură ce vorbea.

După aceea urmă o scurtă tocmeală, cât se poate de politicoasă, cu privire la detalii care mai de care mai mărunte, până când Locke izbuti în cele din urmă să obţină un preţ de la Baumondain.

— În ce monedă doriţi să achitaţi, domnule Fehrwight?

— Am presupus că solarii ar fi indicaţi.

— Să zicem… şase solari pe scaun? rosti Baumondain cu nonşalanţă prefăcută; era o ofertă iniţială neruşinată, chiar şi pentru obiecte de lux.

Era de aşteptat ca Locke să se tocmească. În schimb, el surâse şi încuviinţă.

— Dacă preţul este de şase pe scaun, atunci şase să fie.

— O, făcu Baumondain, aproape prea surprins ca să se mai bucure. O! Foarte bine! Voi primi bucuros biletul dumneavoastră de bancă.

— Deşi nu aş zice nu în împrejurări obişnuite, haideţi să procedăm altfel de data asta, pentru a ne fi mai uşor amândurora. Locke scoase din geantă o pungă cu bani, din care numără 24 de solari de aur pe măsuţa de cafea sub privirile încântate ale lui Baumondain. Poftiţi, în avans. Prefer să iau banii cu mine când vin în Salon Corbeau. Orăşelul ăsta are nevoie de un cămătar.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Fehrwight, vă mulţumesc! Nu mă aşteptam… staţi doar să aduc un ordin de plată şi câteva documente pe care să le luaţi cu dumneavoastră, şi totul este stabilit.

— Îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare… aveţi toate materialele necesare pentru comanda stăpânului meu?

— A, da! Vă pot spune asta dintr-un foc.

— Le aveţi depozitate aici, în prăvălia dumneavoastră?

— Întocmai, domnule Fehrwight.

— Cam cât timp credeţi că va dura până să fie gata comanda?

— Hmmm… punând la socoteală şi celelalte sarcini, şi cerinţele dumneavoastră… şase săptămâni, poate şapte. Vă veţi întoarce chiar dumneavoastră să le luaţi sau vreţi să vi le expediem noi?

— Cât despre asta, speram să ajungem la o înţelegere mai avantajoasă.

— A, păi… de vreme ce aţi fost atât de cumsecade, sunt sigur că îmi pot modifica programul. Să zicem cinci săptămâni?

— Jupâne Baumondain, dacă dumneavoastră şi fiicele dumneavoastră aţi lucra *numai* la comanda stăpânului meu, începând chiar din această după-amiază, şi în cel mai rapid ritm posibil… cât de mult credeţi că v-ar lua?

— O, domnule Fehrwight, domnule Fehrwight, trebuie să înţelegeţi că am şi alte comenzi care aşteaptă, pentru clienţi sus-puşi. Oameni *de vază,* dacă mă înţelegeţi.

Locke mai puse patru monede de aur pe măsuţa de cafea.

— Domnule Fehrwight, fiţi rezonabil! Sunt doar nişte scaune! Îmi voi concentra toate eforturile pentru a vă executa comanda cât se poate de repede, dar nu îmi pot neglija pur şi simplu ceilalţi clienţi sau obiectele lor…

Locke puse alte patru monede pe masă, alături de grămăjoara de dinainte.

— Domnule Fehrwight, vă rog, v-am fi asigurat eforturile noastre exclusive şi pentru mai puţin de-atât, *dacă* nu am fi avut deja clienţi de mulţumit! Cum le-aş putea explica lor aşa ceva?

Locke puse încă şase monede între cele două grămăjoare de patru, clădind un turnuleţ.

— Cât s-a făcut acum, Baumondain? 40 de solari, când eraţi mulţumit cu numai 24?

— Domnule, vă rog, singura mea grijă este ca oamenii care au făcut comenzi înaintea stăpânului dumneavoastră să aibă întâietate, după cum se cuvine.

Locke oftă şi trânti încă zece solari pe măsuţa de cafea, dărâmând turnuleţul şi golindu-şi punga.

— Puteţi suferi din pricina lipsei materialelor. Vreun lemn esenţial, vreun ulei sau vreo piele. Trebuie să trimiteţi după ele; şase zile până în Tal Verrar, şase zile îndărăt. Sunt sigur că vi s-a mai întâmplat. Sunt sigur că le puteţi explica oamenilor.

— O, dar toată bătaia de cap; o să se enerveze atât de mult…

Locke scoase încă o pungă cu bani din geantă şi o îndreptă ca un pumnal în faţa sa.

— Daţi-le înapoi o parte din bani. Poftim, mai luaţi de la mine.

Mai vărsă pe masă câteva monede, la întâmplare. Zornăitul

metalului pe metal răsună în foaier.

— Domnule Fehrwight, făcu dulgherul, dar cine *sunteţi* dumneavoastră?

— Un om care ţine morţiş să aibă scaunele astea. Locke lăsă punga pe jumătate plină să cadă pe mormanul de galbeni de lângă ibricul de cafea. O sută de solari. Amânaţi-vă celelalte întrevederi, lăsaţi deoparte celelalte comenzi, cereţi-vă scuzele necesare şi daţi banii înapoi cui trebuie. Cât timp vă va lua?

— Cam o săptămână, murmură resemnat Baumondain.

— Deci sunteţi de acord? Până sunt gata cele patru scaune, aceasta este Prăvălia de Mobilier Fehrwight? Mai am aur în casa de bani de la Vila Verdante. Veţi fi nevoit să mă omorâţi ca să mă opriţi să vi-l bag pe gât dacă mă refuzaţi. Deci ne-am înţeles?

— Cu ajutorul zeilor, da!

— Atunci să batem palma. Dumneavoastră apucaţi-vă de cioplit, iar eu voi începe să pierd timpul pe la han. Daţi-mi de ştire dacă este nevoie să inspectez ceva. Voi rămâne aici până isprăviţi.

4

— După cum puteţi vedea, nu am nimic în mâini şi este de neconceput că aş putea ascunde ceva în mânecile unei tunici atât de bine croite.

Locke şedea în faţa oglinzii înalte din apartamentul său de la Vila Verdante, îmbrăcat doar cu pantaloni şi cu o tunică subţire din mătase fină. Mânecile tunicii era suflecate la încheieturi şi el se uita ţintă la imaginea din oglindă.

— Totodată, mi-ar fi cu neputinţă să scot un pachet de cărţi de nicăieri… dar ce-i ăsta?

Îşi mişcă mâna dreaptă spre oglindă, cu o fluturare teatrală, şi din ea îi alunecă neîndemânatic un pachet de cărţi, împrăştiindu-se pe podea de-a valma.

— O, pe toţi dracii! bombăni Locke.

Avea o săptămână de timp liber la dispoziţie şi îşi îmbunătăţea prestidigitaţia cu o încetineală chinuitoare. Locke îşi îndreptă în curând atenţia asupra aşezământului curios din inima orăşelului, motivul pentru care atât de mulţi pierde-vară bogaţi veneau în pelerinaj acolo şi motivul pentru care atât de mulţi nevoiaşi deznădăjduiţi şi împilaţi înghiţeau colbul ridicat de trăsurile acestora, târându-şi picioarele către acelaşi loc.

Jocul se chema Războiul Distracţiilor.

Stadionul Doamnei Saljesca era o miniatură a legendarei *stadia ultra* din Therim Pel, completat cu douăsprezece statui de marmură înfăţişându-i pe zei, înfrumuseţând exteriorul din firide înalte săpate în Piatră. Corbii se cocoţau pe capetele şi umerii lor divini, croncănind

cu jumătate de gură la mulţimea care fremăta la porţi. În timp ce îşi croia drum prin vacarm, Locke observă toate soiurile de slujitori pe care şi le putea închipui cineva. Vedeai acolo doftori care-i cicăleau pe bătrâni, purtători de lectici transportându-i pe cei bicisnici (sau pe cei de-a dreptul leneşi), muzicieni şi jongleri, străjeri, tălmaci şi zeci de bărbaţi şi de femei care fluturau evantaie sau ţineau umbrele de soare ţesute din mătase, părând simple ciuperci şubrede de-un stat de om, urmându-şi stăpânii pe sub soarele tot mai puternic al dimineţii.

Deşi se spunea că terenul Arenei Imperiale fusese atât de mare încât nici cel mai bun arcaş nu ar fi putut trage o săgeată dintr-un capăt în celălalt, terenul de agrement al Saljescăi avea doar 25 de stânjeni în diametru. Nu avea locuri propriu-zise; pereţii netezi de piatră se înălţau şase metri deasupra terenului plat şi erau încununaţi de loje de lux ale căror pavilioane de pânză fluturau uşor în adierea vântului.

De trei ori pe zi, străjerii cu livrea ai Doamnei Saljesca deschideau porţile publice pentru ca vizitatorii cei mai înstăriţi din Salon Corbeau să poată intra. Într-o singură tribună (care oferea o perspectivă cât de cât bună) se putea intra gratis, însă vasta majoritate a spectatorilor de pe stadion preferau să ocupe locuri şi loje de lux, care trebuiau rezervate la un preţ piperat. Oricât de neelegant ar fi fost, Locke alese să stea în picioare la primul său Război al Distracţiilor. Un necunoscut precum Mordavi Fehrwight nu avea nici o reputaţie de apărat.

Pe terenul arenei se afla o tablă cu pătrate de marmură, negre şi albe, cu latura de jumătate de stânjen fiecare. Pătratele erau douăzeci-pe-douăzeci, precum o uriaşă tablă de Prinde-Ducele. Dacă în acel joc se foloseau mici piese de lemn sau fildeş sculptat, pe terenul de joacă al Saljescăi piesele erau vii. Sărmanii şi nevoiaşii ocupau acel teren, câte patruzeci de fiecare parte, purtând tunici de zale albe sau negre pentru a putea fi deosebiţi între ei. Acesta era ciudatul motiv pentru care riscau să străbată drumul lung şi anevoios până la Salon Corbeau.

Locke descoperise deja că în spatele stadionului Doamnei Saljesca se aflau două barăci mari, straşnic păzite, unde erau duşi nevoiaşii după ce soseau în Salon Corbeau. Acolo erau siliţi să se spele şi li se dădeau două mese sărăcăcioase pe zi pe toată durata şederii, care putea să se prelungească la nesfârşit. Fiecare „aspirant”, cum li se zicea, primea un număr. De trei ori pe zi, se efectuau trageri la sorţi şi erau alese două echipe de câte patruzeci de oameni pentru următorul Război al Distracţiilor. Singura regulă a războiului era ca piesele vii să poată sta în picioare, să se poată mişca şi să se supună ordinelor; cei mai tineri dintre participanţi erau copii de opt-nouă ani. Cei care refuzau să participe când era extras numărul lor, fie şi o singură dată numai, erau daţi afară din orăşelul Saljescăi şi li se interzicea să se mai întoarcă. Fără provizii şi antrenament, această azvârlire pe străzi în tărâmul uscat dimprejur echivala cu o condamnare la moarte.

Aspiranţii erau mânaţi în arenă de vreo douăzeci dintre străjerii Saljescăi, înarmaţi cu scuturi încovoiate şi cu bâte din lemn lăcuit. Aceştia erau bărbaţi vânjoşi şi femei care se mişcau cu siguranţa naturală dată de o experienţă îndelungată; nici măcar o răzvrătire generală a aspiranţilor nu ar fi avut sorţi de izbândă împotriva lor. Străjerii îi aliniau pe aspiranţi în poziţiile de start pe tabla de joc, patruzeci de „piese" albe şi patruzeci de „piese" negre, cu şaisprezece pătrate între cele două oşti aşezate pe două rânduri.

În capetele stadionului se aflau două tribune speciale, una drapată în mătase neagră, iar cealaltă în alb. Lojele de aici erau rezervate cu mult timp înainte de o listă de aşteptare, cam în acelaşi fel în care clienţii unei case de noroc îşi rezervau mese de biliard sau separeuri de joc la anumite ore. Cel care rezerva o lojă dobândea dreptul de a fi comandantul absolut al culorii sale pe durata unui război.

În acea dimineaţă, despotul Alb era o tânără vicontesă lashani, a cărei suită părea tot atât de neliniştită cu privire la întreaga tărăşenie pe cât era ea de entuziastă; oamenii ei păreau să facă tot felul de însemnări şi să consulte tabele. Despotul Negru era un iridani între două vârste, cu înfăţişarea îndestulată şi calculată a unui negustor prosper. Îi avea alături în tribună pe cei doi copii ai săi, un băiat şi o fată.

Deşi piesele vii puteau purta (cu acordul ambilor jucători) anumite tunici de zale speciale care le ofereau privilegii neobişnuite sau mişcări suplimentare, regulile acestui Război al Distracţiilor păreau să fie aceleaşi ca în Prinde-Ducele, fără nici o deosebire. Cei doi jucători începură să-şi strige ordinele şi jocul se desfăşură încet, cu piesele albe şi negre târându-şi agitate picioarele unele către celelalte, acoperind treptat distanţa dintre forţele opozante. Locke era nedumerit de reacţia mulţimii de pe stadion.

Erau cel puţin şaizeci-şaptezeci de spectatori în loje, împreună cu un număr dublu de slujitori, gărzi de corp, asistenţi şi mesageri la îndemână, fără a mai pune la socoteală ospătarii în livreaua Saljescăi care se grăbeau de colo colo pentru a le îndeplini toate poftele. Zumzetul lor de anticipaţie nerăbdătoare părea cu totul nelalocul său, ţinând cont de ritmul anevoios în care se desfăşurau ostilităţile pe tabla de joc.

— Ce naiba este atât de fascinant? bombăni Locke în vadrană.

Şi atunci fu luată prima piesă, iar Demonii intrară pe terenul de joc.

Despotul Alb îşi plasase în mod deliberat în calea primejdiei una dintre „piese", un bărbat între două vârste. O parte a oştirii sale pândea în spate, într-o capcană evidentă, însă despotul Negru părea să fi socotit că schimbul merită osteneala. La ordinele strigate de un aghiotant Negru, o adolescentă în negru avansă în diagonală de pe un pătrat şi îl atinse pe umăr pe bărbatul între două vârste. Acesta îşi lăsă

bărbia în piept şi aplauzele apreciative ale mulţimii fură acoperite o clipă mai târziu de un răcnet sălbatic ce se ridică de undeva departe, din partea stângă a lui Locke.

Şase bărbaţi pătrunseră în arenă printr-o intrare lăturalnică, îmbrăcaţi în costume complicate de piele, cu dungi negre-portocalii; chipurile le erau acoperite de măşti groteşti, de un portocaliu aprins ca o văpaie, şi pe spate le atârnau coame sălbatice de păr negru. Îşi ridicară braţele în aer, răcnind şi urlând fără noimă, şi mulţimea îi ovaţionă când străbătură arena pentru a ajunge la bărbatul în alb care se trăgea înapoi de frică. Demonii îl înşfăcară de braţe şi de păr; fu azvârlit, plângând în hohote, în afara tablei de joc şi prezentat mulţimii ca un animal dus la tăiere. Unul dintre Demoni, un bărbat cu o voce bubuitoare, arătă spre despotul Negru şi strigă:

— Anunţă pedeapsa!

— Vreau eu s-o anunţ, rosti băieţelul din tribuna negustorului.

— Ne-am înţeles ca sora ta să fie prima. Theodora, alege pedeapsa.

Fetiţa se uită pe teren concentrată, apoi îi şopti ceva tatălui ei.

Acesta îşi drese glasul şi strigă:

— Vrea ca străjerii să-l bată cu bâtele. Peste picioare!

Şi asta se şi întâmplă; Demonii îl ţinură strâns pe bărbatul care se zvârcolea şi se zbătea, cu picioarele întinse, în timp ce doi străjeri îndatoritori se ocupară de el. Sunetul făcut de bâtele lor răsună peste arenă; îi învineţiră coapsele, tibiile şi gambele până când Demonul-şef le făcu semn să se oprească. Spectatorii aplaudară politicos (deşi nu cu foarte mare entuziasm, observă Locke), iar Demonii îl târâră în afara stadionului pe bărbatul tremurând şi însângerat.

Se întoarseră foarte curând; un Alb scosese un Negru la următoarea mutare.

— Anunţă pedeapsa! răsună iarăşi în arenă.

— Vând dreptul pentru cinci solari, strigă vicontesa lashani. Primului client.

— Plătesc eu, strigă un bătrân din tribune, îmbrăcat în straturi de catifea şi de ţesături aurite. Demonul-şef arătă spre el, iar omul îi făcu un semn unui slujitor în redingotă ce se afla chiar în spatele lui. Slujitorul azvârli o pungă unuia dintre străjerii Saljescăi, care o duse în jumătatea despotului Alb şi o azvârli în tribuna acesteia. După aceea Demonii o târâră pe tânăra îmbrăcată în straie negre în faţa bătrânului, ca să o examineze. După o clipă de gândire exagerată, acesta strigă:

— Smulgeţi-i hainele de pe ea!

Tunica de zale şi fusta murdară de bumbac ale femeii fură smulse de mâinile hrăpăreţe ale Demonilor; în câteva secunde, femeia fu despuiată până la piele. Părea hotărâtă să nu se dea în spectacol asemenea bărbatului de dinainte; îl privi duşmănos şi aspru pe bătrân,

chit că acesta ar fi putut fi vreun mic nobil sau prinţ negustor, şi nu scoase nici un cuvânt.

— Doar atât? strigă Demonul-şef.

— A, nu, făcu bătrânul. Smulgeţi-i şi părul!

Mulţimea izbucni în aplauze şi scandări când auzi asta, iar femeia dădu semne de teamă pentru prima oară. Avea o chică de păr negru şi lucios care-i cobora până la brâu, ceva cu care se putea mândri chiar şi printre cei lefteri… poate chiar singurul ei motiv de mândrie pe lume. Demonul-şef întărâtă mulţimea, ridicând un pumnal sclipitor şi încovoiat deasupra capului şi urlând voios. Femeia încercă să se lupte cu cele cinci perechi de braţe care o ţineau, însă fără mari şanse de izbândă. Iute şi chinuitor, Demonul-şef îi tăie pletele lungi şi negre… acestea se împrăştiară pe pământul dimprejur, acoperindu-l, iar pe scalpul femeii nu mai rămase decât un strat mărunt de păr ţepos şi ciuntit. Şiroaie de sânge i se scurgeau pe faţă şi pe gât, iar femeia fu târâtă în afara arenei, prea năucită ca să se mai zbată.

Şi aşa mai departe, în timp ce Locke urmărea spectacolul tot mai neliniştit; soarele necruţător se furişă în cealaltă parte a cerului şi umbrele se scurtară. Piesele vii se mişcau pe pătratele fierbinţi şi strălucitoare, fără apă sau odihnă, până când erau luate de pe tablă şi supuse unei pedepse alese de către despotul advers. Curând, Locke înţelese că pedeapsa putea fi absolut orice, mai puţin moartea. Demonii îndeplineau ordinele primite cu entuziasm frenetic, prezentând publicului recunoscător noi şi noi vătămări sau umiliri.

„Pe toţi zeii, îşi dădu Locke seama, nu ştiu dacă a venit careva să vadă jocul propriu-zis. Au venit numai să vadă pedepsele.”

Şirurile de străjeri înzăuaţi descurajau orice urmă de refuz sau orice gând de răzvrătire. „Piesele” care nu se grăbeau la locul arătat sau care îndrăzneau să iasă din pătratele lor fără să li se fi poruncit asta, erau pur şi simplu bătute până se supuneau. Şi se supuneau, iar cruzimea pedepselor nu se micşora, pe măsură ce jocul avansa.

— Fructe stricate, zbieră băieţelul din tribuna despotului Negru, şi aşa se întâmplă; o bătrână cu o tunică albă de zale fu azvârlită la peretele stadionului şi bombardată cu mere, pere şi roşii de către patru dintre Demoni. O doborâră la pământ şi continuară să o lovească până când femeia ajunse o grămadă tremurândă, încercând să se protejeze cu braţele-i firave, iar pete mari de pulpă amară şi de suc se scurgeau pe peretele din spatele ei.

Replica jucătoarei albe veni repede. Aceasta luă un tânăr îndesat în straie negre şi, de această dată, păstră pentru sine alegerea pedepsei.

— Trebuie să păstrăm curăţenia pe stadionul gazdei noastre. Duceţi-l la peretele pătat de fructe, strigă ea, şi puneţi-l să-l cureţe cu limba!

Auzind asta, mulţimea izbucni în aplauze frenetice; bărbatul din arenă fu împins până la perete de Demonul-şef:

— Treci şi linge, lepădătură!

Primele sale strădanii fură depuse fără tragere de inimă. Un alt Demon scoase un bici ce se termina în şapte funii înnodate şi plesni umerii bărbatului, trântindu-l de perete îndeajuns de tare pentru a-i sparge nasul.

— Munceşte pentru banii pe care-i câştigi, vierme, ţipă Demonul, biciuindu-l din nou. Nu ţi-a mai spus niciodată o doamnă să cazi în genunchi înaintea ei şi să-ţi foloseşti limba?

Bărbatul începu să-şi mişte limba disperat de-a lungul peretelui, înecându-se la fiecare câteva secunde, ceea ce aducea o nouă plesnitură a biciului Demonului. Omul ajunsese o epavă însângerată şi îngreţoşată când fu scos de pe arenă, într-un sfârşit.

Şi tot aşa, toată dimineaţa.

— Pe toţi zeii, de ce îndură aşa ceva? De ce tac şi înghit? Locke stătea singur în tribuna liberă, holbându-se la cei bogaţi şi puternici, la străjerii şi la slujitorii lor şi la rândurile tot mai rărite ale pieselor vii din jocul de sub ei. Rămase pe gânduri, asudând în straiele sale negre şi groase.

Acolo erau cei mai bogaţi şi cei mai liberi oameni din lumea therină, cei cu poziţii importante şi cu bani, dar fără îndatoriri politice care să-i constrângă, strânşi laolaltă pentru a face tot ceea ce legea şi tradiţia le interzicea dincolo de hotarele tărâmului Saljescăi… să îi înjosească şi să îi brutalizeze pe nevoiaşi după cum socoteau de cuviinţă, pentru propria distracţie voioasă. Arena şi Războiul Distracţiilor, în sine, erau doar un cadru, evident. Simple mijloace pentru a atinge un scop.

Nu exista nici ordine, nici dreptate. Gladiatorii şi prizonierii care luptau în faţa unei mulţimi făceau asta pentru un motiv, riscându-şi vieţile pentru glorie sau plătind preţul de a fi fost prinşi. Bărbaţi şi femei atârnau în ştreang fiindcă Paznicul Strâmb nu-i putea ajuta mai mult pe cei nesăbuiţi, înceţi ori ghinionişti. Dar ce se întâmpla aici era desfrânare.

Locke simţi cum mânia îi cuprinde măruntaiele ca un şancru.

Acestor oameni nici nu le trecea prin cap cine era el sau de ce era în stare. Nici nu le trecea prin cap ce le-ar fi putut face Ghimpele din Camorr, odată dezlănţuit în Salon Corbeau, cu Jean în ajutor! Dacă ar fi avut câteva luni în care să plănuiască şi să observe, Ticăloşii Gentilomi ar fi putut face *bucăţi* locul ăla, ar fi putut descoperi metode prin care să trişeze la Războiul Distracţiilor, cu siguranţă… să-i jefuiască pe participanţi, să o jefuiască pe Doamna Saljesca, să-şi bată joc de ticăloşi, să îi facă de râs, să păteze atât de crunt reputaţia orăşelului încât nimeni să nu mai vrea să-l viziteze în veci.

Însă…

— Paznicule Strâmb, şopti Locke, de ce acum? De ce-mi arăţi asta

acum?

Jean îl aştepta în Tal Verrar şi erau deja băgaţi până la gât într-un joc care le luase ani buni de pregătire. Jean nu ştia nimic despre ce se petrecea cu adevărat în Salon Corbeau. Se aştepta ca Locke să se întoarcă în curând cu un set de scaune, astfel încât să poată continua cu planul pe care îl ticluiseră, un plan care era deja incredibil de delicat.

— Blestemaţi, făcu Locke. Blestema-i-ar zeii pe toţi!

5

Camorr, cu câţiva ani înainte. Negurile jilave, pătrunzătoare îi învăluiau pe Locke şi pe Părintele Lanţuri în perdele cenuşii ca miezul-nopţii, pe când bătrânul îl conducea pe băiat înapoi acasă, după prima sa întâlnire cu Capa Vencarlo Barsavi. Locke, beat şi leoarcă de sudoare, se agăţa din răsputeri de capra sa îmblânzită.

— … Nu îi aparţii lui Barsavi, îi explică Lanţuri. El e bun aşa cum este, un aliat de nădejde de avut alături şi un om căruia trebuie să pari că i te supui întotdeauna, însă în nici un caz nu-i aparţii. De fapt, nici mie nu-mi aparţii.

— Deci nu trebuie să…

— Să respecţi Pactul Secret? Să fii un bun *pezon?* Numai de ochii lumii, Locke! Numai ca să ţii lupii departe de uşă. Dacă nu cumva ai avut ochii şi urechile cusute cu piele netăbăcită zilele astea, până acum cred că ţi-ai dat seama… mărturisi Lanţuri cu un rânjet funest… că intenţionez ca tu, Calo, Galdo şi Sabetha să fiţi nici mai mult, nici mai puţin decât un afurisit de proiectil de balistă, care să străpungă inima nepreţuitului Pact Secret al lui Vencarlo.

— Ăă… Locke îşi adună gândurile câteva clipe: De ce?

— Hehe. Este… complicat. Are de-a face cu ce sunt eu şi cu ce trag nădejde să fii tu într-o bună zi. Un preot în slujba Paznicului Strâmb.

— Greşeşte Capa cu ceva?

— Ei bine, făcu Lanţuri, ei bine, băiete, asta-i o întrebare bună. Se poartă el bine cu Oamenii Potriviţi? Pe toţi zeii, da… Pactul Secret îmblânzeşte straja oraşului, îi linişteşte pe toţi şi face ca mai puţini dintre noi să sfârşească în streang. Totuşi, fiecare ordin preoţesc are două îndatoriri: legi lăsate chiar de zei celor care îi slujesc. În cele mai multe temple, acestea sunt nişte chestii complicate, neorânduite şi plictisitoare. În ordinul preoţesc al Binefăcătorului, lucrurile sunt simple. Avem doar două îndatoriri. Prima este ca *hoţilor să le meargă bine.* Pur şi simplu. Ni se porunceşte să ne ajutăm între noi, să ne ascundem unul pe celălalt, să ne înţelegem bine, pe cât posibil, şi să ne asigurăm că toţi cei de teapa noastră o duc bine, cu orice preţ. Barsavi se ocupă de îndatorirea asta, să nu te îndoieşti niciodată, însă cea de-a doua îndatorire, rosti Lanţuri, coborându-şi glasul şi uitându-

se prin ceaţă ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea, este aceasta… *bogaţii să-şi aducă aminte.*

— Ce să-şi aducă aminte?

— Că nu sunt invincibili. Că lacătele pot fi sparte şi comorile pot fi furate. Nara, Doamna Bolilor de Pretutindeni, fie ca mâna-i să fie oprită, trimite molime printre oameni pentru ca aceştia să nu uite niciodată că ei nu sunt zei. Noi facem cam acelaşi lucru pentru cei bogaţi şi puternici. Suntem ca o pietricică în pantoful lor, ca un ghimpe în coaste, puţintică reciprocitate a acestui aspect al pedepsei divine. Aceasta este cea de-a doua îndatorire pe care o avem, şi e la fel de importantă ca prima.

— Şi… Pactul Secret îi ocroteşte pe nobili, aşa că ţie nu-ţi prea convine?

— Nu că nu-mi convine. Lanţuri cugetă bine înainte să rostească următoarele cuvinte: Barsavi nu este preot al celui de-al Treisprezecelea. Nu trebuie să îndeplinească aceste îndatoriri, aşa cum trebuie s-o fac eu; omul trebuie să fie pragmatic. Şi, deşi pot accepta asta, nu pot să o trec cu vederea. Este datoria mea faţă de zei să am grijă ca toţi cei cu sânge albastru şi cu titluri nobile să primească o porţie din ceea ce ne rezervă viaţa nouă, celorlalţi, în mod constant… o împunsătură frumuşică şi ascuţită în fund, din când în când.

— Şi Barsavi… nu trebuie neapărat să afle despre asta?

— La naiba, nu! Aşa cum văd eu lucrurile, dacă Barsavi are grijă ca *hoţilor să le meargă bine* şi eu am grijă ca *bogaţii să-şi aducă aminte,* oraşul ăsta o să fie de-a dreptul sfânt în ochii Paznicului Strâmb.

6

— De ce îndură aşa ceva? Ştiu că sunt plătiţi, dar pedepsele! Pe toţi zeii… ăă, Sfinţi Dovlecei, de ce vin aici ca să tacă şi să înghită aşa ceva? Înjosiţi, bătuţi, loviţi cu pietre, murdăriţi… la ce bun?

Locke umbla agitat de colo colo prin atelierul familiei Baumondain, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Era după-amiaza celei de-a patra zile pe care o petrecea în Salon Corbeau.

— Aşa cum spuneaţi, sunt plătiţi, domnule Fehrwight. Lauris Baumondain îşi sprijinea gingaş o mână pe spătarul scaunului făurit pe jumătate pe care Locke venise să-l vadă. Cu cealaltă mână îl mângâia pe bietul Vioi, care stătea nemişcat în buzunarul şorţului ei. Dacă eşti ales pentru joc, primeşti o centiră de bronz. Dacă ţi se dă o pedeapsă, primeşti un volani de argint. Mai este şi tragerea la sorţi: după fiecare război, unul dintre participanţi, un om din cei patruzeci, primeşte un solari de aur.

— Înseamnă că sunt disperaţi, făcu Locke.

— Fermele dau faliment. Afacerile dau faliment. Pământurile date în arendă sunt luate îndărăt. Molimele sleiesc oraşele de bani şi de

sănătate. Când nu mai au unde să meargă, oamenii vin aici. Aici au un acoperiş deasupra capului, ceva de pus pe masă şi nădejdea că vor primi aur sau argint. Tot ce ai de făcut este să participi la joc destul de des şi… să îi distrezi pe *ei*.

— Este pervers. Este o infamie!

— Sunteţi un om foarte milos şi cu toate acestea cheltuiţi atât de mult pe numai patru scaune, domnule Fehrwight. Lauris îşi coborî privirea în pământ, frângându-şi mâinile. Iertaţi-mă! M-a luat gura pe dinainte.

— Nu face nimic. Nu sunt un om bogat, Lauris. Sunt doar slujitorul stăpânului meu. Însă nici măcar el… Suntem oameni cumpătaţi, la naiba! Cumpătaţi şi drepţi. Om fi noi excentrici, dar nu suntem cruzi.

— Am văzut nobili din Dovlecei la Războiul Distracţiilor în nenumărate rânduri, domnule Fehrwight.

— *Noi* nu suntem nobili. Suntem negustori… negustori din Emberlain. Nu pot vorbi în numele nobililor noştri şi adesea nici nu vreau s-o fac. Uite cum e, am văzut multe oraşe. Ştiu cum trăiesc oamenii. Am văzut lupte cu gladiatori, execuţii, nenorociri, sărăcie lucie şi disperare, însă nu am mai văzut niciodată *aşa ceva*… feţele spectatorilor de-acolo. Felul în care se uitau şi scandau. Parcă erau şacali sau corbi, sau ceva… ceva foarte *nelalocul său*.

— Aici nu sunt alte legi în afara legilor Doamnei Saljesca, îi explică Lauris. Aici se pot purta cum poftesc. La Războiul Distracţiilor pot face tot ce vor să le facă săracilor şi oamenilor simpli. Lucruri care în alte părţi sunt interzise. Tot ceea ce vedeţi este adevăratul lor chip, odată ce încetează să mai pretindă că dau doi bani pe ceva. Cum credeţi că l-am găsit pe Vioi? Am văzut o femeie de stirpe punând să fie îmblânziţi nişte pisoi pentru ca fiii ei să îi poată chinui cu cuţite. Şi asta deoarece *se plictiseau la ceai*. Aşa că bine aţi venit în Salon Corbeau, domnule Fehrwight! Îmi pare rău că nu este paradisul care pare de la distanţă. Lucrul nostru la scaune este pe placul dumitale?

— Da, făcu Locke, încet. Da, cred că da.

— Dacă mi-aţi îngădui să vă dau un sfat, continuă Lauris, v-aş sugera să vă ţineţi departe de Războiul Distracţiilor, câtă vreme mai rămâneţi pe aici. Faceţi ceea ce facem toţi cei de aici. Nu-l băgaţi în seamă. Azvârliţi o perdea de negură deasupra sa în mintea dumneavoastră şi prefaceţi-vă că nu există.

— Fie precum spui, domnişoară Baumondain! Locke oftă: Cred că aşa o să fac.

7

Însă Locke nu putu să se ţină departe. Dimineaţa, după-amiaza şi seara rămase în tribuna publică de unul singur, fără să mănânce sau să bea ceva. Văzu mulţime după mulţime, război după război, înjosire

după înjosire. Demonii făceau greşeli groaznice din când în când; bătăi şi sugrumări care scăpau de sub control. Aspiranţii care erau stâlciţi în bătaie şi nu mai puteau fi recuperaţi ajungeau să le fi zdrobite ţestele pe loc, în aplauzele politicoase ale mulţimii. Nu se făcea să fie neîndurători.

— Paznicule Strâmb, mormăi Locke prima oară când se întâmplă asta. Nici măcar nu au un preot… nici măcar unul…

Îşi dădu seama, vag, ce îşi făcea singur. Simţi agitaţia dinăuntru, ca şi cum conştiinţa lui ar fi fost un lac adânc şi liniştit din care o fiară se zbătea să iasă la suprafaţă. Fiecare înjosire brutală, fiecare pedeapsă chinuitoare, decretată cu exaltare de odrasla răsfăţată a vreunui nobil, în timp ce părinţii săi râdeau admirativ, îi dădea tărie fiarei în lupta împotriva propriei judecăţi, a firii sale calculate, a voinţei sale de a nu se abate de la plan. Încerca să se înfurie destul de tare ca să cedeze.

Ghimpele din Camorr fusese o mască pe care o purtase în joacă, fără prea mare tragere de inimă. Acum era aproape o identitate aparte, o arătare flămândă, o fantomă tot mai insistentă care-l îmboldea să îndeplinească îndatorirea cuvenită credinţei sale.

„Lasă-mă să ies, îi şoptea. Lasă-mă să ies. Bogaţii trebuie să-şi aducă aminte. Pe toţi zeii, pot să mă asigur al naibii de bine că nu vor uita niciodată!”

— Sper să mă iertaţi că vă deranjez, dar am băgat de seamă că nu păreţi să vă distraţi prea mult!

Locke fu trezit din gândurile sale sumbre de apariţia unui alt om în tribuna publică. Străinul era bronzat şi voinic, cu vreo cinci-şase ani mai în vârstă decât Locke, cu plete castanii până la guler şi cu un barbişon foarte îngrijit. Haina sa lungă de catifea era tivită cu ţesătură de argint, iar la spate ţinea un baston cu măciulia de aur.

— Dar fie-mi cu iertare. Fernand Genrusa, pair de Rangul Trei, din Lashain.

Pair de Rangul Trei… un baron… un titlu nobiliar lashani cumpărat, întocmai cum luaseră în calcul Locke şi Jean să achiziţioneze. Locke se aplecă uşor de la mijloc şi îşi înclină capul.

— Mordavi Fehrwight, Domnia Voastră. Din Emberlain.

— Un negustor, deci? Înseamnă că vă descurcaţi foarte bine, jupâne Fehrwight, de vreme ce vă petreceţi timpul aici. Ce-i cu faţa asta prelungă?

— Ce vă face să credeţi că sunt supărat?

— Stai aici singur, fără o gustare măcar, şi priveşti fiecare nou război cu o asemenea expresie pe chip… de parcă ţi-ar strecura cineva cărbuni încinşi în nădragi. Te-am văzut de mai multe ori din tribuna mea. Pierzi bani? Aş putea să îţi vând nişte ponturi despre cum să pui rămăşag mai bine la Războiul Distracţiilor.

— Nu am pus nici un rămăşag, Domnia Voastră. Pur şi simplu… nu

îmi pot lua ochii de la spectacol.

— Ciudat. Şi totuşi nu îţi face plăcere.

— Nu. Locke se răsuci puţin către Baronul Genrusa şi înghiţi nervos. Eticheta cerea ca un om de origine umilă precum Mordavi Fehrwight, şi vadran pe deasupra, să trateze cu respect până şi un baron precum Genrusa şi să nu înceapă o conversaţie dezagreabilă cu acesta, însă Genrusa părea să aştepte o explicaţie. Locke se întrebă cât de departe ar putea să meargă. Aţi văzut vreodată un accident de trăsură, Domnia Voastră, sau un om călcat în picioare de cai? Aţi văzut sângele şi sfărâmăturile, fără să vă puteţi lua ochii de la spectacol?

— Nu pot spune că am văzut aşa ceva.

— Iar eu vă spun că vă înşelaţi. Aveţi o tribună rezervată, de unde să vedeţi aşa ceva de trei ori pe zi dacă poftiţi, Domnia Voastră.

— Aaa… Deci dumitale ţi se pare oarecum necuviincios Războiul Distracţiilor?

— Crud, domnule Genrusa. Nefiresc de crud.

— Crud? Comparativ cu ce? Cu războiul? Cu vremurile de molimă? Aţi fost vreodată în Camorr, cumva? Ei, acela este un termen de comparaţie care ar putea să vă facă să vă gândiţi mai bine, jupâne Fehrwight.

— Nici măcar în Camorr, făcu Locke, nu cred că îi este îngăduit cuiva să bată bătrâne în plină zi aşa, dintr-un moft. Sau să sfâşie hainele de pe ele, să le bată cu pietre, să le siluiască, să le taie părul, să le împroaşte cu substanţe alchimice caustice… E ca şi cum… ca şi cum nişte copii s-ar distra rupând aripile unei gângănii, doar ca să se uite şi să râdă.

— Cine i-a obligat să vină aici, Fehrwight? Cine i-a mânat de la spate cu sabia şi i-a făcut să bată atâta drum până în Salon Corbeau pe drumurile alea dogoritoare şi pustii? E un drum lung de câteva zile, din orice parte ai veni.

— Dar au de ales, Domnia Voastră? Au venit aici fiindcă sunt disperaţi, fiindcă nu se mai pot întreţine în locul lor de baştină. Fermele dau faliment, afacerile dau faliment… este doar disperare, nimic mai mult. Pur şi simplu nu se pot hotărî să nu mai mănânce.

— Fermele dau faliment, afacerile dau faliment, corăbiile se scufundă, imperiile se prăbuşesc. Genrusa îşi ridică bastonul şi îşi întări spusele fluturând spre Locke măciulia de aur. Aşa-i viaţa, sub zei, prin voia zeilor. Poate că, dacă s-ar fi rugat mai sârguincios sau ar fi făcut mai multe economii, sau ar fi fost mai puţin nesăbuiţi cu ce aveau, nu ar mai fi fost nevoiţi să se înghesuie aici ca să profite de milostivirea Saljescăi. Mi se pare corect că le cere celor mai mulţi dintre ei să şi trudească pentru asta.

— Milostivire?

— Au un acoperiş deasupra capului, au ce pune pe masă şi şansa de

a face nişte bani. Cei care câştigă premiul cel mare nu par să aibă o problemă în a-şi lua gologanii şi-a pleca.

— Unul dintre optzeci câştigă un solari, Domnia Voastră. Desigur, asta-i mai mult decât văd ei într-o viaţă. Şi pentru ceilalţi şaptezeci şi nouă galbenul acela rămâne o speranţă, ţinându-i aici zi după zi, săptămână după săptămână, pedeapsă după pedeapsă. Şi cei care mor când îşi pierd Demonii controlul? La ce le foloseşte lor acel galben sau speranţa că îl vor câştiga? Oriunde altundeva aşa ceva ar fi socotit o crimă.

— Aza Guilla este cea care îi ia din arenă, nu dumneata sau eu, sau alt muritor, Fehrwight! Sprâncenele lui Genrusa erau încruntate şi obrajii i se înroşeau. Şi da, oriunde altundeva aşa ceva ar putea fi socotit o crimă. Însă aici este Salon Corbeau şi este alegerea lor că vin aici, aşa cum este alegerea dumitale sau a mea. Ar putea alege să nu vină…

— Şi să moară de foame în altă parte.

— Te rog. Am umblat prin lume, jupâne Fehrwight! Ţi-aş recomanda să faci şi dumneata asta, ca să capeţi perspectivă asupra lucrurilor. Bineînţeles, unii dintre ei s-ar putea să o ducă rău, însă fac prinsoare cu dumneata că vei descoperi că cei mai mulţi sunt doar lacomi după aur, trăgând nădejde să facă un ban uşor. Uită-te la cei aflaţi acolo jos, în arenă… sunt destui tineri şi sănătoşi printre ei, nu-i aşa?

— Cine altcineva ar putea bate atâta drum pe jos până aici fără un noroc extraordinar, domnule Genrusa?

— Văd că nu are rost să îţi explic raţional, jupâne Fehrwight. Credeam că mutrele-de-monedă din Emberlain sunt puţin mai duri de atât.

— Mai duri, poate, dar nu vulgari.

— Bagă de seamă ce spui, jupâne Fehrwight! Am vrut să-ţi vorbesc, deoarece eram de-a dreptul curios în privinţa stării dumitale; cred că pricep acum de unde izvorăşte. Îţi dau un sfat: s-ar putea ca Salon Corbeau să nu fie cel mai sănătos loc pentru a manifesta genul acesta de indignare.

— Treaba mea aici este… pe sfârşite.

— Cu atât mai bine, atunci. Se poate însă ca treaba dumitale la Războiul Distracţiilor să se sfârşească şi mai devreme. Nu sunt singurul care s-a interesat de dumneata. Străjerii Doamnei Saljesca sunt… sensibili la nemulţumiri. Atât în arenă, cât şi *în afara* ei.

„Te-aş putea lăsa fără o leţcaie şi în hohote de plâns, şopti vocea din capul lui Locke. Te-aş putea face să îţi amanetezi ploştile de noapte ca să nu-ţi taie beregata cămătarii.”

— Iertaţi-mă, Domnia Voastră. Voi cântări cu mare atenţie ceea ce mi-aţi spus, mormăi Locke. Mă îndoiesc… că voi mai deranja pe

cineva de-aici din nou.

8

În zorii celei de-a noua zile pe care Locke o petrecea în Salon Corbeau, Baumondainii terminară scaunele.

— Arată minunat, făcu Locke, trecându-şi uşor degetele peste lemnul lăcuit şi peste căptuşeala de piele. Foarte bine lucrate, aşa cum mă şi aşteptam. Şi… accesoriile suplimentare?

— Incluse conform instrucţiunilor dumneavoastră, domnule Fehrwight! Întocmai cu instrucţiunile dumneavoastră.

Lauris stătea lângă tatăl său în atelierul Baumondain în timp ce Parnella, fata de zece ani, se străduia să fiarbă un ceai pe o vatră alchimică, pe o masă în colţuri acoperită cu unelte neidentificabile şi cu borcane pe jumătate goale în care se vedeau uleiuri pentru tratarea lemnului. Locke îşi propuse să miroasă foarte atent, înainte de-a bea, ceaiul ce avea să-i fie oferit.

— V-aţi întrecut pe voi înşivă, toţi trei.

— Am fost, ăă, îmboldite financiar, domnule Fehrwight, rosti fata cea mare a lui Baumondain.

— Îmi place să făuresc lucruri ciudate, adăugă Parnella din colţ.

— He-he. Da, bănuiesc că astea pot fi socotite astfel. Locke privi ţintă setul de patru scaune şi oftă uşurat şi în acelaşi timp supărat. Bine, atunci. Dacă aţi fi atât de drăguţi să mi le pregătiţi pentru transport, voi închiria două trăsuri şi chiar în această după-amiază voi pleca.

— De unde atâta zor ca să plecaţi?

— Sper să mă iertaţi dacă vă mărturisesc că fiecare clipă pe care o petrec aici mă apasă. Salon Corbeau şi cu mine nu ne potrivim. Locke scoase o pungă de piele din buzunarul hainei şi i-o azvârli jupânului Baumondain. Încă douăzeci de solari. Pentru discreţia dumitale: aceste scaune nu au existat niciodată. Ne-am înţeles?

— Eu… păi, sunt sigur că vă putem respecta dorinţa… Trebuie să recunosc, generozitatea dumneavoastră este…

— Un subiect despre care nu mai trebuie să discutăm. Faceţi-mi hatârul ăsta. O să plec cât de curând.

„Şi cu asta basta, zise vocea din capul lui Locke. Nu te abate de la Plan. Las toate astea în spate, nu fac nimic şi mă întorc în Tal Verrar cu coada între picioare.”

În timp ce el şi Jean se îmbogăţeau pe spinarea lui Requin şi trişau la nivelurile de lux ale Turnului Păcatului, pe terenul de piatră al arenei Doamnei Saljesca, pedepsele vor continua, iar feţele spectatorilor aveau să rămână la fel, zi după zi. Copii smulgând aripile unor gângănii, ca să râdă când acestea se zbăteau şi sângerau… şi strivind una sub picior, din când în când.

— Hoţilor le merge bine, îşi spuse Locke în bărbie.

Îşi strânse eşarfele de la gât şi se pregăti să-şi cheme trăsurile, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos.

CAPITOLUL CINCI
Pe un râu automat

1

Vagonetul de transport cu perete de sticlă ţâşni din cascada Mon Magisteriei încă o dată şi se opri cu un zgâlţâit înăuntrul palatului. Apa şuieră prin ţevile de fier, porţile înalte din spatele cuştii se trântiră şi servitorii le deschiseră uşa din faţă lui Locke, Jean şi Merrain.

Vreo zece Ochi de-ai arhontelui îi aşteptau în holul de la intrare. Aceştia îi încadrară în tăcere pe Locke şi pe Jean, în vreme ce Merrain trecu în faţa lor.

Însă nu în acelaşi birou, din câte îşi puteau da seama. Locke privi împrejur, din când în când, în vreme ce străbăteau coridoarele întunecoase şi scările întortocheate. Mon Magisteria era mai degrabă o cetăţuie decât un palat, într-adevăr; zidurile din afara sălii mari erau lipsite de ornamente, iar aerul mirosea în mare parte a umiditate, sudoare, piele şi uleiuri pentru arme. Apa vuia prin canale nevăzute aflate în spatele pereţilor. Din când în când treceau pe lângă servitori, care se trăgeau cu spatele la perete şi îşi lăsau privirea în pământ la vederea Ochilor.

Merrain îi conduse la o uşă întărită cu fier, aflată pe un culoar greu de definit, la câteva caturi deasupra intrării. Lumina palidă şi argintie a lunii putea fi zărită vălurind printr-o fereastră arcuită de la celălalt capăt al holului… Locke îşi miji ochii şi îşi dădu seama că un şuvoi de apă din apeductele circulare ale palatului se prăvălea prin acel geam.

Merrain ciocăni de trei ori la uşă. Când aceasta se deschise cu un păcănit – lăsând să se întrevadă o dâră de lumină galbenă şi caldă pe hol ea le făcu semn Ochilor să plece. În timp ce aceştia mărşăluiau de-a lungul culoarului, ea împinse uşor uşa şi le-o arătă cu cealaltă mână.

— În sfârşit! Speram să vă văd mai devreme. Pesemne că nu eraţi prin locurile pe unde vă faceţi veacul când v-a găsit Merrain. Stragos îşi ridică privirea din locul în care şedea, pe unul din cele două scaune din odaia simplă, şi frunzări hârtiile pe care le cercetase. Slujitorul său chel stătea pe celălalt scaun, ţinând în mână mai multe dosare, fără să scoată o vorbă.

— Dăduseră de niscaiva probleme pe docurile interioare din Marea Galerie, rosti Merrain, închizând uşa în spatele lui Locke şi al lui Jean. O pereche de asasini foarte motivaţi.

— Serios? Stragos părea să fie sincer deranjat. Cu ce-ar putea avea legătură asta?

— Ce n-am da să ştim, făcu Locke. Şansa noastră de a-i interoga a

încasat o săgeată de arbaletă în piept, când a apărut Merrain.

— Femeia era pe cale să-l înjunghie pe unul dintre ei cu un pumnal otrăvit, Protectore. M-am gândit că aţi prefera să îi păstraţi teferi şi nevătămaţi încă o vreme.

— Hhmm… O pereche de asasini. Aţi fost pe la Turnul Păcatului în seara asta?

— Da, răspunse Jean.

— Ei bine, n-are cum să fie Requin, în cazul ăsta. El v-ar fi venit de hac chiar acolo. Înseamnă că este altceva la mijloc. Ceva ce-ar fi trebuit să-mi spui dinainte, Kosta?

— Vai, să ne fie cu iertare, arhonte! Credeam că, prieten la cataramă aşa cum eşti cu Magii-Juruiţi şi având toate iscoadele alea pe urmele noastre, ştii mai multe decât noi.

— Nu-i de glumă, Kosta. Am de gând să vă folosesc; nu-mi cade deloc bine să mă trezesc că e cineva care vrea să se răzbune pe voi. Nu aveţi nici o idee în privinţa persoanei care i-a trimis?

— Cât se poate de sincer, nu avem nici cea mai vagă idee!

— Aţi lăsat leşurile asasinilor pe docuri?

— Mai mult ca sigur că i-a găsit deja poliţia, zise Merrain.

— O să le-azvârle leşurile în Hăul Haznalei, dar mai întâi le vor înhuma la o morgă, timp de-o zi-două, spuse Stragos. Vreau să meargă cineva acolo şi să se uite puţin la ei. Să vadă cum arată şi să observe orice tatuaj sau însemn care ar putea avea vreo însemnătate.

— Desigur, făcu Merrain.

— Spune-i ofiţerului de strajă să se ocupe chiar acum de asta. Ştii unde să mă găseşti după ce isprăveşti.

— Cum doriţi… arhonte. Merrain dădu să mai adauge ceva, dar se răzgândi, se întoarse, deschise uşa şi plecă în grabă.

— Mi-ai zis Kosta, remarcă Locke după ce uşa se închise din nou. Nu ne ştie numele adevărate, nu-i aşa? Ciudat! Nu ai încredere în oamenii tăi, Stragos? Credeam că ţi-e la fel de uşor să-i prinzi în plasă cum ne-ai prins pe noi.

— Pun rămăşag, adăugă Jean, că nu bei niciodată ce-ţi oferă stăpânul tău… nu-i aşa, cheliuţă? Slujitorul lui Stragos se încruntă la el, dar nu scoase nici o vorbă.

— Chiar vă rog să îmi tachinaţi alchimistul personal, tocmai omul care m-a ajutat să „vă prind în plasă”, ca să nu mai spun că tot el se ocupă şi de prepararea antidotului vostru, interveni Stragos, voios.

Chelul zâmbi uşor. Locke şi Jean îşi dreseră glasurile şi îşi târşâiră picioarele în acelaşi timp, un obicei pe care îl deprinseseră de când erau nişte puşti.

— Pari a fi un tip cumsecade, făcu Locke. Iar mie întotdeauna mi s-a părut că o frunte spână e semn de nobleţe, indiferent de vreme…

— Taci din gură, Lamora! Avem deci oamenii care ne trebuie?

Stragos îi dădu slujitorului hârtiile.

— Da, arhonte. Patruzeci şi patru, şi ştiu toţi. O să am grijă să fie transferaţi până mâine seară.

— Bine. Lasă flacoanele şi poţi pleca.

Omul încuviinţă şi strânse hârtiile. Îi dădu arhontelui două flacoane mici de sticlă, apoi plecă fără să mai scoată o vorbă, trăgând respectuos uşa după el.

***

— Ei bine, oftă Stragos. Se pare că voi doi atrageţi ceva atenţie asupra voastră, nu-i aşa? Sunteţi siguri că nu aveţi *nici* o idee în privinţa persoanei care vă vrea morţi? Vreo afacere neîncheiată din Camorr?

— Sunt *atâtea* afaceri neîncheiate… făcu Locke.

— Sunt multe, nu-i aşa? Ei bine, oamenii mei vor continua să vă ocrotească pe cât posibil, însă va trebui să fiţi şi voi ceva mai… grijulii.

— Nu-i ca şi cum ar fi prima oară, zise Locke.

— Mulţumiţi-vă cu Paşii Aurii şi cu Savrola până aflăm mai multe. O să trimit mai mulţi oameni pe docurile interioare; folosiţi-le pe astea când trebuie să mergeţi undeva.

— La naiba, dar *nu* putem lucra aşa! Poate că ar merge câteva zile, dar nu pe toată durata şederii noastre în Tal Verrar, oricât de lungă ar fi.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai când spui asta, Locke! Însă, dacă mai este şi altcineva pe urmele voastre, nu îmi pot permite să las asta să îmi strice planurile. Reduceţi-vă mişcările sau o să le reduc eu în locul vostru.

— Ai zis că nu vor mai apărea alte complicaţii în schema noastră cu Requin!

— Nu, am spus doar că *otrava* nu vă va complica schema voastră cu Requin.

— Pari să te încrezi destul de mult în buna noastră purtare pentru un om care-i singur-singurel cu noi într-o odaie de piatră, rosti Jean, făcând un pas în faţă. Alchimistul tău nu se mai întoarce, nu-i aşa? Nici Merrain?

— Ar trebui să-mi fac griji? Nu aveţi nimic de câştigat dacă îmi faceţi rău.

— Doar o uriaşă satisfacţie personală, spuse Locke. Tu *presupui* că noi suntem întregi la minte. *Presupui* că dăm doi bani pe otrava ta nepreţuită şi că nu te vom face bucăţi din principiu, urmând să ne gândim la consecinţe după aceea.

— Chiar trebuie să trecem prin asta? Stragos rămase aşezat, picior peste picior, cu o expresie oarecum plictisită pe chip. Mi-a trecut prin gând că voi doi aţi putea fi destul de îndărătnici ca să clociţi planuri

de răzvrătire, aşa că ascultaţi-mă cu atenţie… dacă ieşiţi din camera asta fără mine, Ochii de pe holul de afară vă vor omorî pe loc. Iar dacă îmi faceţi rău în vreun alt fel, vă repet ce v-am făgăduit deja. Îi voi face unuia din voi acelaşi rău, înzecit, pe când celălalt va fi silit să privească.

— Tu, spuse Locke, eşti un dop de rahat de curelar, cu faţă de ţap.

— Tot ce se poate, zise Stragos. Însă, dacă voi sunteţi la cheremul meu, spuneţi-mi, rogu-vă, ce sunteţi *voi,* în cazul ăsta?

— Nişte tipi profund strâmtoraţi, bombăni Locke.

— Foarte probabil. Şi-acum puteţi înceta cu dorinţa asta copilărească de a vă răzbuna şi să acceptaţi misiunea pe care v-am pregătit-o? Veţi asculta planul ţinându-vă gura?

— Da. Locke îşi închise ochii şi oftă: Presupun că nu avem de ales. Jean?

— Aş fi preferat să nu trebuiască să fiu de acord.

— Doar atât cât e nevoie. Stragos se ridică în picioare, deschise uşa ce dădea spre culoar şi le făcu semn lui Locke şi lui Jean să-l urmeze. Ochii mei vă vor conduce în grădină. Vreau să vă arăt ceva… în timp ce vorbim mai pe îndelete despre misiunea voastră.

— Ce-ai de gând să faci cu noi, mai exact? întrebă Jean.

— Mai pe scurt, am o flotă ancorată în Bazinul Navelor de Război, care nu face mare lucru. Câtă vreme depind de Priori ca să o plătesc şi să o întreţin, nu o pot trimite la război fără un motiv întemeiat. Stragos surâse. Aşa că vă voi trimite *pe voi doi* pe mare, ca să-mi daţi motivul ăsta.

— Pe *mare?* făcu Locke. Ţi-ai ieşit din mi…

— Duceţi-i în grădina mea, îl întrerupse Stragos, răsucindu-se pe călcâie.

2

Era mai degrabă o pădure decât o grădină, întinzându-se sute de metri în partea de miazănoapte a Mon Magisteriei. Garduri-vii pe care se întortocheau lujere sclipitoare de Viţă Argintie marcau potecile pe sub întunericul legănat al copacilor; printr-un şiretlic alchimic, lujerele de viţă răspândeau destulă lumină argintie încât cei doi hoţi şi străjile să poată păşi cu uşurinţă pe potecile cu pietriş. Lunile răsăriseră şi ele, dar acum se ascundeau îndărătul celor cincizeci de caturi ale palatului şi nu puteau fi zărite din poziţia în care se aflau ei.

Aerul parfumat era jilav şi încărcat; în norii adunaţi pe cerul de la răsărit se simţea cum pândeşte ploaia. În întunericul copacilor se auzi fâlfâitul unor aripi nevăzute, iar ici şi colo lumini palide, aurii şi stacojii, păreau să împresoare trunchiurile asemenea unor drăcuşori din basme.

— Gândaci-felinar, exclamă Jean, hipnotizat fără voia sa.

— Gândeşte-te cât de mult pământ au fost nevoiţi să care până aici ca să acopere Sticla-străveche îndeajuns cât să poată creşte copacii… şopti Locke.

— E bine să fii duce, spuse Jean. Sau arhonte.

În mijlocul grădinii se afla o clădire joasă, ca un hangar pentru bărci, luminată de felinare alchimice suspendate, vopsite în albastrul heraldic al Tal Verrar-ului. Locke auzi zgomotul vag al apei lovind piatra şi, în curând, văzu că în spatele clădirii era săpat în pământ un canal întunecat, lat de vreo şase metri. Acesta şerpuia prin bezna grădinii-păduri ca un râu în miniatură. De fapt, îşi dădu Locke seama, clădirea luminată de felinare *era* un hangar pentru bărci.

Din întuneric se iviră alţi străjeri, patru dintre ei fiind mai mult traşi decât conduşi de doi câini negri şi masivi prinşi în hamuri împlătoşate. Fiarele, care ajungeau până la brâul oamenilor şi erau cam la fel de late în umeri, îşi rânjiră colţii şi îi amuşinară dispreţuitor pe cei doi hoţi, apoi pufniră şi îi traseră pe îngrijitori în grădina arhontelui.

— Foarte bine, făcu Stragos, ivindu-se din întuneric la câţiva paşi în spatele echipajului cu câini. E gata totul. Voi doi, veniţi cu mine! Prefectul-spadei, tu şi cu oamenii tăi sunteţi liberi.

Ochii se întoarseră toţi ca unul şi porniră spre palat, sfărâmând pietrişul de sub picioare cu bocancii. Stragos le făcu semn lui Locke şi lui Jean, apoi îi conduse până la marginea apei. Pe apa liniştită plutea o barcă, legată de un mic stâlp din spatele hangarului pentru bărci. Ambarcaţiunea părea să fi fost concepută pentru patru persoane, cu o bancă de piele căptuşită în partea din faţă şi cu alta la pupă. Stragos le făcu semn să coboare şi să se aşeze pe banca din faţă.

Locke fu nevoit să admită că era destul de plăcut, aşezându-se comod pe perne şi sprijinindu-şi braţul de copastia micuţei, dar solidei ambarcaţiuni.

Stragos zgâlţâi puţin barca în momentul în care urcă în ea, dezlegă frânghia şi se aşeză în banca sa. Apucă o vâslă şi o scufundă peste copastia din stânga.

— Tannen, zise el, fii drăguţ şi aprinde felinarul de la proră.

Jean îşi aruncă privirea peste umăr şi zări un felinar alchimic de sticlă faţetată, mare cât un pumn, ce atârna în partea în care se aflau ei. Manevră cadranul de aramă de deasupra felinarului până când aburii din interior se amestecară şi prinseră viaţă, precum un diamant azuriu care azvârlea umbre fantomatice prin geamurile felinarului pe apa de dedesubt.

— Canalul ăsta este aici dinainte ca ducii Tronului Therin să-şi clădească palatul, spuse Stragos. A fost tăiat în sticlă până la o adâncime de patru stânjeni, ca un râu personal. Grădinile au fost plantate în jurul său. Arhonţii au moştenit locul ăsta odată cu restul

Mon Magisteriei. Predecesorul meu s-a mulţumit cu apele liniştite, eu în schimb am făcut nişte modificări.

Pe când vorbea, sunetul apei care se izbea de malurile canalului deveni tot mai puternic şi mai neregulat. Locke îşi dădu seama că zgomotul năvalnic şi gâlgâitor din preajma lor era sunetul unui curent de la fundul râului. Lumina reflectată a felinarului de la proră sălta şi se mişca, pe măsură ce apa de sub ea se unduia, ca o mătase neagră.

— Vrăjitorie? întrebă Locke.

— Meşteşug, Lamora. Barca începu să se îndepărteze încet de malul canalului, iar Stragos folosi vâsla ca să o îndrepte când ajunseră în mijlocul râului în miniatură. În seara asta bate un vânt puternic dinspre răsărit, de care se pot folosi morile de la marginea grădinii mele. Cu ajutorul lor sunt puse în funcţiune roţile de apă din canal. Când nu bate vântul, patruzeci sau cincizeci de oameni operează maşinăriile manual. Pot produce curentul când poftesc.

— Oricine poate să dea un vânt într-o odaie închisă şi să pretindă că e stăpânul văzduhului, făcu Locke. Deşi trebuie să recunosc, grădina asta e… mai elegantă decât aş fi crezut.

— Ce drăguţ, să aflu părerea ta avizată despre simţul meu artistic.

Stragos rămase tăcut câteva minute, cârmind barca pe după un cot larg, dincolo de perdelele de viţă argintie şi de foşnetul frunzelor de pe crengile lăsate până aproape de pământ. Mirosul râului artificial îi învălui tot mai mult, pe măsură ce curentul se înteţea… nu era neplăcut, doar ceva mai stătut şi mai puţin verde, cumva, decât mirosul iazurilor şi râurilor naturale pe care le văzuse Locke.

— Presupun că râul ăsta este un circuit închis, rosti Jean.

— Şerpuit, dar închis, da.

— Şi-atunci, ăă… iartă-mă că întreb, dar unde ne duci, mai exact?

— Toate la timpul lor, făcu Stragos.

— Că tot veni vorba de locul în care ne duci, interveni Locke, am putea reveni la subiectul de mai devreme? Cred că unul dintre străjerii tăi m-a pocnit în cap; mi s-a părut că te aud spunând ceva cum că ai vrea să plecăm pe mare.

— Întocmai. Aşa veţi face.

— Dar *la ce bun?*

— Aţi auzit de povestea Flotei Libere din Insulele Vântului-fantomă? îi întrebă Stragos.

— Vag, răspunse Locke.

— Răzmeriţa piraţilor de pe Marea de Bronz, murmură Jean. Acum şase sau şapte ani. A fost înăbuşită.

— *Eu* am înăbuşit-o, spuse arhontele. Acum şapte ani, nesăbuiţii ăia afurisiţi din Vânturile-fantomă au avut neobrăzarea de a încerca să pună mâna pe putere. Au pretins că este dreptul lor să taxeze negoţul de pe Marea de Bronz şi s-au apucat să facă asta abordând şi jefuind

orice corabie trecea pe-acolo. Aveau zece corăbii mai acătării şi zece echipaje pe măsură.

— Bonaire, îl întrerupse Jean. Parcă aşa se numea căpitanul pe care îl urmau, nu? Laurella Bonaire?

— Într-adevăr, încuviinţă Stragos. Bonaire şi *Basiliscul* ei; fusese ofiţer în slujba mea, iar aia fusese una dintre corăbiile mele înainte să dezerteze.

— Şi tu, care eşti un tip atât de plăcut şi de la locul lui, se maimuţări Locke.

— Flota aia de tâlhari a atacat Nicora, Vel Virazzo şi toate cătunele de pe coasta din apropiere; au pus mâna pe corăbii chiar lângă palatul meu şi au dispărut în zare când galerele mele au ieşit să le înfrunte. A fost cea mai mare năpastă care s-a abătut peste oraşul ăsta de la războiul împotriva Camorr-ului, de pe vremea predecesorului meu.

— Nu ţin minte să fi durat prea mult, zise Jean.

— Cam jumătate de an. Declaraţia aia i-a dus la pieire; simplii navigatori îşi mai pot face de cap, dar, când te-apuci să faci declaraţii, sfârşeşti aproape întotdeauna prin a muri luptându-te ca să le susţii. Piraţii nu se pot ridica la înălţimea marinarilor căliţi în luptă, când se ajunge la o înfruntare deschisă pe mare. I-am înfrânt lângă Nicora, le-am scufundat jumătate din flotă şi i-am fugărit pe restul până în Vânturile-fantomă, de s-au scăpat pe ei. Bonaire a sfârşit atârnată într-o cuşcă-de-ciori, deasupra Hăului Haznalei. După ce a văzut cum îi este azvârlit acolo tot echipajul, am tăiat cu mâna mea frânghia care o ţinea.

Locke şi Jean nu ziseră nimic. Se auzi un scârţâit uşor, când Stragos îndreptă cursul bărcii. În faţa lor se zărea un alt cot al râului artificial.

— Ei bine, acea mică demonstraţie a făcut ca pirateria să devină o meserie destul de nepopulară pe Marea de Bronz, continuă arhontele. A urmat o perioadă foarte prielnică pentru negustorii cinstiţi; desigur, încă mai sunt piraţi în Vânturile-fantomă, dar nu se mai apropie la mai mult de cinci sute de kilometri de Tal Verrar, de Nicora sau de coastă. Flota mea nu a mai avut parte decât de incidente vamale şi corăbii cu ciumaţi, de vreo trei-patru ani încoace. A fost o perioadă de tihnă… şi de prosperitate.

— Păi, nu asta este treaba dumitale, să asiguri tocmai aşa ceva? întrebă Jean.

— Pari un om care a citit la viaţa lui, Tannen! Sunt sigur că lecturile tale ţi-au arătat că, după ce oştenii îşi varsă sângele ca să asigure pacea, tocmai oamenii care trag foloase de pe urma acelei păci sunt primii care uită de sângele vărsat.

— Priorii, făcu Locke. Victoria aia i-a cam pus pe gânduri, nu-i aşa? Oamenilor le plac victoriile. Tocmai de aceea sunt atât de populari generalii… şi dictatorii.

— Te duce mintea, Lamora! Aşa cum a fost în interesul consiliilor de negustori să mă trimită să îi scap de piraţi, tot interesul le-a dictat să îmi smulgă din mâini flota, la scurt timp după război. Dividendele păcii… au cumpărat jumătate dintre corăbii, le-au băgat în serviciul lor permanent, au scos din listele de echipaj câteva sute de marinari călăţi şi le-au îngăduit negustorilor să pună mâna pe ei. După ce au fost instruiţi din banii locuitorilor din Tal Verrar, Priorii şi partenerii lor de afaceri au fost bucuroşi să îi înhaţe. Şi, uite-aşa, pe Marea de Bronz domneşte pacea, Dovleceii sfădindu-se în legea lor, Lashain fără flotă, iar Karthain departe de a avea nevoie de una. Colţul ăsta de lume este liniştit.

— Dacă tu şi Priorii sunteţi atât de nemulţumiţi unii de alţii, de ce nu ţi-au tăiat fondurile complet până acum?

Locke se sprijini mai bine de colţul bărcii şi îşi lăsă mâna să alunece prin apa caldă.

— Sunt sigur că ar face-o dacă le-ar sta în puteri, făcu Stragos, însă legile oraşului îmi garantează un buget minim din veniturile statului, deşi toţi finnicker-ii şi revizorii din oraş sunt *de-ai lor* şi născocesc tot soiul de minciuni complicate ca să îmi mai ciuntească şi din banii ăia. Contabilii mei de-abia ţin pasul cu maşinaţiunile lor, însă la fondurile discreţionare nu vor umbla. La ceas de nevoie, îmi întăresc oastea cu galbeni şi provizii cât ai zice peşte. Pe timp de pace, se târguiesc cu mine până la ultimul bănuţ. Au uitat de ce a fost instituit arhonatul.

— Acum că mă gândesc mai bine, zise Locke, parcă predecesorul tău ar fi trebuit să… *dizolve* funcţia de arhonte, după ce Camorr-ul s-a plictisit să vă bată măr.

— Singura oaste de meserie este cea permanentă, Lamora! Trebuie să existe o continuitate de experienţă şi de pregătire în rândurile oştirii; o oaste sau o flotă valoroasă nu poate fi făcută să apară din nimic. S-ar putea ca Tal Verrar-ul să nu aibă la dispoziţie trei-patru ani ca să se întărească, data viitoare când va izbucni criza, iar Priorii, cei care murmură cel mai tare despre „rezistenţa în faţa dictaturii” şi despre „drepturi cetăţeneşti”, ar fi primii care ar fugi ca nişte şobolani, cu averile în spinare, ca să ia o corabie către orice colţişor de lume care le-ar putea da adăpost. Ei nu ar rămâne niciodată în urmă, să lupte sau să moară pentru oraş. Aşa că, în ce mă priveşte, vrajba dintre noi este mai mult decât personală.

— Deşi am avut de-a face cu prea mulţi negustori de vază ca să te contrazic cu privire la caracterul lor, tocmai mi-am dat seama încotro baţi cu discuţia asta, făcu Locke.

— Şi eu la fel, adăugă Jean, dregându-şi glasul. Mi se pare că, de vreme ce puterea ta este tot mai scăzută, acum ar fi un moment foarte *potrivit* să se işte din nou zarvă pe Marea de Bronz, nu-i aşa?

— Foarte bine, spuse Stragos. Acum şapte ani, piraţii din Vânturile-

fantomă au pornit la război şi le-au dat oamenilor din Tal Verrar motiv să se bucure de flota pe care o conduceam eu. *Ar fi* foarte convenabil dacă ar putea fi convinşi să ne facă iarăşi neplăceri… şi să fie zdrobiţi iarăşi.

— Să ne trimiţi pe mare ca să îţi facem rost de un motiv, aşa ai spus. Să ne trimiţi pe *noi* pe *mare.* Ţi s-a umflat cumva creierul şi acum îţi apasă pe ţeastă? Cum naiba te aştepţi ca noi doi să ridicăm o flotă de piraţi, dintr-un loc în care nu am mai fost în viaţa noastră, şi să o convingem să vină şi să *moară* cu zâmbetul pe buze de mâna flotei care i-a tras-o rău ultima oară?

— I-aţi convins pe nobilii din Camorr să cheltuiască o avere pe planurile voastre, rosti Stragos, fără nici o urmă de mânie. Ei ţin la bani ca la ochii din cap. Şi totuşi, aţi izbutit să-i jecmăniţi de parcă aţi fi scuturat roade pârguite dintr-un copac. Aţi întrecut în isteţime un Mag-juruit. L-aţi întrecut în isteţime pe Capa Barsavi şi l-aţi minţit în faţă. Aţi scăpat din capcana întinsă lui Capa Barsavi şi întregii sale curţi.

— Doar câţiva dintre noi, murmură Locke. Doar câţiva dintre noi au scăpat, nemernicule!

— Mie nu îmi trebuie nişte simpli agenţi. Îmi trebuie *instigatori.* Voi doi aţi căzut în mâinile mele la momentul oportun. Sarcina voastră, misiunea voastră va fi să faceţi scandal pe Marea de Bronz. Vreau să aud de corăbii scufundate de aici până la Nicora. Vreau ca Priorii să alerge la uşa mea, să mă implore să primesc mai mulţi galbeni, mai multe corăbii şi mai multe responsabilităţi. Vreau ca toate vasele comerciale de la sud de Tal Verrar să-şi întindă pânzele şi să se adăpostească în port. Vreau ca asigurătorii să facă pe ei de frică. Ştiu că s-ar putea să nu primesc toate astea, dar zeii îmi sunt martori că mă mulţumesc cu tot ce-mi puteţi oferi. Stârniţi-mi o spaimă de piraţi cum nu am mai avut de ani de zile.

— Te-ai *ţicnit,* făcu Jean.

— Putem să jefuim nobili. Putem să dăm spargeri la etajele de sus. Putem să coborâm pe coşuri, să spargem încuietori, să tâlhărim la drumul mare, să spargem vistierii şi să facem o mulţime de şmecherii cu cărţile de joc, zise Locke. Ţi-aş putea tăia boaşele, dacă ai avea aşa ceva, să ţi le înlocuiesc cu mărgele şi ţi-ar lua o săptămână până să-ţi dai seama. Însă îmi pare rău să îţi spun că singurii nelegiuiţi cu care nu ne-am înhăitat *niciodată* sunt piraţii!

— Nu prea ştim cum să facem cunoştinţă cu ei, dacă mă înţelegi, adăugă Jean.

— Cât priveşte asta, v-am luat-o deja înainte, spuse Stragos. Nu ar trebui să vă fie greu să faceţi cunoştinţă cu piraţii din Vânturile-fantomă, de vreme ce voi înşivă veţi *deveni* piraţi în toată regula. Căpitan şi secund pe o goeletă de piraţi, mai exact.

3

— Nu, nebun e puţin spus, rosti Locke, după câteva clipe de gândire mută, furibundă. Nebun de legat este un stadiu de raţiune binecuvântată la care nu ţi-e îngăduit să aspiri. Oamenii care trăiesc prin şanţuri şi care îşi beau propriul pişat s-ar feri de tovărăşia ta. *Tu* eşti un excentric care face pe grozavul.

— Ăsta nu este genul de lucru pe care mă aştept să-l aud din partea unui om care ţine neapărat să-şi primească antidotul.

— Păi, când te gândeşti la alegerea nemaipomenită pe care ne-ai lăsat-o: să murim otrăviţi încet sau să murim aruncându-ne într-o nenorocire dementă!

— Haide, făcu Stragos. Nici ăsta nu-i genul de lucru pe care mă aştept să-l aud de la un om care şi-a dovedit iscusinţa din a ieşi din situaţii extrem de complicate.

— Încep să mă calce pe nervi cei care ne laudă realizările din trecut cu scopul de a ne forţa să întreprindem nişte acţiuni şi mai riscante, i-o tăie Locke. Uite, dacă vrei să facem ceva pentru tine, dă-ne ceva din domeniul nostru. Nu-i destul de larg pentru tine? Tot ce încercăm noi sa spunem este că nu ştim absolut nimic despre vânt, vreme, corăbii, Piraţi, Marea de Bronz, Insulele Vântului-fantomă, pânze, funii, ăă… vreme, corăbii…

— Singura noastră experienţă cu corăbiile constă în a ne urca pe ele, a ni se face rău de mare şi a coborî, completă Jean.

— M-am gândit şi la asta, zise Stragos. Căpitanul unui echipaj de nelegiuiţi trebuie să aibă charismă, mai presus de toate. Capacitate de a conduce. De a lua decizii. Pungaşii trebuie ţinuţi în frâu. Cred că poţi face asta, Lamora… chiar dacă doar te prefaci. De aceea te consider cea mai bună alegere, în anumite privinţe. Tu poţi *simula* încrederea atunci când un om dintr-o bucată ar fi tentat să intre în panică. Iar prietenul tău, Jean, poate să îţi întărească poziţia de conducere; un bătăuş bun impune respect pe o navă.

— Da, minunat, făcu Locke. Eu sunt fermecător, Jean e dur. Asta înseamnă că nu ne rămâne să ne facem griji decât pentru restul lucrurilor pe care le-am menţionat…

— Cât priveşte meşteşugul marinăresc, vă voi da pe mâna unui matelot experimentat. Un om care vă poate învăţa chestiunile elementare şi care poate lua deciziile de cuviinţă în locul vostru, odată ajunşi pe mare, pretinzând că ordinele ar veni de la voi. Nu pricepeţi? Tot ce vă cer este să jucaţi un rol; el va asigura cunoştinţele necesare pentru a face rolul convingător.

— Blândă Venaportha! exclamă Locke. *Chiar* ai de gând să ne trimiţi pe mare şi *chiar* îţi doreşti să avem succes?

— Întocmai, încuviinţă Stragos.

— Dar otrava? interveni Jean. Ne vei da pe mână suficient antidot

cât să putem hălădui pe Marea de Bronz după bunul nostru plac?

— Nu chiar. Veţi fi nevoiţi să veniţi în Tal Verrar o dată la două luni. Alchimistul meu mi-a spus că nu ar trebui să vă forţaţi norocul mai mult de şaizeci şi două sau şaizeci şi cinci de zile.

— Ei, ia stai puţin! sări Locke. Nu-i destul că vom fi nişte marinari stupizi care se dau drept piraţi înveteraţi, încrezându-ne în altcineva să ne facă să părem competenţi. Sau că vom fi pe mare, riscând cine ştie ce şi amânându-ne planurile noastre pentru Requin. Acum vrei să ne chemi la fusta mamei din două în două luni?

— Până în Vânturile-fantomă e cale de două-trei săptămâni la dus şi la fel e şi la întoarcere. O să aveţi timp destul ca să vă faceţi treaba în fiecare călătorie, oricât de multe luni v-ar lua. Acum e treaba voastră dacă alegeţi să zăboviţi prea mult. Sunt sigur că pricepeţi de ce lucrurile trebuie să stea astfel.

— Nu, râse Locke, jur că nu pricep!

— Voi dori rapoarte cu evoluţia lucrurilor. S-ar putea să am noi ordine şi informaţii pentru voi. S-ar putea să aveţi noi cereri şi sugestii. Este de la sine înţeles că trebuie să păstrăm legătura.

— Şi ce-o să se întâmple dacă dăm peste una dintre zonele alea de… la naiba, Jean, cum le zice? Acolo unde nu-i vânt deloc?

— Calmuri ecuatoriale, răspunse Jean.

— Exact, făcu Locke. Chiar şi *noi* ştim că nu te poţi bizui pe o viteză constantă când ai de-a face cu vântul şi cu pânzele; primeşti ce-ţi trimit zeii. Am putea rămâne blocaţi pe un ocean nemişcat la vreo optzeci de kilometri de Tal Verrar, în cea de-a şaizeci şi treia zi, murind fără nici un rost.

— Se poate, teoretic, dar este puţin probabil. Sunt conştient că există o doză mare de risc în sarcina pe care v-o încredinţez; posibilitatea unui profit uriaş mă face să îmi joc şansa. Şi-acum… să lăsăm asta pentru moment. Iată ce v-am adus să vedeţi.

Pe apa neagră din faţa lor se zăreau încreţituri aurii şi dâre aurii şi palide care păreau să se înalţe în aerul de deasupra. Pe măsură ce se apropiau, Locke văzu că o formă masivă şi întunecată acoperea complet râul artificial, dintr-un mal în celălalt. Un soi de clădire… iar dârele aurii păreau să fie crăpături în nişte draperii ce atârnau până la nivelul apei. Barca ajunse la acest obstacol şi trecu de el fără prea mare greutate; Locke dădu la o parte de pe chip pânza grea şi umedă şi se trezi în plină zi.

Se aflau înăuntrul unei grădini cu ziduri şi acoperiş, înaltă de cel puţin doisprezece metri, plină cu sălcii, scoruşi, măslini, lămâi şi copaci ghimpe-de-chihlimbar. Trunchiuri negre, castanii şi cenuşii se înşirau unele lângă celelalte, iar ramurile lor năpădite de lujere se întindeau în imense constelaţii de frunze strălucitoare, îmbinate deasupra râului precum un al doilea acoperiş.

În ceea ce priveşte acoperişul propriu-zis, acesta era de un azuriu scânteietor şi strălucitor ca lumina amiezii, cu pâlcuri de nori albi lunecând, pe jumătate ascunşi printre crengi. Soarele dogorea amarnic în dreapta lui Locke, când acesta se răsuci ca să privească în faţă, şi trimitea raze de lumină aurie printre contururile frunzelor… deşi afară trebuie să fi fost încă miezul nopţii.

— Asta-i alchimie sau vrăjitorie… sau amândouă, făcu Jean.

— E un pic de alchimie, rosti Stragos cu un glas blând şi entuziast. Tavanul este din sticlă, norii sunt din fum, iar soarele este un vas arzător de uleiuri şi oglinzi alchimice.

— Destul de puternic ca să ţină în viaţă pădurea asta sub un acoperiş? Să fiu al naibii, îngăimă Locke.

— E destul de puternic, Lamora, spuse arhontele, dar, dacă vă uitaţi mai îndeaproape, veţi vedea că nimic nu-i *viu* sub acoperişul ăsta, în afară de noi.

În vreme ce Locke şi Jean priveau împrejur cu neîncredere, Stragos trase barca la unul dintre maluri. Cursul apei se îngusta aici la numai trei metri, lăsându-le loc din belşug copacilor, lujerelor şi tufelor din părţi. Stragos se întinse, apucă un trunchi şi opri barca, arătând în sus când vorbi:

— O grădină automată pentru râul meu automat. Nici o plantă de aici nu este adevărată. E totul numai lemn, lut, sârmă şi mătase; vopsea, colorant şi alchimie. Totul meşteşugit după planul meu; le-a luat şase ani meşteşugarilor şi calfelor să construiască tot ce vedeţi. Mica mea vâlcea de maşinării.

Deşi parcă nu-i venea să creadă, Locke îşi dădu seama că arhontele spunea adevărul. În afară de mişcarea norilor albi-fumurii de deasupra, locul era nefiresc de liniştit, aproape bântuit, iar aerul din grădina împrejmuită era stătut, mirosind a apă sălcie şi a pânză. Ar fi trebuit să fie încărcat de miresmele pădurii, de izul puternic al pământului reavăn, al florilor şi al putregaiului.

— Ei, ţi se mai pare că aş fi genul de om care trage vânturi într-o odaie închisă, Lamora? Aici *chiar* îi poruncesc vântului…

Stragos ridică braţul drept deasupra capului şi un foşnet răsună prin grădina artificială. O pală de vânt suflă prin părul lui Locke şi se înteţi, până ce se preschimbă într-o briză în toată regula. Frunzele şi crengile dimprejur se legănară încet.

— Şi ploii, strigă Stragos. Glasul său răsună peste apă şi se pierdu în adâncul pădurii ce prinsese deodată viaţă. O clipă mai târziu, o pâclă călduţă începu să coboare din văzduh, o perdea deasă de apă ce se învolbura în curbe fantomatice prin frunzişul ireal şi le împresură barca, apoi picăturile începură să cadă într-un ropot molcom, încreţind suprafaţa râului automat. Locke şi Jean se zgribuliră sub mantii, iar Stragos pufni în râs.

— Pot face şi mai mult, rosti el. Aş putea chiar invoca o furtună!

O pală de vânt mai puternică începu să le împingă ploaia şi pâcla în feţe; micul râu se învolbură, când un contracurent se iscă de undeva din faţa lor. Pete mici şi albe de spumă se strânseră în jurul bărcii, de parcă apa ar fi dat în clocot; Stragos se agăţă cu ambele mâini de trunchiul copacului, când barca începu să se clatine ameţitor. Picăturile de ploaie deveniră tot mai mari; Locke fu nevoit să-şi pună mâna streaşină la ochi pentru a putea vedea. Aburi de ceaţă întunecată şi deasă se strânseră deasupra, făcând soarele artificial să pălească. Pădurea prinsese viaţă, iar crengile şi frunzele izbeau furios aerul, de parcă frunzişul fals se războia cu năluci nevăzute.

— Însă până la un punct, zise Stragos şi, fără vreun alt semnal vizibil din partea sa, ploaia se domoli. Treptat, zbaterea pădurii se preschimbă într-un foşnet liniştit şi apoi se opri de tot; curenţii din râul de sub ei coborâră iar în adânc şi, în câteva minute, grădina mecanică zăcea iarăşi în tihnă. Rotocoale de ceaţă se învârtejiră în jurul copacilor, soarele se ivi din spatele „norilor" tot mai răzleţi şi peste tot se auzi sunetul deloc neplăcut al apei picurând dintr-o mie de crengi, frunze şi trunchiuri.

Locke se scutură şi îşi dădu părul ud din ochi.

— Este… ceva nemaivăzut, arhonte. Într-adevăr. Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva.

— O grădină într-o sticlă, cu o vreme pe măsură, observă Jean.

— De ce?

Locke puse întrebarea în numele amândurora.

— Drept aducere-aminte. Stragos dădu drumul trunchiului de copac şi lăsă barca să plutească încet în mijlocul apei. A ceea ce pot mâinile şi minţile oamenilor să înfăptuiască. A ceea ce numai oraşul acesta e în stare să producă. V-am spus că Mon Magisteria este un depozit de lucruri artificiale. Gândiţi-vă la ele ca la roadele ordinii… ale ordinii pe care eu trebuie să o asigur şi să o păstrez.

— Şi cum naiba asiguri şi păstrezi ordinea, dacă dai peste cap negoţul din Tal Verrar?

— E un sacrificiu pe termen scurt pentru un câştig pe termen lung. E ceva care lâncezeşte în oraşul ăsta şi care va înflori, Lamora. Ceva care va înmuguri. Vă puteţi închipui minunile pe care le-ar fi putut produce Tronul Therin dacă ar fi avut parte de veacuri de pace, dacă nu ar fi fost fărâmiţat în oraşele-state de acum, încropite la repezeală şi războindu-se între ele? În sfârşit, ceva este pe punctul de a se naşte din toate necazurile noastre şi se va naşte aici. Alchimiştii şi meşteşugarii din Tal Verrar n-au seamăn, iar cărturarii din Colegiul Therin sunt la numai câteva zile depărtare… Aici *trebuie* să se întâmple!

— Maxilan, dragule! Locke ridică o sprânceană şi zâmbi. Ştiam că

eşti pătimaş, dar nu îmi dădusem seama ce *jar* îţi mocneşte în suflet. Hai, vino şi ia-mă! Jean n-o să se supere; o să se uite în altă parte, ca un adevărat domn.

— N-ai decât să râzi de mine, Lamora, dar ascultă ce spun. *Bagă la cap,* fir-ai al naibii! Am avut nevoie de şaizeci de oameni ca să fac tot ce aţi văzut mai devreme. Străji care să aştepte semnalul meu. Alchimişti care să aibă grijă de cazanele aburinde şi de echipaje ascunse, care să acţioneze foalele şi ventilatoarele care produc vântul. Câteva zeci nu făceau decât să tragă de sfori, cum s-ar zice; crengile copacilor mei artificiali sunt legate cu sârme de metal, ca nişte marionete, ca să se scuture mai convingător. O mică armată de muncitori instruiţi, opintindu-se ca să producă un spectacol de cinci minute, pentru trei oameni dintr-o barcă. Şi nici măcar asta nu ar fi fost posibil cu arta şi meşteşugul veacurilor trecute. Oare ce-am putea face dacă am avea timp? Ce-ar fi dacă treizeci de oameni ar putea produce acelaşi rezultat? Sau zece? Sau unul? Ce-ar fi dacă mecanisme îmbunătăţite ar putea produce un vânt mai puternic, o ploaie mai tăioasă, un curent mai intens? Ce-ar fi dacă maşinăriile noastre, prin care controlăm totul, ar ajunge să fie atât de subtile şi atât de puternice încât nu ar mai fi un simplu spectacol? Ce-ar fi dacă le-am putea exploata astfel încât să schimbăm totul, să controlăm totul, până şi pe noi înşine? Trupurile noastre? *Sufletele* noastre? Ne ghemuim de frică în ruinele lumii Eldrenilor şi în umbra Magilor din Karthain. Însă oameni obişnuiţi le-ar putea egala puterea. Dacă ar avea câteva veacuri la dispoziţie şi binecuvântarea zeilor, oamenii obişnuiţi le-ar putea *eclipsa* puterea.

— Şi toate planurile acestea măreţe, îl întrerupse Jean, implică nevoia ca noi doi să pornim pe mare şi să ne dăm drept piraţi în numele tău?

— Tal Verrar nu va fi niciodată puternic atâta vreme cât stă la mila unor oameni care l-ar mulge de galbeni cum mulgi o vacă de lapte şi-apoi s-ar pierde în cele patru zări la primul semn de primejdie. Îmi *trebuie* mai multă putere şi, ca să fiu cinstit, trebuie să smulg puterea asta cu forţa sau cu viclenie de la duşmanii mei, cu voia poporului care să mă sprijine. Misiunea voastră, dacă dă roade, ar întoarce o cheie în încuietoarea unei uşi care îmi stă în calea spre fapte măreţe. Stragos chicoti şi îşi întinse mâinile. Voi sunteţi hoţi. Vă ofer şansa de a ajuta la furtul istoriei înseşi.

— Ceea ce nu înseamnă mare lucru comparativ cu banii dintr-o bancă sau cu acoperişul de deasupra capului.

— Îi urâţi pe magii din Karthain, făcu Stragos, categoric.

— Asta cam aşa e, recunoscu Locke.

— Ultimul împărat al Tronului Therin a încercat să se lupte cu ei prin magie; vrăjitorie contra vrăjitorie. A murit pentru că a dat greş.

Karthain nu va putea fi cucerit niciodată cu ajutorul artelor în care excelează; au avut grijă ca nici o putere din lumea noastră să nu strângă vreodată destui vrăjitori puternici care să le stea împotrivă. Nu, trebuie să îi învingem cu asta. Lăsă jos vâsla şi îşi întinse mâinile. Maşinării. Meşteşug. Alchimie şi inginerie… roadele minţii.

— Toate astea, zise Locke, tot planul ăsta ridicol, un Tal Verrar mai puternic care să poată cuceri colţul acesta de lume… totul pentru a lovi în Karthain? Nu pot spune că îmi displace ideea, dar de ce? Ce ţi-au făcut ei ţie ca să urzeşti un asemenea plan?

— Ştie vreunul din voi ceva despre străvechea artă a iluzionismului? îi întrebă Stragos. Aţi citit despre ea prin cărţile de istorie?

— Foarte puţin, recunoscu Locke. Mai nimic, de fapt.

— A fost o vreme când scamatoriile… magie închipuită, nu vrăjitorie propriu-zisă, ci simple trucuri iscusite… erau larg răspândite, foarte populare şi rentabile. Oamenii de rând plăteau ca să le vadă la colţul străzii; nobilii din Tronul Therin plăteau ca să le vadă la curţile lor, însă cultura aceea a pierit. Arta respectivă nu mai există, cu excepţia trucurilor ieftine practicate de trişori. Magii-Juruiţi ne bântuie oraşele-state ca nişte lupi, gata să zdrobească şi cea mai neînsemnată urmă de competiţie. Nici un om cu capul pe umeri nu ar mai ieşi în faţa lumii să declare că poate face vrăji. Frica a ucis întreaga tradiţie, în urmă cu sute de ani. Magii-Juruiţi ne deformează lumea prin simpla lor prezenţă. Ne conduc în multe feluri, care nu au nimic de-a face cu politica; faptul că îi putem angaja ca să ne facă pe plac nu are nici o însemnătate. Breasla aia ne *bântuie* toate planurile, toate visele. Teama de magi îi otrăveşte pe oameni până la temelia ambiţiilor lor, îi împiedică să-şi imagineze un destin măreţ… să tragă nădejde că imperiul de altădată poate fi reclădit. Ştiu că voi doi socotiţi că v-am făcut ceva de neiertat, însă, fie că mă credeţi sau nu, vă admir pentru că v-aţi împotrivit Magilor-Juruiţi. Mi v-au dat pe mână drept pedeapsă. Eu, în schimb, vă cer să mă ajutaţi să îi lovesc în plin.

— Vorbe mari, dar goale, i-o întoarse Jean. Faci totul să pară ca şi cum ne-ai acordat cine ştie ce privilegiu silindu-ne să intrăm în slujba ta fără voia noastră.

— Mie nu-mi trebuie o scuză ca să îi urăsc pe Magii-Juruiţi, adăugă Locke. Nici să-i urăsc, nici să mă lupt cu ei. Le-am râs în faţă, mai mult sau mai puţin. Şi Jean la fel. Însă tu trebuie să fii nebun să crezi că te vor lăsa vreodată să clădeşti ceva destul de puternic ca să îi doboare.

— Nu mă aştept să apuc ziua aceea, zise Stragos. Am de gând să pun bazele numai. Uită-te la lumea din jurul tău, Lamora! Uită-te cu atenţie la indiciile pe care ni le-au dat. Alchimia este respectată în

orice colţ al lumii, nu-i aşa? Ne luminează odăile, ne oblojeşte rănile, ne conservă mâncarea… ne îmbunătăţeşte cidrul. Le zâmbi celor doi, foarte mulţumit de sine. Alchimia este o formă inferioară de magie, şi totuşi Magii-Juruiţi nu au încercat niciodată să o îngrădească sau să o controleze.

— Fiindcă nu dau doi bani pe ea, făcu Locke.

— Greşit, îl contră Stragos. Fiindcă este necesară pentru mult prea multe lucruri. Ar fi ca şi cum ne-ar interzice să folosim apa sau focul. Ar întinde coarda *prea tare.* Indiferent de costuri şi de măcelul care ar urma, ne-ar obliga să luptăm cu ei pentru supravieţuire. Şi ei ştiu asta. Puterea lor are limite. Şi, într-o bună zi, noi vom depăşi aceste limite, dacă vom avea prilejul.

— E foarte frumoasă povestea ta de adormit copiii, spuse Locke. Dacă ai scrie o carte cu subiectul ăsta, aş plăti să se scoată vreo zece exemplare, însă, aşa cum stau lucrurile acum, mai mult ne încurci viaţa. Ne distragi atenţia de la ceva la care am lucrat din greu şi îndelung ca să obţinem.

— Sunt dispus să schimb termenii iniţiali şi să vă ofer o recompensă financiară pentru îndeplinirea cu succes a sarcinii voastre, zise Stragos.

— Cât? săriră Locke şi Jean deodată.

— Nu vă pot promite nimic, spuse Stragos. Răsplata va fi pe măsura realizărilor voastre. Vă voi face la fel de fericiţi cum mă veţi face voi pe mine. S-a înţeles?

Locke se holbă la Stragos câteva secunde, scărpinându-şi ceafa. Stragos folosea un şiretlic… un apel la idealuri măreţe, urmat de un apel la lăcomie. Iar aceasta era o situaţie *clasică* de păcălire a cuiva care lucra pentru el; Stragos nu avea nicicum de gând să-şi ţină promisiunea, nu avea nimic de pierdut făcând-o şi absolut nici un motiv să îi lase în viaţă, odată ce îşi duceau sarcina la bun sfârşit. Se uită în ochii lui Jean şi îşi mângâie bărbia de câteva ori, unul dintre semnalele lor simple:

„Minţim."

Jean oftă şi bătu uşor darabana în copastia de pe partea sa. Părea să-i împărtăşească impresia lui Locke, cum că era indicat să evite semnalele mai complexe în prezenţa lui Stragos. Răspunsul său fu la fel de simplu:

„De acord."

— Asta-i o veste bună, rosti Locke, strecurându-şi o notă de optimism precaut în glas. De fiecare dată când ştia că el şi Jean gândesc la fel, se simţea învigorat şi gata să-şi intre în rol. O grămadă de solari când se isprăveşte totul ne va mai diminua din neplăcerea pe care o resimţim cu privire la împrejurările în care am fost angajaţi.

— Bine. Singura mea grijă este ca misiunea să beneficieze de mai

mult entuziasm din partea voastră.

— Sincer să fiu, misiunea asta va avea nevoie de tot ajutorul posibil.

— Nu îţi mai bate capul, Lamora. Şi uită-te în spate… ajungem la capătul celălalt al micii mele vâlcele.

Barca plutea către o altă perdea-barieră din pânză; Locke estimă că întreaga grădină artificială trebuie să fi fost lungă de vreo patru sute de stânjeni.

— Luaţi-vă rămas-bun de la soare, îi anunţă arhontele; şi în curând treceau prin pânză, întorcându-se în noaptea înăbuşitoare, neagră şi argintie, cu fâlfâitoarele sale muşte-felinar şi parfumul de pădure adevărată. Un câine de pază lătră în apropiere, mârâi şi tăcu, după o poruncă şoptită. Locke îşi frecă ochii, iar aceştia se acomodară treptat la întuneric.

— Veţi începe instrucţia săptămâna asta, zise Stragos.

— Cum adică, instrucţia? Mai ai de răspuns la o grămadă de întrebări, ripostă Locke. Unde ne este corabia? Unde ne este echipajul? Cum ne facem cunoscuţi drept piraţi? Mai sunt o mie de amănunte afurisite, peste care trebuie să trecem…

— Toate la timpul lor, îl întrerupse Stragos. Glasul său avea un ton evident de satisfacţie, acum, că Locke vorbea constructiv despre ducerea planului la bun sfârşit. Mi s-a spus că vă luaţi prânzul destul de frecvent la Arcada Aurită. Petreceţi câteva zile reobişnuindu-vă să vă treziţi odată cu răsăritul. De Ziua Tronului, luaţi micul dejun la Arcadă. Aşteptaţi să vă găsească Merrain. Ea vă va conduce la destinaţie cu discreţia ei obişnuită şi vă veţi începe lecţiile. Acestea vă vor ocupa cam toată ziua, aşa că nu vă faceţi alte planuri.

— La naiba! izbucni Jean. De ce nu ne laşi să ne terminăm treaba cu Requin? Nu o să ne ia mai mult de câteva săptămâni. Şi, după aceea, putem face tot ce pofteşti, fără să ne mai distragă altceva atenţia.

— M-am gândit şi la asta, însă nu, replică Stragos. Amânaţi. Vreau să aşteptaţi ceva cu nerăbdare până duceţi misiunea mea la bun sfârşit. Şi nu pot aştepta câteva săptămâni. Am nevoie de voi pe mare într-o lună. Şase săptămâni, cel târziu.

— O *lună* ca să ne transformăm din nişte drăguţi de strapazani de uscat în piraţi de meserie? făcu Jean. Pe toţi zeii!

— O să fie o lună plină, zise Stragos.

Locke oftă.

— Sunteţi în stare să îndepliniţi sarcina? Sau ar trebui să nu vă mai dau antidotul şi să vă bag într-o temniţă în care să observaţi rezultatele?

— Tu ai grijă să fie pregătit blestematul ăla de antidot de fiecare dată când ne întoarcem, spuse Locke. Şi gândeşte-te *bine* la suma care o să ne facă fericiţi când isprăvim cu toată tărăşenia asta. Îmi pari genul de om care subestimează lucrurile în această privinţă, aşa că

gândeşte-te la o sumă *frumuşică*.

— Răsplata va fi pe măsura rezultatelor, Lamora. Asta şi faptul că veţi rămâne în viaţă. Când steagul roşu va flutura din nou în apele oraşului meu, iar Priorii mă vor implora să îi salvez, atunci vă veţi putea gândi şi la răsplată. Atunci, nu mai devreme. Aţi priceput?

„Mint", îi semnală Locke lui Jean, sigur că nu era nevoie, dar la fel de sigur că Jean va aprecia neobrăzarea sa.

— Facă-se voia ta, atunci. Cu binecuvântarea zeilor, vom întârâta cuibul ăla de viespi din Vânturile-fantomă. La urma urmei, nici nu avem de ales, nu-i aşa?

— După cum şi trebuie, făcu Stragos.

— Ştii, Locke, rosti Jean, pe un ton de conversaţie relaxată, îmi place să cred că există hoţi pe lumea asta care nu se bagă decât în escapade banale şi necomplicate. Ar trebui să găsim câţiva dintre ei şi să îi întrebăm care este secretul, la un moment dat.

— Cred că nu fac decât să stea departe de netrebnici de-ăştia, zise Locke, făcând un semn către arhonte.

4

O trupă de Ochi aştepta lângă hangarul pentru bărci, când mica ambarcaţiune îşi completă turul pe râul artificial.

— Poftim, spuse Stragos, după ce unul dintre oşteni îi luă vâsla din mână. Scoase două flacoane de sticlă din buzunar şi le dădu celor doi hoţi camorreni. Prima păsuire a execuţiei voastre. Otrava a avut timp să se instaleze până acum. Nu vreau să îmi mai bat capul cu voi câteva săptămâni de-acum înainte.

Locke şi Jean se supuseră, înecându-se când băură.

— Are gust de cretă, spuse Locke, ştergându-se la gură.

— De-ar fi fost şi la fel de necostisitor, replică arhontele. Şi-acum, daţi-mi flacoanele înapoi. Şi dopurile.

Locke oftă.

— Bănuiesc că ar fi fost prea frumos să uiţi partea asta.

Cei doi hoţi fură duşi înapoi spre Mon Magisteria, în timp ce Stragos lega barca de pilon. Stragos se ridică şi se întinse, simţind scârţâiturile cu care se obişnuise deja, crampele din şale, genunchi şi încheieturi. Blestematul de reumatism… era adevărat că nu-şi arăta încă vârsta, ţinându-se bine pentru cineva care se apropia de şaizeci de ani, dar ştia, în adâncul inimii, că nu va mai alerga niciodată la fel de repede. Mai devreme sau mai târziu, Doamna Îndelungatei Tăceri îl va scoate la dans pe Maxilan Stragos, indiferent dacă treaba sa de-aici va fi isprăvită sau nu.

Merrain aştepta în umbrele părţii neluminate a hangarului, asemenea unui păianjen ieşit la vânătoare, neclintită şi tăcută până în clipa în care păşi lângă el. Experienţa-i îndelungată îl ajută să nu

tresară.

— Mulţumirile mele pentru că i-ai salvat pe cei doi, Merrain. Mi-ai fost de foarte mare ajutor în ultimele săptămâni.

— Întocmai cum mi s-a poruncit, rosti ea. Însă sunteţi sigur că sunt potriviţi pentru planul dumneavoastră?

— Sunt complet vulnerabili în acest oraş, draga mea. Stragos îşi miji ochii, încercând să distingă siluetele înceţoşate ale lui Locke, Jean şi ale străjerilor, pe când aceştia se făceau nevăzuţi în grădină. Magii-Juruiţi ni i-au dat pe tavă, şi acum le urmăresc fiecare pas. Nu cred că ăştia doi sunt obişnuiţi să fie controlaţi. Când vor fi pe cont propriu, sunt sigur că vor face întocmai ce le-am cerut.

— Ai căpătat atâta încredere din rapoartele pe care le-ai primit?

— Nu doar din rapoarte, zise Stragos. Requin nu i-a omorât încă, nu?

— Într-adevăr.

— O să-şi facă treaba, spuse Stragos. Îi cunosc. Pe măsură ce va trece timpul, vor lăsa la o parte resentimentele şi vor fi captivaţi de noutate. O să înceapă să se simtă bine, destul de curând. Şi când se întâmplă asta… chiar cred că vor fi în stare s-o ducă la bun sfârşit. Dacă rămân în viaţă. Sunt cât se poate de conştient că nu am alţi agenţi potriviţi pentru sarcina asta.

— Deci le pot raporta stăpânilor mei că lucrurile merg conform planului?

— Da, bănuiesc că nu mai e cale de întoarcere. Poţi să le spui. Stragos se uită la silueta întunecată a femeii zvelte de lângă el şi oftă. Dă-le de ştire că totul va începe peste vreo lună. Sper, pentru binele lor, să fie pregătiţi pentru consecinţe.

— *Nimeni* nu este pregătit pentru consecinţe, zise Merrain. O să se verse mai mult sânge decât a văzut lumea în ultimele două sute de ani. Tot ce putem face este să sperăm că, dacă pornim noi tăvălugul, *alţii* vor trage ponoasele. Cu voia dumneavoastră, arhonte, aş dori să mă duc să le transmit mesajul acum.

— Desigur, încuviinţă Stragos. Transmite-le atât omagiile mele odată cu raportul, cât şi speranţa mea că vom putea prospera în continuare… împreună.

ULTIMA REMINISCENŢĂ

De propria lor frânghie

1

— O, ce loc *minunat* din care să ne aruncăm în hău! rosti Locke.

Trecuseră şase luni de la întoarcerea sa din Salon Corbeau; setul de patru scaune iscusit meşteşugite era păstrat în siguranţă, într-un depozit personal de la Vila Candessa. Iarna târzie din Tal Verrar făcea ca temperaturile din regiune să fie atât de scăzute, încât oamenii trebuiau să pună serios osul la treabă ca să asude niţel.

La vreun ceas de galop la miazănoapte de Tal Verrar, la ieşirea din satul Vo Sarmara, imediat după lanurile din preajma sa, se înălţa un crâng de tufe, scoruşi noduroşi şi copaci ghimpe-de-chihlimbar, lângă o vale largă şi stâncoasă. Pereţii văii aveau culoarea cenuşie a unui hoit, făcând ca locul să semene cu o rană imensă în pământ. Iarba subţire şi măslinie ceda în lupta pentru supravieţuire la vreo trei metri de marginea stâncilor de deasupra văii, de unde Locke şi Jean contemplau povârnişul abrupt de treizeci de metri, ce se termina în pietrişul de dedesubt.

— Cred că ar fi trebuit să ne păstrăm mai în formă pentru treaba asta, zise Jean, începând să desfăşoare colacii de frânghie care îl încingeau de la umărul drept până la şoldul stâng. Însă, dacă mă gândesc mai bine, nu îmi aduc aminte să fi avut prea multe ocazii de a o întrebuinţa în ultimii ani.

— Cele mai multe locuri din Camorr le putem escalada cu mâinile goale, în sus şi în jos, încuviinţă Locke. Nici nu cred că erai cu noi în noaptea aia în care am folosit frânghii, ca să escaladăm turnul Doamnei de Marre de la conacul ăla vechi şi nesuferit pe care îl avea… Calo, Galdo şi cu mine era cât pe ce să fim ciuguliţi până la os de porumbeii care-şi făceau veacul pe-acolo. Cred că sunt cinci sau şase ani de atunci.

— O, ba eram cu voi, nu-ţi aduci aminte? Eram jos, ţineam de şase. Am văzut partea cu porumbeii. E foarte greu să ţii de şase când te pişi pe tine de râs.

— Eh, acolo sus nu era deloc amuzant. Ticăloşii ăia mici au nişte ciocuri crunte!

— Moartea celor o Mie de Ciupituri, făcu Jean. Aţi fi intrat în istorie dacă aţi fi avut parte de o moarte atât de înspăimântătoare. Aş fi scris o carte despre porumbeii mâncători de oameni din Camorr şi aş fi intrat la Colegiul Therin. Aş fi devenit o persoană respectabilă. Goangă şi cu mine am fi ridicat o statuie în memoria celor doi Sanza, cu o plăcuţă comemorativă foarte drăguţă.

— Cum rămâne cu mine?

— Tu ai fi fost trecut într-o notă de subsol. În limita spaţiului existent.

— Dă-ncoa' nişte frânghie dacă nu vrei să-ţi dau eu un brânci peste margine, „în limita spaţiului existent".

Jean îi azvârli frânghia lui Locke, care o înhăţă din aer şi se întoarse la liziera pădurii, la vreo nouă metri de stâncă. Frânghia era făurită din semimătase împletită strâns, mult mai uşoară decât cânepa şi *mult* mai scumpă.

Odată ajuns la marginea pădurii, Locke alese un scoruş bătrân şi înalt, lat cam cât umerii lui Jean. Desfăcu o bună bucată din frânghia sa, o trecu pe după trunchiul copacului şi se holbă câteva secunde la capătul uşor zdrenţuit, străduindu-se să-şi împrospăteze amintirile despre cum se face un nod.

În timp ce degetele îi alunecau cu gesturi şovăitoare, aruncă o privire rapidă în jur, la starea melancolică a universului. Un vânt aspru bătea dinspre nord-vest, iar văzduhul părea o cascadă uriaşă de pâclă jilavă. Trăsura pe care o închiriaseră era parcată la marginea pădurii, la vreo sută cincizeci de stânjeni depărtare. El şi Jean îl lăsaseră acolo pe vizitiu, cu un urcior de lut plin cu bere şi cu un minunat coşuleţ cu merinde de la Vila Candessa, făgăduindu-i să nu lipsească mai mult de câteva ceasuri.

— Jean, mormăi Locke când vlăjganul apăru lângă el, aşa ar trebui să arate un nod-de-ancoră cumsecade, nu?

— Într-adevăr. Jean strânse nodul complicat al frânghiei în jurul copacului şi încuviinţă. Luă capătul funiei şi mai făcu o jumătate de nod, pentru mai multă siguranţă. Gata. Numai bun.

Lucrară împreună câteva minute, repetând nodul de ancoră cu încă trei bucăţi de frânghie, până ce bătrânul scoruş păru să fie ornat în întregime cu semimătase bine întinsă. Funiile rămase fură puse deoparte. Cei doi bărbaţi îşi scoaseră apoi redingotele şi jiletcile, dând la iveală curele solide din piele, ţintate cu inele de fier la brâu.

Curelele nu semănau prea mult cu echipamentul tradiţional de căţărare folosit de tâlharii căliţi din Camorr; acestea erau folosite pe corăbii de către acei marinari care aveau norocul să dea peste nişte proprietari de vase dispuşi să bage mâna în buzunar pentru a le asigura sănătatea. Curelele nu costaseră mare lucru şi îi scutiseră pe Locke şi pe Jean de a apela la cineva din lumea interlopă a Tal Verrarului, care le-ar fi putut face o pereche la comandă… dar care ar fi ţinut minte tranzacţia. Ăsta era unul dintre puţinele lucruri pe care Requin nu trebuia să le afle decât în ultimul moment, când aveau să dea lovitura.

— Bun. Uite-ţi coborâtorul. Jean îi dădu lui Locke o bucată de fier destul de grea, un opt puţin mai mare într-o parte, cu o bară groasă la

mijloc. Păstră una şi pentru el; i le făurise un fierar din Semiluna Istriană a Tal Verrar-ului, cu câteva săptămâni în urmă. Treci în şa, mai întâi. Asigurăm frânghia principală şi-apoi pe cea de siguranţă.

Locke îşi agăţă coborâtorul de unul dintre inelele echipamentului şi îl legă cu una dintre frânghiile de semimătase legate de copac. Celălalt capăt al acestei funii fu lăsat liber şi azvârlit spre stâncă. O a doua frânghie fu strânsă bine de un inel aflat deasupra coapsei sale opuse. Mulţi hoţi camorreni preferau să „danseze despuiaţi" când îşi dădeau loviturile, fără confortul suplimentar oferit de frânghia de siguranţă, în caz că se rupea cea principală, însă Locke şi Jean căzuseră de acord că era mai bine să nu rişte nimic la antrenamentul din acea zi.

Lui Jean îi luă câteva minute până se prinse bine în şa; în scurt timp, cei doi prieteni erau legaţi de copac prin două frânghii, ca două marionete umane.

Cei doi hoţi nu mai purtau decât tunici, pantaloni, bocanci şi mănuşi de piele, deşi Jean făcu o mică pauză pentru a-şi pune ochelarii de citit.

— Şi-acum, zise el. Pare o zi tocmai bună pentru coborâri cu coarda. Vrei să faci onorurile înainte să ne luăm rămas-bun de la terenul solid?

— Paznice Strâmb, începu Locke, oamenii sunt nesăbuiţi. Apără-ne de noi înşine. Dacă nu poţi, fie să ne iei repede şi fără chinuri.

— Bine zis. Jean trase adânc aer în piept. La trei, partea nebunească?

— La trei.

Fiecare îşi luă frânghia principală şi îi azvârli capătul peste stâncă; cele două funii se desfăşurară cu un şuierat moale.

— Unu, spuse Locke.

— Doi, continuă Jean.

— Trei, ziseră ei într-un glas.

Apoi porniră spre marginea stâncii şi se aruncară în gol, răcnind.

O clipă, stomacul lui Locke şi cerul cenuşiu şi înnegurat părură să facă o tumbă împreună, apoi frânghia se întinse şi peretele stâncii se îndreptă către el, un pic cam repede pentru gustul său. Ca un pendul uman, se balansă, îşi ridică picioarele şi lovi peretele de piatră la vreo douăzeci şi cinci de metri sub margine, îndoindu-şi genunchii ca să absoarbă şocul impactului. De asta, cel puţin, îşi amintise foarte bine. Jean se izbi şi el de stâncă la vreo jumătate de metru sub el, cu un zgomot mai înfundat.

— He, făcu Locke cu inima bubuindu-i în timpane, îndeajuns de puternic ca să acopere şuieratul vântului. Trebuie să existe o cale mai uşoară de a verifica dacă avem sau nu un făuritor de frânghii pe care să ne putem bizui, Jean.

— Uau!

Jean îşi mişcă încet picioarele, ţinându-se de funie cu ambele mâini. Folosirea coborâtoarelor le uşura treaba, astfel încât puteau aplica o forţă de frecare suficientă pentru a încetini sau pentru a se opri când pofteau. Micile dispozitive constituiau o îmbunătăţire remarcabilă faţă de cele pe care le învăţaseră ei în copilărie. Deşi şi-ar fi putut folosi propriile trupuri pentru a obţine acelaşi rezultat, cum o făcuseră altădată, aceasta ar fi putut foarte uşor să le învineţească o anumită parte mai proeminentă a anatomiei masculine, dacă nu ar fi fost destul de atenţi sau de norocoşi.

Vreme de câteva clipe, rămaseră pur şi simplu atârnaţi, cu picioarele sprijinite pe peretele stâncii, bucurându-se de poziţia lor avantajoasă, în timp ce norii vaporoşi se vălătuceau pe deasupra.

Frânghiile care fluturau prin aer sub ei ajungeau doar până la jumătatea distanţei faţă de pământ, însă ei oricum nu aveau de gând să meargă atât de departe din prima zi. Aveau destul timp la dispoziţie să exerseze coborâri mai lungi în următoarele şedinţe de antrenament.

— Ştii, făcu Locke, trebuie să recunosc că asta este singura parte a planului de care nu eram tocmai sigur. E mult mai uşor să îţi pui în gând să cobori cu coarda de pe un stei, decât chiar să te arunci de pe o stâncă cu numai două bucăţi de frânghie între tine şi Aza Guilla.

— Frânghiile şi stâncile nu sunt principala problemă, zise Jean. Aici sus trebuie să avem grijă să nu dăm peste porumbeii tăi carnivori.

— Of, mâncaţi-ai fundul!

— Vorbesc serios. Sunt îngrozit. O să fiu cu ochii în patru, ca nu cumva ultimul lucru pe care îl simţim în viaţa asta să fie *ciuguliturile alea crunte şi iuţi*…

— Jean, cred că frânghia ta de siguranţă te trage în jos. Hai că ţi-o tai eu de tot…

Se împinseră şi se îmbrânciră în joacă vreo câteva minute, Locke încercând să se agaţe şi să-şi folosească agilitatea pentru a contrabalansa forţa fizică şi greutatea mult superioare ale lui Jean. Totuşi, cum forţa şi greutatea păreau să aibă câştig de cauză, sugeră să exerseze mai degrabă coborârea, într-un acces de autoconservare.

— Sigur, încuviinţă Jean, hai să mai coborâm vreo doi metri, încet şi cu băgare de seamă, şi să ne oprim când zic eu, bine?

Fiecare îşi apucă frânghia principală încordată şi scăzu puţin tensiunea coborâtorului. Încet şi cu băgare de seamă, coborâră un stânjen şi Jean strigă:

— Stop!

— Nu-i rău, spuse Locke. Se pare că nu ne-am pierdut complet îndemânarea, nu?

— Cred că da. Mie nu prea mi-au mai plăcut coborârile după ce m-am întors din micul meu sejur de la Casa Revelaţiilor. Tu şi cei doi Sanza vă dădeaţi în vânt după aşa ceva, nu eu. Şi, ăăă, Sabetha,

desigur.

— Da, îngăimă Locke, cu nostalgie. Da, era atât de nebună… atât de nebună şi de fermecătoare! Îmi plăcea să o urmăresc cum se caţără. Nu îi plăceau frânghiile. Îşi… scotea bocancii, îşi despletea părul şi uneori renunţa şi la mănuşi. Rămânea doar în pantaloni şi în bluză… iar eu…

— Stăteai acolo hipnotizat, îi luă Jean vorba din gură. Încremenit. Să ştii că aveam ochi şi pe vremea aia, Locke!

— He-he… Presupun că era destul de evident. Pe toţi zeii! Locke se holbă la Jean şi pufni într-un râs nervos. Pe toţi zeii, am început chiar eu să aduc vorba despre ea. Nu-mi vine să cred! Se schimbă deodată la faţă. E totul în regulă între noi doi, Jean? Vreau să spun, ne simţim bine împreună?

— La naiba, stăm agăţaţi împreună la vreo douăzeci şi cinci de metri în aer deasupra unei morţi neplăcute, nu? Eu nu fac asta cu oameni care nu-mi plac.

— E bine de ştiut.

— Şi da, aş spune că…

— Domnilor! Salutare acolo jos!

Vocea avea accent verrari, cu o notă aspră şi necioplită. Locke şi Jean îşi ridicară privirea surprinşi şi văzură un bărbat stând pe marginea stâncii, cu mâinile în şold, profilându-se pe cerul învolburat. Purta o mantie jerpelită, cu gluga dată pe spate.

— Hhmm, salutare şi dumitale! răspunse Locke.

— O zi minunată pentru a face niţel sport, nu-i aşa?

— Exact la asta ne-am gândit şi noi, strigă Jean.

— O zi minunată într-adevăr, dacă-mi este îngăduit să spun aşa, domnilor. Şi nişte haine şi jiletci la fel de minunate, pe care le-aţi lăsat aici sus. Îmi plac tare mult, atâta doar că n-am găsit nici o pungă cu bani prin buzunare.

— Sigur că nu, doar nu suntem pro… Hei, stai oleacă! Te rugăm frumos să ne laşi lucrurile în pace, spuse Jean.

La un semn nerostit, el şi cu Locke se rezemară mai bine de stâncă, găsind sprijin pentru mâini şi pentru picioare cât de iute putură.

— De ce nu? Sunt nişte lucruri atât de minunate, domnilor, încât nu mă pot abţine să nu fiu atras de ele cumva.

— Dacă aştepţi puţin, zise Locke, pregătindu-se să înceapă căţăratul, unul din noi va ajunge sus în câteva minute şi sunt sigur că putem discuta despre asta cât se poate de civilizat.

— Mă bate gândul să vă las acolo unde sunteţi, dacă nu vă deranjează, jupânilor. Omul se mişcă uşor şi în mâna sa dreaptă se ivi o secure. Am mai găsit şi nişte satâre tare frumuşele pe lângă hainele dumneavoastră. Taaare frumuşele! N-am mai văzut niciodată unele ca ele.

— E foarte drăguţ din partea ta că spui asta, zbieră Locke.

— O, băga-mi-aş picioarele, bâigui Jean.

— Totuşi, ţin să îţi atrag atenţia, continuă Locke, că omul pe care l-am lăsat la trăsură trebuie să apară din clipă-n clipă şi o să aibă o arbaletă la el.

— A, vorbiţi de tipul ăla inconştient pe care l-am cam pălit în cap cu o piatră, domnule? Îmi pare rău să vă spun că era beat.

— Nu te cred. Nu i-am dat atât de multă bere!

— Să-mi fie cu iertare, jupânilor, dar nu era *cine ştie ce* de capul lui. Cam slăbănog, dacă mă înţelegeţi. Iar acum trage un pui de somn. Şi oricum nu avea nici o arbaletă la el. Am verificat.

— Sper că nu te superi că am încercat, făcu Locke.

— Nu, câtuşi de puţin. Bună încercare. Vrednică de laudă, chiar, însă, dacă nu vă supăraţi, pe mine mă interesează să aflu unde sunt pungile dumneavoastră cu bani.

— Sunt la noi, în siguranţă, zise Locke. Ne-ai putea convinge să renunţăm la ele, însă mai întâi va trebui să ne tragi sus acolo, dacă le vrei.

— Cât priveşte asta, făcu străinul, se pare că nu vedem lucrurile la fel. Acum, că ştiu că sunt la dumneavoastră, cred că e mai simplu să vă tai frânghiile şi să vă iau singur pungile de jos.

— Dacă nu cumva eşti un căţărător mai bun decât pari la prima vedere, spuse Jean, să ştii că o să ai mult de furcă venind după punguţele noastre!

— Să ştii că-s chiar mici, adăugă Locke. Sunt pungile pe care le luăm la noi când ne căţărăm pe stânci. Făcute special ca să nu ne îngreuneze. N-au cine ştie ce în ele!

— Cred că avem păreri diferite despre ce înseamnă „cine ştie ce”. Şi nu va trebui să mă caţăr, rosti străinul. E o cale mai uşoară de a ajunge până în vale, dacă ştii pe unde să o apuci.

— Of, nu fi nesăbuit, făcu Jean. Frânghiile astea sunt din semimătase. O să-ţi ia ceva timp să le tai. Mai mult decât ne va lua nouă să ne căţărăm înapoi.

— Probabil că da, încuviinţă bărbatul în mantie, dar eu tot sus aici o să fiu, dacă faceţi asta, nu? Vă pot îmbrânci peste margine de-o să vi se facă ţestele boluri de supă. Să vedeţi de n-oi face-o!

— Păi, dacă rămânem aici jos, oricum o să murim, aşa că mai bine urcăm până acolo şi murim în luptă, îl contrazise Locke.

— Faceţi cum poftiţi, domnule. Ne învârtim în jurul cozii cu discuţia asta, dacă nu vă supăraţi că spun asta, aşa că o să mă apuc să tai frânghia acum. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş sta cuminte şi mi-aş accepta soarta.

— Da, dar tu eşti o jigodie nenorocită! ţipă Locke. Orice ţânc poate omorî nişte oameni neajutoraţi, care atârnă peste marginea unei

stânci. Era o vreme când un tâlhar ar fi avut curajul să se lupte cu noi bărbăteşte şi să-şi câştige banii!

— Da' ce, dom'ne, ţi se pare că arăt a negustor cinstit? Oi avea tatuajele vreunei bresle pe braţe? Se lăsă în genunchi şi începu să taie ceva cu securea lui Jean, încet, dar sigur. Mie mi se pare că o să-mi câştig banii cât se poate de frumos, dacă vă zdrobesc de stâncile de dedesubt. Mai abitir chiar, dacă îmi vorbiţi atât de urât.

— Eşti un netrebnic, strigă Locke. O potaie fricoasă, un om de nimic, blestemat nu doar pentru lăcomie, ci şi pentru laşitate! Să ştii că zeii scuipă pe oamenii fără onoare! O să sfârşeşti într-un iad rece şi întunecat!

— Ba îs plin de onoare, domnule. Am o grămadă. O ţin aici, între burta mea goală şi fundul meu alb şi încreţit, pe care n-aveţi decât să-l pupaţi, că tot veni vorba.

— Bine, fie, zise Locke. Am vrut doar să văd dacă poţi fi îmboldit să faci o prostie. Îţi admir înfrânarea! Dar sunt sigur că îţi dai seama că poţi câştiga mai mult de pe urma noastră dacă ne tragi sus şi ne iei ostatici!

— Suntem oameni importanţi, adăugă Jean. Cu prieteni bogaţi şi importanţi. De ce nu ne iei ostatici şi nu trimiţi o scrisoare în care să ceri răscumpărare?

— Păi, spuse omul, în primul rând, eu nu ştiu să scriu sau să citesc.

— O să scriem noi răvaşul în locul tău, cu dragă inimă!

— Nu prea văd cum ar merge treaba aşa. Aţi putea scrie orice aţi vrea, nu-i aşa? Aţi putea cere poliţai şi oşteni în loc de galbeni, dacă pricepeţi unde bat. Am zis că nu ştiu să citesc, nu că am pişat în loc de creier.

— Ptrrr! Stai aşa! Opreşte-te din tăiat! Jean se mai săltă vreo treizeci de centimetri şi îşi legă strâns frânghia pe coborâtor, ca să-l ţină. Opreşte-te din tăiat! Vreau să te întreb ceva serios!

— Ce mai e acum?

— De unde naiba ai mai apărut şi tu?

— Iaca, pe ici, pe colo, prin împrejurimi, din burta maică-mii, cum s-ar zice, făcu omul, continuând să taie de zor.

— Nu, vreau să spun… dai mereu târcoale pe lângă stâncile astea, aşteptând căţărători? Pare destul de puţin probabil să fie atât de mulţi încât să merite osteneala.

— A, păi nu sunt, domnule. De fapt, n-am mai văzut nici unul până la dumneavoastră. M-a făcut atât de curios, încât pur şi simplu am zis că trebuie să cobor până aici şi să arunc o privire şi mă bucur că am făcut-o. *Toc, toc, toc.* Nu, în general mă ascund prin codri, uneori pe dealuri. Pândesc drumurile.

— Singur?

— M-aş fi descurcat mai uşor dacă nu eram de unul singur, nu

credeţi?

— Deci pândeşti drumurile. Şi ce jefuieşti de obicei? Trăsuri?

— Da, de obicei.

— Ai un arc sau o arbaletă?

— Nu, din păcate. Deşi s-ar putea să izbutesc să-mi cumpăr una, dacă iau destul pe lucrurile voastre.

— Te ascunzi în codri, singur-singurel, şi încerci să jefuieşti trăsuri fără o armă adevărată?

— Păi, făcu omul, şovăind puţin, a trecut ceva vreme de când am avut o armă adevărată. Dar azi e ziua mea norocoasă, nu-i aşa?

— Cred şi eu. Paznice Strâmb, cred că eşti cel mai prost tâlhar la drumul mare de pe lumea asta.

— Ce-ai zis?

— A zis, începu Locke, că, după părerea sa de specialist, tu eşti…

— Nu, cealaltă chestie.

— L-a pomenit pe Paznicul Strâmb, explică Locke. Îţi spune ceva asta? Suntem membri ai aceleiaşi frăţii, prietene! Binefăcătorul, Ocrotitorul Hoţilor, Cel de-al Treisprezecelea Făr' de Nume, patronul tău şi-al meu, şi-al tuturor celor care aleg calea greşită în viaţă. Noi suntem chiar slujitori miruiţi ai Paznicului Strâmb! Nu are rost să ne certăm şi nici nu e cazul să ne tai frânghiile!

— O, ba cum să nu, rosti omul cu înverşunare, acum *chiar* că vă tai frânghiile!

— Cum? De ce?

— Pen' că sunteţi nişte afurisiţi de eretici, de-aia! Nu există al Treisprezecelea! Nu există decât cei Doisprezece, cum vă văd şi cum mă vedeţi! Da, am fost şi eu prin Verrar de câteva ori, m-am întâlnit cu băieţi şi fete din găştile de cuţitari care au încercat să-mi spună de acest al Treisprezecelea. Da' eu nu-s de acord cu aşa ceva. Nu-i cum am fost crescut eu. Aşa că… jos cu voi, băieţi!

Bărbatul începu să taie cu obidă frânghiile de semimătase.

— Rahat! Vrei să încerci să-l agăţi cu frânghiile de siguranţă?

Jean se balansă până la Locke şi vorbi zorit. Locke încuviinţă. Cei doi hoţi apucară capetele frânghiilor de siguranţă, se uitară în sus şi, la semnalul şoptit de Jean, traseră brusc de ele.

Nu era deloc o capcană eficientă; funiile erau slăbite şi încolăcite deasupra stâncilor. Călăul lor se uită la picioare, sări uşor şi se dădu la o parte, pe când doi metri din frânghia de siguranţă alunecară peste marginea stâncii.

— Ha! Trebuie să vă mişcaţi mai repede de-atât, jupânilor, ca să spun aşa!

Fluierând fals, se făcu nevăzut şi continuă să taie. O clipă mai târziu, scoase un strigăt triumfător şi frânghia de siguranţă a lui Locke se prăvăli peste marginea stâncii. Locke îşi feri faţa, când funia

alunecă pe lângă el; în curând, atârna în aer, agăţat de brâu, cu capătul destrămat al frânghiei mult deasupra pământului ca să se simtă în siguranţă.

— La naiba, zise Locke. În regulă, Jean. Uite cum facem. Acum urmează să-mi taie frânghia principală. Hai să ne apucăm de braţe. Eu o să îmi dau drumul pe frânghia ta principală, o să leg ce-a mai rămas dintr-a mea de capăt şi astfel o să ajungem la vreo şase metri de pământ. Dacă pot să-mi înnod şi frânghia de siguranţă de celelalte două, cred că putem ajunge până jos.

— Depinde cât de iute taie nemernicul ăla. Crezi că poţi face nodurile destul de repede?

— Cred că nu am de ales. Oricum, simt că mâinile mele sunt în stare. Chiar dacă nu apuc să leg decât prima frânghie, oricum e mai bine să cazi de la şase metri decât de la douăzeci şi cinci.

În acel moment, din văzduh se auzi un tunet înfundat. Locke şi Jean îşi ridicară privirea la timp pentru a simţi pe chipuri primii stropi de ploaie.

— Poate că situaţia ar fi fost teribil de amuzantă dacă nu am fi fost *noi* cei agăţaţi de funiile astea, făcu Locke.

— Pe moment, cred că mi-aş încerca norocul cu porumbeii tăi, dacă aş putea, zise Jean. La naiba, îmi pare rău că am lăsat Surorile Nărăvaşe acolo sus, Locke.

— În numele Venaporthei, de ce naiba le-ai fi adus cu tine jos? Nu ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Deşi ar fi ceva ce aş putea încerca. Ai vreun pumnal la îndemână?

— Da, dar este în bocanc. Ploaia începuse să cadă destul de puternic deja, udându-le leoarcă tunicile şi frânghiile. Hainele lor subţiri şi vântul tăios făcea ca vremea să pară mai rece decât era în realitate. Dar tu?

— Eu îl am pe al meu chiar aici. Locke văzu o sclipire de metal strălucitor în mâna dreaptă a lui Jean. Al tău e bun pentru azvârlit?

— Nu, la naiba! Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji. Ţine-l ca rezervă, atunci. Şi roagă-te să iasă.

Jean îşi scoase mai întâi ochelarii şi îi îndesă în gulerul tunicii, apoi îşi ridică vocea.

— Hei! Iubăreţule de oi! Hai încoa' să-ţi spun o vorbă!

— Credeam că nu mai avem ce vorbi, se auzi glasul bărbatului de dincolo de marginea stâncii.

— Fără îndoială! Fac prinsoare că, după ce ai folosit atât de multe cuvinte într-un timp atât de scurt, îţi simţi creierul ca o lămâie stoarsă! N-ai mai fi în stare să găseşti pământul, dacă te-aş azvârli pe fereastră! Mă asculţi? Ar trebui să îţi scoţi opincile şi nădragii ca să numeri până la douăzeci şi unu! Ar trebui să îţi ridici privirea ca să

vezi partea de dedesubt a unui rahat de gândac!

— Te ajută să zbieri la mine aşa? Credeam că o să vă rugaţi la nevolnicul ăla de al Treisprezecelea, da' ce ştiu eu? Eu nu sunt unul dintre voi, ăştia şmecheri, *felantozzeri* verrari sau ce-oţi mai fi, nu?

— Vrei să ştii de ce nu ar trebui să ne omori? Vrei să ştii de ce nu ar trebui să ne laşi să ne zdrobim de pământ? Jean răcni din toţi rărunchii, în timp ce se sprijinea mai bine cu picioarele de peretele stâncii şi îşi ducea braţul drept cât mai în spate. Deasupra lor răsună încă un tunet. Vezi asta, dobitocule? Vezi ce am în mâini? Ceva ce-o să vezi numai o dată în viaţă! Ceva ce n-o să uiţi cât vei trăi!

Câteva secunde mai târziu, capul şi trunchiul bărbatului se iţiră peste marginea stâncii. Jean lăsă să-i scape un strigăt, când îşi azvârli cuţitul cu toată puterea. Strigătul se preschimbă într-un chiot de izbândă, când văzu cum silueta înceţoşată a armei îl izbeşte pe călăul lor în plină faţă… numai ca să revină la un muget frustrat când cuţitul ricoşă şi se prăbuşi prin văzduh. Îl izbise cu mânerul.

— Ploaie afurisită! răcni Jean.

Măcar, acum, tâlharul se zvârcolea de durere. Acesta gemu şi se apucă de faţă, aplecându-se înainte. Oare îl pocnise în ochi? Jean aşa nădăjduia, din toată inima… poate că mai avea câteva secunde la dispoziţie pentru a încerca din nou.

— Locke, dă-mi repede cuţitul tău!

Locke se scotocea deja prin bocancul drept, când omul îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli peste marginea stâncii, cu un ţipăt. O clipă mai târziu, se apucă cu mâna de frânghia principală a lui Locke şi căzu drept în cârligul de la brâul lui Locke, unde frânghia intra în coborâtorul de fier prins la centura acestuia. Impactul îi îndepărtă picioarele lui Locke de lângă peretele stâncii, îl făcu să-şi piardă răsuflarea şi, pentru o clipă, cei doi oameni se aflară în cădere liberă, dând din mâini şi din picioare şi ţipând, fără a mai pune presiunea necesară asupra frânghiei din coborâtor.

Sforţându-se la maximum, Locke îşi încolăci mâna stângă în jurul capătului liber al frânghiei şi trase puternic de ea, punând suficientă presiune pe funie pentru a-i opri din cădere. Se izbiră împreună de peretele stâncii, tâlharul suportând greul impactul, şi rămaseră atârnaţi acolo, într-o amestecătură de picioare agitate, în timp ce Locke se lupta să-şi recapete răsuflarea şi să-şi dea seama ce se petrece. Tâlharul zvârlea din picioare şi ţipa.

— *Opreşte-te,* imbecilul naibii! Păreau a fi căzut vreo cinci metri; Jean alunecă iute lângă ei, ateriza pe stâncă şi întinse o mână ca să-l apuce de păr pe tâlhar. Când gluga îi fu dată pe spate, Locke putu să vadă că individul era încărunţit ca un ogar înfometat, că avea vreo patruzeci de ani, părul lung şi slinos şi o barbă sură şi rară, precum smocurile de iarbă de pe marginea stâncii. Ochiul său stâng era umflat

şi închis. Nu mai da, tâmpitule! Nu te mai zbate!

— O, în numele zeilor, nu mă lăsaţi să cad, vă implor! Nu mă omorâţi, domnule, vă implor!

— Şi de ce nu, *mă rog?* Locke gemu, îşi înfipse călcâiele în peretele stâncii şi izbuti să-şi atingă cizma dreaptă cu mâna dreaptă. O clipă mai târziu, ţinea stiletul la beregata tâlharului, iar zvârcolirea panicată a omului se preschimbase într-un tremurat de spaimă.

— Vezi ăsta? şuieră Locke. Tâlharul încuviinţă. Ăsta e un cuţit. Acolo de unde eşti tu au aşa ceva? Omul dădu iar din cap, în semn că da. Deci ştii că aş putea să-l înfig în tine chiar acum şi să îţi dau drumul, nu-i aşa?

— Vă rog, vă rog, nu…

— Taci şi ascultă-mă. Frânghia asta de care atârnăm noi acum. Singura, unica, făr' de pereche! Nu cumva asta e frânghia pe care o tăiai tu, acolo sus?

Omul dădu din cap cu înfrigurare, cu ochii măriţi de spaimă.

— Vai, minunat! Ei bine, dacă şocul căderii tale nu a rupt-o, probabil că suntem în siguranţă pentru o bucată de vreme. Undeva, deasupra creştetelor lor se iţi o străfulgerare albă şi tunetul dudui mai puternic decât înainte. Deşi am dus-o eu *şi mult mai bine de-atât.* Aşa că nu mai da din picioare. Nu te mai zvârcoli. Nu te mai zbate şi nu face nimic prostesc. Ai priceput?

— O, nu, domnule, vă rog…

— Mai taci odată!

— Lo… ăă, Leocanto, interveni Jean. Cred că tipul ăsta ar merita să ia nişte lecţii de zbor.

— Şi eu cred la fel, făcu Locke, însă *hoţii prosperă,* nu, Jerome? Ajută-mă să-l caţăr pe ticălosul ăsta nesăbuit acolo sus, cumva.

— O, vă mulţumesc, vă…

— Ştii de ce fac asta, măscărici fără minte din codru ce eşti?

— Nu, dar eu…

— Tacă-ţi fleanca! Cum te numeşti?

— Trav!

— Trav şi mai cum?

— Nu am avut niciodată un alt nume, domnule. Trav din Vo Sarmara, şi-atât.

— Şi eşti hoţ? Tâlhar la drumul mare?

— Da, da, întocmai.

— Nimic altceva? Vreo meserie cinstită?

— Ăă, nu de ceva timp încoace…

— Bine. Înseamnă că suntem fârtaţi, cumva. Uite ce e, prietenul meu puturos, trebuie să înţelegi că există un al Treisprezecelea. El *are* un ordin preoţesc, iar eu sunt unul dintre preoţii săi, ai priceput?

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

— Nu, taci din gură. Nu vreau să îmi dai dreptate; vreau să îţi foloseşti ghinda aia pe care o ai în loc de creier, până nu vine vreo veveriţă să ţi-o ia. Am un tăiş la beregata ta, suntem la peste douăzeci de metri înălţime, plouă cu găleata şi tu doar ce-ai încercat să mă omori. S-ar cuveni să îţi crestez un zâmbet de la o ureche la cealaltă şi să-ţi dau drumul în gol. Nu crezi?

— Probabil, domnule, dar, în numele zeilor, îmi cer iertare…

— Taci, blegule. Deci recunoşti că trebuie să am un motiv al naibii de serios ca să nu-mi fac pe plac şi să te omor?

— Eu, ăă, cred că da!

— Sunt preot al Paznicului Strâmb, cum ţi-am zis. Am jurat credinţă şi mi-am oferit serviciile zeului care îi guvernează pe cei ca noi. Nu cred că ar fi prea înţelept să-l scuipi în faţă pe zeul care îţi poartă de grijă, nu-i aşa? Mai ales dacă ţin cont de faptul că nu sunt prea sigur că m-am purtat cum trebuie faţă de El în ultima vreme.

— Ăă…

— *Ar trebui* să te omor. În schimb, o să încerc să îţi salvez viaţa. Tot ce-ţi cer este să cugeţi la asta. Ţi se mai pare că sunt eretic acum?

— Ăă… o, pe toţi zeii, domnule, nu am mintea limpede…

— Nimic neobişnuit în privinţa asta, pun rămăşag. Ţine minte ce ţi-am spus. Nu te zbate, nu da din picioare, nu ţipa. Şi dacă încerci să opui rezistenţă, câtuşi de puţin, s-a zis cu înţelegerea noastră. Prinde-te cu braţele de pieptul meu şi taci din gură. Mai avem mult până să ajungem în siguranţă.

2

La îndemnul lui Locke, Jean urcă primul, pas cu pas pe suprafaţa alunecoasă a stâncii, cam la jumătate din viteza sa obişnuită. Odată ajuns în vârf, el îşi deznodă iute frânghia de siguranţă de la brâu şi le-o aruncă lui Locke şi speriatului său pasager.

Apoi îşi scoase echipamentul şi îşi coborî frânghia principală de-a lungul peretelui stâncii, până ce ajunse lângă bărbaţii atârnaţi acolo. Evident, aceştia nu păreau să stea prea confortabil, însă, cu toate cele trei frânghii la îndemână, beneficiau măcar de mai multă siguranţă.

Jean îşi găsi redingota pe pământ şi o îmbrăcă, bucuros să aibă un strat suplimentar care să-l acopere, chiar dacă aceasta era leoarcă, la fel ca el. Făcu o socoteală rapidă. Trav nu părea să fie un tip prea solid, iar Locke era zvelt… cu siguranţă, nu aveau mai mult de o sută douăzeci de kilograme la un loc. Jean ar fi putut ridica o asemenea greutate până la piept, poate chiar până deasupra capului. Dar pe ploaie şi când erau atâtea în joc?

Apoi îi veni în minte trăsura, aflată la vreo patru sute de metri de ei, în pădure. Un cal ar fi fost mult mai potrivit decât un om, oricât de voinic ar fi fost acesta, însă timpul necesar pentru a deshăma, linişti şi

mâna un animal al cărui stăpân ciomăgit…

— La naiba, făcu el şi se întoarse la marginea stâncii. Leocanto!

— Tot aici, după cum cred că ai ghicit.

— Puteţi să vă prindeţi strâns la curea una din frânghii?

Se auzi o discuţie scurtă şi mormăită între Locke şi Trav.

— Ne descurcăm noi, răcni Locke. Ce-ai de gând?

— Pune-l pe dobitocul ăla se se ţină bine de tine. Lipiţi-vă cu mâinile şi picioarele de stâncă, după ce vă legaţi de una din frânghii. O să încep să vă trag sus cu toată puterea, însă nu ar strica să mă ajutaţi şi voi un pic.

— Bine. Ai auzit ce-a spus omul, Trav. Hai să facem un nod. Ai grijă unde pui mâna.

Când Locke îşi ridică privirea şi îi făcu semn lui Jean că *totul e gata,* acesta dădu din cap. Noua frânghie încropită era fosta funie de siguranţă a lui Jean; vlăjganul apucă capătul ei chiar în faţa colacului de funie întins pe pământul jilav şi se încruntă.

Noroiul de sub picioare avea să facă lucrurile şi mai interesante decât erau deja, numai că nu avea încotro. Făcu o buclă, păşi în ea şi o lăsă să i se înfăşoare strâns la mijloc, apoi se lăsă pe spate, se îndepărtă de stâncă, ţinând cu o mână frânghia din faţa sa şi cu cealaltă fiind la spate, şi îşi drese glasul:

— V-aţi plictisit să staţi atârnaţi acolo sau vreţi să vă mai las câteva minute?

— Jerome, dacă mai trebuie să-l îmbrăţişez pe Trav ăsta încă o secundă, o să…

— Căţăraţi-vă, atunci! Jean se înfipse bine în călcâie, se lăsă şi mai mult pe spate şi începu să se opintească. La naiba, era un bărbat puternic, neobişnuit de vânjos, dar de ce trebuia să apară momente de-astea, care să-i aducă aminte că ar putea fi şi mai vânjos? Se lenevise; nu exista altă explicaţie. Trebuia să găsească nişte lăzi, să le umple cu pietre şi să le ridice de câteva zeci de ori pe zi, cum obişnuia să facă în tinereţe… La naiba, oare frânghia aia avea de gând să se mişte odată? În sfârşit. În cele din urmă, după un răstimp îndelungat şi stingheritor de opintire în ploaie, fără rezultat, Jean făcu un pas mic înapoi. Şi apoi altul… şi altul. Cu greu, simţind cum muşchii coapselor i se încing treptat, izbuti să facă treaba unui cal de tracţiune, săpând brazde adânci în noroiul cenuşiu şi nisipos. Şi, într-un sfârşit, o pereche de mâini se ivi la marginea stâncii şi, într-un şuvoi de ţipete şi blesteme, Trav se săltă deasupra şi se rostogoli pe spate, gâfâind. Greutatea care îl apăsa pe Jean se micşoră deodată; menţinu acelaşi nivel de efort şi, o clipă mai târziu, Locke se iţi şi el. Se ridică în picioare, se duse lângă Trav şi începu să-l lovească pe aşa-zisul tâlhar în burtă.

— Neghiob nenorocit! Dintre toţi proştii şi blestemaţii… Cât de greu

ţi-ar fi fost să spui: „O să vă cobor o frânghie, legaţi-vă pungile cu bani de ea şi trimiteţi-le înapoi sus sau nu vă las să urcaţi”? Nu le zici victimelor că o să le omori oricum! Încerci să fii rezonabil la început şi, când pui mâna pe bani, o iei la sănătoasa!

— O… au! Pe toţi zeii, vă rog… Au! Aţi spus că… nu o să mă omorâţi!

— Nici nu am de gând. Nu vreau să te omor, cretin cu creier de varză ce eşti; vreau doar să te pocnesc până mă plictisesc!

— Au! Aaaaa! Vă rog! Aaaaauuu!

— Trebuie să recunosc că încă mă distrez.

— Aiiii! Au!

— *Încă* mă simt bine.

— Uuuff! Ah!

Locke încetă să-l mai pocnească pe nefericitul verrari, îşi desfăcu centura de la echipament şi o lăsă să cadă în noroi. Jean, cu răsuflarea întretăiată, veni lângă el şi îi dădu haina udă leoarcă.

— Mulţumesc, Jerome. Acum, că avea din nou haina pe el, chiar dacă aceasta era udă, Locke păru să-şi recapete demnitatea, măcar parţial. Cât despre tine… Trav. Trav din Vo Sarmara, ai zis?

— Da! O, vă rog, nu mă mai loviţi!

— Ascultă aici, Trav! Uite cum o să facem. În primul rând, nu spui nimănui ce s-a întâmplat. În al doilea rând, nu te apropii în ruptul capului de Tal Verrar. Ai priceput?

— Nici nu aveam de gând, domnule.

— Bine. Uite. Locke întinse mâna până în cizma sa stângă şi scoase de-acolo o punguţă. O azvârli lângă Trav, iar aceasta ateriză cu un zornăit înfundat. Ar trebui să fie vreo zece volani înăuntru. O sumă frumuşică de arginţi. Şi poţi… stai puţin, eşti sigur că vizitiul nostru este încă în viaţă?

— A, da, pe toţi zeii! Adevărul adevărat, dom’ Leocanto, e că respira şi gemea după ce l-am pocnit, pe cinstea mea.

— Cu atât mai bine pentru tine, atunci. Poţi lua argintul din punga aia. După ce plecăm, poţi să te întorci şi să iei ce o să lăsăm în urmă. Jiletca mea şi o parte din funie, în primul rând. Şi ascultă-mă cu mare atenţie. Azi ţi-am salvat viaţa, când aş fi putut să te omor cât ai clipi. Am dreptate sau ba?

— Da, da, aşa aţi făcut, iar eu vă sunt foarte…

— Da, taci acum. Într-o bună zi, Trav din Vo Sarmara, s-ar putea să ajung iarăşi pe meleagurile astea şi s-ar putea să am nevoie de ceva. Informaţii. O călăuză. O gardă de corp. Nădăjduiesc din tot sufletul şi cu ajutorul Celor Treisprezece să nu fiu nevoit să apelez la tine, dar, dacă te va căuta cineva vreodată şi îţi va şopti numele Leocanto Kosta, *să nu stai pe gânduri,* ai auzit?

— Da!

— Juri în faţa zeilor?

— Cu mâna pe buze şi pe inimă, în faţa zeilor, altminteri să cad mort şi să mă judece Doamna Îndelungatei Tăceri pe balanţa ei.

— Acceptabil. Să nu uiţi. Şi-acum, dispari încotro pofteşti, atâta vreme cât nu te-apropii de trăsura noastră.

Jean şi Locke îl priviră cum fugea mâncând pământul, până când silueta sa acoperită de mantie dispăru dincolo de perdelele cenuşii şi mişcătoare ale ploii torenţiale.

— Ei bine, zise Jean, cred că ne-a ajuns antrenamentul pe ziua de azi, nu eşti de acord?

— Ba cum să nu. Lovitura de la Turnul Păcatului o să fie floare la ureche pe lângă ce-am păţit azi. Ce-ai spune dacă am lua cele două funii şi ne-am întoarce la trăsură? Lasă-l pe Trav să-şi petreacă restul după-amiezii desfăcând noduri.

— Un plan minunat. Jean îşi verifică Surorile Nărăvaşe, recuperate de la marginea stâncii, şi le mângâie gelos tăişurile, înainte de a le strecura într-unul din buzunarele hainei. Gata, scumpelor. Dobitocul ăla v-a cam tocit un pic, dar o să vă ascut eu, cât ai zice peşte.

— Nu-mi vine să cred, făcu Locke. A fost cât pe ce să ne omoare un nerod de ţăran bătut în cap. Dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că-i prima oară de când am plecat din Vel Virazzo când cineva a încercat să ne omoare.

— Într-adevăr. Optsprezece luni? Jean îşi puse pe umăr un colac de frânghie udă şi i-l dădu lui Locke pe celălalt. Împreună, se întoarseră şi începură să-şi târască picioarele prin pădure. E plăcut să ştii că unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu-i aşa?

CAPITOLUL ŞASE
Balanţa comercială

1

— E limpede că persoana care i-a trimis pe asasinii ăia acolo ştia că ne întoarcem în Savrola pe drumul acela, zise Locke.

— Ceea ce nu înseamnă mare lucru; am folosit deseori docurile. Putea să ne vadă oricine şi să-i trimită să ne pândească acolo. Jean sorbi din cafea şi îşi trecu agale o mână peste coperta de piele bătucită a cărţuliei pe care o adusese la micul dejun. Chiar şi câteva nopţi la rând. Nu ai nevoie de cunoştinţe sau de resurse speciale ca să faci aşa ceva.

Arcada Aurită era şi mai liniştită decât de obicei, la cel de-al şaptelea ceas al dimineţii, în Ziua Tronului. Cei mai mulţi cheflii şi muşterii care îşi făceau veacul pe-acolo pierdeau nopţile la Treptele de Aur şi nu aveau să se trezească decât mult mai târziu. Printr-o înţelegere negrăită, micul dejun ales de Locke şi de Jean în această dimineaţă era tocmai bun pentru un ronţăit nervos: file rece de carne de rechin marinată cu lămâie, pâine neagră cu unt, un soi de peşte maroniu copt în suc de portocale şi cafea… cea mai mare ulcică pe care o găsise ospătarul. Cei doi hoţi aveau încă probleme în a-şi regla programul proaspăt dat peste cap.

— Asta dacă nu cumva Magii-Juruiţi nu ar fi spus şi altcuiva că suntem în Tal Verrar, făcu Locke. Poate chiar oferindu-şi ajutorul.

— Dacă Magii-Juruiţi i-ar fi ajutat pe cei doi de pe docuri, chiar crezi că am fi supravieţuit? Să fim serioşi! Ştiam bine amândoi că o să ne vâneze pentru ce i-am făcut Şoimarului şi, dacă voiau să ne omoare pur şi simplu, acum eram oale şi ulcele. Stragos are dreptate în privinţa asta… pesemne că vor să se joace cu noi. Aşa că rămân la părerea că mai e cineva ofensat, în vreun fel, de Kosta şi de Ferra. Ceea ce înseamnă că Durenna, Corvaleur şi Lordul Landreval sunt suspecţii principali.

— Landreval a plecat de luni bune.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să-l luăm în calcul. Fermecătoarele doamne, atunci.

— Doar că… cred că ne-ar fi atacat chiar ele… Durenna este renumită în mânuirea spadei, iar Corvaleur a fost şi ea implicată în câteva dueluri la viaţa ei, din ce-am auzit. Poate că şi-ar fi angajat şi nişte ajutoare, dar sunt genul de oameni care nu stau deoparte.

— Am escrocat pe cineva important la Alianţele oarbe? Sau la vreun *alt* joc pe care l-am disputat ca să ajungem aici? Am călcat pe bătăturile cuiva? Am tras un vânt prea tare?

— Nu pot să cred că ne-ar fi scăpat din vedere cineva îndeajuns de nemulţumit ca să angajeze asasini. Nimănui nu-i place să piardă la cărţi, fireşte, dar ţi-a rămas în minte cineva care chiar nu ştie să piardă?

Jean se încruntă şi sorbi din cafea.

— Până nu aflăm mai multe, speculaţiile astea nu-şi au rostul. Toţi oamenii din oraşul ăsta sunt suspecţi. La naiba, toţi oamenii din lume, dacă stai să te gândeşti.

— Deci, ca s-o spunem pe-a dreaptă, tot ce ştim cu adevărat este că, oricine ar fi, ne vrea morţi. Nu se mulţumeşte să ne bage frica în sân, nici să ne ia pe sus, pentru o mică discuţie. Pur şi simplu morţi. Dacă ar fi să pornim de la premisa asta, poate că am găsi câteva…

Locke se opri brusc când o văzu pe chelneriţa lor care se apropia de separeul unde se aflau… apoi o privi cu mai mare băgare de seama şi văzu că nu era nicidecum chelneriţa lor. Femeia cu şorţ de piele şi bonetă roşie era Merrain.

— A, făcu Jean. A sosit timpul să plătim nota.

Merrain încuviinţă şi îi dădu lui Locke o tăbliţă de lemn cu două bucăţele de hârtie prinse de ea. Una din ele era, într-adevăr, nota de plată; pe cealaltă se afla, cu un scris graţios, un singur rând:

„Vă amintiţi primul loc în care v-am dus în noaptea în care ne-am întâlnit? Nu pierdeţi nici o clipă”.

— Ei bine, zise Locke, dându-i răvaşul lui Jean, ne-ar face plăcere să mai zăbovim, dar calitatea serviciilor a început să lase de dorit. Nu te aştepta să primeşti bacşiş. Numără gologanii pe tăbliţa de lemn, apoi se ridică în picioare. Tot acolo, Jerome.

Merrain luă tăbliţa şi banii, făcu o plecăciune şi dispăru în direcţia bucătăriei.

— Sper să nu se supere din cauza bacşişului, spuse Jean, când ajunseră în stradă. Locke se uită împrejur şi băgă de seamă că Jean face la fel. Faptul că simţea greutatea stiletelor de oţel din mâneci îl mai liniştea un pic şi nu avea nici o îndoială că Jean era gata să scoată Surorile Nărăvaşe dintr-o singură mişcare a încheieturii.

— Pe toţi zeii, bombăni Locke. Ar trebui să fim în pat, dormind duşi cât e ziua de lungă. Am mai fost vreodată atât de *puţin* stăpâni pe situaţie, cum suntem acum? Nu putem fugi de arhonte şi de otrava lui, ceea ce înseamnă că nu putem renunţa pur şi simplu la afacerea de la Turnul Păcatului. Zeii ne sunt martori că nici măcar nu îi putem vedea pe Magii-Juruiţi dându-ne târcoale, şi acum, colac peste pupăză, ne-am trezit şi cu asasini plătiţi pe urme. Ştii ceva? Aş pune prinsoare că, între oamenii care ne urmăresc şi cei care ne vânează, am ajuns principala sursă de locuri de muncă din oraşul ăsta. Întreaga economie a Tal Verrar-ului se bazează acum pe *hărţuirea noastră*.

Ajunseră iute, chiar dacă agitaţi, la răspântia de la nord de Arcada

Aurită. Căruţele zăngăneau pe caldarâm, iar oamenii se îndreptau spre slujbele lor. În ceea ce-i privea, se gândi Locke, Savrola era cel mai liniştit şi mai bine păzit cartier din oraş, un loc în care ordinea nu era tulburată decât rareori de câte-un străin beat.

Locke şi Jean făcură stânga la intersecţie, apoi se apropiară de uşa primei prăvălii părăsite din dreapta. În timp ce Jean măsura cu privirea strada din spatele lor, Locke se duse la uşă şi ciocăni puternic, de trei ori. Uşa se deschise de îndată şi un tânăr vânjos, într-o haină din piele cafenie, le făcu semn să intre.

— Nu vă apropiaţi de fereastră, le spuse el, după ce trase uşa şi o ferecă.

Fereastra era acoperită de perdele din pânză bine trase, însă Locke nu avea de gând să se joace cu focul. Singura lumină din odaie venea de la răsăritul soarelui, un rozaliu plăcut filtrat de perdele, îngăduindu-i lui Locke să vadă două perechi de bărbaţi care aşteptau în partea din spate a prăvăliei. Fiecare pereche consta dintr-un bărbat voinic şi lat în umeri şi un altul mai mărunt, şi toţi cei patru străini purtau mantii cenuşii identice şi pălării cu boruri largi, tot cenuşii.

— Îmbrăcaţi-vă, le zise omul în haină de piele, arătându-le un morman de haine de pe o măsuţă.

În scurt timp, Locke şi Jean purtau şi ei un rând de straie şi pălării cenuşii.

— Noua modă de vară în Tal Verrar? făcu Locke.

— O mică diversiune pentru oricine ar încerca să vă urmărească, explică bărbatul. Pocni din degete şi una din perechile de străini în veşminte cenuşii se postă în faţa uşii. Ies eu primul. Voi treceţi în spatele celor doi, ieşiţi după ei şi intraţi în cea de-a treia trăsură. Aţi înţeles?

— Ce tră… dădu Locke să spună, dar se opri când auzi zgomot de copite şi de roţi chiar dincolo de uşă.

Umbre trecură prin faţa ferestrei şi, după câteva clipe, bărbatul în haină cafenie trase zăvorul de la uşă.

— A treia trăsură. Nu pierdeţi vremea, rosti el fără să se mai întoarcă spre ei, apoi dădu uşa la perete şi ieşi în stradă.

La colţul străzii, chiar în faţa prăvăliei părăsite, se vedeau trei trăsuri identice. Toate trei erau din lemn negru şi lăcuit, fără blazoane sau flamuri, toate aveau perdele groase trase la ferestre şi erau trase de câte doi cai negri. Până şi vizitiii semănau un pic între ei şi purtau aceleaşi uniforme roşietice, pe sub mantale de piele.

Primii doi străini înveşmântaţi în cenuşiu ieşiră pe uşă şi se grăbiră la prima trăsură. Locke şi Jean ieşiră din prăvălia părăsită o clipă mai târziu, grăbindu-se spre ultima trăsură. Locke văzu cu coada ochiului cum ultima echipă de străini înveşmântaţi în cenuşiu aproape că fugiră la uşa trăsurii din mijloc. Jean apăsă clanţa de la uşa trăsurii, o

deschise pentru Locke şi se năpusti înăuntru după el.

— Bine aţi venit la bord, domnilor! Merrain stătea confortabil în colţul din dreapta al cuşetei, dar nu mai purta haine de chelneriţă. Acum era îmbrăcată pentru o zi de călărie, cu cizme, pantaloni negri, o cămaşă roşie de mătase şi o vestă de piele. Locke şi Jean se aşezară unul lângă celălalt, pe locul din faţa ei. După ce Jean trânti uşa, rămaseră în semiîntuneric şi trăsura se urni din loc.

— Unde naiba mergem?

Locke începu să-şi dea jos mantia cenuşie în timp ce vorbea:

— Nu-ţi da jos mantia, jupâne Kosta. O să ai nevoie de ea când ieşim din nou la lumină. Mai întâi, o să facem cu toţii un mic tur al Savrolei, apoi o să ne despărţim… o trăsură o să meargă la Treptele de Aur, una în capătul de miazănoapte al Marii Galerii, iar noi vom merge la docuri, de unde o să luăm o barcă.

— O barcă? Încotro?

— Aveţi răbdare. Aşezaţi-vă comod şi savuraţi călătoria.

Ceea ce se dovedi cam greu, în cuşeta încinsă şi micuţă. Locke simţi cum i se scurge sudoarea pe frunte, aşa că îşi scoase pălăria morocănos şi o lăsă în poală. El şi Jean încercară să o bombardeze pe Merrain cu întrebări, dar ea nu le răspunse decât prin mormăieli neutre, până când se lăsară păgubaşi. Minutele treceau greu. Locke simţi cum trăsura face câteva curbe, apoi coboară pe câteva pante… cel mai probabil, rampele care duceau de la înălţimile pe care se afla Savrola până la docurile de la nivelul mării.

***

— Aproape că am ajuns, rosti Merrain, după ce mai petrecură câteva minute de tăcere stingheră, în hurducăitul trăsurii. Puneţi-vă pălăriile pe cap. Când se opreşte trăsura, mergeţi direct la barcă. Urcaţi-vă în partea din spate şi, pentru numele zeilor, băgaţi capul la cutie dacă vedeţi ceva primejdios.

Întocmai cum le zisese, trăsura se opri câteva clipe mai târziu. Locke îşi trase bine pălăria pe cap, orbecăi după clanţă şi îşi miji ochii când ieşiră în lumina strălucitoare a dimineţii.

— Afară, spuse Merrain. Nu pierdeţi vremea.

Se aflau în docurile interioare, în cel mai nord-estic capăt al Savrolei, cu un perete abrupt de Sticlă-străveche neagră în spatele lor şi cu câteva zeci de corăbii ancorate pe apa sclipitoare şi agitată din faţa lor. O barcă era legată la cel mai apropiat chei, o şalupă lucioasă de vreo doisprezece metri lungime, cu o galerie ridicată şi închisă la pupă. Două rânduri de vâslaşi, câte cinci în fiecare parte, ocupau cam tot spaţiul din ambarcaţiune.

Locke sări din trăsură şi se îndreptă spre barcă, trecând pe lângă nişte oameni foarte vigilenţi, înveşmântaţi în mantii la fel de groase ca a sa, cât se poate de nepotrivite pentru vremea de afară. Stăteau în

poziţie de drepţi, nu tolăniţi, iar Locke prinse cu coada ochiului scânteierea unui mâner de sabie de-abia ascuns sub o mantie.

Aproape că o luă la goană pe rampa subţire întinsă până la barcă, sări în aceasta şi se aruncă pe banca din capătul galeriei pentru pasageri.

Din fericire, galeria era închisă doar pe trei laturi; era mult mai plăcut să vezi încotro mergi decât să călătoreşti închis într-o cuşca întunecată. Jean i se alătură de îndată, însă Merrain se întoarse spre dreapta, îşi făcu loc printre vâslaşi şi se aşeză la cârma bărcii.

Oştenii de pe doc traseră iute rampa, dezlegară barca şi o împinseră de la mal cu picioarele.

— Trageţi, porunci Merrain şi vâslaşii intrară în acţiune.

În curând, barca scârţâia în ritmul lor constant şi tăia micile valuri din port.

Locke profită de ocazie pentru a-i studia mai îndeaproape pe bărbaţii şi femeile care trăgeau la rame… erau vânjoşi cu toţii, aveau părul tuns scurt şi cei mai mulţi dintre ei aveau cicatrici evidente. Nici unul nu părea să aibă sub treizeci de ani. Veterani, probabil. Poate chiar Ochi fără măşti şi mantii.

— Trebuie să recunosc: oamenii lui Stragos fac treabă bună, zise Jean. Apoi rosti cu glas tare: Hei! Merrain! Putem să ne dăm jos hainele astea caraghioase?

Ea se întoarse cât să le facă semn că „da”, apoi îşi fixă privirea pe apele din port. Locke şi Jean se grăbiră să-şi dea jos pălăriile şi mantiile, pe care apoi le îngrămădiră la picioare.

Călătoria pe apă dură cam douăzeci de minute, din câte îşi putu da seama Locke. Ar fi preferat să poată studia în voie portul, în toate direcţiile, însă chiar şi aşa, ceea ce putea vedea prin deschizătura galeriei era îndeajuns de relevant. Se îndreptară spre sud-vest – mai întâi, urmând curba docurilor interioare, trecând pe lângă Marea Galerie şi Paşii Aurii –, apoi cotiră spre miazăzi, lăsând largul mării în dreapta, şi porniră în viteză către o insulă uriaşă, în formă de semilună, aproape la fel de mare precum cea pe care era clădit Turnul Păcatului.

Semiluna din sud-vestul Tal Verrar-ului nu era etajată. Mai degrabă semăna cu un povârniş neregulat, presărat cu câteva turnuri de piatră şi parapeţi. Cheiurile uriaşe de piatră şi docurile lungi de lemn din capătul său nord-vestic cuprindeau şi Bazinul de Argint, unde puteau fi aduse vasele comerciale pentru reparaţii sau renovări. Însă dincolo de asta, dincolo de siluetele galeoanelor vechi legănate de valuri, aşteptându-şi catargele sau pânzele noi, se întindeau nişte ziduri cenuşii şi înalte care alcătuiau golfuleţe închise. Meterezele acestor ziduri erau întrerupte ici şi colo de turnuri rotunde, în care se puteau întrezări formele întunecate ale catapultelor şi ale oştenilor aflaţi în

patrulare. Prora bărcii lor se îndrepta către cel mai apropiat dintre aceste ţarcuri imense de piatră.

— Să fiu al naibii! exclamă Jean. Cred că ne duc în Bazinul Navelor de Război.

2

Imensele ziduri de piatră ale golfului artificial aveau porţi de lemn. Când barca se apropie, de pe parapeţii de deasupra se auziră strigăte şi zornăitul unor lanţuri masive răsună pe piatră şi pe apă. În mijlocul porţii apăru o crăpătură, apoi cele două uşi se traseră încet înăuntru, lăsând în urmă un mic val. În timp ce barca trecea prin poartă, Locke încercă să estimeze mărimea lucrurilor pe care le vedea; deschizătura în sine avea probabil cam douăzeci-douăzeci şi cinci de metri lăţime, iar stâlpii uşilor păreau groşi cât trunchiul unui om obişnuit.

Merrain le dădu câteva porunci vâslaşilor şi aceştia cârmiră cu grijă barca, acostând lin la un mic doc de lemn, unde îi aştepta un singur om. Vâslaşii aşezaseră barca în unghi, astfel încât capătul docului abia dacă atingea carena ambarcaţiunii între ei şi galeria pasagerilor.

— Staţia dumneavoastră, domnilor, strigă Merrain. Mă tem că nu avem timp să mai legăm barca. Mişcaţi-vă iute, că altfel faceţi baie.

— Sunteţi întruchiparea bunătăţii, doamnă, făcu Locke. Mi-a trecut orice urmă de părere de rău că nu v-am lăsat bacşiş.

Ieşi din galerie şi se îndreptă la copastia din dreapta. Acolo străinul îl aştepta cu o mână întinsă, ca să-l ajute. Cu ajutorul omului, Locke sări destul de uşor pe doc şi, împreună, îl traseră şi pe Jean.

Vâslaşii lui Merrain începură de îndată să întoarcă barca; Locke privi cum şalupa se răsuceşte, cu faţa spre poartă, şi apoi face cale întoarsă în mare grabă. Lanţurile zornăiră din nou şi apa se văluri când porţile se închiseră. Locke îşi ridică privirea şi văzu că echipe de oameni învârteau nişte cabestane imense, câte unul în fiecare parte a uşilor de la golf.

— Bun venit, zise omul care îi ajutase să coboare din barcă. Bun venit în cea mai nesăbuită aventură de care-am auzit vreodată, unde mai pui că trebuie să şi particip la ea. Nu-mi pot închipui cu cine v-aţi pus rău de aţi primit o asemenea misiune sinucigaşă, domnilor!

Bărbatul avea între cincizeci şi şaizeci de ani; pieptul îi era zdravăn ca un butuc, iar burta îi atârna peste curea, de parcă ar fi ascuns un sac de grâu sub cămaşă. Însă avea gâtul şi braţele vânoase, aproape uscăţive, străbătute de vene proeminente şi de cicatricele unei vieţi tumultuoase. Avea o faţă rotundă, o barbă sură şi miţoasă şi o claie slinoasă de păr cărunt, ce îi cădea în valuri pe umeri. Ochii săi negri erau ascunşi printre riduri şi cute.

— Ar fi fost o diversiune plăcută, dacă am fi ştiut că urmează să ajungem aici oricum, făcu Jean. Tu cine eşti?

— Caldris mă cheamă, răspunse bătrânul. Comandant de vas fără vas. Voi trebuie să fiţi jupânii de Ferra şi Kosta.

— Pesemne că da, zise Locke.

— Haideţi să vă arăt ce-i pe-aici, spuse Caldris. Nu-i mult de văzut acum, dar o să vedeţi priveliştea asta mult timp de-acum înainte.

Urcă pe un rând de trepte şubrede de la capătul docului, care dădeau într-o piaţetă de piatră care se înălţa la un metru-doi deasupra apei. Întregul golf artificial, îşi dădu seama Locke, era un pătrat cu latura de vreo cincizeci de stânjeni. Acesta era închis în trei părţi, iar partea din spate era mărginită de povârnişul abrupt de sticlă al insulei. Din acel povârniş ieşeau câteva clădiri înălţate pe platforme; şoproane de depozitare, magazii de arme şi alte asemenea, presupuse el.

Întinderea sclipitoare de apă de lângă piaţetă, acum separată de port prin porţile de lemn, era îndeajuns de mare cât să cuprindă câteva nave de război, aşa că Locke rămase surprins să vadă acolo o singură ambarcaţiune. O şalupă cu un singur catarg, puţin mai lungă de patru metri, se legăna încet la marginea piaţetei.

— Un golf cam mare pentru o barcă atât de mică, rosti el.

— Ha? Ei bine, neştiutorii au nevoie de un loc în care să-şi rişte viaţa fără să-i încurce pe alţii, măcar pentru o vreme, i-o întoarse Caldris. Ai în faţa ochilor marea noastră privată. Nu-i băga în seamă pe oştenii de pe metereze; nici ei n-o să ne bage în seamă. Decât dacă ne scufundăm. Ceea ce o să-i facă să râdă, probabil.

— Şi ce crezi tu că facem noi aici, Caldris? îl întrebă Locke.

— Am cam o lună la dispoziţie ca să vă transform din nişte neghiobi de uscat cu picioare drepte, nepricepuţi şi stângaci, în ceva care să aducă barem a ofiţeri de vas. Zeii îmi sunt martori, domnilor, când spun că o să sfârşim ţipând şi înecându-ne.

— M-aş fi simţit jignit de lucrurile pe care tocmai le-ai zis, dacă nu aş fi ştiut că sunt întru totul adevărate, făcu Locke. I-am spus lui Stragos că nu ştim absolut nimic despre navigaţie.

— Protectorul pare să ţină morţiş să vă trimită pe mare.

— De când eşti în flota lui? îl întrebă Jean.

— Sunt marinar de vreo patruzeci şi cinci de ani. Sunt în flota verrari dinainte să se instaureze arhonatul; am luptat în Războiul de O Mie de Zile, în războaiele împotriva Jerem-ului, în războiul împotriva Armadei din Vânturile-fantomă… Am văzut multe la viaţa mea, domnilor! Credeam că am pus totul cap la cap… am fost comandant pe corăbiile arhontelui douăzeci de ani. Leafă bună. Urma să primesc şi o casă sau cel puţin aşa credeam. Înainte de rahatul ăsta. Fără supărare.

— Nu ne supărăm, zise Locke. Şi ai primit misiunea asta drept pedeapsă sau cum?

— Bine zis pedeapsă, Kosta. Pedeapsă în toată regula. Numai că nu am greşit cu nimic ca să merit una ca asta. Arhontele m-a oferit drept voluntar. Să fiu al naibii, dar asta-i tot ce mi-a adus loialitatea mea. Asta şi un gât din vinul arhontelui, aşa că nu pot să refuz sau să dau bir cu fugiţii. Vin otrăvit. Otravă latentă. Vă duc pe mare, supravieţuiesc din toată tărăşenia asta şi îmi primesc antidotul. Poate şi casa, daca am noroc.

— Arhontele ţi-a dat vin otrăvit? făcu Locke.

— Păi, n-am ştiut că-i otrăvit, evident. Ce puteam să fac? Să nu-l beau? se răţoi Caldris.

— Sigur că nu, spuse Locke. Suntem în aceeaşi situaţie cu tine, prietene. Doar că nouă ne-a dat cidru. Şi ne era al naibii de sete.

— A, da? Caldris rămase cu gura căscată. Ha! Să fiu al naibii! Şi eu care credeam că sunt cel mai mare prost de pe Marea de Bronz. Eu care credeam că sunt cel mai netot, bătut în cap… nevolnic… ăă…

Păru să observe uitătura pe care i-o aruncau Locke şi Jean, aşa că îşi drese glasul:

— Vreau să zic, domnilor, că un necaz nu vine niciodată singur, aşa că bag de seamă că o să fim cu toţii foarte entuziaşti în această misiune pe viaţă şi pe moarte.

— Aşa-i, încuviinţă Jean. Ia spune-ne: cum facem, mai exact?

— Păi, mai întâi, cred că ar trebui să vorbim; iar apoi cred că întindem pânzele. Nu am decât câteva lucruri pe care să vi le spun înainte să ne lăsăm la mila zeilor, aşa că aţi face bine să căscaţi urechile. În primul rând, e nevoie de vreo cinci ani ca să faci dintr-un strapazan un marinar cât de cât acceptabil. Între zece şi cincisprezece ani, ca să-l faci un ofiţer de vas rezonabil. Aşa că băgaţi bine la cap: eu n-o să fac din voi ofiţeri de vas rezonabili. O să fac doar nişte impostori. Vreau doar să nu vă fie jenă să vorbiţi de frânghii şi de pânză de faţă cu marinari adevăraţi, şi cam atât. Şi poate oi izbuti să fac asta într-o lună, deşi nu bag mâna în foc. Ca să vă puteţi preface că daţi ordine, în timp ce executaţi ordinele mele. Şi le executaţi bine.

— De acord, făcu Locke. Cu cât de ocupi tu de mai multe, cu atât ne rămâne nouă mai puţin de făcut.

— Vreau doar să mă asigur că nu vă va apuca eroismul sau că nu vă va intra în cap că aţi prins mersul lucrurilor şi că sunteţi în stare să schimbaţi pânze, diferenţe de pescaj sau cursul corabiei fără voia mea. Dacă faceţi asta, o să murim cu toţii, cât ai zice peşte. Sper că aţi priceput.

— Nu că ne-am grăbi, interveni Jean, dar unde naiba este corabia asta pe care nu vom face niciodată nimic din toate astea?

— Pe-aici pe undeva, răspunse Caldris. I se fac ultimele ajustări în alt golf, cât să rămână întreagă. Pentru moment, aia de-acolo e singura ambarcaţiune pe care aveţi ce căuta. Le arătă şalupa. Pe aia o

să vă fac instrucţia.

— Păi, ce-are a face bărcuţa aia cu o corabie adevărată?

— Pe bărcuţa aia mi-am făcut şi eu instrucţia, Kosta. Bărcuţa aia este locul în care începe orice ofiţer adevărat de vas. Aşa deprinzi lucrurile de bază: carena, vântul şi apa. Dacă le înveţi pe o barcă, o să le ştii şi pe o corabie. Aşa că jos cu hainele, vestele şi toate straiele alea fandosite. Lăsaţi aici tot ce nu vreţi să se ude, că nu vă pot promite nimic. Şi cizmele. O să faceţi asta desculţi.

***

După ce Locke şi Jean rămaseră doar în cămaşă şi pantaloni, Caldris îi duse până la un coş mare acoperit, lăsat pe pietrele de lângă şalupa andocată. Desfăcu apoi capacul, băgă mâna înăuntru şi scoase o pisicuţă vie.

— Salutare, trebuinţă mică şi monstruoasă!

— Miaaaaaauuuuu, răspunse trebuinţa mică şi monstruoasă.

— Kosta. Caldris îndesă pisicuţa agitată în braţele lui Locke. Ai grijă de ea câteva minute.

— Ăă… de ce ţii un pisoi în coşul ăla?

Pisicuţa, nemulţumită de braţele lui Locke, hotărî să îi cuprindă gâtul cu lăbuţele şi să-şi încerce ghearele pe el.

— Când pleci pe mare, ai nevoie de două lucruri care să-ţi poarte noroc. În primul rând, te aşteaptă o soartă cruntă dacă pleci pe mare fără cel puţin o femeie ofiţer la bord. Asta-i legea Stăpânului Apelor ce Înşfacă. Porunca sa. Are o slăbiciune pentru fiicele uscatului; zdrobeşte orice corabie care pleacă la drum fără să aibă măcar una la bord. Unde mai pui că e şi de bun-simţ. Sunt ofiţeri foarte buni. Nu strălucesc ca marinari, dar sunt ofiţeri mai buni decât voi sau decât mine. Aşa le-au făcut zeii. În al doilea rând, e ghinion curat să întinzi pânzele fără pisici la bord. Nu numai că omoară şobolanii, dar mai sunt şi cele mai semeţe făpturi de pe uscat sau de pe mare. Iono îi admiră pe micii nemernici. Dacă ai femei şi pisici pe corabie, o să ai tot norocul la care poţi spera. Bărcuţa noastră e destul de mică, aşa că o să ne descurcăm şi fără femei. Bărcile pescăreşti şi cele portuare se descurcă şi fără ele, aşa că staţi fără grijă. Însă cu voi doi la bord, să fiu eu al naibii dacă nu iau şi-o pisică. Un mâţ o să fie de-ajuns pentru bărcuţa noastră.

— Deci… trebuie să-i purtăm de grijă pisicuţei, în timp ce ne riscăm viaţa în larg?

— Dacă e să aleg între voi şi ea, vă fac vânt peste bord, Kosta. Caldris chicoti. Dacă tu crezi că glumesc, n-ai decât să încerci. Dar stai liniştit; o să stea în coşul ăla acoperit.

Asta păru să îi aducă aminte de coş. Băgă din nou mâna în el şi scoase o bucată de pâine şi un cuţit de argint. Locke văzu că pâinea avea mai multe semne pe ea, cam de mărimea botului micii făpturi

care încerca să îi scape din braţe. Lui Caldris nu părea să-i pese.

— Jupâne de Ferra, întinde mâna dreaptă şi nu te smiorcăi!

Jean întinse mâna dreaptă către Caldris. Fără să stea pe gânduri, matelotul trecu cuţitul peste palma lui Jean. Vlăjganul nu spuse nimic, iar Caldris mormăi, părând plăcut surprins. Răsuci palma lui Jean şi înmuie pâinea în sângele care picura din tăietură.

— E rândul tău, jupâne Kosta. Ţine bine pisicuţa. Ne-ar purta ghinion dacă aş tăia-o din greşeală. Unde mai pui că-i şi înarmată până-n dinţi…

O clipă mai târziu, Caldris făcuse deja o crestătură superficială şi usturătoare de-a lungul palmei drepte a lui Locke, presând bucata de pâine de ea de parcă ar fi încercat să oprească sângerarea. Când socoti că Locke sângerase destul, zâmbi şi se duse la marginea piaţetei de piatră, lângă apă.

— Ştiu că aţi mai fost pasageri pe corăbii, făcu el, dar pasagerii nu contează. Pasagerii nu se implică. De-acum voi o să vă implicaţi ca lumea, aşa că trebuie să pun lucrurile în rânduială mai întâi. Îşi drese glasul, îngenunche la marginea apei şi întinse braţele. Într-o mână ţinea bucata de pâine; în cealaltă, cuţitul de argint. Iono! Iono Aducătorule de Furtuni! Stăpân al Apelor ce Înşfacă! Te invocă slujitorul tău, Caldris bal Comar. Atâta vreme ai binevoit să te înduri de slujitorul tău, iar acesta îngenunchează pentru a-ţi arăta devotamentul său. Sunt sigur că ştii ce pocinog îl aşteaptă dincolo de orizont. Azvârli cuţitul însângerat în golf şi spuse: Iată sângele locuitorilor uscatului. Tot sângele e apă. Tot sângele îţi aparţine. Iată un cuţit din argint, metalul cerului, cer care atinge apa. Slujitorul tău îţi oferă sânge şi argint ca să-şi arate devotamentul. Luă bucata de pâine în ambele mâini, o rupse în două şi azvârli cele două jumătăţi în apă. Iată pâinea cea de toate zilele a locuitorilor uscatului! Pe mare, viaţa noastră e în mâinile tale. Pe mare, toţi sunt la mila ta. Dă-i slujitorului tău vânt în pânze şi mare-ntinsă, Stăpâne! Îndură-te de el în trecerea sa. Arată-i puterea vrerii tale care mână valurile şi trimite-l acasă teafăr şi nevătămat. Slavă ţie, Iono! Stăpân al Apelor ce Înşfacă! Caldris se ridică din genunchi, gemând, şi îşi şterse câteva picături de sânge de cămaşă. Bun. Dacă nici asta nu ne-ajută, înseamnă că n-am avut nici o şansă de la bun început.

— Să-mi fie cu iertare, dar mi se pare că ai fi putut să menţionezi şi numele noastre pe lângă al tău, făcu Jean.

— Nu-ţi bate tu capul, De Ferra! Dacă-mi merge mie bine, vă merge şi vouă bine. Dacă o comit, s-a zis cu voi. Rugăciunile pentru sănătatea mea vă sunt de cel mai mare folos. Acum pune pisica în coş, Kosta, şi hai să ne-apucăm de treabă.

Câteva minute mai târziu, Caldris îi pusese pe Locke şi pe Jean să stea unul lângă celălalt în partea din spate a şalupei, care era încă

prinsă strâns de câteva inele din fier fixate în piatra piaţetei. Coşul acoperit era aşezat pe puntea minusculă, la picioarele lui Locke, scoţând din când în când bufnituri şi zgomote de gheare.

— Bun, rosti Caldris. Cât priveşte noţiunile de bază, o barcă este ca o corabie mică, iar o corabie este doar o barcă mai mare. Chila intră în apă, catargul e îndreptat spre cer.

— Fireşte, spuse Locke, iar Jean încuviinţă viguros.

— Nasul bărcii voastre se numeşte proră, fundul se cheamă pupă. Pe mare nu există stânga şi dreapta. Dreapta este tribord, stânga este babord. Dacă scăpaţi vreo dreaptă sau stângă, vă paşte biciul. Şi ţineţi minte: când daţi ordine cuiva, vă referiţi la tribordul şi la babordul corabiei, nu la al vostru.

— Uite cum stă treaba, Caldris: nu om şti noi prea multe, dar atâta lucru ştiam deja, zise Locke.

— Vai, departe de mine gândul de a-l corecta pe tânărul stăpân, făcu Caldris, dar cum această aventură este de-a dreptul nebunească şi cum toate vieţile noastre nu par să facă nici cât o ceapă degerată, voi începe prin a presupune că nu ştiţi nici măcar să deosebiţi apa de pişatul de nevăstuică. Vă convine asta, domnilor?

Locke dădu să spună o obrăznicie, însă Caldris continuă:

— Şi-acum desfaceţi vâslele. Vârâţi-le în lăcaşurile lor. Kosta, tu iei vâsla de la tribord. De Ferra, tu eşti la babord. Caldris desprinse şalupa din inelele de fier, aruncă frânghiile pe fundul bărcii şi sări în ea, aterizând chiar lângă ea. Se lăsă pe spate şi rânji când barca se legănă. Am înţepenit bine cârma. Voi doi o să cârmiţi barca, aşa să ne-ajute zeii. De Ferra, împinge-ne de lângă chei. Aşa. Încet şi uşor. Nu poţi ridica pânzele când eşti lângă doc; trebuie să ai puţin spaţiu de manevră în jur. Şi în plus nici nu prea adie vântul în spatele acestor ziduri. Vâsliţi încet. Fiţi cu băgare de seamă pe măsură ce mă plimb eu pe-aici… uitaţi cum fac barca să se clatine. Nu prea vă place, nu-i aşa? Te-ai cam înverzit la faţă, Kosta!

— Da’ de unde, îngăimă Locke.

— E important. Ce încerc să vă explic acum se cheamă asietă. Pe o barcă sau pe o corabie, greutatea trebuie să fie distribuită cu cap. Dacă mă mişc spre tribord, ne aplecăm pe partea lui Kosta. Dacă mă mişc spre babord, ne aplecăm şi mai mult pe partea lui De Ferra. Şi n-avem nevoie de-aşa ceva. De aceea este foarte important să plasezi cum trebuie încărcătura de pe o corabie. Trebuie să ai echilibru deplin, de la proră la pupă şi de la tribord la babord. Nu se poate ca pupa să fluture-n vânt sau prora să fie mai sus decât catargul. Arată aiurea, unde mai pui că după aia te scufunzi şi mori. Cam asta am vrut să spun prin „asietă”. Şi-acum, e timpul să învăţaţi să vâsliţi.

— Ştim deja să…

— Nu-mi pasă ce credeţi voi că ştiţi, Kosta! Pentru moment, vom

presupune că nu ştiţi nici măcar să număraţi până la unu.

Locke putu să jure mai apoi că petrecură două-trei ceasuri învârtindu-se în cercuri în golful artificial, în timp ce Caldris striga: „Vâsliţi tare spre babord! Schimbaţi direcţia! Vâsliţi tare spre tribord!" şi încă vreo zece ordine dintr-astea, aparent la întâmplare. Navigatorul-şef se mişca încontinuu, când la dreapta, când la stânga, obligându-i să se chinuie să menţină echilibrul.

Colac peste pupăză, se simţea diferenţa evidentă dintre intensitatea cu care vâslea Jean şi cea cu care vâslea Locke, aşa că erau nevoiţi să aibă grijă ca nu cumva să se întoarcă spre tribord. Toată treaba asta dură atât de mult, încât Locke tresări surprins când Caldris le strigă să se oprească.

— Vâslele sus, ţânci afurisiţi ce sunteţi! Caldris se dezmorţi şi căscă. Soarele se apropia de înaltul cerului. Locke îşi simţea braţele sleite, tunica îi era leoarcă de sudoare şi îşi dorea să fi băut mai puţină cafea la micul dejun şi să fi mâncat mai mult. Vă descurcaţi mai bine decât acum două ore. Atât, şi nimic mai mult. Trebuie să ştiţi care-i treaba cu tribordul şi babordul, cu prora şi pupa, cu bărcile şi cu corăbiile, aşa cum vă ştiţi mărimea cocoşelului. Nici o urgenţă iscată din senin nu e calmă sau convenabilă.

Navigatorul-şef scoase prânzul dintr-un sac de piele de la prora şalupei şi, în timp ce mâncară, plutiră în linişte în mijlocul golfului împrejmuit. Bărbaţii împărţiră între ei pâinea neagră şi brânza tare, în vreme ce pisoiul fu scos cât să mănânce pe fugă o bucăţică de unt dintr-un vas mic de piatră. Burduful pe care Caldris îl dădu din mână în mână era plin cu „apă rozalie", apă caldă de ploaie amestecată cu suficient vin roşu şi ieftin cât să-i ascundă gustul stătut, de piele. Caldris luă doar câteva înghiţituri, însă cei doi hoţi o isprăviră cât ai zice peşte.

— Deci corabia noastră ne-aşteaptă pe undeva pe-aici, dar de unde o să facem rost de echipaj? întrebă Locke după ce îşi mai ostoi puţin setea.

— Bună întrebare, Kosta! Aş vrea şi eu să ştiu răspunsul. Arhontele mi-a spus doar că are el grijă de asta, atâta tot.

— Bănuiam eu că o să zici ceva de genul ăsta.

— Nu are rost să ne batem capul cu lucruri care nu ţin de noi, făcu Caldris. Căpitanul luă pisoiul, care încă se lingea pe bot şi pe labe, şi îl băgă la loc în coş cu o delicateţe surprinzătoare. Deci aţi vâslit un pic. O să-i pun pe oamenii ăia de sus să deschidă poarta, o să trec la cârmă şi o să ieşim în larg, poate prindem o briză pentru pânzele astea. Aveţi cumva bani prin lucrurile alea pe care le-aţi lăsat la mal?

— Da, încuviinţă Locke. Cam douăzeci de volani. De ce?

— Fac prinsoare cu voi pe douăzeci de volani că o să răsturnaţi barca măcar o dată până la apusul soarelui.

— Credeam că tu ar trebui să ne înveţi cum să facem lucrurile ca lumea.

— Chiar asta fac. Şi voi continua să fac asta, la naiba! Doar că ştiu prea bine cum e cu marinarii începători. Dacă faceţi prinsoare, banii sunt ca şi ai mei. La naiba, vă dau un solari dacă greşesc!

— Eu mă bag, zise Locke. Jerome?

— Avem pisoiul şi o afurisită de binecuvântare de partea noastră, făcu Jean.

— Ne subestimezi pe riscul tău, dom' navigator-şef.

3

La început, fusese plăcut să exerseze în hainele făcute leoarcă. Asta după ce îndreptaseră şalupa şi salvaseră pisoiul, desigur. Însă acum soarele cobora la asfinţit, învelind siluetele întunecate ale meterezelor şi turnurilor din Bazinul Navelor de Război într-o aură aurie, iar briza domoală din port începuse să fie cam rece, în ciuda arşiţei care încă se mai simţea în aerul de vară.

El şi Jean vâsleau pe drumul de întoarcere spre poarta deschisă a micuţului golf; Caldris fusese încântat să câştige douăzeci de volani, dar nu într-atât de încântat încât să le încredinţeze din nou pânzele.

— Vâslele sus, zise el, când ajunseră la marginea piaţetei de piatră. Caldris legă barca la mal, în timp ce Locke puse vâsla la locul ei şi răsuflă uşurat. Fiecare muşchi din spatele său părea să se frece dureros de cei din preajmă, de parcă ar fi presărat cineva pietriş între ei. Îl durea capul de la lumina soarelui, reflectată în apă, iar vechea sa rană de la umărul stâng îi distrăgea atenţia de la celelalte locuri dureroase.

Înţepeniţi, Locke şi Jean coborâră din barcă şi se dezmorţiră în vreme ce Caldris, care se amuza copios, deschise coşul şi scoase pisoiul ud leoarcă dinăuntru.

— Gata, gata, spuse el, lăsându-l să i se culcuşească la piept. Tinerii domni nu au vrut să te ude în halul ăsta. Şi ei au păţit la fel.

— Mrrrrrrrrriiiiau, făcu pisoiul.

— Am impresia că asta înseamnă „lua-v-ar naiba", zise Caldris. Măcar am rămas în viaţă. Deci ce părere aveţi, domnilor? Vi s-a părut educativ?

— Sper că ne-am descurcat, cât de cât, gemu Locke, masându-se la şale.

— Puţin câte puţin, Kosta. Din punctul de vedere al unui marinar, nici n-aţi învăţat încă să sugeţi lapte de la ţâţă. Dar măcar acum ştiţi să faceţi diferenţa între tribord şi babord, iar eu sunt mai bogat cu douăzeci de volani.

— Într-adevăr, oftă Locke, luându-şi haina, vesta, eşarfele şi pantofii de pe jos. Îi azvârli o punguţă de piele navigatorului-şef, care o bălăbăni în faţa pisoiului şi îi gânguri de parcă ar fi fost un prunc.

Locke era cu faţa spre poartă când îşi trăgea haina peste tunica udă, aşa că văzu şalupa lui Merrain întorcându-se în golful artificial. Femeia şedea tot la proră, şi-ai fi zis că se despărţiseră de ea în urma cu zece minute, nu cu zece ore.

— Cursa dumneavoastră înapoi spre lumea civilizată, domnilor.

Caldris înălţă punga lui Locke drept salut.

— Ne vedem mâine, dis-de-dimineaţă. O să fie din ce în ce mai greu, aşa că aveţi grijă ce faceţi. Bucuraţi-vă de paturile alea comode cat mai puteţi.

Merrain nu vru să le răspundă la întrebări nici în ruptul capului, în timp ce echipajul de zece oşteni îi ducea înapoi la docurile din Savrola, ceea ce se potrivea cu starea lui Locke. El şi Jean îşi deplânseră reciproc durerile şi osteneala, în timp ce stăteau tolăniţi, cât le permitea spaţiul, în coridorul din spate.

— Aş putea dormi trei zile în şir, făcu Locke.

— Hai să comandăm o cină pe cinste când ajungem şi o baie ca să ne mai dezmorţească mădularele. După care o să ne întrecem care adoarme buştean primul.

— Nu pot, oftă Locke. Nu pot. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu Requin diseară. Probabil că a aflat deja că Stragos ne-a săltat de pe stradă acum câteva nopţi. Trebuie să vorbesc cu el înainte să se enerveze. Şi trebuie să-i dau scaunele. Şi trebuie să-i spun de toată treaba asta şi să-l conving să nu ne sugrume cu propriile maţe dacă plecăm câteva luni.

— Pe toţi zeii! rosti Jean. Am încercat să nu mă gândesc la asta. De-abia l-ai convins că am fost puşi să îi spargem vistieria din Turnul Păcatului; cum ai putea să-i explici expediţia asta pe mare?

— Habar n-am. Locke îşi masă zona dureroasă de lângă vechea rană de la umăr. Să sperăm că scaunele îl vor face să fie în toane mai mărinimoase. Dacă nu, o să primeşti factura pentru curăţatul creierilor mei de pe caldarâmul din piaţa lui.

Când vâslaşii traseră barca la docurile din Savrola, acolo unde îi aştepta o trăsură cu câţiva străjeri, Merrain veni de la proră până în locul în care şedeau Locke şi Jean.

— Mâine-dimineaţă, la ora şapte, o să trimit o trăsură la Vila Candessa, le spuse ea. Vom varia traseul vostru, câteva dimineţi, pentru mai multă siguranţă. Rămâneţi la han diseară.

— Imposibil, ripostă Locke. Am treabă la Treptele de Aur diseară.

— Anuleaz-o.

— Du-te naibii! Cum ai de gând să mă opreşti?

— Ai fi surprins. Merrain îşi frecă tâmplele, de parcă ar fi simţit că o apucă durerea de cap, apoi oftă. Eşti sigur că nu poţi anula întâlnirea?

— Dacă anulez chestia asta de diseară, ştii-tu-cine din Turnul

Păcatului ne va anula pe noi, zise Locke.

— Dacă vă faceţi griji în privinţa lui Requin, aş putea să aranjez să staţi în Bazinul Navelor de Război, propuse ea. Nu are cum să ajungă la voi acolo; aţi fi în siguranţă până terminaţi instrucţia.

— Jerome şi cu mine am pierdut doi ani în oraşul ăsta blestemat ca să punem la cale lovitura împotriva lui Requin, făcu Locke. Avem de gând să ducem lucrurile până la capăt. Mutarea din seara asta este esenţială.

— Fie, dar e pe răspunderea voastră. Pot să trimit o trăsură cu câţiva dintre oamenii mei. Puteţi aştepta două ore?

— Dacă trebuie, aşteptăm. Locke zâmbi. De fapt, trimite două. Una pentru mine, alta pentru pachet.

— Nu-ţi forţa…

— Să nu-mi fie cu supărare, o întrerupse Locke, dar dai cumva banii ăştia din propriul buzunar? Dacă vrei să mă protejezi şi să mă înconjori cu agenţii tăi, fie, accept. Numai trimite două trăsuri, iar eu mă voi purta cât se poate de frumos.

— Fie, încuviinţă ea. Două ore. Nu mai devreme.

4

Soarele se pierduse în zarea apuseană, iar cele două luni vizibile pe cerul senin aveau o nuanţă caldă de roşu, ca nişte monede de argint înmuiate în vin. Vizitiul trăsurii ciocăni de trei ori în uşă ca să anunţe că au ajuns la Turnul Păcatului, iar Locke trase perdeluţa de la fereastră înapoi peste colţul prin care trăsese cu ochiul.

Celor două trăsuri le luase o vreme să iasă din Savrola şi să-şi croiască drum prin Galeria cea Mare şi prin traficul intens din Treptele de Aur. Pe rând, Locke îşi înăbuşise căscaturi şi blestemase hopurile de pe drum. Însoţitoarea sa, o spadasină zveltă, cu o floretă uzată aşezată pe genunchi, îl ignorase încontinuu, din locul său de pe scaunul opus.

Acum, când trăsura se opri cu o smucitură, ea ieşi prima pe uşă, ascunzându-şi arma sub o haină lungă şi albastră care îi atârna până la gambe. După ce scrută în noaptea caldă după vreun posibil pericol, îi făcu un semn mut lui Locke să o urmeze.

Urmând instrucţiunile lui Locke, vizitiul cotise pe o alee pietruită, care ducea în curtea din spatele Turnului Păcatului. Aici, două case de piatră fuseseră transformate pentru a cuprinde bucătăriile şi magaziile de merinde ale turnului. La lumina felinarelor roşii şi aurii agăţate de cabluri nevăzute, trupe de slujitori ai Turnului Păcatului veneau şi plecau, ducând cu ei feluri sofisticate de mâncare şi întorcându-se cu platourile goale. Mirosul cărnii condimentate din belşug umplea văzduhul.

Garda de corp a lui Locke continuă să verifice împrejurimile, la fel

ca şi cei doi oşteni de pe capra trăsurii, ambii purtând uniforme obişnuite de vizitiu. Cealaltă trăsură, în care se afla setul de scaune comandat de Locke, se opri huruind în spatele primei. Caii suri bătură din picioare şi fornăiră, de parcă aromele bucătăriei nu le erau pe plac. Un slujitor îndesat şi pleşuv din turn se grăbi spre Locke şi făcu o plecăciune.

— Domnule Kosta, rosti el, iertaţi-mă, dar aici este curtea de serviciu. Nu vă putem primi cum se cuvine aici; uşile din faţă sunt mult mai potrivite pentru…

— Sunt în locul potrivit. Locke îi puse o mână pe umăr slujitorului şi îi strecură cinci volani de argint în buzunarul vestei, lăsând monedele să zornăie când îi alunecară din mână. Găseşte-o pe Selendri, cât de iute poţi.

— Să o găsesc pe… ăă… păi…

— Selendri. N-ai cum să o ratezi. Adu-o acum.

— Ăă… da, domnule. Desigur!

Locke îşi petrecu următoarele cinci minute plimbându-se în faţa trăsurii sale, pe când spadasina se străduia să pară cât mai nepăsătoare şi în acelaşi timp să rămână aproape de el. „Nu cred că ar fi cineva atât de nesăbuit încât să încerce ceva, se gândi el… nu cu cinci oameni păzindu-l, şi nu aici, în inima domeniului lui Requin.” Cu toate acestea, simţi o uşurare când o văzu pe Selendri ieşind pe uşa de serviciu, purtând o rochie de seară învăpăiată, care făcea ca bronzul mâinii ei artificiale să pară topit în locurile în care se reflecta portocaliul acesteia.

— Kosta, rosti ea. Cărui fapt îi datorez această distragere a atenţiei?

— Trebuie să-l văd pe Requin.

— A, dar oare Requin trebuie să te vadă pe tine?

— Neapărat, făcu Locke. Te rog! Chiar trebuie să-i vorbesc personal. Şi o să am nevoie de câţiva dintre slujitorii tăi mai vânjoşi; am adus nişte daruri care necesită o mânuire delicată.

— Daruri?

Locke o conduse la cea de-a doua trăsură şi deschise uşa. Ea îi aruncă o căutătură rapidă gărzii de corp a lui Locke, apoi îşi frecă mâinile în timp ce cugeta la conţinutul compartimentului.

— Eşti sigur că o asemenea încercare de mituire este soluţia potrivită pentru problemele tale, Kosta?

— Nu e ce crezi tu, Selendri. E o poveste mai lungă. De fapt, mi-ar face o favoare dacă le-ar primi. El are un turn pe care îl poate mobila. Eu nu am decât un apartament închiriat şi o magazie.

— Interesant. Ea închise uşa celei de-a doua trăsuri, se întoarse şi porni înapoi spre turn. De-abia aştept să aud asta. Tu vii cu mine. Oamenii tăi rămân aici, bineînţeles.

Spadasina fu cât pe ce să protesteze, dar Locke clătină din cap cu

fermitate şi îi făcu semn spre prima trăsură. Uitătura pe care i-o aruncă îl făcu să se bucure că era obligată să-l apere. Odată intraţi în Turnul Păcatului, Selendri dădu câteva porunci în şoaptă slujitorului îndesat, apoi îl conduse pe Locke prin aglomeraţia obişnuită până la zona de serviciu de la cel de-al treilea cat. În curând, erau închişi în întunericul dulapului-ascensor, urcând încet până la al nouălea cat. Locke fu surprins să o simtă întorcându-se către el.

— Interesantă gardă de corp ţi-ai mai găsit, jupâne Kosta! Nu-i de colo să te păzească un Ochi al arhontelui.

— Ăă, n-am ştiut. Bănuiam, dar nu eram sigur. Cum ţi-ai dat seama?

— Tatuajul de pe mâna sa stângă. Un ochi fără pleoapă în mijlocul unui trandafir. Probabil că nu este obişnuită cu straiele de rând; ar fi trebuit să poarte mănuşi.

— Ai ochi foarte ageri. Ochi. Iartă-mă. Ştii ce vreau să spun. L-am văzut, dar nu i-am dat prea mare atenţie.

— Nu sunt mulţi cei care ştiu pecetea. Se întoarse cu spatele la el. Am avut şi eu unul de ăsta pe mâna stângă.

— Eu… ăăă. Asta-i… n-am ştiut.

— Ehe, câte nu ştii, jupâne Kosta! Câte nu ştii…

„La naiba”, se gândi Locke. Încerca să-l neliniştească, apelând la propriul ei *strat péti* ca să îi întoarcă „atenţia” pe care i-o arătase ultima oară când fuseseră atât de aproape unul de celălalt. Oare toată lumea avea câte-un mic joc în oraşul ăsta blestemat?

— Selendri, rosti el, încercând să pară serios şi puţin jignit, tot ce mi-am dorit vreodată a fost să-ţi fiu prieten.

— Aşa cum eşti prieten cu Jerome De Ferra?

— Dacă ai şti ce mi-a făcut, ai înţelege. Însă, de vreme ce faci atâta caz din secretele tale, cred că o să păstrez şi eu câteva de-ale mele.

— Fă cum crezi, însă ţine minte că părerea pe care mi-o fac eu despre tine va cântări mult mai greu decât părerea pe care ţi-o faci tu despre mine.

Dulapul-ascensor se opri cu o scârţâitură şi ea se strecură pe lângă el, păşind în lumina din biroul lui Requin. Stăpânul Turnului Păcatului îşi ridică privirea de la masa de lucru când Selendri îl conduse pe Locke înăuntru; ochelarii lui Requin erau îndesaţi la gulerul tunicii sale negre şi el se concentra deasupra unei grămezi mari de pergamente.

— Kosta, făcu el. Ai picat la ţanc. Trebuie să-mi dai nişte explicaţii.

— O să le primiţi, desigur, replică Locke. „Rahat, se gândi el, sper ca nu a aflat despre asasinii de pe docuri. Şi-aşa am o grămadă de explicat deja.” Pot lua loc?

— Ia-ţi un scaun.

Locke îşi alese un scaun de lângă peretele opus şi îl aşeză în faţa biroului lui Requin. Îşi şterse sudoarea de pe palme de pantaloni când

se aşeză, cât putu de discret. Selendri se aplecă deasupra lui Requin şi îi şopti ceva la ureche. Acesta încuviinţă, apoi îl ţintui pe Locke cu privirea.

— Văd că te-ai bronzat un pic, începu el.

— Azi, explică Locke. Jerome şi cu mine am navigat în port.

— De plăcere?

— Nu chiar.

— Păcat. Dar se pare că aţi mai fost în port şi-acum câteva nopţi. Aţi fost observaţi pe când vă întorceaţi din Mon Magisteria. De ce ai aşteptat atât ca să îmi spui despre vizita asta?

— Aa… Locke se simţi uşurat. Poate că Requin chiar nu ştia că există o legătură între el, Jean şi cei doi asasini omorâţi. Faptul că Requin nu era chiar atotştiutor îl învioră pe Locke, care zâmbi. M-am gândit că l-ai fi pus pe unul dintre oamenii tăi să mă aducă aici, dacă ai fi vrut să afli mai devreme.

— Ar trebui să-ţi faci o listuţă, Kosta, intitulată Oameni pe care Îi Pot Călca pe Bătături. Numele meu nu ar fi pe ea.

— Îmi pare rău. Nu a fost ceva intenţionat; Jerome şi cu mine am fost nevoiţi zilele astea să începem să ne trezim în zori, în loc să ne culcăm atunci. Iar asta are de-a face cu planurile lui Stragos.

În acea clipă, o slujitoare din turn apăru în capul scărilor care urcau de la cel de-al optulea cat. Făcu o plecăciune adâncă şi îşi drese glasul:

— Iertaţi-mă că vă deranjez, stăpâne şi stăpâno. Stăpâna a poruncit ca scaunele domnului Kosta să fie aduse sus.

— Aduceţi-le, făcu Requin. Selendri a menţionat ceva. Despre ce-i vorba?

— Ştiu că o să arate mai mai rău decât este de fapt, dar mi-ai face o mare favoare dacă ai accepta să mă scapi de ele, spuse Locke.

— Să te scap… o, dar vai!

Un slujitor voinic urcă pe scări, ducând cu mare grijă unul dintre scaunele lui Locke. Requin se ridică de la birou şi se holbă.

— Barocul Talathri, zise el. Mai mult ca sigur, ăsta-i din Barocul Talathri… voi de colo. Puneţi-le în mijlocul camerei. Da, acolo-i bine. Sunteţi liberi.

Patru slujitori lăsară patru scaune în mijlocul camerei lui Requin, apoi se retraseră spre scară, făcând plecăciuni înainte să plece. Requin nu-i băgă în seamă; ocoli biroul şi începu să examineze un scaun îndeaproape, trecându-şi un deget înmănuşat peste suprafaţa sa lăcuită.

***

— O imitaţie… zise el, încet. Fără îndoială… dar nespus de frumos. Îşi întoarse atenţia către Locke. Nu mi-am dat seama că ştii stilurile pe care le colecţionez.

— Păi, nu ştiu, făcu Locke. Nu am mai auzit de Talathri ăla până

acum. În urmă cu câteva luni, am jucat cărţi cu un lashan beat. Era destul de… strâmtorat, aşa că am acceptat să îmi primesc câştigul în natură. Am primit patru scaune scumpe. Le ţin în magazie de-atunci, pentru că, sincer să fiu, ce naiba pot să fac eu cu ele? Am văzut ce lucruri ţii prin biroul tău şi m-am gândit că s-ar putea să le vrei tu. Mă bucur că se asortează. După cum spuneam, tu îmi faci o favoare dacă mi le iei de pe cap.

— Nemaipomenit, murmură Requin. Mi-am dorit dintotdeauna un set de mobilier meşteşugit în acest stil. Îmi place la nebunie Ultima Înflorire. Este ceva de care te desparţi cu greu.

— Ar fi irosite pe mine, Requin. Un scaun de lux e un scaun de lux, şi-atât, după cum văd eu lucrurile. Doar să ai grijă cu ele. Nu ştiu de ce, dar sunt făurite din lemn de semilună-forfecată. Adică poţi să te aşezi pe ele, dar să nu exagerezi.

— Este… complet neaşteptat, jupâne Kosta. Le accept. Îţi mulţumesc. Cu inima strânsă, Requin se întoarse la scaunul din spatele biroului său. Asta nu te scuteşte de îndatoririle tale. Continuă cu explicaţiile.

Zâmbetul de pe chipul său aproape că se şterse, iar ochii nu-i mai sclipeau.

— Sigur că nu. Însă, în legătură cu asta… uite ce-i: Stragos e chitit nevoie mare să ne trimită într-o misiune, undeva.

— Undeva? Politeţea de mai devreme dispăru; cuvântul fusese rostit într-o şoaptă seacă şi ameninţătoare.

„Fie ce-o fi. Paznicule Strâmb, azvârle-i un oscior câinelui tău."

— Pe mare, făcu Locke. În Insulele Vântului-fantomă. La Portul Risipitorului. Într-o misiune.

— Ciudat. Nu-mi amintesc să-mi fi mutat vistieria în Portul Risipitorului.

— Are legătură cu asta. „Însă cum?" Mergem acolo… după ceva. „Rahat! Nu-i destul." După cineva, de fapt. Ai auzit vreodată… ăă, vreodată…

— Ce s-aud?

— Ai auzit vreodată de… un om pe nume… Calo… Callas?

— Nu. De ce?

— El, ăă… ei bine, chestia e că, mă simt cam prost, dar credeam că ai auzit de el. Eu unul nici nu ştiu dacă există. S-ar putea să nu fie altceva decât o poveste de adormit copiii. Eşti sigur că nu ai mai auzit numele ăsta înainte?

— Sunt sigur. Selendri?

— Nu-mi spune nimic numele, zise ea.

— Şi cine-ar trebui să mai fie şi el?

Requin îşi împreună strâns mâinile înmănuşate.

— El este… „Ce-ar merge? Ce ne-ar putea face să plecăm de-aici

dacă am venit ca să-i spargem vistieria? O… Paznicule Strâmb! Desigur!" …un spărgător de uşi. Iscoadele lui Stragos au un dosar cu el. Se pare că este cel mai bun. Sau a fost la vremea lui. Un artist cu şperaclul, un soi de geniu al mecanicii. Jerome şi cu mine trebuie să-l ademenim cumva din bârlogul lui ca să se ocupe de vistieria ta.

— Ce caută un asemenea om în Portul Risipitorului?

— Se ascunde, bănuiesc. Locke simţi cum i se înfiripă un surâs pe chip şi îşi mască voioşia tot mai mare; odată ce-i ieşea pe gură o Minciună Gogonată, aceasta părea să crească de la sine şi nu mai avea nevoie de cine ştie ce îngrijire sau bătaie de cap ca să se adapteze la situaţia respectivă. Stragos zice că Meşteşugarii au încercat să-l omoare de câteva ori. El este exact opusul lor. Dacă există cu adevărat, trebuie să fie un adevărat antimeşteşugar!

— E ciudat că nu am auzit niciodată de el şi nici nu mi s-a cerut să-l găsesc şi să-l elimin, făcu Requin.

— Dacă ai fi în pielea meşteşugarilor, ai dori să împărtăşeşti informaţii despre capacităţile sale cuiva care ar putea profita din plin de ele?

— Hmmm…

— La naiba! Locke se scărpină în bărbie, simulând că reflectează, tulburat. Poate că ţi-a cerut cineva să-l găseşti şi să-l elimini. Dar poate că nu a folosit numele ăsta şi nici nu ţi-a spus chiar tot despre el.

— Dar de ce, dintre toţi agenţii lui, tu şi Jerome…

— Cine altcineva ar fi mai motivat să-l aducă înapoi sau să moară încercând?

— Presupusa otravă. Aha.

— Avem două luni la dispoziţie, poate chiar mai puţin. Locke oftă. Stragos ne-a avertizat să nu întârziem. Dacă nu ne întoarcem până atunci, o să avem ocazia să aflăm cât de priceput este alchimistul său personal.

— Se pare că duci o viaţă grea în slujba arhontelui, Leocanto!

— Mie-mi spui?! Îmi plăcea mai mult de el pe când era doar omul misterios care ne dădea bani. Locke îşi mişcă umerii şi simţi durerea din muşchi. Plecăm în mai puţin de-o lună. De-aia a trebuit să ieşim în larg azi. O să ne strecurăm în echipajul unui neguţător independent după ce ne pregătim puţin, ca să nu ieşim în evidenţă ca strapazani ce suntem. Nu mai putem pierde nopţile jucând şi pariind, până nu ne întoarcem.

— Vă aşteptaţi să aveţi succes?

— Nu, dar într-un fel sau altul, eu am de gând să mă întorc. S-ar putea ca Jerome să aibă chiar un mic „accident" în expediţie. Oricum, o să ne lăsăm toate hainele la Vila Candessa şi o să lăsăm toţi banii pe care-i avem în registrele tale la locul lor. Şi banii mei, şi-ai lui Jerome.

Un soi de gaj pentru întoarcerea mea.

— Şi dacă te întorci, s-ar putea să aduci un om care poate contribui la planul arhontelui, interveni Selendri.

— Dacă este acolo, o să-l aduc aici mai întâi. Bănuiesc că vrei să porţi o mică discuţie cu el, în care să-i explici cât de avantajos ar fi pentru sănătatea lui să accepte o contraofertă.

— Fii sigur de asta, încuviinţă Requin.

— Acest Callas ar putea fi cheia noastră, ca să-l punem pe jar pe Stragos, spuse Locke, lăsând entuziasmul să i se simtă în glas. Ar putea fi un trădător chiar mai bun decât mine.

— Vai, jupâne Kosta, dar mă îndoiesc că poate exista un trădător mai entuziast decât dumneata, făcu Selendri.

— Ştiţi foarte bine de ce sunt atât de entuziast, replică Locke. Dar asta-i tot. Stragos nu ne-a mai zis nimic momentan. Voiam doar să scap de afurisitele astea de scaune şi să îţi spun că voi lipsi o vreme. Mă voi întoarce, te asigur. Dacă depinde numai de mine, mă voi întoarce.

— Asemenea asigurări… murmură Requin. Asemenea asigurări înfocate…

— Dacă voiam să dau lovitura şi să fug, aş fi făcut-o deja, ripostă Locke. De ce-aş fi venit să-ţi spun toate astea mai întâi?

— Păi e limpede, rosti Requin, zâmbind uşor. Dacă e un şiretlic, ai putea câştiga un avans de două luni în care eu nu m-aş gândi să te caut.

— Aaa… Excelent punctat, recunoscu Locke. Numai că m-aş aştepta să mor în chinuri groaznice cam pe-atunci, cu tot avansul luat.

— Asta-i varianta ta.

— Uite ce-i: eu îl duc de nas pe arhontele din Tal Verrar în numele tău. Îl duc de nas pe blestematul de Jerome De Ferra. Am nevoie de aliaţi dacă e să scap din rahatul ăsta. Nu-mi pasă dacă voi doi aveţi sau nu încredere în mine; eu sunt nevoit să am încredere în voi. V-am arătat cărţile din mână. Fără cacealma. Şi-acum, încă o dată, spune-mi cum să procedez.

Requin frunzări nepăsător marginile pergamentelor din grămada de pe biroul său, apoi îl privi în ochi pe Locke.

— Mă aştept să-mi spui imediat ce planuri are arhontele cu tine. Fără întârziere. Dacă mă mai faci să mă întreb pe unde umbli, o să pun să-mi fii adus. Pentru ultima oară.

— Am înţeles. Locke înghiţi în sec şi îşi frământă mâinile. Sunt sigur că o să-l mai vedem înainte să plecăm la drum. O să vin aici chiar în noaptea de după întâlnire, nu mai târziu.

— Bine. Requin arătă cu degetul spre dulapul-ascensor. Pleacă! Găseşte-l pe acest Calo Callas, dacă există, şi adu-mi-l. Dar nu vreau ca dragul de Jerome să alunece peste vreo balustradă când sunteţi pe

mare. M-ai înţeles? Până când nu pun mâna pe Stragos, nu îţi acord acest privilegiu.

— Eu…

— Nici un „accident” pentru jupânul De Ferra. O să te răzbuni când îţi dau eu voie. Ăsta-i târgul.

— Dacă pui problema astfel, sigur.

— Stragos are antidotul pe care vi l-a făgăduit. Requin luă o pană şi se întoarse la pergamentele sale. Vreau să mă asigur că vă veţi întoarce cu dragă inimă în oraşul meu frumos. Dacă vrei să-ţi sacrifici viţelul, trebuie să te îngrijeşti de el câteva luni, mai întâi. Şi să-l îngrijeşti foarte bine.

— De… desigur.

— Selendri o să te conducă afară.

5

— Drept să-ţi spun, putea să iasă mult mai rău, rosti Jean în timp ce el şi Locke trăgeau de vâsle a doua zi dimineaţă. Ieşiseră în portul principal, despicând valurile domoale din apropierea Semilunei Negustorilor. Soarele nu urcase încă la amiază, însă ziua era deja mai dogoritoare decât cea de dinainte. Cei doi hoţi erau leoarcă de sudoare.

— Într-adevăr, o moarte cruntă şi brutală ar fi fost mult mai rea, replică Locke. Îşi înăbuşi un geamăt; exerciţiul din această zi nu îi solicita doar spatele şi umărul, ci şi vechile răni care acopereau o bună parte din braţul său stâng. Dar cred că am profitat de ultimele fărâme din răbdarea lui Requin. Dacă mai apare ceva dubios sau vreo altă complicaţie… Ei bine, să nădăjduim că planurile lui Stragos nu vor deveni şi mai ciudate de-atât.

— Nu puteţi mişca barca dând din gură, răcni Caldris.

— Dacă n-ai de gând să ne legi de vâsle şi să baţi darabana, lasă-ne să vorbim liber, făcu Locke. Şi dacă nu vrei să picăm morţi, ar trebui să ne dai prânzul mai devreme.

— O, dar vai! Mândrii domnişori nu găsesc munca prea plăcută? Caldris stătea la proră, cu picioarele întinse către catarg. Pe pântecele său, pisoiul se încolăcise şi dormea adânc, un ghem întunecat de mulţumire. Ofiţerul secund, aici de faţă, vrea să vă reamintesc că, acolo unde mergem noi, marea nu aşteaptă după fundul vostru. Aţi putea să fiţi în picioare douăzeci de ore. Poate chiar patruzeci. Aţi putea fi pe punte. Sau să lucraţi la vreo pompă. Când vine vremea să faceţi ce trebuie, apoi o să faceţi până cădeţi laţi. Aşa că vom vâsli, zi de zi, până ce aşteptările voastre vor începe să se potrivească până la urmă cu realitatea. Iar astăzi prânzul va veni mai târziu, nu mai devreme. Vâsliţi tare spre babord!

— Excelent lucrat, jupâne Kosta. Fascinant şi de-a dreptul neortodox. După socoteala ta, ar trebui să ne aflăm aproape de latitudinea Regatului celor Şapte Dovlecei. Am nimerit pe partea caldă a Vintilei, nu-i aşa?

Locke oftă, dându-şi jos de pe umăr astrolabul, un par ceva mai lung de-un metru, cu un aranjament ciudat de giruete şi şublere în capătul din faţă.

— Nu vezi umbra de pe girueta de orizont?

— Ba da, dar…

— Recunosc, instrumentul nu-i la fel de precis ca o aruncătură de săgeată, însă până şi un strapazan ar trebui să se descurce mai bine de-atât. Încearcă din nou, cum ţi-am arătat. Orizont şi umbră. Şi bucură-te că foloseşti un Cadran verrari; vechile alidade te făceau să te uiţi drept în soare, în loc să-l eviţi.

— Să-mi fie cu iertare, interveni Jean, dar ştiam că instrumentul ăsta se cheamă Cadran camorrean.

— Pe naiba, zise Caldris. Ăsta-i un Cadran verrari. Verrari l-au inventat, acum douăzeci de ani.

— Bănuiesc că asta mai îndulceşte niţel usturimea provocată de cafteala pe care v-aţi luat-o în Războiul de O Mie de Zile, nu? făcu Locke.

— Ţi-s dragi camorrenii, Kosta? Caldris puse o mână pe astrolab. Locke tresări, dându-şi seama că mânia sa nu era deloc mimată. Am crezut că sunteţi talishani. Ai vreun motiv anume pentru care să le ţii partea camorrenilor?

— Nu, eu doar…

— Doar ce?

— Iartă-mă. Locke pricepu greşeala făcută. Nu mi-am dat seama. Pentru tine nu ţine doar de istorie, nu-i aşa?

— Toate cele o mie de zile şi pe deasupra, spuse Caldris. Am fost acolo până la capăt.

— Îmi cer scuze. Bănuiesc că ţi-ai pierdut şi prietenii.

— Bănuieşti bine, la naiba! Caldris pufni. Am pierdut şi-o corabie de sub mine. Am avut noroc că nu am ajuns mâncare pentru peştii-diavol. Vremuri blestemate. Îşi luă mâna de pe astrolabul lui Locke şi se linişti. Ştiu că nu ai zis-o cu răutate, Kosta. Şi eu… îmi cer scuze. Noi, cei care ne-am dat sângele în bătălia aia, nu credeam că o pierdem când Priorii au cedat. De-aia am avut speranţe atât de mari cu primul arhonte.

— Leocanto şi cu mine n-avem nici un motiv să îndrăgim Camorr-ul, făcu Jean.

— Bun. Caldris îl bătu pe spate pe Locke şi păru să se relaxeze. Bun. Ţineţi-o tot aşa, bine? Şi-acum! Ne-am pierdut pe mare, jupâne Kosta!

Află latitudinea!

Era a patra zi a instrucţiei lor cu navigatorul-şef verrar; după rutina de dimineaţă (tortură la vâsle), Caldris îi scosese în larg pe partea dinspre mare a Bazinului de Argint. Cam la vreo cinci sute de yarzi de insula de sticlă, în porţiunea de mare liniştită oferită de recifele din jurul oraşului, se afla o platformă de piatră cu vârful neted într-o apă albastră-verzuie, cu adâncimea de zece-cincisprezece metri. Caldris o numea Castelul Strapazanilor şi era o platformă de instrucţie pentru marinarii militari şi civili din Tal Verrar.

Şalupa lor era legată la platforma cu latura de vreo nouă metri. Pe pietrele de la picioarele lor erau întinse instrumente de navigaţie: astrolabi, alidade, clepsidre, hărţi şi busole, o Cutie a Determinantului şi un set de misterioase panouri cu ştifturi, despre care Caldris spunea că ar fi folosite pentru urmărirea schimbărilor de curs. Pisoiul dormea pe un astrolab, acoperind simbolurile gravate în suprafaţa de bronz.

— Prietenul tău, Jerome, s-a descurcat acceptabil la asta, făcu Caldris, dar nu el va fi căpitanul; tu o să fii.

— Şi eu care credeam că tu te vei ocupa de toate sarcinile importante, sub ameninţarea unei morţi îngrozitoare, după cum ai repetat de vreo două sute de ori.

— Chiar aşa voi face. Ţi-ai pierdut minţile dacă ai impresia că asta s-a schimbat, dar trebuie să pricepi şi tu niţel, cât să nu rămâi cu gura căscată şi cu deştu-n fund, când îţi zic: „Fă asta” sau „Fă aia”. E destul să ţii minte de care capăt să-l apuci şi să fii în stare să citeşti latitudinea cum trebuie, astfel încât să nu ne trezim la capătul lumii.

— Umbra şi orizontul, mormăi Locke.

— Întocmai. Puţin mai încolo, vom folosi parul de tip vechi, pentru singurul lucru la care este bun: ghidarea după stele.

— Dar de-abia e trecut de amiază!

— Da, spuse Caldris. Astăzi o să stăm mult cu prora în vânt. Aveţi cărţi şi hărţi de citit, calcule de făcut, de navigat şi de vâslit, şi-apoi iar cărţi şi hărţi. O să vă culcaţi târziu la noapte. Mai bine acomodaţi-vă cu Castelul Strapazanilor, aici de faţă. Caldris scuipă pe pietre. Şi-acum află naibii latitudinea aia!

7

— Ce-i aia să cazi între valuri? întrebă Jean.

Era seara celei de-a noua zile petrecute cu Caldris, şi Jean zăcea într-o cadă imensă de bronz. În ciuda căldurii din odăile lor închise din Vila Candessa, ceruse apă fierbinte, şi din ea încă ieşeau fuioare de aburi, chiar şi după trei sferturi de oră. Pe o măsuţă de lângă cadă se afla o sticlă deschisă de coniac Austershalin (din 554, cel mai ieftin disponibil) şi Surorile Nărăvaşe.

Obloanele şi perdelele de la ferestrele apartamentului erau trase,

uşa era zăvorâtă, iar Locke proptise un scaun sub mâner.

Aceste măsuri de precauţie le-ar fi putut acorda câteva secunde în plus, în caz că ar fi încercat cineva să intre cu forţa peste ei. Locke zăcea pe pat, lăsând două pahare de coniac să îi dezmorţească muşchii înţepeniţi. Cuţitele sale erau pe noptieră, la nici un metru de mâinile sale.

— A, pe toţi zeii! exclamă el. Ştiam. Este… ceva… de rău?

— Înseamnă să întâlneşti vânturi puternice şi valuri perpendiculare pe cursul corabiei şi să le iei dintr-o parte, în loc să le tai cu prora, explică Jean.

— Şi asta-i de rău.

— Cum nu se poate mai rău. Jean frunzărea un exemplar ponosit din cartea lui Indrovo Lencallis, *Vocabularul Practic al Marinarului Înţelept cu Numeroase Exemple Lămuritoare din Istorie.* Haide, doar tu eşti căpitanul corabiei. Eu mă ocup doar de rupt oase.

— Ştiu. Întreabă-mă altceva. Exemplarul lui Locke se afla sub cuţite Şi sub sticla de coniac.

— Hmmm… Jean dădu câteva pagini. Caldris zice că o să ne pună în vânt de travers. Ce naiba vrea să spună cu asta?

— Înseamnă că vântul suflă perpendicular pe chilă, mormăi Locke. Ne loveşte drept dintr-o parte.

— Şi acum vrea vânt larg.

— Aşa. Locke făcu o pauză ca să soarbă din coniac. Vântul nu suflă nici în fundul nostru, dar nici drept dintr-o parte. Vine dintr-un colţ din spate, cam la 45 de grade pe chilă.

— Binişor. Jean dădu din nou câteva pagini. Caseta busolei. Care-i al şaselea punct?

— Est curat. Pe toţi zeii, e ca pe vremuri, când luam cina cu Lanţuri acasă.

— Întocmai, în ambele privinţe. Un punct mai jos la sud.

— Ăă, sud-est.

— Aşa. Încă un punct spre sud.

— Est-sud-est?

— Şi încă unul.

— Of, zeilor! Locke apucă paharul şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Sud-est-du-te-naibii. Ajunge pentru seara asta.

— Dar…

— Eu sunt căpitanul afurisitei de corăbii, îl întrerupse Locke, întorcându-se pe burtă. Îţi ordon să-ţi bei coniacul şi să treci la culcare.

Întinse o mână, îşi trase perna peste cap şi adormi buştean în câteva clipe. Chiar şi în vis lega noduri, strângea pânze şi găsea latitudini.

8

— Nu ştiam că am intrat în marină, zise Locke a doua zi dimineaţă. Credeam că planul era să scap de ea.

— Scopul scuză mijloacele, jupâne Kosta.

Arhontele îi aşteptase în golful lor din Bazinul Navelor de Război. Una dintre ambarcaţiunile lui personale (Locke şi-o aminti din peşterile de sticlă de sub Mon Magisteria) era legată în spatele şalupei.

Merrain şi vreo şase Ochi constituiseră publicul. Acum Merrain îl ajuta pe Locke să probeze o uniformă de ofiţer din marina verrari. Tunica şi pantalonii erau bleumarin, la fel ca pieptarele Ochilor. Haina, în schimb, era de un roşu cărămiziu, cu piele neagră şi tare cusută la antebraţe pe post de apărători. Eşarfa de la gât era bleumarin, şi pe partea de sus a braţelor, chiar sub umeri, sclipeau însemne de bronz reprezentând nişte trandafiri peste spade încrucişate.

— Nu am prea mulţi oşteni bălai în slujba mea, dar uniforma îţi vine, făcu Stragos. O să pun să ţi se croiască alta până la sfârşitul săptămânii. Stragos se întinse şi îi făcu nişte mici ajustări… îi strânse eşarfa de la gât, îi aranjă teaca goală de la cingătoare. După aceea, o vei purta câteva ore pe zi. Ca să te obişnuieşti cu ea. Unul dintre Ochii mei te va instrui în privinţa atitudinii, politeţurilor şi saluturilor pe care le folosim.

— Tot nu pricep de ce…

— Ştiu. Stragos se întoarse spre Caldris, care, în prezenţa stăpânului său, îşi pierduse neastâmpărarea vulgară pe care o afişa de obicei. Cum merge pregătirea, domnule navigator-şef?

— Protectorul ştie deja ce părere am eu despre această misiune, rosti Caldris, încet.

— Nu asta te-am întrebat.

— Sunt… mai puţin neajutoraţi decât erau la început, Protectorule. Ceva mai puţin neajutoraţi.

— E bine, în cazul ăsta. Mai ai încă trei săptămâni la dispoziţie ca să-i modelezi. Îndrăznesc să spun că arată deja mai bine după ce-au trudit niţel în bătaia soarelui.

— Unde-i corabia noastră, Stragos? întrebă Locke.

— Aşteaptă.

— Şi echipajul?

— La îndemână.

— Şi de ce naiba trebuie să port uniforma asta?

— Fiindcă ţin să te fac căpitan în flota mea. Asta înseamnă trandafirii-pe-spade. O să fii un căpitan de-o noapte. Deprinde-te cu uniforma, apoi învaţă să ai răbdare în aşteptarea ordinelor.

Locke se încruntă, apoi îşi puse mâna dreaptă pe teacă şi braţul drept, cu pumnul încleştat, de-a curmezişul pieptului. Se înclină de la mijloc exact la acelaşi unghi la care îi văzuse pe Ochii înclinându-se

lui Stragos.

— Zeii să-l ocrotească pe arhontele din Tal Verrar!

— Foarte bine, făcu Stragos. Însă tu eşti ofiţer, nu un oştean sau un marinar de rând. Tu te înclini la un unghi mai mic.

Se întoarse şi se îndreptă spre barcă. Ochii se înşiruiră în spatele lui şi îl urmară, iar Merrain începu să scoată uniforma de pe Locke în grabă.

— Vă las din nou în grija lui Caldris, domnilor, rosti arhontele, pe când cobora în barcă. Folosiţi-vă cu cap timpul rămas.

— Şi când naiba vom afla şi noi cum se pupă toate astea-mpreună?

— Toate la timpul lor, Kosta!

9

Două zile mai târziu, când porţile se deschiseră larg pentru ca barca lui Merrain să poată intra în golful din Bazinul Navelor de Război, Locke şi Jean descoperiră cu surprindere că şalupei lor i se alăturase în timpul nopţii o corabie adevărată.

O ploaie caldă şi blândă cădea, nu o vijelie de pe Marea de Bronz, ci o neplăcere suflând dinspre continent. Caldris aştepta în piaţeta de piatră, purtând o manta uşoară, cu pârâiaşe de apă şiroindu-i din părul şi barba neacoperite. Rânji când barca îi aduse pe Locke şi pe Jean, în straie uşoare şi fără cizme.

— Na de vedeţi, răcni el. Iat-o. Corabia pe care se prea poate să ne dăm duhul! Îl bătu pe Locke pe spate şi râse. Se numeşte *Mesagerul Roşu*.

— Da? Vasul era liniştit şi nemişcat, cu pânzele coborâte şi cu felinarele stinse. „O corabie într-o asemenea stare îţi trezeşte o anumită melancolie”, se gândi Locke. Bănuiesc că-i din flota arhontelui, nu?

— Nu. Se pare că zeii i-au surâs Protectorului şi i-au oferit un prilej de a face economii în misiunea asta. Ştiţi ce-s alea viespi-stilet?

— Mult prea bine.

— Un dobitoc a încercat să intre în port cu un cuib în carenă, nu cu mult timp în urmă. Doar zeii pot şti ce-avea de gând să facă apoi cu el. Pentru asta a fost executat, iar corabia a fost confiscată de arhonat. Cuibul cu monştrii ăia mici a fost ars.

— Aha, rosti Locke, zâmbind cu înţeles. Sunt sigur că aşa s-a întâmplat. Vameşii din Tal Verrar sunt cât se poate de conştiincioşi şi de incoruptibili.

— Arhontele a pus să fie carenată, continuă Caldris. Avea nevoie de pânze noi, de nişte proptele, alte cabluri şi un pic de călăfătuit. Înăuntru a fost afumată cu pucioasă, după care a fost renumită şi rebotezată. Tot l-a ajuns mai ieftin decât să ne dea una de-a lui.

— Câţi ani are?

— Vreo douăzeci, din cât îmi pot da seama. Ani care au pus-o la încercare, cel mai probabil, dar o să mai reziste o vreme. Asta presupunând că o să ne întoarcem cu ea. Acum arătaţi-mi ce-aţi învăţat. Ce credeţi că este?

Locke studie vasul, care avea două catarge, o punte de la pupă uşor ridicată şi o singură barcă la puntea superioară centru.

— E o caulottă?

— Nu, zise Caldris, e mai degrabă un vestrel sau un bric, deşi unul foarte sfrijit. Înţeleg însă de ce ai crede că-i o caulottă. Hai să-ţi explic totuşi de ce nu ai nimerit amănuntele…

Caldris se lansă într-o serie de explicaţii extrem de tehnice, indicând tot soiul de detalii despre vergile principale sub vânt şi velele artimon pe care Locke le înţelese şi nu prea, aşa cum ascultă un vizitator aflat într-un oraş străin indicaţiile energice ale unui băştinaş guraliv.

— … Are douăzeci şi şase de metri, de la etravă la pupă, fără să pun la socoteală bompresul, desigur, încheie Caldris.

— Nu mi-am dat seama până acum, făcu Locke. Pe toţi zeii, chiar o să am sub comanda mea corabia asta!

— Ha! Nu. O să te prefaci că ai sub comanda ta corabia asta. Hai, nu te mai smiorcăi! Tot ce-o să ai de făcut va fi să transmiţi mai departe echipajului ordinele mele. Hai, urcaţi! Iute!

Caldris o luă înainte pe o scândură şi îi conduse pe puntea *Mesagerului Roşu* şi, în timp ce se holba în jur, absorbit de fiecare amănunt, Locke simţi o nervozitate chinuitoare cuprinzându-i măruntaiele. Luase de bune toate mărunţişurile vieţii de pe o corabie la singura sa călătorie de până atunci, şi aceea petrecută în pat, însă acum fiecare nod şi inel de punte, fiecare muflă sau palan, fiecare văl, cablu, pivot şi mecanism se putea dovedi hotărâtor în a-i salva viaţa… sau în a-i da de gol, cu totul, personajul jucat.

— La naiba, bombăni el către Jean. Acum vreo zece ani, poate că aş fi fost destul de bătut în cap ca să cred că treaba asta o să fie floare la ureche.

— Ei bine, nu-i deloc floare la ureche, făcu Jean, strângându-i umărul teafăr, dar încă mai avem timp să învăţăm.

Străbătură corabia de-a lungul în burniţa călduţă, în vreme ce Caldris le arăta ba una, ba alta şi le punea întrebări dificile. Îşi isprăviră turul pe puntea superioară a *Mesagerului Roşu*, iar Caldris se sprijini de barca de salvare ca să se odihnească.

— Ei bine, zise el, trebuie să recunosc că băgaţi la cap destul de iute pentru nişte strapazani. Cu toate astea, am întâlnit şi răhăţei cu mai multă ştiinţă marinărească decât voi doi luaţi la un loc.

— Vino pe ţărm şi lasă-ne să te învăţăm meseria noastră, moacă de ţap, să vezi cum e!

— Ha! Jupâne De Ferra, tu o să te descurci rezonabil în privinţa

asta. Poate că nu vei şti niciodată cu adevărat să faci diferenţa dintre un velastrai şi-un rahat, dar măcar ai atitudinea unui ofiţer secund pe cinste. Şi-acum, sus pe funii. Vizităm gabia mare în dimineaţa asta, cât încă mai ţine vremea asta frumoasă.

— Gabia mare? Locke se holbă la catargul principal, care se pierdea în cenuşiul de deasupra sa, şi îşi miji ochii, ferindu-i de picăturile ce îi cădeau pe faţă. Dar plouă, la naiba!

— Da, se întâmplă să mai şi plouă pe mare. Nu ţi-a zis nimeni până acum?

Caldris păşi peste şarturile principale de la tribord; acestea se întindeau până pe partea cealaltă a balustradei punţii şi erau fixate cu capete de berbec chiar de carcasa exterioară. Mormăind, navigatorul-şef se săltă pe copastie şi le făcu semn lui Locke şi lui Jean să-l urmeze.

— Bieţii netrebnici din echipajul tău o să fie acolo sus, indiferent de vreme. Nu vă iau pe mare fără să ştiţi să vă căţăraţi pe funii, aşa că mişcaţi-vă fundurile după mine!

Îl urmară pe Caldris prin ploaie, păşind cu băgare de seamă printre grijelele care traversau şarturile, ca să îţi poţi sprijini piciorul pe ele. Locke fu nevoit să admită că două săptămâni de exerciţiu fizic constant şi solicitant îl căliseră pentru o asemenea sarcină şi începuseră să îi mai domolească durerea vechilor sale răni. Totuşi, senzaţia ciudată şi uşor elastică a scării de pisică nu îi era deloc familiară şi fu foarte fericit să întrezărească silueta întunecată a capătului unei vergi, puţin deasupra lor. Câteva clipe mai târziu, fugi cât îl ţineau picioarele ca să li se alăture lui Jean şi lui Caldris pe o platformă circulară, înălţător de stabilă.

— Suntem cam la două treimi din înălţime, făcu Caldris. Verga asta ţine cursul principal. Locke ştia acum că se referă la principala velă pătrată a corabiei, şi nu la vreun plan de navigaţie. Ceva mai sus daţi de gabiere şi zburători. Dar e bine şi-aici, pentru moment. Pe toţi zeii, credeţi că v-a fost greu azi? Vă puteţi închipui cum e să te caţări aici când corabia se clatină dintr-o parte într-alta ca o bivoliţă care fată? Ha!

— Mai bine-aşa decât să ne pice în cap vreun dobitoc de sus, îi şopti Jean lui Locke.

— Şi lumea se va aştepta ca eu să urc aici des? întrebă Locke.

— Ai privirea nemaipomenit de ageră?

— Nu cred.

— Dă-o naibii, în cazul ăsta! Nimeni n-o să se aştepte să faci asta. Locul căpitanului este pe punte. Dacă vrei să vezi lucrurile de la distanţă, foloseşte un ochean. O să ai oameni căţăraţi până în vârful catargului, care o să vadă în locul tău.

Admirară priveliştea câteva minute, după care se auzi bubuitul

tunetului în depărtare, iar ploaia se înteţi.

— Cred că-i vremea să coborâm. Caldris se ridică în genunchi şi se pregăti să-şi dea drumul într-o parte. Nu-i bine să te pui cu zeii.

Locke şi Jean ajunseră pe punte fără probleme, însă Caldris avea răsuflarea întretăiată când sări de pe şarturi. Gemu şi îşi masă braţul stâng.

— La naiba! Sunt prea bătrân pentru înălţimi. Mulţumesc zeilor că şi locul navigatorului-şef este tot pe punte. Tunetul îi sublinie cuvintele. Haideţi. O să stăm în cabina principală. Azi nu navigăm; stăm cu nasul în cărţi şi hărţi. Ştiu cât de mult vă plac astea.

10

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni petrecute cu Caldris, Locke şi Jean începuseră să spere că întâlnirea lor cu cei doi asasini de pe docuri avea să rămână un episod singular. Merrain continua să îi escorteze în fiecare dimineaţă, însă noaptea erau ceva mai liberi, atâta vreme cât călătoreau înarmaţi şi nu se aventurau dincolo de ţărmul interior al Cartierului Arsenal.

Cârciumile de acolo erau înţesate cu oştenii şi marinarii arhontelui, aşa că ar fi fost cam greu pentru cineva să îi prindă în ambuscadă. La ora zece seara, în Ziua Ducelui (pe care verrarii o numeau Ziua Consiliului, se corectă Jean), Jean îl găsi pe Locke la Semnul celor O Mie de Zile aşezat la o masă din spate şi uitându-se pierdut la o sticlă de vin alcoolizat. Locul era spaţios şi luminat vesel, răsunând de zarva unei afaceri înfloritoare. Era un bar marinăresc: cele mai bune mese, plasate sub imitaţii ale vechilor stindarde de luptă verrare, erau ocupate de ofiţeri al căror statut social era uşor de ghicit, chiar dacă nu purtau uniformă. Marinarii de rând beau şi jucau în penumbra meselor din preajma acestora, şi câţiva ciudaţi se strânseseră la măsuţele de lângă Locke.

— M-am gândit eu că te găsesc aici, rosti Jean, aşezându-se în faţa lui Locke. Ce crezi că faci?

— Lucrez, nu se vede? Locke apucă de gât sticla de vin şi o îndreptă spre Jean. Ăsta-i ciocanul meu. Apoi bătu cu degetele în masa de lemn. Iar asta-i nicovala. Încerc să dau o formă mai plăcută creierului meu.

— Cu ce ocazie?

— Voiam şi eu să fiu măcar o noapte altcineva decât căpitanul unei expediţii-fantomă pe mare. Vorbi în şoaptă, controlat, şi Jean înţelese că nu era încă beat, ci mai degrabă dorea să se îmbete: Am capul plin cu corăbiuţe, toate învârtindu-se voios şi născocind nume noi pentru chestiile de pe punţile lor! Se opri ca să ia o înghiţitură, apoi îi oferi sticla lui Jean, care clătină din cap. Bănuiesc că ţi-ai studiat *Vocabularul* conştiincios.

— Şi asta, da. Jean se întoarse puţin spre perete cu tot cu scaun, ca să poată observa cârciuma în ansamblu. Am mai şi născocit nişte minciuni politicoase pentru Durenna şi Corvaleur; au tot trimis bileţele la Vila Candessa, întrebându-ne când ne întoarcem la masa de joc, ca să încerce iarăşi să ne măcelărească.

— Vai, regret profund să le dezamăgesc pe doamne, dar în seara asta nu vreau să aud de nimic, spuse Locke. Nici de turn, nici de arhonte, nici de Durenna, nici de *Vocabular,* nici de tabele de navigaţie. Doar aritmetică de bază. Băutură plus băutor egal beţiv. Alătură-mi-te. Măcar un ceas sau două. Ştii că ţi-ar prinde bine.

— Ştiu, însă Caldris este tot mai exigent pe zi ce trece; mă tem că va trebui să avem mintea limpede dimineaţă mai degrabă decât înceţoşată la noapte.

— Lecţiile lui Caldris nu ne limpezesc minţile. Din contră. Trebuie să învăţăm într-o lună lucruri pe care le poţi învăţa în cinci ani. Mi s-au amestecat toate în cap. Ştii, înainte să vin aici în seara asta, am cumpărat jumătate de pepene iute. Femeia de la tarabă m-a întrebat ce pepene vreau să-mi taie, pe cel din stânga sau pe cel din dreapta. Iar eu i-am spus: „Cel de la babord!” Până şi gâtlejul m-a trădat şi s-a întors împotriva mea.

— Parcă e limbajul secret al unui nebun, nu?

Jean îşi scoase ochelarii din buzunarul hainei şi îi puse la ochi, ca să poată citi gravura ştearsă de pe sticla de vin a lui Locke. Un soi oarecare de Anscalani, o rudă mai săracă între vinuri.

— Atât de complicat în meandrele lui. Să zicem că ai o funie pe punte. În Ziua Ispăşirii este doar o funie zăcând pe punte şi-atât; după ora trei după-amiaza, în Ziua Trândăviei, este o frânghie de spânzurătoare, iar la miezul nopţii, de Ziua Tronului, redevine o simplă funie, asta dacă nu cumva plouă.

— Dacă nu cumva plouă, într-adevăr, caz în care îţi scoţi hainele şi începi să dănţuieşti despuiat în jurul artimonului. Pe toţi zeii, da! Îţi jur, Je… Jerome, următorul om care-mi spune ceva de genul „întoarce naibii către ţărmul mă-sii trinca tribord” o să primească un cuţit în gât. Chiar dacă-i Caldris. Nu mai vreau să aud termeni nautici în seara asta.

— Pare că ţi s-au înecat corăbiile.

— O, tocmai ţi-ai semnat condamnarea la moarte, patru-ochi! Locke se uită în adâncul sticlei, ca un şoim vânând un şoarece pe câmpul de sub el. E atâta vin care nu a ajuns încă în mine! Adu-ţi un pahar şi serveşte-te. Vreau să devin o belea publică lătrătoare, şi cât de repede posibil.

Se produse o învălmăşeală la uşă, urmată de o pauză în conversaţii şi de o sporire a şoaptelor pe care Jean o recunoscu, din îndelungata-i experienţă, ca fiind foarte, foarte periculoasă. Îşi ridică privirea cu

băgare de seamă şi văzu că un grup de vreo şase oameni tocmai intraseră în cârciumă. Doi dintre ei purtau uniformele de poliţişti, pe sub mantii, fără armura sau armele obişnuite. Însoţitorii lor purtau straie obişnuite, însă statura şi atitudinea lor îi dădură de înţeles lui Jean că erau toţi mândre exemplare din acea specie cunoscută sub numele de străjer al oraşului.

Unul dintre ei – fie neînfricat, fie înzestrat cu inteligenţa unui bolovan – se duse la bar şi ceru să fie servit. Tovarăşii săi, mai chibzuiţi şi, ca atare, mai neliniştiţi, începură să şuşotească între ei. Toţi ochii din cârciumă se fixaseră asupra lor.

Se auzi un scrâşnet, când o femeie cu înfăţişare dură, de la una dintre mesele ofiţerilor, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică încet. În câteva secunde, toţi camarazii săi, fie în uniformă, fie fără, se ridicară şi ei. Mişcarea se extinse în tot barul, ca un val; mai întâi ceilalţi ofiţeri, apoi marinarii de rând, când îşi dădură seama că raportul numeric era de opt la unu în favoarea lor. În curând, aproape cincizeci de oameni erau în picioare, fără să spună nimic, pur şi simplu fixându-i cu privirile pe cei şase oameni de la uşă. Ciorchinele de oameni din jurul lui Locke şi al lui Jean rămaseră jos; dacă rămâneau la locurile lor, măcar aveau să rămână şi în afara primejdiei.

— Domnilor, rosti cel mai în vârstă barman pe când cele două ajutoare ale sale întinseră mâinile sub tejghea, cel mai probabil după arme. Aţi bătut cale lungă, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? Dacă poliţaiul de la bar nu simula zăpăceala, se gândi Jean, înseamnă că era tot atât de luminat la minte cât o feştilă. Am venit din Treptele de Aur, atâta tot. De-abia am ieşit de la muncă. Ne e cam sete şi avem destui bani ca să ne-o ostoim.

— Poate că v-ar fi mai pe plac o altă cârciumă, în seara asta, făcu barmanul.

— Cum? Omul păru să-şi dea seama, într-un final, că era în centrul atenţiei unei gloate ce stătea în aşteptare. Ca de obicei, se gândi Jean, erau două feluri de oameni în straja unui oraş: cei care aveau ochi şi la spate, gata oricând să depisteze şi cel mai mic pericol, şi cei care-şi foloseau ţestele pe post de saci de rumeguş.

— Am zis… începu barmanul, pierzându-şi răbdarea.

— Stai puţin, făcu poliţistul. Îşi ridică mâinile către muşteriii din cârciumă. Înţeleg cum stă treaba. Am băut deja câteva pahare în seara asta. Vă rog să mă iertaţi; nu am vrut să jignesc pe nimeni. Nu suntem toţi verrari, oare? Vrem doar să bem ceva, atâta tot.

— Sunt o mulţime de locuri care vând băutură, spuse barmanul. O mulţime de locuri mai potrivite.

— Nu vrem să facem probleme nimănui.

— Nu ar fi nici o problemă pentru noi, rosti un bărbat îndesat

îmbrăcat în tunică şi pantaloni de marinar. Camarazii săi de la masă chicotiră răutăcios. Găsiţi uşa şi faceţi paşi.

— Câinii Consiliului, bombăni un alt ofiţer. Mercenari nelegiuiţi.

— Staţi oleacă, făcu poliţistul, descotorosindu-se de mâna unui prieten care încerca să-l tragă către uşă. Staţi oleacă, doar am zis că nu vrem scandal. La naiba, am vorbit serios! Pace. O să plecăm. Fac cinste cu un rând de băutură. Pentru toată lumea! Îşi scutură punga cu mâini tremurânde. Monede de bronz şi de argint se rostogoliră pe tejgheaua de lemn. Barman, un rând din cea mai bună bere neagră verrari pentru toţi cei care vor, şi păstrează restul.

Barmanul îşi mută privirea de la bietul poliţist la ofiţerul îndesat care vorbise mai devreme. Jean înţelese că acesta era probabil unul dintre ofiţerii superiori prezenţi acolo, iar barmanul aştepta ca el să se decidă.

— Umilinţa te prinde bine, rosti ofiţerul, cu un rânjet strâmb. Nu vom ciocni cu tine, dar îţi vom cheltui bucuroşi banii, după ce ieşi pe uşa aia şi nu te mai întorci.

— Desigur. Pace, prieteni, nu am vrut să vă jignim.

Omul părea să se bâlbâie în continuare, însă doi dintre camarazii săi îl înşfăcară de braţe şi îl scoaseră pe uşă afară. Izbucni un hohot general de râs şi un ropot de aplauze când ultimul dintre poliţişti se făcu nevăzut în noapte.

— Uite-aşa face rost marina de bani la buget, răcni ofiţerul îndesat. Camarazii de la masa lui râseră, iar el luă paharul şi îl înălţă către ceilalţi muşterii: În cinstea arhontelui! Haos duşmanilor săi din ţară şi de peste hotare!

— În cinstea arhontelui, răspunseră în cor ceilalţi ofiţeri şi marinari.

În curând, reveniră la buna dispoziţie de mai devreme, iar barmanul număra banii poliţistului, în timp ce ajutoarele sale înşirau halbe de lemn lângă un butoi prins cu cercuri de fier, plin de bere neagra. Jean se încruntă, făcând o socoteală în minte. Băuturi pentru vreo cincizeci de oameni, chiar şi bere neagră obişnuită, asta îl costase pe poliţist cam un sfert din simbria sa pe-o lună. Cunoscuse o mulţime de oameni care ar fi riscat să fugă şi să mănânce bătaie decât să se despartă de o aşa sumă frumuşică.

— Bietul beţivan dobitoc, oftă el, uitându-se la Locke. Tot mai vrei să devii o belea publică lătrătoare? Se pare că au deja unul prin părţile astea.

— Poate că doar o să mă ţin strâns de sticla asta, făcu Locke.

— „A te ţine strâns” este o expresie mariti…

— Ştiu, îl întrerupse Locke. O să mă sinucid mai târziu.

Cei doi barmani mai tineri treceau cu tăvi mari printre muşterii, împărţind în stânga şi-n dreapta halbe de lemn cu bere neagră, mai întâi ofiţerilor, care nu păreau să-i bage în seamă, şi apoi marinarilor

de rând, care le primiră cu entuziasm. Într-un târziu, unul dintre ei îşi croi drum până la colţul în care se aflau Locke, Jean şi ceilalţi civili.

— O duşcă de bere neagră, domnilor? Puse halbele în faţa lui Locke şi-a lui Jean şi, cu o dexteritate de jongleur, presără nişte sare dintr-o solniţă. Din partea omului cu mai mult aur decât creier. Jean lăsă un gologan pe tavă, ca să pară cât de cât prietenos, iar omul îşi înclină capul în semn de recunoştinţă înainte să treacă la altă masă. O duşcă de bere neagră, doamnă?

— E clar, trebuie să venim mai des pe-aici, făcu Locke, deşi nici el, nici Jean nu se atinseră de berea picată din cer. Locke părea să fie mulţumit de vinul lui, iar Jean, cu gândul la lucrurile pe care avea să li le ceară Caldris a doua zi, nu simţea deloc nevoia să bea. Petrecură câteva minute discutând în şoaptă, până când Locke se uită în cele din urmă la halba de bere şi oftă. Berea neagră şi sărată chiar nu-i cea mai potrivită alegere după un vin îndoit, rosti el cu voce tare.

O clipă mai târziu, Jean văzu cum femeia din spatele lui Locke se întoarse şi îl bătu pe umăr.

— V-am auzit bine, domnule? Părea să fie cu câţiva ani mai tânără decât ei, cât de cât drăguţă, cu tatuaje stacojii pe antebraţe şi cu un bronz puternic care sugerau că ar fi un soi de muncitoare de pe docuri. Berea neagră şi sărată nu-i pe gustul dumneavoastră? Nu vreau să par prea îndrăzneaţă, dar eu am rămas pe uscat…

— A… Aaa! Locke se întoarse, zâmbi şi îi dădu halba sa de bere peste umăr. Serviţi-vă, chiar vă rog. Cu complimentele mele.

— Luaţi-o şi pe-a mea, făcu Jean, dându-i şi halba lui. Merită să fie apreciată la adevărata valoare.

— Aşa va fi. Vă mulţumesc frumos, domnilor.

Locke şi Jean reveniră la discuţia lor în şoaptă.

— O săptămână, rosti Locke. Poate două şi după aceea Stragos vrea să ne vadă plecaţi. Nu mai vreau să aud nerozii de-alea teoretice. O să trăim treaba asta pe pielea noastră, în largul blestematului ăla de ocean.

— Un motiv în plus pentru care mă bucur că te-ai hotărât să nu te îmbeţi criţă în seara asta.

— Plânsul de milă a avut mare succes la mine, zilele astea, făcu Locke. Şi mi-a adus aminte de-o vreme pe care aş prefera să o uit.

— Nu-i nevoie să îţi tot ceri scuze pentru… chestia aia. Nici ţie şi în nici un caz mie.

— Eşti sigur? Locke îşi trecu un deget de-a lungul sticlei pe jumătate goale. Mi se pare că pot citi altceva în privirea ta, de fiecare dată când beau mai mult de câteva pahare. În afară de masa de joc de la Caruselul Hazardului, bineînţeles.

— Hei, stai puţin…

— Nu-i un reproş, îl întrerupse Locke. Este doar adevărul. Şi nu-i ca

şi cum nu ai fi îndreptăţit să te simţi astfel. Tu… Ce s-a întâmplat?

Jean îşi ridicase privirea, distras de un gâjâit ce se auzea din spatele lui Locke. Muncitoarea de pe docuri se ridicase pe jumătate din scaun şi se ţinea de gât, chinuindu-se să-şi recapete respiraţia. Jean se ridică de îndată, trecu de Locke şi o apucă de umeri.

— Uşor, doamnă, uşor. Un pic cam multă sare în bere, nu-i aşa?

O răsuci şi o bătu de câteva ori pe spate cu podul palmei drepte. Spre neliniştea sa, ea continua să se sufoce… de fapt, nu trăgea deloc aer în piept când încerca să respire. Se întoarse şi se agăţă de el cu forţa dată de disperare; avea ochii holbaţi de groază, iar roşeaţa de pe chipul ei nu avea nimic de-a face cu bronzul.

Jean aruncă o privire către cele trei halbe goale din faţa ei şi simţi cum i se pune un nod în stomac când îşi dădu seama. Îl înşfăcă pe Locke cu mâna stângă şi aproape că îl smulse din scaunul său.

— Spatele la perete! şuieră el. Păzeşte-te! Apoi ridică glasul şi strigă ca să se-audă în cârciumă: Ajutor! Femeia asta are nevoie de ajutor!

Se produse o hărmălaie generală; atât ofiţerii, cât şi marinarii săriră în picioare, încercând să vadă ce se întâmpla. Făcându-şi loc cu coatele prin mulţimea de muşterii şi de scaune goale, o femeie în vârstă, purtând o haină neagră, cu părul sur prins într-o coadă lungă cu inele de argint, se apropie de ei.

— Daţi-vă la o parte! Sunt doftor de vas!

O luă pe muncitoare din braţele lui Jean şi îi dădu trei lovituri puternice în spate, cu pumnul.

— Am încercat asta deja, strigă Jean. Femeia, care se sufoca, se zbătea în braţele sale şi ale doftoriţei, împingându-i de parcă ei ar fi fost cauza necazurilor sale. Obrajii săi erau vineţii. Doftoriţa izbuti să îi strecoare o mână în jurul gâtului şi o apucă de trahee.

— Pe toţii zeii, are gâtul umflat şi tare ca o piatră! exclamă ea. Ţine-o bine pe masă! Ţine-o cu toată puterea!

Jean o întinse pe muncitoare pe masă, împrăştiind halbele goale de bere. În jurul lor se strânsese deja o mulţime de oameni; Locke se uita neliniştit la aceştia, stând cu spatele la perete, întocmai cum insistase Jean. Privind înnebunit în jur, Jean putu să-i vadă pe barmanul mai vârstnic şi pe unul dintre ajutoarele acestuia… însă celălalt dispăruse. Unde naiba era cel care le adusese halbele de bere?

— Un cuţit! strigă doftoriţa către mulţime. Un cuţit ascuţit! Acum!

Locke scoase un stilet din mâneca stângă şi i-l dădu. Doftoriţa se uită la stilet şi dădu din cap, aprobator… o muchie era tocită în mod vizibil, în schimb cealaltă era tăioasă ca un bisturiu. Doftoriţa îl luă ca pe o spadă şi îşi folosi cealaltă mână pentru a-i da muncitoarei capul pe spate.

— Ţine-o culcată cu toată forţa, îi spuse ea lui Jean. Cu tot avantajul clar conferit de poziţia şi de greutatea sa, Jean avea

probleme serioase în a-i ţine nemişcate braţele tinerei care se zvârcolea. Doftoriţa apăsă cu putere pe unul din picioarele ei şi un marinar mai ager la minte îl prinse pe celălalt. Dacă se mai zvârcoleşte aşa, o să moară.

Jean privi cu fascinaţie amestecată cu groază cum doftoriţa apăsă stiletul pe gâtul femeii. Muşchii încordaţi de la gâtul muncitoarei păreau sculptaţi, iar traheea ieşea în evidenţă ca o tulpină de copac. Cu o delicateţe care lui Jean i se păru de-a dreptul uluitoare, în situaţia aceea, doftoriţa făcu o tăietură mică de-a curmezişul traheei, chiar deasupra locului în care aceasta dispărea sub clavicula femeii. Un şuvoi roşu de sânge bolborosi prin tăietură, apoi şiroi pe gâtul femeii. Ochii i se dădură peste cap şi zbaterile sale deveniră tot mai slabe.

— Pergament, strigă doftoriţa, găsiţi-mi pergament!

Spre consternarea barmanului, mai mulţi marinari începură să răscolească prin bar, căutând ceva cât de cât asemănător pergamentului. Un alt ofiţer îşi croi drum prin mulţime, scoţând o scrisoare din haină. Doftoriţa o înşfăcă, o făcu sul şi apoi o vâri în tăietura din gâtul muncitoarei, prin bulbucii de sânge.

Jean de-abia îşi mai dădea seama că rămăsese cu gura căscată. Doftoriţa începu apoi să lovească în pieptul femeii, mormăind o serie de înjurături cumplite, însă aceasta rămăsese fără vlagă; chipul său căpătase o tentă vineţie şi livid, şi singura mişcare ce se putea vedea era cea a sângelui care şiroia pe lângă tubul făcut din pergament. Doftoriţa se opri după câteva clipe şi se sprijini de marginea mesei lui Locke şi a lui Jean, gâfâind. Îşi şterse de haină sângele de pe mâini.

— Degeaba, făcu ea către mulţimea amuţită. Are umorile calde înăbuşite complet. Nu mai pot face nimic.

— Ai omorât-o! strigă barmanul. I-ai tăiat beregata chiar în faţa noastră!

— Avea gâtul şi fălcile strânse ca într-un cleşte, rosti doftoriţa, ridicându-se mânioasă. Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face ca să o ajut!

— Dar ai tăiat-o…

Ofiţerul îndesat pe care Jean îl văzuse mai devreme se apropie de bar, încadrat de alţi doi ofiţeri. Chiar şi din partea cealaltă a încăperii, Jean tot putea să vadă un trandafir-peste-spade pe fiecare haină sau tunică.

— Jevaun, oare pui la îndoială competenţa Cărturarei Almaldi?

— Nu, dar aţi văzut…

— Îi pui la îndoială intenţiile?

— O, domnule, vă rog…

— O faci criminală pe una dintre doftoriţele arhontelui, un ofiţer în slujba sa? continuă acesta pe un ton neîndurător. De faţă cu martori?

Chipul barmanului se făcu alb ca varul atât de iute încât Jean fu pe punctul de a se uita în spatele tejghelei ca să vadă dacă nu cumva culoarea din obraji se scursese acolo.

— Nu, domnule, rosti el cu repeziciune. Nici nu mi-a trecut prin gând una ca asta. Îmi cer iertare.

— Nu mie.

Barmanul se întoarse către Almaldi şi îşi drese glasul:

— Îmi cer iertare, Cărturare. Îşi lăsă privirea în pământ. Doar că… nu am prea văzut sânge la viaţa mea. M-a luat gura pe dinainte. Iertaţi-mă!

— Fireşte, zise doftoriţa cu răceală, scoţându-şi haina de pe ea, acum că îşi dăduse seama cât de mult o îmbâcsise cu sânge. Ce naiba a băut femeia asta?

— Doar bere neagră, răspunse Jean. Bere verrari neagră şi sărată.

„Care era pentru noi", se gândi el. Simţi cum i se strânge stomacul. Cuvintele sale provocară un nou val de mânie în rândul mulţimii, căci cei mai mulţi oameni băuseră şi ei din aceeaşi bere. Jevaun ridică mâinile şi le făcu semn să tacă.

— A fost bere bună şi curată din butoi! A fost gustată înainte să fie scoasă şi servită! Le-aş da să bea din ea şi nepoţilor mei! Luă o halbă goală de lemn, o înălţă spre mulţime şi o umplu cu bere neagră din butoi. Declar asta de faţă cu martori! Acesta este un local care se respectă! Dacă s-a produs vreo nelegiuire, eu n-am avut nimic de-a face cu ea! Goli halba din câteva înghiţituri şi o ridică spre mulţime. Oamenii continuară să bodogănească, dar rămaseră pe loc.

— Se poate să fi avut o reacţie la ceva, spuse Almaldi. O alergie, poate. Dacă aşa stau lucrurile, ar fi prima oară când văd aşa ceva. Rosti cu voce tare: Cine se mai simte rău? Dureri de gât? Probleme de respiraţie?

Marinarii şi ofiţerii se uitară unii la alţii, clătinând din cap. Jean înălţă o rugăciune în gând, recunoscător că nimeni nu păruse să fi observat că muncitoarea primise halbele fatale de la el şi de la Locke.

— Unde naiba îţi este celălalt ajutor? îi strigă el lui Jevaun. Văzusem doi înainte să fie servită berea. Acum văd că mai e doar unul!

Barmanul îşi răsuci capul dintr-o parte în alta, uitându-se prin mulţime. Se întoarse spre celălalt ajutor cu o expresie înspăimântată pe chip.

— Sunt sigur că Freyald s-a speriat de moarte din pricina acestei agitaţii. Găseşte-l. Găseşte-l!

Cuvintele lui Jean avură exact efectul pe care şi-l dorise; atât marinarii, cât şi ofiţerii se împrăştiară care încotro, căutându-l mânioşi pe barmanul care lipsea. Jean putu să audă fluierul înăbuşit al străjerilor undeva afară. În curând, poliţiştii vor năpădi locul, chit că

era bar de marinari. Îl înghionti pe Locke şi îi făcu un semn către uşa din spate a cârciumii, prin care şi alţi muşterii începuseră să se strecoare, aşteptându-se la necazuri.

— Domnilor, făcu Cărturara Almaldi pe când Locke şi Jean treceau pe lângă ea.

Şterse stiletul lui Locke de mâneca hainei deja distruse şi i-l înapoie. Acesta dădu din cap şi îl luă.

— Cărturare, ai fost nemaipomenită! făcu el.

— Şi totuşi, complet nefolositoare, replică ea, trecându-şi degetele pline de sânge prin păr. O să am grijă să moară cineva pentru treaba asta.

„Dacă mai zăbovim mult aici, noi o să fim ăia", se gândi Jean. Avea o bănuială neplăcută că straja oraşului nu le-ar fi asigurat nici o protecţie dacă ar fi încăput pe mâinile acesteia.

Prin încăpere izbucniseră şi alte certuri când Jean izbuti în cele din urmă să-şi folosească statura pentru a-şi croi drum către intrarea din spate a cârciumii. Aceasta dădea într-o alee întunecoasă, deschisă la ambele capete. Cerul negru se înnorase, acoperind cele două luni, iar Jean îşi scoase din reflex una dintre securi înainte să fi făcut trei paşi în noapte. Urechile sale antrenate îi spuneau că fluierele străjerilor veneau de la o stradă distanţă, undeva spre vest, şi că se apropiau cu repeziciune.

— Freyald, spuse Locke pe când se furişau împreună prin întuneric. Şobolanul ăla de barman blestemat! Berea aia ne era destinată, sunt absolut sigur.

— Asta a fost şi concluzia mea, încuviinţă Jean.

Îl conduse pe Locke pe o străduţă îngustă, peste un zid bolovănos şi printr-o curte tăcută care părea să mărginească nişte depozite. Jean se ghemui în spatele unei lăzi parţial sfărâmate şi ochii săi care se adaptau la întuneric văzură silueta neagră a lui Locke trântindu-se la pământ după un butoi din apropiere.

— Lucrurile stau rău, făcu Locke. Mai rău decât credeam. Care sunt şansele ca şase străjeri ai oraşului să nu ştie în ce baruri e sigur să intre în timpul lor liber? Care sunt şansele ca ei să vină în cartierul nepotrivit?

— Sau să cheltuiască atâţia bani pe băuturi, într-un bar plin ochi cu oamenii arhontelui? Ei erau doar acoperirea. Probabil că nici nu ştiau pe cine acoperă.

— Ceea ce înseamnă că, oricine-ar fi cei care vor să ne vină de hac, se pare că pot trage sfori în straja oraşului.

— Asta mă duce cu gândul la Priori, făcu Jean.

— Ei sau cineva apropiat de ei. Însă de ce?

Se auzi un târşâit de piele pe piatră în urma lor; Locke şi Jean amuţiră. Jean se întoarse la timp ca să vadă o siluetă mare şi

întunecată sărind zidul din spatele lor, iar zgomotul făcut de tocuri pe caldarâm îi spuse că un om destul de solid tocmai aterizase.

Într-o mişcare agilă, Jean îşi scoase haina, o învârti pe deasupra capului şi o aruncă peste trunchiul bărbatului. În timp ce silueta întunecată se zbătea ca să scape de sub haină, Jean sări în picioare şi îl pocni în creştet cu capătul bont al securii. Urmă apoi un pumn în coşul pieptului, care îl făcu pe bărbat să se îndoaie de la jumătate. După asta fu foarte uşor să-l împingă din spate şi să-l trântească apoi cu faţa la pământ.

Locke aprinse un felinar alchimic doar puţin mai mare decât un degetar. Ascunse lumina palidă cu trupul său, lăsând-o să cadă doar asupra omului pe care îl doborâse Jean. Jean îşi recuperă haina, dezvăluind un tip musculos şi înalt, ras pe cap. Acesta purta uniforma obişnuită a vizitiilor sau a slujitorilor, şi îşi acoperi faţa cu o mână înmănuşată, gemând de durere. Jean îi puse tăişul securii la gât.

— Do-domnule De Ferra… De Ferra, nu, vă rog, şopti omul. Pe toţi zeii! Sunt de-al lui Merrain. Trebuie… să vă supraveghez.

Locke apucă mâna stângă a omului şi îi scoase mănuşa de piele. La lumina palidă a felinarului, Jean văzu un tatuaj pe dosul mâinii străinului, un ochi deschis în centrul unui trandafir. Locke oftă şi şopti:

— E un Ochi.

— Ba-i un nesăbuit, la naiba! replică Jean, uitându-se împrejur înainte să lase securea jos. Îl rostogoli pe om pe spate. Uşurel, prietene. M-am abţinut când te-am pocnit în cap, dar nu şi când te-am lovit în stomac. Stai puţin nemişcat şi respiră câteva minute.

— Am mai fost lovit şi înainte, pufni străinul, iar Jean putu să vadă cum îi lucesc lacrimi de durere pe obraji. Pe toţi zeii! Mă minunez că e cineva care crede că aţi avea nevoie de protecţie.

— Şi totuşi, avem, zise Locke. Te-am văzut în Cele O Mie de Zile, nu-i aşa?

— Da. Iar eu v-am văzut dându-i halbele voastre de bere bietei femei. O, la naiba, simt că îmi plesneşte stomacul!

— O să-ţi treacă, făcu Jean. Ai văzut unde a dispărut barmanul acela?

— L-am văzut intrând în bucătărie şi nu m-am mai uitat să văd dacă se întoarce. Nu aveam nici un motiv la momentul ăla.

— Rahat! Locke se încruntă. La cum o ştiu eu pe Merrain, bănuiesc că are nişte oşteni la îndemână, pentru orice eventualitate, nu-i aşa?

— Sunt patru într-un depozit vechi la o stradă distanţă spre sud. Ochiul icni de câteva ori înainte să continue: Trebuia să vă duc acolo în caz de pericol.

— Păi, cred că-i cazul, spuse Locke. Când îţi revii şi poţi să te mişti, du-ne la ei. Trebuie să ajungem în Bazinul Navelor de Război teferi şi

nevătămaţi. După care va trebui să-i transmiţi un mesaj din partea noastră. Poţi să dai de ea în noaptea asta?

— Într-o oră, răspunse omul, masându-şi stomacul, cu privirea fixată pe cerul fără stele.

— Spune-i că am vrea să acceptăm oferta ei de… masă şi cazare.

Jean îşi mângâie barba, dus pe gânduri, apoi încuviinţă.

— O să-i trimit un bilet lui Requin, rosti Locke. O să-i zic că plecăm peste câteva zile. Oricum nu o să mai fim pe-aici prea multă vreme după aceea. Nu mai sunt atât de sigur că putem merge liniştiţi pe stradă. Putem să cerem o escortă ca să ne aducem mâine lucrurile din Vila Candessa, să ne închidem apartamentul şi să ne ducem majoritatea hainelor în magazie, apoi ne ascundem în Bazinul Navelor de Război.

— Am primit ordin să veghez asupra voastră, spuse Ochiul.

— Ştiu, făcu Locke. Singurul lucru de care putem fi siguri este că, cel puţin pentru moment, stăpânul tău are de gând să ne folosească, nu să ne omoare, aşa că vom profita de ospitalitatea sa. Locke îi dădu înapoi oşteanului mănuşa. Pentru moment.

11

Două trăsuri pline cu Ochi purtând straie obişnuite îi însoţiră pe Locke şi pe Jean, când îşi împachetară lucrurile din Vila Candessa a doua zi dimineaţă.

— Ne pare nespus de rău să vedem că plecaţi, îi spuse intendentul-şef lui Locke, în timp ce acesta trecea semnătura lui Leocanto Kosta pe ultimele foi de pergament. Aţi fost nişte musafiri excelenţi; sperăm să vă gândiţi tot la noi când mai veniţi prin Tal Verrar.

Locke nu avea nici o îndoială că hanul fusese mulţumit să îi găzduiască; la cinci arginţi pe zi, vreme de un an şi jumătate (la care se adăuga şi preţul serviciilor suplimentare), el şi Jean lăsaseră în urmă un morman de solari destul de mare ca să-şi fi cumpărat o casă măricică şi să-şi fi angajat personal rezonabil.

— Este nevoie de noi în altă parte; chestiuni urgente, murmură Locke cu răceală. Se mustră în sinea lui o clipă mai târziu: nu era vina intendentului că erau alungaţi de acolo de Stragos, Magii-Juruiţi şi de asasini misterioşi. Uite, făcu el, culegând trei solari din haină şi punându-i pe birou. Ai grijă să îi împărţi egal între toţi membrii personalului. Îşi răsuci palma în sus şi făcu să apară încă o monedă de aur, printr-o mică scamatorie. Iar asta-i pentru tine, drept complimente pentru ospitalitatea voastră.

— Puteţi să vă întoarceţi oricând la noi, rosti intendentul, făcând o plecăciune adâncă.

— Aşa vom face, spuse Locke. Înainte să plec, aş dori să aranjez ca o parte din hainele noastre să fie depozitate aici pe termen

nedeterminat. Poţi fi sigur că ne vom întoarce după ele.

În timp ce intendentul trecea bucuros ordinele necesare pe o bucată de pergament, Locke împrumută o bucăţică de hârtie de un albastru pal, hârtia de protocol de la Vila Gandessa. Scrise pe acesta: „Plec de îndată în felul pe care l-am discutat deja. Mă întorc fără greş. Vă rămân foarte recunoscător pentru răbdarea pe care mi-aţi arătat-o".

Locke privi cum intendentul o sigilează cu ceara neagră a casei şi-apoi spuse:

— Ai grijă ca asta să ajungă fără întârziere la stăpânul Turnului Păcatului. Dacă nu personal, atunci numai majordomului său, Selendri. O să vrea să o primească de îndată.

Locke îşi înăbuşi un zâmbet la vederea surprizei din ochii intendentului. Simpla sugestie că Requin ar manifesta un interes personal serios în privinţa conţinutului acelui bilet avea să-l facă să ajungă iute şi în siguranţă la destinaţie. Cu toate acestea, Locke plănuia să mai trimită un exemplar, printr-unul dintre agenţii lui Stragos. Nu avea rost să rişte.

— Gata cu paturile alea comode, zise Jean, ducând la trăsură cele două cufere cu lucrurile pe care le luau cu ei. Păstraseră doar uneltele de hoţi (şperacle, arme, vopsele alchimice, chestii pentru deghizare), plus câteva sute de solari în monede şi câteva rânduri de tunici şi de pantaloni pe care să le ia pe mare. Gata cu banii lui Jerome De Ferra.

— Gata cu Durenna şi Corvaleur, făcu Locke, cu un surâs încordat. Gata cu uitatul peste umăr pe oriunde am merge. Adevărul este că intrăm într-o cuşcă. Chiar dacă-i doar pentru câteva zile.

— Nu, rosti Jean gânditor, în vreme ce intra pe uşa trăsurii, deschisă de o gardă de corp. Nu, cuşca merge mult mai departe de atât. Este peste tot unde mergem noi.

12

Antrenamentele lor cu Caldris, care se reluară în acea după-amiază, fură şi mai solicitante. Navigatorul-şef îi duse dintr-un capăt în celălalt al corabiei, instruindu-i cu privire la toate, de la cabestan până la bucătărioară. Cu ajutorul câtorva Ochi, desprinseră barca vasului, o răsturnară peste bord şi o recuperară. Scoaseră grilajele de la tambuchiurile pentru încărcat marfa, de pe puntea principală, şi exersară transportul de butoaie, dintr-o parte în alta, folosind diverse aranjamente ale palanelor şi muflelor. Oriunde mergeau, Caldris îi punea să facă noduri şi să numească tot soiul de instrumente necunoscute.

Locke şi Jean primiră drept sediu cabina de la pupa *Mesagerului Roşu*. Odată ieşiţi în larg, compartimentul lui Jean avea să fie separat de al lui Locke printr-un perete subţire de pânză întărită (iar „cabina" la fel de mică a lui Caldris avea să fie în capătul aceluiaşi hol), însă

pentru moment îşi transformaseră spaţiul într-o locuinţă destul de confortabilă de burlac. Spaţiul strâmt în care urmau să doarmă păru să îi afecteze profund pe amândoi, făcându-i să înţeleagă gravitatea cumplită a situaţiei lor, aşa că îşi sporiră eforturile, învăţând lucruri noi şi ambigue cu o repeziciune de care nu se mai folosiseră de pe vremea educaţiei primite de la Părintele Lanţuri. Locke începu să adoarmă cu *Vocabularul* sub cap aproape noapte de noapte.

Dimineaţa, se îndreptau cu şalupa la vest de oraş, fără să depăşească recifele de sticlă, dar cu o încredere tot mai mare, ce le masca doar într-o mică măsură adevărata neîndemânare. După-amiaza, Caldris le înşira obiecte şi locuri de pe puntea vasului şi se aştepta ca ei să alerge în fiecare loc pe care îl numea.

— Habitaclu, strigă navigatorul-şef, iar Locke şi Jean se întrecură până la cutia mică de lemn aflată lângă cârma corabiei, şi în care se găseau o busolă şi alte câteva instrumente de navigaţie. Nici nu ajunseseră bine acolo şi Caldris strigă: „Bordul fals", ceea ce era destul de simplu… copastia de la pupa, din capătul vasului. Apoi Caldris strigă: „Frânghiile pentru uşurare", iar Locke şi Jean trecură în goană pe lângă pisoiul năucit, care stătea tolănit pe dunetă în bătaia soarelui şi îşi lingea lăbuţele. Rânjeau în timp ce alergau, deoarece frânghiile pentru uşurare erau cablurile de care trebuiau să se ţină când se târau pe bompres ca să-şi facă nevoile în mare. Pasagerii bogaţi de pe corăbiile mai mari aveau metode mai confortabile de a se uşura.

— Artimonul, mugi Caldris, iar Locke şi Jean se opriră brusc, cu răsuflarea întretăiată.

— Corabia nu are aşa ceva, spuse Locke. Doar trinchet şi catarg principal!

— O, ce isteţ eşti! Mi-ai dejucat şiretlicul subtil, jupâne Kosta. Puneţi uniforma şi hai să te vedem cum te împăunezi pe-aici câteva ore.

Cei trei bărbaţi încercau în timpul zilei să stabilească un sistem de semnale verbale şi de gesturi, iar Locke şi Jean adaptaseră parţial câteva asemenea semnale din propriul limbaj secret.

— Pe o corabie ai parte de-o intimitate la fel de reală ca pişatul de spiriduşi, bombănise Caldris într-o după-amiază. S-ar putea să nu îţi pot da instrucţiuni verbale cu mai-ştiu-eu-cine privindu-ne şi ascultându-ne. Vom lucra cu o grămadă de ghionturi şi şoapte. Dacă ştii că urmează ceva complicat, cel mai sigur este să spui…

— Hai să vedem dacă-ţi ştii meseria, Caldris!

Locke descoperise că uniforma de ofiţer în marina verrari era de mare ajutor când trebuia să vorbească pe un ton poruncitor.

— Întocmai. Asta sau ceva asemănător. Şi dacă unul dintre marinari se apucă să intre în detalii tehnice şi vrea să-ţi afle părerea în privinţa unui lucru pe care nu-l ştii…

— Haide, marinar de duminică, doar nu vrei să te învăţ ca pe-un

copil?

— Aşa, bine. Mai zi-mi una.

— Lua-te-ar naiba, cunosc frânghiile de pe corabia asta ca pe buzunarul meu! Locke îl privi de sus pe Caldris, ceea ce era posibil deoarece cizmele sale de piele îl făceau mai înalt cu vreo patru centimetri. Şi ştiu de ce este în stare. Dacă nu ai încredere în deciziile mele, nu ai decât să pleci înot de aici.

— Da. Te descurci bine, jupâne Kosta! Navigatorul-şef îşi miji ochii la Locke şi se scărpină în barbă. Unde dispare jupânul Kosta când îţi joci rolul? Cum anume îţi câştigi existenţa, Leocanto?

— Făcând asta, presupun. Sunt un prefăcut profesionist. Pur şi simplu… joc teatru.

— Pe scenă?

— Cândva, da. Şi eu, şi Jerome. Acum bănuiesc că o să folosim corabia pe post de scenă.

— Într-adevăr. Caldris trecu la cârmă (care era, de fapt, o pereche de timone, unite de un mecanism aflat sub punte, astfel încât să le permită mai multor marinari să o folosească pe vreme rea), izbutind să scape de un scurt atac pe care pisoiul îl porni asupra picioarelor sale. La locuri!

Locke şi Jean se grăbiră să ajungă pe dunetă şi se aşezară aproape de el, păstrând în mod ostentativ distanţa şi concentraţi asupra propriilor sarcini, rămânând însă destul de aproape pentru a-i surprinde şi cel mai mic murmur sau gest.

— Să ne imaginăm că vântul suflă în prora babord, rosti Caldris. Chiar era nevoie să-şi folosească imaginaţia, deoarece în golfuleţul împrejmuit nu sufla nici cea mai uşoară briză. E timpul să legăm frânghiile. Doar spuneţi etapele. Vreau să mă conving că le ştiţi.

Locke îşi închipui întreaga operaţiune. Nici o corabie cu greement pătrat nu putea naviga direct în direcţia vântului. Ca să te mişti în direcţia dorită împotriva brizei era nevoie să foloseşti un unghi de 45 de grade şi să întorci corabia din când în când în aşa fel încât să pui în bătaia vântului diferite părţi ale prorei. Era de fapt o serie de zigzaguri, care duceau, pas cu pas, în direcţia dorită. Fiecare schimbare de direcţie, dinspre babord spre tribord sau invers, era o operaţiune delicată, cu potenţial de dezastru.

— Domnule Caldris, mugi el, vom întoarce corabia. Cârma îţi aparţine.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Domnule De Ferra!

Jean suflă de trei ori scurt în fluierul pe care îl purta la gât, la fel ca Locke.

— Toţi marinarii! Toţi marinarii gata pentru întoarcerea corabiei!

— Domnule Caldris, făcu Locke. Exactitatea este importantă. Ţine-ţi

bine timona. Cârma jos! Locke aşteptă câteva secunde ca să sporească efectul dramatic, apoi răcni: Cârma sub vânt!

Caldris mimă că trage timona în direcţia bordului de sub vânt, în acest caz spre tribord, ceea ce ar fi înclinat cârma în partea cealaltă. Locke îşi imagină presiunea exercitată de apă asupra ei, forţând corabia să se întoarcă spre babord. Ar fi trebuit să se afle pe direcţia vântului, simţindu-i forţa în plin; o greşeală în acest moment putea să îi „prindă-n lanţuri", oprind orice înaintare, răpind din puterea cârmei şi a pânzelor. Ar fi fost neajutoraţi câteva minute sau chiar mai rău: pe vreme rea, o asemenea greşeală i-ar fi putut răsuci, iar corăbiile nu erau acrobaţi.

— Marinari Închipuiţi! Funiile şi velele! Jean îşi flutură braţele şi urlă instrucţiunile către nişte oameni invizibili de pe punte. Iute, câini leneşi ce sunteţi!

— Domnule De Ferra, strigă Locke, Marinarul acela Închipuit nu-şi vede de treabă!

— Te omor mai încolo, porcar amărât, cu creier de găină! Apucă funia aia şi aşteaptă ordinul meu!

— Domnule Caldris! Locke se răsuci spre navigatorul-şef, care sorbea liniştit din burduful de piele cu apă rozalie. Trage până la capăt!

— Da, să trăiţi! Râgâi şi lăsă burduful la picioarele sale. La ordinul dumneavoastră, până la capăt.

— Vela mare sus! strigă Locke.

— Parâmele! Braţele vergilor! Jean suflă încă o dată în fluier. Vergile pentru schimbarea direcţiei către tribord!

În mintea lui Locke, prora corabiei se înclina acum dincolo de bătaia vântului; prora babord devenea acum bordul sub vânt, iar vântul avea să sufle dinspre tribord. Vergile aveau să fie întoarse iute pentru ca pânzele să profite de noua direcţie a vântului, iar Caldris avea să întoarcă total direcţia cârmei. *Mesagerul Roşu* trebuia să-şi stabilizeze noul curs; dacă era împinsă prea mult spre babord, s-ar fi putut trezi că se mişcă în direcţia opusă celei dorite, cu pânzele întoarse în mod nepotrivit. Iar în acest caz ar fi fost norocoşi să scape doar cu o simplă jenă.

— Până la capăt! zbieră el din nou.

— Da, să trăiţi! strigă Caldris. V-am auzit bine de prima oară.

— Cablurile sus! Braţele vergilor! Jean suflă iarăşi în fluier. Trageţi mai cu viaţă, viermi nenorociţi!

— Am schimbat direcţia către tribord, căpitane, făcu Caldris. În mod surprinzător, nu am pierdut-o de sub control şi uite că am apucat ziua de mâine.

— Da, şi asta nu i se datorează acestei javre de Marinar Închipuit! Locke se prefăcu că înşfacă un om şi că îl târăşte pe punte. Care-i

problema ta, vierme leneş de punte ce eşti?

— Secundul De Ferra mă bate cu cruzime, strigă Jean cu un glas chiţăit. Este un ticălos fără pereche, care mă face să-mi doresc să mă fi făcut preot şi să nu fi pus piciorul pe corabia asta!

— Sigur că da! De-aia îl plătesc. Locke se prefăcu a scoate o sabie. Pentru nelegiuirile tale, îţi jur că îţi vei da duhul pe puntea asta dacă nu-mi poţi răspunde la două întrebări! Prima… unde naiba mi-este echipajul meu neînchipuit? Şi a doua, de ce naiba trebuie să mă antrenez îmbrăcat în uniforma asta blestemată?

Tresări când auzi aplauze în spatele său. Se întoarse şi dădu cu ochii de Merrain care se sprijinea de copastia corabiei; urcase pe rampă într-o tăcere deplină.

— O, minunat! Le zâmbi celor trei bărbaţi de pe punte, se aplecă şi ridică de jos pisoiul, care îi atacase imediat cizmele de piele. Foarte convingător. Însă bietul tău marinar invizibil nu îţi poate da răspunsurile pe care le cauţi.

— Ai venit cumva să-mi zici de cineva care mi le poate da?

— Mâine, arhontele îţi ordonă să iei comanda uneia dintre ambarcaţiunile sale personale, replică ea. Vrea să vă vadă la lucru înainte să vă trimită pe mare. Eu şi el vom fi pasagerii. Dacă ne puteţi menţine cu capul la suprafaţă, o să vă arate unde-i echipajul vostru. Şi de ce a fost nevoie să te antrenezi purtând acea uniformă.

CAPITOLUL ŞAPTE
Toate pânzele sus!

1

Pe docul de la baza insulei singuratice patrula un singur străjer. Felinarul său răspândi o lumină gălbuie şi caldă peste apa neagră, când Locke îi azvârli o funie din micuţa sa şalupă. În loc să îi lege la mal, străjerul îndreptă felinarul către Locke, Jean şi Caldris, rostind:

— Acest doc este strict interzis… pe toţi zeii! Să-mi fie cu iertare, domnule.

Locke rânji, simţind cum autoritatea uniformei de căpitan verrari îl cuprinde ca o pătură caldă. Se apucă de un pilon şi se săltă pe doc, în vreme ce străjerul se chinuia să-l salute, strângându-şi felinarul la piept.

— Zeii să-l aibă-n pază pe arhontele din Tal Verrar, zise Locke. Pe loc repaus. E datoria ta să vezi ce-i cu bărcile neobişnuite pe timp de noapte, soldat!

În timp ce oşteanul lega şalupa de un pilon, Locke întinse o mână şi îl ajută pe Jean să urce. Mişcându-se cu eleganţă în costumul deja familiar, Locke se duse apoi în spatele străjerului, scoase o glugă-capcană din vestă, o trânti peste capul oşteanului şi strânse bine şnurul.

— Zeii îmi sunt martori că n-o să vezi o barcă mai neobişnuită ca asta.

Jean îl apucă de braţe pe oştean, până când prafurile din glugă îşi făcură efectul. Cum acesta nu avea nici pe departe rezistenţa ultimului om pe care Locke încercase să-l doboare cu gluga, după numai câteva secunde de zbatere înăbuşită, căzu la pământ. Când Locke şi Jean îl legară fedeleş de pilonul din colţul cel mai îndepărtat al docului şi îi îndesară un căluş în gură, omul deja dormea dus.

Caldris se căţără şi el pe doc, ridică felinarul străjerului şi începu să patruleze în locul acestuia.

Locke privi către turnul de piatră… obiectivul lor; înalt de şapte caturi, cu meterezele luminate în portocaliu de farurile alchimice care ţineau la depărtare corăbiile. În mod normal, ar fi trebuit să mai fie încă trei străjeri acolo sus, dar se părea că Stragos îşi făcuse treaba.

Nu era nici o mişcare în vârful turnului.

— Hai, îi şopti Locke lui Jean. Hai înăuntru, să recrutăm ceva oameni.

2

— I se spune Stânca Vântoasă, le explicase Stragos.

Le arătă turnul de piatră care ţâşnea din insuliţă, aflat cam la o bătaie de săgeată de linia albă de spumă şuierătoare care marca bariera exterioară de recif din sticlă a Tal Verrar-ului. Coborâseră ancora într-un loc unde apa ajungea la douăzeci de metri adâncime, la mai bine de-o milă în vestul Bazinului de Argint. Soarele cald al dimineţii tocmai se înălţa deasupra oraşului din spatele lor, transformând straturile de negură întunecată în fâşii delicate de lumină.

Aşa cum le făgăduise Merrain, Stragos îşi făcuse apariţia în zori, într-o şalupă de vreo şase metri lungime, făcută din lemn negru lustruit, cu scaune comode din piele la pupă şi plină de ornamente. Locke şi Jean se ocupară de pânze, lăsaţi aproape liberi de către Caldris, în vreme ce Merrain şedea la proră. Locke chiar se întreba dacă ea se simţea în largul ei în vreun alt loc decât acolo.

Navigaseră spre miazănoapte, apoi ocoliseră Bazinul de Argint şi se întorseseră către apus, pe urmele ultimelor umbre albăstrii ale nopţii din zarea îndepărtată.

După câteva minute, Merrain fluieră, ca să le atragă atenţia, şi arătă spre stânga ei, la prova tribordului. În depărtare, deasupra valurilor, se înălţa o structură înaltă şi întunecată. În vârful acesteia luceau lumini portocalii.

În curând, lăsară ancora în apă şi se opriră să privească turnul singuratic. Stragos nu îi lăudă pe Locke şi pe Jean pentru felul în care se descurcaseră, dar nici nu îi critică.

— Stânca Vântoasă, făcu Jean. Am auzit de ea. Un soi de cetăţuie.

— O temniţă, jupâne De Ferra.

— Şi-o să o vizităm în dimineaţa asta?

— Nu, replică Stragos, dar vă veţi întoarce aici foarte curând. Pentru moment, voiam doar să o vedeţi… şi voiam să vă spun o povestioară. Îl am în slujba mea pe un căpitan pe care nu mă pot bizui şi care, până acum, a izbutit să-şi ascundă extrem de bine metehnele.

— Vai! Cuvintele nu pot exprima cât de rău îmi pare să aud una ca asta, zise Locke.

— O să mă trădeze, continuă Stragos. De luni de zile pune la cale să mă trădeze, cât se poate de mârşav. O să fure ceva la care ţin foarte mult şi o să întoarcă acest ceva împotriva mea, în văzul lumii.

— Ar fi trebuit să stai cu ochii pe el, bombăni Locke.

— Dar am stat! exclamă Stragos. Chiar şi-acum stau cu ochii pe el. Căpitanul despre care vorbesc eşti tu.

3

Stânca Vântoasă avea un singur rând de uşi, întărite cu fier, de peste trei metri înălţime, ferecate şi păzite pe dinăuntru. Un mic panou se deschise în peretele de lângă ei, când Locke şi Jean se apropiară, şi

umbra unui cap se ivi la lumina felinarului din spatele său. Glasul străjerei arăta că nu-i pusă pe glume:

— Cine-i acolo?

— Un ofiţer al arhontelui şi al Consiliului, rosti Locke cu o formalitate rituală. Omul ăsta e şeful meu de echipaj. Iată ordinele şi actele mele.

Îi dădu femeii din spatele uşii un rând de documente făcute sul într-un tub strâmt. Aceasta trase tăblia peste vizor, iar Locke şi Jean aşteptară în linişte câteva minute, ascultând tăvălugul spumei trecând peste reciful din apropiere. Cele două luni se înălţau pe cer, poleind zarea de la miazăzi cu o lumină argintie, iar stelele prăfuiau cerul senin ca şi cum un cofetar ar fi împrăştiat nişte zahăr pe o pânză neagră.

În cele din urmă, se auzi un zornăit metalic şi masiva uşă dublă se deschise, scârţâind din ţâţâni. Străjera le ieşi în întâmpinare, salutându-i, însă fără să îi înapoieze hârtiile lui Locke.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule căpitan Ravelle. Bine aţi venit pe Stânca Vântoasă!

Locke şi Jean o urmară în holul de la intrare al turnului, despărţit la jumătate de un rând de gratii negre din fier, din podea până în tavan. Dincolo de aceste gratii, un bărbat aflat în spatele unui birou de lemn controla mecanismul care opera poarta, căci, după câteva secunde, acestea se închiseră cu un zornăit în urma lui Locke şi-a lui Jean.

Asemenea femeii, bărbatul purta uniforma albastră a arhontelui sub o armură neagră din piele: apărători la mâini, la gât şi vestă. Era bărbierit şi chipeş, şi aşteptă în spatele gratiilor, pe când străjera se apropie ca să-i dea hârtiile lui Locke.

— Căpitanul Orrin Ravelle, îi zise ea. Şi şeful său de echipaj. Au venit cu ordine de la arhonte.

Omul cercetă îndelung actele lui Locke, înainte să încuviinţeze şi să i le înapoieze printre gratii.

— Desigur. Bună seara, domnule căpitan Ravelle! Dumnealui este şeful dumneavoastră de echipaj, Jerome Valora?

— Da, locotenente.

— Aţi venit să-i vedeţi pe deţinuţii din cea de-a doua temniţă? Pe cineva anume?

— Doar o privire de ansamblu, locotenente.

— Cum doriţi. Omul scoase o cheie de la gât, deschise singura uşă din peretele de gratii şi păşi spre ei, zâmbind. Ne face plăcere să îi fim de folos Protectorului, domnule.

— Mă îndoiesc, făcu Locke, lăsând să-i alunece un stilet în mâna stângă. Se întinse şi o crestă pe femeie în spatele urechii drepte, acolo unde pielea era descoperită între apărătoarea de la gât şi părul strâns împletit. Aceasta ţipă, se răsuci şi îşi trase cât ai clipi din teacă spada

de oţel înnegrit.

Jean se năpustise deja asupra străjerului, înainte ca femeia să scoată spada; omul icni surprins când Jean îl izbi de gratii şi îl lovi puternic la gât cu muchia palmei drepte. Armura de piele atenuă impactul loviturii, dar nu într-atât încât bărbatul să nu o resimtă. Rămas fără suflu, străjerul fu prins cu uşurinţă de Jean, care îi imobiliză mâinile şi îl prinse într-o strânsoare ca de cleşte.

Locke se trase îndărăt din calea străjerei, când aceasta încercă a-l nimeri cu spada. Primul ei atac fu iute şi aproape de ţintă. Cel de-al doilea fu ceva mai încet, iar lui Locke nu îi fu deloc greu să se ferească. Când îşi pregăti cea de-a treia lovitură, femeia călcă greşit şi se împletici. Rămase cu gura căscată de confuzie.

— Nemer… nicule… bolborosi ea. O… o… travă!

Locke sări înapoi când ea căzu cu faţa la podea; avusese de gând să o prindă, dar substanţa de pe tăiş îşi făcuse efectul mai iute decât se aşteptase el.

— Ticălosule, tuşi locotenentul, zbătându-se neputincios în strânsoarea lui Jean. Ai omorât-o!

— Ba n-am omorât-o, zevzecule! Of, ce oameni mai sunteţi şi voi… cum scoţi o sabie pe-aici, toată lumea crede că ai şi omorât pe cineva. Locke veni lângă străjer şi îi arătă stiletul. Substanţa de pe tăiş se numeşte „îngheaţă-mintea”. Dormi tun toată noaptea, te trezeşti pe la prânz. Şi-atunci te simţi ca naiba. Mii de scuze pentru asta. Deci ce să fie: gâtul sau palma?

— T… trădător blestemat!

— Gât, în cazul ăsta. Locke îl crestă pe bărbat în spatele urechii stângi şi de-abia numără până la opt, când acesta rămase fără vlagă în braţele lui Jean, mai moale decât o cârpă. Jean îl lăsă la podea pe locotenent şi luă un rând de chei de fier de la cingătoarea acestuia.

— Bun, spuse Locke. Şi-acum, hai să vizităm cea de-a doua temniţă.

4

— Ravelle nu exista până acum o lună, le explică Stragos. Până când am pus mâna pe voi şi am putut să urzesc o minciună. O duzină dintre oamenii mei de încredere sunt gata să jure că omul există cu adevărat; că au stat la masă cu el, că m-au slujit cot la cot cu el sau că au vorbit vrute şi nevrute în prezenţa sa. Contabilii mei au pregătit ordine, liste de serviciu, chitanţe de plată şi alte documente, pe care le-au strecurat apoi prin arhiva mea. Oameni purtând numele de Ravelle au închiriat camere, au cumpărat bunuri, au comandat uniforme croite, care să fie livrate la Bazinul Navelor de Război. Când va fi să suport consecinţele trădării tale, omul va părea cât se poate de real, în fapte şi în amintiri.

— Consecinţe? întrebă Locke.

— Ravelle o să mă trădeze, cum a făcut-o şi căpitanul Bonaire, când mi-a luat *Basiliscul* din port, acum şapte ani, şi a înălţat steagul roşu. O să se întâmple din nou… de două ori aceluiaşi arhonte. O vreme se va râde de mine, în unele cercuri. Dar este o pagubă trecătoare, pentru un câştig pe termen lung. Se înfioră. Îţi poţi închipui care va fi reacţia lumii după ce se va întâmpla ce-am plănuit, jupâne Kosta? Eu pot.

— Pe toţi zeii, Maxilan! făcu Locke, jucându-se cu nodul uneia dintre frânghiile ce susţineau micuţa pânză a vasului, cu mintea aiurea. Prins pe mare, prefăcându-mă că stăpânesc un meşteşug la care de-abia mă descurc, luptându-mă cu otrava aia nenorocită care mi se scurge prin vine, ca să rămân în viaţă… da, o să încerc să te păstrez în rugăciunile mele, pentru toate greutăţile cu care te confrunţi.

— Şi Ravelle e tot măgar, replică arhontele. Am pus să se menţioneze asta în trecutul său. Şi-acum, ceva ce trebuie să ştiţi despre Tal Verrar… poliţia Priorilor păzeşte Temniţa Cetăţuii de pe Culme, din Castellana. Cei mai mulţi dintre deţinuţii oraşului sunt duşi acolo, însă, deşi Stânca Vântoasă este mai puţin importantă, măcar este a mea. Acolo sunt oamenii mei şi armele mele. Arhontele zâmbi. Acolo se va vedea cel mai limpede trădarea lui Ravelle. De-acolo, jupâne Kosta, vei face rost de-un echipaj.

5

Aşa cum îi avertizase Stragos, mai era un străjer care trebuia dezarmat, la primul nivel de sub holul de la intrare, la baza unei scări spiralate din fier negru. Turnul de piatră de deasupra era pentru străjeri şi pentru faruri alchimice; adevăratul scop al Stâncii Vântoase era îndeplinit de trei temniţe vechi de piatră, care coborau mult sub nivelul mării, până în măruntaiele insulei.

Omul îi văzu venind şi se puse imediat în gardă; fără îndoială, faptul că Locke şi Jean coborau neînsoţiţi era o încălcare a procedurii. Jean îl dezarmă când acesta se năpusti asupra lui, apoi îl pocni în faţă şi-l strânse puternic de mijloc. Luna de antrenament, efectuat după cum îi tunase lui Caldris, părea să-i fi sporit forţa de taur, iar Locke aproape că îl compătimi pe bietul om, care se zvârcolea neputincios. Locke întinse mâna, îi dădu şi acestui străjer porţia de „îngheaţă-mintea”, după care fluieră vesel.

Ăsta era tot schimbul de noapte… o trupă redusă numeric, fără bucătari sau alţi slujitori. Un străjer pe docuri, doi în holul de la intrare, unul la primul nivel al celulelor. Cât despre cei doi străjeri de pe acoperiş… la ordinul lui Stragos, acestora li se strecuraseră prafuri în ceai, aşa că adormiseră cu ceainicul între ei. Aveau să fie găsiţi de schimbul de zi, cu o scuză plauzibilă pentru neputinţa lor… şi astfel, un nou strat de confuzie avea să fie azvârlit peste toată această

poveste.

La Stânca Vântoasă nu erau ţinute bărci, aşa că, şi în situaţia greu de imaginat în care deţinuţii ar fi putut scăpa din celulele cu gratii de fier, bine prinse în zidurile vechii temniţe, şi şi-ar fi croit drum prin holul de la intrare şi dincolo de uşa zdravănă de-acolo, tot ar fi avut de înotat cel puţin pe-o distanţă de un kilometru şi ceva, sub privirile flămânde ale făpturilor din adâncuri, dornice oricând de-o mică gustare.

Locke şi Jean nu băgară în seamă uşa de fier care ducea la celulele de la primul nivel, continuându-şi drumul pe scara în spirală. Aerul era jilav, duhnind a sare şi a trupuri nespălate. Dincolo de uşa de fier de la cel de-al doilea nivel, nimeriră într-o încăpere împărţită în patru celule imense, lungi şi cu tavanul jos, două pe fiecare parte, despărţite la mijloc de un culoar lat de cinci metri.

Dintre toate celulele, una singură era ocupată; câteva zeci de oameni dormeau la lumina slabă şi verzuie a globurilor alchimice prinse în pereţi. Aerul de-aici era de-a dreptul rânced, încărcat cu mirosurile de aşternuturi murdare, urină şi mâncare stătută. Câteva fuioare de ceaţă se învârtejeau în jurul deţinuţilor. Câteva perechi de ochi îi urmăriră pe Locke şi pe Jean, când aceştia se opriră lângă uşa celulei.

Locke îi făcu un semn lui Jean, iar acesta începu a izbi cu pumnul în gratiile uşii. Zgomotul fu pătrunzător, răsunând insuportabil între pereţii brăzdaţi de apă ai temniţei. Deranjaţi, deţinuţii se ridicară din paturile lor murdare, înjurând şi urlând.

— Ce faceţi, oameni buni? Vă e bine acolo? zbieră Locke, ca să poată fi auzit în toată hărmălaia.

Jean se oprise din lovit.

— Ne-ar fi mult mai bine dacă am putea să ne facem de cap cu un căpitan verrari drăguţ ca tine, rosti un deţinut de lângă uşă.

— Nu sunt prea răbdător din fire, continuă Locke, arătând spre uşa pe care intraseră mai devreme. Dacă ies pe uşa aia, nu mă mai întorc.

— Du-te naibii, atunci, şi lasă-ne să dormim, se auzi dintr-un colţ îndepărtat al celulei un om, numai piele şi oase.

— Şi dacă nu mă mai întorc, insistă Locke, atunci nici unul dintre amărâţii de voi nu va afla vreodată de ce prima şi-a treia temniţă au deţinuţi în toate celulele… în vreme ce în *asta* sunteţi doar voi.

Asta le captă atenţia. Locke zâmbi.

— Aşa mai merge. Numele meu este Orrin Ravelle. Până în urma cu câteva minute, eram căpitan în flota Tal Verrar-ului, iar motivul pentru care sunteţi aici este că *eu v-am ales.* Până la cel din urmă. *Eu* v-am ales şi apoi am falsificat ordinele ca să fiţi strânşi laolaltă, într-o singură temniţă.

6

— Am ales patruzeci şi patru de deţinuţi, la început, zise Stragos. Priveau Stânca Vântoasă în lumina soarelui de dimineaţă. În depărtare, se zărea o barcă de oşteni în uniforme albastre, îndreptându-se către stâncă, pesemne pentru schimbul de strajă. Am pus să se golească a doua temniţă şi să fie lăsaţi doar ei acolo. Toate ordinele semnate „Ravelle” par adevărate, dar, la o verificare mai atentă, se vor dovedi a fi simple falsuri. Voi putea folosi asta mai târziu drept pretext pentru arestarea unor funcţionari a căror loialitate… este cam îndoielnică pentru gustul meu.

— Eficient, spuse Locke.

— Da. Stragos continuă: Aceşti deţinuţi sunt marinari cu toţii, unul şi unul, luaţi de pe corăbii confiscate din diferite motive. Unii sunt întemniţaţi de câţiva ani. Printre ei sunt şi destui membri ai echipajului de pe *Mesagerul Roşu*, care au avut norocul să nu fie executaţi odată cu ofiţerii lor. S-ar putea să găsiţi printre ei şi oameni cu ceva experienţă în piraterie.

— De ce ţineţi prizonieri pe Stâncă? întrebă Jean. În general, vreau să zic…

— Carne de tun pentru galere, răspunse Caldris. Nu-i rău să ai aşa ceva la îndemână. Dacă izbucneşte vreun război, li se făgăduieşte graţierea dacă acceptă să vâslească la galere pe durata lui. Stânca tinde să acopere necesarul pentru câteva galere, de cele mai multe ori.

— Caldris are completă dreptate, încuviinţă Stragos. Şi-acum, după cum ziceam, unii dintre oamenii ăia sunt închişi acolo de câţiva ani, dar nici unul dintre ei nu a avut de îndurat condiţii atât de vitrege precum cele din ultima lună. Am avut grijă să le lipsească totul, de la aşternuturi curate până la mese regulate. Străjerii s-au purtat cu cruzime, tulburându-le orele de somn cu zgomote puternice şi cu găleţi de apă rece. Îndrăznesc să spun că nu veţi găsi pe nimeni printre ei care să nu urască Stânca Vântoasă, Tal Verrar-ul şi pe mine. Personal.

Locke dădu încet din cap.

— Şi de aceea te aştepţi să-l întâmpine pe Ravelle ca pe un izbăvitor.

7

— Aha, deci tu eşti ăla care ne-a băgat în gaura asta de iad, linge-n fund verrari ce eşti!

Unul dintre deţinuţi se apropie de gratii şi se agăţă de ele; lipsurile vieţii din celulă nu-şi făcuseră încă simţit efectul asupra staturii sale impunătoare, ce aducea cu cea a unui erou din vechime. Locke presupuse că omul era de-abia venit; muşchii săi păreau sculptaţi din scoruş. Pielea şi părul îi erau destul de negre pentru a ţine departe

lumina slabă şi verzuie, oarecum în bătaie de joc.

— Eu sunt cel care a avut grijă să fiţi mutaţi în temniţa asta, făcu Locke. Nu eu v-am închis. Nu-s eu de vină pentru felul în care aţi fost trataţi.

— *Tratament* e un termen prea blând.

— Cum te cheamă?

— Jabril.

— Tu eşti şeful?

— Şeful cui? Furia omului se domoli parţial, părând să se preschimbe în resemnare ostenită. Nimeni nu-i şef în spatele gratiilor, *căpitane* Ravelle. Ne pişăm acolo unde dormim. Nu facem treceri în revistă sau schimburi de tură.

— Dar sunteţi toţi marinari, zise Locke.

— Am fost marinari, replică Jabril.

— Ştiu ce sunteţi. Altminteri, nu aş fi aici. Gândiţi-vă la asta: hoţii ies de-aici. Sunt duşi la Cetăţuia din Apus, trudesc din greu, sunt munciţi acolo până când cad laţi sau până când sunt graţiaţi, însă până şi ei pot să vadă cerul. Până şi celulele lor au ferestre. Datornicii sunt eliberaţi, după ce îşi plătesc datoriile. Prizonierii de război se pot întoarce acasă, când se termină războiul, dar voi, bieţi netrebnici… voi sunteţi înghesuiţi aici fără nici un motiv. Sunteţi ţinuţi ca nişte vite. Daca izbucneşte vreun război, o să fiţi legaţi la vâsle, iar dacă nu… ei bine…

— Mereu e câte-un război, spuse Jabril.

— Au trecut şapte ani de la ultimul, rosti Locke. Se duse până în faţa lui Jabril şi îl privi în ochi. Poate că vor mai trece vreo şapte sau poate că nu va mai fi nici unul. Chiar vrei să îmbătrâneşti în temniţa asta, Jabril?

— Şi care-ar fi afurisita de alternativă… căpitane?

— Unii dintre voi aţi fost aduşi aici de pe o corabie, zise Locke. Confiscată de curând. Căpitanul vostru a încercat a face contrabandă cu un cuib de viespi-stilet.

— *Riscul Norocos,* da, confirmă Jabril. Ni se făgăduiseră grămezi întregi de galbeni pentru treaba asta.

— Nenorocitele alea au omorât opt oameni pe drum, adăugă un alt deţinut.

— Am crezut că o să primim partea lor.

— Şi când colo se pare că ei au fost norocoşii, spuse Jabril. Măcar nu au fost nevoiţi să îndure în locul ăsta blestemat.

— *Riscul Norocos* este ancorată în Bazinul Navelor de Război, spuse Locke. A fost rebotezată *Mesagerul Roşu*. Renovată, reaprovizionată, carenată şi afumată. A fost înfrumuseţată. Arhontele are de gând să o pună sub ordinele sale.

— Bravo lui, fi-i-ar capu-al naibii!

— Iar eu o să fiu căpitanul, continuă Locke. E la dispoziţia mea. Am cheile, cum s-ar zice.

— Şi-atunci ce naiba mai vrei?

— A trecut jumătate de oră de la miezul nopţii, rosti Locke, coborându-şi glasul până ce acesta ajunse un murmur ce răsună dramatic până în capătul celulei. Schimbul de dimineaţă o să ajungă aici abia peste şase ore. Şi toţi străjerii din Stânca Vântoasă şi-au pierdut… momentan… simţirile.

Toţi cei din celulă rămaseră cu ochii holbaţi. Oamenii se săltară din paturi şi se apropiară de gratii, formând o mulţime dezordonată, dar atentă.

— Eu plec din Tal Verrar în noaptea asta, rosti Locke. E ultima oară când mai port uniforma asta. M-am săturat de arhonte şi de tot ce reprezintă el. Am de gând să iau *Mesagerul Roşu* şi am nevoie de un echipaj ca să fac asta.

Prizonierii începură să se îmbrâncească şi să vorbească pe nerăsuflate. O mulţime de mâini ţâşniră spre Locke printre gratii, obligându-l să se tragă îndărăt.

— Eu sunt gabier, răcni unul dintre prizonieri, un gabier de nădejde! Ia-mă pe mine!

— Am nouă ani pe mare, zbieră altul. Fac orice!

Jean înaintă un pas şi lovi în uşa celulei, mugind:

— *Linişteeeeee!*

Locke ridică rândul de chei pe care le luase Jean de la locotenentul din holul de la intrare.

— O să navighez la miazăzi, pe Marea de Bronz, spuse el. Merg în Portul Risipitorului. Asta nu-i ceva care se votează sau se negociază. Dacă veniţi cu mine, o să fiţi sub steag roşu. Dacă nu vă convine, puteţi să plecaţi când ajungem în Insulele Vântului-fantomă. Până atunci, suntem cu ochii în patru după bani şi după pradă. Nu-i loc pentru nehotărâţi. Totul se împarte în mod egal.

„Asta avea să le dea ceva de gândit”, cugetă Locke. Un căpitan de piraţi lua undeva între 20 şi 40 de procente din prada de pe mare. Simplul gând al unor părţi egale din pradă avea să înăbuşe orice plan de răzmeriţă.

— *Părţi egale,* repetă el, peste zarva ce izbucnise din nou, dar trebuie să vă hotărâţi aici şi acum. Trebuie să-mi juraţi credinţă şi vă voi elibera imediat. Eu am posibilitatea să vă scap de pe stânca asta şi să vă duc pe *Mesagerul Roşu*. O să avem câteva ceasuri de întuneric la dispoziţie, în care să o ştergem din port şi să ajungem destul de departe. Dacă nu vreţi să veniţi, n-aveţi decât, însă vă asumaţi riscurile, în cazul ăsta. Adică rămâneţi aici după ce plecăm noi. Poate că cei din schimbul de zi vor fi impresionaţi de cinstea voastră… deşi mă îndoiesc. Cine vrea să rămână?

Nici un deţinut nu spuse nimic.

— Cine vrea să fie liber şi să se alăture echipajului meu?

Locke tresări când izbucniră strigătele şi uralele, apoi lăsă să-i fluture pe chip un rânjet larg şi sincer.

— Toţi zeii vă sunt martori! strigă el. Juraţi pe capul şi pe sufletul vostru.

— Jurăm, rosti Jabril, iar cei din preajma sa încuviinţară.

— Atunci ţineţi-vă jurământul sau rugaţi-vă să muriţi, să fiţi blestemaţi şi să vă judece Doamna Îndelungatei Tăceri.

— Jurăm! se auzi un cor de strigăte.

Locke îi dădu rândul de chei lui Jean. Prizonierii priviră cu o bucurie neîncrezătoare cum el găsi cheia potrivită, o strecură în încuietoare şi o întoarse la dreapta.

8

— Mai este o problemă, făcu Stragos.

— Doar una?

Locke îşi dădu ochii peste cap.

— Au mai rămas doar patruzeci din cei patruzeci şi patru pe care îi aleseserăm.

— Şi cum o să ne descurcăm cu atâţia pe corabie?

— Avem mâncare şi apă pentru şaizeci de oameni, vreme de o sută de zile, îi răspunse Caldris, iar corabia poate fi manevrată şi de jumătate din numărul ăsta. După ce îi triem, o să avem destule braţe destoinice la frânghii.

— Aşa este, încuviinţă Stragos. Lipsesc cele patru femei. Le pusesem într-o celulă separată. Una dintre ele a făcut febră tifoidă şi le-a îmbolnăvit şi pe celelalte. Nu am avut de ales: am fost nevoit să le duc la ţărm; nu sunt în stare nici să-şi ridice braţele, aşa că nu se pune problema să vină în expediţia asta.

— Deci întindem pânzele fără nici o femeie la bord, rosti Caldris. Nu poate să vină Merrain cu noi?

— Mă tem că e nevoie de mine în altă parte, spuse ea, cu glas suav.

— E nebunie curată, strigă Caldris. Îl jignim pe Părintele Furtunilor!

— Puteţi găsi femei pentru echipajul vostru în Portul Risipitorului, poate chiar ofiţeri buni. Stragos întinse braţele în lături. Sunt sigur că vă veţi descurca pe parcursul unei singure călătorii.

— Ce n-aş da să pot spune asta la fel de uşor, bombăni Caldris, cu o privire pierdută. Jupâne Kosta, nu-i un început deloc bun. Avem nevoie de pisici. Un coş plin cu pisici, pentru *Mesagerul Roşu*. Avem nevoie de tot norocul de care putem face rost. Zeii îţi stau martori: *nu trebuie* să uiţi să aduci pisici pe corabie, până plecăm.

— N-o să uit, făcu Locke.

— Atunci rămâne stabilit, spuse Stragos. Ascultă-mă bine, Kosta! În

ceea ce priveşte… prefăcătoria ta. În caz că ai îndoieli. Nici unul dintre oamenii pe care îi vei lua din Stânca Vântoasă nu a slujit în flota mea, aşa că nu ştie la ce să se aştepte din partea unuia dintre ofiţerii mei. Şi, oricum, curând vei fi Ravelle-piratul mai degrabă decât Ravelle-căpitanul-de-navă, aşa că îţi poţi juca rolul cum pofteşti, fără să-ţi baţi prea mult capul în privinţa amănuntelor.

— Asta-i bine, zise Locke. Am deja destule griji pe cap.

— O ultimă indicaţie, continuă Stragos. Oamenii care stau de strajă pe Stânca Vântoasă, chiar şi cei care nu fac parte din planul ăsta, se numără printre cei mai buni şi cei mai loiali oameni pe care-i am. Îţi voi pune la dispoziţie toate cele necesare ca să-i scoţi din joc fără să le faci rău. *Să nu care cumva* să fie răniţi de voi sau de echipajul vostru; şi zeii să vă ferească să-i omorâţi cumva.

— Nişte sentimente ciudate din partea cuiva care pretinde că nu se teme să-şi asume riscuri.

— I-aş trimite în luptă oricând, Kosta, şi i-aş pierde de bunăvoie, dar nimeni dintre cei care îmi poartă uniforma cu cinste nu trebuie să moară în toată afacerea asta; onoarea mă obligă să le acord măcar atâta lucru. Voi doi susţineţi că sunteţi profesionişti. Luaţi-o ca pe un test al profesionalismului vostru.

— Nu suntem criminali, rosti Locke. Avem motive întemeiate când omorâm pe cineva, şi asta se întâmplă rar.

— Cu atât mai bine, zise Stragos. Asta-i tot ce-am avut de spus. Astăzi puteţi face orice credeţi de cuviinţă. Mâine-seară, puţin înainte de miezul nopţii, o să debarcaţi pe Stânca Vântoasă şi o să începeţi toată tărăşenia asta.

— Avem nevoie de antidot, făcu Locke.

Jean şi Caldris încuviinţară.

— Fireşte. O să vă primiţi flacoanele chiar înainte să plecaţi. După aceea… mă aştept să vă întoarceţi în mai puţin de două luni. Cu informaţii despre ce-aţi izbutit să faceţi.

9

Locke şi Jean îşi trecură în revistă noul echipaj chiar în holul de la intrare. Jean fu nevoit să-şi demonstreze forţa fizică pentru a-i opri pe cei care doreau să se răzbune pe străjerii adormiţi.

— V-am zis că îi atingeţi pe riscul vostru, se răsti Locke la ei, pentru a treia oară. Lăsaţi-i în pace! Dacă îi omorâm, o să pierdem orice urmă de bunăvoinţă din partea lumii. Lăsaţi-i în viaţă, iar verrarii vor râde de toate astea luni întregi. Şi-acum, continuă el, în liniştе, către docuri. Reveniţi-vă, dezmorţiţi-vă, uitaţi-vă pe îndelete la mare şi la cer. Eu trebuie să aduc o barcă, înainte să putem pleca. Şi, pentru binele tuturor, ţineţi-vă gura.

Oamenii îl ascultară, în mare parte, şuşotind şi împărţindu-se în

grupuleţe, pe măsură ce ieşeau din turn. Locke observă că unii dintre ei rămăseseră aproape de uşi, cu mâinile pe pietre, de parcă s-ar fi temut să păşească sub cerul liber. Nu putea să-i învinovăţească, după lunile sau anii petrecuţi în temniţă.

— O, ce frumos! rosti Jabril, alăturându-i-se lui Locke, pe când se apropiau de docul unde patrula Caldris. Al naibii de frumos! Aproape la fel de frumos ca şi faptul că nu mai trebuie să ne suportăm duhoarea unul altuia.

— O să vă înghesuiţi din nou, în curând, zise Locke.

— Da. Din nou, dar altfel.

— Jabril, spuse Locke, ridicându-şi glasul, în timp, după ce vom ajunge să ne cunoaştem mai bine forţele, îi vom putea vota cum trebuie pe ofiţerii de care avem nevoie. Pentru moment, te numesc pe tine ajutor provizoriu.

— Ajutor la ce?

— Ajutor la tot. Locke rânji şi îl bătu pe spate. Nu mai sunt în marină, ai uitat? O să răspunzi în faţa lui Jerome. Ţine-i pe oameni în bună rânduială. Ia-i armele oşteanului legat la docuri, în caz că va trebui să folosim aşa ceva în seara asta. Nu mă aştept să fie vreo luptă, dar ar trebui să fim pregătiţi oricum.

— Bună seara, domnule căpitan Ravelle, îi întâmpină Caldris. Văd că i-ai scos de-acolo, cum ţi-ai propus.

— Da, încuviinţă Locke. Jabril, el este Caldris, navigatorul-şef. Caldris, Jabril este ajutor provizoriu sub comanda lui Jerome. Ascultaţi-mă! Locke îşi ridică glasul fără să strige, ca nu cumva ecoul să ajungă la urechile cuiva. Am venit cu o barcă de şase persoane. Am o barcă de patruzeci în apropiere. Am nevoie de doi oameni care să vâslească. O să ne ia cam jumătate de oră, şi-apoi pornim la drum.

Doi prizonieri mai tineri înaintară un pas, dornici să facă orice le-ar fi alungat plictiseala de până atunci.

— Bun, făcu Locke, coborând în bărcuţă în urma lui Caldris şi a celor doi marinari. Jerome, Jabril, păstraţi liniştea şi disciplina, încercaţi să îi separaţi pe cei care pot pune osul la treabă de-acum de cei care vor avea nevoie de câteva zile ca să-şi recapete puterile.

La vreo opt sute de metri de Stânca Vântoasă, se afla ancorată o şalupă lungă, invizibilă la lumina lunii până când felinarul lui Caldris o descoperi, la vreo cincizeci de yarzi. Locke şi Caldris înălţară iute micuţa pânză a bărcii; apoi, încet, dar sigur, făcură cale întoarsă către temniţă, pe când cei doi foşti puşcăriaşi vâsleau alături, în bărcuţă. Locke aruncă priviri nervoase împrejur, observând o pânză sau două în zarea îndepărtată, dar nimic prin apropiere.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, rosti el, când şalupa fu legată la doc şi înconjurată de viitorul său echipaj. Fu plăcut surprins să vadă cât de repede se înţeleseseră. De fapt, era şi normal: la urma urmei, oamenii

erau marinari de pe corăbii confiscate, nu condamnaţi pentru crime individuale. Asta nu-i făcea neapărat sfinţi, dar era plăcut să se mai întoarcă roata şi în favoarea lui, măcar o dată. Am nevoie de oameni pricepuţi la vâsle. Nu-i nici o ruşine dacă nu vă simţiţi în stare acum; ştiu că unii dintre voi au fost închişi acolo vreme îndelungată. Aşezaţi-vă în mijlocul şalupei şi odihniţi-vă. Vă puteţi întrema după ce pornim la drum. Avem merinde berechet.

Asta îi mai înveseli puţin. Locke ştia că, odată ce aveau să ajungă în larg, raţiile lor urmau să se apropie de cele din temniţa pe care o lăsau în urmă, dar, câteva zile, oamenii aveau să primească o binevenită porţie de carne şi de legume proaspete.

În mod ordonat, foştii puşcăriaşi urcară la bordul şalupei; în curând, copastiile fură ocupate de cei care susţineau că sunt în putere şi vâslele începură să fie fixate în lăcaş. Jabril trecu la proră, făcându-le semn lui Locke şi lui Caldris când totul fu gata.

— Bun, rosti Locke. *Mesagerul* este ancorat la miazăzi de Bazinul Navelor de Război, pe partea dinspre mare, şi tot ce-i lipseşte e un echipaj. Pe timp de noapte, e un singur străjer, de care o să mă ocup eu. Voi trebuie doar să ne urmaţi şi să urcaţi la bord după ce fac eu asta; plasele sunt coborâte în părţi şi armele sunt în magazie.

Locke trecu la prora bărcii şi adoptă o postură cât mai impunătoare. Jean şi Caldris luară în primire vâslele, iar ultimii doi puşcăriaşi rămaseră la pupă, unul din ei ţinând felinarul lui Caldris.

— Luaţi-vă rămas-bun de la Stânca Vântoasă, băieţi! zise Locke. Şi daţi-l în mă-sa pe arhontele din Tale Verrar. Plecăm pe mare.

10

O umbră printre umbre privi plecând cele două bărci.

Merrain ieşi din ascunzătoarea ei de lângă turn şi îşi flutură uşor mâna, pe măsură ce formele cenuşii se pierdeau spre miazăzi. Îşi trăsese jos eşarfa din mătase neagră care îi acoperise jumătatea de jos a feţei şi îşi dăduse pe spate gluga de la jacheta ei neagră; stătea de aproape două ore în umbrele de lângă turn, aşteptând cu răbdare ca De Ferra şi Kosta să-şi termine treaba. Bărcuţa ei era ascunsă sub o stâncă de pe partea răsăriteană a insulei, o simplă bucată de piele trasă peste un schelet de lemn. Chiar şi la lumina lunii, era aproape invizibilă pe apă.

Se furişă până la holul de la intrare al temniţei, dând peste cei doi străjeri acolo unde se aştepta să-i găsească, căzuţi la podea, pradă somnului dat de „îngheaţă-mintea”. Într-adevăr, aşa cum le ceruse arhontele, Kosta şi De Ferra îi opriseră pe ceilalţi să le facă vreun rău.

— Ce păcat, şopti ea, îngenunchind lângă locotenent şi trecând un deget peste obrajii acestuia. Eşti tare chipeş…

Oftă, scoase un cuţit din teaca de sub jachetă şi îi tăie beregata

dintr-o mişcare. Trăgându-se îndărăt, pentru a se feri de balta de sânge care se întindea cu repeziciune, şterse lama cuţitului de pantalonii străjerului şi se uită la femeia prăbuşită în holul de la intrare.

Cei doi din vârful turnului puteau fi lăsaţi în viaţă; nimeni nu ar fi urcat toate treptele acelea doar ca să-i omoare, însă le putea veni de hac celor doi de aici: străjerului de pe doc şi celui care ar fi trebuit să fie la nivelul inferior.

„Ar trebui să fie de-ajuns”, se gândi ea; nu-şi dorea ca De Ferra şi Kosta să dea greş. Dar dacă se întorceau triumfători din misiunea lor, ce l-ar fi oprit pe Stragos să le mai dea şi altceva de făcut? Otrava lui îi transformase în unelte pe termen nelimitat, iar dacă *s-ar fi putut* întoarce victorioşi, ei bine… era mai bine să omoare asemenea oameni, dacă nu-i putea folosi pentru interesele pe care le servea ea.

Hotărâtă, se apucă să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Gândul că, de data asta, victimele nu aveau să sufere îi uşură puţin munca.

11

— Domnule căpitan Ravelle!

Oşteanul făcea parte dintre cei pe care arhontele îi pusese la curent cu înscenarea, măcar parţial. Se prefăcu surprins când Locke apăru pe puntea *Mesagerului Roşu*, urmat de Jean, Caldris şi de cei doi foşti puşcăriaşi. Şalupa plină cu oameni tocmai trăsese lângă tribordul corabiei.

— Nu credeam că vă mai întoarceţi în seara asta, domnule… Domnule, ce se întâmplă?

— Am luat o hotărâre, rosti Locke, apropiindu-se de oştean. Corabia asta e mult prea frumoasă ca să i-o las arhontelui, aşa că îl scap de grija ei şi plec pe mare.

— Staţi aşa… staţi aşa, domnule. Nu-i deloc amuzant.

— Depinde de partea în care stai, zise Locke. Făcu un pas în faţă şi se prefăcu a-l lovi pe oştean în stomac. Depinde dacă *mai stai.* Aşa cum se înţeleseseră, omul se prefăcu că încasează o lovitură cumplită şi se prăbuşi pe punte, zvârcolindu-se. Locke rânji. Noul său echipaj avea acum despre *ce* să şuşotească. Echipajul respectiv tocmai începuse să se caţere pe plasele de abordaj de la tribord. Locke îi luă oşteanului sabia, scutul şi cuţitele, apoi li se alătură lui Jean şi lui Caldris la copastie, ajutându-i pe oameni să urce.

— Ce facem cu şalupa, căpitane? spuse Jabril, căţărându-se pe punte.

— E mult prea mare ca să o cărăm după noi, îi răspunse Locke. Arătă cu degetul către străjerul „îngenuncheat” din spatele său. O să-l trimitem pe ăla în ea. Jerome!

— Da, să trăiţi! zise Jean.

— Urcă-i pe toţi aici şi adună-i la mijlocul punţii. Jupâne Caldris! Ştii cel mai bine vasul; fă lumină.

Caldris aduse nişte felinare alchimice dintr-o ladă de lângă cârmă şi, cu ajutorul lui Locke, le atârnă de-a lungul punţii, până ce se făcu suficientă lumină pentru ce-aveau de făcut. Jean îşi scoase fluierul şi suflă de trei ori în el. În câteva clipe, tot echipajul se îngrămădise în mijlocul punţii, înaintea catargului principal. Locke stătu în faţa lor, îşi scoase uniforma sa verrari şi o azvârli peste bord. Toată lumea aplaudă.

— Şi-acum, trebuie să ne grăbim, fără prea multe precauţii, le spuse el. Cine nu se crede în stare să pună osul la treabă să ridice mâna! Nu-i nici o ruşine, flăcăi!

Locke numără nouă mâini. Cei mai mulţi care le ridicaseră erau fie prea bătrâni, fie prea slăbiţi, aşa că Locke dădu din cap.

— Vă apreciem sinceritatea, nu v-o luăm în nume de rău. O să aveţi partea voastră de muncă, după ce vă mai întremaţi. Momentan, găsiţi un loc pe puntea principală sau sub teugă. Găsiţi rogojini şi pânză în cala navei. Puteţi să dormiţi sau să ne priviţi, după cum doriţi. Acum e vreunul printre voi care să se priceapă cât de cât la gătit?

Unul dintre oamenii din spatele lui Jabril ridică mâna.

— Bun. După ce ridicăm ancora, du-te sub punte şi uită-te la provizii. Avem o vatră de cărămidă la teugă, plus o piatră alchimică şi un cazan. O să avem o foame de lup după ce trecem de reciful de sticlă, aşa că poţi să preiei iniţiativa. Şi dă cep unui butoi de bere.

Oamenii începură să aclame când auziră asta, iar Jean suflă în fluier ca să-i calmeze.

— Şi-acum, la treabă! Locke arătă către întunericul de pe insula din Sticlă-străveche ce se întrezărea în urma lor. Bazinul Navelor de Război este chiar în partea cealaltă a insulei, şi încă n-am scăpat. Jerome! Ocupă-te de drugii cabestanului şi fii pregătit să ridici ancora. Jabril! Adu-mi nişte funie de la Caldris şi ajută-mă să-l leg pe omul ăsta.

Împreună, Locke şi Jabril îl săltară în picioare pe oşteanul „îngenuncheat”. Locke îi legă mâinile cu un nod larg, dar foarte convingător, folosind bucata de funie pe care i-o dăduse Caldris; după ce plecau, omul putea să scape din legături în câteva minute.

— Vă rog, domnule căpitan, nu mă omorâţi, îngăimă oşteanul.

— Nici nu mi-a trecut prin cap una ca asta, îl linişti Locke. Am nevoie de tine ca să-i transmiţi arhontelui un mesaj din partea mea. Spune-i că poate să-l pupe în fund pe Orrin Ravelle, că mi-am dat demisia şi că singurul steag sub care va naviga corabia lui drăguţă este cel roşu.

Locke şi Jabril îl săltară pe om peste bord şi îl lăsară să cadă în şalupă de la vreo trei metri. Omul scânci de durere (adevărată, fără

îndoială) şi se rostogoli, dar nu păru să se fi rănit prea tare.

— Să foloseşti exact acele cuvinte, strigă Locke, iar Jabril râse. Şi-acum, jupâne Caldris, scoate-ne în larg!

— Am înţeles, căpitane Ravelle. Caldris înhăţă de gulere patru oameni din apropiere şi coborî cu ei sub punte. Sub îndrumarea sa, ei aveau să ajute cablul ancorei să se ridice fără probleme în locul său de pe puntea inferioară.

— Jerome, zise Locke, toţi oamenii la cabestan! Ridicăm ancora!

Locke şi Jabril se alăturară celorlalţi membri ai echipajului la cabestan, unde ultimii drugi de lemn erau băgaţi în lăcaşurile lor. Jean suflă în fluier şi oamenii începură să împingă drugii, umăr la umăr.

— Ridicaţi ancora! Un-doi! Un-doi! Împingeţi cu putere; n-o să treacă mult şi-o să iasă la suprafaţă! urlă Jean cât îl ţineau plămânii, stabilind ritmul după care trebuiau să împingă. Oamenii se opintiră la cabestan, mulţi dintre ei mai slăbiţi decât ar fi dorit să recunoască, însă mecanismul începu să se răsucească şi mirosul de cablu ud se simţi în aer.

— Hop cu ea! Hop cu ea! N-o scăpaţi, că dăm de belea!

În curând, izbutiră să scoată ancora din apă şi Jean trimise un grup de oameni la prova tribordului, ca să o fixeze. Cei mai mulţi oameni se îndepărtară de cabestan gemând şi dezmorţindu-se, iar Locke zâmbi. Chiar şi vechile sale răni păreau să-l supere mai puţin, după scurtul exerciţiu fizic.

— Care dintre voi a mai fost pe corabia asta pe când se numea încă *Riscul Norocos?* strigă el. Un pas înainte.

Paisprezece oameni, inclusiv Jabril, se desprinseră din grup.

— Şi câţi dintre voi eraţi gabieri destoinici?

Câteva mâini se ridicară; era îndeajuns, pentru moment.

— Mai e cineva, printre ceilalţi, care să se simtă bine acolo sus?

Încă patru oameni făcură un pas în faţă, iar Locke aprobă.

— Bun aşa. Ştiţi unde să vă duceţi. Îl apucă de umăr pe unul dintre negabieri şi îl îndrumă spre proră. Straja din faţă. Dă-mi de ştire dacă ne apare în faţă ceva neobişnuit. Îl luă pe următorul în primire şi îi arătă catargul principal. Ia un ochean de la Caldris; tu vei fi straja de catarg, până una-alta. Nu te uita aşa la mine; nu te pun să ţi-o tragi cu velatura. Trebuie doar să stai nemişcat şi să nu adormi. Jupâne Caldris, urlă el, observând că navigatorul-şef se întorsese pe punte, est-sud-est prin trecerea din recif numită De-sub-sticlă!

— Da, domnule, De-sub-sticlă. Ştiu la care vă referiţi. Desigur, Caldris pusese la punct dinainte cursul prin reciful de sticlă şi îl instruise cu grijă pe Locke în privinţa ordinelor pe care să le dea până plecau din raza Tal Verrar-ului. Est-sud-est.

Jean le făcu un semn celor unsprezece oameni care se oferiseră

voluntari pentru posturile de sus, de pe vergi, acolo unde aşteptau pânzele strânse, atârnând în lumina lunii precum coconii unor insecte imense.

— Apucaţi-vă să lăsaţi jos velele gabier şi zburătorii! Executaaa-rea!

— Jupâne Caldris, strigă Locke, nemaiputându-şi ascunde voioşia, a sosit vremea să vedem cât de priceput eşti!

Mesagerul Roşu porni spre miazăzi, cu gabierii şi zburătorii desfăcuţi, folosindu-se din plin de briza aspră ce sufla dinspre continent. Prora sa despică uşor apele liniştite şi întunecate, iar puntea de sub picioarele lor se înclină numai puţin spre tribord. Era un început bun, se gândi Locke… un început bun al unei aventuri nebuneşti. După ce le împărţi sarcini temporare membrilor echipajului, se opri câteva minute lângă parapet, privind felul în care cele două luni se reflectau în siajul corabiei.

— Văd că te simţi nemaipomenit, căpitane Ravelle.

Jean veni lângă el, lângă parapet. Cei doi hoţi îşi strânseră mâna şi rânjiră unul la celălalt.

— Într-adevăr, şopti Locke. Cred că este cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, aşa că avem *tot dreptul* să ne simţim bine.

— Echipajul pare să fi înghiţit găluşca, pentru moment.

— Eh, de-abia i-am scos din temniţă. Sunt obosiţi, nemâncaţi şi exaltaţi. O să vedem cât de ageri sunt după câteva zile cu mâncare şi cu muncă. Pe toţi zeii, tot e bine că nu am încurcat numele alea!

— E greu de crezut că facem treaba asta cu adevărat.

— Ştiu. Încă nu mi se pare real. Căpitanul Ravelle. Secundul Valora. La naiba, ţie ţi-e uşor! Eu trebuie să mă obişnuiesc să răspund la numele de „Orrin”. Măcar tu eşti tot, „Jerome”.

— Nu am crezut că se impune să complic lucrurile şi mai mult. E destul că faci tu asta.

— Ai grijă ce spui. Acum pot porunci să fii biciuit la copastie.

— Ha! Poate că asta ţine la un căpitan din marină, dar un secund de piraţi nu are de ce să înghită aşa ceva. Jean oftă. Crezi că o să mai vedem pământul vreodată?

— Eu aşa am de gând, făcu Locke. Avem piraţi de călcat pe bătături, o întoarcere fericită de aranjat, pe Stragos de umilit, antidoturi de găsit şi pe Requin de jefuit. După două luni pe mare, s-ar putea chiar să mă prind şi *cum* să facem toate astea.

Se uitară o vreme la Tal Verrar, care se pierdea în zare, în spatele lor, la aura Treptelor de Aur şi la sclipirea Turnului Păcatului, pierzându-se încet în spatele conturului întunecat al semilunii din sud-vestul oraşului. Apoi trecură prin canalul de navigaţie din reciful de sticlă şi porniră pe Marea de Bronz, înfruntând primejdia şi piraţii. Ca să caute un război şi să-l aducă înapoi aici, spre avantajul arhontelui.

12

— Corabie la orizont! Corabie la două grade de prova babord!

Strigătul veni dinspre catarg în cea de-a treia dimineaţă a călătoriei spre miazăzi. Locke se afla în cabina sa, uitându-se într-o oglinjoară ciobită pe care o luase cu el în cufăr. Înainte să plece, folosise o substanţă alchimică din trusa sa de deghizări pentru a-şi readuce părul la culoarea sa naturală şi acum un puf de aceeaşi nuanţă începuse să îi umbrească obrajii. Nu era sigur dacă avea să se bărbierească, dar strigătul de deasupra îi îndepărtă complet atenţia de la barbă. Ieşi din cabină într-o clipă, urcă repede treptele strâmbe şi întunecoase ale scării tambuchiului şi ajunse pe puntea scăldată în lumina dimineţii.

Un strat de nori albi acoperea văzduhul albastru, ca nişte fuioare de fum de tutun, scăpate departe de pipele fumătorilor. De când ieşiseră în larg, vântul suflase de la babord, aşa că *Mesagerul Roşu* era uşor înclinat spre tribord. Atât legănatul constant, cât şi scârţâitul şi înclinarea punţilor erau ceva cu totul nou pentru Locke, care căzuse la pat în ultima… şi singura… sa călătorie pe mare. Din fericire, agilitatea sa de hoţ antrenat îl ajuta să pară destul de sigur pe picioare, dar avea grijă să nu se mişte prea repede, ca să nu rişte. Măcar de data asta scăpase de răul de mare, lucru pentru care îi mulţumea Paznicului Strâmb din toată inima. Mulţi dintre cei de la bord nu fuseseră atât de norocoşi.

— Ce se întâmplă, jupâne Caldris?

— Este o dimineaţă plăcută, căpitane, iar straja de catarg zice că se vede o pânză albă la două grade de prova babord.

Caldris se afla la cârmă în acea dimineaţă şi trăgea dintr-o ţigară de foi ieftină, care duhnea a sulf. Locke strâmbă din nas.

Oftând în sinea sa şi păşind cu mare băgare de seamă, Locke îşi scoase ocheanul şi se duse în grabă, pe lângă teugă, până la parapetul babordului. Da, într-adevăr: carena încă invizibilă, o pată albă, minusculă, de-abia întrezărită în albastrul-închis al orizontului. Când se întoarse pe dunetă, Jabril şi alţi câţiva marinari stăteau tolăniţi, aşteptând să vadă ce hotărâse.

— Aruncăm un ochi la ea, căpitane? Jabril părea doar să aştepte răspunsul, însă oamenii din spatele său erau de-a dreptul nerăbdători.

— Vreţi să puneţi deja mâna pe părţile alea egale, nu-i aşa? Locke se prefăcu a cântări lucrurile, întorcându-se spre Caldris îndeajuns cât să prindă semnalul negativ al navigatorului-şef.

Întocmai cum se aşteptase şi Locke… şi putea veni chiar el cu destule argumente, fără ajutorul altcuiva.

— Nu se poate, băieţi! Ştiţi şi voi că nu se poate. Nici n-am pus încă lucrurile în bună rânduială pe corabia noastră; nu are rost să ne ducem la luptă pe alta. Un sfert dintre noi sunt încă suferinzi şi nu pot munci, darămite să se bată. Avem mâncare proaspătă, o corabie

primenită şi tot timpul din lume. O să avem prilejuri mai bune. Păstrează cursul, jupâne Caldris!

— Am înţeles, să trăiţi!

Jabril acceptă hotărârea; Locke îşi dădea seama tot mai mult că omul avea capul pe umeri şi o bună cunoştinţă a vieţii pe mare, ceea ce îl făcea să-i fie superior în privinţa asta. Era un bun secund, încă un avantaj pentru care trebuia să fie recunoscător. În ceea ce-i privea pe oamenii din spatele lui Jabril… Locke îşi dădu seama din instinct ca ei aveau nevoie de ceva care să le mai îndulcească amarul.

— Streva, îi spuse celui mai tânăr dintre ei, ia locul de la pupa. Mal, tu vezi de clepsidră. Raportează-i jupânului Caldris. Jabril, ştii să foloseşti un arc încovoiat?

— Da, dom' căpitan. Arc mic, încovoiat, mare. Trag binişor cu oricare.

— Am vreo zece în magazia de la pupa. Sunt uşor de găsit. Sunt şi câteva sute de săgeţi pe-acolo. Încropeşte nişte ţinte din pânză şi paie. Urcă-le la proră, ca să nu se trezească totuşi cineva cu vreo surpriză neplăcută-n fund. Poţi să începi să-i antrenezi pe băieţi, atunci când e vreme frumoasă. Când va sosi timpul să facem o „vizită" pe altă corabie, vreau să am arcaşi destoinici pe catarge.

— Bună idee, dom' căpitan.

Asta păru să le redea entuziasmul marinarilor care rămăseseră încă lângă dunetă. Cei mai mulţi dintre ei îl urmară pe Jabril prin tambuchi, până pe puntea principală. Interesul arătat îi dădu o idee lui Locke.

— Jupâne Valora!

Jean era cu Mirlon, bucătarul lor, verificând ceva la micuţa vatră de cărămidă din vecinătatea teugii. Îi făcu semn cu mâna, arătându-i că îl auzise.

— Până diseară, vreau ca toţi oamenii de la bord să ştie unde este magazia de arme. Ocupă-te personal de asta.

Jean încuviinţă şi se întoarse la treaba lui. Locke socotea că ordinul lui Ravelle ca oamenii să ştie unde sunt armele de pe corabie (în afară de arcuri, mai erau acolo securi, săbii, ghioage şi câteva halebarde) avea să le ridice şi mai mult moralul decât gândul că el ar fi preferat să le ţină ascunse sau sub lacăt.

— Bine gândit, îi şopti Caldris.

Mal se uită cum se scurg ultimele fire de nisip din clepsidra prinsă de catargul principal, apoi se întoarse spre pupă şi strigă:

— Menţine cursul!

— Şapte noduri jumătate, răcni Streva, un moment mai târziu.

— Şapte jumătate, rosti Caldris. Foarte bine. Ne-am mişcat oarecum constant cu viteza asta, de când am plecat din Verrar. O cursă frumuşică.

Locke aruncă o privire către scoabele înfipte în găurile panoului de comandă al lui Caldris şi la busola din habitaclu, care le arăta că se îndreaptă aproape drept spre miazăzi.

— Un ritm potrivit dacă rămâne la fel, bombăni Caldris, cu ţigara în colţul gurii. Am da de Vânturile-Fantomă de azi cam în două săptămâni. Nu ştiu ce părere are dom' căpitan, dar, dacă ajungem cu câteva zile mai devreme decât plănuiserăm, eu unul o să răsuflu *foarte* uşurat.

— Oare putem menţine ritmul?

Locke vorbi cât de încet putu, fără a şopti în urechea navigatorului-şef.

— Bună întrebare! Sfârşitul verii este întotdeauna o perioadă ciudată pe Marea de Bronz; sigur sunt furtuni, pe undeva pe-acolo. O simt până-n măduva oaselor. Sunt încă departe, dar ne-aşteaptă.

— O, minunat!

— O să ne descurcăm, căpitane. Caldris îşi scoase ţigara din gură, scuipă o mâzgă maronie pe punte şi apoi o băgă la loc. Adevărul este că ne descurcăm chiar bine, slăvit fie Patronul Apelor ce Înşfacă.

13

— Omoară-l, Jabril! Împunge-l drept în inimă!

Jabril stătea în centrul corabiei, faţă-n faţă cu o redingotă (donată de Locke din garderoba personală) prinsă de o scândură lată şi fixată de catargul principal, cam la vreo nouă metri distanţă. Picioarele sale erau în spatele unei linii trase cu cretă pe scândurile punţii. În mâna dreaptă ţinea un cuţit, iar în stânga o sticlă plină cu vin, conform regulilor jocului.

Marinarul care îl încurajase râgâi zgomotos şi începu să bată din picioare pe punte. Grupul de oameni din jurul lui Jabril prinseră ritmul şi începură să bată din palme şi să scandeze, la început mai încet, apoi din ce în ce mai tare.

— Nu vărsa nici un strop! Nu vărsa nici un strop! Nu vărsa nici un *strop!* Nu vărsa nici un *strop! Nu vărsa nici un strop!*

Jabril se încordă, pentru mulţime, se răsuci şi azvârli cuţitul. Acesta nimeri redingota în plin, făcând mulţimea să izbucnească în urale, care se preschimbară rapid în huiduieli. Jabril vărsase puţin vin din sticlă.

— La naiba! strigă el.

— *Risipitorule-de-vin,* îi strigă unul dintre oamenii adunaţi în jurul său, cu ardoarea unui preot care acuza cea mai mârşavă blasfemie. Plăteşte preţul şi pune-o unde-i e locul!

— Hei, măcar am nimerit haina, făcu Jabril, cu un rânjet. Tu ai fost cât pe ce să omori pe cineva de pe dunetă cu aruncarea ta.

— Plăteşte preţul! Plăteşte preţul! Plăteşte preţul! scandă mulţimea.

Jabril duse sticla la gură, o ridică şi începu să înghită hulpav vinul din ea. Scandările se intensificară, pe măsură ce vinul din sticlă se împuţina. Gâtul şi fălcile lui Jabril se încordară, iar el îşi înălţă cealaltă mână, pe când sorbea ultimele picături rubinii.

Mulţimea aplaudă. Jabril îşi luă sticla de la gură, îşi lăsă capul jos şi-l împroşcă apoi cu vin pe cel mai apropiat om.

— O, nu, strigă el, am *vărsat* o picătură! Ha-ha-ha-ha-ha!

— Rândul meu, rosti marinarul ud leoarcă. Am de gând să pierd şi să vărs o picătură pe tine, amice!

Locke şi Caldris urmăreau scena de la parapetul tribord al dunetei. Caldris luase una dintre rarele sale pauze de la cârmă; momentan, se ocupa Jean de ea. Navigau în amurgul liniştit şi înăbuşitor, pe o vreme atât de plăcută, încât Caldris binevoise să se depărteze câţiva paşi de preţioasa cârmă a corabiei.

— A fost o idee bună, făcu Locke.

— Bieţii de ei au fost oropsiţi atâta vreme… meritau să se destrăbălеze un pic.

Caldris trăgea dintr-o pipă albastră de ceramică – cel mai frumos şi mai delicat lucru pe care Locke îl văzuse în mâinile sale –, iar chipul îi era luminat de sclipirea tăciunilor.

La sugestia lui Caldris, Locke poruncise să se aducă pe punte cantităţi mari de vin şi de bere (*Mesagerul Roşu* avea din plin şi una, şi alta, ba chiar pentru un echipaj de două ori mai numeros) şi le oferise tuturor celor de la bord un răsfăţ deosebit. O raţie dublă de friptură proaspătă de porc (pentru care trebuiau să-i mulţumească purceluşului grăsuţ pe care îl luaseră cu ei) celor care rămâneau treji şi făceau de strajă şi o beţie pentru cei care n-aveau chef de-aşa ceva. Caldris, Jean şi Locke erau treji, bineînţeles, împreună cu alţi patru oameni, care aleseseră friptura.

— Lucruri ca ăsta te fac să te simţi ca acasă pe o corabie, zise Caldris. Te-ajută să uiţi ce plictisitoare poate fi viaţa de rahat de pe mare.

— Nu-i chiar aşa de rău, replică Locke, puţin visător.

— Mda, spuse căpitanul corabiei, într-o noapte binecuvântată de zei. Trase fum în piept şi îl suflă peste balustradă. Ei bine, dacă am mai putea face rost de câteva nopţi dintr-astea, o să fie de-a dreptul nemaipomenit. Clipele de linişte întăresc disciplina mai mult decât biciul şi lanţurile: ascultă la mine.

Locke se uită peste valurile negre şi tresări când zări o siluetă albă-verzuie, ce sclipea ca un felinar alchimic, sărind din apă şi căzând înapoi în ea, câteva clipe mai târziu. Bolta pe care o făcuse prin aer lăsă în urmă un contur fosforescent, când clipi.

— Pe toţi zeii! făcu el. Ce naiba a mai fost şi *asta?*

Acum se formase o adevărată fântână cu făpturile acelea, la vreo

sută de yarzi de corabie. Zburau în tăcere, una după cealaltă, ivindu-se din spumă şi dispărând înapoi în ea, aruncându-şi lumina fantomatică peste apa neagră ce o reflecta ca o oglindă.

— Chiar că eşti nou pe apele astea, spuse Caldris. Sunt duhuri-zburătoare, Kosta. Le întâlneşti la tot pasul, la miazăzi de Tal Verrar. Uneori, în grupuri mari sau sărind prin apă. Peste corăbii. Se ştie că se ţin după ele, însă numai după lăsarea întunericului.

— Sunt un soi de peşte?

— Nimeni nu ştie exact, răspunse Caldris. Duhurile-zburătoare nu pot fi prinse. Nu pot fi nici *atinse,* din ce-am auzit. Zboară prin plasele de pescuit, de parcă ar fi stafii. Poate chiar sunt.

— Straniu, rosti Locke.

— Te obişnuieşti cu ele, după câţiva ani, zise Caldris. Trase iar din pipă şi lucirea portocalie se înteţi pe moment. Marea de Bronz este un loc al naibii de straniu, Kosta. Unii spun că ar fi bântuită de Eldreni. Mai toţi spun că este bântuită, pur şi simplu. Am văzut nişte chestii… Focul Sfintei Corella, arzând roşu-albăstrui, sus, pe vergi, speriindu-l de moarte pe străjerul de pe catarg. Am navigat pe mări care păreau din sticlă şi am văzut… un oraş, odată. Acolo jos, nu glumesc. Cu ziduri şi turnuri din piatră albă. Limpede ca lumina zilei, chiar sub chila corabiei. În ape care apar pe hărţile noastre ca fiind adânci de-o mie de stânjeni. Părea adevărat, cum te văd şi cum mă vezi, şi-apoi a dispărut.

— He-he, zâmbi Locke. Te pricepi la asta. Nu trebuie să te joci cu mine, Caldris!

— Nu mă joc deloc cu tine, Kosta. Caldris se încruntă, iar chipul său căpătă nişte trăsături sinistre în lumina pipei. Îţi spun doar la ce să te aştepţi. Duhurile-zburătoare sunt doar începutul. La naiba, duhurile-zburătoare sunt aproape prietenoase. Sunt nişte chestii pe-acolo pe care nici eu nu mi le-aş putea închipui. Şi sunt locuri pe unde nici un comandant de vas cu capul pe umeri nu s-ar aventura. Locuri care sunt… nefireşti, cumva. Locuri care te *aşteaptă.*

— Aa, rosti Locke, amintindu-şi de primii săi ani deznădăjduiţi, petrecuţi în locurile vechi şi putrezite din Camorr, şi de nenumăratele clădiri părăginite şi înfricoşătoare, care păreau să pândească în întuneric ca să înghită copilaşi. Asta pot să înţeleg şi eu.

— Insulele Vântului-fantomă sunt cele mai rele dintre toate, zise Caldris. De fapt, sunt doar vreo opt sau nouă insule pe care au pus piciorul oamenii şi de unde s-au mai şi întors. Dar numai zeii ştiu câte-or mai fi ascunse pe-acolo, prin neguri, sau ce naiba or mai fi pe ele. Se opri înainte să continue: Ai auzit vreodată de cele trei colonii de pe Insulele Vântului-fantomă?

— Nu cred, răspunse Locke.

— Ei bine… Caldris trase din nou adânc din pipa sa. La început, au

fost trei. Colonişti din Tal Verrar au ajuns acolo acum vreo sută de ani. Au întemeiat Portul Risipitorului, Montierre şi Nădejde-de-Arginţi. Portul Risipitorului e încă acolo, fireşte. E singurul rămas. Montierre se descurca binişor, până când a izbucnit războiul împotriva Flotei Libere. Risipitorul a fost clădit într-o poziţie uşor de apărat; Montierre, în schimb, n-a fost. După ce le-am aranjat flota, le-am făcut o mică vizită. Le-am ars bărcile de pescuit, le-am otrăvit fântânile, le-am scufundat docurile. Am dat foc la tot ce clădiseră şi după aceea am ars şi cenuşa. Puteam la fel de bine să ştergem numele de „Montierre" de pe hartă. Locul nu mai merită recolonizat.

— Şi Nădejde-de-Arginţi?

— Nădejde-de-Arginţi, făcu Caldris, coborându-şi glasul, până ce acesta ajunse o şoaptă. Acum cincizeci de ani, Nădejde-de-Arginţi era mai mare decât Portul Risipitorului. Pe o altă insulă, mai spre vest. Înfloritor. Arginţii ăia nu mai erau o simplă nădejde. Trei sute de familii, mai mult sau mai puţin. Orice s-a întâmplat s-a întâmplat într-o singură noapte. Cele trei sute de familii au… dispărut, pur şi simplu.

— Au dispărut?

— Au dispărut. Cu toţii. N-a rămas în urmă nimic: nici un leş sau vreun os pe care să-l ciugulească păsările. Ceva a coborât din dealurile alea, din negura aia de deasupra junglei; numai zeii pot şti ce-o fi fost, dar i-a luat pe toţi, până la ultimul.

— Pe focurile iadului!

— Măcar de-ar fi fost aşa, făcu Caldris. Câteva corăbii au dat târcoale pe-acolo, după ce s-a întâmplat asta. Au găsit o singură corabie din Nădejde-de-Arginţi, plutind în derivă în larg, de parcă ar fi dat zor să scape de-acolo. Pe ea au găsit singurele leşuri rămase după ce s-o fi întâmplat. Câţiva marinari. Toţi, pe catarge, până-n vârf. Caldris oftă. Se legaseră acolo ca să scape de ce-or fi văzut… şi au fost găsiţi omorâţi cu propriile arme. Chiar şi-acolo unde se aflau s-au omorât singuri ca să nu dea ochii cu ce venea după ei. Aşa că ascultă la mine, jupâne Kosta! Caldris făcu un gest către grupul de marinari relaxaţi şi gălăgioşi care beau şi aruncau la ţintă la lumina globurilor alchimice. Când navighezi pe-o mare unde se întâmplă porcării de-astea, înţelegi mai bine cât de mult contează să-ţi faci din corabie un adevărat cămin.

14

— O vorbă, dacă se poate, dom' căpitan Ravelle.

Trecuse o zi. Aerul era cald încă, iar soarele tot mai dogorea, când nu intra în nori, însă marea era mai agitată şi vântul mai aspru. *Mesagerul Roşu* nu era destul de masiv ca să despice valurile învolburate fără să se cutremure, aşa că puntea de sub picioarele lui Locke deveni şi mai neprietenoasă.

Jabril (care îşi revenise după sărutul pătimaş al sticlei de vin) şi vreo doi marinari mai în vârstă se apropiară de Locke, pe când acesta stătea la parapetul tribordului în după-amiaza târzie, ţinându-se bine şi încercând să pară stăpân pe situaţie. Locke îi recunoscu pe marinari ca fiind dintre cei care se declaraseră invalizi la începutul călătoriei; zilele de odihnă şi porţiile mari de mâncare le prinseseră bine. Locke, ţinând cont de faptul că echipajul nu era atât de mare, dăduse ordin de curând ca oamenii să primească raţii suplimentare la fiecare masă. Vestea fusese primită foarte bine.

— Ce îţi trebuie, Jabril?

— Pisici, dom' căpitan.

Locke simţi un gol în stomac. Cu un efort eroic, izbuti să pară pur şi simplu nedumerit.

— Ce-i cu ele?

— Am fost pe puntea principală, spuse unul dintre marinari. Ca să dormim. Şi n-am văzut încă nici o pisică. De obicei jivinele vin să se gudure, să facă giumbuşlucuri şi caută să se încolăcească pe noi, ca să doarmă mai bine.

— Am întrebat în stânga şi-n dreapta, interveni Jabril. Nimeni n-a văzut nici măcar o pisică. Nici pe puntea principală, nici aici sus, nici pe puntea inferioară. Nici măcar în santine. Le ţineţi în cabina dumneavoastră cumva?

— Nu, răspunse Locke, şi în minte îi apăru limpede imaginea celor opt pisici (inclusiv pisoiul lui Caldris), tolănite, mulţumite, într-o baracă goală, destinată depozitării armelor, aflată deasupra golfului lor, în Bazinul Navelor de Război. Opt pisici care se certau şi se încăierau pentru bolurile cu smântână şi farfuriile cu carne de pui.

Opt pisici care, fără îndoială, *încă mai* erau tolănite în baraca aia, exact acolo unde le uitase în noaptea asaltului hotărâtor asupra Stâncii Vântoase. La cinci zile şi şapte sute de mile în urma lor.

— Pisoi, rosti el repede. Am luat o grămadă de pisoi în călătoria asta, Jabril. M-am gândit că o corabie cu un nume nou are nevoie şi de pisici noi. Şi pot să-ţi spun că sunt al naibii de timide… nici eu nu le-am mai văzut de când le-am dat drumul pe puntea inferioară. Cred că le ia ceva timp să se obişnuiască cu noi. O să le vedem, cât de curând.

— Am înţeles, să trăiţi! Locke fu surprins să vadă uşurarea de pe feţele celor trei marinari. E bine de ştiut. Şi-aşa e rău că nu avem femei la bord până ajungem în Vânturile-fantomă; dacă n-am avea nici pisici, ar fi de-a dreptul cumplit.

— N-am putea tolera o asemenea blasfemie, şopti unul dintre marinarii mai vârstnici.

— O să lăsăm nişte carne la vedere, noaptea, zise Jabril. O să continuăm să scotocim pe sub punţi. Vă anunţ eu când găsim vreuna.

— Chiar te rog, făcu Locke.

Răul de mare nu avea nimic de-a face cu senzaţia bruscă de vomă care îl cuprinse după ce plecară.

15

În cea de-a cincea seară de la plecarea din Tal Verrar, Caldris purta o discuţie între patru ochi în cabina lui Locke, cu uşa încuiată.

— Ne descurcăm bine, spuse navigatorul-şef, deşi Locke putea să vadă cearcănele adânci ca nişte vânătăi de sub ochii acestuia. Bătrânul de-abia dacă dormise patru ore pe zi de când ieşiseră în larg, neavând încredere să-l lase pe Locke sau pe Jean la cârmă fără supraveghere. Izbutise, în sfârşit, să pregătească un navigator secund cumsecade, un om căruia i se spunea Mazucca Chelul, dar nici măcar acesta nu era încă destul de priceput, aşa că trebuia să-l înveţe puţin câte puţin în fiecare zi, atunci când îi mai rămâneau câteva minute libere.

Din fericire, restul echipajului se comporta exemplar. Oamenii erau dispuşi să facă orice muncă, acum, că scăpaseră din temniţă. Găsiseră un aşa-zis tâmplar şi un croitor de vele cât se poate de bun, iar unul dintre prietenii lui Jabril fusese ales, cu mult entuziasm, timonier-şef, fiind însărcinat cu calcularea şi împărţirea prăzii, când avea să vină vremea. Invalizii se întremau cu repeziciune şi câţiva dintre ei începuseră deja să facă de strajă. Iar oamenii nu se mai adunau să se uite cu teamă în urma corabiei, ca să vadă dacă îi urmăreşte cineva. Păreau să creadă că au scăpat de răzbunarea lui Stragos… şi nu se punea problema să li se spună că n-avea rost să se aştepte la aşa ceva.

— E numai meritul tău, rosti Locke, bătându-l pe umăr pe Caldris. Se mustră pentru că nu se gândise dinainte ce obositoare va fi călătoria pentru bătrân. Mazucca trebuia pregătit cât mai repede, iar el şi Jean trebuiau să prindă din zbor ce apucau, la fel de iute. Chiar şi pe o mare perfectă şi cu un vânt bun în pânze, n-am fi avut nici o şansă să ajungem până aici fără tine.

— Da, dar vine vreme rea, făcu Caldris. Vreme care o să ne pună la încercare. La sfârşitul verii, după cum ţi-am mai spus, încep să sufle nişte vânturi care te pot împinge până-n partea cealaltă a lumii. S-ar putea să avem parte de zile întregi în care să înfruntăm furtuna cu pânzele lăsate jos şi să vomităm până ce n-o mai rămâne nici un loc uscat prin cală. Navigatorul-şef oftă, apoi îl privi întrebător pe Locke. Că tot veni vorba de cală… aud chestii dintre cele mai ciudate, de-o vreo zi sau două.

— Ce anume?

Locke încercă să pară cât mai nevinovat.

— Păi, n-a văzut nimeni nici o pisică, pe nici una dintre punţi. N-a ieşit nici una de prin ascunziş, indiferent cu ce le-au momit oamenii: bere, lapte, ouă, carne. Îşi încruntă sprâncenele, bănuitor. Sunt pisici

pe corabie… nu-i aşa?

— A, făcu Locke. Compasiunea pe care o simţise pentru Caldris un moment mai devreme îl apăsa pe suflet. Ca niciodată, simţi că nu poate să mintă, aşa că se frecă la ochi şi spuse: A, păi, să vezi… Pisicile sunt bine sănătoase în baraca lor din Bazinul Navelor de Război, acolo unde le-am lăsat. Iartă-mă!

— Cred că glumeşti, zise Caldris, cu un glas moale, uscat. Hai, nu mă mai minţi!

— Nu te mint. Locke întinse palmele în faţă şi dădu din umeri. Ştiu că mi-ai spus că-i important. Doar că… am avut o grămadă de lucruri de făcut în noaptea aia. Am vrut să le iau, pe cuvântul meu.

— *Important?* Ţi-am spus că-i *important?* Ţi-am spus că-i o chestiune de viaţă şi de moarte, aşa ţi-am spus! Caldris continuă să vorbească în şoaptă, scoţând un şuierat precum cel făcut de apa aruncată pe cărbuni încinşi. Locke tresări. Ne-ai pus *sufletele* în pericol, jupâne Kosta, bietele noastre suflete. Nu avem femei, pisici şi nici un *căpitan* adevărat, ţin să-ţi amintesc, şi, colac peste pupăză, ne mai şi îndreptăm spre o furtună.

— Îmi pare rău, pe cuvânt.

— Pe cuvânt, într-adevăr. Naiba m-a pus să las un nătărău de uscat să-mi aducă pisici. Ar fi trebuit să las pisicile să-mi aducă un nătărău de uscat! Ele nu m-ar fi dezamăgit.

— Sunt sigur că atunci când vom ajunge în Portul Risipitorului…

— *Când* este o presupunere îndrăzneaţă, Leocanto. Pentru că, nu peste mult timp, echipajul îşi va da seama că pisicile noastre nu sunt doar timide, ci de-a dreptul *închipuite.* Dacă vor considera că au murit pur şi simplu, vor presupune că suntem blestemaţi şi vor părăsi corabia când ajungem la ţărm. În schimb, dacă absenţa leşurilor puturoase îi va face să ajungă la concluzia că domnul căpitan nu a adus *deloc* pisici, o să te spânzure de capătul unei vergi.

— Au!

— Crezi că-mi arde de glumă? O să se *răzvrătească.* Dacă mai vedem vreo corabie în zare, trebuie să ne luăm după ea. Trebuie să ne luptăm. Ştii de ce? *Ca să le luăm câteva din afurisitele lor de pisici.* Înainte să fie prea târziu. Caldris oftă înainte să continue, părând, dintr-odată, mai bătrân cu zece ani. Dacă se-ndreaptă spre noi vreo furtună de sfârşit de vară, o va lua către nord-vest, mai repede decât ne putem mişca noi. Aşa că va trebui să trecem prin ea, deoarece nu putem scăpa cu fuga în răsărit. Tot o să ne ajungă din urmă, doar că vom fi deja istoviţi. O să fac tot ce-mi stă în puteri, dar ai face bine să te rogi pentru un singur lucru la noapte.

— Ce anume?

— Să pice pisici din cer.

16

Bineînţeles, nu plouă deloc cu feline miorlăite în noaptea aia şi, când Locke urcă pe dunetă în dimineaţa următoare, o negură urâtă şi cenuşie se întrezărea la orizontul de la miazăzi, precum umbra unui zeu mânios. Discul strălucitor al soarelui, care se înălţa pe cerul altfel senin, făcea doar ca totul să fie şi mai sinistru. Lăsarea spre tribord a punţii era şi mai pronunţată, iar, dacă încercai să mergi către babord, era ca şi cum încercai să urci o micuţă colină. Valurile se izbeau de carenă şi se destrămau, umplând aerul cu miros şi gust de sare.

Jean instruia un grup de marinari la mijlocul corabiei, arătându-le cum să lupte cu sabia şi cu halebarda, iar Locke dădu din cap cu un aer de cunoscător, de parcă ar fi surprins toate detaliile instrucţiei şi le-ar fi aprobat. Făcu un tur pe puntea *Mesagerului Roşu*, dându-le bineţe marinarilor şi străduindu-se să nu bage în seamă privirea arzătoare a lui Caldris, pe care o simţea în ceafă.

— Bună dimineaţa, căpitane, mormăi navigatorul-şef, când Locke se apropie de cârmă.

Caldris arăta oribil în lumina strălucitoare a soarelui: părul şi barba erau şi mai albe, ochii erau cufundaţi în orbite şi fiecare rid de pe faţa sa părea şi mai adâncit de mâna zeului care-l cioplise.

— Ai dormit azi-noapte, jupâne Caldris?

— Mi-a fost cu neputinţă, căpitane.

— Trebuie să te mai şi odihneşti.

— Aşa-i, iar corabia trebuie să rămână deasupra apei, din ce-am auzit eu.

Locke oftă, se întoarse cu faţa spre proră şi privi cerul tot mai întunecat de la miazăzi.

— O furtună de sfârşit de vară, pare-mi-se. Am văzut câteva la viaţa mea.

Vorbi cu glas tare şi cu nepăsare.

— În curând o să mai vedeţi una, căpitane.

Locke îşi petrecu după-amiaza făcând evidenţa proviziilor din magazia principală, cu Mal pe post de scrib, trăgând liniuţe pe o tăbliţă de ceară. Îşi croiră drum printr-o pădure de cărnuri puse la sărat în saci de pânză, atârnate de grinzile din magazie şi legănându-se uşor, în ritmul corabiei. Cala era deja jilavă, deoarece era locuită acum de membrii echipajului; cei care preferaseră să doarmă în aer liber, sub teugă, renunţaseră la asta, acum, că se apropia vremea rea. Locke era sigur că simte miros de pişat; cuiva îi era fie prea lene, fie prea frică să se caţere şi să folosească frânghiile pentru uşurare. Lucrurile puteau să se înrăutăţească.

Pe la patru după-amiaza, întregul cer se preschimbă într-o cascadă de pâclă gri. Caldris, prăbuşit lângă catarg, într-unul dintre scurtele sale momente de odihnă (timp în care Mazucca Chelul şi un alt

marinar aveau grijă de cârmă), ordonă să se îndrepte pânzele şi să se împartă felinarele din magazia de furtună. Jean şi Jabril luară câţiva oameni cu ei şi coborâră sub punte, ca să se asigure că încărcătura şi echipamentul erau puse bine. Un cheson de arme descuiat sau un butoi nefixat într-o corabie surprinsă de furtună îl puteau trimite pe vreun marinar nefericit la o întâlnire timpurie cu zeii.

După cină, la insistenţele lui Caldris, Locke le ordonă marinarilor care se serviseră din rezerva de tutun a vasului să-şi fumeze ultima ţigară, până avea să li se spună altminteri. Nu se mai putea permite foc la bord, nicăieri; felinarele alchimice aveau să asigure toată lumina necesară, şi oamenii aveau să folosească fundul vetrei sau, şi mai probabil, aveau să mănânce mâncare rece. Locke le făgădui o jumătate de raţie de vin în plus pentru nopţile cele mai grele.

O întunecime timpurie acoperise cerul, când Locke şi Jean prinseră primul răgaz ca să bea ceva în cabina de la pupă. Locke trase obloanele peste ferestrele de la pupa şi compartimentul păru mai mic ca niciodată. Locke aruncă o privire asupra presupusului confort oferit de simbolul autorităţii lui Ravelle: un hamac căptuşit lângă peretele dinspre babord, două scaune, sabia şi cuţitele, prinse de perete cu nişte cleme de furtună. „Masa” lor era de fapt o scândură pusă peste cufărul lui Locke. Însă, oricât de jalnică ar fi fost cămăruţa asta, ea părea de-a dreptul princiară în comparaţie cu măreţele cămări ocupate de Jean şi de Caldris sau cu felul în care oamenii păreau să se îngroape în rogojinile de pânză şi-n provizii, pe puntea principală.

— Îmi pare-atât de rău că am uitat de pisici! făcu Locke.

— Ar fi trebuit să-mi aduc eu aminte, zise Jean.

Nu spuse nici un cuvânt despre faptul că avusese destulă încredere în Locke ca să nu-şi mai bată şi el capul în privinţa asta. O fi încercat Jean să fie politicos, dar Locke simţea golul din stomac tot mai abitir.

— Nu, vina este numai a mea, rosti Locke, sorbind din berea caldă. Eu sunt căpitanul afurisitei de corăbii.

— Nu te mai umfla atâta-n pene! Jean se scărpină pe burtă, care se micşorase simţitor, faţă de cum fusese, graţie activităţii sale recente. Îi dăm noi de cap, cumva. La naiba, dacă o să trecem câteva zile printr-o furtună, oamenii n-o să aibă timp să-şi facă alte griji decât cum şi cât de tare să se scape în pantaloni.

— Hmmm. Furtună. Un prilej nemaipomenit pentru ca unul dintre noi o greşească şi să se facă de râs în faţa oamenilor. Şi-ăla cred că o să fiu eu.

— Mai lasă-ncolo gândurile astea negre! Jean rânji. Caldris ştie ce face. O scoate el la capăt cumva.

Deodată, se auzi o bufnitură la uşa cabinei. Locke şi Jean săriră de pe scaune, iar Locke ţâşni spre armele sale. Jean strigă:

— Ce se întâmplă?

— Kosta, se auzi un glas slab, urmat de un zăngănit uşor, ca şi cum cineva încerca să apese clanţa, dar nu reuşea. Jean deschise uşa chiar când Locke îşi prindea sabia la cingătoare. Caldris stătea pe treapta de jos a scării tambuchiului, sprijinindu-se de cadrul uşii şi clătinându-se pe picioare. Lumina gălbuie din cabina lui Locke dezvăluia starea jalnică în care se afla: avea ochii roşii, aproape daţi peste cap, gura căscată şi pielea ca de ceară, lucind de sudoare.

— Ajutor, Kosta, îngăimă el, şuierând de-a dreptul înfiorător.

Jean îl apucă şi îl sprijini.

— La naiba, mormăi el. Nu-i doar obosit, Leo… căpitane. Are nevoie de-un doftor!

— Ajutor… Kosta, gemu navigatorul-şef.

Se apucă cu mâna dreaptă de antebraţul stâng şi-apoi o duse la piept. Strânse ochii şi se cutremură.

— Să mă ajuţi? Locke puse o mână sub bărbia lui Caldris; pulsul omului era rapid şi neregulat. Cum adică… să mă ajuţi?

— Nu. Caldris se schimonosi de concentrare, cu răsuflarea întretăiată. Kosta… ajută… *mă!*

— Întinde-l pe masă, spuse Jean, şi împreună cu Locke îl împinseră pe spate pe bătrân.

— Zeii să ne apere şi să ne păzească! murmură Locke. Să fie oare otrava? Eu nu simt nimic diferit.

— Nici eu, rosti Jean. Cred că… cred că are o criză de inimă. Am mai văzut aşa ceva. Rahat! Dacă îl putem calma cumva, poate dacă l-am face să bea ceva…

Însă Caldris gemu din nou, îşi încleştă mâinile la piept şi se cutremură. Mâinile îi alunecară, fără vlagă. O ultimă răsuflare întretăiată îi ieşi pe gură, iar Locke, îngrozit, îi apăsă gâtul cu degetele de la ambele mâini.

— Nu mai are puls, şopti el.

Un răpăit uşor pe tavanul cabinei, din ce în ce mai intens, le atrase atenţia că primele picături de ploaie începuseră să se abată asupra corabiei. Ochii lui Caldris, pironiţi pe tavan, erau sticloşi şi lipsiţi de viaţă.

— *Rahat!* exclamă Jean.

CARTEA II
CĂRŢILE DIN MÂNECĂ

„Jucătorii joacă exact aşa cum iubiţii
fac dragoste şi beţivii beau…
orbeşte şi de nevoie,
subjugaţi de o forţă irezistibilă.”

Jacques Anatole Thibault

CAPITOLUL OPT
Sfârşitul verii

1

Apă întunecată în jurul prorei, apă în părţi, apă în aer, căzând, asemenea unor alice de plumb, pe mantaua impermeabilă a lui Locke. Ploaia părea că vine mai întâi dintr-o parte, apoi din alta, nemulţumindu-se să cadă drept, în timp ce *Mesagerul Roşu* se balansa, înainte şi înapoi, în ghearele cenuşii ale furtunii.

— Jupâne Valora! Locke apucă strâns frânghiile de siguranţă din jurul catargului principal, care fuseseră legate pe întreaga punte, şi răcni spre tambuchiul punţii principale: Câtă apă este în puţ?

Răspunsul lui Jean veni câteva momente mai târziu:

— Două picioare!

— Foarte bine, jupâne Valora!

Locke prinse cu coada ochiului privirea lui Mazucca Chelul, care-l fixa, şi îşi înăbuşi un sentiment de nelinişte. Ştia că moartea neaşteptată a lui Caldris, cu o zi înainte, fusese luată de echipaj drept un semn dintre cele mai rele; bombăneau acum pe faţă despre femei şi pisici, iar centrul întregii lor atenţii nemiloase era un anumit Orrin Ravelle, al cărui statut de căpitan şi salvator se destrăma încontinuu. Locke se întoarse către cârmaci şi îl văzu scrutând din nou ploaia tăioasă, părând absorbit de datoria sa.

Doi marinari cu mantale stăteau la a doua cârmă, în spatele lui Mazucca; pe mare, controlul anevoios al cârmei putea cu uşurinţă scăpa din mâna unui singur om. Feţele lor erau umbre întunecate sub glugi; nici ei nu aveau vreun cuvânt bun pentru Locke.

Vântul şuiera printre funiile şi vergile de deasupra; majoritatea pânzelor fuseseră bine strânse. Continuau să se îndrepte vag către sud-vest, împinşi doar de gabierele complet terţarolate. Erau atât de înclinaţi spre tribord, încât Mazucca şi ajutoarele sale nu puteau sta, pur şi simplu, lângă timonele lor. Marea învolburată le solicita permanent concentrarea, într-un efort epuizant de a ţine corabia în echilibru; şi marea continua să se dezlănţuie.

Un talaz de apă cenuşiu-verzuie se prăvăli peste degetele goale ale lui Locke şi acesta trase aer în plămâni; îşi abandonase cizmele, întrucât simţea mai bine solul cu picioarele descălţate. Locke privi cum apa, oaspete nedorit, dar insistent, mătură puntea, înainte de a se scurge prin găurile de drenaj şi de a se strecura pe la marginile pânzelor de furtună ce astupau grătarele trapelor. Într-adevăr, apa era caldă, însă aici, în inima întunecată a furtunii, cu vântul asemenea

unor cuţite în aer, imaginaţia sa o făcea să pară rece.

— Dom' căpitan Ravelle!

Jabril se apropia, de-a lungul parapetului babord, ţinând o lampă de furtună în mâna neagră ca noaptea.

— Poate că ar fi fost bine să coborâm afurisiţii ăia de arbori zburători încă de-acum câteva ore, strigă el.

De când se sculase Locke în acea dimineaţă, Jabril îi servise de cel puţin şase ori dojeni şi aluzii, fără să fi fost întrebat. Locke privi în sus, către vârfurile trinchetului şi al catargului principal, aproape pierdute în negura învolburată de deasupra.

— M-am gândit la asta, Jabril, dar nu mi s-a părut necesar.

Din câte citise Locke pe undeva, chiar şi fără ca pânzele să fluture pe vergile lor, pe timp de furtună, vânturile cumplite puteau transforma arborii zburători în pârghii nedorite sau chiar puteau fi pierduţi peste bord, când vasul sălta şi se înălţa. Fusese prea ocupat ca să se gândească să le coboare.

— O să pară al naibii de necesar dacă vor cădea şi vor târî după ele şi alte părţi din greement!

— Poate că o să pun să le coboare, în ceva timp, Jabril, dacă voi considera de cuviinţă.

— Dacă vei considera de cuviinţă? Jabril îl privi cu gura căscată. Ţi-ai pierdut minţile, Ravelle? Trebuia deja să-i coborâm acum câteva ore; acum e nevoie disperată de oameni prin alte părţi, iar afurisita de vreme s-a stârnit! Am putea să încercăm să le coborâm doar dacă vasul e în pericol… însă, blestemat să fiu, s-ar putea să fie în pericol, cât de curând! N-ai mai fost niciodată atât de departe în larg, pe Marea de Bronz, dom' căpitan?

— Da, bineînţeles c-am fost. Locke transpira sub manta. Dacă ar fi ştiut cât de priceput era Jabril la navigat, poate că i-ar fi lăsat în seamă aceste detalii, însă acum era prea târziu, iar o parte din incompetenţa sa fusese dată în vileag. Iartă-mă, Jabril! Caldris mi-era prieten bun. Pierderea lui m-a răvăşit un pic!

— Nu zău! Aşa cum pierderea afurisitei ăsteia de corăbii ne-ar putea răvăşi un pic mai mult pe toţi, domnule. Jabril se întoarse, ca să-şi continue drumul de-a lungul parapetului babord, apoi, după câteva secunde, se răsuci din nou către Locke. Dumneata şi cu mine ştim amândoi al naibii de bine că nu-i nici o afurisită de pisică la bord, Ravelle!

Locke lăsă capul în jos şi se agăţă de artimon. Era prea mult să spere că Mazucca şi ajutoarele care se aflau în spatele lui nu auziseră asta. Dar, bineînţeles, când privi către ei, aceştia nu ziseră şi nu arătară nimic, privind foarte atenţi furtuna din faţa lor, de parcă şi-ar fi propus să-l ignore cu totul.

2

Pe punţile inferioare era un coşmar. Pe prima punte, cel puţin, te puteai orienta după catarge şi după marea zbuciumată, dar aici jos, în mirosul învăluitor de sudoare, urină şi vomă, înşişi pereţii zgâlţâiţi păreau că se înclină şi se clatină după toanele lor duşmănoase.

Şuvoaie de apă cădeau prin tambuchiuri şi grătare, în ciuda precauţiilor luate de echipaj. Mugetul înăbuşit al vântului răsuna pe puntea principală şi zăngănitul pompelor urca dinspre puntea inferioară de dedesubt.

Aceste pompe erau mecanisme verrare de foarte bună calitate, în stare să scoată apa şi să o arunce peste bord destul de repede, însă, cu valuri ca acestea, era nevoie de schimburi de câte opt oameni, iar munca era istovitoare. Chiar şi un echipaj perfect sănătos ar fi considerat-o o îndeletnicire împovărătoare; pentru băieţi, era ghinion pur faptul că prea puţini dintre ei ieşiseră din închisoare cât de cât întregi.

— Apa urcă, dom' căpitan, spuse un marinar, pe care Locke nu-l putu recunoaşte în bezna aproape totală. Capul acestuia se iţi prin tambuchiul punţii inferioare. Trei picioare în puţ. Aspel zice că trebuie să fie vreo cusătură crăpată pe undeva; zice ca are nevoie de oameni pentru o echipă de reparaţii.

Aspel era aşa-numitul dulgher al corabiei.

— Îi va avea, spuse Locke, deşi habar n-avea de unde să-i scoată.

Zece aveau sarcini importante pe punte, opt la pompe… şi ăştia, foarte aproape de schimbul de tură. Şase sau şapte încă prea slăbiţi să servească la altceva decât ca simplu balast. O echipă în cala punţii inferioare, cu Jean, fixând din nou poloboacele cu mâncare şi apă, după ce trei dintre ele se desfăcuseră şi se spărseseră. Opt încercând să doarmă pe puntea principală, câţiva paşi mai încolo, după ce fuseseră în picioare toată noaptea. Doi cu oasele rupte, încercând să-şi amorţească durerea cu ajutorul unei porţii de vin neautorizate. Schema rudimentară a carturilor lor fusese dată peste cap de furtună şi Locke făcu eforturi să-şi ţină sub control un junghi ascuţit de panică.

— Adu-l pe jupân Valora de pe puntea inferioară, spuse el, într-un sfârşit. Spune-i că el şi oamenii lui se pot ocupa de provizii după ce-i dau o mână de ajutor lui Aspel.

— 'nţeles, domnule!

— Căpitane Ravelle!

Alt strigăt se auzi de jos, în timp ce primul marinar dispăru, şi Locke se aplecă peste tambuchi să răspundă:

— Ce-i?

— Timpul nostru la afurisitele astea de pompe, domnule! Nu putem păstra blestematul ăsta de ritm la nesfârşit. Avem nevoie de pauză. Şi

de mâncare!

— Le veţi avea pe amândouă, spuse Locke, în numai zece minute.

Deşi, de unde, iarăşi, nu ştia; toate alternativele lui erau bolnave, rănite, epuizate sau prinse cu alte treburi. Se răsuci, ca să se întoarcă pe punte. Putea schimba între ei cartul de pe punte cu oamenii de la pompe; chestie care nu va bucura nici unul dintre grupuri, însă care ar putea ţine corabia în afara unui dezastru total pentru încă vreo câteva ore preţioase.

3

— Cum adică, nu ai întors clepsidrele?

— Căpitane Ravelle, domnule, să-mi fie-a naibii cu iertare, dar n-am avut timp să întoarcem clepsidrele, nici să mai avem grijă de jurnal de… la naiba, cred că nici nu pot să spun de când. De ceva vreme deja.

Mazucca Chelul şi ajutorul său păreau că se agaţă de timonă ca să-şi salveze pielea mai degrabă decât ca să cârmească vasul. Două echipe de câte doi erau la timone; aerul era o isterie… vântul mugea şi ploaia şfichiuia. Valurile, cu creste de douăzeci de picioare şi mai bine, se izbeau în prora, iar şi iar, înspumând puntea şi scurgându-se peste gleznele lui Locke. Într-un sfârşit, fuseseră siliţi să abandoneze direcţia spre sud şi acum erau întorşi complet spre vest, în faţa vântului, împinşi doar de o singură trincă de furtună. Mânară astfel, iar şi iar, printre valurile înalte cât o casă.

Locke prinse cu coada ochiului o străfulgerare galbenă, fâlfâitoare… un felinar de furtună fu luat de vânt şi dispăru peste bord; curând, el va stârni curiozitatea peştilor din adâncuri.

Locke se săltă peste habitaclu şi răsfoi paginile jilave ale jurnalului comandantului; ultima înregistrare era:

3h după-amiaza 7 Festal 78 Morgante s/sv 8 noduri
fie ca Iono să cruţe aceste suflete

Locke nu-şi putea aminti când simţise ultima oară că ar fi ora trei după-amiaza. Furtuna întunecase miezul amiezii, era beznă ca în gâtlejul unui rechin, iar pocniturile fulgerelor iluminau nefiresc ceea ce ar fi putut fi o oră târzie de seară. Ştiau tot atât de puţin ce oră era, pe cât ştiau unde se află.

— Cel puţin ştim că suntem undeva pe Marea de Bronz, ţipă el peste toată gălăgia. O să scăpăm în curând de mizeria asta şi atunci o să facem măsurători, să ne stabilim latitudinea.

Numai de-ar fi fost atât de simplu de făcut pe cât era de spus! Frica şi epuizarea îi ameţiseră simţurile lui Locke; universul era cenuşiu şi se învârtea în toate direcţiile, iar el îşi vomitase ultima cină rece pe

undeva pe lângă parapet… zeii mai ştiau când. Cu ore în urmă, probabil. Dacă Magii-Juruiţi ar fi apărut pe punte în acea clipă şi s-ar fi oferit să folosească magia pentru a scoate corabia la liman, Locke ar fi fost în stare să le sărute şi picioarele.

Deodată, se auzi un zgomot înfiorător deasupra; un pocnet exploziv, urmat de şuieratul tremurător al unui odgon rupt biciuind aerul. Câteva secunde mai târziu, se auzi un trosnet şi mai puternic, apoi un *plici-plici-plici,* asemenea unei cravaşe muşcând din carne.

— Atenţie deasupra! urlă Jabril de undeva, din faţă; izbitura unui alt val zgâlţâi corabia şi pe Locke în acelaşi timp. Această pierdere a echilibrului îi salvă viaţa lui Locke. O umbră se abătu peste umărul său stâng, în timp ce el alunecă pe puntea udă, scuipând apă. Urmară un trosc, ţipete şi o întunecime neaşteptată, pe când „ceva" neted şi moale îl învălui.

Vela! Locke împinse pânza la o parte, încercând să iasă de sub ea. Nişte mâini puternice îl apucară de braţe şi îl săltară în picioare. Era Jean, care se ţinea strâns de parapetul tribord al dunetei.

În cădere, Locke alunecase câteva picioare spre dreapta. Bolborosind mulţumiri, se întoarse să vadă exact lucrul de care se temea.

Arboretul zburătorului mare se rupsese. Cablurile care-l fixau fuseseră rupte de vreo pală de vânt sau de freamătul corabiei. Se prăbuşise în faţă, desfăcând şi târând, în cădere, vela de pe vergile ei, înainte ca un morman de greement încâlcit să-l tragă din nou înapoi, ca pe un pendul suspendat deasupra punţii. Vela acoperise timonele, iar cei patru oameni care le mânuiseră mai devreme nu erau de văzut pe nicăieri. Locke şi Jean se repeziră în acelaşi timp, croindu-şi drum peste pânza udă şi printre frânghiile rupte, în timp ce, în jurul lor, ploua cu bucăţele de resturi. Locke simţea deja corabia mişcându-se sub ei într-un mod nesănătos. Trebuia numaidecât pusă mâna pe timone şi îndreptată cârma.

— Tot echipajul! strigă Locke, cu toată convingerea de care dispunea.

— Toată lumea pe punte! Toată lumea, să salvăm corabia!

Proptindu-se în arborele mare, Jean se împinse în verga arboretului căzut, lăsând să-i scape un urlet de epuizare totală. Lemn şi pânză se mişcară, apoi se prăbuşiră pe punte. O parte din cavilele celor două timone fuseseră făcute bucăţele, dar timonele în sine erau considerabil intacte. În spatele lor, Locke îl putu vedea acum pe Mazucca Chelul ridicându-se încet pe picioare; alt om era întins pe punte, cu creştetul sfărâmat.

— Apucaţi timona, urlă Locke, privind în jur după ajutor. Apucaţi afurisita de timonă!

Se trezi cu Jabril lipit de el.

— Căpitane, îi urlă Jabril drept în nas, o să cădem în valuri!

„A, bun, gândi Locke, cel puţin acum ştiu ce înseamnă asta.” Îl îmbrânci pe Jabril către timone şi o înşfăcă pe cea de lângă Jean.

— Cârma la babord, tuşi Locke, sigur măcar de atâta lucru.

Gemând de încordare, el şi Jean se chinuiră să îndrepte timona în direcţia cea bună. *Mesagerul Roşu* aluneca înclinat, cu bordul sub vânt, în jgheabul dintre valuri; în câteva clipe, corabia va fi cu flancul spre valuri şi totul va fi pierdut. Un val întunecat, de o forţă neobişnuită, năvăli peste copastia tribordului, acoperindu-i pe toţi cu apă, ca o anticipare a eşecului ce-i aştepta.

Însă rezistenţa timonei slăbi când Jabril îşi făcu loc în spatele lor şi trase şi el; peste câteva secunde, i se alătură şi Mazucca şi, centimetru după centimetru, Locke simţi cum pupa corabiei reveni către babord, până când prova ei începu iar să despice valurile. Îşi făcură timp să contemple dezastrul pe care-l produsese în greement catargul răsturnat.

Oamenii ţâşneau prin tambuchiurile punţii, forme neomeneşti în lumina dănţuitoare a felinarelor de furtună. Un fulger sfâşie întunericul de deasupra lor. Ordine erau date de către Locke şi Jean, şi Jabril, fără ca vreunuia să-i pese cine era cel mai mare în funcţie. Minutele păreau ore, iar orele – zile. Se zbătură din răsputeri, într-o eternitate de haos cenuşiu, îngheţaţi, epuizaţi şi înfricoşaţi, între vânturile care şuierau deasupra şi apele care bubuiau dedesubt.

4

— Căpitane, trei picioare de apă în puţ, şi continuă să crească.

Aspel dădu raportul cu un bandaj încropit în jurul capului… o mânecă de la cămaşa cuiva, smulsă fără menajamente din veşmântul original.

— Foarte bine, spuse Locke, ţinându-se de arborele mare, aşa cum făcuse Caldris cu câteva zile înainte. Fiecare încheietură şi muşchi din corpul lui Locke protestau; se simţea ca o păpuşă de cârpă umplută cu sticlă spartă şi mai era şi ud leoarcă. Dar nu era cu nimic diferit de ceilalţi supravieţuitori de pe *Mesagerul Roşu*. Cum spusese Lanţuri odată, faptul că simţi cum ai vrea cu disperare să mori e însăşi dovada că mai ai ceva până s-ajungi acolo. Furtuna de sfârşit de vară se transformase într-o fâşie întunecată care dispărea încet pe orizontul din nord-vest; îi scuipase afară câteva ore mai devreme. Aici valurile erau de doi metri şi cerul era încă gri-cenuşiu, dar, după furtună, asta era un paradis. Lumina sinistră care răzbea de sus era destul de puternică pentru ca Locke să-şi dea seama că, de bine, de rău, era încă zi.

Cercetă cu privirea talmeş-balmeşul de pe punte; coarde de salvare şi resturi de greement erau încâlcite peste tot. Bucăţi de velă fâlfâiau

în vânt şi marinarii se împiedicau în palanul şi muflele căzute, înjurând în timp ce treceau mai departe. Erau un echipaj de fantome, cu priviri rătăcite şi stângaci, din pricina oboselii. La teugă, Jean făcea eforturi să prepare prima lor masă caldă după o pauză ce părea o eternitate.

— La naiba! mormăi Locke. Scăpaseră, dar nu fără să plătească: trei căzuţi peste bord, patru răniţi grav, doi morţi, cu Caldris. Mirlon, bucătarul, se afla la timonă în clipa în care arboretul zburătorului mare se prăbuşise peste el, asemenea unei suliţe divine, şi îi sfărâmase ţeasta.

— Nu, căpitane, spuse Jabril din spatele lui. Nu dacă le facem orânduielile.

— Ce? Locke se răsuci, buimac… Brusc, îşi aminti: Ah, da, bineînţeles.

— Cei căzuţi, căpitane, spuse Jabril, pronunţând de parcă ar fi vorbit unui copil. Cei căzuţi ne vor bântui punţile şi nu se vor odihni în pace până ce nu le facem rânduielile cum se cuvine.

— Da, zise Locke. Hai s-o facem.

Caldris şi Mirlon erau întinşi lângă tambuchiul de trecere de la babord, înfăşuraţi în pânze. Nişte pachete şterse la culoare, legate cu frânghii gudronate, aşteptându-şi expedierea finală. Locke şi Jabril îngenuncheară lângă ei.

— Spune cuvintele, Ravelle, şopti Jabril. Măcar atât poţi face pentru ei. Să le trimiţi sufletele jos, la Tatăl Aducător-de-furtuni, şi să le dai pacea.

Locke privi ţintă cele două cadavre înfăşurate şi o nouă durere îi împunse inima. Aproape doborât de oboseală şi ruşine, îşi luă capul în mâini şi reflectă rapid.

Prin tradiţie, căpitanii corăbiilor puteau fi numiţi preoţi mireni ai lui Iono, cu un minimum de învăţătură la orice templu al Părintelui Apelor care Înşfacă. Astfel, pe mare, ei puteau să spună rugăciuni, să încheie căsătorii şi chiar să dea ultima binecuvântare. Locke ştia câte ceva despre ritualul intern al Templului lui Iono, însă nu fusese târnosit în serviciul lui Iono. El era preot al Paznicului Strâmb, iar aici, pe mare, la mii de mile în interiorul tărâmului lui Iono, pe o corabie deja blestemată pentru că poruncile Lui fuseseră nesocotite… Locke nu vedea nici o cale pentru a le da acestor oameni pacea lui Iono, fie ea în cer sau în iad. Din respect pentru sufletele lor, va trebui să invoce singura autoritate pe lângă care avea vreo influenţă.

— Paznicule Strâmb, Cel de-al Treisprezecelea Făr' de Nume, slujitorul tău te cheamă. Aşterne-ţi privirea peste trecerea acestui om, Caldris bal Comar, slujitor al lui Iono, ce-a jurat să fure mărfuri sub steag roşu, având, astfel, un colţ în împărăţia ta…

— Ce *faci?* şuieră Jabril, apucându-l pe Locke de braţ.

Locke îl dădu la o parte.

— Singurul lucru pe care-l pot face, spuse Locke. Singura binecuvântare adevărată pe care le-o pot da acestor oameni, pricepi? Şi, la naiba, să nu mă mai întrerupi! Se aplecă din nou, atingând corpul înfăşurat al lui Caldris. Îl dăm pe acest om, trup şi spirit, regatului fratelui tău Iono, puternicul stăpân al mării. Locke socoti că puţină linguşire nu strica niciodată, în situaţii ca astea. Ajută-l. Poartă-i sufletul către Ea, cea care ne judecă pe toţi. Ne rugăm pentru aceasta, cu inimile pline de speranţă.

Locke îi făcu semn lui Jabril să-l ajute. Bărbatul cel voinic rămase tăcut ca un peşte, în timp ce ridicară împreună corpul lui Caldris şi îl aruncară peste bord. Înainte măcar să audă pleoscăitul, Locke se întoarse la celălalt pachet învelit în pânză.

— Paznicule Strâmb, Protector al Hoţilor, slujitorul tău te cheamă. Aşterne-ţi privirea peste trecerea acestui om, Mirlon, slujitor al lui Iono, care-a jurat să fure mărfuri sub steag roşu, având, astfel, un colţ în împărăţia ta…

5

Revolta începu în dimineaţa următoare, în timp ce Locke dormea buştean în hamacul său, purtând încă hainele ude care îl însoţiseră prin furtună.

Fu însă trezit de zgomotul făcut de cineva care trântise uşa şi trăsese zăvorul. Cu ochii împăienjeniţi şi cu respiraţia tăiată de zăpăceală, aproape căzu din hamac şi trebui să-şi folosească cuţitul ca să se ridice, nesigur, în picioare.

— Înarmează-te, spuse Jean, depărtându-se de uşă, cu ambele securi în mână. Avem o problemă.

Informaţia îl trezi cu totul şi destul de brusc pe Locke. Îşi prinse în grabă centura sabiei, observând cu satisfacţie că obloanele grele ale ferestrelor de la pupa erau încă trase. Lumina se strecura înăuntru pe la margini; era deja ziuă? Pe zei, dormise întreaga noapte într-o clipită, şi fără vise.

— Sunt unii acolo care, ăăă, nu sunt prea mulţumiţi de mine, nu-i aşa?

— Nici unul dintre ei nu e mulţumit de noi.

— Cred că sunt mai degrabă furioşi pe mine decât pe tine. Cred că tu încă ai mai avea şanse să devii unul de-al lor; mie-mi vor capul, iar tu poţi spune că te-am păcălit şi pe tine, cum i-am păcălit pe ei. Scoate-mă, la ei. Încă ai mai putea duce planul la bun sfârşit şi să obţii antidotul de la Stragos.

— Eşti *nebun?*

Jean îi aruncă o căutătură cruntă lui Locke, dar nu se dădu din uşă.

— Eşti un tip ciudat, frăţioare. Tulburat, Locke privi lung spada sa

de ofiţer de marină verrar; în mâinile sale, aceasta nu va fi nimic altceva decât ce era în acest moment, băgată în teaca sa… un obiect de colecţie. *Mai întâi,* ai vrut să te pedepseşti pentru o vină care nu era a ta, iar acum nu mă laşi să te scot dintr-o încurcătură în care-am intrat numai din cauza mea.

— Cine naiba te crezi, să-mi dai mie lecţii, Locke? Mai întâi, insişti să rămân, în ciuda belelelor în care te bag, iar acum îmi ceri să te trădez, ca să ies eu bine? Du-te naibii! Eşti nebun de legat, e ca şi cum cineva a turnat în tine zece halbe de nebunie, când tu n-ai minte decât de-o halbă.

— Asta e valabil pentru amândoi, Jean. Locke zâmbi fără voie; era ceva revigorant în faptul de a se întoarce la un soi de pericol familiar, după răutatea indiferentă a furtunii. Deşi tu eşti mai degrabă o carafă decât o halbă. Ştiam că n-o să accepţi.

— Al naibii de bine zis.

— Îţi spun, mi-ar fi plăcut să-i vedem faţa lui Stragos, când i-am fi făcut orice aveam de gând să-i facem, spuse Locke. Şi mi-ar fi plăcut să ştiu cum e, când ar fi venit momentul.

— Păi, zise Jean, dacă tot e să ne punem dorinţe, eu aş fi vrut să am un milion de solari şi un papagal care vorbeşte Therina Tronului. Dar nu o să le am, dacă mă înţelegi…

— Poate este deja destul faptul că asta îi dă peste cap lui Stragos micul lui plan desăvârşit.

— Ei, Locke. Jean oftă şi vocea i se îmblânzi: Poate că vor vrea să vorbim mai întâi. Şi dacă vor vrea să vorbească cu tine, cu mintea pe care o ai, s-ar putea să mai avem o şansă.

— Fără îndoială, eşti singurul om de pe corabia asta care încă mai are încredere în ceva din ceea ce fac, suspină Locke.

— *Ravelle!*

Strigătul venea de pe scara tambuchiului.

— N-ai omorât încă pe nici unul dintre ei, nu, Jean?

— Nu, nu încă.

— *Ravelle! Ştiu că eşti înăuntru şi ştiu că mă auzi!*

Locke păşi către uşa cabinei şi răspunse:

— Eşti nemaipomenit de inteligent, Jabril! Câtă precizie, mi-ai luat urma până la cabina în care am dormit profund şi neîntors toată noaptea. Cine ţi-a vândut pontul?

— Avem toate arbaletele, Ravelle!

— Ah, la naiba! făcu Locke. Aţi deschis magaziile de arme, deci. Speram că am putea avea una dintre revoltele alea vesele, cu dans, sau poate o revoltă în care să se lase cu cântece şi jocuri de cărţi, ştii?

— Suntem treizeci şi doi care încă ne mai putem mişca, Ravelle! Voi doi acolo, înăuntru, fără mâncare, fără apă… corabia e a noastră. Cât timp vă închipuiţi c-o să rămâneţi acolo?

— E plăcut aici, răcni Locke. Avem un hamac, o masă, vedere frumoasă la pupa… o uşă mare între noi şi voi, ceilalţi…

— O uşă pe care-o putem sparge în orice moment, şi ştii asta. Jabril îşi coborî vocea; un scârţâit venit de pe scara tambuchiului îi dădu de înţeles lui Locke că acesta venise chiar lângă uşă. Eşti bun de gură, Ravelle, dar vorbăria nu face doi bani împotriva a zece arbalete şi douăzeci de săbii.

— Nu sunt singur aici, Jabril.

— Da. Şi, crede-mă, nici unul dintre noi nu ar vrea să dea piept cu jupân Valora; nu când e vorba de un patru-la-unu. Dar avantajul nostru e mai mare de-atât. Cum am zis, am pus mâna pe toate arbaletele. Dacă vă împotriviţi să ieşiţi, o să facem ceea ce-i nevoie ca să vă scoatem.

Locke îşi muşcă interiorul obrazului, cugetând.

— Mi-ai jurat credinţă, Jabril. Credinţă faţă de căpitanul tău! După ce v-am redat viaţa.

— Toţi am jurat credinţă, şi am vorbit serios, însă tu nu eşti ce-ai spus că eşti. Nu eşti ofiţer de marină. Caldris, el era cu adevărat aşa ceva, zeii să-l odihnească, însă tu nu ştiu ce naiba eşti. Ne-ai amăgit, aşa că jurământul nu mai e valabil.

— Înţeleg. Locke cumpăni un moment, îşi pocni degetele, apoi continuă: Deci v-aţi fi respectat jurământul dacă eu eram… ăăă, ce-am pretins că sunt?

— Da, Ravelle. La naiba că l-am fi respectat.

— Te cred, spuse Locke. Cred că nu ţi-ai fi încălcat jurământul, Jabril. Aşa că am o propunere. Jerome şi cu mine vrem să ieşim paşnic din cabină. Vom veni sus, pe punte, şi vom discuta. Vom fi încântaţi să vă auzim doleanţele, până la cea din urmă. Şi vom rămâne cu mâinile goale, dacă juri că ne garantezi măcar asta. Că ajungem teferi pe punte şi că vom avea o discuţie sinceră. De ambele părţi.

— N-o să fie nici o „ascultare de doleanţe”, Ravelle. O să fim noi care o să vă spunem vouă cum se vor petrece lucrurile.

— Cum doreşti, spuse Locke. Zi-i cum vrei. Jură-mi că ajungem teferi pe punte şi o facem. Ieşim chiar acum.

Preţ de câteva secunde, Locke ciuli urechea, să audă ceva de pe scara tambuchiului. În sfârşit, Jabril vorbi.

— Ieşiţi cu mâinile goale, spuse el, şi nu faceţi nici o mişcare nelalocul ei, mai ales Valora. Faceţi aşa şi jur în faţa zeilor că veţi ajunge teferi pe punte. Apoi vom discuta.

— Ei bine, şopti Jean, ai obţinut măcar asta.

— Da. Poate că nu e decât o şansă de a muri la soare, în loc să murim în semiîntuneric. Se gândi să-şi schimbe hainele ude înainte de a urca pe punte, apoi îşi scutură capul. La naiba! Jabril!

— Da?

— Deschidem uşa.

6

Lumea de deasupra punţii era un amestec de albastru intens şi soare strălucitor; o lume pe care Locke aproape o uitase în ultimele zile. Se minună la vederea ei, în ciuda faptului că Jabril îi conducea către centrul punţii superioare sub privirile a treizeci de oameni cu săbiile trase şi cu săgeţile încordate. Şuviţe albe se înspumau pe mare către orizont, dar în jurul *Mesagerului Roşu* valurile unduiau domol, iar briza era ca un sărut cald de bun venit pe pielea lui Locke.

— Fir-aş al naibii, şopti el. Ne-am întors din nou în miezul verii.

— E la mintea cocoşului că am fost aruncaţi de furtună spre sud, zise Jean. Probabil, am trecut de Divizorul Principal. Latitudine zero.

Corabia părea scena unui măcel; Locke zări peste tot improvizaţii şi reparaţii incomplete. Mazucca stătea calm la timonă, singurul om neînarmat de pe punte. Vasul mergea cu viteza minimă, purtat doar de vela mare. Greementul arborelui mare avea nevoie de reparaţii serioase, înainte de a mai putea purta orice fel de velă; catargul căzut nu se vedea nicăieri.

Locke şi Jean stăteau în faţa arborelui mare, aşteptând. De pe teugă, oamenii priveau în jos către ei, din spatele arbaletelor lor. Din fericire, nici unul dintre ei nu-şi încordase arcul… toţi păreau nervoşi şi Locke nu avea încredere nici în discernământul, nici în reflexele lor. Jabril se sprijini de barca vasului şi îl arătă pe Locke.

— La naiba, Ravelle, ne-ai minţit!

Marinarii strigară şi râseră batjocoritor, agitându-şi armele şi urlând insulte. Locke îşi ridică mâna, ca să vorbească, însă Jabril îl opri.

— Ai spus-o chiar tu, acolo jos. Te-am făcut s-o recunoşti, aşa că spune-o din nou, să audă toată lumea. *Nu eşti ofiţer de marină.*

— E adevărat, zise Locke. Nu sunt ofiţer de marină. Asta ar trebui deja să fie limpede pentru toată lumea.

— Ce naiba eşti, atunci? Jabril şi oamenii păreau sincer derutaţi. Aveai o uniformă verrară. Ai pătruns şi ai ieşit din Stânca Vântoasă. Arhontele a capturat corabia asta şi tu ai luat-o înapoi. Care naiba e schema?

Locke înţelese că un răspuns nesatisfăcător la această întrebare ar fi avut consecinţe neplăcute; toate lucrurile astea se adunaseră într-un mister prea mare ca să poată fi ignorat. Îşi scărpină bărbia, apoi îşi ridică mâinile.

— Bine, uite ce e. Doar *o parte* din ce v-am spus a fost minciună. Eu, ăă, chiar *am fost* ofiţer în serviciul arhontelui, doar că nu ofiţer *de marină.* Am fost unul dintre ofiţerii lui de informaţii.

— Informaţii? zbieră Aspel, care ţinea o arbaletă, sus, pe teugă. Ce, adică, vrei să spui spioni şi chestii din astea?

— Exact, spuse Locke. Spioni. Şi chestii din astea. Îl urăsc pe arhonte. Mă săturasem să fiu în slujba lui. M-am gândit… m-am gândit că, având un echipaj şi un vas, am o cale sigură de a o şterge şi de a-i face inimă rea, în acelaşi timp. Caldris a venit cu noi ca să facă treaba adevărată, în timp ce eu învăţam.

— Da, spuse Jabril. Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa. Nu numai că ne-ai minţit cu privire la cine eşti. Le întoarse spatele lui Locke şi Jean, ca să se adreseze echipajului: Ne-a dus pe mare fără nici o femeie la bord!

Priviri posomorâte, huiduieli, gesturi necuviincioase şi nu puţine semne superstiţioase, de protecţie împotriva nenorocirilor. Marinarilor nu le plăcea să li se amintească subiectul.

— Staţi aşa, strigă Locke, am vrut să aduc femei cu noi; am avut patru pe lista mea. Nu le-aţi văzut la Stânca Vântoasă? Ceilalţi prizonieri? Au făcut toate febră. A trebuit să fie duse înapoi pe uscat, nu pricepeţi?

— Dacă ai făcut asta, strigă Jabril, poate că te-ai gândit, la început, dar ce-ai făcut ca să rezolvi problema, după ce ele s-au îmbolnăvit?

— Arhontele s-a ocupat de afurisiţii de prizonieri, nu eu, zise Locke. A trebuit să acţionez cu ce mi-a rămas. *Voi* mi-aţi rămas!

— Aşa, spuse Jabril, şi dup-aia ne-ai adus pe mare şi fără nici măcar *o singură pisică!*

— Caldris mi-a spus să iau câteva, zise Locke. Iertaţi-mă, dar… am spus doar că nu sunt marinar, nu? Am fost ocupat să mă furişez afară din Tal Verrar şi le-am lăsat acasă. Nu mi-am dat seama!

— Chiar aşa! făcu Jabril. N-aveai nici o treabă aici, dacă nu cunoşteai afurisitele de reguli! Din pricina ta, corabia asta e blestemată! Avem noroc că mai suntem în viaţă, ăştia care am rămas. Cinci oameni au plătit pentru ceea ce a fost, de fapt, păcatul tău! Faptul că n-ai ştiut îndatoririle pe care le ai faţă de Iono, Părintele-furtunii, cei care îi străbat apele!

— Părintele Apelor care Înşfacă să ne păzească! spuse alt marinar.

— Tu ai adus nenorocirea pe capul nostru, continuă Jabril. Ţi-ai recunoscut minciunile şi ignoranţa. Eu zic că vasul ăsta nu va fi purificat până ce nu vă dăm afară de pe el! Care-i părerea celorlalţi?

Se stârni un cor gălăgios, instantaneu şi unanim de încuviinţare; marinarii îşi scuturară armele către Locke şi Jean, ovaţionând.

— Asta e, spuse Jabril. Aruncaţi-vă armele pe punte.

— Stai aşa, zise Locke. Ai spus că vom discuta, iar eu nu am terminat!

— V-am adus teferi până pe punte şi am vorbit. Discuţia s-a terminat, jurământul a fost îndeplinit. Jabril îşi încrucişă braţele. Daţi drumul la arme!

— Hei…

— Arcaşi! strigă Jabril.

Oamenii de pe teugă ţintiră.

— Şi ce variantă avem? răcni furios Locke. Ne dezarmăm ca să *ce?*

— Păstraţi-vă armele şi vă veţi lăsa sângele pe puntea asta, spuse Jabril. Sau aruncaţi armele şi înotaţi cât de departe puteţi. Fie ca Iono să vă judece.

— Repede şi dureros sau încet şi dureros. Bine. Locke îşi desfăcu centura sabiei şi o lăsă să cadă pe punte. Jupân Valora n-are nimic de-a face cu prostiile mele. L-am tras după mine în toată chestia asta, ca şi pe voi!

— Ei, stai puţin aşa… făcu Jean, în timp ce aşeză, plin de respect, Surorile Nărăvaşe la picioarele sale.

— Ce spui, Valora? Jabril privi în jur, după obiecţii, şi nu întâlni nici una. Ravelle e mincinosul. Ravelle acceptă că vina îi aparţine; îl îndepărtăm şi blestemul va fi, prin urmare, ridicat. Tu eşti binevenit să rămâi.

— Dacă el înoată, înot şi eu, mârâi Jean.

— Valorează atât de mult pentru tine?

— La naiba, nu trebuie să mă explic.

— Aşa să fie. Respect asta, spuse Jabril. E timpul să plecaţi.

— Nu, răcni Locke, în timp ce câţiva marinari avansară, cu săbiile ridicate. Nu! Întâi, trebuie să mai zic un lucru.

— Ai spus ce-aveai de spus. Părintele furtunilor să judece ce e de judecat.

— Când v-am găsit, zise Locke, eraţi într-o temniţă. Sub o nenorocită de *stâncă.* Eraţi încuiaţi sub fier şi piatră! Numai buni să muriţi sau să trageţi la rame pentru distracţia arhontelui. Eraţi morţi şi putreziţi, până la cel mai mizerabil dintre voi!

— Am auzit asta deja, zise Jabril.

— Poate că nu sunt un ofiţer de marină, spuse Locke. Poate că merit asta; poate că aveţi dreptate să-l pedepsiţi pe cel care v-a adus nenorocirea asta. Dar sunt, de asemenea, cel care v-a eliberat. *Sunt cel care v-a redat viaţa, oricare ar fi ea.* Scuipaţi pe darul ăsta, în faţa zeilor, dacă mi-aţi face asta!

— Adică, zici că preferi săgeţile? zise Aspel, şi oamenii din jurul său râseră.

— Nu, spuse Jabril, ridicându-şi mâinile. Nu. Are sens. Asta nu-i o corabie blagoslovită, în ochii zeilor, asta-i al naibii de sigur. Norocul nostru e şi-aşa subţire, chiar şi după ce scăpăm de el. Ar trebui să moară pentru nelegiuirile sale; pentru minciunile şi neştiinţa lui şi pentru cei doi oameni care nu vor mai vedea uscatul vreodată. Dar el ne-a eliberat. Jabril privi în jur şi îşi muşcă buza, înainte de a continua. Îi *suntem* datori pentru asta. Zic să le dăm barca.

— Avem nevoie de barca aia, răcni Mazucca.

— Sunt o mulţime de bărci în Portul Risipitorului, zise Streva. Poate că putem lua una ca pradă, pe drumul încolo.

— Da, asta şi pisici, strigă alt marinar.

— Barcă în larg, spuse Jabril. Fără mâncare, fără apă, zic eu. Pleacă aşa cum sunt acum. Fie ca Iono să-i ia cum şi când va voi el. Ce părere au ceilalţi?

Părerea celorlalţi fu o altă explozie de aprobare entuziastă. Chiar şi Mazucca se dădu bătut şi încuviinţă.

— Până la urmă, ne-am ales doar cu puţin mai mult înot, zise Locke.

— Ei bine, murmură Jean, cel puţin i-ai convins să ne dea măcar asta.

7

Barca vasului fu dezlegată, ridicată şi aruncată la apă peste bordul tribord, în apele de un albastru-închis ale Mării de Bronz.

— Le dăm vâsle, Jabril? Unuia dintre marinari i se dăduse sarcina de a scoate din barcă butoiul cu apă şi mâncarea, şi acesta scoase şi vâslele.

— Zic că nu, spuse Jabril. Iono îi va mişca, dacă voieşte asta. Îi lăsăm să plutească; aşa s-a stabilit.

Grupuri de marinari înarmaţi se aliniară la prova şi la pupa, pentru a-i mâna pe Locke şi pe Jean către portul de ieşire de la tribord. Jabril îi urma îndeaproape. Când ajunseră la margine, Locke văzu că barca fusese legată cu o funie înnodată, care le permitea să coboare.

— Ravelle, spuse Jabril încetişor. Chiar eşti adeptul Celui de-al Treisprezecelea? Chiar eşti unul dintre preoţii lui?

— Da, zise Locke. Era singura binecuvântare corectă pe care-o puteam da.

— Presupun că are noimă. Spioni, chestii din astea. Jabril strecură ceva rece sub tunica lui Locke, la spate, lăsând obiectul să alunece în partea de sus a pantalonilor acestuia. Locke recunoscu greutatea unuia dintre stiletele pe care le avusese la centură. Poate că Părintele furtunilor vă va lua repede, şopti Jabril, sau poate că vă va lăsa să plutiţi. Al naibii de mult timp. Până când vă veţi decide că vă e *destul*… înţelegi?

— Jabril, spuse Locke… mulţumesc. Aş fi vrut, ăă, să fi putut fi un căpitan mai bun.

— Aş fi vrut să fi putut fi un căpitan de orice fel. Acum sări peste afurisitul ăla de bord şi dispari.

***

Acum, deci, Locke şi Jean priveau, din bărcuţa care sălta uşor, cum *Mesagerul Roşu* şchiopăta către sud-vest prin vest, cu vela zdrenţuită, părăsindu-i în mijlocul lui nicăieri, sub un soare de amiază pentru care Locke ar fi dat zece mii de solari, numai să fi apărut cu o zi-două mai

devreme.

O sută de yarzi, două sute, trei… fosta lor corabie îşi croia încet drum prin marea presărată de valuri mici, având, iniţial, cel puţin jumătate din echipaj adunat la pupa, ca să privească. Însă, destul de repede, îşi pierdură interesul pentru bărbaţii ca şi morţi pe care-i lăsau în urmă. Destul de repede, se întoarseră la eforturile de a nu lăsa micuţul şi preţiosul lor univers de lemn să cedeze sub povara rănilor.

Locke se întrebă cine va moşteni cabina de la pupa, securile lui Jean, neobişnuitele lor ustensile şi cei cinci sute de solari ascunşi la fundul cufărului său personal… un amestec din ultimele lor fonduri şi finanţarea oferită de Stragos.

„Hoţii prosperă”, gândi el.

— Ei bine, splendid, zise el, întinzându-şi cât putu mai bine picioarele. El şi Jean stăteau faţă în faţă, pe băncile de vâslit opuse ale unei bărcuţe construite pentru şase persoane.

— O dată în plus, am pus la cale o genială scăpare dintr-un pericol iminent şi am luat ceva de valoare cu noi. Barca asta face probabil vreo doi solari.

— Sper doar că oricine pune mâna pe Surorile Nărăvaşe o să se înece, spuse Jean.

— Cu ce, cu securile?

— Nu, cu orice. Cu orice e la îndemână. Mai bine le aruncam pe fereastra cabinei decât să le las altcuiva. Pe zei!

— Ştii, când plecam, Jabril mi-a strecurat un stilet.

Jean păru să cântărească un moment implicaţiile acestui detaliu, apoi ridică din umeri.

— Când va trece pe lângă noi o barcă mai mică, măcar vom avea o armă la bord, ca s-o abordăm şi să o cucerim.

— Stai, ăă, confortabil, acolo în spate, în cabina de la pupa?

— Da, spuse Jean. Se dădu jos de pe bancă, se lăsă să alunece într-o parte şi se înghesui la pupa, cu spatele lipit de marginea bordului tribord. Puţin cam strâmt, dar ornamentele sunt luxoase.

— Asta-i bine, zise Locke, indicând mijlocul bărcii. Sper că nu o să fie şi mai înghesuit după ce voi instala grădina suspendată şi biblioteca, exact acolo.

— M-am gândit deja la asta. Jean îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Grădina suspendată poate fi instalată deasupra băii mele.

— Care poate servi şi de templu, zise Locke.

— Crezi că-i nevoie de asta?

— Cred, spuse Locke. Aş îndrăzni să spun că noi doi vom face al naibii de multe rugăciuni.

Plutiră în tăcere mai multe minute. Locke închise şi el ochii, inspiră adânc aerul înţepător şi ascultă murmurul slab al valurilor. Soarele apăsa, cald şi binevenit, pe creştetul lui, şi acest lucru, mai presus de

orice, îl cufunda într-o stare de semimoţăială. Căută în interiorul său vreun semn de frică şi găsi doar o amorţeală binecuvântată; părea că se destinsese cu totul, după această ultimă prăbuşire a tuturor planurilor sale.

Nimeni pe care să păcălească, nici un secret de păstrat, nici o sarcină pentru el sau Jean, în timp ce pluteau în derivă, pur şi simplu pluteau, aşteptând ca zeii să-şi facă simţită următoarea poftă.

***

După un timp, greu de spus cât trecuse, vocea lui Jean îl readuse în prezent şi clipi, când redeschise ochii, orbit de strălucirea soarelui în apă.

— Locke, zise Jean, care, în mod evident, spunea asta a doua oară, vas la orizont, trei grade la prora tribord!

— Ha-ha, Jean. Trebuie să fie *Mesagerul Roşu*, îndepărtându-se de noi pentru totdeauna. Sigur îţi aminteşti de el.

— Nu, făcu Jean, şi mai insistent. Un *nou* vas la orizont, trei grade la prora tribord!

Locke aruncă o privire peste umărul drept, mijind ochii. *Mesagerul Roşu* era încă vizibil clar, aflat acum la vreo trei sferturi de milă distanţă.

Şi acolo, în stânga fostei sale corăbii, greu de văzut din prima, pe suprafaţa lucioasă a mării contopite cu cerul… da, un pătrat de un alb prăfuit, abia punctând orizontul.

— Să fiu al naibii, zise Locke. Se pare că băieţii noştri vor avea prima lor şansă să prade pe cineva.

— Măcar de-ar fi avut amabilitatea să apară ieri!

— Aş pune pariu că aş fi dat-o în bară oricum. Însă… ţi-i poţi imagina pe bieţii ticăloşi, agăţându-şi prada, sărind peste parapet, cu săbiile în mână, şi zbierând: „Pisicile! Daţi-ne încoa’ toate blestemate voastre de pisici!”

Jean râse.

— Ce harababurǎ am declanşat! Măcar o să avem puţină distracţie. Va fi al naibii de greu, cu *Mesagerul* în halul ăsta. Poate că se vor întoarce după noi, să ne roage să dăm o mână de ajutor.

— Să te roage pe tine, poate, făcu Locke.

În timp ce Locke privea, trinca *Mesagerului* se ivi, un pătrat alb desfăşurat. Concentrându-se, putu vedea doar nişte siluete minuscule agitându-se încolo şi-ncoace pe punte şi pe greement. Fosta lui corabie îşi roti puţin prora spre babord, aducându-şi vântul în cartierul babord. „Şchioapătă ca un cal cu glezna ruptă, spuse Jean. Poftim, nu au curaj să ridice nici o velă pe arborele mare. Nu-i condamn. Jean cercetă scena preţ de alte câteva momente. Noul lor prieten vine prin nord-nord-vest, cred. Dacă flăcăii noştri se strecoară prin vest şi par suficient de inofensivi, poate… altfel, cealaltă corabie are destul loc să

fugă spre vest sau spre sud. Dacă este într-o stare cât de cât bună, *Mesagerul* nu o va prinde niciodată.”

— Jean… zise Locke, foarte încet, şovăind puţin să se încreadă în propria părere. Nu… nu cred că se gândesc în vreun fel la salvare. Priveşte, se îndreaptă direct către *Mesager*.

Următoarele câteva minute confirmară acest lucru. Într-adevăr, velele nou-venitului se dublară curând în volum şi Locke putu vedea puţin din carenă. Orice era, se îndrepta spre vest prin nord, numai bine să taie calea *Mesagerului Roşu*.

— Şi e rapidă, zise Jean, în mod clar fascinat. Uite-o cum vine! Îmi pun ficatul la bătaie că *Mesagerul* nu are nici măcar patru noduri, iar ea are de două ori pe-atât, poate chiar mai mult.

— Poate că nu dau un ban pe *Mesager,* zise Locke.

— Poate că au văzut că *Mesagerul* e lovit şi doar vor trece pe lângă el.

— Un „pupă-mă-n fund şi zi-mi pa-pa”, spuse Jean. Păcat!

Nou-sositul se mărea văzând cu ochii; contururile neclare deveniră o carenă întunecată, lucioasă, vele umflate, liniile subţiri ale catargelor.

— Două catarge, zise Jean. E un bric, cu o *mulţime* de vele.

Locke simţi o presiune bruscă; încercă să-şi înăbuşe emoţia, în timp ce *Mesagerul* abia se târa către sud-vest, iar nou-venitul micşora încontinuu distanţa dintre ei. Acum vasul necunoscut se afla cu bordul tribord către ei.

După cum spusese Jean, avea două catarge, un profil jos şi o carenă atât de neagră, încât scânteia.

Un punct întunecat apăru în aer, deasupra pupei. Se înălţă, se desfăcu şi se transformă într-un uriaş steag fâlfâitor… un stindard de un purpuriu intens, strălucitor precum sângele proaspăt.

— O, pe zei! ţipă Locke. La naiba, glumeşti probabil!

Nou-venitul mergea cu toată viteza, cu apa înspumată spumegându-i la prora, micşorând, cu fiecare secundă ce trecea, distanţa dintre el şi *Mesagerul Roşu*. Nişte forme joase, albe apărură din spatele lui… bărci ticsite cu punctele întunecate care erau marinarii. Noul vas se întoarse către bordul de sub vânt al *Mesagerului,* asemenea unei fiare înfometate care taie prăzii orice cale de scăpare; între timp, bărcile ei tăiau apa strălucitoare, pentru a-şi lansa atacul din direcţia vântului. Orice făceau Jabril şi echipajul său ca să evite capcana nu era suficient; cor după cor de ovaţii războinice răsunau peste apă şi, în curând, micile puncte negre se căţărau pe bordurile *Mesagerului.*

— Nu! Locke nici nu-şi dădu seama că sărise în picioare până ce Jean nu-l trase repede înapoi jos. Ah, ticăloşi ce sunteţi! Ticăloşi nenorociţi, mizerabili, furişaţi ce sunteţi! Nu-mi puteţi lua afurisita de corabie…

— Care a fost deja luată, spuse Jean.

— Am făcut o mie de mile ca să dau mâna cu voi, ţipă Locke, şi voi apăreţi la două *ore* după ce ne-au pus peste bord!

— Nici măcar o oră, zise Jean.

— Afurisiţi leneşi şi impotenţi şi tâmpiţi de *piraţi!*

— Hoţii prosperă, spuse Jean, muşcându-şi pumnii în timp ce pufni în râs.

Bătălia, dacă putu fi numită astfel, nu ţinu nici cinci minute. Cineva de pe dunetă întoarse *Mesagerul* direct spre vânt, terminându-i şi puţina viteză pe care o mai avea. Toate velele fură strânse şi, curând, el plutea în derivă, cu una dintre bărcile jefuitorului legată de bord. Altă barcă se întoarse în grabă la corabia-mamă. Aceasta, cu mişcări mult mai leneşe decât avusese când pusese gheara pe *Mesager*, întoarse şi începu să se îndrepte în direcţia lui Locke şi Jean… un monstru ameninţător, jucându-se cu viitoarea sa cină măruntă.

— Cred că asta ar putea fi una dintre situaţiile de genul „am nişte veşti bune şi nişte veşti rele”, spuse Jean, pocnindu-şi încheieturile degetelor. S-ar putea să trebuiască să ne pregătim să respingem atacanţii.

— Cu ce? Cu un stilet şi cu apropouri jignitoare privitoare la mamele lor?

Locke îşi încleştă pumnii; furia sa se transformase în excitare.

— Jean, dacă ajungem pe corabia aia şi ne facem loc în echipajul ei, suntem iar în cărţi, pe zei!

— Poate că doar vor să ne omoare şi să ia barca.

— Vom vedea, zise Locke. Vom vedea. Mai întâi, vom schimba amabilităţi. Vom avea ceva interacţiuni diplomatice.

Vasul pirat se apropie încet, în vreme ce soarele se scufundă în vest, iar culoarea cerului şi apei deopotrivă părură să prindă o nuanţă mai închisă. Avea, într-adevăr, carena neagră, din scoruş, şi, chiar şi la o scurtă privire, se vedea că e mai mare decât *Mesagerul Roşu*. Marinari erau îngrămădiţi pe vergi şi la parapet; Locke simţi un junghi de invidie la vederea unui echipaj atât de numeros şi de activ. Corabia spinteca maiestuos apa, apoi se puse cu bordul în vânt, în timp ce de pe dunetă se împărţeau ordine. Velele fură strânse cu mişcări precise şi rapide; încetini foarte mult, le blocă imaginea *Mesagerului Roşu* şi îşi arătă bordul babord la o distanţă de aproximativ douăzeci de yarzi.

— Hei, barca, strigă o femeie aflată lângă parapet.

Era mai degrabă scundă, putu vedea Locke… brunetă, parţial îmbrăcată cu armură şi sprijinită de cel puţin o duzină de marinari înarmaţi şi foarte curioşi. Sub privirile lor atente, Locke simţi cum i se face pielea ca de găină şi afişă o mină veselă.

— Hei, bricule, strigă el. Frumoasă vreme, nu-i aşa?

— Ce aveţi de spus în favoarea voastră?

Locke trecu rapid în revistă posibilele avantaje ale mai multor

abordări – rugăminţi, prudenţă, impertinenţă – şi decise că impertinenţa era cea mai bună şansă a lor de a face o impresie de neuitat.

— Stai, ţipă el, ridicându-se şi înălţându-şi stiletul deasupra capului, observaţi, vă rog, că deţinem poziţia faţă de vânt şi că nu aveţi nici o şansă de scăpare! Corabia voastră ne aparţine, iar voi toţi sunteţi prizonierii noştri! Suntem dispuşi să fim milostivi, dar nu ne puneţi răbdarea la încercare.

O explozie de râs izbucni pe puntea vasului, şi Locke simţi speranţele sporindu-i. Era un râs bun; un râs ca acela preceda rareori un măcel sângeros, cel puţin din experienţa sa.

— Eşti căpitanul Ravelle, strigă femeia, nu-i aşa?

— Ah, dar văd că reputaţia mea mă precede!

— Fostul echipaj al fostei tale corăbii s-ar putea să te fi menţionat.

— Rahat, bombăni Locke.

— Voi doi, aţi vrea să fiţi salvaţi?

— Da, printre altele, zise Locke. Ar fi un lucru al naibii de politicos pe care l-aţi putea face.

— Bine, atunci. Zi-i prietenului tău să se ridice. Daţi-vă jos toate hainele, amândoi.

— *Poftim?*

O săgeată şuieră prin aer, la câteva picioare deasupra capetelor lor, şi Locke tresări.

— Hainele jos! Vreţi milă, distraţi-ne, mai întâi! Ridică-ţi prietenul cel voinic în picioare şi dezbrăcaţi-vă, amândoi!

— Nu-mi vine să cred, spuse Jean, ridicându-se în picioare.

— Uite ce-i, strigă Locke, în timp ce începu să-şi scoată tunica, putem să le aruncăm, pur şi simplu, pe fundul bărcii? Nu vreţi să le aruncăm peste bord, nu?

— Nu, zise femeia. O să le păstrăm, şi pe ele, şi barca, chiar dacă nu vă păstrăm pe voi. Nădragii jos, domnilor! Aşa, bravo!

Câteva momente mai târziu, Locke şi Jean stăteau ţinându-şi cu greu echilibrul în bărcuţa ce se clătina, goi-goluţi, cu briza din ce în ce mai puternică a serii mângâindu-le fundul.

— Domnilor, răcni femeia. Dar ce-i asta? Mă aşteptam să văd nişte paloşe şi, când colo, voi v-aţi scos stiletele!

Echipajul din spatele ei hohoti de râs. Pe Paznicul Strâmb! Locke băgă de seamă că şi alţii veniseră lângă parapetul babord. Erau mai mulţi marinari care pur şi simplu stăteau acolo, arătând cu degetul şi zbierând la el şi la Jean decât erau în întreg echipajul *Mesagerului Roşu*.

— Care-i problema, băieţi? Ideea salvării nu este destul de îmbietoare? Ce-ar trebui ca să vi se mai ridice… moralul, acolo jos?

Locke răspunse cu un gest din mâini pe care-l învăţase copil fiind,

un gest ce garanta pornirea unei bătăi în orice oraş-stat al lumii Therine. Mulţimea de piraţi îi întoarse gestul, cu multe variaţii creative.

— Bine, atunci, ţipă femeia. Staţi într-un picior. Amândoi! Hop, pe-un picior!

— Poftim? Locke îşi puse mâinile în şolduri. Care din ele?

— Ridică pur şi simplu unul din ele, cum face prietenul tău, răspunse ea.

Locke îşi ridică piciorul stâng până deasupra băncii de vâslit, întinzându-şi braţele, ca să-şi asigure echilibrul, pe care reuşea tot mai greu să şi-l menţină. Lângă el, Jean făcea acelaşi lucru şi Locke era absolut sigur că, de oriunde i-ai fi privit, arătau ca o pereche perfectă de idioţi.

— Mai sus, zise femeia. E jalnic. Puteţi mai bine de-atât!

Locke îşi săltă genunchiul în sus încă vreo cincisprezece centimetri, holbându-se sfidător în sus la ea. Putea simţi în piciorul drept, în acelaşi timp, un tremur de oboseală şi barca instabilă; el şi Jean erau la câteva secunde distanţă de a încununa un moment penibil cu alt moment penibil.

— Bună treabă, strigă femeia. Puneţi-i să danseze!

Locke văzu tremurul întunecat al săgeţilor fulgerându-i câmpul vizual, înainte de-a auzi păcănitul sec pe care-l făcură când ţâşniră din arbalete. În timp ce acestea se înfipseră, cu un zgomot înfundat, în mijlocul bărcii, el se aruncă spre dreapta, realizând, o jumătate de clipă prea târziu, că săgeţile nu fuseseră trase ca să-i nimerească. Marea îl înghiţi într-o clipă; lovi apa nepregătit şi cu capul în jos şi, când reveni la suprafaţă, gâfâi şi scuipă, cu senzaţia neplăcută a apei sărate intrându-i în nas.

Locke îl auzi, mai degrabă decât îl văzu, pe Jean scuipând o picătură de apă, în timp ce apărea de partea cealaltă a bărcii. Piraţii hohoteau acum, chircindu-se şi ţinându-se de burtă. Femeia cea scundă lovi ceva cu piciorul şi o funie înnodată căzu peste bordul corabiei.

— Înotaţi încoace, răcni ea, şi trageţi barca aia cu voi.

Agăţându-se de marginile bordului şi vâslind penibil, Locke şi Jean reuşiră să împingă bărcuţa către corabie, unde intrară în umbra de sub bordul acesteia. Capătul funiei înnodate plutea acolo şi Jean îi dădu lui Locke un brânci vârtos către acesta, de parcă s-ar fi temut că l-ar putea trage înapoi, sus, în orice clipă.

Locke se târî în sus, pe lemnul negru, şlefuit al carenei, ud, gol şi spumegând. Nişte mâini puternice îl prinseră la copastie şi îl traseră peste bord. Se trezi uitându-se la o pereche de cizme de piele uzată şi se ridică.

— Sper că a fost distractiv, spuse el, pentru că am de gând să…

Una din cizme îl izbi în piept şi-l aruncă înapoi jos, pe punte. Tresărind, renunţă la ideea de a se ridica în picioare şi, în schimb, îl studie pe proprietarul cizmei. Femeia nu era nici măcar scundă… era micuţă, chiar şi din perspectiva cuiva care se afla, la propriu, sub călcâiul ei. Purta o tunică zdrenţuită, de un albastru ceriu, peste o vestă largă, de piele neagră, decorată cu despicături ce ţineau mai degrabă de lovituri ratate decât de modă. Părul ei întunecat, buclă lângă buclă, era legat strâns la ceafă, iar centura care-i încingea talia purta un mic arsenal de cuţite de luptă şi de paloşe. I se zăreau muşchii pe umeri şi braţe, o senzaţie de putere care-l făcu pe Locke să-şi înăbuşe rapid furia.

— Ai de gând să *ce?*

— Să zac întins aici, pe punte, spuse el, şi să mă bucur de acest plăcut soare de după-amiază.

Femeia râse; o secundă mai târziu, Jean fu săltat peste parapet şi azvârlit pe jos, lângă Locke. Părul său negru îi era lipit de ţeastă şi apa îi şiroia din barbă.

— Aoleu, făcu femeia. Matahala şi mititelul. Matahala pare că se poate descurca singurel. Tu trebuie să fii jupânul Valora.

— Dacă spuneţi asta, doamnă, cred că eu trebuie să fiu.

— Doamnă? „Doamnă” e un cuvânt folosit pe ţărm. Aici, pentru cei de-alde tine, sunt *locotenent.*

— Deci nu eşti căpitanul acestei corăbii?

Femeia slăbi presiunea cizmei pe pieptul lui Locke, permiţându-i acestuia să stea în fund.

— Nici pe departe, spuse ea.

— Ezri este secundul meu, rosti o voce în spatele lui Locke.

Acesta se întoarse, încet şi cu atenţie, ca să o privească pe cea care vorbise.

Această femeie era mai înaltă decât cea numită Ezri şi mai lată în umeri. Avea pielea neagră, cu doar ceva nuanţe mai deschisă decât carena vasului ei, şi era răpitoare, fără a fi tânără. Cutele din jurul ochilor şi al gurii arătau că se apropia de patruzeci de ani. Ochii îi erau reci şi gura severă… în mod evident, ea nu împărtăşea atitudinea poznaşă a lui Ezri faţă de cei doi prizonieri dezbrăcaţi, care picurau apă pe puntea ei. Şuviţele-i de păr negru ca noaptea, împletite cu panglici roşii şi argintii, atârnau într-o coamă sub o pălărie cu patru colţuri şi, în ciuda arşiţei, ea purta o redingotă cafenie, pătată de vreme, căptuşită pe revere cu mătase aurită strălucitoare. Dar cel mai uimitor lucru era vesta de mozaic de Sticlă-străveche, care atârna deschisă pe sub haina ei. Acel gen de armură putea fi rareori văzut altundeva decât în mâini regale… fiecare bucăţică de Sticlă-străveche trebuise prinsă printr-o plasă de metal, căci oamenii nu cunoşteau nici o metodă prin care să topească Sticla. Vesta scânteia în razele soarelui,

mai complexă decât un vitraliu… o mie de cioburi de glorie strălucitoare, de mărimea unei unghii, încadrate în argint.

— Orrin Ravelle, spuse ea. Nu am auzit niciodată de tine.

— Nici nu ar fi trebuit să auzi, zise Locke. Putem avea plăcerea de-a face cunoştinţă?

— Del, spuse ea, întorcându-se cu spatele la Locke şi Jean, pentru a o privi pe Ezri, ridicaţi barca pe vas. Aruncă un ochi pe lucrurile lor, ia orice este interesant şi pune-i să se îmbrace la loc.

— Voia ta, căpitane.

Ezri se întoarse şi începu să dea instrucţiuni marinarilor din jurul ei.

— Cât despre voi doi, spuse căpitanul, întorcându-şi privirea către cei doi hoţi muiaţi până la piele, numele meu este Zamira Drakasha. Corabia mea este *Orhideea Otrăvitoare*. Şi, după ce sunteţi îmbrăcaţi, cineva va veni să vă târâie şi să vă arunce în cala santinei.

CAPITOLUL NOUĂ
Orhideea Otrăvitoare

1

Temniţa lor se afla chiar la fundul *Orhideei Otrăvitoare,* pe ceea ce era, în mod ironic, cea mai înaltă punte de pe corabie… cam zece picioare bune din podea în tavan. Însă mormanul de saci de pânză şi de butoaie îngrămădite în compartiment abia mai lăsau, pe suprafaţa lor neregulată, un spaţiu înalt cât să te târăşti şi era întunecos ca un sicriu. Locke şi Jean stăteau în vârful acestei grămezi incomode de obiecte, cu capetele lipite de tavan. Încăperea întunecată duhnea a frânghii îmbibate de nămol, a pânză mucegăită, a mâncare stătută şi a conservanţi alchimici, nu foarte eficienţi.

Teoretic, aceasta era cala de mărfuri din faţă; santina propriu-zisă era separată printr-un perete etanş, cam la trei metri în stânga lor. La nici şase metri în direcţia opusă, prora curbată şi neagră a corabiei tăia valurile şi înfrunta vântul. Valurile pe care le auzeau lovind laturile vasului se aflau cam la un metru deasupra capetelor lor.

— Pe Marea de Bronz găseşti cei mai prietenoşi oameni şi cele mai bune condiţii de cazare, făcu Locke.

— Măcar pentru mine nu-i mare diferenţă că e lumină sau întuneric, zise Jean. Mi-am pierdut afurisiţii de ochelari când am căzut în apă.

— Până acum, pe ziua de azi am pierdut deja o corabie, o mică avere, securile tale, şi acum ochelarii.

— Măcar pierderile noastre sunt din ce în ce mai nesemnificative. Jean îşi trosni articulaţiile, iar sunetul răsună ciudat în întuneric. De cât timp crezi că stăm aici?

— De-o oră, probabil. Locke oftă, se îndepărtă de peretele de compartimentare de la tribord şi începu procesul anevoios al găsirii unei firide comode, în care să se strecoare, printre toate butoaiele şi toţi sacii plini cu obiecte tari şi colţuroase. Dacă tot avea să se plictisească, măcar să se plictisească întins pe jos. Dar m-ar mira să ne ţină aici prea multă vreme. Cred că doar ne-au pus la… păstrare. Pentru ceea ce urmează.

— Te faci comod?

— Fac ceea ce trebuie. Locke împinse din calea sa un sac şi obţinu astfel spaţiu suficient ca să se poată odihni. Aşa-i mai bine.

Câteva clipe mai târziu, deasupra lor se auzi un scârţâit de paşi, urmat de un scrâşnet. Grilajul de la puntea de deasupra (care fusese acoperit cu pânză pentru a-i lăsa în întuneric) era tras la o parte. O lumină palidă se strecură în beznă şi Locke îşi miji ochii.

— Ca să vezi, bombăni el.

— Inspecţia încărcăturii, se auzi un glas cunoscut de deasupra. Verificăm tot ce nu-i la locul lui. Cum ar fi… voi doi.

Jean se târî în dreptul pătrăţelului palid de lumină şi privi în sus.

— Locotenent Ezri?

— Delmastro, spuse ea. Ezri Delmastro, deci locotenent Delmastro.

— Scuzele mele. Locotenent *Delmastro.*

— Aşa te vreau. Cum vi se pare cabina?

— Ar putea să pută şi mai rău de-atât, spuse Locke, dar cred că ar trebui să petrecem câteva zile aici, pişându-ne pe tot ce ne vine la îndemână, pentru a se întâmpla asta.

— Rămâneţi voi în viaţă până când isprăvim proviziile şi o să beţi nişte chestii care vor face ca această duhoare să devină o amintire plăcută, rosti Delmastro. Acum, în mod obişnuit, v-aş azvârli o scară, dar nu-i nici un metru înălţime. Cred că vă descurcaţi. Veniţi sus, încet; căpitan Drakasha a fost cuprinsă brusc de dorinţa de a schimba o vorbă cu voi.

— În oferta asta este inclusă şi o cină?

— Ai noroc că sunt incluse hainele, Ravelle. Hopa sus! Cel mai mic primul.

Locke se târî pe lângă Jean şi se săltă prin trapă, ieşind în aerul ceva mai puţin înăbuşitor de pe puntea inferioară falsă. Locotenentul Delmastro îi aştepta, alături de opt membri ai echipajului, toţi purtând arme şi armuri. Imediat ce urcă pe scara tambuchiului, Locke fu înşfăcat din spate de o femeie îndesată. O clipă mai târziu, Jean fu ajutat şi el să iasă, după care fu luat în primire de trei marinari.

— Aşa.

Delmastro îl apucă pe Jean de mâini şi i le legă cu cătuşe din oţel înnegrit. Apoi fu rândul lui Locke; ea îi prinse la mâini cătuşele reci şi i le strânse, fără bunăvoinţă. Cu un ochi de profesionist, Locke cântări rapid din priviri cătuşele: erau unse şi neruginite, prea strâmte ca să se poate descotorosi de ele, chiar dacă ar fi avut timp să-şi mai sucească puţin degetele mari.

— Căpitanul a avut, în sfârşit, ocazia să vorbească pe îndelete cu câţiva dintre membrii echipajului vostru, spuse Delmastro. Este foarte curioasă, din câte mi-am putut da seama.

— A, minunat! exclamă Locke. Încă o ocazie să ofer explicaţii cuiva. Că doar îmi place la nebunie să *ofer explicaţii!*

Escorta lor precaută îi împinse înainte şi, în curând, ajunseră pe punte, sub ultima pâlpâire a asfinţitului. Soarele tocmai cobora dincolo de orizont, spre apus, un ochi injectat ce se închidea leneş sub pleoape de nori roşietici. Locke trase în piept cu nesaţ aerul proaspăt şi fu din nou surprins de numărul celor de pe *Orhideea Otrăvitoare.* Corabia gemea de echipaj, bărbaţi şi femei laolaltă, forfotind pe sub punte sau muncind deasupra ei, la lumina unui număr tot mai mare de

felinare alchimice.

Ajunseseră la mijlocul navei. Ceva cloncănea şi se zbătea într-o cutie întunecată… un coteţ de păsări, îşi dădu Locke seama… chiar în faţa catargului principal. Cel puţin o pasăre ciugulea agitată zăbrelele cuştii.

— Ştiu cum e, şopti Locke.

Echipajul *Orhideei* îl conducea către pupă, la câţiva paşi în faţa lui Jean. Pe dunetă, chiar deasupra scării tambuchiului ce ducea spre cabinele de la pupă, un grup de marinari îl opri pe Jean, la un semn al lui Delmastro.

— Această invitaţie este doar pentru Ravelle, spuse ea. Jupânul Valora poate aştepta aici până când vom vedea ce-i de făcut.

— A, făcu Locke. O să-ţi fie bine aici, Jerome?

— „Nu-s de-ajuns reci ziduri, să fac-o închisoare, recită Jean, cu un zâmbet, nici legături de fier, din om un rob să facă."

Locotenentul Delmastro se uită ciudat la el şi, după câteva secunde, replică:

— „Îndrăzneţe cuvinte de pe buzele celor abia înlănţuiţi vor zbura… precum scântei din flintă, la fel de fierbinţi şi la fel de mult vor dura".

— Ai citit *Cei Zece Trădători Cinstiţi!* exclamă Jean.

— Ca şi tine, se pare. *Foarte* interesant. Şi… în afara subiectului. Îl împinse pe Locke spre scara tambuchiului. Rămâi aici, Valora. Dacă ridici un deget măcar într-un mod ameninţător, o să mori acolo unde te afli.

— Degetele mele o să se poarte cât pot ele de frumos.

Locke se împletici pe scara tambuchiului, printr-un spaţiu întunecat care semăna aproape perfect cu corespondentul său de pe *Mesagerul Roşu*, deşi era puţin mai mare. Dacă estimarea lui Locke era corectă, *Orhideea Otrăvitoare* era încă pe jumătate mai lungă decât fostul său vas. Avea cabine mici, cu intrările acoperite cu pânză, câte două pe fiecare parte, şi o uşă straşnică de scoruş la cabina de la pupă, care momentan era închisă. Ezri îl dădu pe Locke la o parte şi bătu la uşă de trei ori.

— Ezri sunt, am adus enigma, strigă ea.

O clipă mai târziu, se auzi zăvorul ridicându-se şi Delmastro îi făcu semn lui Locke să intre.

Cabina căpitanului Drakasha, spre deosebire de cea a lui „Ravelle", prezenta toate semnele unei folosiri îndelungate şi confortabile. Luminată din belşug de lămpi alchimice cu pietre preţioase faţetate şi prinse în monturi de aur, încăperea era încărcată cu straturi de tapiţerii şi perne de mătase. Câteva cufere sprijineau o tăblie folosită pe post de masă, pe care se puteau vedea vase goale, hărţi împăturite şi instrumente de navigaţie de foarte bună calitate. Locke simţi cum i se strânge inima când îşi văzu propriul cufăr larg deschis pe podea,

lângă scaunul lui Drakasha.

Obloanele fuseseră ridicate la ferestrele de la pupa. Drakasha stătea în faţa lor, cu haina şi armura scoase, ţinând pe genunchi o fetiţă de vreo trei-patru ani. Prin ferestre, Locke putu să vadă *Mesagerul Roşu*, învăluit de umbra întunericului tot mai adânc, străbătut de luminiţele legănate care aparţineau, probabil, echipelor de reparatori.

Locke îşi întoarse privirea spre stânga ca să vadă cine deschisese uşa şi-o coborî şi dădu ochi în ochi cu un băieţel cârlionţat, cam de-o seamă cu fetiţa din braţele Zamirei. Ambii copii aveau părul ei negru ca tăciunele şi o parte dintre trăsăturile ei, însă tenul lor era ceva mai deschis, precum nisipul deşertului aflat în umbră. În timp ce-l împinse pe Locke în interiorul cabinei, Ezri îi ciufuli drăgăstos părul băiatului, iar acesta se îndepărtă, timid.

— Uite, făcu Zamira, nebăgându-i momentan în seamă pe nou-veniţi şi arătând spre ferestrele de la pupă. Vezi aia, Cosetta? Ştii ce-i aia?

— Corabie, rosti fetiţa.

— Aşa-i. Zamira zâmbi… Nu, se corectă Locke, mai degrabă râânji. *Noua* corabie a lui mami. Mami a pus mâna pe grămăjoara aia drăguţă de aur.

— Aur, zise fetiţa, bătând din palme.

— Întocmai. Şi-acum, uită-te la corabie, scumpo! Uită-te la corabie. Poţi să-i spui lui mami ce sunt lucrurile alea înalte? Lucrurile alea înalte, care se ridică până la cer?

— Sunt… ăă… ha! Nu.

— Nu, adică nu ştii, sau nu, adică te răzvrăteşti şi nu vrei să-mi zici?

— Răzvătec!

— Nu pe corabia lui mami, Cosetta. Uită-te din nou. Mami ţi-a mai spus cândva ce sunt alea, nu-i aşa? Se ridică până la cer, ţin pânzele şi sunt…

— Catarg, făcu fetiţa.

— Catarge. Dar e bine şi-aşa. Şi câte sunt? Câte *catarge* are noua corăbioară a lui mami? Numără-le pentru mami.

— Două.

— Măi, că isteaţă mai eşti! Da, noua corabie a lui mami are două catarge. Zamira se aplecă spre faţa fetiţei, atingându-şi nasul de năsucul ei, iar Cosetta chicoti. Şi-acum găseşte şi alte lucruri care sunt *câte două.*

— Ăă…

— Aici, în cabină, Cosetta. Găseşte-i lui mami *două* lucruri de acelaşi fel.

— Ăă…

Fetiţa privi împrejur, băgându-şi aproape toată mâna stângă în gură pe când făcea asta, înainte să apuce cele două spade, ţinute în teci şi

sprijinite de peretele de sub fereastra de la pupa.

— Sabie, spuse ea.

— Întocmai! Zamira o sărută pe obraz. Mami are *două* săbii. Cel puţin la vedere, scumpo. Şi-acum, fii o fată cuminte şi du-te pe punte cu Ezri, bine? Mami trebuie să vorbească între patru ochi cu omul ăsta. O să vină şi Paolo cu tine.

Ezri străbătu cabina şi o luă în braţe pe Cosetta, iar fetiţa se agăţă la gâtul ei, bucuroasă. Paolo se luă după Ezri ca o umbră, având grijă ca locotenentul să se afle mereu între el şi Locke, aruncând căutături furişe de după picioarele ei, când îndrăznea totuşi să-şi ridice privirea.

— Sunteţi sigură că vă descurcaţi, căpitane?

— Mă descurc, Del. Valora e cel în privinţa căruia mi-aş face griji.

— Este încătuşat şi păzit de opt oameni.

— Ar trebui să fie de-ajuns, cred. Şi oamenii de pe *Mesagerul Roşu*?

— Sunt toţi sub teugă. Treganne îşi aruncă un ochi pe ei.

— Bine. Vin şi eu, destul de repede. Du-i pe Paolo şi pe Cosetta la Gwillem şi lasă-i să stea pe dunetă. Ai grijă să nu se apropie de parapet.

— Am înţeles.

— Şi spune-i lui Gwillem că, dacă încearcă să le mai dea bere neîndoită cu apă, o să-i smulg inima din piept şi-o să mă piş în gaura rămasă.

— O să folosesc exact cuvintele astea, căpitane.

— Hai, plecaţi acum. Dacă îi necăjiţi pe Ezri şi pe Gwillem, dragii mei, mami *o să se supere*.

Locotenentul Delmastro se retrase din cabină, luându-i pe cei doi copii cu ea şi închizând uşa în urmă. Locke se întrebă cum ar fi mai bine să abordeze această întrevedere. Nu ştia aproape nimic despre Drakasha; nu tu slăbiciuni de care să profite, nici prejudecăţi pe care să le manipuleze. Şi să renunţe la toate straturile de minciună sub care lucra ar fi fost, probabil, o mişcare greşită. Cel mai bine era să se dea drept Ravelle, pentru moment.

Căpitanul Drakasha îşi luă spadele şi se întoarse să-l privească mai îndeaproape pe Locke, pentru prima oară. El se hotărî să vorbească primul, într-o manieră prietenoasă:

— Copiii dumneavoastră?

— Vai, *puţine* lucruri îi scapă unui ofiţer de informaţii veteran! Îşi scoase una din spade din teacă cu un scrâşnet metalic şi îi făcu semn lui Locke cu ea. Stai jos.

Locke se supuse. Mai era un singur scaun în cabină, chiar lângă masă, aşa că se aşeză pe el şi îşi împreună mâinile încătuşate în poală. Zamira se lăsă în propriul scaun, cu faţa la el, şi îşi puse spada pe genunchi.

— Pe meleagurile mele natale, avem un obicei când vine vorba de

pus întrebări cu sabia scoasă, începu ea. Avea un accent distinct şi plăcut, pe care Locke nu ştia de unde să-l ia. Ai auzit de obiceiul ăsta?

— Nu, recunoscu Locke, dar cred că înţeleg despre ce-i vorba.

— Bine. E ceva în neregulă cu povestea ta.

— Aproape *totul* este în neregulă cu povestea mea, căpitane Drakasha. Am avut o corabie, un echipaj şi o grămadă de bani. Acum am ajuns să ţin în braţe un sac de cartofi într-o cală de santină, care miroase ca fundul unei halbe de bere nespălate.

— Nu îţi pune prea mari speranţe într-o relaţie de lungă durată cu cartofii. Am vrut doar să te ţin deoparte cât am vorbit cu câţiva dintre membrii echipajului de pe *Mesager*.

— A… Şi ce mai face echipajul meu?

— Ştim prea bine amândoi că nu-i echipajul tău, Ravelle.

— Ce mai face *echipajul?*

— Se descurcă acceptabil, dar nu mulţumită ţie. Le-a pierit cheful de luptă când au văzut câţi suntem. Cei mai mulţi dintre ei păreau gata să se predea de la bun început, aşa că am pus mâna pe *Mesager* numai cu câteva vânătăi şi orgolii rănite.

— Îţi mulţumesc.

— Nu ne-am purtat cu blândeţe de dragul tău, Ravelle. De fapt, ai mare noroc că eram prin apropiere. Îmi place să trec în urma furtunilor de vară. Au obiceiul să scuipe afară bucăţele gustoase şi care nu prea mai sunt în stare să ne refuze ospitalitatea. Drakasha băgă mâna în cufărul lui Locke, amestecă încet conţinutul şi scoase un pacheţel de hârtii. Şi-acum, făcu ea, vreau să ştiu cine sunt Leocanto Kosta şi Jerome De Ferra.

— Identităţi false, răspunse Locke. Le folosim când avem treabă în Tal Verrar.

— În slujba arhontelui?

— Da.

— Aproape tot ce-i înăuntru este semnat „Kosta”. Scrisori de credit şi de recomandare… o comandă pentru nişte scaune… o factură pentru nişte haine într-o magazie. Singurul document cu numele de Ravelle pe el este numirea ta drept ofiţer în marina verrară. Cum ar trebui să-ţi spun… Orrin sau Leocanto? Care este identitatea falsă?

— Ai putea să-mi spui în continuare Ravelle, replică Locke. Am fost pe lista ofiţerilor ani întregi sub acel nume. Aşa îmi primeam leafa.

— Eşti născut în Tal Verrar?

— Nu, pe continent. Un sătuc pe nume Vo Sarmara.

— Ce făceai înainte să intri în slujba arhontelui?

— Eram ceea ce se cheamă un om răbdător.

— Nu ştiam că este o meserie.

— Vreau să spun că eram meşter în cântare şi balanţe şi lucram pentru un sindicat de negustori. Eram un *om răbdător* pentru că

stăteam *să cântăresc* lucrurile, înţelegi?

— Nostim. Un sindicat din Tal Verrar?

— Da.

— Deci ai lucrat şi pentru Priori.

— Ăsta a fost unul dintre, ăă, motivele care i-au determinat pe oamenii lui Stragos să mă înroleze. După ce nu am mai fost de folos ca agent infiltrat în sindicat, am primit noi îndatoriri.

— Hhmm… Am vorbit pe îndelete cu Jabril. Destul de mult ca să nu-mi vină greu să cred că actele tale de ofiţer în marină sunt false. Ai vreo experienţă militară *oarecare?*

— Nu o pregătire militară oficială, dacă la asta te referi.

— E ciudat că ai primit autorizaţia să comanzi o navă de război, chiar şi una mică, zise Drakasha.

— Dacă se mişcă destul de încet ca să nu supere pe nimeni, căpitanii din serviciul secret capătă puteri extraordinare de rechiziţionare. Sau cel puţin aşa *se obişnuia.* Bănuiesc că acum colegii mei vor fi ţinuţi mai din scurt, din cauza a ce am făcut eu.

— De-a dreptul tragic. Şi totuşi… e ciudat că a fost nevoie să mă întrebi cum mă cheamă, când ai fost adus la picioarele mele. Credeam că identitatea mea este cunoscută de toţi cei din slujba lui Stragos. De câtă vreme lucrezi pentru el?

— De cinci ani.

— Deci ai venit după ce a fost nimicită Armada Liberă. Şi totuşi, ca verrari…

— Am primit o descriere vagă de-a ta, o întrerupse Locke. Numele tău, al corabiei tale şi cam atât. Te asigur că, dacă arhontele s-ar fi gândit vreodată să-ţi facă un tablou, toţi bărbaţii din serviciul lui te-ar fi cunoscut, la cum arăţi.

— Excelent formulat. Însă ai face bine să mă consideri nepăsătoare la linguşiri.

— Păcat. Mă pricep *atât de bine* la asta…

— Un al treilea lucru care mi se pare ciudat… Ai părut surprins în mod sincer să-mi vezi copiii la bord.

— Ăă, doar mi s-a părut ciudat că-i ţii cu tine. Aici, pe mare. Unde sunt expuşi tuturor… riscurilor.

— Păi, şi cum altfel aş putea să-i ţin sub observaţie? Zamira îşi trecu un deget peste mânerul sabiei. Paolo are patru ani. Cosetta trei. Oare informaţiile voastre sunt *chiar* atât de vechi, încât nu ştiai de ei?

— Uite care-i treaba: eu mă ocup de operaţiile din oraş îndreptate împotriva Priorilor şi a altor opozanţi. Nu am dat prea mare atenţie chestiunilor navale pentru care nu eram plătit să mă informez.

— E pusă o recompensă de cinci mii de solari pe capul meu. Pe al meu şi pe-al fiecărui căpitan care a supravieţuit după Războiul de Recunoaştere. Ştiu că anul trecut circulau portrete ale mele şi ale

familiei mele prin Tal Verrar; am făcut şi eu rost de câteva afişe. Chiar te aştepţi să cred că o persoană aflată în poziţia ta ar putea fi atât de neştiutoare?

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi rănesc orgoliul, căpitane Drakasha, dar ţi-am spus deja: eram un simplu strapazan…

— Eşti.

— … Am fost şi sunt, şi ochii mei erau aţintiţi asupra oraşului. Am avut puţin timp la dispoziţie ca să studiez noţiunile elementare de supravieţuire, când am început să mă pregătesc să fur *Mesagerul*.

— Dar de ce-ai face asta? De ce-ai fura o corabie şi-ai pleca pe mare? De ce-ai face ceva la care mărturiseşti chiar tu că nu te pricepi *deloc?* Dacă aveai ochii aţintiţi asupra uscatului şi-a oraşului, de ce nu ai încercat să *faci* ceva acolo?

Locke îşi linse buzele, care i se uscaseră în mod supărător. Avea în minte un dosar întreg cu informaţii despre Orrin Ravelle, dar personajul nu fusese conceput pentru un interogatoriu dintr-o asemenea perspectivă.

— S-ar putea să sune ciudat, însă *nu puteam face* altceva mai nimerit, răspunse el. Din câte se pare, numirea mea falsă ca ofiţer de marină mi-a oferit cel mai bun avantaj de a lovi în arhonte. Furtul unei corăbii era un gest mai impresionant decât furtul unei trăsuri, să zicem.

— Şi ce-a făcut Stragos ca să merite un asemenea gest impresionant?

— Am jurat să nu vorbesc niciodată despre asta.

— Ce convenabil!

— Da' de unde, replică Locke. Mi-aş dori să-ţi pot explica, pentru a te linişti.

— Să mă liniştesc? Cum aş putea sta liniştită după ce am auzit tot ce-ai zis? Minţi, înfloreşti vechi minciuni şi refuzi să vorbeşti despre motivele care te-au determinat să porneşti în această aventură nebunească. Dacă nu îmi oferi nişte răspunsuri, voi fi nevoită să presupun că reprezinţi o primejdie pentru acest vas şi că risc să-l jignesc pe Maxilan Stragos dacă te iau sub aripa mea. Nu-mi pot permite să suport consecinţele unui asemenea act. Cred că a venit vremea să te trimit la loc de unde te-am luat.

— În chilă?

— În larg.

— A… Locke se încruntă, apoi îşi muşcă buza ca să-şi înăbuşe un chicotit. A, căpitane Drakasha, n-a fost rău *deloc!* Amatorism, dar creativ. Altcineva aflat în locul meu şi fără experienţa mea ar fi fost dus de nas.

— La naiba! Drakasha surâse subţire. Ar fi trebuit să trag perdelele la ferestrele de la pupă.

— Da. Pot să văd cum mişună oamenii tăi pe *Mesager* chiar acum, când vorbim. Presupun că echipajul tău profesionist peticeşte greementul, ca vasul să se târască puţin mai repede decât un ţânc, nu-i aşa? Dacă ţi-ar fi păsat cât negru sub unghie că l-ai putea jigni pe arhonte, ai fi scufundat corabia aia, nu ai fi renovat-o ca să o vinzi.

— Într-adevăr, recunoscu Drakasha.

— Ceea ce înseamnă…

— Ceea ce *înseamnă* că tot eu pun întrebările, Ravelle. Vorbeşte-mi despre complicele tău, jupânul Valora. Vreun prieten mai deosebit?

— Un vechi partener. M-a ajutat în Tal Verrar cu… nişte treburi mai neplăcute.

— Doar un partener?

— Îl plătesc bine şi am încredere în el să-şi facă treaba, da.

— Surprinzător de educat. Zamira arătă spre tavanul cabinei; un luminator îngust avea clapele uşor crăpate, ca să lase să intre aer de pe dunetă. I-am auzit pe el şi pe Ezri recitându-şi din Lucarno, acum câteva minute.

— *Tragedia celor Zece Trădători Cinstiţi*, rosti Locke. Lui Jerome îi… place.

— Ştie să citească. Jabril zice că nu-i marinar, dar că poate face calcule complexe. Vorbeşte vadrană. Foloseşte termeni economici şi se pricepe la mărfuri. Bănuiesc deci că vine dintr-o familie de negustori înstăriţi. Locke nu spuse nimic. A fost cu tine dinainte să lucrezi pentru arhonte, nu-i aşa?

— A lucrat pentru Priori, într-adevăr. Locke gândi că nu va fi aşa de greu cum se temuse să-l introducă pe Jean în povestea servită lui Drakasha. L-am luat cu mine când am trecut de partea arhontelui.

— Dar nu ca prieten.

— Doar ca agent… unul foarte bun, ce-i drept.

— Vai, iscoada mea lipsită de scrupule! făcu Drakasha. Se ridică în picioare, se duse sub luminator şi strigă: Hei, puntea!

— Da, căpitane?

Glasul lui Ezri.

— Del, adu-l pe Valora încoace.

Câteva clipe mai târziu, uşa cabinei se deschise şi Jean intră, urmat de locotenentul Delmastro. Căpitanul Drakasha îşi scoase din teacă şi cealaltă spadă. Tecile goale căzură pe podea, iar ea îndreptă o sabie spre Locke.

— Dacă te ridici de pe scaun, mori, îi zise ea.

— Ce se întâm…

— Linişte! Ezri, *ocupă-te* de Valora.

— Cum doreşti, căpitane.

Înainte ca Jean să poată reacţiona, Ezri îi aplică o lovitură puternică în spatele genunchiului drept, atât de iute şi de bine plasată, încât

Locke tresări. După aceasta, îl împinse brutal, iar Jean căzu în patru labe.

— S-ar putea să mai am nevoie de tine, Ravelle, dar nu te pot lăsa să-ţi păstrezi agentul. Drakasha făcu un pas spre Jean, ridicându-şi spada din mâna dreaptă.

Locke sări din scaun fără să se gândească, aruncându-se asupra ei, încercând să-i oprească braţele cu lanţul de la cătuşe.

— *Nu!* ţipă el. Cabina se învârti sălbatic în jurul său şi se trezi la podea, cu o durere seacă în falcă. Mintea sa, funcţionând cu o întârziere de una-două secunde în urma evenimentelor, trase în cele din urmă concluzia că Drakasha îl pocnise în bărbie cu mânerul uneia din spade. Acum zăcea întins pe spate cu acea spadă deasupra gâtului. Drakasha părea să aibă trei metri înălţime.

— Te rog, bolborosi Locke. Nu Jerome. Nu-i nevoie.

— Ştiu, făcu Drakasha. Ezri?

— Se pare că îţi datorez zece solari, căpitane.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama, rânji Drakasha. Ai auzit ce-a spus Jabril despre ei.

— Am auzit, într-adevăr. Ezri îngenunche deasupra lui Jean, cu o expresie de îngrijorare sinceră pe chip. Pur şi simplu nu am crezut că Ravelle ar fi în stare de aşa ceva.

— Genul ăsta de lucruri sunt, în general, reciproce.

— Ar fi trebuit să ştiu şi asta.

Locke ridică mâinile şi împinse sabia lui Drakasha la o parte. Ea îi îngădui să o facă. Se rostogoli, se ridică în genunchi şi îl apucă de-un braţ pe Jean, nebăgând în seamă durerea din falcă. Ştia că măcar nu era ruptă.

— Eşti în regulă, Jerome?

— Sunt bine, spuse Jean. M-am julit un pic la mâini.

— Îmi pare rău, zise Ezri.

— Nu-ţi face griji, o linişti Jean. A fost o lovitură pe cinste. Nu aveai prea multe variante dacă voiai să dobori pe cineva de talia mea. Se ridică în picioare, împleticindu-se, cu ajutorul lui Locke şi al lui Ezri. Poate doar o lovitură la rinichi.

Ezri îi arătă boxul de fier pe care-l purta la mâna dreaptă.

— Ăsta era planul de rezervă.

— La naiba, mă bucur că nu ai făcut-o! Dar ai fi putut… Aş fi căzut pe spate dacă nu m-ai fi împins cu putere. Dacă mi-ai fi pus piedică din spate…

— M-am gândit şi la asta. Sau dacă te-aş fi prins de locul ăla sensibil de la subsuoară…

— Şi mi-ai fi sucit braţul, da. Asta ar fi…

— Însă *nu* am curaj să încerc asta pe cineva atât de vânjos; echilibrul este greşit, cu excepţia cazului în care…

Drakasha îşi drese glasul, iar Jean şi Ezri amuţiră, aproape cu sfială.

***

— M-ai minţit în privinţa lui Jerome, Ravelle. Îşi recuperă cingătoarea şi, cu două păcănituri scurte, îşi băgă spadele la loc în tecile lor. Nu este un agent tocmit. Îţi este prieten. Genul de prieten care nu ar accepta să te vadă aruncat de unul singur de pe o corabie. Genul de prieten pe care *tu* ai încerca să-l protejezi chiar şi cu preţul vieţii.

— Deşteaptă mişcare, făcu Locke, simţind cum i se îmbujorează obrajii. Deci despre asta era vorba.

— Mai mult sau mai puţin. Voiam să ştiu ce gen de om eşti, înainte să hotărăsc ce să fac cu tine.

— Şi ce-ai hotărât?

— Eşti nesocotit, încrezut şi mult prea isteţ, rosti ea. Trăieşti cu impresia greşită că tertipurile tale sunt fermecătoare, şi eşti la fel de dispus ca Jerome să mori prosteşte pentru un prieten.

— Da, făcu el. Ei bine… poate că m-am ataşat de-a lungul anilor de prostănacul ăsta urât. Asta înseamnă că ne trimiţi înapoi în chilă sau în larg?

— Nici una, nici alta, răspunse Drakasha. O să mergeţi în teugă, unde o să mâncaţi şi o să dormiţi alături de ceilalţi membri ai echipajului de pe *Mesagerul Roşu*. O să mă ocup mai târziu, în voie, de celelalte minciuni ale tale. Pentru moment, sunt mulţumită să ştiu că te vei purta cu băgare de seamă, câtă vreme îi porţi de grijă lui Jerome.

— Deci ce suntem? Sclavi?

— Nimeni de la bordul acestei corăbii nu ia sclavi, zise Drakasha cu glas tăios, dar executăm şi noi partea noastră de şmecheri.

— Parcă eu eram responsabilul cu tertipurile fermecătoare.

— Băgaţi la cap asta, spuse Drakasha. Întreaga voastră lume constă din cei câţiva centimetri de punte pe care vi-i ofer şi sunteţi norocoşi să-i aveţi şi pe ăia. Ezri şi cu mine le vom explica situaţia tuturor, la teugă.

— Şi lucrurile noastre? Actele, vreau să spun? Documentele personale? Poţi să păstrezi aurul, dar…

— Să-l păstrez? Vorbeşti serios? Ce simpatic e omul ăsta, Ezri! Drakasha îşi folosi cizma dreaptă ca să închidă capacul cufărului lui Locke. Hai să zicem că actele tale vor rămâne la mine, ca garanţie pentru buna ta purtare. Nu prea mai am pergament gol, iar copiii mei au descoperit recent plăcerea de-a se juca cu cerneala.

— Am priceput ideea.

— Ezri, du-i sus pe punte şi scoate-le cătuşele. Hai să ne purtăm iarăşi ca şi cum ar trebui să ajungem undeva anume.

2

Pe dunetă fură întâmpinaţi de o femeie aparent grăbită; între două vârste, scundă şi lată în spate, avea o aură de păr alb pe deasupra ridurilor unui chip care petrecuse, în mod evident, mulţi ani încruntându-se la oameni. Ochii săi mari, acaparatori, erau în permanentă mişcare, precum cei ai unei bufniţe care nu se putea hotărî dacă îi era foame sau se plictisea.

— Aţi fi putut să puneţi mâna pe o gaşcă mai puţin prăpădită, oriunde v-aţi fi uitat în altă parte, spuse ea, fără vreo altă introducere.

— Iar tu ai fi putut observa că nu prea a fost cine ştie ce ofertă de prăzi, în ultima vreme. Zamira tolera atitudinea femeii cu o uşurinţă care indica o familiaritate de lungă durată.

— Ei bine, dacă vrei să foloseşti cânepă uzată ca să torci o funie, nu da vina pe făuritorul de frânghii când ţi s-o rupe.

— Ştiu că nu-i o idee bună să dau vina pe tine, orice s-ar întâmpla, Cărturare! Asta ar însemna săptămâni de nefericire pentru toată lumea. Câţi sunt?

— Douăzeci şi opt la teugă, răspunse ea. Opt au trebuit lăsaţi la bordul prăzii. Oase rupte, în toate cazurile. Nu era sigur să-i mutăm.

— O să reziste până în Portul Risipitorului?

— Da, presupunând că o să reziste corabia pe care sunt. Presupunând că vor face întocmai cum le-am spus, ceea ce este o…

— Sunt sigură că nu se poate face nimic mai mult. În ce stare sunt cei douăzeci şi opt?

— Sunt sigură că m-ai auzit când am spus „prăpădiţi”, care vine de la o stare de prăpădenie, care, la rândul ei, e cauzată de faptul că ei sunt vai de capul lor. Aş putea folosi şi alţi termeni tehnici, din care doar o parte ar fi complet inventaţi…

— Treganne, răbdarea mea a dispărut de mult, cam de pe vremea când tu arătai bine.

— Cei mai mulţi dintre ei suferă încă de întemniţare îndelungată. Puţină hrană, puţine antrenamente şi o stare proastă a nervilor. Au mâncat mai bine de când au plecat din Tal Verrar, dar sunt istoviţi şi dărâmaţi. O mână de oameni sunt cât de cât sănătoşi. Un număr la fel de mare nu sunt pregătiţi de muncă până nu spun eu altfel. Nu voi face nici un compromis în această privinţă… căpitane.

— Nici nu o să-ţi cer aşa ceva. Boli?

— Absente, în mod de-a dreptul miraculos, dacă te referi la febră şi la boli contagioase. De asemenea, mai nimic în ceea ce priveşte bolile cu transmitere sexuală. Au fost ţinuţi închişi, fără femei, luni întregi şi cei mai mulţi dintre ei sunt therini din Est. Nu prea obişnuiesc să se culce cu bărbaţi.

— Pierderea lor. Dacă mai am nevoie de tine…

— Voi fi în cabina mea, desigur. Şi păzeşte-ţi copiii. Se pare că ei

cârmuiesc corabia.

Locke se uită după femeie, pe când aceasta se îndepărtă, şchiopătând. Unul din picioarele ei scotea un sunet sec şi puternic de lemn, iar ea mergea cu ajutorul unui baston ciudat făcut din cilindri albi, puşi unul peste celălalt. Fildeş? Nu… spinarea unei făpturi nefericite combinată cu straturi strălucitoare de metal.

Drakasha şi Delmastro se întoarseră către cârma corabiei. Aceasta avea două timone, precum cea de la bordul *Mesagerului,* şi era manevrată momentan de un tânăr nefiresc de înalt, făcut tot din unghiuri ascuţite, ce se bălăbăneau. De-o parte şi de alta stăteau Paolo şi Cosetta, fără a atinge cârma, dar imitându-i mişcările şi chicotind.

— Mumchance, unde-i Gwillem? rosti Drakasha, apropiindu-se şi trăgând-o pe Cosetta de lângă cârmă.

— Funiile de uşurare.

— I-am *spus* să se ocupe de scrumbii{1}, zise Ezri.

— O să-i scot ochii! făcu Drakasha.

Mumchance părea netulburat.

— Trebuie să se mai şi pişe omul, căpitane.

— Să se pişe, bâigui Cosetta.

— Şşş… Zamira întinse o mână pe lângă Mumchance şi îl înhăţă şi pe Paolo de lângă cârmă. Mum, ştii foarte bine că nu au voie să atingă cârma sau parapetul.

— Păi, nu atingeau cârma, căpitane.

— Nu au voie *nici* să se fâţâie pe lângă tine, să ţi se agaţe de picioare sau să te ajute să cârmeşti corabia. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Paolo, spuse Drakasha, du-o pe sora ta înapoi în cabină şi aşteptaţi-mă acolo.

— Da, zise băiatul, cu o voce tot atât de slabă precum sunetul a două foi de hârtie frecându-se una de cealaltă.

O luă de mână pe Cosetta şi plecară.

Drakasha se zori mai departe, trecând pe lângă mici grupuri de membri ai echipajului care munceau sau mâncau, iar aceştia îşi înclinară capetele sau o salutară respectuos. Ezri îi împingea pe Locke şi pe Jean în urma ei.

Lângă coteţele de păsări, Drakasha se intersectă cu un vadran rotofei, dar vioi, cu câţiva ani mai în vârstă decât ea. Omul purta o jachetă neagră, de filfizon, acoperită cu catarame mate de bronz, iar părul său blond-cenuşiu era prins într-o coadă ondulată care-i ajungea până la coapse. Drakasha îl înşfăcă cu mâna stângă de gulerul tunicii.

— Gwillem, ce parte din „ai grijă de copii câteva minute” nu ai înţeles?

— I-am lăsat cu Mum, căpitane…

— Erau în grija ta, nu a lui.

— Păi, dacă aveţi încredere în el să cârmească vasul, de ce nu aveţi încredere că…

— Am încredere să-i las copiii în grijă, Gwillem. Doar că îmi place să mi se respecte ordinele.

— Căpitane, rosti Gwillem cu glas scăzut, a trebuit să zvârl ceva maro în albastru, bine? Aş fi putut să-i iau cu mine pe frânghiile de uşurare, dar mă îndoiesc că aţi fi fost de acord cu lecţia pe care ar fi învăţat-o acolo.

— Data viitoare ţine-te şi tu, în numele lui Iono! Am lipsit doar câteva minute. Acum du-te şi împachetează-ţi lucrurile.

— Să-mi împachetez?

— Ia ultima barcă şi du-te pe *Mesager*, alături de echipajul capturat.

— Echipajul capturat? Căpitane, ştii doar că nu mă pricep…

— Vreau ca tot ce-i pe nava aia să fie verificat şi inventariat, de la bompres până la bordul fals. Să nu-ţi scape nimic. Când o să mă târguiesc cu Spărgătorul-de-vase, vreau să ştiu cu cât vrea să mă înşele la preţ ticălosul.

— Dar…

— Aştept raportul tău scris, când ajungem în Portul Risipitorului. Ştii bine că nu am pus mâna pe cine ştie ce pradă azi. Du-te acolo şi câştigă-ţi partea.

— La ordin, căpitane.

— Intendentul meu, explică Zamira, după ce Gwillem plecă, înjurând în barbă. Nu-i chiar rău, de fapt. Doar că încearcă să scape de muncă oricând prinde ocazia.

La prora corabiei se afla puntea teugei, înălţată cam la un metru şi jumătate deasupra punţii descoperite, cu scări late în ambele părţi. Între acele scări se vedea o deschizătură largă şi descoperită, care ducea într-o zonă întunecată, pe jumătate compartiment, pe jumătate un loc înalt cât să te târăşti, aflat în spatele teugei. Avea cam şapte-opt yarzi lungime, din câte îşi putea da seama Locke.

Puntea teugei şi scările erau pline cu oameni de pe *Mesagerul Roşu*, păziţi de vreo şase membri înarmaţi ai echipajului Zamirei. Jabril, care stătea lângă Aspel în fruntea mulţimii, păru de-a dreptul amuzat să-i vadă din nou pe Locke şi pe Jean. Oamenii din spatele lui începură să bombăne.

— Gura! se răsti Ezri, plasându-se între Zamira şi nou-veniţi.

Locke, neştiind ce să facă, rămase deoparte cu Jean, aşteptând instrucţiuni. Drakasha îşi drese glasul:

— Nu am făcut cunoştinţă decât cu câţiva dintre voi. Eu sunt Zamira Drakasha, căpitanul *Orhideei Otrăvitoare*. Ascultaţi-mă! Jabril mi-a spus că aţi plecat din Tal Verrar cu gândul să vă faceţi piraţi. E cineva printre voi care s-a răzgândit?

Cei mai mulţi dintre oamenii de pe *Mesager* îşi clătinară capetele sau

mormăiră că nu.

— Bine. Eu *sunt* ceea ce pretindea că e prietenul vostru, Ravelle, continuă Drakasha, luându-l de umeri pe Locke. Zâmbi teatral şi câţiva dintre oamenii mai puţin afectaţi de pe *Mesager* chicotiră. Eu nu am stăpâni sau seniori. Înalţ flamura roşie când mi-e foame şi o flamură falsă când sunt sătulă. Acostez într-un singur port: Portul Risipitorului, din Insulele Vântului-fantomă. Nu mă primeşte nimeni în altă parte. Nici nu sunt în *siguranţă* în altă parte. Dacă rămâneţi pe corabia mea, trebuie să vă obişnuiţi cu primejdia asta. Ştiu că unii dintre voi nu înţeleg. Gândiţi-vă la lume. Gândiţi-vă la orice este altceva decât corabia asta, poate cu excepţia unei mici fărâme putrezite de mizerie în fundul nicăieriului. La asta trebuie să renunţaţi. La orice. La oricine. La oriunde altundeva.

Îi dădu drumul lui Locke şi păru să ia expresia posomorâtă de pe feţele celor din echipajul *Mesagerului* drept aprobare. Le-o arătă pe Ezri.

— Secundul meu, Ezri Delmastro. Noi îi spunem locotenent şi aşa îi veţi spune şi voi. Orice v-ar zice, să ştiţi că are sprijinul meu. Să nu care cumva să credeţi altceva. Aţi făcut deja cunoştinţă cu doftorul navei. Cărturarul Treganne mi-a spus că sunteţi într-o formă rezonabilă: nici prea-prea, nici foarte-foarte. Cei care au nevoie de odihnă se vor odihni. Nu îmi sunteţi de folos dacă nu sunteţi în stare să munciţi.

— Ne invitaţi să ne alăturăm echipajului dumneavoastră, căpitane Drakasha? întrebă Jabril.

— Vi se oferă o şansă, replică Ezri. Nimic mai mult. De-acum nu mai sunteţi ostatici, dar nici oameni liberi. Sunteţi ceea ce noi numim schimbul de corvoadă. Veţi dormi aici, în ceea ce noi numim „sub castel". Cam cel mai rău loc de pe corabie. Dacă e de făcut o treabă murdară, voi o veţi face. Dacă rămânem cu prea puţine pături sau haine, voi veţi rămâne fără ele primii. Şi tot voi veţi fi ultimii când se împarte mâncarea şi băutura.

— Orice membru al echipajului meu vă poate da ordine, continuă Drakasha ceea ce începuse Ezri. Locke îşi dădu seama că ele şlefuiseră împreună această rutină, în timp. Şi se vor aştepta să le îndepliniţi ordinele. Nu ne formalizăm când vine vorba de pedepse; faceţi pe deştepţii sau trândăviţi şi o să mâncaţi o bătaie soră cu moartea. Dacă faceţi prea mult scandal şi ajunge la urechile mele, vă azvârl peste bord. Credeţi că glumesc? Întrebaţi pe cineva cu vechime. Asta până arătaţi ce puteţi. În câteva minute, ridicăm ancora şi pornim spre Portul Risipitorului. Cine vrea să plece când ajungem acolo e liber să plece. Nu veţi fi vânduţi ca sclavi; noi nu suntem negustori de sclavi. Dar nu veţi fi plătiţi, ci veţi primi doar de băut şi de mâncat. Veţi pleca cu buzunarele goale şi, odată ajunşi în Portul Risipitorului, o să

vedeţi că sclavia nu-i chiar aşa rea. Măcar aşa i-ar păsa cuiva dacă trăiţi sau muriţi. Dacă dăm de vreo corabie pe drum, o să mă gândesc dacă să o atacăm. Şi dacă ridicăm flamura roşie, aceea va fi şansa voastră. Voi veţi fi în primul rând; veţi aborda corabia înaintea noastră. Dacă sunt flăcări sau arbalete, sau plase-brici, sau zeii mai ştiu ce, voi le veţi încerca mai întâi şi voi veţi fi primii care vor sângera. Dacă supravieţuiţi, e minunat. Intraţi în echipaj. Dacă refuzaţi, vă lăsăm în Portul Risipitorului. Eu nu ţin un schimb de corvoadă mai mult decât trebuie.

Îi făcu semn lui Ezri.

— De-acum încolo, aveţi teuga şi puntea descoperită, până la arborele mare, începu Delmastro. Nu coborâţi sub punte şi nu atingeţi nici un instrument, decât dacă vi se zice să faceţi asta. Dacă puneţi mâna pe vreo armă sau luaţi vreuna de la oamenii mei, vă garantez că veţi fi omorâţi pe loc. Suntem foarte sensibili când vine vorba de asta. Dacă vreţi să vă „împrieteniţi" cu vreun membru de-al echipajului sau dacă vreunul dintre ei vă face avansuri, sunteţi liberi să faceţi ce vreţi, atât timp cât nu sunteţi de serviciu şi nu urcaţi pe afurisita de punte descoperită. Aici, în larg, ce-i dat e bun dat. Dacă încercaţi să luaţi ceva cu forţa, aţi face bine să vă rugaţi să muriţi încercând, pentru că suntem sensibili şi în privinţa asta.

Zamira luă din nou cuvântul şi arătă spre Locke şi Jean:

— Ravelle şi Valora vi se vor alătura. Câţiva dintre oameni bombăniră şi Zamira îşi puse mâinile pe mânerele spadelor sale. Grijă mare la maniere! I-aţi azvârlit peste bord şi aţi jurat să-l lăsaţi pe Iono să îi judece. Şi, o oră mai târziu, am apărut eu. Problema-i încheiată; cine crede că se pricepe mai bine decât Stăpânul Apelor care Înşfacă n-are decât să sară peste bord şi să discute cu El personal.

— Vor fi în schimbul de corvoadă, precum voi toţi, o completă Ezri.

Cum oamenii tot nu păreau prea entuziaşti, Zamira îşi drese glasul:

— Pe corabia asta, totul se împarte în mod egal.

Cu *asta* le captă atenţia.

— Pe intendentul corabiei îl cheamă Gwillem. El socoteşte câştigurile. 30 la sută din pradă este pentru corabie, ca să nu ne trezim cu vele sau cordaj putrezit. Restul este împărţit în mod egal, câte o parte de om. În ceea ce priveşte prada luată de pe corabia voastră, nu veţi primi nici o centiră. Asta nu se discută. Dar, dacă se iveşte vreo ocazie pe drumul nostru spre Portul Risipitorului şi ajungeţi în echipajul meu când îi vom vinde *Mesagerul* Spărgătorului-de-vase, veţi primi şi voi o parte şi va fi o sumă frumuşică. Asta *dacă* veţi fi în echipaj.

Locke recunoscu că era o politică demnă de admiraţie; era o ofertă rezonabilă şi o adusese în discuţie exact la momentul potrivit, ca să prevină orice neînţelegeri şi necazuri. De-acum, *Mesagerul Roşu* nu

avea să mai fie o simplă amintire nefericită, pierdută în zare; putea fi un morman de arginţi, care-i aştepta.

Zamira se răsuci şi se îndreptă către pupa, lăsând-o pe Delmastro să încheie discursul. Cum şuşotelile se înteţiseră, micuţa locotenentă răcni:

— Gura! Aşa stau lucrurile. Peste puţin timp, veţi primi mâncare şi o jumătate de raţie de bere, ca să vă mai calmaţi. Mâine, voi începe să-i aleg dintre voi pe cei cât de cât iscusiţi şi să-i pun la treabă. Mai este un lucru pe care căpitanul nu l-a menţionat. Ezri se opri câteva clipe, ca să fie sigură că toată lumea o asculta cu atenţie. Tinerii Drakasha. Căpitanul are un băiat şi-o fată. În general, ei stau în cabina ei, dar, câteodată, mai aleargă de colo colo pe vas. Vreau să vă gândiţi la ei ca la ceva *sfânt.* Nu glumesc: este cel mai important lucru pe care vi-l spun în seara asta. Dacă le adresaţi fie şi o singură *vorbă urâtă,* vă bat în ţinte cocoşelul de trinchet şi vă las acolo să muriţi de sete. Echipajul îi consideră ca fiind familia lor. Dacă trebuie să vă rupeţi gâtul ca să-i ţineţi în siguranţă, atunci aţi face bine să vi-l rupeţi.

Delmastro păru să interpreteze tăcerea tuturor drept semn că fuseseră impresionaţi şi dădu din cap. O clipă mai târziu, vocea lui Drakasha se auzi de la dunetă, amplificată de o portavoce:

— Ridicaţi ancora!

Delmastro luă fluierul care-i atârna la gât de un şnur de piele şi suflă în el de trei ori:

— Treceţi la puntea superioară centru, urlă ea cu o voce incredibil de puternică, la manelele cabestanului! Fiţi gata să ridicaţi ancora! Schimbul de corvoadă, la puntea superioară centru, care cum puteţi!

La îndemnul ei, majoritatea membrilor fostului echipaj de pe *Mesager* se ridicară şi porniră spre puntea superioară centru a *Orhideei.* O echipă mare se adunase deja acolo, între trinchet şi coteţele de găini, fixând, la lumina felinarelor, manelele lungi ale cabestanului în lăcaşurile lor. O femeie presăra nisip pe punte, dintr-o găleată. Locke şi Jean i se alăturară lui Jabril, care le zâmbi strâmb.

— Bună seara, Ravelle. Îmi pari puţin… degradat.

— Nu mă plâng, făcu Locke. Însă acum, pe bune, Jabril, îţi las *Mesagerul* pe mâini o oră şi uite ce se întâmplă.

— Oricum e mai bine decât înainte, spuse cineva din spatele lui Locke.

— O, sunt de acord, zise Locke, dându-şi seama că următoarele zile aveau să fie mai plăcute pentru toată lumea dacă Ravelle îşi călca peste orgoliu şi uita de scurta sa carieră de căpitan. Sunt de acord, şi-o spun din inimă.

Ezri îşi croi drum prin mulţimea strânsă şi se căţără pe tamburul cabestanului; acesta era suficient de lat ca să poată sta cu picioarele încrucişate pe el, ceea ce şi făcu. Mai suflă de două ori în fluier şi

răcni:

— Fixat, acolo jos?

— Fixat, veni un strigăt drept răspuns printr-una dintre trape.

— Treceţi la locuri, zise Ezri.

Locke se înghesui lângă Jean şi se sprijini de unul dintre drugii lungi de lemn; cabestanul acesta era mai lat decât cel de la bordul *Mesagerului,* aşa că puteau să încapă la el vreo douăzeci de marinari în plus. Toate locurile fură ocupate în câteva secunde.

— Aşa, făcu Ezri, şi-acum împingeţi! Încet la început! Împingeţi! Încet la început! Picioare şi umeri! Mai iute acum… faceţi-o pe mica târfă să se rotească, iar şi iar! Ştiţi bine că asta vreţi!

Locke împinse în drugul său, simţind pietrişul alunecând şi tasându-se sub picioarele sale, înţepându-l neplăcut în zonele sensibile dintre degetele picioarelor. Însă nimeni nu părea să se plângă, aşa că îşi muşcă buzele şi îndură. Ezri începuse într-adevăr să se învârtă; *cling* după *cling* cablul ancorei urca la suprafaţă. O echipă se formă la prora babord, ca să asigure ancora. După câteva minute de împins, Ezri suflă scurt în fluier şi opri echipa de la cabestan.

— Împingeţi tare! strigă ea. Asiguraţi ancora la babord!

— Funia la babord, se auzi vocea amplificată a lui Drakasha; auricele şi gabierele!

Altă alergătură, alte fluierături, altă agitaţie. Ezri sări în picioare pe cabestan şi răcni o succesiune rapidă de ordine:

— Oameni sus, să dea drumul la rande! Legaţi vergile mari, direcţie babord! Vergile principale trinchet contrabraţate! Mai zise şi altele, însă Locke încetase să asculte, străduindu-se în schimb să priceapă ce se întâmpla. Ţinută de o singură ancoră, *Orhideea Otrăvitoare* plutise pe marea calmă, împinsă de o briză uşoară dinspre nord-est, şi se întorsese, astfel încât acum avea vântul drept în faţă. Puţinul pe care îl înţelegea din ordinele lui Ezri îi indica faptul că vasul va aluneca puţin în spate, apoi se va întoarce către est şi va avea vântul în prora babord.

— Carturile de la prora şi pupa, la balustrade! Iscoadele de sus, acum căscaţi bine ochii! Ezri sări pe punte. Siluete întunecate se căţărau pe grijele; muflele şi palanele scârţâiau în întunericul tot mai adânc şi tot mai mulţi membri ai echipajului ieşeau prin trape şi se alăturau agitaţiei. Schimbul de corvoadă! Schimbul de corvoadă, mergeţi sub castel şi nu mai staţi naibii în drum! Voi doi rămâneţi. Ezri îi apucă pe Locke şi pe Jean, când aceştia dădură să plece odată cu oamenii de pe *Mesager*, şi arătă în direcţia pupei. Magazia de unelte e sub scările de la tribord, în spatele arborelui mare. Luaţi mături şi strângeţi tot nisipul ăsta înapoi în găleată. După aia, scoateţi drugii cabestanului.

Făcură întocmai, o muncă obositoare la pâlpâitul luminii alchimice,

întrerupţi deseori de membri ai echipajului ocupaţi sau nepoliticoşi. Locke munci încruntat, până când Ezri se strecură între el şi Jean şi şopti:

— Nu puneţi la suflet. Asta o să vă uşureze a naibii situaţia cu fostul vostru echipaj.

„Avea dreptate, la naiba!" se gândi Locke; puţină umilinţă în plus pentru Ravelle şi Valora ar fi putut să înăbuşe resentimentele fostului lor echipaj.

— Complimentele mele, şopti el.

— Ştiu ce-am de făcut, se răsti ea. Puneţi-le pe toate înapoi de unde le-aţi găsit, apoi duceţi-vă sub castel şi staţi acolo.

Apoi se duse peste echipele de lucru, ca să supravegheze o grămadă de operaţiuni delicate. Locke duse măturile înapoi în magazia de unelte, apoi îşi croi drum în faţă, cu Jean urmându-l îndeaproape. Deasupra lor, pânzele pocneau şi se întindeau, frânghiile scârţâiau sub presiunea mai mare sau mai mică, iar oamenii se strigau unii pe ceilalţi în timp ce lucrau, suspendaţi la zeci de yarzi în aer.

Orhideea Otrăvitoare alunecă uşor în direcţia babord. Lăsă în urma ei ultima aureolă, difuză, a soarelui care se pierdea în spate, de parcă ar fi ieşit dintr-un fantomatic portal de aur, şi prinse viteză sub primele stele ale serii, care deveneau din ce în ce mai strălucitoare pe cerul negru precum cerneala de la răsărit.

Locke fu surprins în mod plăcut să vadă că Jabril le păstrase un loc; nu unul dintre locurile mai acătării de la intrarea sub castel, dar unul suficient de încăpător ca să se înghesuie lângă peretele etanş de compartimentare, într-un întuneric relativ. Alţii, care aveau locuri mai bune, nu părură să-i invidieze, pe când cei doi se târâră pe lângă, împiedicându-se de ei. Câţiva dintre ei mormăiră nişte saluturi; în cel mai rău caz, unii (precum Mazucca şi Aspel) păstrară o tăcere duşmănoasă.

— Se pare că voi doi chiar v-aţi alăturat nouă, ăstora, sclavilor de la galere, făcu Jabril.

— Asta am fi fost, sclavi de galere, dacă Ravelle nu ne-ar fi scos de pe Stânca Vântoasă, se auzi un glas pe care Locke nu îl recunoscu. O fi el un dobitoc, dar ar trebui să-i arătăm un pic de bunăvoinţă pentru asta.

„Nu puteai să zici asta când ne-au aruncat de pe corabie?" gândi Locke.

— Mda, sunt de acord cu chestia cu dobitocul, spuse Mazucca.

— Şi trebuie să fim *toţi* atenţi la chestia cu bunăvoinţa, rosti Jean, folosind un ton încet şi precaut, pe care îl păstra pentru oamenii pe care încerca să evite să-i lovească. Orrin nu-i singur, ne-am înţeles?

— E întuneric aici, făcu Mazucca. Noi suntem mulţi, înghesuiţi la grămadă. Crezi că te poţi mişca destul de iute, Valora? Crezi că poţi

rămâne treaz destul de mult? Douăzeci şi opt la doi…

— Dacă am fi fost pe punte doar noi doi, te-ai fi pişat pe tine în clipa în care mi-aş fi trosnit articulaţiile, îl repezi Jean.

— Jerome, calm, zise Locke. Ne putem…

Se auzi sunetul unei încăierări în întuneric, apoi o bufnitură puternică. Mazucca scoase un cârâit gâtuit.

— Chelule, ticălos tâmpit ce eşti, şuieră un glas necunoscut, dacă ridici mâna împotriva lor, Drakasha o să te *omoare,* pricepi?

— O să complici lucrurile pentru noi toţi, spuse Jabril. Nu ai auzit niciodată de Zamira Drakasha? Dacă o enervezi, o să pierdem orice şansă de a intra în echipajul ei. Dacă faci asta, Mazucca, o să afli ce înseamnă douăzeci şi opt la *unu.* Îţi jur!

Se auziră murmure aprobatoare în întuneric şi un gâfâit puternic, când cel care îl ţinea pe Mazucca îi dădu drumul acestuia.

— Pace, gâfâi el. N-o să… n-o să stric eu treaba. Nu eu.

Noaptea era caldă şi căldura degajată de cei treizeci de oameni îngrămădiţi laolaltă ajunse în curând înăbuşitoare, în ciuda micului grilaj de ventilaţie aflat la mijlocul punţii teugei. Când ochii lui Locke se acomodară cu întunericul, el izbuti să distingă mai clar siluetele oamenilor din jurul său. Erau culcaţi sau stăteau în fund, unul într-altul, ca vitele. În jurul lor, corabia răsuna de activitate. Pe puntea teugei se auzea tropăitul paşilor; membrii echipajului se duceau de colo colo, râzând şi strigând pe puntea de dedesubt. Se auzea plesnetul uşor, şuierat al valurilor ce se despicau în faţa prorei şi zgomotul constant al robotelii şi ordinelor răcnite de la pupa.

După o vreme, primiră o masă frugală, constând din carne de porc sărată şi călduţă şi câte o jumătate de ploscă de piele, conţinând nişte lături împuţite ce fuseseră, undeva la origini, bere. Mâncarea şi băutura fură trecute cu greu prin mulţime; pântece şi frunţi fură lovite cu genunchi şi coate, până când toată lumea îşi primi porţia. Apoi urmă sarcina, la fel de dificilă, de a da înapoi ploştile şi castroanele de tablă, şi apoi oamenii se târâră unul peste celălalt, ca să folosească frânghiile de uşurare. Locke se aşeză, în cele din urmă, în bucăţica sa de spaţiu de la spatele lui Jean şi îşi aminti brusc de ceva:

— Jabril, a aflat cineva ce zi e azi?

— 12 a lu' Festal, răspunse Jabril. Am întrebat-o pe locotenentul Delmastro, când am fost aduşi la bord.

— Douăsprezece zile, mormăi Jean.

— Da, oftă Locke.

Douăsprezece zile trecute. Nu trecuseră nici două săptămâni de când plecaseră, când toţi cei de aici îi priveau ca pe nişte eroi. Douăsprezece zile pentru ca efectul antidotului să scadă. Of, pe toţi zeii, arhontele… cum naiba aveau să-i explice ce se întâmplase cu corabia? Vreo cauză tehnică?

— M-am fandosit, în mă-sa, marinarul lui peşte-prăjit, cu focul tribord, murmură el pentru sine, când ar fi trebuit să folosesc focul babord.

— Ce-ai zis? mormăiră Jean şi Jabril la un loc.

— Nimic.

În curând, vechile instincte ale orfanului din Cuprins-de-flăcări îşi făcură simţită prezenţa. Locke îşi puse braţul stâng sub cap, în loc de pernă, şi îşi închise ochii. În câteva clipe, hărmălaia, căldura, vânzoleala oamenilor din jurul său şi sutele de zgomote de pe corabia încă necunoscută deveniră doar un fundal confuz pentru somnul său uşor, dar neîntrerupt.

CAPITOLUL ZECE
Toate sufletele în pericol

1

Până pe 17 Festal, Jean ajunsese să urască mirosul şi chiar simpla vedere a oţetului de pe corabie tot atât de mult pe cât ajunsese să aprecieze apariţiile locotenentului acesteia.

Cel mai ades, sarcina sa de dimineaţă consta în a umple o găleată cu oribila chestie roşie şi o alta cu apă de mare, după care se apuca de frecat puntea şi pereţii etanşi pe toată suprafaţa punţii principale, cel puţin prin locurile unde putea ajunge. La prora şi la pupa se aflau compartimente lungi, cuşetele echipajului (dintre care una era ocupată tot timpul), în care se înghesuiau patru-cinci duzini de oameni, culcaţi prin şi pe lângă hamacuri şi ale căror sforăituri se amestecau precum răgetele unor animale ţinute în cuşti. Jean evita cu grijă acea cuşetă, măturând, în schimb, magazia corabiei (cunoscută de echipaj sub numele de „odaia cu porţelanuri", din pricina rândurilor de sticle îmbrăcate în plasă), depozitul de armament şi cala punţii principale, precum şi cuşetele goale… deşi, chiar şi când nu era nimeni acolo, fiecare cuşetă conţinea o grămadă de butoaie, lăzi şi plase, care trebuiau date la o parte cu multă trudă.

Odată ce duhoarea oţetului îndoit cu apă se amesteca pe deplin cu duhoarea obişnuită de sub punţi (mâncare veche, băuturi spirtoase şi toate lucrurile nespălate), Jean obişnuia să treacă prin punţile cele mai de jos, puntea inferioară falsă şi santina, legănând în faţa sa o lampă alchimică puternică şi galbenă, care mai împrăştia miasmele aducătoare de boli. Drakasha ţinea foarte mult la sănătatea echipajului său; cei mai mulţi marinari îşi prindeau aramă la urechi, ca să îndepărteze riscul de cataractă, şi îşi puneau câte un vârf de nisip alb în bere, ca să-şi întărească mijlocul împotriva herniei.

Punţile inferioare erau luminate de cel puţin două ori pe zi, spre amuzamentul pisicilor de pe corabie. Din păcate, asta presupunea mult căţărat, târât, mers de-a buşilea şi dat din coate printr-o grămadă de obstacole, inclusiv printre membrii echipajului. Jean era mereu atent să fie politicos şi să-şi exprime supunerea prin înclinări scurte ale capului.

Echipajul ăsta părea în continuă mişcare; corabia asta nu dormea niciodată. Cu cât vedea şi afla mai multe despre *Orhideea Otrăvitoare,* cu atât mai mult îşi dădea seama cât de naiv fusese programul de întreţinere pe care îl stabilise, în calitatea sa de ofiţer secund, pe *Mesagerul Roşu.* Caldris i-ar fi spus vreo două în privinţa asta, fără îndoială, dacă ar fi trăit destul încât să remarce.

Căpitanul Drakasha părea să nu accepte nici un compromis, când venea vorba de starea în care se afla nava. Tot ce era verificat sau inspectat într-o tură era verificat din nou în tura următoare, şi tot aşa, zi de zi. Ce era legat era după aceea legat încă o dată, ce putea fi reparat era reparat din nou. Pompa şi mecanismul cabestanului erau unse zilnic cu grăsime răzuită de pe oalele de gătit; catargele erau „unse" şi ele, de sus până jos, cu aceeaşi mâzgă maronie, ca să fie protejate de intemperii. Marinarii patrulau în permanenţă, în grupuri vigilente, inspectând îmbinările scândurilor sau pânzele înfăşurate în jurul vergilor, în locurile în care funiile se frecau una de alta.

Marinarii de pe *Orhideea* erau împărţiţi în două schimburi, Roşii şi Albaştrii. Aceştia lucrau în ture de câte şase ore, cu unul dintre schimburi îngrijindu-se de corabie pe când celălalt se odihnea. Schimbul Roşu, de exemplu, trebuia să lucreze de la amiază până la şase seara şi apoi de la miezul nopţii până la şase dimineaţa. Membrii echipajului care nu erau de serviciu puteau să facă tot ce doreau, dacă nu cumva erau chemaţi pe punte pentru vreo acţiune solicitantă sau primejdioasă.

Schimbul de corvoadă nu făcea parte din aceste calcule; cei din fostul echipaj de pe *Mesagerul Roşu* erau munciţi din zori şi până-n seară şi îşi luau masa după ce terminau lucrul, nu la amiază, precum echipajul regulat.

În ciuda bombănelilor lor, Jean îşi dădu seama că toţi cei de pe *Orhideea* nu-i găseau pe noii lor camarazi tocmai nesuferiţi. De fapt, bănuia că foştii marinari de pe *Mesager* preluaseră cele mai multe dintre sarcinile neplăcute, lăsându-le astfel celorlalţi mai mult timp liber ca să doarmă, să-şi vadă de lucrurile personale, să joace sau să facă sex fără nici o urmă de ruşine prin hamace sau pe sub pături. Lipsa intimităţii de la bordul corabiei îl uluia încă peste măsură pe Jean; nu era nici prea pudic, nici virgin, însă ideea lui de *loc potrivit* implicase întotdeauna pereţi de piatră şi o uşă bine ferecată.

O încuietoare nu ar fi făcut mare diferenţă pe un asemenea vas, unde aproape orice zgomot putea fi auzit. Erau doi bărbaţi din straja Albastră, care puteau fi auziţi de la bordul fals dacă o făceau în cuşeta din faţă, şi o femeie din straja Roşie care striga toate cele în vadrană, de obicei tocmai când Jean încerca să adoarmă pe puntea de deasupra ei. El şi Locke discutaseră un pic gramatica ei şi ajunseseră la concluzia că, de fapt, nu vorbea vadrană. Uneori, reprezentaţiile ei erau urmate de aplauze.

Lăsând asta la o parte, echipajul părea să se mândrească cu disciplina. Jean nu văzu nici o bătaie, aproape nici o ceartă mai serioasă şi nici o beţie deplasată. Se bea bere şi vin la fiecare masă, în cantităţi rezonabile, şi, urmând o schemă complicată pe care Jean nu o descifrase încă, fiecărui membru al echipajului i se îngăduia, cam o

dată pe săptămână, să ia parte la aşa-zisul Schimb Vesel, o strajă în altă strajă. Schimbul Vesel se instala pe puntea principală şi primea un pic de libertate de mişcare la puntea superioară centru (mai ales pentru vomitat). Puteau să bea cât credeau de cuviinţă şi erau scutiţi chiar şi de convocările de urgenţă, până îşi reveneau.

— Nu-i… chiar ce mă aşteptam să fie, recunoscu Jean într-o dimineaţă, când Ezri stătea la parapetul babordului, prefăcându-se că nu-l bagă în seamă, în timp ce el dădea un nou strat de vopsea cenuşie pe fundul celei mai mici bărci a corabiei.

Mai făcea asta din când în când. Oare era doar în mintea lui? Să fi fost versurile din Lucarno? Evitase să mai recite şi altceva în prezenţa ei, chiar când se ivise prilejul. Mai bine să rămână un mister decât să transforme într-un refren ieftin ceea ce îi captase atenţia.

„Pe cei Treisprezece zei, se gândi el, tresărind, oare mă pregătesc să mă dau la ea? Oare este…”

— Poftim? făcu ea.

Jean zâmbi. Cumva, bănuise că nu o să o deranjeze faptul că-i vorbise neîntrebat.

— Corabia voastră. Nu-i chiar cum mă aşteptasem. Din ce-am citit.

— Din ce-ai *citit?* Izbucni în râs, îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi aproape cu viclenie. Ce-ai citit?

— Să mă gândesc. Îşi înmuie pensula în zeama alchimică cenuşie şi încercă să pară ocupat. *Şapte Ani între Vijelie şi Gârbaci.*

— Benedictus Montcalm, spuse ea. Am citit-o pe-asta. Rahaturi, în mare parte. Cred că le-a dat de băut marinarilor adevăraţi pentru poveştile alea, până a strâns destule.

— Ce zici de *Istoria Adevărată şi Exactă a Nestăvilitei Flamuri Roşii?*

— Suzette vela Ducasi! O ştiu!

— O ştii?

— Din auzite. Nebuna aia bătrână a ajuns în Portul Risipitorului. Face pe scriba pentru gologani şi bea tot ce câştigă. Abia dacă mai vorbeşte therină ca lumea. Pur şi simplu bântuie şanţurile şi îşi blestemă foştii editori.

— Acestea sunt toate cărţile de care îmi aduc aminte, zise Jean. Nu mă prea pasionează istoriile, mă tem. Dar tu cum de-ai ajuns să citeşti tot ce-ai citit?

— Aaa, făcu ea, dându-şi părul pe spate cu o mişcare a gâtului.

„Nu era sfrijită, se gândi Jean… nu avea colţuri, era toată numai curbe sănătoase şi muşchi.” Trebuia să fii bine făcut ca să-l dobori pe Jean, chiar şi prin surprindere.

— Aici, pe mare, trecutul este moneda de schimb, Jerome. Uneori, este singura monedă pe care o avem la dispoziţie.

— Misterioasă.

— Cu capul pe umeri.

— Tu ştii deja câte ceva despre mine.

— Ce-i drept e drept, dar tot nu schimbă faptul că eu sunt un ofiţer pe corabia asta, iar tu eşti un necunoscut periculos.

— Sună promiţător.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îi zâmbi. Mai la obiect, eu sunt un ofiţer pe corabia asta, iar tu faci parte din schimbul de corvoadă. Nici măcar nu eşti aici de-adevăratelea încă. Îl încadră cu mâinile şi îşi miji ochii. Eşti doar o *chestie* înceţoşată la orizont.

— Ei bine, făcu el şi, dându-şi seama că asta îl făcuse să pară ca un găgăuţă, repetă… ei bine…

— Dar erai curios.

— Eram?

— În privinţa corabiei.

— A! Da, eram. Mă întrebam… acum că am văzut un pic din ea…

— Unde-s cântatul şi dansatul pe braţele vergilor, unde-s butoaiele de bere de la proră şi pupă, unde-s băutul şi vomatul din zori şi până-n seară?

— Ceva de genul acesta. Nu-i chiar marină aici, totuşi.

— Drakasha *a fost* în marină. În Syrune. Nu vorbeşte prea mult despre asta, dar nici nu mai încearcă să-şi ascundă accentul. Cândva, a încercat.

Syrune, se gândi Jean, imperiul arhipelag aflat şi mai la est decât Jerem şi Jeresh; un neam mândru de oameni măslinii, care îşi luau corăbiile foarte în serios. Dacă Drakasha venea de-acolo, asta însemna că avea în spate o tradiţie de ofiţeri de marină despre care unii spuneau că ar fi fost la fel de veche ca şi Tronul Therin.

— Syrune, zise el. Asta explică unele lucruri. Însă nu spuneai că trecutul e o monedă de schimb aici?

— Ţi-ar fi zis chiar ea asta, gratis, răspunse Ezri. Crede-mă, dacă istoria este o monedă, ea stă pe o afurisită de avere.

— Deci ea, ăă, a modelat corabia după vechile-i obiceiuri?

— Aş zice mai degrabă că ne-am lăsat noi modelaţi. Ezri îi făcu semn să nu se oprească din vopsit, iar el se întoarse la lucru. Căpitanii de pe Marea de Bronz sunt deosebiţi. Au un anumit statut, atât pe mare, cât şi pe uscat. Au un consiliu în Portul Risipitorului. Însă fiecare corabie… piraţii îşi fac singuri regulile. Unii căpitani sunt aleşi. Alţii iau comanda numai când e rost de luptă. Însă Drakasha… conduce deoarece noi ştim că ea este cea mai bună şansă a noastră, în orice privinţă. În Syrune nu-i de glumă cu asta.

— Deci faceţi de strajă ca în marină, beţi ca nişte soţi temători şi vă purtaţi frumos?

— Nu eşti de acord?

— Zeii să mă ferească, sunt complet de acord! Doar că-i mai bine organizat decât îmi închipuisem.

— Nu ai mai spune că-i *ca în marină* dacă ai ajunge vreodată pe o navă de război adevărată. Cei mai mulţi dintre membrii echipajului au slujit şi-acolo şi, prin comparaţie, ăsta-i un paradis al trândăvelii. Nu renunţăm la obiceiurile noastre, pentru că, mare parte din noi, am mai fost şi la bordul altor corăbii de piraţi. Am văzut găuri de apă ce se măreau încet-încet, de la o zi la alta. Am văzut cum ruginesc mecanismele. Am văzut greementul uzându-se. La ce bun să trândăveşti tot timpul, dacă se scufundă corabia sub tine în timp ce dormi?

— Deci sunteţi prudenţi.

— Da. Uite care-i treaba: marea fie te face prudent, fie te omoară. Ofiţerii lui Drakasha depun un jurământ. Jurăm ca, dacă se va întâmpla ca acest vas să se scufunde, măcar să fie în urma unei bătălii sau din voia zeilor, nu din cauza lenei, lipsei de pânză sau de cabluri. E un jurământ sfânt. Se dezmorţi. Şi nici din cauza lipsei de vopsea. Mai dă un strat şi dă-i zor.

Ofiţeri. Jean îi trecu în revistă pe ofiţerii de pe *Orhideea* în timp ce muncea, ca să-şi mai ia gândul de la Ezri. Era Drakasha, evident. Ea nu făcea de strajă, dar apărea când şi cum socotea de cuviinţă. Părea să fie pe punte cel puţin jumătate din zi şi se materializa ca prin minune când se petrecea ceva interesant. După ea, Ezri… la naiba, nici un gând despre Ezri! Nu acum, cel puţin.

Mumchance, navigatorul-şef, şi micuţul său grup de timonieri. Drakasha îi mai lăsa şi pe membrii obişnuiţi ai echipajului să ţină timona, când era vreme frumoasă, dar, dacă era nevoie de ceva iscusinţă, se apela numai la Mum şi la trupa lui. Cam de acelaşi rang cu Mum erau intendentul – trimis momentan pe *Mesagerul Roşu* – şi doftorul, Treganne, care probabil că nu ar fi admis niciodată că ar fi de aceeaşi teapă cu cineva care nu-şi avea numele trecut pe vreun templu. Drakasha avea cabina cea mare, fireşte, iar cei patru ofiţeri principali primiseră micuţele odăi de la scara tambuchiului, nişte încăperi cu pereţi de pânză, ca fosta lui cabină.

Mai erau un tâmplar, un făuritor de pânze, un bucătar şi un nostrom. Singurul privilegiu pe care ţi-l acorda statutul de subofiţer părea a fi dreptul de a face pe şeful cu alţi membri ai echipajului, din când în când. Mai erau şi vreo doi… sublocotenenţi, presupuse Jean. Ezri le spunea şefi de schimb, iar ei îi ţineau locul, când ea nu era prin preajmă. Utgar se ocupa de Schimbul Roşu şi o femeie pe nume Nasreen se ocupa de cel Albastru, însă Jean nu apucase să o întâlnească, deoarece ea luase în primire echipajul care se afla acum pe *Mesager*.

Se părea că toată această muncă de jos, această alergătură încoace şi-ncolo îi oferea lui Jean (şi celorlalţi membri ai schimbului de corvoadă) atât prilejul de a învăţa ierarhia corabiei, cât şi organizarea

ei. Bănuia că nu era o simplă întâmplare.

Vremea fusese stabilă, de la capturarea lor. Brize uşoare din nord-est, nori capricioşi precum favorurile unei dansatoare din tavernă, nesfârşite valuri joase, care făceau marea să sclipească precum un safir cu un milion de feţe. Soarele dogorea în timpul zilei, iar faptul că erau închişi la grămadă îi sufoca peste noapte, însă Jean se obişnuise deja cu aceste condiţii. Tenul i se întunecase, precum cel al lui Paolo şi al Cosettei. Şi Locke părea să se descurce binişor: bronzat, bărbos şi, pentru prima oară în viaţă, de-a dreptul vânjos, şi nu doar zvelt. Statura şi o laudă nesăbuită cu privire la agilitatea sa îi atrăseseră o repartizare la ungerea catargelor, trinchetul şi arborele mare, în fiecare dimineaţă.

Încă primeau târziu mâncarea care, deşi nu era tocmai apetisantă, măcar era mai mult decât suficientă. Primeau şi o raţie întreagă de tărie, acum. Oricât de puţin i-ar fi plăcut să recunoască, întorsătura pe care o luaseră lucrurile nu era chiar atât de rea. Putea să muncească şi să doarmă liniştit, ştiind că oamenii care se ocupau de corabie chiar aveau habar de ce făceau; el şi Locke nu mai erau nevoiţi să conducă totul improvizând şi rugându-se să le iasă. Dacă nu ar fi fost afurisitul de jurnal de bord, care consemna neîncetat scurgerea zilelor, cu efectul antidotului care slăbea tot mai mult, ar fi fost chiar un timp plăcut. O perioadă plăcută, în care timpul n-ar mai fi contat şi singura preocupare ar fi fost să-şi dea cu presupusul asupra locotenentului Delmastro.

Însă nici el şi nici Locke nu se puteau opri din număratul zilelor.

2

Pe 18 Festal, Mazucca Chelul cedă nervos.

Nu lăsase să se întrevadă nimic; deşi fusese ursuz noaptea, sub castel, era doar unul dintre oamenii istoviţi şi irascibili şi nu mai ameninţase pe nimeni, nici din echipaj, nici din schimbul de corvoadă.

Era pe la asfinţit, după vreo două-trei ore din Schimbul Albastru, şi felinarele începuseră să se înalţe pe corabie. Jean stătea lângă Locke, în apropierea coteţelor de găini, descâlcind o frânghie veche în iţele care o compuneau. Locke le toca pe acestea într-o grămadă de fibre maronii şi aspre. După ce era gudronată, substanţa respectivă devenea calafat şi era folosită la orice, de la călăfătuit îmbinările până la umplut perne. Era o treabă nespus de plictisitoare, dar soarele era aproape de asfinţit şi ziua de lucru avea să se termine în curând.

Se auzi un zăngănit undeva, lângă castel, urmat de înjurături şi râsete. Mazucca Chelul se ivi, cu paşi apăsaţi, ducând un mop şi o găleată, urmat de un membru al echipajului, pe care Jean nu îl recunoscu. Acesta îi spuse ceva ce Jean nu auzi şi atunci se întâmplă totul: Mazucca se răsuci şi îi azvârli găleata grea drept în faţă. Omul

căzu pe spate, năucit.

— Lua-te-ar *naiba,* strigă Mazucca, chiar crezi că sunt un copil?

Omul întinse mâna după arma de la cingătoare… o ghioagă scurtă, din ce văzu Jean. Însă Mazucca se înfierbântase, iar membrul echipajului încă nu-şi revenise după lovitură. Într-o clipă, Mazucca îl izbi în piept şi smulse el ghioaga. O ridică deasupra capului, dar nu apucă să facă mai mult de-atât. Vreo trei-patru membri ai echipajului îl loviră deodată, trântindu-l pe punte şi luându-i ghioaga din mâini.

Paşi grei tropăiră rapid dinspre dunetă către puntea superioară centru. Căpitanul Drakasha venise fără să fie chemată.

Când trecu în goană pe lângă ei, Jean… care uitase deja de frânghie… îşi simţi stomacul făcându-se ghem. *O* avea. O purta ca pe o mantie. Aceeaşi aură pe care o văzuse cândva la Capa Barsavi, ceva care dormea înăuntru până când era scos la iveală, la mânie sau la nevoie, extrem de brusc şi de teribil.

Membrii echipajului lui Drakasha îl ridicară şi-l ţinură de braţe pe Mazucca. Omul care fusese lovit de găleată îşi recuperase ghioaga şi îşi masa capul. Zamira se opri şi arătă spre el.

— Ce-ai de spus, Tomas?

— Eu… eu… iartă-mă, căpitane. Mă distram şi eu puţin.

— M-a bătut la cap toată după-amiaza, rosti Mazucca, supus, dar în nici un caz calm. N-a muncit nici un pic. Doar se ţinea după mine, îmi dărâma găleata, îmi lua sculele, îmi dădea lucrurile peste cap şi mă punea să le fac din nou.

— Este adevărat, Tomas?

— Eu doar… mă distram, căpitane. Tachinam schimbul de corvoadă. Nu am vrut să fac rău. O să mă opresc.

Drakasha se mişcă atât de iute, încât Tomas nici nu apucă să tresară, că se trezi iarăşi trântit pe spate pe punte, cu nasul spart. Jean remarcă mişcarea elegantă a braţului ei şi folosirea precisă a palmei… primise şi el o asemenea lovitură, de cel puţin două ori în viaţă. Îl compătimea pe Tomas, chiar aşa dobitoc cum era.

— Aaah, exclamă Tomas, împrăştiind sânge.

— Cei din schimbul de corvoadă sunt ca nişte scule, zise Drakasha. Mă aştept să fie păstraţi în condiţii bune. Păstraţi. Dacă vreţi să vă distraţi, aveţi grijă să o faceţi respectând regulile. Îţi confisc atât partea din prada de pe *Mesagerul Roşu*, cât şi partea din vânzare. Îi făcu semn unei femei aflate în spatele lui. Voi doi. Duceţi-l la pupa şi găsiţi-o pe Treganne.

În timp ce Tomas era târât spre dunetă, pentru o vizită neanunţată la doftorul navei, Drakasha se întoarse către Mazucca.

— Mi-ai auzit regulile, încă din prima noapte în care ai ajuns pe corabia asta.

— Ştiu. Îmi pare rău, căpitane Drakasha, doar că el…

— Deci m-ai auzit. Ai *auzit* ce am spus şi ai înţeles.

— Am auzit, m-am înfuriat, am…

— Pedeapsa cu moartea, dacă puneţi mâna pe vreo armă. Am fost cât se poate de limpede şi, cu toate astea, tu nu te-ai supus.

— Uitaţi…

— Nu-mi mai eşti de folos, zise ea, iar braţul ei drept se încleştă în jurul gâtului lui Mazucca. Membrii echipajului îi dădură drumul şi el se agăţă de antebraţul lui Drakasha, fără succes. Ea începu să-l târască spre copastia tribord. Aici, în larg, dacă îţi pierzi cumpătul, dacă faci o singură greşeală prostească, poţi trage după tine toată corabia. Dacă nu-ţi poţi păstra cumpătul, deşi ştii ce se poate întâmpla, pentru mine nu eşti decât lest.

Zbătându-se şi sufocându-se, Mazucca încercă să opună rezistenţă, însă Drakasha continuă să-l tragă spre bordul punţii descoperite. La vreo doi yarzi de copastie, ea strânse din dinţi, îşi trase braţul drept în spate şi îl azvârli pe Mazucca înainte, punându-şi toată forţa şoldului şi-a umărului în brânci. Acesta se trezi atârnând în gol, încercă să-şi recapete echilibrul şi căzu pe spate. O secundă mai târziu, se auzi un pleoscăit.

— Corabia asta are destul lest.

Atât echipajul, cât şi schimbul de corvoadă fugiră spre copastia tribord. După ce-i aruncă o privire rapidă lui Locke, Jean li se alătură. Drakasha rămase unde era, cu braţele în lături, cu mânia evaporată. Şi în privinţa asta semăna cu Barsavi. Jean se întreba dacă ea avea să-şi petreacă restul nopţii posomorâtă şi clocind gânduri negre sau poate bând.

Corabia menţinuse o viteză constantă de patru-cinci noduri, iar Mazucca nu părea să fie un înotător prea bun. Rămăsese deja la vreo cinci-şase yarzi într-o parte a corabiei şi la vreo cincisprezece-douăzeci de yarzi în spatele dunetei. Braţele şi capul îi săltară deasupra întunericului valurilor, iar el strigă după ajutor.

Amurgul. Jean se cutremură. Era vremea cinei în larg. Lumina puternică a soarelui alunga multe făpturi în adâncuri, făcând ca apa să fie relativ sigură ore întregi. Toate acestea se schimbau la asfinţit.

— Îl pescuim, căpitane?

Un membru al echipajului venise lângă ea şi îi vorbise pe un ton atât de jos, încât numai cei din preajmă îl putură auzi.

— Nu, rosti Drakasha. Se răsuci şi porni încet spre pupă. Nu vă opriţi. O să vină *ceva* după el în curând.

3

Pe 19, la jumătate de oră după-amiază, Drakasha îl strigă pe Locke, chemându-l în cabina ei. Locke fugi la pupă cât de repede putu, cu imaginea lui Tomas şi a lui Mazucca extrem de vie în minte.

— Ravelle, ce dracu' mai e şi *asta?*

Locke se opri ca să înţeleagă situaţia. Drakasha aşezase masa în mijlocul cabinei. Paolo şi Cosetta stăteau unul în faţa celuilalt, uitându-se la Locke, şi un pachet de cărţi de joc era împrăştiat la întâmplare între ei. Un pocal de argint era răsturnat pe centrul mesei… un pocal prea mare pentru mânuţele lor. Locke simţi un freamăt de nelinişte în măruntaie, însă se apropie totuşi să arunce o privire.

Aşa cum bănuise… nişte tărie cafenie din pocal se vărsase pe masă şi udase o carte. Cartea respectivă se dizolvase într-o băltoacă de substanţă fină, de un cenuşiu cât se poate de şters.

— Mi-aţi luat cărţile din cufăr, zise el. Cele din pachetul înfăşurat în două straturi de pânză.

— Da.

— Şi serveaţi o băutură destul de tare la masă. Unul din copii a vărsat-o.

— Coniac de caramel, şi l-am vărsat chiar eu. Scoase un pumnal şi împunse substanţa cenuşie cu el. Deşi avea un luciu lichid, era dură şi solidă, iar vârful pumnalului ricoşă din ea de parcă ar fi fost făcută din granit. Ce naiba mai e şi *asta?* Parcă ar fi… ciment alchimic.

— Chiar *este* ciment alchimic. Nu ai remarcat mirosul ciudat al cărţilor?

— De ce naiba aş mirosi nişte cărţi de joc? Se încruntă. Copii, nu mai atingeţi cărţile! De fapt, duceţi-vă să staţi pe pat, până vine mami să vă spele pe mânuţe.

— Nu este periculos, interveni Locke.

— Nu-mi pasă, făcu ea. Paolo, Cosetta, ţineţi-vă mâinile în poală şi aşteptaţi-o pe mami.

— Nu sunt cărţi de joc adevărate, spuse Locke. Sunt plăcuţe de răşină alchimică. Subţiri ca foaia de hârtie şi flexibile. Imaginea cărţilor de joc este, de fapt, pictată pe deasupra. Nici nu-ţi vine să crezi cât de scumpe au fost.

— Nici nu-mi pasă. *La ce* naiba îţi trebuie?

— Păi, nu-i limpede? Înmoi una în tărie şi se dizolvă în câteva secunde. Instantaneu, ai la dispoziţie o mică turtă de ciment alchimic. Amesteci câte cărţi ai nevoie. Substanţa obţinută se usucă într-un minut şi e tare ca oţelul.

— Tare ca oţelul? Ea se uită repede la pata cenuşie de pe masa frumos lăcuită. Şi cum iese?

— Ăă… păi, nu iese. Nu există dizolvant. Cel puţin nu în afara laboratorului unui alchimist.

— Ce? Fir-ai al naibii, Ravelle…

— Căpitane, eşti nedreaptă. Nu eu v-am cerut să scoateţi cărţile alea şi să vă jucaţi cu ele. Nici nu am fost eu cel care a vărsat tărie pe ele.

— Ai dreptate, rosti Drakasha cu un oftat. Părea istovită, se gândi Locke. Cutele vagi de încruntare din jurul gurii ei arătau de parcă fuseseră îndelung puse la lucru, nu demult. Strânge-le şi aruncă-le peste bord.

— Căpitane, te rog. *Te rog.* Locke întinse mâinile către ea. Nu numai că sunt scumpe, dar mai sunt şi… aproape imposibil de duplicat. Ar lua luni întregi. Lăsaţi-mă să le înfăşor la loc în pânză şi să le pun în cufăr. Puteţi să le consideraţi ca făcând parte dintre actele mele.

— La ce îţi trebuie?

— Fac parte din săculeţul meu de trucuri, zise el. Ce mi-a mai rămas din el, de fapt. Un ultim truc, foarte important. Vă jur, nu reprezintă nici o ameninţare pentru dumneavoastră şi pentru corabie… Trebuie să verşi băutură, pe ele, şi chiar şi atunci sunt doar o neplăcere. Uitaţi, dacă mi le păstraţi şi îmi faceţi rost de nişte cuţite foarte ascuţite, o să îmi petrec tot timpul ca să răzui rahatul ăla de pe masă. O să-l curăţ de pe margini. Chiar dacă îmi ia o săptămână. Vă rog!

De fapt, îi luă doar zece ore, răzuind cu mare băgare de seamă, cocoţat pe teugă, de parcă ar fi făcut o operaţie complicată. Munci fără pauză, mai întâi la lumina soarelui şi apoi la licărirea câtorva felinare, până ce izbuti să îndepărteze substanţa drăcesc de dură de pe masă, lăsând în urmă doar o umbră pe lac care arăta unde fusese.

Când se întoarse, într-un sfârşit, în minusculul său spaţiu de dormit, ştia bine că mâinile şi antebraţele aveau să-l doară a doua zi.

Dar meritase, fiecare minut de trudă, atâta vreme cât izbutise să păstreze acel pachet de cărţi.

4

Pe 20, Drakasha renunţă la cursul spre est şi se întoarse către nord-vest, cu vântul la tribord. Vremea nu se schimbase; ziua se perpeleau şi noaptea asudau, iar corabia naviga printre cârduri de duhuri-zburătoare, care aninau deasupra apei ca nişte punţi de lumină verzuie şi fantomatică.

Pe 21, când de-abia mijeau zorii pe cerul de la răsărit, li se oferi, în sfârşit, ocazia să arate ce pot.

Locke fu smuls, dintr-un somn mult prea scurt, de un cot aplicat în coaste. Se trezi într-o dezordine generală; oamenii din schimbul de corvoadă se foiau, se împleticeau şi bombăneau în jurul său.

— Corabie la orizont, îi zise Jean.

— S-a auzit din vârful catargului, acum un minut, rosti cineva de lângă uşă. La două carturi cartier tribord. Asta înseamnă că-s mult la est şi un pic la nord faţă de noi, corpul încă sub orizont.

— Asta-i bine, spuse Jabril, căscând. Străfulgerarea zorilor.

— Zori? Părea să fie încă întuneric, iar Locke se frecă la ochii cârpiţi de somn. Deja au venit zorii? De vreme ce nu trebuie să mă mai prefac

că ştiu ce fac, ce-i aia străfulgerarea zorilor?

— Soarele urcă la orizont, pricepi? Lui Jabril părea să-i facă plăcere să-i explice lui Locke. La est. Noi încă suntem în umbra lui, la vest de ei. Lor le e greu să ne vadă, însă noi îi vedem foarte bine, datorită luminii palide din spatele catargelor lor, pricepi?

— Pricep, făcu Locke. Pare a fi o chestie bună.

— Suntem pe urma ei, rosti Aspel. O să ne facem mişcarea şi o să o luăm cu asalt. Corabia asta e plină cu oameni, şi Drakasha este o căţea afurisită.

— Asta-i lupta noastră, zise Streva. Noi atacăm primii.

— Da, şi o să dovedim de ce suntem în stare, spuse Aspel. Să dovedim de ce suntem în stare şi să scăpăm o dată pentru totdeauna de rahatul ăsta de schimb de corvoadă.

— Nu-ţi împodobi încă cocoşelul cu fundiţe de argint, îi tăie Jabril elanul. Nu ştim încotro se îndreaptă sau ce viteză poate să atingă, sau care este alura ei optimă. S-ar putea să fie o navă de război. S-ar putea chiar să facă parte dintr-o escadrilă.

— Du-te naibii, Jabbi, spuse cineva, fără răutate. Tu nu vrei să scapi de schimbul de corvoadă?

— Hei, când o veni vremea să o abordăm, eu o să mă urc gol în barcă şi o să-i atac pe nenorociţi cu splendoarea corpului meu. Aşteaptă numai, să vezi dacă e vorba de-o pradă, atâta spun.

Se auzi zarvă şi agitaţie pe punte; se strigară ordine. Oamenii de la uşă se străduiau să audă şi să vadă tot.

— Delmastro trimite oameni pe frânghii, zise unul dintre ei. Se pare că o să ne întoarcem câteva puncte spre nord. Vor s-o facă rapid, cum s-ar zice.

— Nimic nu dă mai mult de bănuit decât o schimbare bruscă de direcţie, dacă ne văd, explică Jabril. Vrea să fim mai aproape de direcţia lor înainte să fim observaţi, aşa încât să pară totul natural.

Trecură câteva minute; Locke clipi şi se sprijini cu spatele de de-acum familiarul perete etanş de compartimentare. Dacă nu se trecea imediat la acţiune, ar mai fi avut timp pentru câteva clipe de somn în plus. După oftaturile adânci şi foiala din jurul său, îşi dădu seama că nu era singurul care gândea astfel.

Se trezi câteva minute mai târziu… cerul văzut prin gura de aerisire era ceva mai puţin cenuşiu… când auzi glasul locotenentului Delmastro venind dinspre intrarea sub castelului.

— … Unde sunteţi momentan. Păstraţi liniştea şi rămâneţi ascunşi. Mai sunt cinci minute până la schimbul de tură, dar vom suspenda străjile obişnuite pe durata luptei. Vom trimite Roşii jos, pe rând, şi jumătate din straja Albastră va urca să le ia locul. Vrem să arătăm ca un bric comercial, nu ca un prădător cu echipaj prea mare.

Locke îşi lungi gâtul ca să se uite peste siluetele întunecate din jurul

lui. Dincolo de Delmastro, în penumbra de dinainte de răsărit, putu să-i vadă pe membrii echipajului de pe puntea superioară centru împingând câteva butoaie mari spre copastia de la babord.

— Butoaie de fum pe punte! strigă o femeie.

— Fără flacără deschisă pe punte! răcni Ezri. Fără fumat. Numai lumini alchimice. Spuneţi mai departe!

Trecură câteva minute şi lumina zorilor creştea încontinuu. Cu toate acestea, Locke simţea cum i se închid ochii. Oftă relaxat şi…

— Hei, puntea! răsună un strigăt din vârful trinchetului. Daţi-i de veste căpitanului că are trei catarge şi se îndreaptă spre vest-nord-vest. Gabiere.

— Am înţeles: trei catarge, vest-nord-vest, gabiere! urlă Ezri. Cum e situată?

— În mare, la travers tribord, poate un cart spre pupa.

— Rămâi cu ochii-n patru. Corpul încă sub orizont?

— Da.

— În clipa în care-şi saltă fustele peste orizontul ăla, bagi un ochi şi ne spui ce are sub ele. Ezri se întoarse la sub castel şi izbi puternic în peretele despărţitor de la intrare. Schimbul de corvoadă, trezirea. Dezmorţiţi-vă picioarele şi folosiţi frânghiile de uşurare, apoi treceţi înapoi aici. Fuguţa. În curând, fie o să luptăm, fie o să fugim. E mai bine să aveţi măruntaiele goale.

Nu era ca şi cum te-ai fi mişcat cu mulţimea, ci, mai degrabă, ca şi cum ai fi fost stors dintr-un tub. Locke se trezi împins pe punte, se îndoi de la mijloc şi se dezmorţi. Jean îl imită, apoi se duse lângă Delmastro. Locke ridică din sprânceană; micuţa locotenentă părea să-i tolereze prezenţa lui Jean în aceeaşi măsură în care i-o desconsidera pe-a lui. Atâta vreme cât unul din ei obţinea informaţii de la ea, tot era bine.

— Chiar crezi că o să fie de fugit? o întrebă Jean.

— Aş prefera să nu fie cazul. Delmastro îşi miji ochii dincolo de copastie, însă, chiar şi de unde era Locke, corabia încă nu putea fi văzută de pe punte.

— Ştii, spuse Jean, cred şi eu că nu vezi nimic de-acolo jos. Ar trebui să te urci pe umerii mei.

— O *micuţă* glumă, făcu Delmastro. Vai, ce original! Nu am mai auzit aşa ceva niciodată. Ei bine, află că sunt cea mai înaltă dintre surorile mele.

— Surori, zise Jean. Interesant. Un pic din trecutul tău, gratis?

— Rahat, rosti ea, încruntându-se. Dă-mi pace, Valora! O să fie o dimineaţă aglomerată.

Oamenii se întorceau de la frânghiile de uşurare. Acum, că gloata se mai rărise, Locke se căţără pe trepte şi îşi croi drum ca să se uşureze. Avusese parte de suficiente experienţe neplăcute până acum ca să ştie

să-şi facă loc cu coatele până la bordul din vânt… cei care rămâneau pe frânghiile de uşurare ale bordului de sub vânt puteau păţi tot felul de nenorociri, indiferent de cum bătea vântul… pe micuţul braţ de lemn ce străbătea bompresul, la vreun yard-doi de forpic. Sub ea atârnau grijele, ca un capăt de vergă în miniatură, şi Locke îşi fixă picioarele în ele, în timp ce-şi desfăcu pantalonii. Valurile înspumate se spărgeau de proră, stropindu-l pe picioare.

— Pe toţi zeii, cine şi-ar fi închipuit că poate fi o adevărată aventură să te pişi?

— Hei, puntea! se auzi un strigăt de pe trinchet, o clipă mai târziu. E o flută, asta e. Rotunjoară şi grăsuţă. Îşi menţine cursul de dinainte.

— Sub ce culori navighează?

— Nici una, din ce pot vedea, locotenente.

O flută. Locke recunoscu termenul… un vas comercial cu pupa rotunjită şi cu o proră curbată, simplă. Era bună pentru transport, dar un bric ca *Orhideea* putea să ţopăie în voie în jurul ei. Nici o expediţie militară sau piraterească nu ar fi folosit un asemenea vas. Se pare că, îndată ce o vor ajunge din urmă, vor avea parte de lupta dorită.

— Ha, bombăni el, iar eu sunt aici, prins cu nădragii în vine.

5

Soarele se înălţă, topit, în spatele ţintei lor, încadrând silueta joasă şi neagră într-un semicerc de purpură. Locke stătea în genunchi la copastia tribord de la teugă, încercând să rămână neobservat. Îşi miji ochii, făcându-şi mâna streaşină deasupra lor, ca să şi-i ferească de strălucirea orbitoare. Cerul răsăritean era o aureolă înflăcărată de roz şi roşu; marea părea un rubin lichid prelins, ca o pată, din soarele care-şi continua drumul pe cer.

O dâră neagră şi murdară de fum, lată de câţiva yarzi, se înălţă la bordul de sub vânt al punţii superioare centru de pe *Orhideea Otrăvitoare*, o intruziune de rău-augur în cerul curat al dimineţii. Locotenentul Delmastro avea grijă personal de butoaiele cu fum. *Orhideea* îşi croia drum cu velele mari şi trincile strânse, folosind doar gabierele; în mod convenabil, asta era atât planul logic de navigaţie pentru bătălia asta, cât şi prima precauţie pe care şi-ar fi luat-o, în cazul în care corabia chiar ar fi luat foc.

— Haideţi, netoţilor, spuse Jean, care stătea lângă el. Uitaţi-vă în stânga, pentru numele lui Perelandro!

— Poate că nu ne văd, făcu Locke. Sau poate că nu le pasă.

— Nu au schimbat direcţia, altfel am fi auzit-o de la iscoade, zise Jean. Pesemne că sunt cei mai lipsiţi de curiozitate, miopi şi bătuţi în cap nemernici care au ridicat vreodată pânzele.

— Hei, puntea! Iscoada de la trinchet părea surescitată: Du-i vorbă căpitanului că se întoarce spre babord!

— Cât de mult? Delmastro se îndepărtă de butoaiele ei cu fum. Se întoarce ca să se îndrepte direct spre noi?

— Nu, s-a întors doar vreo trei carturi.

— Vor să arunce o privire mai îndeaproape, rosti Jean, dar nu ne sar încă în hamac.

Se auzi un strigăt de pe dunetă şi, o clipă mai târziu, Delmastro suflă de trei ori în fluier.

— Schimbul de corvoadă! Schimbul de corvoadă pe dunetă!

Se grăbiră într-acolo, trecând pe lângă membrii echipajului care scoteau arcuri bine unse din huse de pânză şi le încordau. Aşa cum promisese Delmastro, cam jumătate din straja obişnuită era pe punte; cei care se ocupau de pregătirea armelor se ghemuiseră sau se ascundeau în spatele catargelor şi al coteţelor de găini. Drakasha îi aştepta la parapetul dunetei şi începu să le vorbească de îndată ce sosiră:

— Încă mai au timp şi loc îndeajuns ca să fugă. E o flută şi mă îndoiesc că ar putea fugi de noi la nesfârşit, dar ne-ar face să gâfâim ca să punem mâna pe ea. Aş zice că ne-ar lua vreo şase-şapte ore, dar cine vrea să se plictisească atâta amar de vreme? O să ne dăm drept un bric navlosit care a luat foc şi o să vedem dacă îi putem ademeni să facă un gest de prietenie. V-am oferit o şansă să dovediţi de ce sunteţi în stare, aşa că voi veţi fi dinţii capcanei. Voi veţi intra primii în luptă. Bravo vouă, dacă vă întoarceţi. Dacă nu vreţi să luptaţi, treceţi sub teugă şi rămâneţi la schimbul de corvoadă până când suntem chit. În ceea ce mă priveşte, eu m-am trezit cam flămândă în dimineaţa asta. Am de gând să pun mâna pe bucăţica aia gustoasă. Care dintre voi vrea să lupte pentru un loc pe corabia mea?

Locke şi Jean îşi zvârliră braţele în aer, împreună cu toţi cei din preajmă. Locke privi iute în jur şi văzu că nimeni nu părea să-şi refuze şansa.

— Bun, zise Drakasha. Avem trei bărci, în care încap vreo treizeci de oameni. O să le luaţi voi. Sarcina voastră va fi să păreţi nevinovaţi, la început; rămâneţi aproape de *Orhidee*. Când se dă semnalul, ţâşniţi şi atacaţi dinspre sud.

— Căpitane, interveni Jabril, ce se întâmplă dacă nu le putem veni noi de hac?

— Dacă raportul numeric sau alte împrejurări vă sunt potrivnice, apăraţi orice bucăţică de punte puteţi. Eu voi aduce *Orhideea* lângă ea şi o voi prinde cu cangea. Nimic din ce-i pe corabia aia nu poate ţine piept la o sută de oameni odihniţi.

„De parcă asta i-ar încălzi pe ăia dintre noi care vor fi morţi sau muribunzi”, se gândi Locke. Abia acum realizase ce urmau să facă şi simţi un fior de nelinişte în stomac.

— Căpitane! Unul dintre marinarii de veghe le făcea semn de pe

gabia mare. A înălţat flamura talishană!

— Ar putea să mintă, bombăni Jabril. E o cacealma rezonabilă. Dacă tot e să arborezi un steag fals, Talisham are o flotă bunicică. Şi nimeni nu este în război cu ei, pe moment.

— Nu-i *prea* deşteaptă mişcarea, totuşi, replică Jean. Dacă ar avea escortă prin apropiere, de ce nu l-au arborat de la bun început? Numai cineva care are motive să se teamă şi-ar ascunde flamura.

— Da. Ei şi piraţii.

Jabril rânji.

Căpitanul Drakasha strigă prin mulţime:

— Del! Pune să se ducă unul dintre butoaiele tale cu fum la copastia tribord. Chiar în faţa scărilor dunetei.

— Vrei să se facă fum la parapetul din vânt, căpitane?

— O afumătură bună, chiar deasupra dunetei, răspunse Drakasha. Dacă vor să discute cu noi prin semnale cu steaguri, avem nevoie de o scuză – facem pe momâile{2}.

Lunganul navigator-şef, care ţinea timona la câţiva paşi în spatele Drakashei, îşi drese glasul zgomotos. Ea zâmbi, apoi păru să aibă o idee. Întorcându-se spre un marinar din stânga ei, îi spuse:

— Adu trei fanioane de semnalizare din cufărul cu steaguri şi ridică-le la proră. Galben peste galben peste galben.

— *Toate sufletele în pericol,* înţelese Jean. Ăsta-i un semn de „nu te mai codi şi vino-ncoa'".

— Credeam că e un simplu semnal pentru situaţii dificile, zise Locke.

— Ar fi trebuit să citeşti cartea cu mai multă atenţie. Trei steaguri galbene înseamnă că suntem prinşi atât de tare la ananghie, încât suntem gata să le dăm de bunăvoie drepturi de salvare asupra a orice este pe vas, cu excepţia lucrurilor pe care le avem asupra noastră. Tot ce salvează e al lor.

Delmastro şi echipajul ei pregătiseră un butoi cu fum la copastia tribord şi îi dăduseră foc cu o feştilă alchimică. Fuioare cenuşii de fum începură să se înalţe deasupra dunetei, alungând norul mai întunecat înălţat dinspre bordul de sub vânt. Lângă parapet, doi marinari ridicau trei flamuri galbene, ce fluturau în vânt.

— Mai vreau iscoade sus şi la copastii, ca să-i dăm o mână de ajutor lui Mumchance, strigă Drakasha. Arcaşii sus, unul câte unul. Cei din vârful catargelor, ţineţi-vă armele jos; rămâneţi ascunşi, dacă puteţi, şi faceţi pe mieluşeii până dau eu semnalul.

— Căpitane! Iscoadele de pe arborele mare strigau din nou. S-a întors ca să ne taie calea şi a prins viteză!

— Iată ce buni la inimă sunt oamenii după ce văd semnalul acela, făcu Drakasha. Utgar! Un vadran tinerel, cu pielea capului său ras înroşită deasupra unei bărbi negre şi împletite, se ivi lângă

locotenentul Delmastro. Ascunde-i pe Paolo şi pe Cosetta pe puntea interioară falsă. Suntem pe cale să ne luăm la ceartă cu cineva.

— Am înţeles, zise el, grăbindu-se pe scările dunetei.

— În ceea ce vă priveşte, spuse Drakasha, întorcându-şi din nou atenţia asupra schimbului de corvoadă, găsiţi securi şi săbii lângă trinchet. Alegeţi-vă ce vreţi şi aşteptaţi momentul în care veţi ajuta la coborârea bărcilor în apă.

— Căpitane Drakasha!

— Ce vrei, Ravelle?

Locke îşi drese glasul şi înălţă în gând o rugăciune către Cel de-al Treisprezecelea Făr' de Nume, sperând că ştie ce face. Acum era momentul pentru un gest impresionant; dacă nu făcea nimic ca să mai recapete un pic din prestigiul lui Ravelle, avea să ajungă un simplu membru de echipaj, ocolit pentru eşecul său din trecut. Trebuia să le câştige respectul, dacă mai spera să-şi ducă la bun sfârşit măcar o parte din misiune. Iar asta presupunea un act impresionant de nesăbuinţă.

— E vina mea că oamenii ăştia erau cât pe ce să moară la bordul *Mesagerului.* Au fost în echipajul meu şi ar fi trebuit să le port de grijă mai bine. Vreau să am prilejul de a face asta acum. Vreau… cel mai din faţă loc din prima barcă.

— Chiar crezi că o să te las să comanzi atacul?

— Nu să-l comand, replică Locke. Doar să fiu eu primul care urcă pe corabie. Orice ne-ar ataca acolo să mă atace pe mine primul. Poate că izbutesc să-l salvez pe cel care vine după mine.

— Puneţi-mă şi pe mine la socoteală, rosti Jean, aşezând o mână pe umărul lui Locke, într-un gest protector. Eu merg oriunde merge şi el.

„Zeii să te aibă-n pază, Jean", se gândi Locke.

— Dacă ţii neapărat să primeşti în plin o săgeată de arbaletă, eu n-o să te opresc, spuse Drakasha. Părea totuşi destul de surprinsă şi îşi înclină capul aproape imperceptibil spre Locke, aprobator, în timp ce mulţimea începea să se împrăştie şi să se îndrepte către arme.

— Căpitane! Locotenentul Delmastro făcu un pas în faţă, cu mâinile şi antebraţele pline de funingine de la butoaiele cu fum. Se uită spre Locke şi Jean când vorbi: Cine anume o să conducă bărcile care blochează retragerea?

— Cine vrea, Del. O să trimit câte unul de-al nostru cu fiecare barcă, pentru a-i ţine în frâu; ce face schimbul de corvoadă după ce ajung sus, asta-i deja treaba lor.

— Vreau eu bărcile.

Drakasha o ţintui cu privirea câteva secunde, fără să zică nimic. Era învăluită în fum cenuşiu, de la brâu în jos.

— N-am avut nimic de făcut când am pus mâna pe *Mesager*, căpitane, se grăbi Delmastro să adauge. De fapt, nu m-am mai distrat

cu o pradă de săptămâni bune.

Drakasha îi aruncă o privire scurtă lui Jean şi se încruntă.

— Îmi ceri o favoare.

— Da. Însă o favoare cu folos.

Drakasha oftă.

— Bine, Del, poţi conduce bărcile. Dar ţine minte, tot Ravelle urcă primul.

În traducere: „Dacă tot e să încaseze o săgeată în locul altcuiva, ai grijă să fii tu aia", se gândi Locke.

— Nu o să-ţi pară rău, căpitane. Schimbul de corvoadă! Înarmaţi-vă şi aşteptaţi-mă la puntea superioară centru!

Delmastro ţâşni pe scările dunetei, pe lângă Utgar, care mergea cu copiii Drakashei agăţaţi strâns de câte-o mână.

— Eşti un tip îndrăzneţ şi prost, Ravelle, făcu Jabril. Aproape că îmi placi din nou.

— … Măcar poate să lupte, asta-i clar, îl auzi Locke spunând pe unul dintre oameni. Ar fi trebuit să vedeţi cum l-a rezolvat pe străjerul ăla, în noaptea în care am luat *Mesagerul*. Poc! L-a îndoit de mijloc dintr-un singur pumn. O să ne arate câteva chestii şi în dimineaţa asta. Numai staţi să vedeţi.

Locke fu deodată foarte bucuros că apucase să se pişe mai devreme.

La puntea superioară centru, o femeie mai în vârstă stătea de strajă la nişte butoiaşe pline cu securile şi spadele făgăduite. Jean alese o pereche de securi, le cântări şi se încruntă când îl văzu pe Locke codindu-se în fata butoaielor.

— Măcar ai idee ce faci? şopti el.

— Nici o idee, răspunse Locke.

— Ia o spadă şi încearcă să pari degajat.

Locke luă o spadă şi se uită la ea cu o privire extrem de satisfăcută.

— Toţi cei care aveţi cingătoare, înşfăcaţi încă o armă şi băgaţi-o acolo! strigă Jean. Nu ştii niciodată când voi sau altcineva ar putea avea nevoie de ea.

Vreo şase oameni îi urmară sfatul, iar el se aplecă spre Locke şi îi şopti:

— Stai lângă mine. Doar… ţine pasul cu mine şi fii pregătit. Poate că nu au arcuri.

Locotenentul Delmastro se întoarse în mijlocul lor, purtând atât vesta din piele neagră şi apărătorile, cât şi cingătoarea ticsită cu cuţite. Locke observă că mânerele curbate ale săbiilor sale erau ţintate cu cioburi de Sticlă-străveche.

— Valora, treci încoace! Îi aruncă un guler de protecţie lui Jean şi îşi dădu într-o parte părul strâns în coadă, lăsându-şi gâtul complet gol. Ajută şi tu o domnişoară.

Jean îi aşeză gulerul la gât şi i-l prinse la ceafă. Ea trase de el o

dată, dădu aprobator din cap şi îşi ridică braţele.

— Ascultaţi-mă! Până nu facem o mişcare neprietenoasă, voi sunteţi doar nişte pasageri bogaţi şi nătărăi de uscat, trimişi înainte cu bărcile, ca să vă salvaţi pielea.

Doi membri ai echipajului treceau printre cei din schimbul de corvoadă, împărţindu-le pălării elegante, jachete din brocart şi alte zorzoane. Delmastro luă o umbreluţă de mătase şi i-o puse în braţe lui Locke.

— Poftim, Ravelle. S-ar putea să te apere, cât de cât.

Locke scutură umbrela deasupra capului, cu agresivitate exagerată, culegând câteva râsete nervoase pentru asta.

— Aşa cum v-a zis şi căpitanul, în fiecare barcă o să fie şi câte un membru al echipajului, ca să ne asigurăm că se întorc măcar bărcile, dacă voi nu aveţi norocul ăsta, zise Delmastro. O să-i iau pe Ravelle şi pe Valora cu mine, în bărcuţa de pe *Mesager* pe care ne-aţi donat-o. Plus voi doi. Arătă spre Streva şi Jabril. Orice s-ar întâmpla, noi o să urcăm primii.

Oscarl, nostromul, îşi făcu apariţia împreună cu câteva ajutoare, cărând frânghii şi mufle ca să înceapă să instaleze mecanismul de ridicare.

— Încă un lucru, spuse Delmastro. Dacă vă cer îndurare, cruţaţi-i. Dacă îşi aruncă armele, nu le faceţi nimic. Dacă nu se opresc din luptă, măcelăriţi-i pe loc. Şi dacă începe să vi se facă milă de ei, aduceţi-vă aminte ce semnal a trebuit să afişăm pentru ca ei să sară în ajutorul unei corăbii în flăcări.

6

Privită din apă, iluzia flăcărilor i se păru lui Locke de-a dreptul desăvârşită. Toate butoaiele cu fum erau aprinse acum; corabia lăsa în urmă o dâră neagră-cenuşie, care învăluise aproape toată duneta. Silueta Zamirei apărea din când în când, ocheanul scânteindu-i în soare, înainte să dispară iarăşi în întuneric. Câţiva membri ai echipajului aduseseră mici pompe şi furtune de pânză la mijlocul navei (lângă copastie, unde puteau fi zăriţi mai bine) şi trimiteau şuvoaie de apă în norul de fum, nefăcând de fapt decât să spele puntea.

Locke stătea la prora bărcuţei, oarecum ridicol cu umbreluţa în mână şi cu o jachetă cu fireturi de argint fluturându-i pe umeri, ca o mantie. Jean şi Jabril stăteau pe banca de vâslit din faţă, Streva şi locotenentul Delmastro pe cea din spate, iar Vittore (un membru foarte mărunţel al echipajului, doar puţin mai mare decât un băietan) se ghemuia la pupa, ca să le ia locul, după ce aveau să urce la bordul flutei.

Corabia, având acum perfect vizibile curioasele curbe ale carenei,

era puţin într-o parte faţă de ei, la nord. Locke estima că avea să-şi încrucişeze drumul cu *Orhideea Otrăvitoare* cam în zece minute.

— Hai să începem să vâslim spre ea, zise Delmastro. Probabil că deja se aştepta la asta.

Barca lor şi cele două bărci mai mari rămăseseră pe loc, cam la o sută de yarzi la sud-est de *Orhidee*. Când cei patru vâslaşi din barca lor începură să o îndrepte către nord, Locke văzu cum ceilalţi le urmară exemplul.

Săltau şi lunecau prin valuri. Soarele era sus pe cer şi dogoarea sa sporea tot mai mult; plecaseră de pe corabie pe la şapte şi jumătate dimineaţa. Vâslele scârţâiau monoton în lăcaşurile lor; acum se aflau bord la bord cu *Orhideea*, iar corabia nou-venită era la vreo jumătate de milă în nord-est. Dacă fluta ar fi adulmecat capcana şi ar fi încercat să scape către nord, corabia ar fi desfăcut pânzele, ca să o urmărească. Dacă încerca însă să scape spre sud, bărcile trebuiau să-i taie calea.

— Ravelle, rosti Delmastro, cleştele de tăiat de la picioarele tale. Îl vezi?

Locke se uită în jos. Sub locul său, era ascuns un instrument urât, cu balamale şi mânere de lemn. Aceste mânere acţionau un cleşte de metal.

— Cred că da.

— Nu arcurile sunt cea mai mare problemă. Ne pot da bătăi de cap mult mai mari dacă lasă plase-brici, când încercăm să-i abordăm; o să ne ciopârţim singuri, străduindu-ne să ne căţărăm pe punte. Dacă sunt lăsate plasele alea, tu trebuie să foloseşti acel cleşte ca să ne croieşti drum prin ele.

— Sau să mor încercând, zise el. Cred că am înţeles.

— Însă vestea bună este că lăsarea plaselor-brici este foarte anevoioasă. Şi sunt şanse mari să nu fie lăsate, dacă se aşteaptă să trimită bărci şi să primească pasagerii noştri. Dacă ne apropiem suficient de mult înainte să ne dăm de gol, nici nu o să aibă timp să le lase.

— Care-i semnalul că trebuie să ne dăm de gol?

— Nu o să-l ratezi, crede-mă!

7

Zamira Drakasha stătea la copastia tribord a dunetei, făcând o pauză de la fum. Studia prin ochean fluta care se apropia; pe forpicul butucănos se vedeau nişte ornamente sofisticate şi nişte picturi fanteziste, în auriu şi negru, îi acopereau bordurile înalte. Asta era un lucru bun: dacă era bine îngrijită, erau şanse mari să transporte o încărcătură considerabilă şi o sumă frumuşică.

Doi ofiţeri stăteau la prora navei, studiindu-i corabia prin ocheanele lor. Ea îşi flutură mâna către ei, în semn de încurajare, dar nu primi

nici un răspuns.

— Ei bine, fie, murmură ea. O să vedem în curând cât de curtenitori sunteţi de fapt.

Siluetele micuţe şi întunecate ale membrilor echipajului alergau de colo colo pe flută, care acum ajunsese la un sfert de milă distanţă. Pânzele se cutremurau, iar carena se lungea în faţa Zamirei… oare dădeau bir cu fugiţii? Nu, doar încetineau, întorcându-se un cart sau două la tribord, cu scopul de a ajunge mai aproape, dar nu prea aproape. Văzu o echipă cu pompe şi furtunuri la mijlocul navei, îndreptând un şuvoi de apă în sus, ca să ude pânzele de jos ale flutei. Era lucrul cel mai de bun-simţ pe care îl puteai face, când te apropiai de un foc pe mare.

— Echipa cu semnalizarea, fiţi gata, spuse ea.

— Am înţeles, căpitane, se auzi un cor de voci din porţiunea învăluită de fum a dunetei.

Bărcile ei despicau valurile dintre cele două corăbii. Iată-l pe Ravelle cu umbreluţa lui, semănând cu o ciupercuţă subţire şi argintie, cu o pălărie albă. Iată-l şi pe Valora şi iat-o şi pe Ezri… la naiba! Cererea lui Ezri nu-i dăduse prea mult de ales: fie încuviinţa, fie se făcea de râs în faţa schimbului de corvoadă. Avea să-i spună câteva femeiuştii ăleia… dacă zeii se îndurau de Zamira şi-i trimiteau locotenentul viu şi nevătămat înapoi.

Îi studie pe ofiţerii de pe flută, care trecuseră de la proră la copastia babord. Nişte tipi laţi în umeri, se părea, îmbrăcaţi cam gros pentru arşiţa aceea. Ochii săi nu mai erau la fel de ageri ca acum douăzeci şi cinci de ani… Se îmboldeau unul pe celălalt, uitându-se mai atent prin ocheane?

— Căpitane? rosti întrebător un membru al echipei de semnalizare.

— Nu încă, zise ea. Nu încă… Fiecare secundă care trecea micşora distanţa dintre *Orhidee* şi victima ei. Încetiniseră şi se întorseseră, dar unghiul de derivă urma să-i aducă şi mai aproape… tot mai aproape. Unul dintre ei arătă cu degetul, apoi îl apucă pe celălalt de umăr şi arătă din nou. Ocheanele zburară deodată. Ha! strigă Zamira. Nu mai aveau nici o şansă să le scape printre degete acum. Simţi o nouă însufleţire dând energie fiecărui pas, fiecărei mişcări pe care-o făcea; se simţi de parcă jumătate din ani i se ridicaseră de pe umeri. „Pe toţi zeii”, momentul în care îşi dădeau seama cum se păcăliseră era întotdeauna dulce. Îşi închise ocheanul, înhăţă portavocea de pe punte şi urlă, ca să se audă pe toată corabia: Arcaşii la posturi, sus! Toată lumea pe punte! Toată lumea pe punte şi treceţi la copastia tribord! Stingeţi butoaiele cu fum!

Orhideea Otrăvitoare se cutremură; şapte duzini de oameni tropăiau pe scări, ieşeau prin trape, înarmaţi şi cu armuri pe ei, răcnind. Arcaşii ieşiră de după catarge, îngenunchează pe platformele de luptă şi îşi

fixară săgeţi în arcurile lor sclipitoare.

Zamira nu avea nevoie de ochean ca să vadă siluetele ofiţerii ale membrilor echipajului alergând înnebuniţi pe puntea flutei.

— Hai să le dăm un motiv pe cinste ca să facă pe ei de frică! zbieră ea, fără să se mai obosească să folosească portavocea. *Înălţaţi steagul nostru purpuriu!* Cele trei flamuri galbene fluturând în vânt deasupra dunetei se cutremurară, apoi se prăvăliră în negura cenuşie Din ultimele dâre de fum negru se ivi un stindard lat şi roşu, strălucitor precum soarele dimineţii înălţându-se în urma unei furtuni.

8

— Mai cu viaţă, strigă locotenentul Delmastro, mai cu viaţă! Când steagul roşu se înălţă deasupra pupei *Orhideei* şi primul om din hoarda de maniaci exaltaţi îi luă cu asalt copastia tribord, cele trei bărci prinseră viteză pe valuri.

Locke îşi aruncă peste bord umbrela şi jacheta, dându-şi seama abia după aceea că valorau destul de mult. Respira cu gâfâituri excitate, uitându-se peste umăr la bordul flutei, care se apropia cu repeziciune, o suprafaţă abruptă de lemn înălţându-se în faţa lor precum un castel plutitor. Pe toţi zeii, mergea la luptă! Ce naiba era în *capul* lui.

Îşi muşcă buzele ca să se concentreze şi îşi încleştă pe bord degetele albite. *La naiba,* ăsta nu era un gest măreţ. Nu-şi putea permite una asta. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Locke Lamora era neînsemnat, însă Ghimpele din Camorr era mai important decât orice. Ghimpele nu putea fi atins de tăiş, vrăji sau batjocură. Locke se gândi la Şoimar, sângerând la picioarele sale. Se gândi la Regele Cenuşiu, mort sub pumnalul său. Se gândi la toate averile care îi trecuseră prin mâini şi zâmbi.

Calm, cu grijă, îşi scoase spada şi începu să o fluture în aer. Cele trei bărci erau una lângă alta acum, lăsând triunghiuri de spumă în urma lor, la un minut de ţintă. Locke avea de gând să urce pe corabie purtând cea mai mare minciună din viaţa lui drept costum. Putea să moară peste câteva clipe, dar, până atunci, zeii îi erau martori că avea să fie Ghimpele din Camorr. Era Căpitanul Orrin-*dat-naibii*-Ravelle!

— Marinari de pe *Orhideea!* Marinari de pe *Orhideea!* Se înălţă ca o statuie la prora bărcii, împungând cu spada de parcă ar fi vrut să se izbească în flută şi să o găurească de unul singur. Vâsliţi pentru pradă! Vâsliţi pentru voi! După mine, camarazi! *Mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine!*

Orhideea Otrăvitoare lunecă dintre rămăşiţele fumului său, scoţând fuioare cenuşii din dunetă, parcă scăpând din strânsoarea mâinii fantomatice a unui zeu. Echipajul înghesuit la copastie ovaţionă din nou, apoi amuţi. Pânzele corabiei începură să fluture. Drakasha schimba rapid direcţia, întorcând vasul către tribord. Dacă îi ieşea

treaba asta, putea lipi corabia, la babord, chiar de-a lungul flutei, la o aruncătură de băţ.

Tăcerea bruscă de pe *Orhidee* îi permise lui Locke să audă pentru prima oară zgomotele de la bordul flutei… ordine, panică, certuri, stupoare. Şi apoi, înălţându-se peste toate, un glas metalic şi disperat răcnind într-o portavoce:

— Salvaţi-ne! Pentru numele zeilor, vă rugăm… vă rugăm, veniţi şi salvaţi-ne!

— Rahat. Nu-i chiar întâmpinarea cu care suntem obişnuiţi, făcu Delmastro.

Locke nu avu timp să se gândească; se căţărară pe carena flutei, ciocnindu-se zdravăn de zidul de scânduri ude ale bordului de sub vânt. Corabia era uşor înclinată, părând gata să se prăbuşească asupra lor şi să-i zdrobească. În mod miraculos, erau sarturi şi o plasă de abordaj în apropiere. Locke sări pe plasă, cu sabia ridicată.

— Marinari de pe *Orhideea!* strigă el, în timp ce se căţăra pe funia aspră şi udă, cu o teamă exaltată. Marinari de pe *Orhideea*, după mine!

Momentul adevărului; mâna sa stângă atinse puntea la capătul plasei de abordaj. Strângând din dinţi, împunse aerul cu sabia, neîndemânatic, dar neiertător, ca să se asigure că nu aşteaptă nimeni la marginea punţii. Apoi se săltă, se rostogoli sub copastie… ratase portul de intrare cu câţiva yarzi… şi se ridică în picioare, împleticindu-se şi urlând ca un apucat.

Puntea era cuprinsă de haos şi nimeni nu-l băgă în seamă. Nu erau plase-brici, nici arcaşi, nici ziduri de halebarde sau săbii care să-i aştepte pe atacatori. Membrii echipajului, bărbaţi şi femei laolaltă, alergau panicaţi. Un furtun abandonat zăcea pe punte la picioarele lui Locke, precum leşul unui şarpe cafeniu, scuipând apă de mare într-o baltă ce se tot mărea.

Un membru al echipajului alunecă prin băltoacă şi se izbi de el, dând din mâini. Locke îşi ridică sabia, iar omul se trase îndărăt, ridicându-şi mâinile, ca să-i arate că erau goale.

— Am încercat să ne predăm, icni omul. Am încercat! Nu au vrut să ne lase! O, zeilor, ajutaţi-ne!

— Cine? Cine nu v-a lăsat să vă predaţi?

Bărbatul arătă spre duneta vasului şi Locke se răsuci ca să vadă ce era acolo.

— O, *la dracu'!* murmură el.

Erau cel puţin douăzeci, numai bărbaţi, făcuţi parcă după acelaşi tipar. Bronzaţi, îndesaţi, musculoşi. Bărbile lor erau bine îngrijite, părul care le ajungea la umeri era prins cu şiraguri zornăitoare de mărgele. Aveau capetele înfăşurate cu pânze de un verde strălucitor şi Locke îşi dădu seama, din experienţe mai vechi, că braţele nu le erau acoperite cu mâneci subţiri şi întunecate, cum părea la prima vedere,

ci cu versuri sfinte, tatuate atât de adânc cu cerneală neagră şi verde, încât orice urmă de piele dispăruse sub ele.

Mântuitori Jeremiţi. Fanatici religioşi, care credeau că ei erau singura cale de izbăvire pentru insula lor păcătoasă. Se ofereau pe post de sacrificii umane pentru zeii jeremiţi, rătăcind prin lume în grupuri de surghiuniţi, ducând vieţi liniştite de călugări până când cineva, oricine, îi ameninţa.

Jurământul lor sacru era să omoare sau să fie omorâţi când întâlneau violenţă; să moară în chip onorabil pentru Jerem sau să extermine fără cruţare pe oricine ridica mâna asupra lor. Toţi îl priveau cât se poate de intens pe Locke.

— Păgânul ne oferă o purificare prin sânge! Un Mântuitor din fruntea grupului arătă spre Locke şi îşi ridică ghioaga de scoruş ţintată cu bronz. Să ne spălăm sufletele în sânge de păgân! *Ucideţi în numele Jeremului sfânt!*

Cu armele ridicate, se năpustiră pe scările dunetei, coborându-le în goană, cu ochii pe Locke şi arătându-i, în tot timpul ăsta, cum urlă cu *adevărat* apucaţii. Un membru al echipajului încercă să se dea la o parte din calea lor şi fu doborât, cu ţeasta crăpată ca un pepene sub ghioaga conducătorului. Ceilalţi îl călcară în picioare, în goana lor.

Locke nu se putu abţine. Spectacolul acestei morţi grăbite, călite în luptă şi complet nebuneşti era atât de departe de tot ce trăise vreodată, că izbucni într-un râs înspăimântat. Era speriat până-n măduva oaselor şi asta îi dădea un sentiment de libertate absolută. Îşi înălţă unica, inutila sa spadă şi se azvârli la contraatac, simţindu-se uşor ca un fulg, urlând în timp ce fugea.

— Haideţi! Înfruntaţi-l pe Ravelle! Zeii v-au trimis sfârşitul, *nenorociţilor!*

Ar fi trebuit să piară, câteva clipe mai târziu. Ca de obicei însă Jean avea alte planuri.

Conducătorul jeremiţilor se năpusti asupra lui Locke, un fanatic criminal de două ori mai greu decât el; sângele şi lumina soarelui sclipeau pe ţintele ghioagei sale ridicate. Apoi în locul feţei acestuia se ivi o secure, cu mânerul ieşind dintr-o orbită sfărâmată. Impactul, nu cu ghioaga, ci cu leşul rămas deodată fără simţire, îl trânti pe Locke pe punte şi îl lăsă fără aer. Sânge fierbinte i se împrăştie pe faţă şi pe gât şi el se zbătu furios, ca să se elibereze de sub trupul ce se zvârcolea. Puntea din jurul său se umplu deodată cu forme care loveau, călcau apăsat, răcneau şi cădeau.

Lumea se dizolvă în imagini şi senzaţii fără legătură între ele. Locke de-abia avea timp să le catalogheze, pe măsură ce le înregistra.

Topoare şi suliţe care îl vizau pe el înfigându-se în trupul conducătorului jeremit. O împunsătură disperată cu spada şi şocul impactului, când aceasta străpunse coapsa neprotejată a unui

Mântuitor. Jean ridicându-l în picioare. Jabril şi Streva trăgând alţi membri ai echipajului *Orhideei* pe punte. Locotenentul Delmastro, luptând alături de Jean, prefăcând într-un terci roşu faţa unui Mântuitor, cu mânerul ţintat cu sticlă al uneia dintre spadele sale. Umbre, mişcări, ţipete mânioase.

Era imposibil să rămână lângă Jean; gloata Mântuitorilor era prea numeroasă, numărul loviturilor – prea mare. Locke fu doborât din nou de un trup prăbuşit şi se rostogoli spre stânga, spintecând la nimereală în dreapta şi-n stânga, în drumul său. Puntea şi cerul se învârtiră în juru-i până când se trezi păşind în gol.

Grătarul acoperea tambuchiul de la cala principală. Se opri disperat, împleticindu-se către dreapta, înainte să se prăbuşească. O uitătură aruncată în cala punţii principale îi dezvăluise că acolo erau alţi trei jeremiţi. Se ridică în picioare cu greu şi fu atacat imediat de un alt jeremit; parând lovitură după lovitură, făcu un pas la stânga şi încercă să se îndepărteze de marginea tambuchiului. Fără folos, însă; un al doilea adversar apăru, cu suliţa mânjită de sânge la îndemână.

Locke ştia că nu ar fi putut, în vecii vecilor, să se lupte sau să se ferească de amândoi având un grilaj deschis în spate. Se gândi repede. Când fusese atacat, echipajul flutei era pe punctul de a muta un butoi greu din cala punţii principale. Butoiul, cu un diametru de vreun metru şi jumătate, atârna într-o plasă, deasupra gurii tambuchiului.

Locke se năpusti cu sălbăticie asupra celor doi adversari, încercând să-i împingă îndărăt, apoi se răsuci pe călcâie şi sări cât putu de departe. Lovi butoiul suspendat, cu o bufnitură asurzitoare, şi se agăţă de plasă, dând din picioare ca un om călcând pe apă. Butoiul se legănă ca un pendul, în timp ce se căţără pe el.

De aici, avu parte pentru o clipă de o vedere rezonabilă a acţiunii. Tot mai mulţi membri ai echipajului de pe *Orhideea* intrau în luptă pe la babord, iar Delmastro şi Jean împingeau grosul Mântuitorilor înapoi, pe treptele dunetei. Locul în care se afla Locke era un vârtej încălcit de adversari; pânze verzi şi capete goale, peste arme de tot soiul.

Deodată, jeremitul cu suliţă ţâşni spre el, iar vârful din oţel înnegrit al armei se înfipse în lemn, la câteva degete de piciorul său. Locke ripostă cu spada, dându-şi seama că adăpostul său suspendat nu era atât de sigur cum sperase. Se auziră strigăte de sub el; Mântuitorii din cală îl observaseră şi voiau să se ocupe de el.

Depindea de el să facă înainte ceva nebunesc.

Sări, ţinându-se bine de una dintre frânghiile prin care butoiul era atârnat de o muflă, şi se feri de încă o suliţă. Nu avea rost să încerce să taie toate frânghiile care coborau din palan. I-ar fi putut lua minute bune. Încercă să-şi aducă aminte modelele de frânghii şi mufle pe care Caldris i le băgase în cap. Ochii îi fugiră de-a lungul cablului întins ce

ducea de la mufla aceea către o muflă de prindere aflată într-un colţ al tambuchiului. Într-adevăr, cablul acela traversa puntea, dispărând sub mulţimea de combatanţi. Ajungea până la cabestan şi, dacă era tăiat…

Strângând din dinţi, lovi cablul cu partea tare a lamei, simţind cum spada muşcă din parâmă. O secure zbură pe lângă umărul său, ratându-l la mustaţă. Lovi din nou cablul, şi încă o dată, izbind tăişul cu toată forţa de care era în stare. La cea de-a patra lovitură, cablul trosni şi greutatea butoiului îl rupse în două. Locke căzu în cală, cu tot cu butoi, ţinându-şi ochii strâns închişi. Cineva ţipă, scutindu-l de nevoia de a face el asta.

Butoiul atinse podeaua cu un trosnet răsunător. Inerţia îl izbi puternic pe Locke de partea de sus a butoiului. Se lovi cu bărbia de lemn şi căzu într-o parte, aterizând grămadă, pe punte. Un lichid cald şi mirositor se scurgea peste el… bere. Butoiul se revărsa.

Locke se ridică în picioare, gemând. Unul dintre Mântuitori nu se mişcase îndeajuns de repede şi acum zăcea sub butoi, cât se poate de mort. Impactul îi azvârlise în părţi pe ceilalţi doi, şi acum pipăiau buimaci prin preajmă, căutându-şi armele.

Se împletici către ei şi le tăie beregatele, înainte ca ei să-şi dea seama că el se ridicase deja în picioare. Nu era o luptă propriu-zisă, ci o treabă de hoţ, şi o făcuse în mod mecanic. Apoi clipi şi se uită prin jur după ceva cu care să-şi cureţe tăişul; un vechi şi firesc obicei de hoţ, care aproape că îl costă viaţa.

O formă masivă şi întunecată aterizâ în berea de lângă el. Unul dintre jeremiţii care îi dăduseră bătăi de cap sus, cel cu suliţa, sărise cei doi metri până jos, în cală. Însă berea răspândită îl trădă; piciorul îi alunecă de sub el chiar când aterizâ şi omul se prăbuşi pe spate. Rece, calculat, Locke îi străpunse pieptul cu spada, apoi luă suliţa din mâinile muribundului.

— Băutura ţi-a venit de hac, şopti el.

Sus, lupta continua. Pentru moment, era singur în cală cu mica, falsa lui victorie.

Patru morţi, iar el îi amăgise pe toţi, folosindu-se de noroc, surpriză şi de pură şiretenie, ca să izbutească tot ce i-ar fi fost imposibil să facă într-o luptă dreaptă. Gândul că ei nu ar fi cerşit îndurare, dar nici nu l-ar fi cruţat *ar fi trebuit* să mai uşureze povara, dar renunţarea sălbatică de mai devreme se evaporase complet. La urma urmei, Orrin Ravelle era un şarlatan; era din nou Locke Lamora, şi atât.

Vomită în spatele unui morman de pânze şi plase, sprijinindu-se de suliţă, până se opri din icnit.

— Pe toţi zeii *din ceruri!*

Locke se ştergea la gură, când Jabril şi vreo doi membri ai echipajului de pe *Orhideea* se strecurară prin tambuchiul calei, ţinându-se de marginea punţii mai degrabă decât sărind. Nu păreau

să-l fi văzut vomitând.

— Patru deodată, continuă Jabril. Avea tunica parţial sfâşiată deasupra unei tăieturi superficiale de pe piept. Fir-aş al naibii, Ravelle! Şi eu, care credeam că *Valora* mă bagă în sperieţi.

Locke trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Jerome. E teafăr?

— Era, acum un minut. L-am văzut luptându-se alături de locotenentul Delmastro, pe dunetă.

Locke dădu din cap, apoi făcu un semn în spate cu suliţa.

— Cabina de la pupa, zise el. Veniţi cu mine. Hai să isprăvim cu asta!

Îi conduse în fugă de-a lungul punţii principale a flutei, împingându-i din calea sa pe membri ai echipajului, neînarmaţi şi ghemuiţi de frică. Uşa blindată de la cabina de la pupa era închisă şi, în spatele ei, Locke putu auzi zgomot de activitate frenetică. Lovi cu putere în uşă.

— Ştim că eşti acolo! răcni el, apoi se întoarse către Jabril, cu un rânjet ostenit. Sună al naibii de cunoscut, nu?

— Nu o să treceţi de uşa asta, se auzi un strigăt înfundat dinăuntru.

— Intră cu umărul în ea, spuse Jabril.

— Lasă-mă să încerc o şmecherie mai întâi, replică Locke. Apoi, ridicând tonul: în primul rând, chiar dacă uşa asta e blindată, ferestrele tale de la pupa sunt din sticlă. În al doilea rând, dacă nu deschizi uşa asta blestemată până număr la zece, o să-ţi trec prin foc şi sabie toţi membrii echipajului rămaşi în viaţă. Poţi să asculţi, în timp ce faci ce-oi fi făcând tu înăuntru.

O pauză; Locke îşi deschise gura ca să înceapă numărătoarea. Deodată, cu trosnetul clinchenitor produs de o încuietoare masivă, uşa se întredeschise şi un bărbat scund, de vârstă mijlocie, purtând o jachetă lungă şi neagră, se ivi în prag.

— Vă rog, nu faceţi una ca asta, zise el. Mă predau. Aş fi făcut asta mai devreme, dar Mântuitorii nu au vrut să audă de aşa ceva nici în ruptul capului. M-am încuiat înăuntru după ce m-au fugărit până aici. Omorâţi-mă, dacă vreţi, dar cruţaţi-mi echipajul.

— Nu fi prost, făcu Locke. Nu omorâm pe nimeni care nu opune rezistenţă. Deşi e bine de ştiut că nu eşti chiar un nemernic. Stăpânul corabiei, bănuiesc?

— Antoro Nera, sluga dumneavoastră.

Locke îl înşfăcă de revere şi începu să-l târască spre scara tambuchiului.

— Hai să urcăm pe punte, jupâne Nera. Cred că am isprăvit cu Mântuitorii tăi. Ce naiba căutau la bord, că tot veni vorba? Erau pasageri?

— Ne asigurau paza, mormăi Nera.

Locke se opri din mers.

— Eşti chiar atât de greu de cap încât să nu ştii că-şi ies din minţi când simt rost de bătaie?

— Nu eu i-am vrut! Proprietarii au insistat. Mântuitorii lucrează doar pentru mâncare şi transport. Proprietarii s-au gândit că… ar putea să sperie pe oricine ne-ar face probleme.

— O teorie bună. Totuşi, nu funcţionează decât dacă le faci cunoscută prezenţa. Noi n-am ştiut că sunt la bord decât atunci când s-au repezit spre noi, grupaţi în nişte afurisite de falange.

Locke urcă pe scara tambuchiului, trăgându-l pe Nera după el, urmat de Jabril şi de ceilalţi. Ieşiră pe dunetă, în lumina strălucitoare a dimineţii. Unul dintre oameni cobora steagul flutei, afundat până la genunchi în leşuri.

Erau cel puţin două duzini. Mântuitori, în mare parte, cu legăturile lor verzi de la cap fluturându-le şi cu expresii ciudat de mulţumite pe chipuri. Însă ici şi colo se puteau zări şi membri ai echipajului, iar în capul scărilor dădu peste o figură cunoscută… Aspel, cu pieptul făcut ferfeniţă.

Locke se uită disperat primprejur şi suspină uşurat când îl văzu pe Jean, aparent teafăr şi nevătămat, aplecat aproape de copastia tribord. Locotenentul Delmastro era la picioarele sale, cu părul despletit şi cu sângele şiroindu-i pe braţul drept. Locke văzu cum Jean îşi rupe o fâşie din tunică şi începe să-i lege una dintre răni.

Locke simţi un junghi, pe jumătate de uşurare şi pe jumătate de melancolie; de obicei *el* era cel pe care Jean îl strângea, bucăţele-bucăţele, după o luptă. Se îndepărtase de Jean doar pentru că fusese nevoit să o facă, în toiul încleştării. Îşi dădu seama că era tulburat la gândul că Jean nu se ţinuse după el, mereu pe urmele sale, purtându-i de grijă, ca întotdeauna.

***

„Nu fi bou”, se gândi. Jean avea propriile sale probleme.

— Jerome, făcu el.

Jean îşi înălţă brusc capul şi buzele sale aproape formară un „L”, înainte să se poată controla.

— Orrin! Arăţi ca naiba! Pe toţi zeii, eşti teafăr?

„Ca naiba?” Locke se uită în jos şi descoperi că hainele sale erau îmbibate aproape complet în sânge. Îşi trecu o mână peste faţă. Ceea ce crezuse el că era sudoare sau bere se dovedi a fi ceva roşu pe palma sa.

— Nu-i al meu, răspunse el. Cred.

— Tocmai mă pregăteam să te caut, zise Jean. Ezri… locotenentul Delmastro…

— O să fiu bine, gemu ea. Ticălosul a încercat să mă lovească cu un artimon. Doar mi-a tăiat suflarea.

Locke observă pe punte, în apropierea ei, una dintre ghioagele imense, ţintate cu bronz, şi, lângă ea, un Mântuitor mort, cu una din spadele lui Delmastro înfiptă în gât.

— Locotenente Delmastro, spuse Locke, l-am adus pe stăpânul navei. Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe Antoro Nera.

Delmastro îi dădu mâinile lui Jean la o parte şi se târî pe după el, ca să vadă mai bine. Şiroaie de sânge curgeau din tăieturi, de la buze şi de pe frunte.

— Domnule Nera. Bun găsit! Eu reprezint tabăra care încă mai e în picioare. Contrar aparenţelor. Rânji şi îşi şterse sângele de deasupra ochilor. Eu voi fi cea răspunzătoare cu prădatul, după ce asigurăm corabia, aşa că nu mă călca pe bătături. Că tot veni vorba, ce corabie e asta?

— *Pescarul Rege,* răspunse Nera.

— Încărcătura şi destinaţia?

— Tal Verrar, cu mirodenii, vin, terebentină şi lemn de calitate superioară.

— Asta şi o încărcătură serioasă de Mântuitori jeremiţi. Nu, taci din gură. Poţi să-mi explici mai târziu. Pe toţi zeii, Ravelle, văd că *ai fost* ocupat!

— Şi încă cum, făcu Jabril, bătându-l pe spate. A omorât patru dintre ei cu mâna lui, în cală. L-a strivit pe unul cu un butoi de bere şi probabil că i-a înfrânt de unul singur pe ceilalţi trei. Jabril îşi trosni degetele. Uite-*aşa.*

Locke oftă, simţind cum i se încălzesc obrajii. Întinse mâna şi puse nişte sânge la loc, acolo unde-l găsise.

— Ei bine, făcu Delmastro, nu pot spune că nu sunt surprinsă, dar mă bucur. N-oi fi tu în stare să ai grijă nici de-o barcă de pescuit, Ravelle, dar poţi conduce trupe de abordaj oricând doreşti. Cred că am mântuit jumătate de Jerem.

— Eşti prea amabilă, rosti Locke.

— Poţi să pui lucrurile în ordine pe corabia asta, în locul meu? Să cureţi punţile de membrii echipajului şi să-i strângi pe toţi, sub strajă, la teugă?

— Da. O să fie bine, Jerome?

— A fost pocnită şi tăiată un pic, dar…

— Am trecut prin situaţii mai grele, îl întrerupse ea. Am trecut prin situaţii mai grele şi le-am întors cu vârf şi îndesat. Poţi să te duci cu Ravelle, dacă vrei.

— Eu…

— Nu mă face să te pocnesc. O să fiu bine.

Jean se ridică şi se duse lângă Locke, care îl împinse pe Nera cu blândeţe către Jabril.

— Jabril, vrei, te rog, să-l escortezi pe noul nostru prieten la teugă,

în timp ce eu şi Jerome strângem restul echipajului?

— Da, cu plăcere.

Locke îl conduse pe Jean pe scara dunetei, în jos, în harababura de leşuri de la mijlocul vasului. Alţi Mântuitori, alţi membri ai echipajului… şi cinci sau şase dintre oamenii pe care îi scăpase de pe Stânca Vântoasă, cu trei săptămâni în urmă. Era conştient, într-un fel deloc confortabil, că supravieţuitorii păreau să-l fixeze cu privirile. Prinse frânturi din conversaţia lor:

— … Râdea, îţi spun…

— L-am văzut când am urcat pe corabie. S-a năpustit singur spre ei…

— N-am mai văzut aşa ceva. Acela era Streva, al cărui braţ stâng părea rupt. Râdea întruna. Neînfricat, vă jur!

— … „Zeii v-au trimis sfârşitul, nenorociţilor!" Aşa le-a zis. L-am auzit…

— Au dreptate, să ştii, îi şopti Jean. Te-am mai văzut făcând chestii curajoase şi nebuneşti, dar asta… asta a fost…

— A fost doar nebunie şi nici un pic de curaj. Îmi ieşisem din minţi, pricepi? Eram atât de speriat, încât nu mai ştiam ce fac.

— Însă jos, în cală…

— Am dărâmat butoiul peste unul, îl întrerupse Locke. Alţi doi s-au trezit cu beregatele tăiate cât erau încă buimaci. Ultimul a fost destul de drăguţ încât să alunece în nişte bere şi să-mi uşureze treaba. Ca întotdeauna, Jean. Nu am stofă de războinic.

— Dar ei cred că ai. Ţi-a ieşit.

Îl găsiră pe Mal, prăbuşit lângă arborele mare, nemişcat. Avea mâinile încleştate pe sabia împlântată în pântecele său, de parcă ar fi încercat să şi-l protejeze. Locke oftă.

— În momentul ăsta, nu am păreri foarte clare în privinţa asta, rosti el.

Jean îngenunche şi îi închise pleoapele lui Mal.

— Ştiu ce vrei să spui. Se opri, cântărindu-şi cuvintele, înainte să continue: Avem o problemă serioasă.

— Pe bune? Noi, probleme? *Ce* vrei să zici?

— Oamenii ăştia sunt oamenii noştri. Oamenii ăştia sunt *hoţi*. Sigur ţi-ai dat şi tu seama de asta. Nu-i putem vinde lui Stragos.

— Atunci o să murim.

— Ştim bine amândoi că Stragos are de gând să ne omoare oricum…

— Cu cât îl ducem mai mult de nas, cu atât ne apropiem de izbândă, măcar parţial în misiunea noastră, cu atât suntem mai aproape de un antidot adevărat. Cu cât câştigăm mai mult timp, cu atât cresc şansele ca el să calce greşit… şi atunci putem să facem ceva.

— Putem să facem ceva dacă rămânem de partea alor noştri. Uită-te

în jur, pentru numele zeilor! *Tot* ceea ce fac oamenii ăştia ca să-şi câştige existenţa este să fure. Sunt ca noi. Principiile după care ne ghidăm…

— Nu-mi predica tu *mie* despre ce se cuvine şi ce nu!

— De ce nu? Pari că ai avea nevoie…

— Mi-am făcut datoria faţă de oamenii pe care i-am adus din Tal Verrar, Jean. Dar ei şi *toţi* oamenii ăştia sunt străini. Am de gând să-l fac pe Stragos să plătească pentru ce a făcut şi, dacă trebuie să-i cruţ ca să fac asta, aşa voi face, pe toţi zeii! Însă, dacă trebuie să scufund corabia asta şi încă o duzină ca ea ca să-l dobor, aşa voi face, la naiba!

— Pe toţi zeii, şopti Jean. Ascultă ce spui. Şi eu care credeam că eu sunt camorrean. Tu eşti esenţă pură. O clipă mai devreme, erai ursuz din grijă pentru oamenii ăştia. Şi acum i-ai scufunda pe toţi, doar ca să îţi obţii răzbunarea!

— Răzbunarea *noastră,* îl corectă Locke. Vieţile *noastre.*

— Trebuie să fie şi o altă cale.

— Şi ce propui, atunci? Să rămânem aici? Să petrecem câteva săptămâni chefuind în Insulele Vântului-fantomă şi apoi *să murim* cuviincios?

— Dacă nu se poate altfel, zise Jean.

Orhideea Otrăvitoare, cu majoritatea velelor strânse, se apropie de pupa *Pescarului Rege,* aşezându-se între flută şi vânt. Bărbaţii şi femeile de la copastia *Orhideei* ovaţionară de trei ori, tot mai puternic.

— Auzi asta? Nu ovaţionează schimbul de corvoadă, spuse Jean. Îi ovaţionează pe ai lor. Asta suntem noi acum. Parte din toate astea.

— Sunt str…

— Nu sunt *străini,* îl opri Jean.

— Păi… Locke aruncă o privire în urmă, la locotenentul Delmastro, care se ridicase în picioare şi trecuse la timona *Pescarului Rege.* Poate că unii dintre ei îţi sunt mai puţin străini ţie decât îmi sunt mie.

— Hei, stai puţin…

— Fă ce trebuie, ca să nu te plictiseşti pe-aici, făcu Locke, încruntându-se. Dar nu uita de unde vii. Stragos este treaba noastră. *Să-l batem, pe el* este treaba noastră.

— „Să nu mă plictisesc”? Să nu mă *plictisesc,* fir-ai al naibii? Jean trase aer în piept, mânios. Îşi încleştă pumnii şi, pentru o clipă, păru pe punctul de a-l înşfăca pe Locke şi a-l scutura bine. Pe toţi zeii, pricep ce nu-ţi dă pace. Uite ce-i, poate că *tu* te-ai resemnat în privinţa faptului că *singura* femeie la care te-ai gândit vreodată a dispărut, de ani de zile. Dar ai suferit atât de rău pe chestia asta şi atâta vreme, încât ai ajuns să crezi că restul lumii îţi împărtăşeşte obiceiurile.

Locke se simţi de parcă ar fi fost înjunghiat.

— Jean, nici să nu…

— De ce nu? De ce *nu?* Cărăm nepreţuita ta de nefericire cu noi de

parcă ar fi o relicvă sfântă, la naiba! *Nu* vorbi despre Sabetha Belacoros. *Nu* vorbi despre piesele de teatru. *Nu* vorbi despre Jasmer sau Espara, sau oricare dintre loviturile pe care le-am dat împreună. Am trăit cu ea nouă ani, la fel ca tine, şi m-am prefăcut că nu mai există doar *ca să nu te supăr.* Ei bine, eu nu-s ca tine. Nu vreau să mă mulţumesc cu o viaţă de călugăr juruit. *Am şi eu viaţa mea, în afara umbrei tale blestemate!*

Locke se dădu îndărăt.

— Jean, eu nu am… nu am…

— Şi nu-mi mai spune *Jean,* la naiba!

— Sigur că da, rosti Locke, cu răceală. Sigur că da. Dacă o ţinem tot aşa, o să ne ieşim complet din personaje. Pot să verific şi singur sub punte. Tu du-te înapoi la Delmastro. Se ţine de timona aia ca să nu cadă din picioare.

— Dar…

— *Du-te,* făcu Locke.

— Bine. Jean se întoarse ca să plece, apoi se mai opri o dată. Însă trebuie să înţelegi… *nu pot să o fac.* Te voi urma oriunde te-ai duce, şi ştii asta, dar nu pot să le fac una ca asta acestor oameni, nici măcar pentru binele nostru. Şi chiar dacă tu crezi că-i pentru binele nostru… n-o să te las nici pe *tine* să le faci rău.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că ar fi cazul să te gândeşti de două ori, zise Jean şi apoi plecă.

Mici trupe de marinari începuseră să vină de pe *Orhidee.* Utgar se grăbi spre Locke, cu chipul roşu de nerăbdare, conducând un grup de membri ai echipajului care duceau cabluri şi cângi, ca să fixeze corăbiile una de cealaltă.

— Pe Sfinţii Dovlecei, Ravelle, tocmai ce-am aflat despre Mântuitori, rosti Utgar. Locotenentul ne-a spus ce-ai făcut. De-a dreptul uluitor! Excelent lucrat!

Locke se uită la trupul lui Mal, rezemat de arborele mare, şi la spatele lui Jean, care se apropia de Delmastro cu mâinile întinse, ca să o susţină. Fără să-i pese cine îl vedea, îşi aruncă spada în scândurile de pe punte şi aceasta se înfipse, vibrând dintr-o parte în alta.

— O, într-adevăr, făcu el. Se pare că iar am câştigat. *Ura!* că am câştigat.

CAPITOLUL UNSPREZECE
În rest, numai adevărul

1

— Aduceţi prizonierii, zise căpitanul Drakasha.

Era toiul nopţii pe puntea *Orhideei Otrăvitoare*, şi corabia plutea ancorată sub un cer presărat cu stele. Lunile nu răsăriseră încă. Drakasha stătea la parapetul dunetei, luminată de felinare alchimice şi purtând pe umeri o prelată drept mantie. Părul îi era acoperit de o perucă ridicolă de lână, care semăna vag cu peruca ceremonială a magistraţilor verrari. Puntea era ticsită dintr-un capăt în celălalt cu membrii echipajului, iar într-un mic spaţiu liber de la mijlocul navei stăteau prizonierii.

Nouăsprezece oameni de pe *Mesagerul Roşu* supravieţuiseră luptei din acea dimineaţă. Acum stăteau toţi nouăsprezece, cu mâinile şi cu picioarele legate, într-o grămadă încurcată pe puntea superioară centru. Locke se foia pe loc, în spatele lui Jean şi al lui Jabril.

— Grefier, ne-ai adus o trupă de-a dreptul *jalnică,* făcu Drakasha.

— Chiar că jalnică, Înălţimea Voastră.

Locotenentul Delmastro se ivi lângă căpitan, ţinând în mâini un pergament făcut sul şi purtând la rândul ei o perucă caraghioasă.

— Nu am mai văzut o haită de corcituri atât de deplorabile, dezmăţate şi fără boaşe. Totuşi, bănuiesc că trebuie să-i judecăm.

— Într-adevăr, doamnă.

— Care sunt acuzaţiile?

— E aşa o litanie de crime, că transformă sângele în gem. Delmastro desfăcu pergamentul şi îşi ridică glasul când citi: De bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, au refuzat plăcuta ospitalitate oferită de arhontele din Tal Verrar. În mod voit, au fugit din locul excelent de cazare oferit de sus-numitul arhonte pe Stânca Vântoasă. Au furat o navă cu scopul declarat de a o folosi pentru piraterie.

— Ruşinos.

— Întocmai, Înălţimea Voastră. Partea care urmează acum este ceva mai neclară: unii sunt acuzaţi de răzvrătire, în vreme ce alţii sunt acuzaţi de incompetenţă.

— Unii aşa, alţii altfel? Grefier, nu putem *îngădui* dezordinea. Acuză-i pe toţi de toate, şi gata.

— Am înţeles. Răzvrătiţii sunt acum incompetenţi, iar incompetenţii sunt şi răzvrătiţi.

— Excelent. Foarte excelent şi *foarte* juridic. Nici nu încape îndoială că voi fi citată prin cărţi.

— Ba chiar cărţi importante, doamnă.

— Pentru ce mai trebuie să răspundă prăpădiţii ăştia?

— Asalt şi tâlhărie sub flamura roşie, Înălţimea Voastră. Piraterie pe Marea de Bronz pe data de 21 a lunii Festal, chiar anul acesta.

— Mârşav, grotesc şi vrednic de dispreţ, strigă Drakasha. Să se consemneze că simt cum mă ia cu leşin. Spune-mi, este cineva care să vorbească în apărarea prizonierilor?

— Nimeni, doamnă, căci prizonierii sunt lefteri.

— Aha… Atunci ale cui legi le conferă drepturi sau protecţie?

— Ale nimănui, doamnă. Nici o putere şi nici un ţinut nu îi vrea şi nu le sare în ajutor.

— Patetic, dar deloc surprinzător. Totuşi, fără îndrumarea fermă a celor mai buni ca ei, poate că este *firesc* ca aceşti şobolani să se ferească de virtute ca de o boală contagioasă. Poate că ar putea nădăjdui la un mic act de clemenţă.

— Puţin probabil, doamnă.

— Mai rămâne o singură chestiune de stabilit, care ar putea să dovedească adevăratul lor caracter. Grefier, poţi descrie natura tovarăşilor şi însoţitorilor lor?

— În culorile cele mai vii, Înălţimea Voastră. Ei se însoţesc de bunăvoie cu ofiţerii şi echipajul *Orhideei Otrăvitoare*.

— Pe toţi zeii din ceruri! strigă Drakasha. Ai zis cumva *Orhideea Otrăvitoare*?

— Da, doamnă.

— Sunt vinovaţi! Vinovaţi la toate capetele de acuzare! Vinovaţi în toate privinţele, vinovaţi până la cea din urmă şi până la limita extremă a vinovăţiei omeneşti!

Drakasha îşi smulse peruca, apoi o azvârli pe punte şi începu să o calce în picioare.

— Un verdict excelent, doamnă.

— Sentinţa acestei curţi, solemnă în autoritatea sa şi neclintită în hotărârea sa, este ca, pentru nelegiuiri săvârşite pe mare, marea să-i înghită, rosti Drakasha. Azvârliţi-i peste bord! Şi fie ca zeii să nu se grăbească să aibă milă de sufletele lor.

În urale, echipajul năvăli din toate direcţiile şi îi înconjură pe prizonieri. Locke fu tras şi împins odată cu mulţimea către portul de intrare de la babord, unde o plasă pentru mărfuri era întinsă pe punte, cu o pânză sub ea. Cele două erau prinse laolaltă la margini. Foştii marinari de pe *Mesager* fură împinşi pe plasă şi ţinuţi acolo în timp ce câteva zeci de marinari conduşi de Delmastro se îndreptau către cabestan.

— Fiţi gata să executaţi sentinţa, spuse Drakasha.

— Ridicaţi, strigă Delmastro.

O reţea complicată de scripeţi şi palane fusese asamblată între zonele inferioare de la arborele trinchet şi arborele mare; în vreme ce

marinarii împingeau cabestanul, marginile plasei se ridicară şi membrii echipajului care îi ţineau pe prizonieri se traseră îndărăt. În câteva secunde foştii marinari de pe *Mesager* fură săltaţi de pe punte, înghesuiţi laolaltă ca nişte animale prinse în capcană. Locke se agăţă de plasa aspră, ca să nu alunece în masa încurcată de mădulare şi de trupuri. Urmă o încăierare, presărată cu îmbrânceli şi înjurături, când plasa ajunse dincolo de copastie şi rămase acolo, legănându-se încet în întuneric, la cinci metri deasupra apei.

— Grefier, execută prizonierii, rosti Drakasha.

— Daţi-le drumul!

„Nu se poate", se gândi Locke, chiar în clipa în care se întâmplă.

Plasa plină cu prizonieri se prăbuşi, făcându-i să ţipe şi să scâncească pe oamenii care se luptaseră pe viaţă şi pe moarte pe *Pescarul Rege* în tăcere. Presiunea de la marginile plasei scăzu pe când cădea, aşa că măcar aveau mai mult spaţiu să se rostogolească şi să ţopăie când se izbiră de suprafaţa apei… sau, mai exact, de bariera ciudat de moale a plasei şi a pânzelor de velă, având dedesubt apa, ca o pernă.

Vreme de câteva secunde, se rostogoliră într-un talmeş-balmeş întretăiat de strigăte, în timp ce marginile capcanei în care erau prinşi străpunseră valurile şi apoi apa întunecată şi caldă se revărsă asupra lor. Locke avu un moment de panică sinceră… ceea ce nu era greu de înţeles, având în vedere nodurile cât se poate de reale de la mâini şi de la picioare… însă, după câteva clipe, marginile pânzei prinse în plasă începură să se ridice din nou, până ajunseră deasupra nivelului oceanului. Apa rămasă înăuntru îi venea lui Locke până la brâu, şi acum pânza forma un fel de bazin protejat în care stăteau şi se mişcau cu greu.

— E toată lumea teafără?

Ăsta era Jean; Locke văzu că se afla în partea diametral opusă. Între ei erau vreo şase oameni care se împingeau şi se împroşcau cu apă. Locke se încruntă când îşi dădu seama că Jean se mulţumea să rămână pe loc.

— A naibii de bine, bombăni Streva, sprijinindu-se pe un singur braţ.

Celălalt îi fusese prins la piept cu un bandaj grosolan. Câţiva dintre foştii membri ai echipajului de pe *Mesager* îşi reveneau după oase rupte şi aproape toţi aveau tăieturi şi vânătăi, însă nimeni nu scăpase de acest ritual.

— Înălţimea Voastră! Locke îşi ridică privirea la auzul vocii lui Delmastro. Locotenentul se uita la ei de la portul de intrare de la babord cu un felinar într-o mână; plasa lor se odihnea în apă cam la un metru de carena întunecată a *Orhideei*. Înălţimea Voastră, nu se îneacă!

— Poftim?! Drakasha apăru lângă Delmastro, cu peruca falsă din nou pe cap, mai strâmbă ca niciodată. *Ticăloşi* neobrăzaţi ce sunteţi! Cum îndrăzniţi să irosiţi timpul acestei curţi cu acest refuz ridicol de a vă lăsa executaţi? Grefier, ajută-i să se înece!

— Am înţeles, să trăiţi! Asistenţă urgenţă cu înecatul. Pompele de punte, fiţi gata! Pompele de punte, porniţi!

Doi marinari se iviră la copastie cu gura unui furtun de pânză căscându-se între ei. Locke se feri chiar când şuvoiul de apă caldă şi sărată se revărsă asupra lor. „Nu-i chiar rău", se gândi el, cu câteva clipe înainte ca o chestie mai consistentă decât apa să-l lovească în ceafă cu un plescăit umed şi usturător.

Bombardamentul cu această nouă ocară… calafat uns cu ulei, îşi dădu seama Locke… era general şi viguros. Membrii echipajului se aliniaseră la copastie şi îl aruncau în prizonierii din plasă, o veritabilă ploaie de cârpe şi de bucăţi de frânghie care păstrau duhoarea familiară şi râncedă a substanţei pe care o folosise dimineţi în şir ca să vopsească toate catargele. Acest asalt continuă câteva minute, până când Locke nu-şi mai putu da seama unde se termina unsoarea şi unde îi începeau hainele, iar apa din micuţa împrejmuire fu complet acoperită cu un strat alunecos de murdărie.

— De necrezut! strigă Delmastro. Înălţimea Voastră, sunt încă aici!

— Nu s-au înecat?

Zamira se apropie din nou de copastie şi îşi scoase peruca, în mod solemn.

— Fir-ar al naibii! Marea nu vrea să-i primească. În cazul acesta, va trebui să-i aducem înapoi la bord.

După câteva clipe, cablurile de deasupra lor se întinseră la maximum şi micuţa temniţă din plasă şi pânză începu să se ridice din apă. Taman la ţanc, se pare… Locke se cutremură când simţi ceva mare şi puternic frecându-se de bariera de sub picioarele sale. Din fericire, în câteva secunde ajunseră deasupra crestei valurilor şi începură să se înalţe tot mai sus, scârţâind.

Însă pedeapsa lor era departe de a se fi încheiat; rămaseră iarăşi atârnaţi în întuneric când plasa fu adusă peste copastie, fără ca ei să fie aduşi pe punte.

— Daţi drumul la palan! strigă Delmastro.

Locke prinse cu coada ochiului o femeie micuţă clătinându-se pe încurcătura de funii de deasupra. Scoase un ac de siguranţă din palanul mare de lemn de care era atârnată plasa. Locke recunoscu lăcaşul circular de metal din palan; uns din belşug, permitea ca până şi încărcături ciudate sau grele să fie răsucite cu uşurinţă. Încărcături cum erau *ei.*

Membrii echipajului se aliniară la copastie, începură să tragă de plasă şi să o ridice; în câteva momente prizonierii se învârteau într-un

ritm ameţitor, iar lumea din jurul lor se transformase într-o succesiune de episoade… apă întunecată… felinare pe punte… apă întunecată… felinare pe punte…

— O, pe toţi zeii! rosti cineva şi apoi vomită zgomotos. Ceilalţi se grăbiră să se îndepărteze de bietul om, iar Locke se agăţă cu îndârjire de marginea plasei, încercând să nu bage în seamă masa de oameni care loveau, tremurau şi se învârteau.

— Curăţaţi-i, strigă Delmastro. Pompele de punte, la treabă!

Şuvoiul puternic de apă sărată îi lovi iarăşi în plin şi începură să se învârtă nebuneşte. Locke trecea prin dreptul jetului o dată la câteva secunde, cu fiecare rotaţie a plasei. Ameţeala sa crescu pe măsură ce trecea timpul şi, deşi începea să-i dea tot mai mult ghes, îşi adună şi cea din urmă fărâmă de demnitate şi se sili să nu vomite.

Atât de puternică era ameţeala şi atât de iute veni eliberarea, încât nici nu-şi dădu seama că fuseseră traşi înapoi pe punte până când plasa de care era agăţat nu se lăsă moale. Se prăbuşi în faţă, pe plasă şi pânză şi din nou pe scânduri solide şi tari. Plasa se oprise din învârtit, însă lumea din jur îi luă exemplul, rotindu-se în şase-şapte direcţii deodată, toate cât se poate de neplăcute. Locke îşi închise ochii, fără prea mare folos însă. Singura diferenţă era că acum, pe lângă greaţă, nici nu mai vedea.

Oamenii se îmbulzeau deasupra lui, gemând şi înjurând. Doi membri ai echipajului îşi întinseră mâinile şi îl săltară în picioare; stomacul său fu cât pe ce să cedeze, aşa că tuşi puternic ca să-şi înfrângă greaţa. Căpitanul Drakasha se apropia, fără peruca falsă şi fără mantie, şi el o vedea înclinată la un unghi foarte amuzant.

— Marea nu vă vrea, spuse ea. Marea refuză să vă înghită. Nu a sosit încă vremea să vă înecaţi, slăvit fie Iono! Slavă lui Ulcris!

***

Ulcris era numele jereshti pentru zeul mării, un nume rareori auzit pe apele sau pe tărâmurile therine. „Înseamnă că sunt mai mulţi locuitori ai insulelor răsărite la bord decât am crezut”, se gândi Locke.

— Stăpâne al Apelor care Înşfacă, ocroteşte-ne pe noi! psalmodie echipajul.

— Aşadar, sunteţi aici, cu noi, la mijloc între toate lucrurile, zise Drakasha. Uscatul nu vă vrea, iar marea nu vă primeşte. Aţi fugit, ca şi noi, între lemne şi pânze. Puntea aceasta vă este bolta cerului; pânzele acestea vă sunt cerurile. Asta-i toată lumea de care veţi avea parte. Asta-i toată lumea care vă *trebuie.* Făcu un pas înainte, cu un pumnal în mână. Îmi veţi linge cizmele ca să obţineţi un loc aici?

— *Nu!* Foştii marinari de pe *Mesager* răcniră la unison.

Fuseseră instruiţi în privinţa acestei părţi din ritual.

— Veţi îngenunchea şi îmi veţi săruta inelul bătut cu nestemate pentru îndurare?

— *Nu!*

— Vă veţi înclina în faţa celor cu titluri drăguţe pe bucăţi de hârtie?

— *Nu!*

— Veţi tânji după pământuri, legi şi regi şi vă veţi agăţa de ele ca de ţâţa mamei?

— *Nu!*

Se duse la Locke şi îi înmână pumnalul.

— Atunci eliberează-te, frate!

Încă nesigur pe picioare şi recunoscător pentru ajutorul dat de membrii echipajului aflaţi lângă el, Locke folosi tăişul ca să taie legăturile de la mâini, apoi pe cele de la glezne. După ce izbuti să scape de legături, se întoarse şi văzu că toţi foştii membri ai echipajului de pe *Mesager* stăteau în picioare (mai mult sau mai puţin), majoritatea fiind ţinuţi de unul sau doi dintre cei de pe *Orhidee.* Văzu câteva figuri cunoscute în apropiere… Streva, Jabril, un tip pe nume Alvaro… şi chiar în spatele lor, Jean, privindu-l neliniştit.

Locke şovăi, apoi arătă spre Jabril şi întinse pumnalul.

— Eliberează-te, frate!

Jabril surâse, luă tăişul şi scăpă într-o clipă de legături. Jean se uită urât la el. Locke îşi închise ochii, nedorind să-i mai vadă privirea, şi ascultă cum pumnalul trecu din mână în mână prin grup.

— Eliberează-te, frate, murmurară ei, unul după celălalt.

Şi-apoi se isprăvi.

— Dezlegaţi de mâinile voastre, sunteţi fraţi nelegiuiţi ai Mării de Bronz, rosti căpitanul Drakasha, şi membri ai echipajului *Orhideei Otrăvitoare*.

2

Chiar şi un hoţ experimentat va găsi un prilej să înveţe noi trucuri, dacă trăieşte suficient de mult. În acea dimineaţă şi în acea după-amiază, Locke învăţase cum se jefuieşte ca lumea o corabie capturată.

Locke îşi isprăvi ultimul rond pe sub punţi, destul de sigur că nu mai erau membri ai echipajului de pe *Pescarul Rege* pe care să-i alinieze, aşa că se grăbi să urce scara tambuchiului, înapoi pe dunetă. Leşurile Mântuitorilor de acolo fuseseră îndepărtate şi îngrămădite la falsbord; trupurile celor de pe *Orhideea Otrăvitoare* fuseseră duse pe puntea superioară centru. Locke văzu câţiva membri ai echipajului Zamirei acoperindu-i respectuoşi cu pânză de velă.

Aruncă o privire rapidă peste corabie. Treizeci sau patruzeci de marinari de pe *Orhideea* urcaseră la bord, şi acum preluau controlul navei. Urcau pe grijele, cu Jean şi Delmastro la timonă, ocupându-se de ancoră şi păzindu-i pe cei treizeci şi ceva de supravieţuitori de pe *Pescarul Rege* pe puntea teugei. Sub supravegherea lui Utgar, răniţii de pe *Pescarul Rege* şi de pe *Orhideea* fuseseră duşi la puntea superioară

centru, lângă portul de intrare de la tribord, pe unde căpitanul Drakasha şi Cărturarul Treganne urcau la bord. Locke se grăbi spre ele.

— E braţul, Cărturare. Mă doare îngrozitor. Streva îşi folosi braţul teafăr ca să-şi sprijine mădularul inert, tresărind şi întinzându-i-l lui Treganne ca să-l consulte. Cred că-i rupt.

— Sigur că-i rupt, spurcăciune cretină ce eşti, zise ea, trecând pe lângă el ca să îngenuncheze lângă un marinar de pe *Pescarul Rege* a cărui tunică era îmbâcsită de sânge. Dacă îl mai fluturi aşa, o să-ţi cadă de tot. Stai jos.

— Dar…

— Mă ocup întâi de cele mai grave cazuri, bombăni Treganne. Îngenunche pe punte, lângă rănit, folosindu-şi bastonul ca să se sprijine până ajunse în genunchi. Apoi îşi răsuci bastonul. Mânerul se desprinse de restul bastonului, dezvăluind un pumnal pe care Treganne îl folosi ca să taie tunica marinarului. Poţi avansa pe lista mea dacă îţi mai dau câteva în cap. Tot mai vrei atenţie neîntârziată?

— Ăă… nu.

— Mai aşteaptă, atunci. Dispari.

— Iată-te, Ravelle. Căpitanul Drakasha trecu de Treganne şi de rănit şi îl apucă de umăr pe Locke. Văd că te-ai descurcat.

— Da?

— Eşti la fel de util ca o timonă fără cârmă, când e vorba să comanzi pe o navă, dar am auzit cele mai ciudate lucruri despre felul în care ai luptat.

— Sursele tale exagerează.

— Ei bine, corabia este a noastră şi tu ne-ai dat stăpânul ei pe tavă. Acum că am cules floarea, trebuie să-i sorbim nectarul până nu vine vreo altă corabie sau vremea rea.

— O să iei *Pescarul Rege* drept pradă?

— Nu. Nu-mi place să am mai mult de o pradă. O să o scuturăm bine de mărfurile de valoare şi de încărcătura folositoare.

— Şi apoi îi dai foc sau cum?

— În nici un caz! O să-i lăsăm echipajului suficiente provizii ca să ajungă într-un port şi o vom privi pierzându-se în zare. Pari nedumerit.

— Fără supărare, căpitane, doar că… nu-i deloc atât de ticălos cum mă aşteptam.

— Doar nu crezi că respectăm capitulările pentru că suntem oameni buni la suflet, Ravelle? Drakasha râni. Nu am prea mult timp ca să-ţi explic, dar uite cum stă treaba. Dacă nu ar fi fost blestemaţii aceia de Mântuitori, oamenii ăştia… făcu un semn către marinarii răniţi de pe *Pescarul Rege* care aşteptau ca Treganne să-i consulte… nu ar fi luptat deloc. Patru din cinci corăbii pe care le asaltăm, dacă nu pot întinde

plase-brici sau pregăti arcuri, nu se opun. Ştiu că o să-i lăsăm în viaţă după ce isprăvim. Iar marinarii de rând nu au parte de nici un ban din marfă, aşa că nu au de ce să se lase spintecaţi de săbii sau străpunşi cu săgeţi de arbaletă pentru ea.

— Bănuiesc că are sens.

— Nu doar pentru noi. Uită-te la măcelul ăsta. Mântuitori pe post de pază? Dacă fanaticii ăia nu ar fi fost disponibili gratis, corabia asta nu ar fi avut deloc străjeri. Îţi garantez. Proprietarii nu ar fi văzut rostul pentru aşa ceva. Expediţiile astea lungi, de patru-cinci luni, din Orientul Îndepărtat până în Tal Verrar, cu mirodenii, metale preţioase, lemn… un proprietar poate pierde şi două corăbii din trei, deoarece corabia care ajunge la destinaţie o să acopere şi pierderea celorlalte. Şi-i mai rămâne şi profit. Iar dacă le rămâne şi corabia, chiar fără marfă, cu atât mai bine. De aceea nu scufundăm şi nu dăm foc ca nebunii. Câtă vreme rămânem chibzuiţi şi nu ne apropiem prea mult de lumea civilizată, oamenii cu bani ne consideră un risc natural, ca vremea.

— Şi în privinţa, ăă, culesului şi sorbitului de nectar… de unde începem?

— Cel mai important lucru aflat la îndemână este vistieria corabiei, făcu Drakasha. Stăpânul o păstrează pentru cheltuieli. Şpăgi şi alte cele. E mare bătaie de cap să o găseşti. Unii o aruncă peste bord; alţii o ascund în vreun loc umed, rece şi neaşteptat. Va trebui să-l scuturăm bine pe acest Nera vreo câteva ceasuri bune până să scuipe adevărul.

— La naiba! În spatele lor, Treganne îşi lăsă pacientul să cadă pe punte şi începu să-şi şteargă mâinile însângerate de pantaloni. N-are rost să-mi bat capul cu ăsta, căpitane. Pot să-i văd plămânii prin rană.

— E mort de-a binelea? întrebă Locke.

— Păi, ce să zic, nu ştiu sigur, eu sunt doar doftor şi-atât. Însă am auzit odată într-un bar că *ai voie* să fii mort când plămânii tăi ajung să vadă lumina zilei, făcu Treganne.

— Ăă… da. Şi eu am auzit acelaşi lucru. Uite care-i treaba, mai e cineva pe aici care poate să moară dacă nu îi oblojeşti rănile de îndată?

— Puţin probabil.

— Căpitane Drakasha, spuse Locke, domnul Nera pare să aibă o inimă bună. Aş putea îndrăzni să sugerez un plan…?

Câteva clipe mai târziu, Locke se întoarse la puntea superioară centru, ţinându-l de un braţ pe Antoro Nera. Omul avea mâinile legate la spate. Locke îl îmbrânci către Zamira, care ţinea o spadă scoasă din teacă. În spatele ei, Treganne se agita deasupra leşului marinarului proaspăt decedat. Tunica sfârtecată şi însângerată fusese aruncată şi înlocuită cu una curată, trasă peste pieptul leşului. Numai un punctuleţ roşu indica acum locul rănii letale, iar Treganne dădea

impresia că îi stătea în putere să salveze silueta nemişcată.

Drakasha îl înşfăcă pe Nera şi îi puse spada în piept.

— Încântată de cunoştinţă, rosti ea, îndreptând marginea curbată a armei spre gâtul neprotejat al lui Nera. Acesta scânci. Corabia dumitale este dezechilibrată rău. Are prea mult aur pe ea. Trebuie să găsim şi să îndepărtăm vistieria stăpânului, cât se poate de repede.

— Eu, ăă, nu ştiu exact unde este, făcu Nera.

— Mda. Iar eu pot să învăţ peştii să tragă vânturi de foc, zise Drakasha. Mai ai o şansă, după care încep să îţi arunc răniţii peste bord.

— Dar… vă rog, mi s-a spus…

— Indiferent cine ce ţi-a spus, în nici un caz nu am fost *eu*.

— Eu… eu nu…

— Cărturare, rosti Drakasha, poţi să mai faci ceva pentru omul pe care îl tratezi?

— Nu o să danseze prea curând, însă va supravieţui, zise Treganne.

Drakasha îşi modifică puţin strânsoarea în care-l ţinea pe Nera şi îl apucă de gulerul tunicii cu mâna sa liberă. Făcu doi paşi la dreapta şi, aproape fără să se uite, înfipse spada în gâtul marinarului mort. Treganne se trase îndărăt şi împinse picioarele leşului ca să pară că se zbate. Nera rămase cu gura căscată.

— Medicina este o treabă atât de nesigură… făcu Drakasha.

— În cabina mea, spuse Nera. E un compartiment secret lângă busola de lângă patul meu. Vă rog… vă rog, nu mai omorâţi…

— Nu am omorât pe nimeni, îl întrerupse Drakasha. Îşi scoase spada din gâtul leşului, o şterse de pantalonii lui Nera şi îl sărută scurt pe obraz. Omul tău a murit acum câteva minute. Doftorul mi-a zis că îi poate salva pe ceilalţi răniţi fără nici o problemă. Îl răsuci pe Nera, îi tăie legăturile de la mâini şi îl împinse spre Locke cu un rânjet. Du-l înapoi la oamenii lui, Ravelle, şi apoi scapă-l de povara din compartimentul acela secret.

— La ordin, căpitane.

După aceea, începură să demonteze *Pescarul Rege* mai iute decât tinerii însurăţei care îşi sfâşie hainele de pe ei în prima clipă de intimitate. Locke simţi cum i se evaporă oboseala când se cufundă în ceea ce era de fapt un jaf imens, pentru mai multe bunuri decât furase el vreodată în toată viaţa lui. Trecu din schimb în schimb printre marinarii de pe *Orhideea* care râdeau şi se maimuţăreau cu o bună dispoziţie sinceră, în timp ce lucrau în grabă şi cu mare precizie.

Mai întâi, înhăţară toate lucrurile cât de cât valoroase pe care le puteau duce… sticle de vin, garderoba formală a lui jupân Nera, saci de cafea sau de ceai din bucătăria vasului şi câteva arbalete din micul arsenal de pe *Pescarul Rege*. Drakasha însăşi luă colecţia de instrumente de navigaţie şi de clepsidre a corabiei, lăsându-i lui Nera

doar minimul necesar pentru a ajunge cu siguranţă în port.

Apoi Utgar şi şeful de echipaj curăţară fluta dintr-un capăt în celălalt, folosindu-i pe supravieţuitorii schimbului de corvoadă pe post de catâri pentru provizii şi echipamentul naval: calafat alchimic, pânză de velă bună, unelte de dulgher, butoaie de catran şi metri nenumăraţi de frânghie nouă.

— Bun rahatul ăsta, făcu Utgar, încărcându-l pe Locke cu peste douăzeci de kilograme de frânghii şi cu o cutie plină cu pile de metal. Mult prea scumpe în Portul Risipitorului. Întotdeauna-i mai bine să faci rost de ele la „reduceri de abordaj", cum le numim noi.

În cele din urmă ajunseră şi la încărcătura *Pescarului Rege.* Toate grilajele trapelor de pe puntea principală fură scoase şi o reţea aproape ininteligibilă de frânghii şi scripeţi fu ridicată între cele două corăbii. Până la amiază, lăzi, butoaie şi baloţi înveliţi în pânză fură transportaţi pe *Orhideea Otrăvitoare*. Era tot ceea ce promisese Nera şi încă pe atât… terebentină, scoruş uns, mătăsuri, lăzi de vin alb superior căptuşite cu piele de oaie şi butoi după butoi din încărcătura de mirodenii a vasului. Mirosul de cuişoare, nucşoară şi ghimbir umplu aerul; după o oră sau două de muncă, Locke devenise cafeniu din cauza unei pojghiţe care era pe jumătate sudoare şi pe jumătate praf de scorţişoară.

La cel de-al cincilea ceas al după-amiezii, Drakasha opri transfuzia forţată de bogăţie. *Orhideea Otrăvitoare* se adâncise în apa sclipitoare, iar fluta, uşurată, plutea liber, secată ca o carapace de insectă pe punctul de a fi scăpată din fălcile unui păianjen. Echipajul lui Drakasha nu o lăsase chiar gol-goluţă, desigur. Le lăsaseră marinarilor de pe *Pescarul Rege* butoaiele cu apă, pastrama, berea ieftină şi raţiile de „apă rozalie". Le lăsară chiar şi câteva lăzi şi pachete de obiecte de preţ care erau înmagazinate prea adânc sau prea incomod pentru gustul lui Drakasha.. oricum, jaful fu minuţios. Orice negustor de pe uscat ar fi fost mulţumit să-şi vadă corabia descărcată la docuri cu aşa grabă.

O scurtă ceremonie fu ţinută la falsbordul *Pescarului Rege;* Zamira îi binecuvântă pe morţii de pe cele două corăbii în calitatea ei de preoteasă mireană a lui Iono. Apoi leşurile fură aruncate peste bord, cusute în pânze vechi şi cu armele Mântuitorilor trăgându-le în jos. În ceea ce-i priveşte pe Mântuitori, aceştia fură azvârliţi peste bord fără nici o vorbă.

— Nu-i din lipsă de respect, îi explică Utgar lui Locke când îl văzu că murmură. Ei cred că, în clipa în care mor, zeii lor îi binecuvântează, îi sfinţesc şi toate cele. Nu se supără nimeni dacă îi arunci pe păgâni peste bord după aceea. E bine de ştiut dacă mai omori nişte de-ăştia pe viitor, nu?

Într-un târziu, treburile din acea zi încărcată se încheiară; jupânul

Nera şi echipajul său fură eliberaţi şi lăsaţi să-şi vadă de treabă din nou. În timp ce arcaşii lui Drakasha făceau de strajă cocoţaţi pe capetele vergilor, reţeaua de parâme şi de cângi dintre cele două corăbii fu înlăturată. *Orhideea Otrăvitoare* îşi retrase bărcile şi ridică pânzele. În câteva minute se deplasa cu şapte-opt noduri spre sud-vest, lăsând *Pescarul Rege* să plutească zăpăcit în urma sa.

Locke nu prea îl văzuse pe Jean în acea zi şi amândoi păreau hotărâţi să păstreze distanţa. Aşa cum Locke se apucase de muncă manuală, Jean rămăsese cu Delmastro pe dunetă. Nu se mai apropiară unul de celălalt ca să-şi vorbească până când soarele nu cobori dincolo de linia orizontului, iar schimbul de corvoadă fu strâns laolaltă şi legat pentru ritualul de iniţiere.

3

Toţi noii iniţiaţi şi jumătate dintre membrii echipajului fură repartizaţi în Schimbul Vesel, primind totodată lăzi întregi de sticle din vinurile răsăritene superioare pe care le luaseră de pe *Pescarul Rege*. Locke recunoscu câteva mărci şi podgorii. Băuturi care în Camorr nu s-ar fi vândut pe mai puţin de douăzeci de coroane sticla erau aici date pe gât ca berea, vărsate în capul bărbaţilor şi femeilor care chefuiau sau pur şi simplu vărsate pe punte. Marinarii de pe *Orhidee* se amestecau acum cu foştii marinari de pe *Mesager*, fără nici o grijă. Jocurile de zaruri, luptele corp la corp şi cântecele de grup izbucniseră spontan. Peste tot se auzeau propuneri rostite sau nerostite. Jabril dispăruse sub punte cu o femeie din echipaj, de mai bine de-o oră.

Locke privea tot spectacolul din umbrele de la tribord, chiar sub duneta înălţată. Scările de la tribord nu aveau balustradă; o persoană zveltă avea loc suficient ca să se strecoare comod între cele două.

„Ravelle” fusese întâmpinat cu căldură şi cu înflăcărare peste tot, câtă vreme umblase pe punte, însă acum, că îşi găsise un locşor numai pentru el, nimeni nu părea să-i simtă lipsa. Avea în mână o halbă mare din piele, plină cu un vin albastru care valora cât greutatea sa în argint, dar nu se atinsese de ea. Dincolo de toată gloata de marinari care râdeau şi beau, Locke îl zări pe Jean la copastia de pe cealaltă parte a navei. Pe când îl privea, silueta unei femei mult mai scunde se apropie din spate şi se întinse către el. Locke îşi întoarse privirea.

Apa aluneca în părţi, un gel negru încununat cu fuioare de spumă uşor fosforescente. *Orhideea* înainta destul de iute prin noapte. Acum, că era încărcată, ceda mai puţin decât înainte în lupta cu marea şi despica micuţele valuri de parcă erau făcute din aer.

— Când eram locotenent-ucenic, rosti căpitanul Drakasha, în prima mea călătorie ca ofiţer, mi-am minţit căpitanul în privinţa unei sticle de vin furate. Vorbise încet. Surprins, Locke se întoarse şi văzu că ea

stătea chiar deasupra lui, la parapetul din faţă al dunetei. Nu doar eu, continuă ea. Toţi cei opt ucenici. Am „împrumutat-o” din magazia personală a căpitanului, dar nu ne-a dus mintea să o azvârlim peste bord după ce am terminat-o.

— În… marina din Syrune se întâmpla asta?

— Forţele Marine ale Splendidei Sale Majestăţi a Eternului Syrune. Zâmbetul Drakashei semăna cu o semilună albă pe un cer întunecat, firav precum spuma ce încununa valurile. Căpitanul ar fi putut să poruncească să fim biciuiţi, degradaţi sau chiar puşi în lanţuri şi judecaţi odată ajunşi înapoi pe uscat. În loc să facă aşa ceva, ne-a pus să tăiem verga rândunicii de pe arborele mare. Mai aveam una de rezervă, desigur. Însă ea ne-a pus să răzuim lacul de pe verga asta. Asta-i o vergă din stejar, lungă de trei metri şi groasă cât piciorul unui om. Căpitanul ne-a luat săbiile şi ne-a zis că ni le va da înapoi numai dacă mâncăm verga rândunicii. De la un capăt la celălalt, până la ultima aşchie.

— Dacă o *mâncaţi?!*

— Vreo patruzeci de centimetri de stejar masiv de fiecare, spuse Drakasha. Cum am izbutit, numai noi ştim. Ne-a luat o lună. Am încercat absolut orice. Am ras-o, am tocat-o, am fiert-o, am pasat-o, am încercat o sută de trucuri ca să o facem comestibilă şi ne-am îndesat-o pe gât, câteva linguri sau înghiţituri pe zi. Celor mai mulţi li s-a făcut rău, însă am mâncat verga.

— Pe toţi zeii!

— Când am terminat, căpitanul ne-a zis că a vrut să înţelegem că minciunile dintre marinarii unei corăbii o sfâşie, bucată cu bucată, şi o rod dinăuntru aşa cum am ros noi verga rândunicii până nu a mai rămas nimic.

— Aha… Locke oftă şi luă în sfârşit o gură din excelentul vin cald pe care îl avea în mână. Să înţeleg că urmează să mă mai descoşi un pic?

— Vino cu mine la falsbord.

Locke se ridică, ştiind că asta nu fusese o rugăminte.

4

— Nu mi-am dat seama până acum cât de obositor poate fi să împarţi dreptatea, făcu Ezri, apărând în dreapta lui Jean pe când acesta stătea la copastia babord a *Orhideei*. Una dintre luni începuse să urce pe cerul de la miazăzi, o jumătate de bănuţ de argint care trăgea cu ochiul peste orizontul cufundat în noapte, de parcă ar fi vrut să se convingă mai întâi că merită să se obosească să răsară.

— A avut o zi plină, locotenente.

Jean zâmbi.

— Jerome, zise ea, punându-i o mână pe antebraţul drept, dacă-mi

mai spui „locotenent” în noaptea asta, te omor.

— Cum doreşti, loco… lo… altceva-care-începe-cu „loco” şi-nu-este „locotenent”. Îţi jur… în plus, ai încercat deja să mă execuţi o dată în seara asta. Şi uite cum a ieşit.

— A ieşit cum nu se poate mai bine, spuse ea, rezemându-se de parapet lângă el.

Nu mai purta armură, ci doar o tunică subţire şi o pereche de pantaloni care-i ajungeau până la gambă, fără ciorapi sau pantofi. Avea părul despletit, valuri de şuviţe negre fremătând în adierea vântului. Jean îşi dădu seama că ea se rezema cu totul de parapet, încercând în acelaşi timp să nu o arate.

— Ăă, te-ai apropiat cam mult de tăişurile alea azi, rosti el.

— M-am apropiat eu şi mai mult, la viaţa mea. Însă tu… tu eşti… eşti un luptător foarte bun, ştii asta?

— S-a mai…

— Of, pe toţi zeii, cât de aiurea a sunat asta? *Bineînţeles* că eşti un luptător bun. Am vrut să zic ceva mai cu duh, îţi jur.

— Atunci consideră că ai zis-o. Jean îşi scărpină barba şi simţi un soi de nervozitate călduţă, bine-venită trecându-i prin stomac. Putem să ne prefacem amândoi. Toate, ăă, aiurelile pline de duh pe care le-am repetat zile în şir pe butoaiele din cală m-au lăsat de izbelişte.

— Le-ai repetat, hmmm?

— Da, păi… Jabril ăla, e un tip sofisticat, nu crezi? Trebuie să fac un pic de conversaţie ca să-i atrag atenţia.

— Poftim?!

— Nu ştiai că-mi plac doar bărbaţii? Bărbaţii *înalţi?*

— Ooo, te-am pus la pământ o dată, Valora, şi te mai…

— Ha! În starea în care eşti acum?

— *Starea* în care sunt acum este singurul lucru care îţi salvează pielea.

— Nu ai îndrăzni să mă înjuri de faţă cu jumătate de echipaj…

— Sigur că aş îndrăzni!

— De fapt, da, ai dreptate.

— Uită-te la harababura asta minunată şi zgomotoasă. Cred că nu ar băga nimeni de seamă dacă ţi-aş da foc. La naiba, în cala de sub puntea principală sunt deja perechi care şi-o trag mai înghesuiţi decât suliţele din magazia de arme. Dacă vrei linişte şi pace în noaptea asta, cel mai apropiat loc unde-o să ai parte de aşa ceva este la vreo două-trei sute de yarzi de proră.

— Nu, mulţumesc. Nu ştiu cum să spun „nu mă mai mânca” în rechineză.

— În cazul acesta, ai rămas cu mine pe cap. Şi vă aşteptam să scăpaţi din schimbul de corvoadă de ceva vreme. Rânji spre el. În seara asta ne cunoaştem mai bine.

Jean o fixă cu privirea, neştiind ce să spună sau să facă mai departe. Rânjetul ei se preschimbă în încruntat.

— Jerome, fac eu… ceva greşit?

— Greşit?

— Mi se pare că te tot tragi îndărăt. Nu doar cu corpul, ci şi cu gâtul. Tot…

— O, la naiba! Jean râse, îi puse o mână pe umăr şi rânji prosteşte şi necontrolat când ea îi prinse mâna şi i-o ţinu acolo. Ezri, mi-am pierdut ochelarii când… ne-aţi făcut să înotăm, în ziua în care am venit la bord. Sufăr de hipermetropie. Cred că nu mi-am dat seama, dar încercam doar să te ţin acolo unde te pot vedea.

— O, pe toţi zeii! şopti ea. Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce. Nu mă deranjează să fac asta.

— Nu asta am…

— Ştiu. Jean simţi cum tensiunea neliniştită din stomac urcă, umplându-i pieptul, şi trase adânc aer în piept. Uite ce-i, era cât pe ce să murim astăzi. La naiba cu jocurile astea! Vrei să bei ceva cu mine?

5

— Priveşte, zise Drakasha.

Locke stătea la falsbord, uitându-se la siajul fosforescent al corabiei, între luminile celor două felinare de la pupa. Acele felinare erau nişte *Orhidee* strălucitoare de sticlă mari cât capul său, petale transparente ce se legănau delicat deasupra apei.

— Pe toţi zeii! făcu Locke, înfiorându-se.

Siajul şi felinarele făceau destulă lumină cât să poată vedea umbra lungă şi neagră care aluneca pe sub dâra lăsată de *Orhideea Otrăvitoare*. O chestie sinistră şi şerpuită, lungă de vreo cincisprezece metri, folosea siajul navei ca să se ascundă. Căpitanul Drakasha ţinea un picior pe falsbord şi avea o expresie de plăcere nepăsătoare pe chip.

— Ce naiba mai e şi aia?

— Sunt vreo cinci sau şase variante, spuse Drakasha. Ar putea fi un vierme-balenă sau un peşte-diavol uriaş.

— Ne *urmăreşte?*

— Da.

— Este… ăă, periculos?

— Să zicem că, dacă îţi scapi paharul peste bord, nu-i indicat să sari după el.

— Nu crezi că ar trebui să tragi nişte săgeţi în el?

— Aş putea, dacă aş fi sigură că nu poate înota mai repede de atât.

— Am înţeles.

— Dacă tragi în toate lucrurile ciudate pe care le vezi în larg, Ravelle, în curând o să rămâi fără săgeţi, şi atât. Oftă şi privi în jur ca

să se asigure că erau cât de cât singuri. Cel mai apropiat membru al echipajului se afla la timonă, la vreo opt-nouă yarzi în faţa lor. Ne-ai fost de mare folos astăzi.

— Păi, alternativa nu-mi era tocmai pe plac.

— Credeam că mi-am dat acordul pentru o sinucidere când te-am lăsat să conduci bărcile.

— A fost cât pe ce, căpitane. A fost… Uite ce-i, lupta aia a fost la limita dezastrului tot timpul. Nici măcar nu-mi amintesc prea mult din ea. Zeii m-au binecuvântat îngăduindu-mi să nu fac pe mine de frică. Sunt sigur că ştii despre ce vorbesc.

— Ştiu. Mai ştiu totodată că uneori lucrurile astea nu sunt simple accidente. Tu şi jupânul Valora aţi… provocat o mare vâlvă cu felul în care v-aţi purtat în luptă. Calităţile tale sunt neobişnuite pentru un fost meşter în cântare şi balanţe.

— Cântăritul şi măsuratul sunt foarte *plictisitoare,* făcu Locke. Mai ai nevoie şi de-un hobby.

— Oamenii arhontelui nu v-au angajat din întâmplare, nu-i aşa?

— Poftim?

— Ţi-am zis că o să decojesc eu fructul ăsta ciudat pe care mi l-ai vândut drept poveste, Ravelle, şi asta am făcut. Prima mea impresie despre tine nu a fost una tocmai bună. Însă te-ai… descurcat mai bine. Şi cred că am înţeles cum ai izbutit să îţi ţii fostul echipaj în frâu în ciuda neştiinţei tale. Se pare că ai un adevărat talent pentru ticăloşie improvizată.

— Cântăritul şi măsuratul sunt foarte, foarte *plictisitoare*…

— Deci eşti un om cu o meserie sedentară care pur şi simplu *s-a nimerit* să aibă un talent pentru spionaj? Şi deghizare? Şi conducere? Fără să mai pun la socoteală atât măiestria ta în luptă, cât şi cea a apropiatului şi neobişnuit de educatului tău prieten, Jerome?

— Mamele noastre erau foarte mândre de noi.

— Nu aţi fost racolaţi de arhonte din slujba Priorilor, spuse Drakasha. Aţi fost agenţi dubli. Instigatori infiltraţi cu scopul de a intra în slujba arhontelui. Nu aţi furat corabia din pricina unei jigniri de care nu vreţi să vorbiţi; aţi furat-o deoarece aveaţi ordin să loviţi în credibilitatea arhontelui. Să faceţi ceva important.

— Ăă…

— Te rog, Ravelle! De parcă ar putea fi o altă explicaţie rezonabilă.

„Pe toţi zeii, ce ispită! se gândi Locke. O ţintă care mă invită să păşesc în propria prejudecată, pur şi simplu.” Privi siajul fosforescent şi făptura misterioasă care înota sub el. Ce era de făcut? Să profite de prilejul oferit, să cimenteze identităţile lui Ravelle şi a lui Valora în mintea Drakashei şi să dezvolte de-acolo? Sau… îşi simţi obrajii arzând când dojana lui Jean îi reveni în memorie. Jean nu îl criticase doar din considerente teologice sau din pricina lui Delmastro. Era o

chestiune de abordare. Cum ar fi mai eficient?

Să trateze femeia asta ca pe o ţintă sau ca pe un aliat?

Timpul se scurgea fără milă. Discuţia asta reprezenta un punct de turnură; să-şi urmeze instinctele şi să o joace pe degete sau să-i urmeze sfatul lui Jean şi… să încerce să aibă încredere în ea. Se concentră intens. Instinctele sale… erau oare întotdeauna impecabile? Cât despre instinctele lui Jean… lăsând orice sfadă la o parte, când făcuse Jean altceva decât să încerce să-l protejeze?

— Spune-mi ceva, cât mă hotărăsc eu ce să-ţi răspund, rosti el foarte încet.

— Poate.

— Ceva mare cât jumătate din corabia asta se holbează la noi chiar acum, când vorbim.

— Da.

— Cum faci ca să *rezişti?*

— Când vezi chestii dintr-astea destul de des, ajungi să te obişnuieşti…

— Nu doar asta. Totul. Am fost pe mare vreo şase-şapte săptămâni în toată viaţa mea. De când eşti *tu* aici?

Ea îl privi, fără să spună nimic.

— Sunt unele lucruri despre mine pe care nu ţi le voi zice doar pentru că eşti căpitanul corabiei, chiar dacă mă azvârli din nou în cală sau peste bord, făcu Locke. Unele lucruri… Vreau să ştiu cu cine *am de-a face* mai întâi. Vreau să vorbesc cu Zamira, nu cu căpitanul Drakasha.

Ea rămase în continuare tăcută.

— Îţi cer prea mult?

— Am treizeci şi nouă de ani, rosti ea, foarte încet. Am ieşit pe mare de la unsprezece ani.

— Aproape treizeci de ani, deci. Ei bine, aşa cum spuneam, eu am fost pe mare câteva *săptămâni.* Şi în tot acest timp… furtuni, răzmeriţă, rău de mare, bătălii, duhuri-zburătoare… *chestii* înfometate dând târcoale peste tot, în speranţa ca vreun nesăbuit să încerce marea cu degetul. Nu zic că nu m-am şi distrat, din când în când; aş minţi. Am învăţat câte ceva. Însă… treizeci de ani? Şi copii, pe deasupra? Nu ţi se pare puţin… riscant?

— Ai copii, Orrin?

— Nu.

— În clipa în care hotărăsc că ai început să-mi dai lecţii despre cum să-mi cresc copiii, discuţia noastră *se va încheia* cu tine zburând peste parapetul ăsta, ca să faci cunoştinţă cu chestia aia din apă, orice ar fi ea.

— Nu *asta* am vrut să zic. Doar că…

— Au obţinut oare oamenii de pe uscat secretul vieţii veşnice? Au

abolit accidentele? Au încetat să aibă *vreme* în lipsa mea?

— Sigur că nu.

— De ce crezi tu că sunt copiii mei mai expuşi aici decât vreun biet sărman luat cu arcanul ca să lupte în războaiele ducelui său? Sau decât o familie fără nici o leţcaie căzută pradă molimei, într-un cartier ţinut în carantină sau ars din temelii? Războaie, boli, taxe. Capete aplecate şi cizme pupate. Sunt o grămadă de *chestii* înfometate care dau târcoale pe uscat, Orrin. Singura diferenţă este că cele de pe mare nu obişnuiesc să poarte coroane.

— Ah…

— *Duceai* o viaţă perfectă înainte să pleci pe Marea de Bronz?

— Nu.

— Sigur că nu. Ascultă-mă bine. Eu am crezut că am crescut într-o ierarhie în care *numai* competenţa şi loialitatea erau de-ajuns ca să te descurci în viaţă, şopti ea. Am depus un jurământ de credinţă şi mi-am închipuit că acel jurământ înseamnă ceva pentru ambele părţi. Am fost o *proastă.* Şi am fost nevoită să omor o grămadă de oameni ca să scap de urmările acelei prostii. Chiar mi-ai cere să am încredere şi să-i încredinţez pe Paolo şi pe Cosetta aceluiaşi rahat care a fost cât pe ce să mă ducă la pieire odată? Cărui sistem de legi ar trebui să mă supun, Orrin? În ce duce, rege sau împărătească ar trebui să am încredere ca într-un părinte? Care dintre ei poate judeca valoarea vieţii mele mai bine decât mine? Poţi să mi-i arăţi, să-mi scrii o scrisoare de recomandare?

— Zamira, o întrerupse Locke, *te rog,* nu mă transforma într-un soi de avocat pentru nişte chestii în care nu cred; mi se pare că mi-am petrecut întreaga viaţă dispreţuind cu bună ştiinţă tot ce ai descris tu acum. Ţi se pare că sunt genul de om care respectă legea şi ordinea?

— Trebuie să recunosc că nu.

— Sunt doar curios, atâta tot. Să nu crezi că nu apreciez toate astea. Şi-acum spune-mi… care-i povestea cu Armada Liberă? Aşa-zisul vostru Război pentru Recunoaştere? De ce să declari atâta ură pentru… legi, taxe şi toate celelalte îngrădiri dacă asta încercaţi să faceţi şi voi aici?

— Ah… Zamira oftă, îşi scoase pălăria în patru colţuri şi îşi trecu degetele prin părul răsfirat de vânt. Infama noastră Cauză Pierdută. Contribuţia noastră personală la istoria măreaţă a Tal Verrar-ului.

— De ce aţi pornit războiul?

— Dintr-o judecată greşită. Am nădăjduit cu toţii… Ei bine, căpitanul Bonaire a fost convingătoare. Aveam un conducător, un plan… Să deschidem mine pe insule noi, să doborâm o parte dintre păduri pentru lemn şi răşină. Să jefuim după bunul plac până când celelalte puteri de la Marea de Bronz ar fi venit, frângându-şi mâinile, ca să se tocmească cu noi, şi atunci să le batem de să le meargă fulgii

cu negoţ autorizat. Ne-am închipuit un regat fără tarife. Montierre şi Portul Risipitorului urmau să se dezvolte prin negoţ şi prin averi importate.

— Ambiţios.

— Prostesc. De-abia scăpasem dintr-o supunere amară, şi am şi sărit în alta. Am crezut-o pe Bonaire când ne-a spus că pe Stragos nu-l ţineau brăcinarii să vină şi să se lupte cu noi.

— O, la dracu'!

— Am dat piept cu ei pe mare. Cea mai mare bătălie pe care am văzut-o eu vreodată şi cea mai rapidă înfrângere. Stragos a pus sute de oşteni verrari pe corăbii ca să-şi ajute marinarii; nu am avut nici o şansă în lupta de aproape. După ce au capturat *Basiliscul*, nu au mai luat prizonieri. Urcau pe câte o corabie, o scufundau şi treceau la următoarea. Arcaşii lor se ocupau de cei căzuţi în apă, cel puţin până la apariţia peştilor-diavol. A trebuit să folosesc toate trucurile pe care le ştiam ca să scot *Orhideea* de-acolo. Câţiva dintre noi ne-am croit drum până în Portul Risipitorului, bătuţi măr cum eram şi, până să ajungem acolo, verrarii făcuseră Montierre una cu pământul. Cinci sute de morţi într-o singură dimineaţă. După aceea au făcut cale întoarsă şi îmi închipui că s-a lăsat cu dănţuială, sex şi discursuri.

— Cred că poţi învinge un oraş ca Tal Verrar… şi poţi să-i ameninţi baierele pungii *sau* mândria şi să scapi nepedepsit, spuse Locke. Însă nu dacă le ameninţi pe amândouă deodată.

— Ai dreptate. Poate că Stragos chiar *era* neputincios când a plecat Bonaire din oraş; oricum o fi fost, a izbutit să unească interesele cetăţii în spatele lui. L-am invocat ca pe un demon dintr-o poveste. Îşi împreună mâinile peste pălărie şi se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele de falsbord. Aşa că am rămas nişte nelegiuiţi. N-a mai fost nici o înflorire pentru Insulele Vântului-fantomă. Nici un destin măreţ pentru Portul Risipitorului. Corabia aceasta este lumea noastră acum şi nu o mai duc acolo decât atunci când are burta prea plină ca să mai prăduiască. Acum ai priceput, Orrin? Nu regret felul în care mi-am petrecut ultimii ani. Mă duc unde vreau. Nu stabilesc întâlniri. Nu păzesc nici un hotar. Ce rege de pe uscat se poate lăuda cu libertatea unui căpitan de corabie? Marea de Bronz îmi dă de toate. Când mă grăbesc, îmi dă vânt. Când am nevoie de aur, îmi dă galioane.

„Hoţilor să le meargă bine, se gândi Locke. Bogaţii să-şi aducă aminte." Se hotărî şi se prinse mai strâns de parapet ca să nu tremure.

— Numai blestemaţii de proşti mor pentru nişte linii desenate pe hărţi, făcu Zamira. Însă nimeni nu poate trage linii în jurul corabiei mele. Dacă încearcă, tot ce trebuie să fac ca să le scap printre degete este să ridic mai multe pânze.

— Da, zise Locke. Însă… Zamira, cum ar fi dacă aş fi silit să-ţi spun că se poate şi altfel?

— Chiar ai repetat în faţa butoaielor, Jerome?

Puseseră mâna pe o sticlă de coniac de rodie neagră dintr-o ladă deschisă printre cheflii şi o luaseră cu ei la locul lor de lângă parapet.

— Butoaie. Da. Jean luă o înghiţitură din băutura neagră ca noaptea distilată şi care pişcă precum o urzică pe sub dulceaţa ei. Îi dădu sticla înapoi. Ele nu râd de tine, nici nu-şi bat joc şi nici nu-ţi distrag atenţia.

— Cum să-ţi distragă atenţia?

— Butoaiele nu au sâni.

— Aa… Şi ce le-ai *spus* tu butoaielor tale?

— Sticla asta de coniac este încă prea plină ca să încep să mă fac de râs în halul ăsta, replică Jean.

— Prefă-te că sunt un butoi, atunci.

— Butoaiele nu au să…

— Am înţeles. Hai, Valora, cu tupeu!

— Vrei să mă prefac că tu eşti un butoi ca să-ţi spun ce le spuneam butoaielor când mă prefăceam că ele erau tu.

— Întocmai.

— Ei bine… Trase încă o duşcă din sticla de coniac. Ai… ai nişte cercuri cum n-am mai văzut la nici un butoi, de pe nici o corabie, nişte cercuri atât de sclipitoare şi de bine făcute…

— *Jerome…*

— Şi doagele tale! Se hotărî să mai tragă un gât. Doagele tale… *atât* de bine şlefuite, atât de bine potrivite. Eşti cel mai frumos butoi pe care l-am văzut vreodată, butoiaşul meu minunat! Ca să nu mai spun de cepul tău…

— Ahem… Deci nu ai de gând să împărtăşeşti dulcegăriile tale?

— Nu. Devin nespus de viteaz când sunt laş.

— „Bărbatul! În ce şoarece, un schimb de vorbe-l preface", recită Ezri. „Le râde-n nas la zei şi e semeţ în luptă, şi-l sperie o dojană de fecioară! Şi cel mai simplu râs al celei mai simple fete un pumnal i se pare şi, ca pumnalul însuşi, îşi face cuib la pieptu-i. Şi sângele în apă îl preface, şi vitejia-i doar o palidă amintire."

— Ooooo, Lucarno, nu? Jean se trase de barbă, gânditor. „Femeie, inima-ţi e un labirint fără ieşiri. Să pun în sticlă tulburarea şi-o mie de ani să o beau şi tot nu m-aş putea tulbura într-atât, cât mă tulburi tu între trezire şi micul dejun. Atât de-ntortocheată devenit-ai, că şerpii ţi-ar aplauda trecerea, de zeii le-ar fi dat mâini."

— Îmi place asta, făcu ea. *Imperiul de Şapte Zile,* nu-i aşa?

— Ba da. Ezri, iartă-mă că te întreb, dar cum naiba de ştii…

— Nu-i mai ciudat decât faptul că tu ştii toate astea. Îi luă sticla din mână, o dădu pe spate – luând o înghiţitură sănătoasă –, apoi îşi ridică mâna liberă. Ştiu! O să-ţi dau un indiciu. „Întreaga lume, dintr-un

capăt în altul, am ţinut-o-n palme, după cum am vrut. Am ascultat spovedaniile împăraţilor, înţelepciunea magilor, tânguirile generalilor.”

— Ai avut o bibliotecă? *Ai* o bibliotecă?

— Am avut, rosti ea. Am fost cea de-a şasea fată dintre şase fiice, îmi închipui că deja se plictisiseră. Părinţii mei îşi puteau permite să le ofere tovarăşi de joacă celorlalte cinci. Eu am fost nevoită să mă mulţumesc cu personajele din cărţile maică-mii. Goli sticla şi o azvârli peste bord, rânjind. Tu ce scuză ai?

— Educaţia mea a fost, ăă, eclectică. Ai avut vreodată… Când erai mică, îţi aminteşti să fi avut o jucărie cu extremităţi de lemn, de diferite forme, care se potriveau în anumite găuri dintr-o ramă de lemn?

— Da, spuse ea. Am primit-o pe cea a surorilor mele, când s-au plictisit de ea.

— Ai putea spune că eu am fost antrenat să fiu o extremitate pătrată băgată într-o gaură rotundă.

— Serios? Există o breaslă pentru aşa ceva?

— Ne chinuim de câţiva ani buni să punem cap la cap o cartă.

— Ai avut şi tu o bibliotecă?

— Oarecum. Uneori mai… împrumutam cărţile altora fără ca ei să ştie sau să fie neapărat de acord. E o poveste lungă. Însă mai este şi un alt motiv. O să-ţi dau şi eu nişte versuri ca să ghiceşti. „După lăsarea serii, recită el, făcând o mişcare largă cu braţul, un dobitoc ce două urechi l-ascultă se cheamă soţ; un dobitoc de două sute ascultat se cheamă succes.”

— Ai fost… pe scenă, făcu ea. Ai fost actor! Profesionist?

— Pentru o vreme, răspunse Jean. Pentru foarte scurtă vreme. Am fost… ei bine… noi…

Privi spre pupa şi regretă imediat că o făcuse.

— Ravelle, zise Ezri, apoi îl privi cu curiozitate pe Jean. Voi doi aţi… voi doi aveţi ceva de împărţit, nu-i aşa?

— Putem să nu vorbim de el? Jean, simţindu-se îndrăzneţ şi temător în acelaşi timp, o prinse de braţ. Măcar în noaptea asta. Poate să nu existe, în noaptea asta?

— Sigur că putem să nu vorbim de el, spuse ea, mişcându-se în aşa fel încât să se sprijine mai mult de pieptul lui decât de parapet. În noaptea asta, nu mai există *nimeni* altcineva.

Jean se uită la ea, devenind deodată cât se poate de conştient de bătăile inimii sale. Lumina lunii reflectată în ochii ei, căldura trupului ei lipit de al lui, mirosul caracteristic de coniac şi de sudoare, şi de apă sărată care o deosebea de oricine altcineva… singurul lucru pe care îl mai putu rosti fu: „Ăăă…”

— Jerome Valora, spuse ea, idiot nemaipomenit ce eşti, chiar

trebuie să-ţi desenez?

— Să-mi…

— Du-mă în cabină. Îl apucă de tunică cu o mână. Am privilegiul pereţilor şi am de gând să-l folosesc. Din plin.

— Ezri, şopti Jean, nici într-o sută, nu, nici într-o mie de ani nu aş refuza aşa ceva, dar ai fost ciopârţită azi şi de-abia poţi sta în picioare…

— Ştiu, spuse ea. Ăsta-i singurul motiv care mă face să cred că nu o să te *distrug*.

— O, pentru asta o să te…

— Chiar te rog. Îşi dădu braţele în lături. Dar mai întâi du-mă acolo.

O ridică cu uşurinţă; ea i se cuibări la piept şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Când Jean se îndepărtă de copastie şi se îndreptă către scările dunetei, se trezi faţă în faţă cu vreo treizeci-patruzeci de cheflii din Schimbul Vesel. Aceştia îşi ridicară braţele şi începură să ovaţioneze sălbatic.

— Treceţi-vă numele pe o listă ca să vă pot omorî pe toţi mâine-dimineaţă! strigă Ezri. Zâmbi şi îşi întoarse privirea spre Jean. Sau poate că o s-o las pe după-amiază.

7

— Ascultă-mă numai, rosti Locke. Ascultă-mă, te rog, şi încearcă să rămâi pe cât poţi tu de deschisă la minte.

— O să fac tot posibilul.

— Ăă, deducţia ta în privinţa mea şi a lui Jerome e vrednică de laudă. Chiar ar avea sens, dacă nu ar mai fi nişte lucruri pe care le-am ascuns până acum. Începând chiar cu mine. Nu sunt un luptător încercat. Sunt un luptător *jalnic*. Am încercat să fiu altfel, însă zeii îmi sunt martori: e fie comedie, fie tragedie, până să apuc măcar să clipesc.

— Asta…

— Zamira. Ascultă-mă. Nu am omorât patru oameni cu ceva care să semene măcar a iscusinţă. Am aruncat un butoi în capul unui om prea prost ca să-şi ridice privirea. Le-am tăiat beregatele celor doi care au fost doborâţi de butoi. Pe al patrulea l-am rezolvat când a alunecat în bere. Când m-au găsit ceilalţi cu leşurile, i-am lăsat să creadă ce-au vrut.

— Dar ştiu sigur că te-ai năpustit asupra Mântuitorilor de unul singur…

— Da. Oamenii care sunt pe punctul de a muri îşi ies deseori din minţi. Ar fi trebuit să mor la zece secunde după ce a început bătălia, Zamira. Jerome a fost cel care a făcut ca lucrurile să nu stea chiar aşa. Jerome şi *numai* el.

În acel moment, nişte ovaţii zgomotoase se înălţară deasupra

carnavalului de la puntea superioară centru. Locke şi Zamira se întoarseră amândoi la timp ca să-l vadă pe Jean apărând în capul scărilor dunetei cu locotenentul Delmastro în braţe. Nici unul din ei nu-şi aruncă privirea către Locke şi căpitan; câteva secunde mai târziu, cei doi se făcură nevăzuţi pe scara tambuchiului.

— Ei bine, spuse Zamira, ca să câştige inima aceea, chiar şi pentru o noapte, prietenul tău Jean trebuie să fie chiar mai ieşit din comun decât credeam eu.

— Chiar aşa şi este, şopti Locke. Continuă să îmi salveze viaţa, chiar şi atunci când nu o merit. Îşi întoarse privirea către siajul tulburat, sclipitor şi bântuit de monstru al *Orhideei.* Ceea ce se întâmplă aproape mereu.

Zamira nu zise nimic şi, după câteva clipe, Locke continuă:

— Ei bine, după ce-a făcut-o din nou azi-dimineaţă, eu m-am furişat, am orbecăit şi am fugit văzând cu ochii până când s-a terminat lupta. Atâta tot. Spaimă şi noroc chior.

— Poate, dar tot tu ai condus bărcile. Tot tu ai urcat primul, fără să ştii ce te aşteaptă acolo.

— Toate astea sunt numai rahaturi. Sunt un artist al rahaturilor, Zamira! Un actor, un imitator. Nu am avut vreun motiv nobil când ţi-am cerut asta. Pur şi simplu viaţa mea nu mai valora mare lucru dacă nu făceam ceva complet nebunesc ca să recâştig un pic de respect. Am simulat orice clipită de calm ar fi văzut cineva la mine în dimineaţa asta.

— Faptul că asta ţi se pare ceva extraordinar nu-mi spune decât că *a fost* cu adevărat prima ta bătălie.

— Dar…

— Ravelle, oricine ajunge să comande o trupă se preface nepăsător când moartea este aproape. O facem pentru cei din jurul nostru şi pentru noi înşine. O facem fiindcă alternativa este o moarte ruşinoasă. Diferenţa dintre un conducător experimentat şi unul neîncercat este că *numai* cel din urmă rămâne şocat de cât de bine se poate preface când nu are încotro.

— Nu cred, făcu Locke. Când am venit prima oară la bord, nu te-am putut impresiona nici cât să te fac să mă scuipi în faţă. Şi-acum cauţi tot soiul de scuze pentru mine. Zamira, Jerome şi cu mine nu am lucrat niciodată pentru Priori. Nici măcar nu am dat ochii cu vreunul, decât poate pe fugă. Adevărul este că încă lucrăm pentru Maxilan Stragos, chiar şi în momentul de faţă.

— *Poftim?!*

— Jerome şi cu mine suntem hoţi. Hoţi profesionişti şi independenţi. Am venit în Tal Verrar cu o treabă foarte delicată, pe care am pus-o noi la cale. Serviciile de… informaţii ale arhontelui şi-au dat seama cine şi ce suntem. Stragos ne-a otrăvit cu o substanţă

latentă la care doar el are antidotul. Până nu facem rost de el sau de un alt leac, suntem păpuşile lui.

— În ce scop a făcut aşa ceva?

— Stragos ne-a dat *Mesagerul Roşu,* ne-a lăsat să luăm echipajul de pe Stânca Vântoasă şi a inventat un trecut fals pentru un ofiţer nemulţumit (dar imaginar) pe nume Orrin Ravelle. Ne-a dat un navigator-şef… cel a cărui inimă a cedat înainte să ne lovească furtuna… şi ne-a trimis aici cu o misiune. Aşa am făcut rost de corabie. Aşa i-am dat peste nas lui Stragos de nu ţi-ar veni să crezi. Totul s-a făcut conform planului său.

— Ce urmăreşte? Vrea pe cineva din Portul Risipitorului?

— Vrea să obţină exact lucrul pe care i l-aţi oferit ultima oară când v-aţi încrucişat drumurile. Este la cuţite cu Priorii şi a început să resimtă povara anilor apăsându-i pe umeri. Dacă vrea să mai câştige un dram de popularitate, acum este momentul. Are nevoie de un duşman din afara oraşului ca să întărească iarăşi poziţia armatei şi a flotei. Iar duşmanul acela este reprezentat de *voi,* Zamira. Nimic nu ar fi mai convenabil pentru Stragos decât o înteţire a pirateriei în apropierea oraşului său, în următoarele luni.

— Tocmai *acesta* este motivul pentru care căpitanii de pe Marea de Bronz au evitat să se apropie de Tal Verrar în ultimii şapte ani! Ne-am învăţat lecţia, în felul cel mai amar. Dacă vine după noi cu chef de bătaie, noi mai degrabă fugim decât să ne luptăm cu el.

— Ştiu. Şi el ştie asta. Misiunea pe care am primit-o… porunca pe care am primit-o… este să găsim o cale prin care să provocăm un scandal aici, indiferent prin ce mijloace. Să vă facem să înălţaţi flamura roşie destul de aproape pentru ca verrarii de rând să o poată vedea din latrinele publice.

— Şi cum naiba plănuiai să izbuteşti aşa ceva?

— Mă bătea gândul să împrăştii zvonuri, să dau şpăgi. Dacă nu ai fi pus mâna pe *Mesager,* aş fi încercat chiar eu să isc un scandal. Dar asta se întâmpla înainte să ştim cum stau lucrurile cu adevărat pe-aici. Acum Jerome şi cu mine avem nevoie de ajutorul tău.

— Ce vreţi să faceţi?

— Vrem să câştigăm puţin timp. Să-l convingem pe Stragos că misiunea noastră are succes.

— Dacă crezi, fie şi pentru o clipă, că eu voi face vreodată ceva ca să-l ajut pe arhonte…

— Nu cred asta, iar dacă tu crezi, fie şi pentru o clipă, că eu am de gând să-l ajut cu adevărat, înseamnă că nu ai auzit ce-am spus până acum. Antidotul lui Stragos ne ajunge pentru două luni. Asta înseamnă că Jerome şi cu mine *trebuie* să fim în Tal Verrar peste cinci săptămâni, ca să ne primim porţia. Şi, dacă nu avem veşti bune de raportat, s-ar putea să decidă că nu mai meritărm bătaia de cap.

— Regret profund dacă trebuie să ne părăsiţi şi să vă întoarceţi în Tal Verrar, zise ea. Dar puteţi găsi un negustor independent în Portul Risipitorului; e mereu câte unul pe-acolo, o dată la câteva zile. Avem înţelegerile noastre cu unii dintre ei care se opresc în Tal Verrar şi în Vel Virazzo. Partea voastră o să vă asigure destui bani cât să vă cumpăraţi un loc pe corabie.

— Zamira, ştii mai bine de-atât. Ascultă. Am vorbit personal cu Stragos, de câteva ori. Mai bine zis, mi-a ţinut predici. Şi îl *cred.* Cred că asta este ultima lui şansă de a le pune piciorul în gât Priorilor şi de a cârmui cu adevărat Tal Verrar-ul. Are nevoie de un duşman, Zamira. Are nevoie de un duşman pe care ştie că îl poate zdrobi.

— Atunci ar fi o nebunie să-l provocăm şi astfel să facem exact ce vrea el.

— Zamira, de lupta asta n-o să scăpaţi, indiferent de intenţiile voastre. Sunteţi *tot ce i-a mai rămas.* Sunteţi singurul duşman care se potriveşte planului. Şi-a sacrificat deja o corabie, un navigator-şef veteran, prizonieri cât să umple o galeră şi o parte măricică din prestigiu doar ca să ne bage în joc pe noi doi. Câtă vreme suntem aici, câtă vreme ne ajuţi, vei şti planurile lui de dinainte, pentru că le vom controla chiar noi, de pe corabia ta. Dacă refuzi, nu ştiu ce va încerca mai departe. Tot ce ştiu este că *va face* alte planuri, iar tu nu vei şti nimic despre ele.

— Ce-o să-mi folosească mie că-ţi fac pe plac şi întărât Tal Verrar-ul până la punctul la care Stragos obţine ce vrea? îl întrebă Zamira. Nu i-am putut învinge flota acum şapte ani, când eram de două ori mai mulţi.

— Nu voi sunteţi armele, răspunse Locke. Jerome şi cu mine suntem armele. Noi avem acces la Stragos. Nu ne mai trebuie decât un antidot la otravă şi ne putem întoarce împotriva nemernicului, asemenea unui scorpion pe care l-a ţinut în izmene.

— Şi pentru asta vrei să-mi pun corabia, echipajul şi copiii la cheremul unui duşman mult mai puternic decât mine?

— Zamira, ai vorbit de Marea de Bronz de parcă ar fi fost un regat de basm, mereu nestatornic, dar ştii bine că eşti legată strâns de Portul Risipitorului. Nu am nici o îndoială că ai putea să treci prin orice port din lumea asta şi să ancorezi în siguranţă, dar ai putea trăi în altă parte aşa cum trăieşti aici? Să-ţi vinzi marfa şi corăbiile capturate la fel de uşor? Să-ţi plăteşti echipajul la timp? Să ştii apele şi pe ceilalţi negeiuiţi la fel de bine? Să dai târcoale pe lângă rutele de negoţ aflate departe de flota oricărei mari puteri?

— Asta-i cea mai ciudată conversaţie pe care am avut-o în ultimii ani, rosti Zamira, punându-şi din nou pălăria pe cap. Şi probabil cea mai ciudată cerere pe care mi-a făcut-o cineva vreodată. Nu am de unde să ştiu că îmi spui adevărul. Dar îmi ştiu bine corabia şi ştiu cât

de repede poate fugi, dacă totul se duce de râpă. Chiar şi Portul Risipitorului.

— Este şi asta o opţiune, într-adevăr. Nu-mi da atenţie. Aşteaptă până găseşte Stragos o altă cale de a-şi obţine războiul mult dorit sau măcar aparenţa unui război. Şi apoi fugi. Pe o altă mare, unde-o să te aştepte o viaţă mai grea. Chiar tu ai zis că nu poţi învinge flota arhontelui; nu poţi să ajungi la Stragos pe calea armelor. Aşa că gândeşte-te bine… orice altă alegere va duce într-un final la retragere şi fugă. Jerome şi cu mine reprezentăm singura cale de atac pe care o vei putea urma vreodată. Cu ajutorul tău, putem distruge arhonatul o dată pentru totdeauna.

— Cum?

— Încă… mă mai gândesc la asta.

— Ăsta-i probabil lucrul cel mai puţin liniştitor pe care…

— Dacă nu se poate altfel, o întrerupse Locke, *ştim* că există forţe în Tal Verrar care i se opun arhontelui. Jerome şi cu mine putem să le contactăm şi să le implicăm cumva. Dacă ar fi abolit arhonatul, Priorii ar ţine Tal Verrar-ul de baierele pungii. Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să se amestece într-un război fără rost, care ar putea produce un alt erou militar foarte popular.

— Stând aici, la pupa corabiei mele, la câteva săptămâni de Tal Verrar, cum poţi vorbi cu atâta siguranţă de lucrurile care pot fi făcute cu negustorii şi politicienii din oraşul ăla?

— Ai spus chiar tu că am un talent pentru lucrurile necinstite. Câteodată, mi se pare că este singurul meu talent cât de cât mai răsărit.

— Dar…

— Drakasha, este inadmisibil!

Locke şi Zamira se răsuciră, din nou la unison, ca să se trezească faţă în faţă cu Cărturarul Treganne, care stătea în capul scărilor tambuchiului. Femeia se apropie de ei, şchiopătând fără ajutorul bastonului, iar în braţele sale întinse se zbătea o făptură de coşmar, neagră şi chitinoasă, cu multe picioare şi sclipitoare în lumina felinarului. Un păianjen mare cât o pisică. Îl ţinea cu burta înainte, iar colţii săi sclipeau şi zvâcneau de nervi.

— Ferească-ne zeii, chiar că-i inadmisibil, făcu Locke.

— Treganne, ce naiba caută Zekassis afară din cuşcă?

— Locotenentul tău a început un adevărat asalt asupra paravanului dintre cabinele noastre, şuieră Treganne. Un zgomot şi o gălăgie inadmisibile! Din fericire, nu a dărâmat decât o cuşcă şi a avut mare noroc că am fost acolo ca să o prind pe domnişoara asta nevinovată…

— Stai puţin… vrei să spui că ţii chestia aia în cabina ta?

Locke se mai linişti la gândul că făptura aceea nu umbla liberă pe corabie, dar numai puţin.

— Păi, de unde crezi tu că vine mătasea-de-rană, Ravelle? Nu te mai agita; Zekassis este o făptură delicată şi sfioasă.

— Treganne, spuse Drakasha, ca doftor, bănuiesc că eşti familiară cu obiceiurile de curtare a femeilor.

— Da, dar la nici doi metri de capul meu, ăsta-i un deranj insuportabil…

— Treganne, eu cred că adevăratul deranj insuportabil ar fi dacă ai întrerupe-o pe Ezri în acest moment. Compartimentul intendentului de lângă tine este deschis. Pune-l pe dulgher să-i încropească un culcuş temporar lui Zek şi agaţă-ţi hamacul în cabina lui Gwillem.

— O să ţin minte jignirea asta, Drakasha…

— Da, vreo zece minute, până când apare o nouă neplăcere care să-ţi capteze toată atenţia.

— Dacă Delmastro se răneşte cumva cât îşi face de cap, strâmbă Treganne din nas, nu are decât să-şi găsească alt doftor care să o îngrijească. Şi n-are decât să-şi folosească propriul abdomen ca să scoată mătase pentru bandajele ei…

— Sunt sigură că abdomenul lui Ezri este ocupat cu altceva, Cărturare. Te rog să găseşti pe cineva care să-i facă o casă pentru noapte acelei chestii. Nu va trebui să insişti prea mult ca să-l convingi că-i urgent.

După ce Treganne se întoarse valvârtej cu făptura sa delicată şi sfioasă ce dădea din picioare în semn de protest, Locke se uită la Zamira, ridicând din sprânceană.

— De unde ai…

— Pedeapsa pentru impertinenţă faţă de familia regală nicorană constă în a fi atârnat într-o cuşcă de fier şi lăsat acolo să mori de foame. Treceam prin Nicora cu nişte produse de contrabandă; Treganne atârna acolo, făcându-se că moare puţin. De obicei, nu-mi pare rău că am coborât-o de-acolo.

— Mda. Deci ce ai de zis în privinţa…

— Propunerii tale nebuneşti?

— Zamira, nu trebuie să intri în portul din Tal Verrar. Numai dă-mi ceva ca să mai obţin câteva luni de indulgenţă din partea lui Stragos. Scufundă o corabie-două aproape de Tal Verrar. Se poate face iute şi uşor. Ştii că eu şi Jerome o să fim în primul val de atacatori. Numai… lasă-i să fugă înapoi în oraş şi să semene puţină panică, apoi trimite-ne într-o noapte cu barca, lasă-ne să ne facem treaba şi ne vom întoarce cu ceva mai multe amănunte care o să ne ajute să întoarcem lucrurile în…

— Să atac corăbii sub pavilion verrari, apoi să mă apropii destul de mult de oraş, ca să puteţi să vă furişaţi acolo cu barca? Să aştept cu ancora lăsată când ştiu că este pusă o recompensă de cinci mii de solari pe capul meu…

— Nu-i *corect,* Zamira, indiferent de ce-am făcut ca să mă bănuieşti. Dacă Jerome şi cu mine am fi vrut doar să ne furişăm înapoi în Tal Verrar, de ce ne-am fi riscat pielea în atacul din această dimineaţă? Şi dacă voiam să te amăgesc sau să te spionez în continuare, de ce nu te-aş fi lăsat să crezi că suntem într-adevăr agenţii Priorilor? M-am certat cu Jerome azi-dimineaţă. Dacă ai vorbit cu Jabril înainte să mă scoţi din cală, ştii probabil că sunt preot al celui de-Al Treisprezecelea, al Paznicului Strâmb. Voi sunteţi… de teapa noastră, mai mult sau mai puţin. De-ai noştri. Este o chestiune de bună-cuviinţă. Jerome a insistat să vă spunem adevărul, că avem nevoie de voi ca aliaţi, nu ca fraieri. Mi-e ruşine să recunosc că am fost prea mânios ca să fiu de acord. Însă avea dreptate şi nu-i vorba de ceva sentimental, ci de purul adevăr. Nu cred că putem s-o scoatem la capăt fără ajutorul tău şi fără să ştii cu ce avem de-a face. Iar dacă nu poţi sau nu vrei să faci asta, cred că te aşteaptă o mare belea în viitor. În viitorul apropiat.

Drakasha îşi duse mâna dreaptă la mânerul uneia din spade şi îşi închise ochii, părând obosită şi supărată.

— Înainte de orice altceva, spuse ea în cele din urmă, dincolo de orice alte considerente, trebuie să ne oprim în Portul Risipitorului. Trebuie să vând marfa, să cumpăr provizii, să scap de-o captură şi să mă întâlnesc cu o parte a echipajului. Mai avem câteva zile de mers şi câteva zile de stat acolo. O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Orice voi hotărî vei afla răspunsul meu după ce-mi rezolv treburile acolo.

— Mulţumesc.

— Deci te cheamă Leocanto, până la urmă?

— Zi-mi Ravelle în continuare, făcu Locke. E mai uşor pentru toată lumea.

— Fie. Eşti în Schimbul Vesel şi nu intra de cart până mâine după-amiază. Te sfătuiesc să profiţi de noaptea asta.

— Ei bine… Locke se uită la halba de bere, plină cu vin albastru, gândindu-se deodată că nu ar strica să mai bea câteva şi poate să joace câteva jocuri de zaruri ca să uite de tot pentru câteva ore. Dacă zeii sunt buni cu mine, deja am profitat. Noapte bună, căpitane Drakasha!

O lăsă singură la falsbord, studiind în tăcere monstrul care se ţinea după *Orhidee.*

8

— Te-a durut? şopti Ezri, trecându-şi un deget peste pielea asudată de deasupra coastelor lui Jean.

— Dacă m-a durut? Pe toţi zeii din ceruri, femeie, nu, a fost…

— Nu m-am referit la aia. Îl împunse în cicatricea care se arcuia de-a curmezişul abdomenului său, sub partea dreaptă a pieptului. *Asta.*

— A, asta… Nu, a fost minunat. Cineva m-a atacat cu o pereche de Colţii-hoţilor. A fost ca o adiere caldă într-o zi frumoasă de primăvară.

Am savurat fiecare clipă de… au!

— Măgarule!

— Cum de ai coatele atât de ascuţite? Ţi le-ai pilit pe vreo tocilă sau… au!

Ezri stătea deasupra lui Jean pe hamacul din semimătase care ocupa mare parte din spaţiul compartimentului ei. De-abia dacă era destul de lung ca să încapă în el, cu un braţ deasupra capului (şi frecându-se de peretele despărţitor interior al bordului tribord al corabiei), şi ar fi putut să-i cuprindă lăţimea dacă îşi întindea braţele în părţi. Un bibelou alchimic, mic cât o monedă, răspândea o lumină argintie şi palidă. Şuviţele lui Ezri, negre ca scoruşul, aveau străluciri fermecate; cosiţe rebele sclipeau precum firele de păianjen în lumina lunii. Îşi trecu mâinile prin acea pădure jilavă de păr, masându-i scalpul cald cu unghiile, iar ea îşi lăsă muşchii să se relaxeze, oftând satisfăcută.

Aerul stătut din compartiment era încărcat cu mirosul sudorii şi al fierbinţelii primei, nesfârşitei, freneticei lor ore împreună. Jean observă abia atunci că locul era complet devastat. Hainele lor erau împrăştiate peste tot, în cea mai mare neorânduială. Armele şi puţinele obiecte ale lui Ezri erau răspândite pe punte ca nişte capcane marine. O mică plasă cu câteva cărţi şi suluri de pergament atârna de o grindă din tavan, uşor aplecată spre uşa compartimentului, semn că întreaga corabie era înclinată spre babord.

— Ezri, murmură el, uitându-se fix la paravanul din pânză întărită care ţinea loc de „peretele” din stânga. Două picioare mari şi altele două micuţe făcuseră o gaură în el. Ezri, cine stă în cabina de lângă tine? Aproape că am intrat peste ei…

— A… Cărturarul Treganne. Cine ţi-a spus să te opreşti? Ei da, aşa-i mai bine!

— Şi n-o să se enerveze?

— Mai mult decât de obicei? Ezri căscă şi dădu din umeri. Nu are decât să-şi găsească şi ea un iubit şi să mute peretele la loc, oricând pofteşte. Sunt mult prea preocupată ca să mai fiu şi diplomată. Îl sărută pe gât pe Jean, iar acesta se înfioră. În plus, noaptea încă nu s-a terminat. Dacă-i după mine, cred că o să dărâmăm de tot peretele, Jerome.

— Atunci, hai să fie după tine, zise Jean, dând-o uşor la o parte până când ajunseră să se privească în ochi, unul lângă celălalt.

Cu cea mai mare grijă, îşi trecu degetele peste bandajele ţepene care îi acopereau braţele, singurele lucruri pe care nu şi le putuse da jos. Îşi mută apoi mâinile spre obraji şi apoi spre părul ei. Se sărutară, preţ de o clipă nesfârşită, ce există doar pentru iubiţii ale căror buze le sunt încă teritorii necunoscute.

— Jerome, şopti ea.

— Nu. Fă ceva pentru mine, Ezri. Când suntem doar noi doi. Nu-mi

mai spune niciodată aşa.

— De ce nu?

— Spune-mi pe numele meu adevărat.

O sărută pe gât, apoi îşi duse buzele la urechea ei şi îi şopti ceva.

— Jean… repetă ea.

— Pe toţi zeii, da! Zi-mi din nou.

— Jean Estevan Tannen. Îmi place.

— Al tău şi-al nimănui altcuiva, şopti Jean.

— Ceva în schimb, rosti ea. Ezriane Dastiri de la Mastron. Doamna Ezriane din Casa de Mastron. Nicora.

— Serios? Ai vreo moşie sau ceva?

— Mă îndoiesc. Fetele care fug de-acasă nu prea primesc moşii. Îl sărută din nou, apoi îi ciufuli barba cu degetele. De fapt, având în vedere scrisoarea pe care le-am lăsat-o părinţilor mei, sunt sigură că am fost dezmoştenită cât se poate de repede.

— Pe toţi zeii! Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Îşi coborî degetele spre pieptul lui. Lucrurile astea se întâmplă. Mergi mai departe. Găseşti lucruri care te ajută să uiţi, ici şi colo.

— Într-adevăr, murmură el, şi apoi fură prea ocupaţi o vreme ca să mai vorbească.

9

Locke fu smuls din hăţişul viselor sale pline de viaţă de mai multe lucruri: dogoarea tot mai mare a zilei, presiunea pusă de cele trei halbe de vin asupra măruntaielor sale, gemetele oamenilor mahmuri din preajmă şi înţepătura ghearelor ascuţite ale micuţei şi greoaiei făpturi care dormea pe ceafa lui. Amintirea înceţoşată a păianjenului Cărturarului Treganne îl făcu să tresară îngrozit şi să se rostogolească, înşfăcând chestia care se agăţase de el. Clipi de câteva ori ca să alunge somnul de pe gene şi se trezi faţă în faţă nu cu un păianjen, ci cu un pisoi, cu faţa îngustă şi blana neagră.

— Ce naiba? bombăni Locke.

— Miau, replică pisoiul, încrucişându-şi privirea cu a lui.

Avea expresia caracteristică tuturor pisoilor, cea a unui tiran în devenire. „Stăteam comod şi tu ai îndrăznit să te mişti, păreau să spună acei ochi de jad. Şi pentru asta trebuie să mori.” Când pisica îşi dădu seama că greutatea ei nu era îndeajuns ca să-i frângă gâtul lui Locke dintr-o mişcare, îşi puse lăbuţele pe umerii lui şi îşi lipi botul plin de bale de buzele sale. El se trase îndărăt.

— Ăsta-i Regal, rosti cineva din stânga lui Locke.

— Regal? Nu, e ridicol. Locke îndesă pisoiul la subraţ de parcă ar fi fost cine ştie ce mecanism alchimic periculos. Avea blana subţire şi mătăsoasă şi începuse să toarcă zgomotos. Omul care vorbise era

Jabril; Locke ridică din sprâncene când văzu că Jabril era întins pe spate, gol-goluţ.

— Numele lui, făcu Jabril. Regal. Are pata aia albă pe gât. Şi botul umed, nu?

— Întocmai.

— Regal. Ai fost adoptat, Ravelle. Nu-i aşa că-i ironic?

— Da, mi s-a îndeplinit ambiţia vieţii mele, în cele din urmă.

Locke îşi aruncă privirea împrejur, prin sub castelul pe jumătate gol. Câţiva dintre noii membri ai echipajului de pe *Orhidee* sforăiau zgomotos; unul sau doi se ridicau anevoie în picioare şi cel puţin unul dintre ei dormea mulţumit într-o băltoacă de vomă. Cel puţin din ce-şi dădea seama Locke. Jean nu se vedea nicăieri.

— Şi cum a fost seara ta, Ravelle?

Jabril se ridică pe coate.

— Neprihănită, cred.

— Condoleanţele mele. Jabril surâse. Ai întâlnit-o vreodată pe Malakasti din Schimbul Albastru? Tipa aia cu păr roşcat şi cu pumnale tatuate pe articulaţiile degetelor? Să mă ierte zeii, dar nu cred că-i om ca toţi oamenii!

— Ai dispărut destul de devreme de la petrecere, trebuie să recunosc.

— Da. Voia să-mi ceară nişte chestii. Şi avea şi nişte prieteni cu ea. Jabril îşi masă tâmplele cu mâna dreaptă. Şeful de echipaj din Schimbul Roşu, tipul fără degete la mâna stângă. Nici nu-mi trecuse prin cap că flăcăii ăia ashmiri cu frica zeilor pot învăţa asemenea trucuri. Whew!

— Flăcăi? Nu ştiam că, ăă, umbli după pradă de-aia.

— Păi, se pare că sunt gata să încerc orice măcar o dată. Jabril rânji. Sau de cinci-şase ori, mai exact. Se scărpină pe burtă şi de-abia atunci păru să-şi dea seama că nu are haine pe el. La naiba! Îmi amintesc că aveam pantaloni ieri…

Locke ieşi în lumina soarelui câteva minute mai târziu, ţinându-l pe Regal la subraţ. Când Locke se întinse şi căscă, pisica îi urmă exemplul, încercând să scape din strânsoarea lui şi să i se urce iar în creştet. Locke îl ridică pe micuţ în faţa ochilor şi îl ţintui cu privirea.

— Nu am de gând să mă ataşez de tine, zise el. Găseşte-ţi pe altcineva cu care să faci schimb de bale.

Conştient că orice atitudine neprietenoasă faţă de micul tovarăş l-ar fi putut trimite peste bord, lăsă pisoiul jos şi îl împinse cu piciorul mai încolo.

— Eşti sigur că poţi să-i dai ordine pisicii ăleia? Locke se întoarse şi-l văzu pe Jean stând pe treptele de la teugă şi trăgându-şi tunica pe el. Trebuie să ai grijă. Ar putea să-ţi fie tovarăş de strajă.

— Dacă recunoaşte vreo ierarhie, cred că se plasează undeva între

Drakasha şi cei Doisprezece. Locke se uită câteva secunde la Jean. Salut!

— Salut…

— Uite ce-i, urmează acum o bucată de conversaţie plină de „am fost un dobitoc” şi alte cele, iar eu încă mă simt marcat de vinul albastru de azi-noapte, aşa că hai să zicem…

— Îmi pare rău, spuse Jean.

— Nu, asta-i treaba mea.

— Vreau să zic… iar ne-am ciondănit, nu?

— Bătăliile nu sunt chiar cele mai bune momente de a-ţi calma nervii. Nu-ţi reproşez… lucrurile pe care le-ai spus.

— Putem să ne gândim la ceva, zise Jean, încet şi grăbit. Împreună. Ştiu că nu eşti… nu am vrut să-ţi jignesc…

— Am meritat-o. Şi aveai dreptate, oricum. Am vorbit cu Drakasha azi-noapte.

— Da?!

— I-am zis.

Locke se strâmbă, se întinse din nou şi folosi mişcarea ca să ascundă nişte semne cu mâna. Jean îl urmări, cu sprâncenele tot mai ridicate. „Nu am pomenit nimic despre Magii-Juruiţi, Turnul Păcatului, Camorr, numele noastre adevărate. În rest, numai adevărul.”

— Serios? făcu Jean.

— Da. Locke îşi lăsă privirea în jos. Ţi-am spus doar că ai avut dreptate.

— Şi cum a…

Locke mimă aruncarea unor zaruri şi ridică din umeri.

— Trecem prin Portul Risipitorului înainte de orice altceva, spuse el. Avem treabă de făcut. După aceea… o să ne zică ea ce şi cum.

— Înţeleg. Aşa, păi…

— Ai avut o noapte plăcută?

— O, da, pe toţi zeii!

— Bun. Cât despre ce am zis ieri…

— Nu e nevoie să…

— Ba da. A fost cel mai prostesc dintre lucrurile pe care le-am spus ieri. Cel mai prostesc şi cel mai nedrept. Ştiu că am fost… deznădăjduit atât de mult timp încât am ajuns să port asta ca pe-o armură. Nu te pizmuiesc pentru nimic din ce ai tu. Bucură-te de tot.

— Mă bucur, rosti Jean. Crede-mă, mă bucur.

— Bun. Nu ai de ce să-mi iei exemplul.

— Ăă, deci…

— Toate bune, jupâne Valora. Locke zâmbi, bucuros să vadă cum i se ridică puţin colţurile gurii din proprie iniţiativă. Însă vinul ăla de care îţi spuneam…

— Vinul? Ai…

— Frânghiile de uşurare, Jerome. Trebuie să mă piş înainte să-mi pocnească măruntaiele. Şi tu îmi stai în cale.

— A… Jean se trase la o parte şi-l lovi uşor pe spate pe Locke. Iartă-mă! Eliberează-te, frate!

CAPITOLUL DOISPREZECE
Portul Risipitorului

1

Orhideea Otrăvitoare se îndrepta spre sud-vest, prin aerul înăbuşitor şi apele liniştite, iar zilele se scurgeau pentru Locke în ritmul treburilor pe care le avea de făcut.

El şi Jean fuseseră băgaţi în Schimbul Roşu, care, în absenţa lui Nasreen, se afla sub supravegherea directă a locotenentului Delmastro. Frumoasa ceremonie de iniţiere nu ostoi cu nimic nevoia de întreţinere a corabiei; catargele tot trebuiau unse, încheieturile verificate şi răsverificate, punţile măturate, greementul ajustat. Locke unse spadele aflate în magaziile de arme, trase la cabestan, mişcând încărcătura, s-o aşeze mai bine, servi bere la mesele de seară şi transformă bucăţi de frânghie în câlţi până ce i se înroşiră degetele.

Drakasha îi adresa lui Locke scurte aprobări din cap, însă nu spunea nimic şi nici nu-l mai chemă pentru alte discuţii între patru ochi.

Odată integraţi în echipaj cu drepturi depline, foştii marinari de pe *Mesager* puteau să doarmă cam pe unde voiau. Unii aleseră cala principală, mai ales cei care cerură să aibă ca parteneri de hamac dintre cei de pe *Orhideea*, însă Locke se simţea destul de confortabil sub castel, unde acum era mult mai mult spaţiu. Câştigase la zaruri o tunică şi o folosea pe post de pernă, un lux, după zilele petrecute cu capul direct pe puntea goală. Dormea ca un buştean, după ce termina cartul de noapte, chiar înainte ca lumina roşie a zorilor să se arate.

Jean, bineînţeles, dormea în altă parte, după ce-şi termina carturile de noapte. Nu reperară nimic până pe 25 ale lunii, când vânturile îşi schimbară direcţia şi începură să bată puternic dinspre sud. În zori, Locke se prăbuşi la locul său obişnuit, lângă peretele babord al sub castelului, şi sforăi preţ de câteva ore, cu cea mai mare mulţumire de sine, până când un soi de zguduitură îl trezi şi se sculă, cu Regal înfăşurat în jurul gâtului.

— Gahh, făcu el, şi pisoiul, luând asta drept un semn, îşi sprijini lăbuţele din faţă pe obrajii lui Locke şi începu să-şi împingă nasul umed drept între ochii lui Locke. Locke apucă pisoiul, se ridică în fund şi clipi. Parcă avea ţeasta împăienjenită; ceva îl trezise, în mod clar, mai devreme decât era cazul. Tu ai fost? mormăi el, încruntându-se şi scărpinându-i, cu două degete, creştetul lui Regal. Va trebui să încetăm să ne mai întâlnim, puştiule. N-o să mă ataşez de tine.

— Pământ la orizont! se auzi un strigăt slab de afară. Trei carturi la prora babord!

Locke îl puse pe Regal jos, îi dădu un ghiont precis către un alt

marinar care dormea sforăind, şi se căţără afară, în lumina dimineţii.

Activitatea de pe punte părea normală; nimeni nu alerga, nimeni nu ducea mesaje urgente Drakashei, nici măcar nu se îngrămădeau la copastie, ca să încerce să zărească uscatul care se apropia. Cineva îi dădu lui Locke o palmă pe spate şi el se întoarse, trezindu-se faţă în faţă cu Utgar, care avea un colac de frânghie agăţat peste umăr. Vadranul îl salută, prietenos.

— Pari zăpăcit, schimbu' Roşu.

— E doar c-am auzit strigătul. Credeam că o să fie mai multă agitaţie. Ala o fi Portul Risipitorului?

— Nţţ… Da, sunt Vânturile-fantomă, dar suntem abia la marginea lor. Nişte locuri groaznice. Insula Cobrei, Stânca Ticălosului, Nisipurile de Opal. Nici un loc în care am vrea să punem piciorul. Mai sunt încă două zile până la Risipitor şi, cu vânturi ca ăsta, nu prea merge cum am vrea, nu?

— Ce vrei să spui?

— O să vezi. Utgar rânji, la un gând numai de el ştiut. O să vezi, al naibii de sigur. Ţi-ai făcut somnul de frumuseţe, ha? În două ore, te întorci pe catarge.

2

Insulele Vântului-fantomă se strânseră treptat în jurul *Orhideei*, precum o bandă de bandiţi savurându-şi apropierea înceată de o pradă. Orizontul, până atunci limpede, dădea la iveală insule năpădite de o junglă înceţoşată. Culmi înalte, negre se zguduiau din când în când, scoţând fuioare de aburi sau fum spre cerul cenuşiu şi întunecat. Ploaia cobora în rafale, nu vijelia necruţătoare din larg, ci mai degrabă burniţa molcomă de la tropice, călduţă şi de-abia împinsă de briza din junglă.

Cu cât mergeau spre vest, culoarea apei se deschidea, trecând de la cobaltul adâncurilor la albastrul cerului şi la acvamarinul translucid. Locul mustea de viaţă; păsările se roteau prin văzduh, peştii ţâşneau din apele de mică adâncime în bancuri argintii şi forme unduitoare, mai mari decât un om, îi urmau. Se ţineau alene şi după *Orhidee:* rechini-coasă, văduvi albaştri, recifari aducători de ghinion, aripioare-pumnal. Cei mai bizari dintre toţi erau rechinii-lup din zonă, al căror spate de culoarea nisipului îi făcea să dispară în negura palidă de sub navă. Trebuia să ai un ochi ager ca să observi dârele fantomatice care le trădau prezenţa şi aveau obiceiul neliniştitor de a da târcoale pe sub frânghiile de uşurare.

Locke le mulţumea zeilor că rechinii-lup nu puteau să sară.

Timp de o zi şi jumătate continuară să navigheze, înclinându-se din când ca să evite câte-un recif sau câte-o insuliţă. Drakasha şi Delmastro păreau să cunoască regiunea pe de rost şi mormăiau

deasupra hărţilor Drakashei foarte rar. Locke începu să zărească resturi care indicau prezenţa oamenilor pe fundul apei şi pe stânci… ici un catarg ros de vreme, colo coastele scheletice ale unei carene vechi, pe fundul nisipos, într-un cart de după-amiază, el zări sute de chestii care semănau cu nişte crabi şi erau mari cât un câine adunându-se pe chila răsturnată a unui vas. Când *Orhideea* trecu, creaturile fugiră toate de pe reciful lor artificial, înspumând apa dimprejur. În câteva clipe, dispăruseră complet.

Locke ieşi din acel schimb câteva ore mai târziu, simţind tensiunea crescând din ce în ce mai mult în rândul echipajului din jurul său. Ceva se schimbase. Drakasha patrula fără încetare pe dunetă, dădu ordin să se pună iscoade suplimentare în vârful catargelor şi ţinu sfaturi în şoaptă cu Delmastro şi Mumchance.

— Nu vrea să-mi spună ce se întâmplă, zise Jean, după ce Locke bătuse un apropo pe care îl crezuse subtil. În momentul de faţă, nu mai e Ezri, este locotenentul.

— Până şi asta ne spune ceva, spuse Locke. Zice să ne strunim cheful de distracţie.

În acea seară, la schimbul de carturi, Drakasha convocă întreg echipajul. Toţi marinarii de pe *Orhideea…* o mare mulţime asudată şi neliniştită de bărbaţi şi femei… îşi fixară privirile pe copastia dunetei şi aşteptară cuvintele căpitanului. Soarele era un disc fierbinte de aramă ce încununa înălţimile junglei, drept în prora; culorile de foc se furişau treptat printre nori şi, peste tot în jurul lor, insulele se scufundau în întuneric.

— Ei bine, spuse Drakasha, treaba e clară. Vânturile au bătut tare ca naiba în ultimele zile, din sud. Putem arunca ancora în Risipitor în noaptea asta, dar n-o putem face mergând prin Poarta Neguţătorului.

Se auzi un murmur general din mulţime. Locotenentul Delmastro veni lângă căpitan, îşi puse o mână pe cingătoarea cu arme şi răcni:

— Linişte! Pe pişu' lui Perelandro, cei mai mulţi dintre noi am mai fost pe-aici.

— Aşa e, zise Drakasha. Fiţi bravi, marinari de pe *Orhideea!* Facem ca de obicei. Schimbul Roşu, odihniţi-vă puţin! Aşteptaţi-vă la un apel pe punte, în câteva ore. După aceea, nimeni nu doarme, nimeni nu bea, nimeni nu şi-o trage până nu ajungem din nou cu bine acasă. Schimbul Albastru, voi sunteţi de serviciu. Del, vezi de nou-veniţi. Explică-le în detaliu cum stă treaba.

— Cum stă ce treabă? Locke privi în jur, rămânând cu întrebarea în aer, în timp ce echipajul se împrăştia.

— Sunt două canale, ca să ajungi în Portul Risipitorului, spuse Jabril. Primul este Poarta Neguţătorului, asta-i în nordul oraşului. Lung de doişpe mile, zic eu. Coturi şi cotituri, aluviuni la tot pasul, în cel mai fericit caz, se merge încet, dar, dacă ai un vânt puternic din

sud, te pişi pe el de canal. Ne-ar lua zile întregi să-l parcurgem.

— Şi ce naiba o să facem?

— Cea de-a doua cale, dinspre vest. De două ori mai scurtă. Tot întortocheată, dar nici pe departe atât de rău. Mai ales cu vântul ăsta. Dar oricine poate o evită. I se spune Canalul Vorbitorului.

— De ce?

— Pentru că este ceva acolo, spuse locotenentul Delmastro, făcându-şi loc prin micul grup, toţi… foşti marinari de pe *Mesager*, care se strânseseră în jurul lui Jabril. Locke o văzu strângându-i foarte scurt braţul lui Jean, înainte de a continua: Ceva… trăieşte acolo.

— Ceva? Locke nu-şi putu ascunde nota de iritare din voce: Corabia este în pericol?

— Nu, spuse Delmastro.

— Să fiu puţin mai precis, atunci. Cei care suntem *pe corabie* suntem în pericol?

— Nu ştiu, zise Delmastro, schimbând o privire cu Jabril. Dacă se va căţăra ceva pe corabie? Nu. În nici un caz. Dacă unii dintre voi… vor simţi nevoia să *părăsească* corabia? Asta nu pot spune. Depinde de firea voastră.

— Nu sunt sigur că aş aprecia ca ceva care înoată în apele astea să se intereseze îndeaproape de mine, spuse Locke.

— Bun. În cazul ăsta, probabil că tu nu ai de ce să-ţi faci griji, Delmastro oftă. Voi toţi gândiţi-vă la ce a zis căpitanul. Puţină odihnă este ceea ce vă trebuie; veţi fi chemaţi sus la mijlocul perioadei de pauză normale, aşa că profitaţi cât puteţi. Se duse lângă Jean şi Locke o auzi şoptind: „Eu sigur am de gând să profit”.

— Eu o să, ăă, te văd mai încolo, Jerome.

Locke zâmbi, fără să vrea.

— Te duci să tragi un pui de somn? întrebă Jean.

— La naiba, nu. Cred că o să tai frunză la câini şi o s-o iau razna, până mă cheamă la schimb. Poate găsesc pe cineva care vrea să joace o carte…

— Mă îndoiesc, zise Delmastro. Cu reputaţia ta…

— Sunt persecutat pe nedrept, din cauza norocului meu, spuse Locke.

— Da, poate că ar trebui să te laşi puţin lovit de ghinion, în public. Din puţine vorbe, înţeleptul înţelege. Îi trimise lui Locke un mic sărut batjocoritor. Sau, mă rog, ce-oi fi tu, Ravelle.

— Of, răpeşte-l pe Jerome şi fă-i ce ştii tu mai rău. Locke îşi încrucişă braţele şi rânji; relaxarea atitudinii lui Delmastro în ceea ce îl privea fusese o schimbare bine-venită, în ultimele câteva zile. Îţi voi judeca performanţele în funcţie de cât de furioasă va fi Treganne, data viitoare când o voi vedea. La naiba, iată cum mă pot distra. Voi organiza pariuri… cât de rău o puteţi enerva pe Cărtu…

— Fă tu *ceva* de genul ăsta, zise Delmastro, şi îţi voi lega părţile preţioase de o ancoră şi voi pune să fii târât peste un recif.

— Nu, ăsta e un plan bun, spuse Jean. Am putea paria şi noi, apoi aranjăm „lupta”…

— Corabia asta are *două* ancore, Valora!

3

Când Jean şi Ezri urcară înapoi pe dunetă, se înserase. Drakasha stătea la falsbordul pupa, legănând-o pe Cosetta în braţul stâng şi ţinând în dreapta o micuţă cupă de argint.

— Trebuie să bei, iubire, şopti Drakasha. Este o licoare specială, pe care o beau noaptea prinţesele-pirat.

— Nu, bodogăni Cosetta.

— Nu eşti o prinţesă-pirat?

— Nu!

— Eu cred că eşti. Fii cuminte şi…

— Nu vrea!

Jean îşi aminti de timpul petrecut în Camorr şi de cum proceda Lanţuri câteodată, când unul dintre tinerii Ticăloşi Gentilomi se hotăra să facă o criză de nervi. Ei erau mult mai mari decât Cos, într-adevăr, dar copiii sunt copii, iar Drakasha avea ochii încercănaţi de îngrijorare.

— Măi, măi, spuse el tare, apropiindu-se de Drakasha în aşa fel încât Cosetta să-l poată vedea. Asta arată *tare bine,* căpitane Drakasha.

— Arată foarte bine, zise ea, şi e şi mai bună la gust…

— Pfiu, făcu Cosetta. Ahhhhh! Nu!

— *Trebuie,* spuse mama ei.

— Căpitane, zise Jean, care se prefăcea fermecat de cupa de argint, arată *atât* de minunat! Dacă nu o vrea Cosetta, o vreau eu.

Drakasha se holbă la el, apoi zâmbi.

— Păi… făcu ea, prefăcându-se că se lasă greu, dacă nu o vrea Cosetta, cred că nu am de ales. Îndepărtă încetişor cupa de Cosetta, întinzându-i-o lui Jean, şi fetiţa făcu ochii mari.

— Nu, zise ea. Nu!

— Dar tu nu o vrei, spuse Drakasha, cu un aer hotărât. Jerome o vrea. Aşa că i-o dau, Cosetta.

— Mmmm, făcu Jean. O să o beau imediat.

— Nu! Cosetta se întinse după cupă. Nu, nu, nu!

— Cosetta, spuse Drakasha cu severitate, dacă o vrei, trebuie s-o bei. Ai înţeles?

Fetiţa dădu din cap, cu guriţa rotunjită într-un „O” plin de interes şi cu degetele încercând să ajungă la ceea ce devenise, brusc, un premiu nepreţuit. Zamira ţinu cupa de argint la buzele Cosettei şi fetiţa o goli cu o lăcomie grăbită.

— Foarte bine, zise Drakasha, sărutându-şi fiica pe frunte. Foarte, foarte bine. Acum te voi duce jos, ca tu şi Paolo să puteţi merge la culcare.

Strecură cupa de argint goală într-un buzunar al jachetei, o săltă pe Cosetta la pieptul ei şi dădu din cap către Jean.

— Mulţumesc pentru asta, Valora. Puntea îţi aparţine, Del. Doar câteva minute.

— Nu-i place să facă asta, spuse Ezri încet, când Drakasha dispăru pe scara tambuchiului.

— Să-i dea lui Cos masa de seară?

— Este lapte de mac. Îi adoarme pe amândoi… pentru Canalul Vorbitorului. Pentru nimic în lume nu vrea ca ei să fie treji când trecem pe-acolo.

— Ce naiba se va întâm…

— E greu de explicat, zise Ezri. E mai uşor să se termine odată, pur şi simplu. Dar tu vei trece cu bine, ştiu asta. Îşi plimbă o mână în sus şi-n jos pe spatele lui. Ai rezistat lângă mine când eram în cele mai proaste dispoziţii.

— Ei, spuse Jean, dar când o femeie ţi-a câştigat inima, ea nu mai are proaste dispoziţii. Doar dispoziţii interesante… şi dispoziţii şi mai interesante.

— Acolo unde m-am născut eu, linguşitorii insuportabili erau atârnaţi la uscat, în cuşti de fier.

— Acum înţeleg de ce fugi tot timpul. Inspiri atât de multă linguşire, încât orice bărbat care-ţi vorbeşte ceva mai mult ar fi închis după…

— Eşti *mai mult decât* insuportabil!

— Am nevoie de ceva să-mi ţină mintea ocupată, să nu mă gândesc la orice urmează să se întâmple…

— Şi ce-am făcut, numai ce, sub punte, nu a fost de-ajuns?

— Păi, cred că am putea oricând să ne întoarcem jos şi…

— Însă, vai, cea mai afurisită căţea de pe corabia asta nu e nici măcar Drakasha sau eu, ci datoria. Îl sărută pe Jean pe obraz. Dacă vrei ceva care să te ţină ocupat, poţi să începi pregătirile pentru trecere. Du-te la magazia de felinare, din faţă, şi adu-mi lămpile alchimice.

— Câte?

— Pe toate, spuse ea. Tot ce găseşti.

4

Ora 10 a serii. Noaptea cădea ca o mantie peste Vânturile-fantomă; *Orhideea Otrăvitoare,* purtată doar de gabiere, se apropia de Canalul Vorbitorului, poleită într-o lumină albă-gălbuie. O sută de felinare alchimice fuseseră scuturate să se aprindă şi agăţate peste tot, pe

întreaga carenă. Câteva fuseseră prinse pe greement, însă cele mai multe se aflau dedesubtul copastiei, aruncând pete clipocitoare de foc înşelător pe apa întunecată de dedesubt.

— Adâncime şase, strigă unul din cei doi marinari pe care Drakasha îi pusese la cele două borduri, ca să măsoare adâncimea apei, cu ajutorul frânghiilor cu plumb. Şase stânjeni marini; treizeci şi şase de picioare. *Orhideea* se putea strecura prin strâmtori mult mai puţin adânci decât asta.

În mod normal, sondajele erau ocazionale şi era de-ajuns un singur marinar sondor ca să le facă. Acum, cei doi oameni, doi dintre cei mai vechi şi mai experimentaţi din echipajul ei, aruncau frânghiile şi anunţau rezultatul încontinuu. Mai mult de-atât, fiecare din ei era supravegheat de o mică echipă de… gărzi personale, fu cel mai bun cuvânt care-i veni în minte lui Jean. Marinarii erau înarmaţi şi purtau armuri. Precauţii dintre cele mai ciudate fuseseră luate pe întreaga corabie. Cei din micuţul echipaj de elită ce aşteptau sus, ca să desfăşoare velele, aveau frânghii de siguranţă prinse de mijloc; dacă ar fi căzut, s-ar fi legănat precum nişte pendule, dar, cel puţin, ar fi rămas în viaţă, probabil. Focurile adevărate fuseseră stinse, fumatul fusese strict interzis.

Copiii Drakashei dormeau în cabina ei, cu obloanele de la pupa zăvorâte şi cu uşa de la scara tambuchiului păzită. Drakasha însăşi purta vesta ei de Sticlă-străveche şi spadele atârnate, la îndemână, în tecile lor.

— Şase fără un sfert, anunţă un sondor.

— Vine ceaţa, zise Jean. El şi Locke stăteau lângă parapetul tribord al dunetei. Drakasha patrula în apropiere, Mumchance era la timonă, iar Delmastro stătea lângă habitaclu, cu un mic suport plin de clepsidre de mare precizie.

— Aşa începe, zise Mumchance.

Orhideea intra pe un canal larg de o milă, printre faleze ce se ridicau cam până la mijlocul catargelor, invadate de jungla mohorâtă, ce apărea şi dispărea în întuneric. Se auzeau zgomotele estompate ale lucrurilor ce se ascundeau în acea junglă; cârâituri, pocnete, foşnete. Ghirlandele de felinare ale corabiei luminau apele din jur pe o distanţă de vreo cincisprezece metri, iar la marginea acelui cerc scânteietor, Jean văzu fuioare de ceaţă cenuşie începând să se răsucească din apă.

— Cinci jumate, se auzi strigătul sondorului de la tribord.

— Căpitane Drakasha. Utgar stătea la falsbord, cu saula de loch între degete. Patru noduri.

— Bine, spuse Drakasha. Patru noduri şi avem pupa la intrarea pe canal. Del, vreau zece minute.

Delmastro încuviinţă, întoarse una dintre clepsidre şi supraveghe

nisipul care începu să se scurgă din incinta de sus în cea de jos. Drakasha se duse la parapetul din faţă al dunetei.

— Luaţi aminte! spuse ea echipajului ce lucra sau aştepta pe punte. Dacă începeţi să vă simţiţi ciudat, rămâneţi departe de copastii. Dacă nu suportaţi să rămâneţi pe punte, mergeţi jos. E un lucru neplăcut şi trebuie să-i rezistăm, am mai trecut prin el şi înainte. Nimic *nu vă poate* face rău dacă rămâneţi pe corabie. Păstraţi în minte chestia asta. *Nu părăsiţi corabia.*

Ceaţa se ridica acum, parcă pliindu-se. Contururile sumbre ale falezelor şi junglei din depărtare dispăreau rapid. În faţa lor nu mai era altceva decât întuneric.

— Zece, căpitane, zise Delmastro, în sfârşit.

— Cinci, după cum arată semnul, strigă unul dintre sondori.

— Mum, echea sub vânt. Drakasha folosi un băţ de cărbune ca să mâzgălească o însemnare scurtă pe un pergament împăturit. Banda sub vânt, două cavile.

— Înţeles, căpitane, banda sub vânt cu două cavile.

Ca răspuns la mica ajustare a timonei, corabia se înclină către babord. Marinarii aflaţi sus făcură şi ei scurte ajustări ale velelor şi greementului, urmând instrucţiunile pe care Drakasha li le tot repetase înainte de a intra pe canal.

— Douăsprezece minute, Del.

— Înţeles, căpitane, douăsprezece să fie.

Cât trecură cele douăsprezece minute, ceaţa se îngroşă, asemenea fumului scos de un foc bine întreţinut. Îi înconjura din toate părţile un zid cenuşiu, învolburat care părea să le închidă lumina şi sunetul într-un soi de bulă, ascunzându-le orice alt semn de viaţă din lumea din afară. Scârţâitul muflelor şi al greementului, plescăitul apei pe carenă, murmurul de voci… toate aceste lucruri familiare răsunau monoton, iar zgomotele junglei dispăruseră. Ceaţa continuă să-i invadeze, până ce depăşi conturul efemer al apei bine luminate, creat de felinare. Vizibilitatea se oprea la patruzeci de paşi, în toate direcţiile.

— Douăsprezece, căpitane, spuse Delmastro.

— Mum, echea în vânt! zise Drakasha, privind compasul din habitaclu. Echea în vânt! Du-ne spre vest-nord-vest. Strigă către echipajul de pe puntea superioară centru: Pregătiţi-vă să mutaţi vergile! Vest-nord-vest, vânt în cartier babord!

Activitatea se înteţi preţ de câteva minute, în timp ce corabia se îndreptă către noul său curs, iar marinarii fixară din nou vergile. În tot acest timp, Jean deveni din ce în ce mai convins că felul în care ceaţa părea că înăbuşe sunetele nu era doar în imaginaţia sa. Zgomotul activităţii lor pur şi simplu se stingea în clipa în care atingea acel giulgiu cenuşiu. De fapt, singura dovadă că mai exista ceva dincolo de negură era mirosul umed şi aspru al junglei, care adia pe dunetă,

odată cu briza caldă.

— Şapte, după semn, anunţă un sondor.

— Douăzeci şi două de minute, Del.

— Înţeles, zise Delmastro, întorcându-şi clepsidrele cu gesturi automate.

Următoarele douăzeci şi două de minute trecură într-o tăcere claustrofobică, întreruptă doar de fâlfâitul întâmplător al vreunei vele şi de strigătele sondorilor. Tensiunea creştea, pe măsură ce minutele treceau încet, până când…

— E timpul, căpitane.

— Mulţumesc, Del. Mum, echea sub vânt! Du-ne spre vest-sud-vest. Îşi ridică vocea: Hai, mai cu viaţă, acum! La funii şi la pânze! Schimbare de curs către babord, vest-sud-vest!

Pânzele zvâcniră şi membrii echipajului alergau de colo colo, înjurând şi trăgând de frânghii, în timp ce corabia se înclină iar spre babord. Se răsucea în mijlocul ceţii; briza cu miros de junglă părea să se rotească în jurul lor, asemenea unui boxer ţopăind în jurul adversarului, până ce Jean o putu simţi pe obrazul stâng.

— Ţine-te bine, Mum, zise Drakasha. Ezri, cincisprezece minute.

— Cincisprezece, înţeles.

— Şi acum, fir-ar să fie, iată că vine, mormăi Mumchance.

— Termină cu prostiile, spuse Drakasha. Singurul lucru cu adevărat periculos aici suntem noi, ai înţeles?

Jean simţi nişte furnicături pe pielea frunţii. Întinse mâna şi şterse sudoarea ce şiroia.

— Cinci fără un sfert, anunţă un sondor.

Jean, şopti o voce stinsă.

— Ce-i, Orrin?

— Hă?

Locke se apucase cu ambele mâini de parapet şi abia dacă-i aruncă o privire lui Jean.

— Ce voiai?

— N-am spus nimic.

— Cumva te…

Jean Tannen.

— O, pe zei! spuse Locke.

— Şi tu? Jean se uita la el cu ochii pierduţi. O voce…

— Nu din aer, şopti Locke. Mai degrabă… ştii tu cine. Atunci, în Camorr.

— De ce-mi spune num…

— Nu spune, zise Drakasha, cu voce joasă, gravă. Toţi o auzim cum ne vorbeşte. Toţi ne auzim numele. Ţineţi-vă bine.

— Paznicule Strâmb, nu mă voi teme de întuneric, căci noaptea îţi aparţine, murmură Locke, îndreptând către întuneric primele două

degete ale mâinii stângi. Pumnalul Celui de-al Treisprezecelea, un gest al hoţilor, prin care se protejau de rău. Noaptea ta îmi este mantie, pavăză, salvare din calea celor care ne vânează, ca să ne-atârne în ştreang. Nu mă voi teme de nici un rău, căci tu ai făcut din noapte prietenul meu.

— Binecuvântat fie Binefăcătorul, spuse Jean, strângându-l pe Locke de antebraţul stâng. Pace şi câştig copiilor săi.

Jean… Estevan… Tannen.

El *simţi* vocea, dându-şi seama că, de fapt, impresia că o auzea era doar o păcăleală pe care şi-o trăgea singur, un ecou în urechile sale. O simţi cum îi pătrunde în conştiinţă, ca senzaţia unor picioare de insecte gâdilându-l pe piele. Îşi şterse din nou fruntea şi înţelese că transpira abundent, chiar şi pentru o noapte caldă.

În faţă, cineva începu să plângă tare, în hohote.

— Douăsprezece, o auzi Jean şoptind pe Ezri. Încă douăsprezece minute.

Apa este rece, Jean Tannen. Tu… transpiri. Hainele te mănâncă. Pielea… te mănâncă. Dar apa este rece.

Drakasha îşi îndreptă umerii şi coborî treptele dunetei către puntea superioară centru. Îl găsi pe marinarul care hohotea, îl ridică în picioare cu blândeţe şi îl bătu pe spate.

— Nu vă pierdeţi curajul, marinari de pe *Orhideea*! Nu e ceva omenesc. Asta nu este o bătălie. Ţineţi-vă bine!

Părea destul de neînfricată. Jean se întrebă câţi din echipajul ei ştiau sau bănuiau că mai degrabă îşi droga copiii decât să-i facă să treacă prin asta.

Era oare doar în imaginaţia lui Jean sau la tribord ceaţa începea să se lumineze? Deşi negura nu se subţia, întunericul din spatele ei Părea să scadă, căpătând o luminiscenţă bolnăvicioasă. Şuieratul şuşotit al apei căpătă un ritm regulat. Valuri se loveau de bancurile de nisip. Apa întunecată se vedea încreţindu-se la marginea cercului lor de lumină.

— Reciful, mormăi Mumchance.

— Adâncime patru, anunţă un sondor.

Ceva fremătă în ceaţă, o uşoară senzaţie de mişcare. Jean privi atent bezna învolburată, încercând să vadă din nou ce mişcase. Îşi scărpină pieptul, a cărui piele se iritase sub tunica leoarcă de sudoare.

Vino în apă, Jean Tannen. Apa este atât de rece. Vino. Lasă tunica, lasă sudoarea, lasă mâncărimea. Adu… femeia. Adu-o cu tine în apă. Vino.

— Pe zei, şopti Locke, orice este acolo, îmi ştie numele adevărat.

— Şi pe al meu, zise Jean.

— Adică nu-mi zice „Locke”. Îmi ştie numele adevărat.

— O, la naiba!

Jean privi fix apa întunecată şi auzi sunetul pe care-l făcea aceasta

în timp ce se spărgea de reciful nevăzut. Nu putea fi rece… trebuia să fie la fel de caldă precum orice altceva în locul ăsta blestemat. Dar sunetul… sunetul acelor valuri nu era deloc neplăcut. Ascultă fermecat, preţ de câteva secunde, apoi îşi înălţă capul, letargic, cu privirea încremenită în ceaţă.

Fusese ceva acolo, pentru o clipită… o formă întunecată, vizibilă prin perdelele de neguri. De mărimea unui om. Înalt, subţire, nemişcat. Aşteptând acolo, în vârful recifului.

Jean se scutură violent şi forma dispăru. Clipi, de parcă se trezise dintr-o reverie. Ceaţa era acum la fel de întunecată şi de solidă ca şi înainte, lumina imaginară dispăruse, iureşul şuierător al apei peste bancurile de nisip nu-i mai suna atât de plăcut în urechi. Sudoarea îi curgea şiroaie pe gât şi braţe şi începu să se scarpine cu furie.

— La, ă… adâncime patru… patru şi un sfert, murmură un sondor.

— Timpul, zise Ezri, care părea să-şi revină, la rândul ei, din reverie. Timpul, timpul!

— Nu se poate, bolborosi Locke. N-au trecut… decât câteva minute.

— M-am uitat şi nisipul se dusese. Nu ştiu când s-a întâmplat.

Îşi ridică vocea, agitată:

— Căpitane! Timpul!

— Ridicaţi-vă, ridicaţi-vă! Drakasha urla de parcă vasul era atacat: La funii şi la pânze! Spre nord-vest! Vânt în cartier babord, fixaţi vergile!

— Nord-vest, înţeles, zise Mumchance.

— Nu pricep, spuse Ezri, holbându-se la clepsidrele ei. Jean văzu că tunica îi era leoarcă de sudoare, părul îi era încâlcit şi faţa îi era lucioasă. Priveam clepsidrele. A fost de parcă… doar am clipit şi… tot timpul a dispărut.

Puntea trepida de o agitaţie puternică. Încă o dată, briza îşi schimbă direcţia, ceaţa se răsuci în jurul lor şi Mumchance îi puse pe un nou curs, cu o mişcare precisă, aproape delicată a timonei sale.

— Pe zei, zise Ezri. De data asta a fost cel mai rău, din tot ce-mi amintesc.

— N-a mai fost niciodată aşa până acum, adăugă Mumchance.

— Cât mai este? întrebă Jean, fără să se teamă că pare tulburat.

— E ultimul viraj pe care îl facem, spuse Ezri. Presupunând că nu am alunecat atât de tare spre sud încât să ne trezim pe uscat în următoarele minute, restul de drum spre Portul Risipitorului este drept spre nord-vest.

Alunecară prin apele întunecate şi treptat ciudatele senzaţii de pe pielea lui Jean se atenuară. Ceaţa se retrase, lăsând mai întâi, un întuneric limpede în faţa corabiei, apoi destrămându-se în spatele lor. Lumina felinarelor păru să se reverse iar, liberă, în noapte, şi zgomotul liniştitor al junglei de pe cele două maluri ale canalului îşi

făcu din nou apariţia.

— Adâncime până la opt, se auzi strigătul unui sondor.

— Ăsta e canalul principal, spuse Drakasha, urcând din nou treptele către dunetă. Bine lucrat, toată lumea. Se întoarse, aruncându-şi privirea peste puntea superioară centru. Băgaţi la loc majoritatea felinarelor. Lăsaţi câteva pentru navigare, să nu luăm prin surprindere pe careva care vine în port. Continuaţi sondajul.

Îşi întinse braţele, strângându-i de umăr pe Mumchance şi pe Ezri.

— Ştiu că am spus fără băutură, dar cred că putem lua toţi câte-o tărie. Privirea îi căzu pe Locke şi Jean. Voi doi arătaţi de parcă aţi putea face o treabă. Luaţi un butoi de bere şi împărţiţi-o, lângă arborele mare. Îşi ridică vocea, ţipând: „Jumătate de cană pentru toţi cei care vor!”

În timp ce Jean alergă în faţă, cu Locke urmându-l îndeaproape, fu mulţumit să constate că tensiunea de mai înainte se evapora. Oamenii din echipaj zâmbeau din nou, pălăvrăgind unul cu altul şi chiar râzând, ici şi colo. Câţiva se închiseseră în sine, cu braţele încrucişate şi cu ochii plecaţi, dar chiar şi aceştia păreau uşuraţi. Singurul lucru ciudat la toată scena, constată Jean, era zelul cu care cei mai mulţi dintre ei păreau să încerce să-şi menţină atenţia concentrată la corabie şi la oamenii din jurul lor.

Avea să treacă mai mult de o oră până când mulţi dintre ei să îndrăznească să privească din nou apa.

5

Dacă aţi putea fi în aer, la o mie de picioare deasupra Portului Risipitorului, în acest miez de noapte, aţi putea vedea o panglică subţire de lumină, aşezată, asemenea unei bijuterii, în mijlocul nemărginitului întuneric tropical. Norii acoperă lunile şi stelele. Lipsesc până şi canalele roşii şi subţirele de lavă vulcanică aprinzând uneori orizonturile îndepărtate; munţii aceia întunecaţi mocnesc în această noapte fără flacără.

Risipitorul are o plajă lungă, în partea de nord a unei insule deluroase enorme. Dincolo de plajă, mile întregi de păduri tropicale străvechi se pierd în noapte; nici o fărâmă de lumină nu arde nicăieri, în acea întindere cumplită.

Portul, larg şi protejat din toate părţile, este extraordinar de primitor cu corăbiile, odată ce acestea s-au strecurat printr-unul dintre coridoarele dificile care vin dinspre mare. Nu sunt recife, nici insule mai mici, nici pericole de navigaţie pândind în nisipul alb de pe fundul golfului. În capătul estic al oraşului, apele abia ajung până la mijloc, în timp ce în partea de vest, chiar şi vasele grele se pot apropia la o aruncătură de băţ de ţărm, având încă sub chilă opt sau nouă stânjeni marini.

O pădure de catarge se leagănă domol pe deasupra acestor adâncimi, o amestecătură plutitoare de docuri, bărci, vase-atelier şi carene în varii stări de degradare. Sunt două locuri de ancorare, vag definite, care servesc Portul Risipitorului… primul este Cimitirul, unde plutesc sute de carene şi epave care nu vor mai ieşi vreodată în larg. La est de acesta, dotat cu docurile cele mai mari şi mai noi, se află Spitalul, numit astfel întrucât pacienţii săi ar mai putea rămâne în viaţă.

6

Un clopot începu să bată, dangătul lui răsunând deasupra apei, imediat ce *Orhideea Otrăvitoare* apăru din Canalul Vorbitorului.

Locke privea ţintă, peste copastia babord, către luminile oraşului şi reflexele tremurătoare ale acestora în apa golfului.

— Paza portului va suna drăcia aia până când vom arunca ancora. Jabril îi observase curiozitatea şi venise la parapet, lângă el. Trebuie să dea de ştire la toată lumea că ei îşi fac treaba, aşa că să li se plătească în continuare raţia de băutură.

— Ţi-ai petrecut mult timp aici, Jabril?

— M-am născut aici. Singura dată când am încercat să mai văd şi alte oceane m-am ales cu închisoarea din Tal Verrar.

Aruncatul ancorei în Golful Risipitorului nu avea nimic din fastul pe care Locke îl văzuse în alte părţi; nici un pilot la ţărm, nici un ofiţer de vamă, nici măcar un singur pescar curios. Şi, spre surprinderea sa, Drakasha nu duse *Orhideea* până la ţărm. Se opriră cam la jumătate de milă de uscat, cu pânzele strânse şi păstrară felinarele aprinse.

— Aruncaţi barcă la apă, la babord! ordonă Drakasha, privind prin luneta ei oraşul şi locurile de ancorare. Apoi puneţi plasele-brici la tribord. Păstraţi felinarele aprinse. Schimbul Albastru… sunteţi liberi să mergeţi jos, dar să aveţi săbiile pregătite, lângă catarge. Del, ia-i pe Malakasti, Dantierre, Konar cel Mare şi Rask.

— Cum ţi-e voia, căpitane.

După ce ajută o echipă să împingă peste bord una dintre bărcile mari ale vasului, Locke se apropie de Drakasha, pe dunetă, şi o găsi studiind încă oraşul prin lunetă.

— Bănuiesc că ai motive să fii prudentă, căpitane?

— Am fost plecaţi câteva săptămâni, spuse Drakasha, şi lucrurile se schimbă. Am un echipaj mare şi o corabie mare, dar nici una din ele nu sunt cele mai mari de pe-aici.

— Ai văzut ceva care te nelinişteşte?

— Nu mă nelinişteşte. Mă face curioasă. Se pare că, măcar o dată, cei mai mulţi dintre noi suntem acasă. Vezi şirul acela de corăbii de la docurile din est, cele mai apropiate de noi? Patru dintre căpitanii consiliului sunt în oraş. Cinci acum, că m-am întors eu. Îşi coborî

luneta şi se uită pieziş la el. Plus doi sau trei negustori independenţi, din câte-mi pot da seama.

— Sper sincer că nu se va ajunge la asta, spuse el încet.

În acel moment, locotenentul Delmastro se întoarse pe dunetă, înarmată şi împlătoşată, cu patru marinari după ea.

Malakasti, o femeie deşirată, care avea pe ea mai multe tatuaje decât cuvintele din vocabularul ei, era faimoasă pe corabie pentru talentul cu care se lupta cu cuţitul. Dantierre era un verrari bărbos, cu început de chelie, care prefera mătăsurile zdrenţuite; devenise nelegiuit după o lungă carieră ca duelist profesionist. Konar cel Mare, cum îi spunea şi numele, era cel mai mare munte de om de la bordul *Orhideei*. Şi Rask… ei bine, Rask era genul pe care Locke îl recunoscu aproape imediat: ucigaşul de ucigaşi. Drakasha, asemenea multor garristas din Camorr, îl ţinea din scurt şi îl lăsa după capul lui numai când voia să vadă sânge pe pereţi. *Mult* sânge pe pereţi.

O echipă brutală, nici unul dintre ei tânăr şi nici unul dintre ei abia venit sub comanda Drakashei. Locke cântări puţin situaţia, în vreme ce toţi marinarii fură adunaţi pentru două vorbe pe puntea superioară centru.

— Corabia rămâne pe mâna lui Utgar, anunţă Drakasha. Nu intrăm în port în noaptea asta. O iau pe Del cu o echipă pe ţărm, să vedem ce-i prin oraş. Dacă totul e bine, vom avea treabă câteva zile… şi mâine-seară vom începe să împărţim prada. Încercaţi să n-o pierdeţi pe toată la jocuri, cu colegii de schimb, înainte măcar să puneţi mâna pe ea, bine? În timpul ăsta, Schimbul Roşu se ocupă de vas. Plaselebrici rămân la tribord până ne întoarcem noi. Puneţi iscoade pe fiecare catarg şi supravegheaţi linia de plutire. Schimbul Albastru, o parte dintre voi poate să doarmă lângă magaziile de arme, dacă vrea. Ţineţi pumnalele şi bâtele la îndemână. I se adresă ceva mai încet lui Utgar: Dublează straja de la uşa cabinei mele, toată noaptea.

— Înţeles, căpitane!

Drakasha dispăru pentru câteva momente în cabina ei. Reapăru în vesta ei mozaicată, de Sticlă-străveche, cu spadele băgate în teci incrustate cu rubine frumoase, cu smaralde scânteietoare la urechi şi cu inele de aur puse peste mănuşile de piele neagră. Locke şi Jean i se băgară amândoi în faţă, cât de cuviincioşi cu putinţă.

— Ravelle, nu am timp…

— Căpitane, zise Locke, ai adunat o echipă de bătăuşi ca să sperii pe cineva care ţi-ar putea crea probleme, nu-i aşa? Şi dacă sunt prea proşti să priceapă aluzia, vrei oameni care să termine treaba rapid. Sugerez cu foarte mare convingere că Jerome ţi-ar putea fi de folos, în ambele privinţe.

— Eu… hmm. Se uită ţintă la Jean, de parcă abia acum ar fi remarcat lăţimea umerilor şi braţelor acestuia. Asta ar putea fi tuşa

finală. De acord, Valora, ai chef de o scurtă ieşire noaptea?

— Da, zise Jean, însă lucrez mai bine în echipă. Orrin este exact omul pentru…

— Voi doi vă credeţi tare isteţi, spuse Drakasha, însă…

— Vorbesc serios, zise repede Jean. Mii de scuze, dar ai văzut ce face. Ai avea o grămadă de braţe puternice în spatele tău; ia-l şi pe el, pentru… situaţii neprevăzute.

— În seara asta e mai delicat, spuse Drakasha. Să faci un pas greşit în Portul Risipitorului după miezul nopţii e ca şi cum te-ai pişa pe un şarpe furios. Trebuie…

— Hm! făcu Locke. De fel, suntem din Camorr.

— În cinci minute să fiţi în barcă, zise Drakasha.

7

Drakasha se aşeză la prora, Delmastro la pupa, iar restul apucară câte o vâslă. Într-un ritm maiestuos, lunecau pe suprafaţa calmă a golfului.

— Cel puţin dobitocul ăla s-a oprit în sfârşit din trasul clopotului, bodogăni Jean.

Se aşezase pe ultima bancă de vâslit, lângă Konar cel Mare, ca să poată sporovăi cu Ezri. Ea îşi târa una din mâini prin apă.

— E oare înţelept? întrebă Jean.

— Ce, să mă joc în apă? Ezri arătă cu degetul peste umăr, în direcţia în care se afla ieşirea din Canalul Vorbitorului. Nu le poţi vedea noaptea, însă la intrările în golf sunt şiruri de lespezi albe, uriaşe, aşezate pe fundul apei. Şiruri regulate de lespezi.

— Lespezile Eldrenilor, mormăi Konar.

— Pe noi nu ne deranjează, spuse Ezri, dar nimic altceva nu poate trece de ele. Nu e nici o vietate în golful ăsta; poţi înota în amurg, cu răni însângerate pe picioare şi nu va veni nimic să le deguste.

— Dar nu prea aproape de docuri. Pişat, spuse Konar, aproape scuzându-se.

— Oau, la naiba! zise Jean. Asta sună bine.

— Sună sigur, bănuiesc, zise Ezri, dar face ca pescuitul să fie o bătaie de cap. Bărcile mici se îngrămădesc pe canalul de la Poarta Neguţătorului şi încurcă şi mai mult treburile acolo. Că vorbeam de încurcatul treburilor…

— Hâm?

— Nu văd nicăieri *Mesagerul Roşu.*

— Ah.

— Dar se târa ca un melc, zise ea, iar noi avem, în locul ei, ceva companie interesantă.

— Cum ar fi?

— Vezi primul şir de corăbii? De la tribord spre babord, ăla este

Vulturul Pescar, lugherul lui Pierro Strozzi. Echipajul lui e mic, ca şi ambiţiile lui, dar poate să facă un butoi să navigheze printr-un uragan. Lângă el este *Târfa Regală* a căpitanului Chavon Rance. Rance este o pacoste. Are o fire iute. Următorul e *Draconic,* bricul lui Jacquelaine Colvard. Ea e înţeleaptă şi se află aici de mai mult timp decât oricare altcineva. Vasul ăla mare, cu trei catarge, de la capătul celălalt, este *Suveranul Înfricoşător,* doamna lui Jaffrim Rodanov. O chestie dată naibii. Ultima oară când am văzut-o, era pe plajă, la carenat, dar acum pare gata pentru ieşit pe mare.

Cu şase oameni trăgând la vâsle, călătoria fu scurtă. În doar câteva clipe, ajunseră lângă un chei de piatră care părea gata să se surpe. În timp ce-şi punea vâsla în lăcaşul ei, Jean zări cadavrul unui bărbat săltând uşor pe valuri.

— A, făcu Ezri. Bietul ticălos. Ăsta-i semnul unei nopţi vesele prin părţile astea.

Echipa Drakashei legă barca exact la capătul cheiului şi porni de parcă aborda un vas inamic, precauţi şi cu mâna pe arme.

— Sfinţi zei! exclamă un beţiv aproape ştirb, care legăna un burduf de vin, în mijlocul cheiului. E Drakasha, nu?

— Ea e. Cine eşti tu?

— Banjital Vo.

— Ei bine, zise Drakasha, Banjital Vo, eşti răspunzător de siguranţa bărcii pe care tocmai am legat-o.

— Dar… eu…

— Dacă este aici când ne întoarcem, îţi dau un argint verrari. Dacă i se întâmplă ceva, te voi căuta şi, când voi da de tine, îţi voi scoate ochii.

— O să… O să am grijă de ea ca şi cum ar fi a mea.

— Nu, spuse Drakasha, să ai grijă de ea ca şi cum e a mea.

Îi conduse dincolo de chei, pe o cărare de nisip ce urca uşor, mărginită de corturi de pânză, bărăci de lemn fără acoperiş şi clădiri de piatră pe jumătate dărâmate. Jean putea auzi sforăiturile oamenilor dormind în acele construcţii părăginite, precum şi behăitul uşor al caprelor, mârâiturile potăilor şi fâlfâitul găinilor agitate. Câteva focuri se transformaseră în cărbuni, însă nici un felinar şi nici o lampă alchimică nu erau agăţate pe nicăieri, în această parte a oraşului.

Un şuvoi de urină şi de murdărie, cu miros înţepător, se prelingea pe partea dreaptă a potecii şi Jean păşea cu grijă ca să evite atât mizeria, cât şi un cadavru cu braţele desfăcute, care zăgăzuia scurgerile cam la cincizeci de yarzi de chei. Ocazionalii beţivi sau fumători de pipă, pe jumătate lucizi, se holbau la ei din diverse colţuri şi umbre, dar nimeni nu le adresă vreun cuvânt până când nu ajunseră pe culme şi avură iar piatră sub tălpi.

— Drakasha, răcni un bărbat corpolent, îmbrăcat în piele ţintuită cu

butoane de fier înnegrit, bine-ai revenit în civilizaţie!

Omul ţinea un felinar chior într-o mână şi o bâtă prinsă în cercuri de bronz în cealaltă. În spatele lui se afla un tip mai înalt, ciufulit şi burduhănos, înarmat cu un băţ lung, de stejar.

— Marcus cel Frumos! zise Drakasha. Pe zei, te faci tot mai urât, de câte ori mă întorc aici. De parcă ar sculpta cineva încet un cur dintr-o faţă de om. Cine este frumuseţea aia nouă, de lângă tine?

— Guthrin. Flăcăul ăsta înţelept a hotărât să renunţe la navigat şi să ni se alăture nouă, cei care ne scăldăm într-un trai plin de farmec.

— Zău? Păi, spuse Drakasha, scoţând la vedere un pumn strâns şi scuturându-l, astfel încât monedele din interior zornăiră, am găsit astea pe drum. Sunt ale tale?

— Am un locşor bun pentru ele, chiar aici. Vezi, Guthrin, aşa se face treaba. Eşti amabil cu doamna şi ea îţi întoarce complimentul. O călătorie fructuoasă, căpitane?

— Avem burţile aşa de pline, că nu mai putem înota, Marcus.

— Bravo, căpitane! Vrei veşti de la Spărgătorul-de-vase, deci?

— Nimeni nu vrea să audă ceva de la gunoiul ăla nemernic, dar, dacă el vrea să-şi deschidă punga şi să se uite în ea, aş avea ceva în lemn şi pânză pentru colecţia lui.

— O să transmit. Rămâi aici noaptea asta?

— Doar pun puţin piciorul, Marcus. Cât să vântur puţin steagul.

— Bună idee. Aruncă o privire scurtă în jur, apoi vocea îi deveni mai serioasă: Chavon Ranee a luat masa de sus, la Stacojiu'. Asta aşa, ca să ştii, când intri pe uşă.

— Îţi sunt recunoscătoare.

Când cei doi bărbaţi îşi continuară drumul în jos, spre chei, Jean se întoarse către Ezri.

— Un fel de paznici?

— Un fel de susţinători, spuse ea. Mai degrabă o bandă. Şaizeci sau şaptezeci şi ei asigură ordinea pe care o avem pe-aici. Căpitanii le plătesc câte ceva din fiecare încărcătură pe care o aduc şi ei îşi storc restul din belelele publice. Poţi face cam tot ce vrei, câtă vreme ascunzi cadavrele şi nu dai foc la ceva sau nu trezeşti jumătate din oraş. Fă asta şi Susţinătorii vin să facă puţină… susţinere.

— Şi ce înseamnă „să vânturi steagul", mai exact?

— Trebuie să joci jocurile astea uneori, spuse Ezri. Să dai de ştire tuturor celor din Risipitor că Zamira s-a întors şi că are cala plină de pradă; asta le dă peste bot să se mai uite cruciş la ea. Înţelegi? Mai ales surorile şi fraţii ei căpitani.

— A. Înţeleg.

Intrară în oraşul propriu-zis: aici, cel puţin, erau luminile pe care le văzuseră din golf, revărsându-se pe ferestrele şi uşile deschise, de ambele părţi ale străzii. Clădirile de-aici arătau ca nişte case şi prăvălii

de piatră respectabile, însă timpul şi scandalurile le marcaseră faţadele. Ferestre sparte erau acoperite cu scânduri de la corăbii sau cu resturi de velă zdrenţuite. Multe case aveau „excrescenţe" din lemn, a căror înclinare periculoasă te făcea să nu vrei nici să te apropii, cu atât mai puţin să locuieşti înăuntru; altele aveau înălţate câte un al treilea sau al patrulea etaj, făcute din chirpici şi ieşite precum ciupercile pe acoperişul iniţial.

Jean simţi un junghi brusc de geloasă nostalgie. Beţivi zăcând în nesimţire pe alei. Mici ciorditori ochindu-şi din umbră victimele. Susţinători, în vestoane lungi de piele, buşind pe vreun biet ticălos până îl lăsau fără simţire prin spatele unei căruţe fără roţi. Zgomotele înjurăturilor, al certurilor, al râsetelor şi al vomitatului revărsându-se pe fiecare fereastră şi uşă deschise… Locul ăsta era, dacă nu chiar un frate al Camorrului, cel puţin un văr de gradul întâi al acestuia.

— Cei de pe *Orhideea!* răcni cineva de la o fereastră de la etaj. Cei de pe *Orhideea!*

Zamira răspunse la strigătul beţivului cu un semn vag din mână, apoi, la o răscruce noroioasă, o luă la dreapta. Din intrarea întunecată a unei alei, un bărbat greoi se poticni către ei, având pe el doar nişte izmene jegoase. Avea privirea sticloasă, pierdută a unui fumător de praf Jeremite şi în mâna dreaptă ţinea un cuţit cu lama zimţată, de mărimea antebraţului lui Jean.

— Banii sau o duşcă, spuse omul, şuviţe de salivă atârnându-i de bărbie. Nu-mi pasă care. Am nevoi. Dă-ne un…

Dacă fusese orb la faptul că avea de-a face cu opt adversari, nu putu ignora, în schimb, faptul că Rask îi izbi la o parte mâna în care ţinea lama şi îl îmbrânci înapoi, pe alee, ţinându-l de gât. Ce urmă ţinu doar câteva secunde; Jean auzi un gâlgâit umed, apoi Rask reveni în stradă, ştergându-şi cu o cârpă unul dintre cuţite. Azvârli cârpa pe aleea din spatele său şi îşi băgă degetele în cingătoare. Ezri şi Drakasha nu părură să considere că incidentul merita vreun comentariu şi merseră mai departe, liniştiţi, asemenea celor care se duc la templu, în dimineaţa Zilei Ispăşirii.

— Am ajuns, zise Ezri, când fură pe culmea unei alte coline mici. O piaţă largă, pavată pe jumătate, cu zonele mocirloase traversate de urme suprapuse de căruţe, era dominată de o clădire masivă, cu etaj, al cărei portic fusese construit în jurul pupei decupate a unei vechi corăbii. Timpul, vremea şi, fără îndoială, nenumăratele păruieli îi tociseră şi îi ciobiseră multele ornamente, însă în spatele ferestrelor de la etaj puteau fi văzuţi oameni care beau şi petreceau, în ceea ce, probabil, fusese cabina principală. Acolo unde cândva era ridicată cârma se afla acum o uşă masivă, dublă, având în părţi globuri alchimice (genul rotund, gros, care era aproape imposibil de spart), ca o imitare aproximativă a felinarelor de pupa.

— La Stacojiu' Zdrenţuit, continuă Ezri. E inima Portului Risipitorului. Sau fundul, depinde de unde priveşti lucrurile.

În stânga intrării se afla o barcă mare, care fusese urcată pe lângă clădire cu ajutorul unor stâlpi masivi de lemn şi a unor lanţuri de fier. Câteva braţe şi picioare omeneşti se iţeau pe la marginile ei. În timp ce Jean privea, uşile de la Stacojiu' Zdrenţuit se dădură în lături şi o pereche de brute năvăli afară, purtând între ei un bătrân fără vlagă. Fără nici un fel de ceremonie sau milă, îl aruncară în barcă, unde sosirea lui stârni câteva exclamaţii incoerente şi o zbatere de membre.

— Ai grijă, spuse Ezri, rânjind. Îmbată-te încât să nu te mai poţi ţine pe picioare şi o să te arunce peste bord. În unele nopţi, se strâng zece-douăzeci de oameni în barca aia.

O clipă mai târziu, Jean se strecură pe lângă cele două brute, în mirosul familiar al unei taverne aglomerate, la un ceas mai aproape de răsărit decât de cină. Sudoare, carne arsă, vomă, sânge, fum şi vreo duzină de tipuri de vin şi bere proastă: aroma vieţii civilizate de noapte.

Locul părea făcut pentru muşteriii care nu numai că se luptau între ei, dar se războiau şi cu barul, şi cămara. Barul în sine, aflat în capătul îndepărtat al încăperii, avea blatul prins de tavan cu nişte panouri de fier, în care fuseseră lăsate doar trei ferestruici înguste, prin care personalul putea servi băuturile şi mâncarea, asemenea unor arcaşi trăgând din adăposturile lor.

Erau doar mese joase, după moda Jereshti: suprafeţe joase, în jurul cărora bărbaţi şi femei stăteau în fund, îngenuncheaţi sau întinşi pe perne roase. În aerul îmbâcsit, ca de pivniţă, al încăperii slab luminate aceştia jucau cărţi şi zaruri, fumau, beau, se întreceau în puterea braţelor, se certau şi încercau să scape râzând de atenţia „băieţilor răi" supraveghetorii locului, căutând, în mod clar, candidaţi pe care să-i azvârle în barca de afară.

Conversaţia se întrerupse puţin când apăru grupul lui Drakasha; se puteau auzi răcnete de „Cei de pe *Orhideea!"* şi „S-a întors Zamira!" Drakasha îi salută din cap pe cei din încăpere şi îşi ridică încet privirea către etaj.

Scări urcau din ambele părţi ale salonului; pe margini, etajul era ceva mai larg decât o pasarelă. Deasupra barului şi a intrării, el se lărgea în balcoane mai mari, cu table şi scaune în stil Therin. Jean bănuia că „masa de sus" era cea pe care o zărise de-afară. O clipă mai târziu, Drakasha începu să se îndrepte către scările ce duceau chiar în direcţia aceea.

Un fior brusc de excitare trecu prin aer: mult prea multe conversaţii se opriră complet; mult prea mulţi ochi îi urmăreau. Jean îşi trosni degetele şi se pregăti pentru cazul în care lucrurile aveau să devină interesante.

În capătul acelor scări se afla un alcov îngrădit, în spatele căruia se aflau ferestrele ce dădeau spre piaţa întunecată din care tocmai veniseră. Flamuri din mătase roşie, având globuri alchimice în spate, atârnau în firide, dând o lumină slabă, de un roz vag, ameninţător. Două mese mari fuseseră trase una lângă cealaltă, ca să primească un grup de douăsprezece persoane, toate, în mod clar, marinari şi, categoric, bandiţi, asemenea lor, realiză Jean amuzat.

— Zamira Drakasha, zise femeia din capul mesei, ridicându-se din scaun. Era tânără, poate abia de vârsta lui Jean, avea o piele înnegrită de soare şi riduri vagi în jurul ochilor, martore ale anilor petrecuţi pe apă. Părul ei de culoarea nisipului era strâns la spate în trei cozi şi, deşi era mai scundă decât Zamira, părea mai grea cu vreo douăsprezece kilograme decât aceasta. Solidă şi rotofeie, femeia avea o sabie uzată vizibilă la cingătoare.

— Rance, spuse Drakasha, Chay. Am avut o noapte lungă, scumpo, şi tu ştii foarte bine că stai la masa mea.

— Asta-i al naibii de ciudat. Pe masă sunt băuturile noastre şi pe scaune fundurile noastre. Dacă tu crezi că e a ta, poate că ar trebui s-o iei cu tine când pleci din oraş.

— Când sunt plecată cu treburi, vrei să zici. Când mă lupt pe corabia mea, fluturând flamura roşie. Ştii pe unde vine marea, nu? Ai văzut alţi căpitani venind şi plecând…

— Nu trebuie să mă spetesc, venind şi plecând în fiecare lună, Drakasha. Eu aleg din prima ţintele bogate.

— Nu cred că m-ai auzit, Chay. Chiar nu-mi pasă ce căţea ronţăie ciolane pe locul meu, când sunt plecată, spuse Drakasha, dar când mă întorc, vreau ca ea să se târâie sub masă, unde îi e locul.

Oamenii lui Rance săriră de pe scaunele lor şi aceasta ridică o mână, rânjind feroce.

— Trage lama, târfă prăfuită, şi o să te omor direct, cu martori. Dup-aia, Susţinătorii o să-ţi poată târî echipajul înapoi, la docuri, pentru o păruială, iar Ezri, aici de faţă, o să vadă dacă plozilor tăi le place sânul ei…

— Bate palma, Rance. Crezi că eşti în stare să păstrezi locul ăsta?

— Alege încercarea şi o să te las plângând.

— O să ne trezim cu brutele casei pe cap… îi şopti Jean lui Ezri.

— Nu, spuse ea, făcându-i semn să tacă. Provocarea la duel nu este ca o încăierare directă. Mai ales între căpitani.

— Pentru masă, strigă Drakasha, apucând o sticlă pe jumătate goală, toţi cei din Stacojiu' ne sunt martori, întrecerea este la băutură. Prima care cade în fund îşi ia amărâtul de echipaj şi se mută la parter.

— Speram să fie ceva care ţine mai mult de zece minute, spuse Rance. Dar accept. Eşti invitata mea, cu sticla aia.

Zamira privi în jur, apoi apucă două căni de lut de mărime egală de

pe locurile ocupate mai înainte de oamenii lui Rance. Le zvârli conţinutul pe masă, apoi le umplu din nou, din sticlă. Era un coniac alb Kodari, observă Jean, înţepător şi tare ca terebentina. Echipajul lui Rance se trase înapoi, cu spatele la ferestre, iar Rance ocoli masa, ca să stea lângă Zamira. Aceasta ridică una din căni.

— Încă un lucru, spuse Zamira. Vei bea prima cană în stilul Syrune.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Înseamnă că o bei între ochi.

Braţul stâng al Drakashei fu ca o nălucă, în timp ce ea îşi luă propria cană de pe masă şi îi azvârli conţinutul drept în faţă lui Rance. Înainte ca Rance să poată măcar ţipa, braţul drept al Drakashei se înălţă la fel de iute. Pumnul ei înmănuşat, cu tot cu inele, se înfipse în falca lui Rance cu sunetul unei pocnituri de bici şi femeia mai tânără lovi podeaua atât de tare, încât cănile de pe masă zăngăniră.

— Ce-i acolo, pe jos, scumpo, fundul tău sau e capul? Crede cineva că este vreo diferenţă?

Drakasha se aşeză deasupra lui Rance şi goli încet conţinutul celei de-a doua căni de lut în propria gură. Îl înghiţi pe tot fără să clipească, apoi azvârli cana peste umăr.

— Ai spus că o să fie…

Înainte ca marinarul furios din echipajul lui Rance, probabil secundul acesteia, să-şi poată termina protestul, Locke păşi în faţă, cu mâna ridicată.

— Zamira şi-a ţinut cuvântul. Testul a fost o băutură, iar căpitanul vostru a picat în fund.

— Dar…

— Căpitanul vostru ar fi trebuit să aibă atâta minte să fie mai precis, spuse Locke, şi a pierdut. Îi luaţi cuvântul înapoi?

Omul îl înşfăcă pe Locke de reverele tunicii. Amândoi se încăierară rapid şi Jean ţâşni în faţă, însă, înainte ca situaţia să se ducă naibii, marinarul lui Rance fu tras înapoi, de voie-de nevoie, dar ferm, de către prietenii lui.

— Şi cine naiba eşti tu? strigă el.

— Orrin Ravelle, spuse Locke.

— N-am auzit niciodată de tine.

— Cred că-ţi vei aminti de mine, totuşi. Locke legănă în faţa omului o punguţă de piele. Ţi-am luat punguţa, tăntălăule!

— Nenorocit ce…

Locke aruncă punguţa în spate şi aceasta ateriză undeva jos, printre sutele de clienţi care urmăreau acţiunea de la balcon, cu ochii holbaţi şi gurile căscate.

— Ups, făcu Locke, dar sunt sigur că te poţi încrede în oamenii ăia de jos că vor avea grijă de ea.

— Destul! Zamira se aplecă, o apucă pe Rance de guler şi o săltă în

poziţie şezândă. Căpitanul vostru a aruncat provocarea şi căpitanul vostru a pierdut. Este ea căpitanul vostru?

— Da, spuse bărbatul, încruntându-se.

— Atunci respectaţi-i cuvântul. Zamira o târî pe Rance în capul scărilor şi îngenunche în faţa ei. Până la urmă, nu eşti o târfă aşa de regală, ei, Chay?

Rance se dădu înapoi, ca să-i scuipe sânge în faţă Drakashei, dar palma căpitanului mai vârstnic fu mai rapidă şi sângele se împrăştie pe scări.

— Două lucruri, spuse Zamira. Primul, convoc consiliul pentru mâine. Mă aştept să te văd acolo, la locul şi ora obişnuite. Dă din capul ăla nătâng.

Rance făcu încet semn din cap.

— Al doilea, eu nu am plozi. Am o fiică şi un fiu. Şi dacă mai uiţi asta vreodată, am să le fac jucărele din oasele tale.

Şi, spunând acestea, o îmbrânci pe Rance în jos, pe scări. Când ajunse jos, grămadă, echipajul ei mâhnit se năpusti pe urma ei, sub privirile triumfătoare ale grupului Drakashei.

— Ne mai vedem noi pe-aici… Orrin Ravelle, spuse marinarul rămas fără pungă.

— Valterro, spuse sever Zamira, e vorba de afaceri. Nu o lua personal.

Omul nu păru mai satisfăcut, însă plecă împreună cu restul echipajului lui Rance.

— Chestia aia, cu copiii tăi, a sunat foarte personal, şopti Jean.

— Deci sunt o ipocrită, mormăi Drakasha. Dacă ai de gând să protestezi, poţi să primeşti o băutură în stilul Syrune.

Zamira se duse lângă balustradă, aruncând o privire în salonul principal şi îşi ridică vocea:

— Zacorin! Te ascunzi pe-acolo jos, pe undeva?

— „Ascuns” este cuvântul cel bun, Drakasha, veni o voce din spatele ferestruicilor barului blindat. S-a terminat bătălia?

— Dacă ai un butoi de ceva care nu are gust de sudoare de porc, trimite-l sus. Şi nişte carne. Şi nota de plată a lui Rance. Biata drăguţă are nevoie de ajutor.

O explozie de râs străbătu parterul. Oamenii lui Rance, care-o scoteau din crâşmă, ţinând-o de braţe şi picioare, nu părură nicidecum amuzaţi.

— Deci, asta e, spuse Zamira, aşezându-se în scaunul pe care Rance tocmai îl părăsise. Faceţi-vă comozi. Bine aţi venit la masa de sus, de la Stacojiu’ Zdrenţuit.

— Ei, spuse Jean, în timp ce luă loc între Locke şi Ezri, a mers cum speraţi?

— O, da. Ezri rânji către Drakasha. Da, aş spune că ne-am vânturat

steagul.

8

Făcură tot posibilul ca să pară relaxaţi şi amuzaţi, timp de aproape o oră, bând din mediocra bere neagră de la Stacojiu' şi din tăriile mai bune pe care echipajul lui Rance le lăsase acolo. Raţă în osânză fu masa serii; majoritatea o tratară ca pe un ornament, însă Rask şi Konar o reduseră treptat la un morman de oscioare.

— Deci ce facem acum? întrebă Locke.

— O să se ducă vestea, pe la toţi „vulturii" obişnuiţi că ne-am întors, spuse Drakasha. N-o să treacă nici măcar o zi-două şi vor începe să ne curteze. Prima dată o să ia băutura şi mâncarea; asta-i întotdeauna cel mai uşor de vândut. Rezervele şi bunurile care ţin de navigaţie le ţinem pentru noi. Cât despre mătase şi chestii mai de calitate, neguţătorii ăia independenţi ancoraţi în docurile Spitalului ne sunt prieteni, când e vorba de asta. Vor încerca să ne cureţe de mărfuri plătind între cincizeci şi douăzeci de procente din preţul pieţei. Destul de bine pentru noi; apoi, o să transporte marfa înapoi, peste mare, şi o vor vinde la preţ întreg, cu un zâmbet inocent pe faţă.

— Şi *Mesagerul?*

— Când o să apară, Spărgătorul-de-vase ne va face o vizită. Ne va oferi un scuipat într-o oală de lut şi noi o să-i spunem să scuipe într-o oală de lemn. Apoi, corabia e problema lui. Cu greementul intact, valorează poate şase mii de solari; eu voi avea noroc dacă scot de la el măcar două. Oamenii lui o vor duce în Est şi o vor vinde vreunui neguţător dornic pentru patru mii; îşi subminează competiţia şi face şi-un profit gras, în acelaşi timp.

— La naiba, zise locotenentul Delmastro, unele dintre corăbiile de pe Marea de Bronz au fost capturate şi revândute de trei-patru ori.

— Acest Spărgător-de-vase, zise Locke simţind conturându-se un plan, înţeleg că, dacă ocupaţia lui îi este în acelaşi timp şi nume, nu are nici un fel de competitori?

— Toţi sunt morţi, spuse Delmastro. Într-un mod urât şi instructiv de public.

— Căpitane, spuse Locke, cât o să ţină toate astea? Este aproape sfârşitul lunii şi…

— Ştiu foarte bine ce zi este, Ravelle. O să ţină cât o să ţină. Poate trei zile, poate şapte sau opt. Cât stăm aici, fiecare membru din echipaj va primi cel puţin o dată învoire pentru o noapte-două pe ţărm.

— Eu…

— Nu am uitat problema care te preocupă, spuse Drakasha. Am să o ridic în consiliu, mâine. După aceea, vom vedea.

— Problemă?

Delmastro părea sincer derutată.

Locke aproape se aşteptase ca Jean să-i fi spus până acum, dar se pare că ei îşi petrecuseră timpul pe care-l avuseseră împreună într-un mod mai înţelept şi mai distractiv.

— Vei afla mâine, Del. La urma urmelor, vei fi la consiliu, cu mine. Am încheiat subiectul, Ravelle.

— Bine. Locke sorbi din bere şi ridică un deget. Altceva, în cazul ăsta. Lasă-mă să te rog câteva chestii, în particular, înainte ca acest Spărgător-de-vase să vină. Poate că te pot ajuta să storci un preţ mai bun de la amic.

— Nu e un amic, spuse Drakasha. E un rahat lunecos şi plin de puroi, şi cam tot atât de plăcut.

— Cu atât mai bine. Gândeşte-te la comandantul Nera; cel puţin, lasă-mă să încerc.

— Nu-ţi promit, spuse Zamira, dar te voi asculta, cel puţin.

— Cei de pe *Orhideea!* tună un bărbat cu o voce adâncă, în timp ce apăru în capul scărilor. Căpitane Drakasha! Ştii că încă îi scot lui Rance dinţii din zid, acolo jos?

— Rance a fost lovită de o criză bruscă de impoliteţe, spuse Zamira, apoi a fost lovită, pur şi simplu. Noroc, căpitane Rodanov!

Rodanov era unul dintre cei mai mari oameni pe care-i văzuse Locke vreodată; trebuia să aibă pe puţin doi metri. Era cam de vârsta Zamirei şi oarecum rotunjor la mijloc, însă braţele sale lungi, musculoase păreau numai bune să sugrume urşi, iar faptul că nu catadicsea să poarte o armă spunea multe. Faţa îi era lungă, cu fălci puternice, părul deschis la culoare îi chelea, iar în ochi îi strălucea dispoziţia mulţumită a unui om care se simte egalul lumii. Locke mai văzuse înainte genul ăsta de om, printre cei mai buni garrista din Camorr, dar nici unul nu era atât de impunător; chiar şi Konar cel Mare abia îl putea depăşi în circumferinţă.

În mod caraghios, mâinile sale uriaşe ţineau o pereche de sticle delicate de vin, făcute din sticlă de culoarea safirului şi având panglici argintii sub dopuri.

— Acum câteva luni, am luat de pe un galion o sută de sticle de Lashani albastru, recolta de anul trecut. Am păstrat câteva, pentru că ştiam că-ţi place. Bine te-ai întors!

— Bine-ai venit la masă, căpitane!

La semnul lui Drakasha, Ezri, Jean, Locke şi Konar se mutară un scaun mai la stânga, lăsând liber scaunul de lângă Zamira. Jaffrim se aşeză pe el şi îi dădu Zamirei sticlele de vin. Când ea îi întinse mâna dreaptă, el i-o sărută, apoi plescăi din limbă.

— Mmm, făcu el. Întotdeauna m-am întrebat ce gust are Chavon. Îşi trase în faţă o cană nefolosită, în timp ce Zamira râdea. Cine-i cel mai aproape de butoiul cu bere?

— Permite-mi mie, zise Locke.

— Pe majoritatea v-am mai întâlnit, spuse Rodanov. Rask, desigur, sunt şocat că mai eşti în viaţă. Dantierre, Konar, mă bucur să vă văd! Malakasti, iubire, ce are Zamira şi n-am eu? Stai, nu sunt sigur că vreau să ştiu. Şi tu. Îşi trecu un braţ în jurul locotenentului Delmastro şi o strânse uşor. Nu ştiam că Zamira încă îşi mai lasă copiii să alerge în voie pe punte. Când o să creşti şi tu?

— Am crescut deja pe unde trebuia. Ea rânji şi se prefăcu a-l lovi în stomac. Ştii, oamenii cred că vasul tău are trei catarge doar pentru că stai tu pe dunetă tot timpul.

— Dacă-mi dau jos pantalonii, făcu Rodanov, o să pară că are patru, chiar.

— Te-am crede dacă nu am fi văzut deja destui vadrani la viaţa noastră ca să ştim mai bine de-atât, replică Drakasha.

— Ei bine, eu nu-mi fac ţara de râs, zise Rodanov când Locke îi dădu o halbă plină cu bere. Şi văd că ai racolat nişte feţe noi.

— Pe ici, pe colo. Orrin Ravelle, Jerome Valora. Acesta este Jaffrim Rodanov, căpitanul *Suveranului Înfricoşător*.

— Multă sănătate şi mult noroc! rosti Rodanov, ridicând paharul. Fie ca duşmanii tăi să fie dezarmaţi şi berea să nu ţi se strice!

— Să ai parte de negustori nesăbuiţi şi de vânt prielnic ca să-i fugăreşti! spuse Zamira, ridicând una dintre sticlele cu vin pe care i le dăduse el.

— A fost rodnică expediţia?

— Am calele pline ochi, răspunse Drakasha. Şi am pus mâna pe un mic bric, cam de douăzeci şi şapte de metri lungime. Ar trebui să ajungă în curând, de fapt.

— Te referi la *Mesagerul Roşu?*

— Cum ai…

— Strozzi a ajuns ieri. A zis că ochise un bric cam şubred pe picioare şi că era gata să pună mâna pe el, când a dat de una dintre echipele tale de recuperatori, făcându-i cu mâna de pe punte. Asta se întâmpla cam la şaizeci de mile la nord de Poarta Neguţătorului, chiar dincolo de Atingerea Fierbinte. La naiba, s-ar putea să intre pe Poarta Neguţătorului chiar în timp ce vorbim.

— Vânt în pânze, în cazul ăsta. Noi am venit prin Canalul Vorbitorului.

— Nu-i a bună, făcu Rodanov, părând nemulţumit pentru prima oară de când urcase. Am auzit lucruri ciudate despre Canal în ultima vreme. Eminenţa Sa, Ticălosul cel Gras…

— Spărgătorul-de-vase, îi şopti Konar lui Locke.

— … A trimis un lugher în răsărit luna trecută şi spune că s-a pierdut într-o furtună, dar am auzit din surse sigure că nu a ieşit din Canal.

— Am crezut că am mai mult de câştigat dacă mă grăbesc la venire, făcu Drakasha, dar data viitoare o să intru pe Poartă chiar dacă îmi ia o săptămână. Poţi să le zici şi altora.

— Ăsta ar fi şi sfatul meu. Că tot veni vorba, am auzit că vrei să convoci consiliul mâine.

— Suntem cinci în oraş. Am… o treabă mai ciudată din Tal Verrar. Şi vreau o întrunire restrânsă.

— Un căpitan, un secund, zise Rodanov. Am înţeles. O să le dau de ştire lui Strozzi şi lui Colvard mâine. Să înţeleg că Rance a aflat deja?

— Da.

— S-ar putea să nu fie în stare să vorbească.

— Nici nu o să fie nevoie, rosti Drakasha. Eu sunt cea cu o poveste de depănat.

— Fie, făcu Rodanov. „Să vorbim în spatele mâinilor, să nu ne fie citite pe buze intenţiile şi să găsim un loc unde numai zeii şi şobolanii să ne poată auzi vorbele."

Locke se uită la Rodanov; era Lucarno, din…

— *Nunta Asasinului,* spuse Delmastro.

— Da, floare la ureche, zise Rodanov cu un rânjet. Nu mi-a venit nimic mai dificil în minte.

— Ce înclinaţie deosebită spre teatru aveţi voi, tâlharii de pe Marea de Bronz, spuse Jean. Ştiam că lui Ezri îi place…

— Pe Lucarno îl citez numai de dragul ei, îl întrerupse Rodanov. Eu unul nu pot să-l sufăr pe ticălos. Sentimente insipide, părere mult prea bună despre sine şi o grămadă de jocuri de cuvinte despre sex, pentru ca toţi neghiobii bine îmbrăcaţi din Tronul Therin să se poată simţi obraznici în public. Iar între timp Magii-Juruiţi şi strămoşii mei jucau zaruri ca să vadă cine avea să ardă imperiul din temelii.

— Nouă ne place Lucarno foarte mult, interveni Delmastro.

— Asta pentru că nu ştiţi prea multe, rosti Rodanov. Pentru că piesele poeţilor din perioada de început a Tronului sunt păstrate sub lacăt de nişte cretini, în timp ce şi cele mai mărunte resturi de vomă de-ale lui Lucarno sunt ridicate în slăvi de oricine are bani de risipit pe scribi şi pe legătorii. Piesele lui nu sunt păstrate, ci transmise. Mercallor Mentezzo…

— Mentezzo este acceptabil, îl întrerupse Jean. Are versuri decente, dar îşi foloseşte corul ca pe o cârjă şi întotdeauna îi aruncă pe zei la sfârşit ca să rezolve problemele tuturor…

— Mentezzo şi contemporanii lui au clădit teatrul Tronului Therin după modelul Espardri, făcu Rodanov, revigorând ritualuri religioase plictisitoare cu teme politice relevante. Limitările structurii lor ar trebui trecute cu vederea; prin comparaţie, Lucarno a avut întreaga lor operă ca bază de pornire şi el nu a adăugat decât melodrama ţipătoare…

— Orice o fi adăugat, este destul că patru sute de ani după distrugerea Therim Pelului Lucarno este singurul dramaturg cu patronaj formal Talathri a cărui operă este încă păstrată în întregime şi pregătită în mod regulat în noi ediţii…

— Apelul la gusturile spectatorilor de rând nu este echivalent cu o analiză filosofică pertinentă a operei în sine! Lucestra din Nicora a notat în scrisorile ei către…

— Să-mi fie cu iertare, interveni Konar cel Mare, dar nu-i frumos să vă certaţi când nimeni altcineva nu ştie de la ce aţi pornit.

— Trebuie să recunosc că are dreptate Konar, spuse Drakasha. Nu-mi dau seama dacă aveţi de gând să vă luaţi la bătaie sau să întemeiaţi o sectă misterioasă.

— Cine naiba mai eşti şi tu? întrebă Rodanov, cu ochii fixaţi asupra lui Jean. Nu am avut cu cine să discut chestiile astea de ani buni.

— Am avut o copilărie neobişnuită, zise Jean. Dar tu?

— Ăă, cea mai mare vanitate a tinereţii mele a fost că, iată, Colegiul Therin a avut nevoie de un maestru în litere şi retorică pe nume Rodanov.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, era acolo un profesor de retorică, acesta descoperise o cale nemaipomenită de a transforma Sala Studioasei Meditaţii într-o prăvălie de pariuri. Lupte de gladiatori, concursuri nautice în cadrul colegiului, lucruri de-astea. Îşi folosea studenţii pe post de mesageri, şi cum banii pot fi folosiţi ca să cumperi bere, asta l-a transformat în eroul nostru personal. Bineînţeles, când a trebuit să fugă din oraş, noi, ceilalţi, urma să fim biciuiţi şi puşi în lanţuri, aşa că m-am înrolat, pentru o muncă de rahat, pe un galion comercial…

— Când s-a întâmplat asta? îl întrerupse Locke.

— La naiba, pe vremea când zeii erau încă tineri. Acum vreo douăzeci şi cinci de ani.

— Profesorul ăsta de retorică… se numea cumva Barsavi? Vencarlo Barsavi?

— Cum naiba de ştii asta?

— S-ar putea să ne fi încrucişat drumurile cu el de câteva ori. Locke rânji. În călătoriile de la Răsărit. În apropiere de Camorr.

— Am auzit eu nişte zvonuri, spuse Rodanov. Am auzit numele o dată sau de două ori, dar nu am ajuns personal în Camorr. Barsavi, zici? E încă acolo?

— Nu, rosti Jean. Nu, a murit acum câţiva ani, din ce-am auzit eu.

— Păcat. Rodanov oftă. Mare păcat. Ei bine… îmi dau seama că v-am ţinut prea mult cu trăncănelile astea despre oameni morţi acum câteva sute de ani. Nu pune la suflet, Valora! Mi-a făcut plăcere să te cunosc! Şi pe tine, Ravelle.

— Mi-a părut bine să te văd, Jaffrim! rosti Zamira, ridicându-se din

scaun odată cu el. Pe mâine, deci?

— Mă aştept la un spectacol pe cinste, zise el. O seară bună tuturor!

— Unul dintre camarazii tăi căpitani, spuse Jean când Rodanov coborî pe scări. Foarte interesant. De ce nu a vrut şi el masa noastră?

— *Suveranul Înfricoşător* este cea mai mare corabie pe care a avut-o vreodată un căpitan din Portul Risipitorului, rosti Zamira încet. Şi are şi cel mai numeros echipaj, pe deasupra. Jaffrim nu are nevoie să joace jocurile noastre. Şi ştie asta.

Conversaţia de la masă încetă câteva minute, până când Rask îşi drese glasul deodată şi vorbi pe un ton jos şi grav.

— Am văzut o piesă odată, făcu el. Era cu un câine care l-a muşcat pe unul de boaşe…

— Da, confirmă Malakasti. Am văzut-o şi eu pe-asta. Deoarece câinelui îi plac cârnaţii, şi omul îi dă mereu cârnaţi, şi-apoi îşi dă pantalonii jos…

— Bun, îi întrerupse Drakasha. Următoarea persoană care mai pomeneşte o piesă va trebui să înoate înapoi la *Orhidee.* Hai să vedem cât de rău o ducea cu banii prietenul nostru Banjital Vo.

9

Regal îl trezi pe Locke a doua zi, chiar la timp pentru schimbul de strajă de la amiază. Locke culese pisoiul de pe creştet, se uită drept în ochişorii săi verzi şi spuse:

— S-ar putea să te şocheze ce am să-ţi zic, dar nu există absolut nici o şansă ca eu să mă ataşez de tine, ameninţare a somnului ce eşti!

Locke căscă, se întinse şi ieşi în ploaia caldă şi blândă care cădea din cerul înţesat de cascadele norilor. „Aaa”, făcu el, rămânând în pantaloni şi lăsând ploaia să spele de pe piele o parte din mirosul de Stacojiu’ Zdrenţuit. Era ciudat, se gândi el, felul în care nenumăratele mirosuri de pe *Orhideea Otrăvitoare* îi deveniseră familiare, iar mirosul genului de loc în care îşi petrecuse ani buni devenise intruziv.

Drakasha dusese *Orhideea* într-o poziţie apropiată de unul dintre cheiurile de piatră ale Spitalului, iar Locke văzu o duzină de bărcuţe care se apropiau pe la babord. În timp ce vreo cinci-şase membri înarmaţi din Schimbul de noapte stăteau la portul de ieşire, Utgar şi Zamira se târguiau de zor cu un om care stătea pe o barjă plină cu ananaşi.

Începutul amiezii fu ocupat de venirea şi plecarea bărcilor; diferiţi Risipitori apărură, oferindu-se să le vândă orice, de la hrană proaspătă la droguri alchimice, în timp ce reprezentanţi ai neguţătorilor independenţi veniră să se intereseze de mărfurile din cală şi le cercetară, sub privirea vigilentă a Drakashei. Temporar, *Orhideea* devenise o piaţă plutitoare.

În jurul celei de-a doua ore a amiezii, chiar când ploaia se domolise

şi soarele ardea printre norii de deasupra, *Mesagerul Roşu* îşi făcu apariţia pe Poarta Neguţătorului şi aruncă ancora lângă *Orhidee.* Nasreen, Gwillem şi echipajul de recuperare se întoarseră la bord, alături de câţiva dintre foştii marinari ai *Mesagerul*ui, care îşi reveniseră suficient cât să se deplaseze.

— Ce naiba face ăsta aici? strigă unul dintre ei, când îl văzu pe Locke.

— Vino cu mine, zise Jabril punând un braţ după umerii bărbatului. Îţi pot explica totul. Şi, că tot sunt la asta, o să-ţi spun şi despre o chestie numită schimbul de corvoadă…

Cărturarul Treganne ceru să i se coboare o barcă la apă, ca să poată vizita *Mesagerul* şi să-i examineze pe răniţii încă aflaţi la bordul acestuia. Locke ajută să se arunce la apă cea mai mică barcă şi, în acest timp, Treganne se întâlni cu Gwillem la portul de intrare.

— Am negociat cabinele, spuse ea, ţâfnoasă. Am primit fostul tău compartiment, iar tu poţi să-l iei pe-al meu.

— Ce? Cum? De ce?

— O să afli în curând.

Înainte ca vadranul să mai poată pune alte întrebări, Treganne se căţărase peste bord, iar Zamira îl prinsese de braţ.

— Ce preţ de deschidere oferă Spărgătorul-de-vase?

— Doi arginţi şi o cană de râie de vacă, spuse Gwillem.

— Da, dar ce pot să-i cer, în chip rezonabil?

— O mie o sută sau o mie două sute de solari. Vasul o să aibă nevoie de doi arbori zburători, că şi ăla mic a fost spart. Doar că nu a căzut. Vergi noi, câteva vele noi. A fost reparat de curând, şi asta ne ajută, dar e suficientă o privire la scânduri ca să-i vezi vârsta. Mai poate fi folosită cam zece ani.

— Căpitane Drakasha, zise Locke, venind lângă Gwillem. Dacă pot îndrăzni…

— Şmecheria de care spuneai, Ravelle?

— Sunt sigur că mai pot stoarce măcar câteva sute de solari în plus de la el.

— Ravelle? Gwillem se încruntă către el. Ravelle, fostul căpitan al *Mesagerului Roşu?*

— Încântat să vă întâlnesc! zise Locke. Şi tot ce aş mai avea nevoie, căpitane, sunt nişte haine mai bune, câţiva săculeţi de piele şi o grămadă de bani.

— Poftim?

— Linişteşte-te. N-am de gând să-i cheltuiesc. Doar am nevoie de ei pentru spectacol. Şi ar fi mai bine să mi-l dai şi pe Jerome.

— Căpitane, spuse Gwillem, de ce este Orrin Ravelle în viaţă şi membru al echipajului şi, pe deasupra, îţi mai cere şi bani?

— Del! răcni Drakasha.

— Chiar aici, spuse ea, apărând o clipă mai târziu.

— Del, ia-l pe Gwillem deoparte şi explică-i de ce Orrin Ravelle este în viaţă şi membru al echipajului.

— Dar de ce îţi cere bani? zise Gwillem.

Ezri îl înhăţă de braţ şi îl trase deoparte.

— Oamenii mei se aşteaptă să fie plătiţi pentru *Mesager,* zise Drakasha. Iar eu trebuie să mă asigur că planul vostru n-o să înrăutăţească lucrurile.

— Căpitane, în această chestiune voi acţiona ca un membru al echipajului tău… în caz că ai uitat, am şi eu o parte din ce primim pentru *Mesager.*

— Hmmm… Se uită împrejur şi bătu cu degetele în mânerul spadei. Haine mai bune, zici?

10

Agenţii Spărgătorului-de-vase, aţâţaţi de zvonurile din noaptea care trecuse, reperară rapid corabia cea nouă din Golful Risipitorului. La ora 5 a amiezii, o barjă bogat ornamentată, cu sclavi la vâsle, trase lângă *Mesagerul Roşu.*

Drakasha aştepta să-i primească pe ocupanţii barjei alături de Delmastro, Gwillem şi vreo două duzini de marinari înarmaţi. Prima dată urcă pe corabie o trupă de străjeri, bărbaţi şi femei asudând sub armura din piele şi zale. După ce scrutară puntea în lung şi-n lat, un grup de sclavi sări la bord şi fixă nişte parâme cu care să tragă un jilţ suspendat de la barjă la navă. Asudând cumplit, se sforţară să ridice jilţul şi pe ocupantul acestuia până la portul de intrare.

Spărgătorul-de-vase era exact cum şi-l amintea Drakasha: un therin bătrân, alb ca varul, atât de umflat încât părea că se desprinsese din cusături şi carnea sa vâscoasă se revărsa în lumea dimprejur.

Guşa îi acoperea jumătate din gât, degetele erau ca nişte cârnaţi plesniţi, iar moaţele sale erau atât de slab susţinute încât se cutremurau când clipea. Omul izbuti să se ridice din jilţ, cu sprijinul a doi sclavi aflaţi de-o parte şi de alta, însă nu păru deloc în apele lui până ce un alt sclav nu aduse un raft lat şi lăcuit, un soi de masă portabilă.

Acesta fu aşezat în faţa lui, şi bărbatul îşi trânti burta masivă pe el cu un oftat de uşurare.

— Un bric şchiop, vorbi el fără să se adreseze cuiva în mod special. Un arbore zburător lipsă şi celălalt bun doar ca lemn de foc. Cam bătrânicioasă nava. O doamnă ale cărei farmece trecute cu greu pot fi ascunse sub straturile recente de vopsea şi de poleială. Vai, iartă-mă, Zamira! N-am văzut că eşti aici.

— În schimb, eu am simţit cum se apleacă nava în clipa în care ai urcat la bord, făcu Drakasha. A fost destul de rezistentă ca să treacă printr-o furtună de sfârşitul verii, chiar şi în mâinile unui incompetent.

Are parâmele curate, arborii zburători sunt ieftini şi este mult mai arătoasă decât majoritatea hârburilor pe care le duci tu în Răsărit.

— Hârburi aduse de căpitani ca tine. Şi-acum vreau să-i ridic puţin fustiţa şi să văd dacă mai este dornică de niţică acţiune, apoi putem discuta despre favoarea pe care ţi-aş face-o dacă ţi-aş lua-o de pe cap.

— Spune ce vrei, bătrâne. O să primesc un preţ frumuşel pentru o corabie frumuşică.

— Chiar este frumuşică, zise Leocanto Kosta, alegând acel moment ca să iasă din ascunzişul său din scara tambuchiului.

Micul depozit de haine elegante de pe *Orhidee* îi asigurase un lustru de bogăţie. Haina sa de culoarea muştarului avea mâneci din fir de argint, tunica era din mătase curată, pantalonii erau acceptabili şi pantofii lustruiţi. Erau mai degrabă pe potriva unui om de talia lui Jerome, ce-i drept, dar Kosta îndesase cârpe în ei ca să-l încapă. Nu puteai avea totul, la urma urmei.

O spadă împrumutată îi atârna la cingătoare şi câteva dintre inelele Zamirei îi străluceau pe degete. În spatele lui venea Jerome, îmbrăcat ca un Slujitor Respectuos cu Înfăţişare Banală, ducând trei genţi grele din piele pe umăr. Repeziciunea cu care îşi intraseră în roluri o făcu pe Zamira să presupună că le mai folosiseră şi în altă parte.

— Domnia Voastră, rosti Drakasha. Aţi terminat inspecţia?

— Da. Şi, aşa cum am zis, e frumuşică. Nu excelentă, dar în nici un caz o cursă mortală. Cu puţin noroc, cred că o mai duce vreo cincisprezece ani.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? Spărgătorul-de-vase se uită la Kosta cu privirea unei păsări surprinse de-un rival, tocmai când este pe punctul de a-şi prinde prada.

— Tavrin Callas, făcu Kosta. Din Lashain.

— Un nobil? întrebă Spărgătorul-de-vase.

— De al Treilea rang. Nu-i nevoie să îmi folosiţi titlul.

— Nici nu aveam de gând. De ce dai târcoale pe nava asta?

— Cred că ai ţeasta mai moale decât burta. Am de gând să o cumpăr de la căpitanul Drakasha.

— Eu sunt cel care cumpără corăbii în Golful Risipitorului!

— Zău? Din voia cui… a zeilor? Eu am bani şi asta-i tot ce contează.

— Banii tăi nu o să te ajute să înoţi, băieţaş…

— Destul, interveni Drakasha. Până nu plăteşte unul din voi, vă amintesc că vă aflaţi pe corabia *mea.*

— Eşti foarte departe de casă, tinerelule, şi mă calci pe nervi pe riscul…

— Dacă vrei corabia asta, mă aştept să plăteşti cu banul jos, şuieră Drakasha, clocotind de nervi. Spărgătorul-de-vase era puternic şi îşi avea rostul lui, însă, dacă se ajungea la înfruntare directă, oricare dintre căpitanii de pe Marea de Bronz îl putea zdrobi sub călcâi. Lipsa

oricărei competiţii îl făcuse să abuzeze de răbdarea celorlalţi. Dacă Lordul Callas vine cu cea mai bună ofertă, nava e a lui. Am terminat cu prostiile acum?

— Sunt gata să îmi cumpăr nava, făcu Kosta.

— Stai puţin, căpitane, interveni Delmastro, conform scenariului stabilit. Ştim că Spărgătorul-de-vase poate plăti, dar nu am văzut încă banii Domniei Sale.

— Del are dreptate, rosti Drakasha. Pe meleagurile astea, ne ştergem la fund cu scrisorile de credit, Lord Callas. Ar fi bine să ai ceva consistent în genţile alea.

— Fireşte, spuse Kosta, pocnind din degete. Jerome făcu un pas în faţă şi trânti o geantă pe punte, la picioarele lui Drakasha. Acesta căzu cu un zornăit metalic.

— Gwillem, zise ea, făcându-i un semn.

Omul se ghemui deasupra genţii şi îi desfăcu cataramele, dând la iveală un morman de galbeni… în realitate, o combinaţie între punga vasului Zamirei şi fondurile pe care le luaseră cu ei pe mare Leocanto şi Jerome. Gwillem ridică o monedă, o ţinu în lumina soarelui, o râcâi şi muşcă din ea, apoi încuviinţă:

— Sunt adevăraţi, căpitane. Solari verrari.

— Şapte sute în geanta aia, rosti Kosta ca semnal pentru Jerome, care azvârli a doua geantă pe punte. Încă şapte sute. Gwillem desfăcu şi-a doua geantă, lăsându-l pe Spărgătorul-de-vase să vadă că şi aceasta era plină ochi cu galbeni. De fapt, erau doar cinci-şase straturi de solari peste un compartiment de mătase plin cu arginţi şi gologani. Şi-a treia geantă era la fel, însă Zamira trăgea nădejde că Kosta nu va mai fi nevoit să apeleze la ea. Şi de-acolo îţi dau o mie, pentru început.

— Poate sunt rase pe margini, făcu Spărgătorul-de-vase. Aşa ceva nu se poate, Drakasha. Adu balanţe de pe corabia ta şi o să pun să fie aduse şi-ale mele.

— Monedele astea sunt curate până la ultima, rosti Kosta, scrâşnind din dinţi. Ştiu că le vei verifica, căpitane, şi ştiu cât de puţin ar mai valora viaţa mea dacă ai descoperi vreo monedă falsă.

— Dar…

— Am să ţin minte grija ta pentru binele meu, Spărgătorule-de-vase, îl întrerupse Drakasha, însă Lordul Callas are dreptate, iar eu cred că este cinstit. Îmi oferă o mie. Oferi cumva mai mult?

— S-au crăcănat picioarele, bătrâne, zise Leocanto. Ce spui… te mai ţine?

— O mie zece, rosti Spărgătorul-de-vase.

— O mie o sută, făcu Kosta. Pe toţi zeii, mă simt de parcă aş juca o partidă de cărţi cu grăjdarii mei.

— O mie o sută cincizeci, şuieră Spărgătorul-de-vase.

— O mie două sute.

— Trebuie să-i examinez mai întâi scândurile…

— Atunci ar fi trebuit să-ţi mişti fundul mai repede. O mie două sute.

— O mie trei sute!

— Aşa mai vii de-acasă, spuse Kosta. Prefă-te că poţi ţine pasul cu mine. O mie patru sute.

— O mie cinci sute, zise Spărgătorul-de-vase. Bagă de seamă, Callas, dacă mai urci preţul, vei suferi consecinţele.

— Vai, biata găleată de slană bătrână e silită să se mulţumească doar cu un mizilic în loc de un profit obscen. O mie şase sute.

— Cum ai ajuns aici, Callas?

— Am navlosit.

— Ce vas?

— Nu-i treaba ta. Eu am zis o mie şase sute. Ce…

— O mie opt sute, şuieră Spărgătorul-de-vase. Ce, ţi s-au terminat pungile de bani, lashani făţarnic?

— O mie nouă sute, rosti Kosta, lăsând să i se audă o notă de îngrijorare în glas, pentru prima oară.

— Două mii de solari.

Leocanto se prefăcu a discuta scurt cu Jerome. Îşi lăsă privirea jos, bombăni un „Du-te dracu', moşule" şi îi făcu semn lui Jerome să recupereze genţile de pe punte.

— Adjudecată de Spărgătorul-de-vase, zise Zamira, înăbuşindu-şi un zâmbet larg. Pentru două mii.

— Ha! Chipul Spărgătorului-de-vase se schimonosi, triumfător şi totuşi aproape dureros. Aş putea cumpăra zece de-alde tine, ţâncule. Asta în caz că aveam vreodată nevoie să-mi iau o teacă străină şi bună de nimic pentru cocoşel.

— Ei bine, ai câştigat, făcu Leocanto. Felicitări. Sunt foarte necăjit.

— Aşa şi trebuie, spuse Spărgătorul-de-vase. De vreme ce de-acum se cheamă că stai pe corabia mea. Şi-acum, aş vrea să aud ce ai de oferit ca să nu-mi pun oamenii să te frigă la proţap…

— Spărgătorule-de-vase, îl întrerupse Drakasha, până nu văd două mii de solari în mână, nici nu începe vorbă că asta ar fi corabia ta.

— A, făcu bătrânul. O formalitate. Bătu din palme şi sclavii săi trimiseră jilţul înapoi pe barjă, probabil pentru a fi încărcat cu aur.

— Căpitane Drakasha, rosti Kosta, îţi mulţumesc pentru indulgenţă, dar ştiu şi eu când e cazul să mă retrag…

— Del, zise Drakasha, condu-i pe Lordul Callas şi pe slujitorul său la una dintre bărcile noastre. Lord Callas, eşti binevenit să rămâi la cină în cabina mea. După asta, putem să… te trimitem îndărăt de unde ai venit.

— Îţi rămân îndatorat, căpitane.

Kosta făcu o plecăciune mai adâncă decât era necesar, apoi se făcu nevăzut prin portul de intrare, împreună cu Delmastro şi Jerome.

— Spintecă-l pe fraier, spuse Spărgătorul-de-vase în gura mare. Ia-i banii.

— Îmi ajung ai tăi, replică Zamira. Pe lângă asta, îmi place să ştiu că un baron lashani e convins că îmi datorează viaţa.

Sclavii Spărgătorului-de-vase transferară sac după sac de monede pe puntea *Mesagerului,* arginţi şi galbeni, până când suma stabilită se odihni la picioarele Zamirei. Gwillem avea să-i numere pe îndelete, desigur, dar Zamira nu se temea că ar putea fi înşelată la preţ cumva. Sacii aveau să conţină exact cât trebuia, conform logicii pe care o enunţase mai devreme „Tavrin Callas". Spărgătorul-de-vase ţinea o duzină de mercenari bine înarmaţi la conacul său fortificat din marginea oraşului, dar, dacă îl înşela cumva pe vreun căpitan, ar fi sărit toţi piraţii pe el şi vremurile în care încă mai putea s-o ia la sănătoasa erau demult trecute.

Drakasha lăsă *Mesagerul* în mâinile străjerilor şi ale sclavilor Spărgătorului-de-vase şi se întoarse la bordul *Orhideei* în jumătate de oră, mulţumită ca întotdeauna după ce vindea un vas capturat. O grijă mai puţin pe cap… acum avea din nou tot echipajul pe o singură navă, urma să se împartă prada, iar punga corabiei avea să se rotunjească binişor. Foştii răniţi de pe *Mesager*, care nu fuseseră cu ei şi nu participaseră la capturarea *Pescarului Rege,* reprezentau o mică problemă, însă toţi ar fi preferat să trudească în schimbul de corvoadă decât să fie lăsaţi în Portul Risipitorului aşa bolnavi cum erau.

— Ravelle, Valora, rosti ea, găsindu-i pe cei doi în umbra de sub castel, vorbind şi hlizindu-se cu Del şi cu o duzină de membri ai echipajului. A mers mai bine decât mă aşteptam.

— Am obţinut cu vreo şapte-opt sute mai mult decât de obicei, zise Gwillem, surprins.

— Tocmai bine ca să mai crească puţin părţile oamenilor, spuse Valora.

— Până nu s-o apuca ticălosul să cheltuiască bani ca să afle mai multe despre navlosire, făcu Del, cu o sprânceană ridicată, ezitând între admiraţie şi neîncredere. Când va descoperi că nimeni nu a adus un nobil lashani pe-aici în ultima vreme…

— Sigur că o să-şi dea seama ce s-a întâmplat, mai devreme sau mai târziu. Kosta dădu din mână a lehamite. Tocmai asta-i partea frumoasă. Genul ăla de tiran ţâfnos, plin de el şi cu gura spurcată… ei bine, puteţi să-l jucaţi pe degete după bunul vostru plac. Niciodată, nici într-o mie de ani nu va recunoaşte că l-aţi făcut de bani folosind un truc atât de ieftin. Iar dacă pui la socoteală şi profitul pe care-l face din toate corăbiile pe care le cumpără de la voi, în nici un caz nu o să-i treacă prin cap să facă altceva decât să te beştelească, cel mult.

— Nu are putere ca să împingă, dacă asta-i trece prin cap, zise Zamira. A fost o ispravă pe cinste. Asta nu înseamnă însă că puteţi să vă fâţâiţi pe-aici în hainele alea frumoase toată seara. Duceţi-le înapoi de unde le-aţi luat.

— Desigur… căpitane.

— Şi cred că-i mai bine să vă ţin ascunşi cât mai rămânem aici, indiferent de reacţia Spărgătorului-de-vase. Nu aveţi voie să părăsiţi corabia.

— Poftim? Dar…

— Cred că nu-i indicat să vă dau drumul din lesă prea des, rosti Drakasha uşor amuzată, dar fermă. O să primiţi un mic bonus din punga corabiei pentru isprava voastră.

— Bine, să zicem… Kosta începu să-şi dea jos părţile mai delicate ale costumului său elegant. Într-adevăr, nu ţin neapărat să mă trezesc cu beregata tăiată pe vreo alee de-aici.

— Bun băiat. Zamira se întoarse către Delmastro. Del, hai să facem o listă pentru Schimbul Vesel de la noapte. Ei pot să meargă pe uscat cu noi, când mergem la consiliu. Să zicem… jumătate din oamenii de pe vas. Ai grijă să fie corectă împărţirea.

— Am înţeles, făcu Del. Şi când ne întoarcem de la consfătuire, ei pot aştepta în bărci, cu ochii în patru după orice problemă, nu?

— Întocmai, încuviinţă Zamira. Cum o să facă şi celelalte echipaje, bănuiesc.

— Căpitane, şopti Del în urechea Zamirei, ce naiba mai e şi cu consfătuirea asta?

— E de rău, Ezri. Se uită la Leocanto şi la Jerome, care zâmbeau şi glumeau între ei, fără să ştie că-i urmăreşte. Fie că-i adevărat, fie că nu. Îşi puse un braţ pe umărul lui Ezri, această tânără care întorsese spatele unei vieţi cocoloşite de aristocrată nicorană şi ajunsese din schimbul de corvoadă până la gradul de ofiţer secund, care trecuse pe lângă moarte de o duzină de ori cei şase ani ca să ţină nepreţuita *Orhidee* a Zamirei pe linia de plutire. Unele dintre lucrurile pe care le vei auzi diseară îl privesc pe Valora. Nu am de unde să ştiu ce aţi vorbit voi între patru ochi… în rarele pauze în care vă petreceţi clipele intime vorbind… (Ezri îşi împinse bărbia în faţă, zâmbi, însă nu se înroşi), dar ce o să am de spus s-ar putea să nu-ţi fie pe plac.

— Dacă trebuie lămurite nişte lucruri între noi, am încredere în el că le va lămuri, rosti Ezri cu tandreţe. Şi nu mă tem să aud nimic.

— Of, draga mea Ezri, făcu Zamira. Ei bine, atunci hai să ne îmbrăcăm şi să le facem o vizită fârtaţilor noştri. Cu armuri şi spade. Unge-ţi tecile şi ascute-ţi cuţitele. S-ar putea să avem nevoie de niscaiva unelte pentru pledoaria finală dacă discuţia ia o turnură neplăcută.

CAPITOLUL TREISPREZECE
Momente hotărâtoare

1

O milă de plajă pustie separă Golful Risipitorului de ruinele santinelei sale de piatră distruse: Castana Voressa, Fortul Glorios.

Ridicat pentru a domina partea de nord a golfului care servea Fortul Glorios – înainte ca un ghinion al Insulelor Vântului-fantomă să atragă după sine schimbarea, pe măsură, a numelui oraşului –, în prezent, fortul nu ar mai fi putut respinge nici măcar un atac verbal, ca să nu mai spunem de săbiile şi săgeţile vreunei forţe ostile.

Dacă am spune că fusese construit ieftin, am face o nedreptate zgârciţilor meşteri pietrari; în schimbul unor bani pentru băutură, a câtorva încărcături de blocuri de granit verrari fuseseră deturnate către breasla constructorilor de locuinţe, de către funcţionari plictisiţi, aflaţi departe de casă. Planuri măreţe de ziduri şi turnuri deveniră planurile măreţe ale unui zid şi, în cele din urmă, planuri modeste pentru un zid mai mic şi nişte bараci şi, ca să pună capac întregii afaceri, garnizoana de soldaţi care trebuia să ocupe respectivele bараci pieri pe drum, într-o furtună de sfârşit de vară.

Singura rămăşiţă a fortului care mai putea fi folosită era un pavilion de piatră de formă circulară, aflat la aproximativ cincizeci de yarzi de ţărm şi legat de ruinele principale printr-un dig lat de piatră. Acesta fusese prevăzut ca platformă pentru catapulte, însă nici una nu ajunsese aici vreodată. În ziua de azi, când căpitanii piraţilor din Golful Risipitorului convoacă un consiliu pentru a-şi discuta afacerile, el se ţine întotdeauna în acest pavilion şi întotdeauna după lăsarea serii.

Aici, căpitanii îşi fac afacerile în secret, stând în picioare pe lespezile unui imperiu ce nu a mai apucat să existe vreodată, culmea ambiţiilor zădărnicite ale unui oraş-stat care, cu toate acestea, le dejucase propriile ambiţii, cu şapte ani în urmă.

2

Începu precum toate întâlnirile de acest fel de care-şi putea aminti Zamira; sub cerul roşu-purpuriu al apusului, cu felinare aşezate pe pietrele bătrâne, cu aerul umed dens precum răsuflarea unui animal şi plin de puzderie de insecte înţepătoare.

Când era convocat consiliul căpitanilor, nu era nici băutură, nici mâncare şi nu se stătea jos. Statul jos nu făcea decât să-i predispună pe oameni la a pierde timpul. Lipsa de confort alunga sentimentalismul din cuvintele fiecăruia şi îi zorea către miezul

problemelor lor.

Spre surprinderea Zamirei, ea şi Ezri fură cele din urmă sosite. Zamira aruncă o privire în jur la camarazii ei căpitani, dând din cap cordial în timp ce se uită pe rând la toţi.

Mai întâi era Rodanov, înarmat de data asta, împreună cu secundul său, Ydrena Koros, o blondă îngrijită, cu doar puţin mai înaltă decât Ezri. Aceasta avea siguranţa unui duelist profesionist şi era renumită pentru felul în care mânuia lama lată a iataganului Jereshti.

Lângă ei se afla Pierro Strozzi, un tip chel şi cumsecade, mergând pe cincizeci de ani, care era asistat de locotenentul său, supranumit Jack Ia-Urechi, datorită suvenirelor pe care îi plăcea să le ia de pe capetele duşmanilor săi răpuşi. Se spunea că le argăsea şi le cosea cu grijă în salbe, pe care le ţinea ferecate în cabina sa.

Rance era acolo, cu Valterro lângă umărul ei, ca de obicei. Partea dreaptă a fălcii lui Rance avea nişte nuanţe de negru şi verde dătătoare de fiori, însă se ţinea pe propriile picioare şi, cel puţin, avu politeţea să n-o privească duşmănos pe Zamira, când crezu că aceasta se uita în direcţia ei.

Şi, nu în ultimul rând, era Jacquelaine Colvard, aşa-numita „Bătrână a Vânturilor-Fantomă”, încă elegantă pentru cei cincizeci şi ceva de ani ai ei, dacă nu ţineai cont de părul cărunt şi de pielea bătrână, arsă de soare. Actuala ei protejată şi, prin urmare, amantă era Maressa Vicente, ale cărei aptitudini de luptător şi marinar nu erau încă foarte cunoscute. Tânăra femeie arăta, fără îndoială, destul de pricepută.

Aşadar, până în momentul în care unul dintre ei pleca, erau efectiv izolaţi aici de tot restul lumii. Oameni din echipajele lor, cam şase de pe fiecare vas, se foiau neliniştiţi la capătul digului. Nimănui nu i se permitea să se plimbe pe dig până ce nu terminau ei.

„Deci, gândi Zamira, cum să facem?”

— Zamira, spuse Rodanov, tu eşti cea care a convocat consiliul. Să auzim ce ai în minte.

Direct la acţiune, aşadar.

— Nu atât ce am în minte, cât ce avem cu toţi deasupra capetelor noastre, Jaffrim. Am dovezi că arhontele Tal Verrar-ului ar putea avea din nou planuri supărătoare în ceea ce ne priveşte.

— Din nou? Rodanov îşi încleştă mâinile uriaşe. *Bonaire* a fost cea care a avut planuri supărătoare, Zamira; trebuia să ne aşteptăm că Stragos va face ceea ce oricare dintre noi ar fi făcut în locul lui…

— Nu am uitat nici o singură zi acel război, Jaffrim. Zamira simţi ridicându-i-se părul pe ceafă, în ciuda deciziei ei de a fi răbdătoare. Ştii prea bine că am ajuns să-l consider o greşeală.

— Cauză Pierdută, pufni Rodanov. Mai degrabă O Idee A Naibii De Proastă. Ar fi trebuit să o priveşti ca pe o nebunie la momentul respectiv!

— Ar fi trebuit să faci mai mult decât doar să *vorbeşti,* la momentul respectiv, spuse Strozzi blajin. Ai vorbit şi ai şters-o, atunci când flota arhontelui a întunecat orizontul.

— Nu m-am alăturat niciodată Armadei voastre blestemate, Pierro. M-am oferit să încerc să distrag atenţia unora dintre vasele lui, şi asta am făcut. Fără ajutorul meu, aţi fi pierdut mai repede poziţia faţă de vânt şi aţi fi fost înconjuraţi dinspre nord. Chavon şi cu mine am fi fost singurii căpitani care mai erau acum aici…

— *Păstraţi distanţa!* strigă Zamira. Am convocat consiliul şi mai am lucruri de spus. Nu v-am adunat aici ca să punem sare pe răni vechi.

— Vorbeşte, spuse Strozzi.

— Acum o lună, un bric a părăsit Tal Verrarul. Căpitanul lui l-a furat din Bazinul Navelor de Război.

Această veste stârni un acces general de mormăituri şi clătinări din cap. Zamira zâmbi înainte de a continua:

— Pentru echipaj, el s-a furişat la Stânca Vântoasă şi a golit o celulă plină de prizonieri. Intenţia lui şi a lor era să meargă spre sud şi să ni se alăture în Golful Risipitorului. Să ridice steagul roşu.

— Cine poate fura o navă de-a arhontelui dintr-un port păzit? Rodanov vorbi ca şi cum credea doar pe jumătate că acest lucru era posibil. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— L-ai cunoscut, spuse Zamira. Numele lui e Orrin Ravelle.

Valterro, care stătuse tăcut până acum în spatele căpitanului Rance, izbucni, împroşcând salivă:

— Nemernicul *ăla* mic…

— Linişte, spuse Zamira. Ţi-ai pierdut punga noaptea trecută, nu-i aşa? Ravelle are mâna iute. Mâna iute, o minte ascuţită, un har pentru comandă şi pricepere în mânuitul cuţitului. Şi-a câştigat un loc în echipajul meu omorând de unul singur patru Mântuitori Jeremiţi.

Zamira se simţi uşor amuzată la ideea că îl lăuda pe Kosta folosind aceleaşi jumătăţi de adevăr pe care el se chinuise să i le scoată din cap.

— Dar ai spus că avea propria corabie, spuse Rodanov.

— Da. *Mesagerul Roşu,* care a fost vândută Spărgătorului-de-vase, chiar în această după-amiază. Pierro, ai văzut-o acum câteva zile, de la tine, de pe Atingerea Fierbinte, nu?

— Într-adevăr.

— Eram şi eu pe acolo, văzându-mi de treburile mele, culegând inocentă prăzi ici şi colo, pe Marea de Bronz, spuse Zamira, când am dat peste *Mesagerul* lui Ravelle. Şi i-am dat planurile peste cap, ca să nu spun mai mult. I-am tot descoperit hibe în poveste, până am scos de la el tot adevărul, mai mult sau mai puţin.

— Ce poveste e şi asta?

Rance vorbea de parcă avea o grămadă de pietricele în gură, dar se

făcu înţeleasă.

— Gândeşte-te, Rance. Cine este Ravelle? Un om… un hoţ, asta-i clar. Antrenat să facă o mulţime de lucruri neobişnuite. Dar poate un singur om să scoată un bric din porturile închise ale Bazinului Navelor de Război? Poate un singur om să pătrundă la Stânca Vântoasă, să doboare toate gărzile de acolo, să elibereze o întreagă galerie plină de prizonieri şi să o şteargă cu ei, în bricul său, furat în mod convenabil exact în aceeaşi noapte?

— Ăă, făcu Rance. Ei bine, poate că…

— Nu a făcut singur asta. Colvard vorbi pentru prima oară, calm, însă vocea ei atrase ochii tuturor celor din pavilion. Probabil că Stragos l-a lăsat să scape.

— Exact, spuse Zamira. Stragos l-a lăsat să scape. Stragos i-a dat un echipaj de prizonieri dornici să obţină orice fel de libertate. Stragos i-a dat o corabie. Şi a făcut toate astea ştiind foarte bine că Ravelle va naviga spre sud. Că va veni să ni se alăture.

— Voia să aibă un agent printre noi, spuse Strozzi, cu o tulburare care nu-l caracteriza.

— Da. Mai mult decât atât. Zamira se uită lung la cercul de piraţi, asigurându-se că le-a captat întreaga atenţie, înainte de a continua: El *are* un agent printre noi. La bordul corabiei mele. Orrin Ravelle şi tovarăşul său Jerome Valora sunt, în momentul acesta, în serviciul arhontelui.

Ezri întoarse repede capul, holbându-se la Zamira, cu gura căscată. Zamira o strânse discret de braţ.

— Omoară-i, zise Colvard.

— Situaţia este mult mai complicată şi mai gravă, spuse Zamira.

— E gravă, într-adevăr, pentru cei doi de care spui. Cred că cel mai bine este să transformi complicaţiile în cadavre.

— Dacă aş fi descoperit eu însumi minciuna lor, lucrul ăsta era deja făcut, însă Ravelle este cel care mi-a mărturisit aceste lucruri. El şi Valora sunt, după cum susţine el, agenţi fără voie. Stragos le-a dat o otravă latentă, al cărui antidot, se pare, îl deţine doar el. Într-o lună trebuie să se ducă înapoi să-şi ia doza.

— În cazul ăsta, moartea ar fi o favoare pentru ei, mormăi Rance. Ticălosul ăla îi va ţine pe post de marionete, pentru totdeauna.

Rodanov îi făcu semn să coboare tonul.

— Care era misiunea lor, după spusele lui Ravelle? Să ne spioneze, presupun?

— Nu, Jaffrim. Zamira îşi duse mâinile la spate şi începu să se plimbe agale prin centrul pavilionului. Stragos vrea să-i facem favoarea de-a ridica din nou flamura roşie în apropierea Tal Verrarului.

— Asta n-are *nici un* sens, spuse Strozzi.

— Are, dacă ţii cont de problemele arhontelui, spuse Colvard.

— Cum aşa? făcură Rance şi Strozzi în acelaşi timp.

— Am auzit că lucrurile nu sunt tocmai roze între arhonte şi Priori, spuse Colvard. Dacă ar apărea ceva care să bage spaima în bunii cetăţeni ai Tal Verrar-ului, simpatia acestora pentru armată şi marină ar spori.

— Stragos are nevoie de un duşman din afara Tal Verrar-ului, spuse Zamira. Are nevoie de el urgent şi trebuie să fie sigur că forţele sale se pot ocupa cu mult zel de acesta. Îşi întinse larg braţele către camarazii ei căpitani şi către secunzii acestora. Am putea la fel de bine să avem nişte ţinte pictate pe noi.

— Să provoace o bătălie cu noi, asta nu aduce nici un câştig, spuse Strozzi.

— Ai dreptate, pentru cei care-şi cântăresc câştigul în bani, însă pentru Stragos, asta înseamnă totul. Cu misiunea lui Ravelle, şi-a pus în joc un vas, un echipaj de prizonieri şi propria reputaţie. Nu crezi că este serios? S-a făcut de râs permiţând unui „pirat" să evadeze din porturile sale păzite şi toate astea pentru ca, mai târziu, să se poată răscumpăra, zdrobindu-ne pe noi. Zamira îşi lovi pumnii. Asta era sarcina lui Ravelle: să ne convingă, să ne păcălească, să ne mintă, să ne cumpere. Şi dacă noi nu puteam fi convinşi să-l ajutăm, plănuia să o facă singur, folosind *Mesagerul.*

— Atunci e clar ce avem de făcut, spuse Rodanov. Nu-i dăm nimic lui Stragos. Nu ne învârtim pe lângă laţul lui. Păstrăm cinci sute de mile distanţă între noi şi Tal Verrar, cum am făcut de la război încoace. Dacă trebuie, facem pe cuminţii câteva luni. Se întinse şi bătu energic burdihanul lui Strozzi. Trăim din rezerve.

— Dacă facem şi asta, fie-mi cu iertare, căpitane, spuse Ydrena Koros. Aceste dovezi ale tale, căpitane Drakasha – cuvântul celor doi îmi pare mai cusut cu aţă albă decât…

— Nu-i doar cuvântul lor, spuse Zamira. Gândeşte-te, Koros! Aveau *Mesagerul Roşu.* Echipajul acestuia, ai cărui supravieţuitori fac parte acum din echipajul *meu,* chiar vin de la Stânca Vântoasă. Arhontele i-a trimis acolo, de acord?

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Colvard, şi, în acelaşi timp, sunt de acord cu Jaffrim, că evitarea provocării este cel mai înţelept…

— *Ar fi* cel mai înţelept, o întrerupse Zamira, dacă Stragos făcea asta dintr-un capriciu. Dar nu de asta o face, nu-i aşa? E bătălia vieţii lui. Însăşi poziţia lui e în joc. Are nevoie de noi.

Ea străbătu din nou centrul pavilionului, amintindu-şi de „argumentele" pe care le folosise de-a lungul anilor în pretinsul ei rol de magistrat al ritualurilor de iniţiere. Era tot teatrul de acum mai convingător cu ceva? Spera pe toţi zeii că da.

— Dacă le facem vânt lui Ravelle şi Valora peste bord şi nu ţinem

seama de ce spun, zise ea, sau dacă ne ţinem departe de Tal Verrar, Stragos va încerca altceva. O altă intrigă ca să ne atragă într-o luptă sau să-şi convingă oamenii că noi am provocat una. Doar că, data viitoare, poate că zeii nu vor mai crede de cuviinţă să lase să ne pice în mână uneltele planului său. Vom fi orbi.

— Sunt mai multe speculaţii aici, spuse Rodanov, decât tot ce-am auzit vreodată la colegiu.

— *Mesagerul Roşu* şi prizonierii arată că Stragos a mers la noroc, spuse Colvard. Faptul că a mers la noroc arată că nu poate acţiona deschis sau că nu are încredere. Ştiind ceea ce ştim despre situaţia din Tal Verrar… aş spune că pericolul este real. Dacă Stragos are nevoie de un inamic, noi suntem singurul partener care îi convine la dansul ăsta. Ce altceva poate să facă? Să stârnească un conflict cu Balinel? Camorr? Lashain? *Karthain?* Mi-e greu să cred.

— Ce ai vrea să facem, Zamira?

Rodanov îşi încrucişă braţele, încruntându-se.

— Avem mijloacele să-i întoarcem lovitura arhontelui.

— *Nu ne putem* bate cu flota verrari, spuse Rodanov. Nici nu putem lua cu asalt blestematul ăla de oraş sau să invocăm fulgere din cer, sau să le cerem zeilor să-l dea frumos la o parte pe Stragos, pentru noi. Aşa că pe ce căi îi putem „întoarce lovitura”? Să-i rănim sentimentele cu scrisori răutăcioase?

— Ravelle şi Valora trebuie să-i dea raportul direct lui, când îşi primesc antidotul.

— Au acces la el, spuse Colvard. Un asasinat!

— Pentru care vor fi pedepsiţi, plătind cu viaţa, spuse gânditor Strozzi.

— Bravo lor, spuse Rodanov. Şi ce, voiai consimţământul nostru ca să-i duci înapoi în Tal Verrar şi să le dai drumul? Ba bine că nu, lasă-i să plece. Le-aş împrumuta bucuros o pereche de cuţite.

— Ar fi doar o mică problemă, din punctul de vedere al lui Ravelle şi Valora. Aceea că ei ar prefera să obţină mai întâi un antidot permanent şi *după aceea* să-l înlăture pe Stragos.

— Vai, spuse Rance, ce rar ni se îndeplinesc dorinţele în viaţă…

— Spune-le că avem un antidot, zise Colvard. Convinge-i că ne stă în putere să-i scăpăm din situaţia în care sunt, apoi asmute-i asupra arhontelui… Dacă supravieţuiesc sau nu asasinatului, asta nu mai contează.

Ezri deschise gura să protesteze şi Zamira o fixă cu cea mai fulgerătoare privire din arsenalul ei îndelung exersat.

— Nemaipomenit de incorect, spuse Zamira, când fu sigură că Ezri se va controla, dar foarte convenabil. În situaţia lor, ai crede aşa ceva?

— Începe să mi se învârtă căpăţâna, spuse Strozzi. Ce naiba vrei să faci, Zamira?

— Vreau, spuse ea, pronunţând foarte atent fiecare cuvânt, ca nici unul din voi să nu se îngrijoreze dacă voi găsi de cuviinţă să fac puţină gălăgie în imediata apropiere a Tal Verrar-ului.

— Şi să atragi, în felul ăsta, pieirea noastră, răcni Rodanov. Vrei să vezi Golful Risipitorului devastat, precum Montierre? Vrei să ne vezi împrăştiaţi prin lume, cu rutele noastre comerciale nepăzite năpădite de vase de război verrari furioase?

— Dacă fac ceva, spuse Zamira, discreţia va fi…

— Cu neputinţă, mârâi Rodanov. Asta va termina treaba pe care a început-o Stragos când a zdrobit Armada Liberă. Asta va distruge modul nostru de viaţă!

— Sau ni-l va *proteja*. Zamira îşi puse mâinile în şolduri. Dacă Stragos e decis să ne atace, ne va ataca, fie că intrăm sau nu în dansul lui. Am pe corabia mea mijloacele, *singurele* noastre mijloace de a câştiga bătălia împotriva lui. Dacă Stragos este înlăturat, arhonatul cade odată cu el, iar dacă Priori conduc Tal Verrar-ul, putem jefui marea asta după bunul plac, până la sfârşitul zilelor noastre.

— Şi de ce-ai vrea, spuse Strozzi, să te prefaci că urmezi planul arhontelui, fie chiar şi cu… discreţie?

— Ravelle şi Valora nu sunt nişte sfinţi, spuse Zamira. N-au de gând să-şi piardă viaţa în folosul nostru. Vor să trăiască, şi pentru asta au nevoie de timp. Dacă Stragos crede că ei muncesc din greu pentru el, le va acorda aceste săptămâni sau luni de care au nevoie ca să găsească o soluţie. Şi, între timp, îşi va amâna probabil celelalte planuri.

— Sau s-ar putea ca aceste săptămâni şi luni să însemne suficient timp pentru el ca să ridice întreg oraşul, spuse Rodanov.

— Crede-mă că voi fi atentă, spuse Zamira. În calitate de fraţi şi surori căpitani, asta vă cer, în cele din urmă. Indiferent ce auziţi dinspre Tal Verrar, aveţi încredere în judecata mea.

— O cerere importantă, spuse Colvard. Nu ceri ajutor nici unuia dintre noi?

— Nu pot să-mi imaginez ceva *mai* dăunător decât noi toţi apărând într-o dimineaţă lângă Tal Verrar, ce ziceţi? Cam în zece minute, arhontele şi-ar obţine războiul mult dorit. Aşa că lăsaţi sarcina asta în seama mea. E un risc doar pentru corabia mea.

— E un risc pentru noi toţi, spuse Rodanov. Ne ceri să ne punem soarta noastră şi a Golfului Risipitorului în mâinile tale. Fără nici o supraveghere.

— Cum altminteri a fost în aceşti ultimi şapte ani? Ea privi în jurul cercului, pe rând, la fiecare căpitan. Fiecare dintre noi a fost întotdeauna la mâna celorlalţi. Oricare dintre noi ar fi putut să facă o incursiune mult prea în nord, să atace un vas pe care se afla verişorul vreunui rege, să omoare prea mulţi marinari sau, pur şi simplu, să

devină prea lacom pentru a mai putea fi ignorat. Tot timpul am fost în pericol. Eu doar am politeţea ca de data asta să anunţ.

— Şi dacă nu reuşeşti? întrebă Rance.

— Dacă nu reuşesc, spuse Zamira, nu va trebui să-mi daţi nici o pedeapsă. Voi fi deja moartă.

— Jurămintele noastre de neutralitate, spuse Colvard. Asta vrei, nu-i aşa? Promisiunea că ne vom ţine săbiile în tecile lor, în timp ce tu arunci pe fereastra de la pupa cea mai importantă regulă a… asociaţiei noastre.

— În locul altor variante mai bune, da, spuse Zamira. Exact asta cer.

— Şi dacă spunem nu? Rodanov vorbi calm. Dacă noi, patru împotriva unuia, ne opunem?

— Atunci ajungem la o limită pe care toţi ne temem să o trecem, spuse Zamira, susţinându-i privirea.

— *Eu* nu mă voi opune, spuse Rance. Voi jura să-mi iau mâna de pe tine, Zamira. Dacă transpiri în folosul meu, cu atât mai bine. Şi dacă mori făcând asta, nu te voi jeli.

— Şi eu îţi voi da cuvântul meu, spuse Colvard. Zamira are dreptate. Siguranţa noastră colectivă depinde, în orice moment, de cel mai nebun dintre noi. Dacă este vreo şansă să-l azvârli pe Maxilan de pe piedestalul lui, mă rog pentru reuşita ta.

— Bineînţeles, Zamira Drakasha votează cu Zamira Drakasha, spuse Zamira, întorcându-şi privirea către Rodanov şi Strozzi.

— Nu-mi place nimic din toate astea, spuse Strozzi. Dar, dacă lucrurile se strică, nici o corabie de pe marea asta nu poate fugi mai repede decât *Vulturul Pescar*. Zâmbi şi îşi pocni încheieturile degetelor. Ce naiba! Îţi fluturi fusta la arhonte şi vezi dacă are chef de nebunii. Eu nu voi fi prin preajmă.

— Se pare, spuse Rodanov, când toţi ochii se întoarseră spre el, că am ocazia să fiu… nesociabil. Oftă şi îşi frecă fruntea. Cred că nimic din toate astea nu e înţelept, însă, dacă pot considera promisiunea ta că vei fi discretă la fel de serioasă precum jurământul meu de neutralitate… prea bine. Du-te şi porneşte planul ăsta nebunesc.

— Mulţumesc, spuse Zamira, simţind cum un val cald de uşurare o străbate din cap până-n picioare. N-a fost mai simplu aşa decât să ne tăiem în bucăţi unul pe altul?

— Asta trebuie să rămână între noi, spuse Colvard. Nu cer un jurământ; *mă aştept* la el. Stragos ar mai putea avea şi alţi ochi şi urechi în Portul Risipitorului. Dacă tot ce-am discutat aici ajunge la urechile oricui altcuiva decât cei de faţă, timpul pe care l-am petrecut cu această întâlnire, ca să nu mai zic de misiunea Zamirei vor fi o risipă totală.

— Corect, spuse Strozzi. Tăcere. Toţi zeii fie-ne martori.

— Toţi zeii fie-ne martori, repetară ceilalţi.

— Pleci imediat? întrebă Colvard.

— Echipajul meu are nevoie de o noapte pe ţărm. Nu le pot cere să plecăm înapoi fără să le dau măcar asta. Îi voi trimite pe grupuri şi voi vinde cât pot de repede restul prăzii. Părăsesc portul în două sau trei zile.

— Trei săptămâni până la Tal Verrar, spuse Rodanov.

— Exact, făcu Zamira. Altfel n-are nici un sens dacă flăcăii noştri pică morţi pe drum. Intenţionez să mă grăbesc.

Se duse la Rodanov, îi puse o mână pe obrazul drept şi se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute pe celălalt obraz.

— Jaffrim, te-am dezamăgit eu vreodată?

— Niciodată, de la război încoace, spuse Rodanov. Eh, la naiba! Şi asta-i puţin spus. Nu mă pune la colţ în felul ăsta, Zamira! Numai… nu face vreo prostie.

— Hei, spuse Colvard, cum pot avea şi eu puţină atenţie din asta?

— Mă simt generoasă, însă ţine-ţi mâinile acasă dacă vrei să le păstrezi întregi. Zâmbi, o sărută pe Colvard pe mijlocul frunţii ei ridate şi o îmbrăţişă pe bătrână. Cu mare grijă, întrucât se căzniră ceva până ce făcură loc pentru toate săbiile şi pumnalele pe care cele două le purtau.

„Tot timpul la fel, gândi Zamira. Tot timpul la fel, în viaţa asta."

3

Utgar era cel care aştepta să dea o mână de ajutor la intrare, când Zamira şi Ezri se întoarseră la bordul *Orhideei Otrăvitoare.* Era jumătate de ceas trecut de zece seara.

— Bine-ai revenit, căpitane! Cum îţi e?

— Mi-am petrecut ziua tocmindu-mă cu Spărgătorul-de-vase şi cu consiliul căpitanilor, bombăni Zamira. Vreau să-mi văd copiii şi am nevoie de ceva de băut. Ezri…

— Da?

— Tu, Ravelle, Valora. În cabina mea, imediat.

Ajunsă în cabina ei, Zamira îşi aruncă în hamac, la întâmplare, haina, săbiile, vesta de Sticlă-străveche şi pălăria. Cu un suspin adânc, se aşeză în fotoliul ei favorit, primindu-i pe Paolo şi pe Cosetta în poala ei. Se pierdu în aroma familiară a buclelor lor negre şi le studie cu o deplină mulţumire degeţelele, pe care le ţinea în mâinile ei aspre. Ale Cosettei, încă atât de mititele şi nesigure… ale lui Paolo – devenind, tot mai lungi şi mai îndemânatice, de la o săptămână la alta. Pe zei, creşteau prea repede, prea repede.

Sporovăiala lor obişnuită o calmă complet; aparent, Paolo îşi petrecuse după-amiaza luptându-se cu monştrii care trăiau în cufărul ei, în timp ce Cosetta avea, mai nou, planuri să devină regele celor Şapte Dovlecei. Pentru o secundă, Zamira se gândi dacă să-i explice

diferenţa dintre un rege şi o regină şi consideră că nu merita efortul; dacă o contrazicea pe Cos, asta ar fi dus doar la zile întregi de discuţii interminabile.

— Să fiu rege! Cei Şapte Dovlecei! spuse fetiţa şi Zamira încuviinţă solemn.

— Să-ţi aminteşti de biata ta familie când ajungi în regatul tău, scumpo.

Uşa se deschise şi Ezri apăru cu Kosta şi Valora… sau De Ferra? La naiba cu puzderia asta de nume false!

— Încuiaţi uşa, spuse Zamira. Paolo, adu-i lu' mami patru pahare. Ezri, te poţi ocupa de una dintre sticlele alea de Lashani Albastru? Se află chiar în spatele tău.

Paolo, intimidat de propria responsabilitate, aşeză patru cupe mici pe masa lăcuită aflată pe cufere. Kosta şi De Ferra îşi găsiră un loc pe pernele de pe podea, iar Ezri rezolvă rapid dopul cernit care astupa sticla.

O aromă de lămâi proaspete se răspândi în cabină şi Ezri umplu ochi fiecare cupă cu un vin de culoarea adâncurilor oceanului.

— Uf, sunt în pană de discursuri, spuse Zamira. Uneori, omul are pur şi simplu nevoie de o băutură. Beţi.

Ţinând-o pe Cos cu braţul stâng, Zamira îşi dădu vinul pe gât dintr-o înghiţitură, savurând aromele amestecate ale mirodeniilor şi citricelor, simţind înţepăturile unui foc de gheaţă alunecându-i pe gât.

— Vreau, spuse Cosetta.

— Asta e băutura lu' mami, Cos, şi nu ţi-ar plăcea gustul.

— Vreau!

— Am spus… of, foarte bine. Nu te poţi teme de foc dacă nu ţi-ai fript vârful degetelor.

Turnă doar un pic de vin albastru în cupa ei şi i-o înmână cu grijă lui Cos. Fata o luă cu o expresie de maximă seriozitate, o duse la gură, apoi o lăsă să cadă pe masă, cu un zdrăngănit.

— E ca şi *pipi,* ţipă ea, scuturând din cap.

— Există câteva dezavantaje când creşti copii printre marinari, spuse Zamira, prinzând cupa înainte ca aceasta să cadă peste marginea mesei. Dar, pe de altă parte, eu am, fără îndoială, cea mai mare contribuţie la vocabularul ei.

— *Piiiiipi,* zbieră Cosetta, hlizindu-se, foarte mulţumită de sine.

— Sst! făcu Zamira.

— Eu am un toast de făcut, spuse Kosta, zâmbind atotcunoscător şi ridicându-şi paharul. Pentru o luminare deplină. Abia acum, după atâtea săptămâni, am înţeles cine este *adevăratul* căpitan al acestei corăbii.

De Ferra chicoti şi îşi ciocni cupa de a lui. Ezri însă îşi lăsase vinul neatins în faţa ei, pe masă, şi îşi privea fix mâinile. Zamira decise să

termine repede; era clar că Ezri avea nevoie să rămână singură cu Jerome.

— Uite cum stă treaba, Ravelle, spuse Zamira. Nu am ştiut că-ţi voi susţine planul până în momentul în care m-am trezit făcând asta.

— Prin urmare, ne duci…

— Înapoi în Tal Verrar. Da. Îşi turnă încă o cupă de vin şi luă o înghiţitură mai moderată. Am convins consiliul să nu se neliniştească dacă ajung încoace zvonuri dinspre nord, privind pozna pe care suntem pe cale s-o facem.

— Îţi mulţumim, căpitane. Eu…

— Nu-mi mulţumi cu vorbe, Ravelle. Zamira sorbi din nou din vin şi aşeză cupa jos. Mulţumeşte-mi respectându-ţi partea ta de înţelegere. Găseşte o cale de a-l ucide pe Maxilan Stragos.

— Da.

— Să-ţi mai explic încă un lucru. Zamira o întoarse cu grijă pe Cosetta în braţele ei, astfel încât fetiţa privea acum, peste masă, drept la Kosta. Fiecare persoană aflată la bordul acestei corăbii îşi va risca viaţa pentru a vă da o şansă cu planul acesta. *Fiecare persoană.*

— Eu… înţeleg.

— Dacă timpul trece şi nu putem găsi o soluţie pentru ce v-a făcut Stragos… ei bine, accesul vostru la el nu poate dura o veşnicie. Voi face tot ce-mi stă în putere să vă ajut, înainte de a se ajunge la asta, dar, dacă nu avem altă alegere, dacă timpul expiră şi singurul fel în care-l puteţi da jos este să vă sacrificaţi… nu mă aştept să vă revăd, mă înţelegeţi?

— Dacă se ajunge la asta, spuse Kosta, o să-l târăsc la judecata zeilor cu mâinile goale. O să ne ducem împreună.

— Zeilor, spuse Cosetta. Mâinile goale!

— Pipi, strigă Kosta, înălţându-şi cupa către Cosetta, care aproape se sparse de râs.

— *Îţi mulţumesc,* Ravelle, acum voi avea o fată care va sta trează toată noaptea, repetând cuvântul acela…

— Iartă-mă, căpitane. Deci, când plecăm?

— Jumătate din echipaj va merge pe uscat în noaptea asta, cealaltă jumătate – mâine. În ziua următoare, îi îmbarcăm pe cei care vor să rămână cu noi. Să sperăm că mâine scăpăm de pradă. Deci… două zile. Două şi jumătate, poate. După care vom vedea cum zboară *Orhideea.*

— Mulţumesc, căpitane.

— Asta-i tot, spuse Zamira. E târziu, copiii mei sunt încă treji, iar eu vreau să cer dreptul de a sforăi cât de tare poftesc, din clipa în care ieşiţi din cabina mea.

Kosta fu primul care pricepu aluzia, golindu-şi paharul şi sărind în picioare. De Ferra îl urmă şi era gata să iasă când Ezri vorbi cu o voce

calmă:

— Jerome. Te pot vedea în cabina mea? Doar pentru câteva minute?

— Câteva minute? rânji Jerome. Ţţ, Ezri, când ai devenit atât de pesimistă?

— Imediat, spuse ea, ştergându-i zâmbetul de pe faţă.

Amărât, el o ajută să se ridice.

Un moment mai târziu, uşa cabinei se închise, lăsând-o pe Zamira singură cu familia ei, într-unul dintre acele răgazuri liniştite care erau atât de ale naibii de rare. În fiecare noapte, pentru câteva scurte momente, ea îşi putea imagina că vasul ei nu călătorea nici înspre, nici dinspre un pericol şi se putea închipui mai degrabă mamă decât căpitan, având doar grijile obişnuite ale copiilor ei…

— Mami, spuse Paolo pe nepusă masă, vreau să învăţ cum să mă lupt cu sabia.

Zamira nu se putu abţine; se holbă la el câteva secunde, apoi se prăpădi de râs. Griji obişnuite? Pe zei, cum ar fi putut vreun copil născut pentru această viaţă să fie, în vreun fel, obişnuit?

— Sabia! ţipă Cosetta, potenţial viitor rege al celor Şapte Dovlecei. Sabia! Sabia!

4

— Ezri, eu…

Văzu palma venind, însă nu-i trecu nici o clipă prin minte să încerce să oprească lovitura. Ea îşi folosise toată forţa, ceea ce spunea ceva, şi lacrimile îi înceţoşară vederea lui Jean.

— De ce nu mi-ai *spus?*

— Să-ţi spun…

Acum ea plângea cu hohote, dar următorul ei pumn ateriză pe braţul lui drept cu aceeaşi forţă.

— Au, spuse el. Ce? Ce?

— De ce nu mi-ai spus?

Fu aproape un ţipăt; el îşi întinse mâinile pentru a-i prinde pumnii. O lovitură de-a ei în coaste sau în plexul solar, şi ar fi simţit-o ore întregi.

— Ezri, te rog! Ce să-ţi spun?

Îngenunche pe podeaua îngustă a cabinei ei, sărutându-i vârfurile degetelor, în timp ce ea încerca să-şi tragă mâinile înapoi. În cele din urmă, el îi dădu drumul şi îngenunche în faţa ei, cu braţele lăsate.

— Ezri, dacă simţi nevoia să mă loveşti, atunci loveşte-mă, pe toţi zeii! Dacă de asta ai nevoie, n-o să mă lupt cu tine, nici o secundă. Niciodată. Doar… spune-mi ce vrei.

Ea îşi strânse pumnii şi Jean se pregăti pentru altă lovitură, însă ea se lăsă în genunchi şi îşi împleti braţele în jurul gâtului lui. Îi simţea

lacrimile fierbinţi pe obrajii lui.

— Cum ai putut să nu-mi spui? şopti ea.

— Orice vrei să ştii, îţi voi spune imediat, doar…

— Otrava, Jean.

— Ah, gemu el, prăbuşindu-se într-o parte, de-a lungul peretelui din spate al cabinei. Ea alunecă odată cu el. Ah, *la naiba.*

— *Ticălos* egoist, cum ai putut să nu…

— Drakasha a spus în faţa consiliului căpitanilor povestea noastră, spuse Jean împietrit. Ai fost acolo şi-ai auzit.

— De la ea, nu de la tine! Cum ai putut să-mi faci asta?

— Ezri, te rog, este…

— Eşti singurul lucru, şopti ea prin strânsoarea de fier a îmbrăţişării ei, singurul lucru care este al meu, de pe tot *oceanul* ăsta afurisit, Jean Tannen. Nu am corabia asta. La naiba, nu am cabina asta. Nu am nici o nenorocită de comoară îngropată. Nu am familie, nici titlu, nu le mai am. Şi apoi, în sfârşit, primesc şi eu ceva în schimb…

— Şi se dovedeşte că am… un defect important.

— Putem face ceva, spuse ea. Putem găsi pe cineva. Vraci, alchimişti…

— Am încercat, Ezri. Alchimişti şi specialişti în otrăvuri. Avem nevoie de antidotul lui Stragos sau, efectiv, de un eşantion din otrava lui, cu ajutorul căruia să creăm un antidot.

— Şi nu meritam să ştiu? Ce s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi…

— … Căzut mort aici, într-o noapte? Ezri, ce s-ar fi întâmplat dacă un Mântuitor şi-ar fi trecut sabia prin ţeasta mea sau dacă echipajul pur şi simplu m-ar fi omorât în ziua în care ne-am întâlnit?

— Nu e stilul tău, spuse ea. Nu aşa moare un om ca tine. Ştiu, pur şi simplu ştiu…

— Ezri, mi-ai văzut fiecare dintre cicatrice. Ştii că nu sunt…

— Acum este *altceva,* spuse ea. E ceva cu care nu poţi doar să te lupţi.

— Ezri, *mă lupt* cu asta. M-am luptat în fiecare zi, de când arhontele a băgat porcăria aia în mine. Leocanto şi cu mine numărăm zilele, înţelegi? În primele câteva săptămâni, stăteam treaz noaptea şi eram sigur că pot să o simt lucrând în mine. I se puse un nod în gât şi îşi simţi propriile lacrimi şiroindu-i pe faţă. Uite ce e, când sunt aici, chestia aia nu mai există, pricepi? Când sunt cu tine, nu o pot simţi. Nu-mi *pasă* de ea. E ca o… e ca o altă lume. Cum aş fi putut să-ţi spun? Cum aş fi putut să distrug asta?

— L-aş ucide, şopti ea. Pe Stragos. Pe zei, dacă ar fi fost aici în clipa asta, i-aş fi tăiat afurisita de beregată…

— Ţi-aş fi dat o mână de ajutor. Crede-mă…

Ea îşi desfăcu braţele din jurul gâtului lui şi rămaseră amândoi îngenuncheaţi în semiîntuneric, privindu-se unul pe celălalt.

— Te iubesc, Jean, şopti ea, în cele din urmă.

— Te iubesc, Ezri. Faptul că o spusese parcă îi luase brusc o greutate de pe inimă; se simţea de parcă putea respira, în sfârşit, după o veşnicie petrecută sub apă. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

— Nu te pot lăsa să mori, spuse ea.

— Nu e vorba de tine… Tu nu poţi să…

— Pot face ce am chef, spuse ea. Te pot duce în Tal Verrar. Pot să mai fac rost de nişte timp, ca să obţii ce ai nevoie de la Stragos. Pot să te ajut să-i dai un şut în fund.

— Ezri, spuse Jean, Drakasha are dreptate. Dacă nu pot obţine ce am nevoie de la el… să-l doborâm pe Stragos este mult mai important…

— *Nu* spune asta.

— O voi face, spuse el. Pur şi simplu e logic. Pe zei, nu vreau asta, dar, dacă nu voi avea de ales, renunţ la viaţa mea pentru a lui.

— La naiba cu tine! şopti ea şi, mai repede decât putu el reacţiona, sări în picioare, îl apucă de partea din faţă a tunicii şi îl izbi de peretele interior al tribordului. Nu vei face asta! Nu dacă îl batem, Jean Tannen. Nu dacă *învingem*.

— Dar dacă nu am de ales…

— Faci o nouă alegere, nemernic ce eşti! Îl ţintui de perete cu un sărut ce era pură alchimie, iar mâinile lui îşi croiră drum prin tunica ei, către pantalonii ei, desprinzându-i centura cu arme, mângâind cât putu de tandru zonele pe care aceasta nu le acoperea.

Ea luă centura din mâinile lui şi o aruncă într-unul din pereţii de pânză întărită, unde aceasta se izbi cu un zornăit zgomotos, alunecând pe podea.

— Dacă nu este nici o cale, fă în aşa fel încât să fie una, Jean Tannen. Rataţii nu şi-o trag în această cabină.

El o ridică, aşezând-o pe braţele sale încrucişate, şi o răsuci în aşa fel încât spatele ei se sprijini de perete, picioarele atârnându-i. Îi sărută sânii prin tunică, zâmbind la reacţia ei. Se opri ca să-şi sprijine capul pe pieptul ei; îi simţea trepidaţiile inimii sub obrazul stâng.

— Ţi-aş fi spus, şopti el. Într-un fel sau altul.

— Într-un fel sau altul, nu zău. „Bărbatul, spuse ea, în ce şoarece-l preface o discuţie”…

— Ah, nu-i destul că trebuie să suport asta din partea ta, acum mă mai pedepseşte şi *Lucarno*…

— Jean, îl întrerupse ea, strângându-i capul la pieptul ei, cu o îmbrăţişare. Rămâi cu mine.

— Ce?

— E un trai plăcut, şopti ea. Ţi se potriveşte. Ni se potriveşte. După ce terminăm cu Stragos… rămâi cu mine.

— Îmi place aici, spuse Jean. Uneori, mă gândesc că aş putea

rămâne pentru totdeauna. Dar mai sunt… alte locuri pe care ţi le-aş putea arăta. Alte lucruri pe care le-am putea face.

— Nu sunt sigură că m-aş adapta prea bine la viaţa pe uscat…

— Uscatul are şi el piraţii lui, ca şi marea, murmură el printre săruturi. Eu sunt unul dintre ei. Ai putea…

— Să lăsăm asta. Nu trebuie să hotărâm nimic acum. Doar… gândeşte-te la ce am spus. Nu te-am adus aici ca să negociem.

— Dar de ce m-ai adus aici?

— Ca să facem zgomot, şopti ea, începând să-i scoată tunica. Mult zgomot.

5

Chiar înaintea schimbului de noapte al carturilor, Gwillem năvăli din noul său sediu în coridorul strâmt dintre cele patru cabine mici ale corabiei. Furios, având pe el doar nădragii şi o jiletcă aruncată la repezeală, el se duse la uşa fostului său compartiment. În urechi avea îndesate zdrenţe de bumbac. Bubui de câteva ori în uşă. Când văzu că nu primeşte nici un răspuns, bătu din nou şi răcni: „Treganne, nemernico, am să ţi-o plătesc!”

6

— Pregătirile sunt aproape pe sfârşite, deci?

Cei doi bărbaţi se întâlniră în ruinele rămase fără acoperiş ale unei case de piatră, în sudul oraşului propriu-zis, atât de aproape de marginea sinistrei jungle, încât nici măcar beţivii şi drogaţii nu s-ar fi furişat să-şi caute adăpost aici. Era aproape miezul nopţii şi cădea o ploaie deasă, caldă ca scuipatul.

— Ne-am vândut toate nimicurile, chiar în după-amiaza asta. S-au dat pe apă şi bere, într-o veselie. Mâncare avem deja, mai mult decât suficient. Odată ce i-am adunat pe toţi cei care vor să vină mâine, sunt sigur că plecăm.

Jaffrim Rodanov încuviinţă din cap şi, pentru a suta oară, îşi aruncă privirea peste casa dărăpănată şi peste umbrele acesteia. Oricine ar fi fost destul de aproape pentru a auzi ceva prin zgomotul ploii ar fi trebui să fie suficient de aproape şi ca să fie reperat, socoti el.

— Drakasha a spus nişte lucruri… îngrijorătoare, când a convocat consiliul. Ce v-a zis despre planurile ei după ce se întoarce pe mare?

— Nimic, spuse celălalt bărbat. Ciudat. De obicei, ne lasă o săptămână întreagă, să ne crăpăm ţestele şi să ne golim pungile. O zoreşte ceva, dar ce… e un mister pentru toată lumea.

— Bineînţeles, spuse Rodanov. Nu v-ar spune nimic până ce nu veţi fi pornit la drum. Dar nu a zis nimic de arhonte? Despre Tal Verrar?

— Nu. Aşadar, ce crezi că…

— Ştiu exact ce face ea. Doar că nu sunt întru totul convins că e

înţelept. Rodanov oftă. Ar putea să-i bage în rahat pe toţi cei din Vânturile-Fantomă.

— Deci acum tu…

— Da. Rodanov îi înmână o pungă, scuturând-o, în aşa fel încât se putură auzi monedele dinăuntru. Exact cum am discutat. Ţine ochii căscaţi. Reţine ce vezi. Voi vrea să aud ce s-a întâmplat, după aceea.

— Şi cealaltă chestie?

— O am aici, spuse Rodanov, ridicând o tolbă de muşama, cu ceva greu înăuntru. Eşti *sigur* că ai un loc unde chestia asta nu poate fi găsită…

— Cufărul meu. Privilegiul rangului, nu? Are un fund fals.

— Perfect.

Rodanov îi dădu tolba.

— Şi trebuie să… folosesc chestia asta…

— Încă o dată, aşa cum am discutat. Odată ce treaba e făcută, te aşteaptă încă de trei ori cât ţi-am plătit acum.

— Vreau mai mult decât atât, spuse bărbatul. Vreau un loc la bordul *Suveranului*.

— Bineînţeles. Rodanov îşi întinse mâna şi celălalt o apucă. Şi le scuturară după tradiţia Vadrană, strângându-şi unul altuia antebraţul. Ştii că întotdeauna pot folosi un om bun.

— Îl foloseşti chiar acum, ei? Doar vreau să fiu sigur că o să am un loc pe care să-l numesc „casă”, când toate astea se vor fi terminat. Într-un fel sau altul.

Rânjetul lui Utgar se contură vag în umbră, ca o semilună albă.

7

Către nord-nord-est, pe Marea de Bronz, cu vântul umed din miazăzi suflând în sfertul de la tribord, *Orhideea Otrăvită* sălta peste valuri asemenea unei iepe de curse căreia i se dăduse frâu liber, în sfârşit. Era cea de-a treia zi a lui Aurim.

După o zi pierdută navigând cu greu prin canalul întortocheat şi strangulat de stânci numit Poarta Neguţătorului, mai petrecură încă două zile evitând recifele şi insulele, până ce ultimul dom încununat de junglă şi ultimul fuior de fum vulcanic din Vânturile-Fantomă se scufundară la orizont.

— Asta-i treaba, spuse Drakasha, adresându-se grupului pe care-l adunase pe puntea de la pupa. Delmastro, Treganne, Gwillem, Utgar, Nasreen, Oscarl şi toţi meşterii – dulgheri, croitori şi aşa mai departe.

Mumchance asculta de la locul său din spatele timonei, iar Locke asculta aşezat pe scările dunetei, împreună cu Jean şi şase dintre marinarii care ieşiseră din cart. Deşi nu fuseseră chiar invitaţi să asculte micul discurs al căpitanului, nici nu fuseseră descurajaţi să o facă. Nu avea nici un rost, de vreme ce noutăţile vor circula de-a

lungul corabiei mai iute ca focul.

— Ne îndreptăm spre Tal Verrar, spuse Drakasha. Le vom îngădui noilor noştri prieteni Ravelle şi Valora să facă niscaiva treburi murdare pe uscat.

— Recompensă, spuse Mumchance.

— Are dreptate, spuse Gwillem. Să-mi fie cu iertare, Căpitane, dar dacă ne oprim în apropierea Tal Verrar-ului…

— Dacă *Orhideea Otrăvită* aruncă ancora, da, valorez o groază de bani. Dar dacă facem drăguţei mele de corăbii nişte ajustări, pe ici, pe colo, dacă schimbăm puţin aranjamentul pânzelor, schimbăm felinarele de la pupa cu ceva mai modest şi pictăm cu litere ale naibii de mari un nume fals la pupa…

— Cum o s-o numim, Căpitane? întrebă tâmplarul.

— Îmi place *Himera*.

— Sună obraznic, spuse Treganne. Dar care e câştigul nostru, al celorlalţi, în această „treabă murdară", Drakasha?

— Nimic despre care să merite să discut înainte ca lucrul să fie terminat, spuse Drakasha. Dar câştigul va fi consistent, pentru noi toţi. Aţi putea zice că mergem cu binecuvântarea întregului consiliu al căpitanilor.

— Atunci de ce nu sunt şi ei aici să ne dea o mână de ajutor? întrebă Nasreen.

— Pentru că este doar un singur căpitan care-i cel mai bun în ceea ce face. Drakasha făcu o reverenţă exagerată. Şi acum, înapoi la treburi sau la trândăveală, care cum eraţi. Împrăştiaţi vorba la toată lumea.

Câteva minute mai târziu, Locke lenevea lângă copastia babordului, singur cu gândurile sale, când Jean luă loc lângă el. Marea şi cerul deopotrivă deveneau de bronz în jurul soarelui ce apunea şi, după atmosfera umedă a Vânturilor-Fantomă, aerul oceanului, deşi cald, era răcoritor.

— Nu simţi nimic ciudat? întrebă Jean.

— Ce, despre… ah, te referi la otravă. Nu. Nu pot spune că mă simt mai bine sau mai rău decât mă simt de ceva timp. Ah, dar sigur voi încerca să-ţi transmit un mesaj dacă voi începe să vomit tritoni sau mai ştiu eu ce. Presupunând că poţi să auzi când bate cineva la uşa cabinei…

— Oh, pe zei. Nu începe şi tu. Ezri aproape l-a azvârlit pe Gwillem peste parapet…

— Păi, hai să fim cinstiţi, oamenii observă genul de tărăboi care însoţeşte, în general, atacarea unui vas…

— Iar acum, *tu* eşti pe cale să ai un accident neaşteptat…

— … De către Mântuitori Jeremiţi călare pe armăsari de cavalerie. Unde găseşti atâta energie?

— Ea face ca totul să fie uşor, spuse Jean.

— Oho.

— Mi-a cerut să rămân, spuse Jean, privindu-şi mâinile.

— Pe corabie? După ce se termină toate astea? Şi presupunând că mai rămâne ceva din noi?

Jean încuviinţă.

— Şi, cerându-mi mie, sunt sigur că s-a referit şi la tine…

— Ah, sigur că da, făcu Locke, fără să-şi ascundă complet un ton de sarcasm meditativ. Şi tu ce-ai spus?

— I-am cerut… m-am gândit că poate ar putea veni cu noi.

— O iubeşti. Locke dădu din cap pentru sine, înainte ca Jean să poată răspunde. Nu e vorba că doar baţi pasul pe loc cât stăm pe-aici. Tu chiar ai căzut în groapă, aşa-i?

— Da, murmură Jean.

— E plăcută, spuse Locke. E isteaţă şi pasională. Are o înclinaţie naturală de a le lua oamenilor lucrurile din vârful sabiei, ceea ce este o calitate pe lista mea. Şi măcar în ea poţi avea încredere că-ţi asigură spatele într-o luptă…

— *Întotdeauna* am avut încredere în tine…

— Că *sunt* în spatele tău în luptă, sigur. Dar în ea poţi avea încredere că nu va stânjeni pe toată lumea înainte ca lucrurile să ia sfârşit. Voi doi aţi obţinut victoria pe *Pescarul Rege,* nu eu. Şi am văzut cum a fost bătută – majoritatea oamenilor şi-ar fi luat hamacul în braţe câteva zile, după o treabă ca asta. Ea este mult prea a naibii de încăpăţânată ca să se oprească. Voi doi faceţi o pereche bună.

— Faci să sune de parcă ar fi ea sau tu…

— Bineînţeles că nu trebuie să fie aşa. Dar lucrurile se vor schimba…

— Se vor schimba, da. Şi *îmbunătăţi.* Asta nu trebuie să însemne sfârşitul a ceva.

— Să o luăm cu noi? Trei împotriva întregii lumi? Să începem din nou totul, să reconstruim o bandă? Nu am mai purtat discuţia asta şi înainte?

— Da, şi…

— În momentul ăla, eu imitam la perfecţie un tâmpit beat. Ştiu. Locke îşi puse mâna stângă peste dreapta lui Jean. Ai dreptate. Lucrurile se pot schimba şi îmbunătăţi. Am văzut întâmplându-se asta altor oameni; poate, de data asta, ni se poate întâmpla şi nouă. De îndată ce terminăm farsa de la Turnul Păcatului, vom fi mai bogaţi ca naiba şi deloc bine-veniţi în înalta societate din Tal Verrar. Ea poate veni cu noi… sau tu poţi rămâne cu ea…

— Nu ştiu încă, spuse Jean. Nici unul din noi nu ştie. Am hotărât să ignorăm problema pe durata călătoriei.

— Excelentă idee.

— Însă vreau…

— Ascultă. Când va veni vremea, fă alegerea de care ai nevoie şi nu te gândi la mine, ai înţeles? E o partidă bună. Poate că tu ai putea nimeri mai bine…

Locke rânji, pentru a-i da de înţeles lui Jean că nu era neapărată nevoie să-i zboare creierii.

— … Dar ştiu că ea nu ar putea. Niciodată. Spunând aceasta, el îi strânse mâna lui Jean. Sunt bucuros pentru tine. Ai reuşit să te alegi cu ceva din toată nebunia asta fără ieşire în care ne-a împins Stragos. Ţine-o bine.

Părea că nu mai este nimic altceva de spus, aşa că stătură ascultând ţipetele pescăruşilor care se mişcau în cercuri şi privind soarele adâncindu-se în orizontul îndepărtat, sângerându-şi văpăile în mare… La un moment dat, paşi grei răsunară pe treptele dunetei, în spatele lor.

— Băieţii mei, spuse Drakasha, apărând în spate şi punându-şi braţele pe umerii lor, exact cei doi cu care voiam să vorbesc. Vă scutesc de sarcinile cartului de amiază, pe care le aveaţi cu ceilalţi Roşii.

— Ammm… asta e generos, făcu Locke.

— Nu, nu e. Din momentul ăsta, după-amiezile sunteţi detaşaţi la dispoziţia tâmplarului. Întrucât ne strecurăm în Tal Verrar pentru binele vostru, vă las în sarcină majoritatea modificărilor care se vor aduce *Orhideei*. Pictat, cioplit, instalat… Voi doi o să fiţi destul de ocupaţi.

— Uau, făcu Locke, pare un mod absolut magnific de a petrece călătoria.

Nu fu aşa.

8

— Pământ! strigă, la începutul serii, pândarul de la trinchet. Pământ şi foc, un cart la prora tribordului!

— Foc? Locke îşi ridică privirea din mâna pe care o avea la jocul de cărţi ce se dezlănţuise sub castelul vasului. „La naiba!” Îşi azvârli cărţile pe punte, pierzând astfel miza de şapte solari a rundei – aproape plata pe un an a unui muncitor Verrari cinstit; mize obişnuite la jocurile care se ţineau după ce fiecăruia i se dădea partea lui de câştig. O groază de bani se vânturau pe corabie de când părăsiseră în mare grabă Golful Risipitorului. Ieşi de sub castel, aproape izbindu-se de Delmastro.

— Locotenente, este Tal Verrar-ul?

— Trebuie să fie.

— Şi focul? E sigur?

Foc în oraş putea însemna vreun dezastru sau putea fi război civil.

Haos. Stragos putea fi deja mort sau asediat, sau chiar victorios – şi, prin urmare, nu ar mai fi avut nevoie de Locke sau Jean.

— Suntem în 21, Ravelle.

— Ştiu ce afurisită de zi este; eu doar… oh. Oh!

21 ale lui Aurim; Serbarea lui Iono, marele carnaval al Stăpânului Apelor Lacome. Locke oftă uşurat. Aflat departe de ritmul obişnuit al oraşului, uitase cu totul de sărbătoare. La Serbarea lui Iono, pentru a-i mulţumi pentru influenţa pe care acesta o avea în soarta oraşului, Verrarii ardeau, în mod ceremonial, corăbii vechi, în vreme ce mii de beţivi făceau un talmeş-balmeş pe străzi şi canale. Locke o văzuse o singură dată, de la balcoanele Turnului Păcatului, însă atunci fusese ocupat până peste cap. La naiba, asta înseamnă că va fi mai uşor să se strecoare în oraş; se vor întâmpla mii de lucruri care vor ţine gărzile ocupate.

— Toată lumea, se auzi o chemare de la pupa. Toată lumea pe puntea superioară! Căpitanul vrea să vă vorbească!

Locke zâmbi. Când se dădea apelul în timpul unui joc de cărţi, jocul era oprit şi toţi cei care mizaseră îşi luau banii înapoi. Cei şapte solari ai săi se vor întoarce acasă în curând.

Marinarii *Orhideei* se adunară zgomotos pe puntea superioară şi, după câteva minute, fură reduşi la tăcere de către Drakasha. Căpitanul trase un butoi gol lângă catargul principal, iar locotenentul Delmastro sări pe acesta, purtând o manta respectabilă din rezerva de haine bune a corabiei.

— Pentru restul nopţii, strigă ea, noi suntem *Himera* şi nu am auzit niciodată de *Orhideea Otrăvitoare*. Eu sunt căpitanul! Voi fi pe puntea de la pupa, dacă are nevoie cineva de ceva, iar Drakasha va fi în cabina ei, cu excepţia cazului în care se duce totul naibii.

— Dacă ne salută o altă corabie, eu voi fi cea care răspunde. Voi, restul, vă faceţi că nu vorbiţi Therină. Treaba noastră este să-i ducem la ţărm pe doi dintre noii noştri prieteni, pentru o treabă care va fi importantă pentru noi toţi. Ravelle, Valora… vă vom trimite chiar în barca pe care aţi donat-o cauzei noastre, cu săptămâni în urmă. Făcu o pauză, pentru a lăsa să se stingă sporovăiala stârnită brusc. Vom arunca ancora în următoarele două ore. Dacă nu sunteţi înapoi până la răsărit, corabia va pleca şi nu ne vom mai apropia niciodată la mai mult de cinci sute de mile de oraş.

— Am priceput, făcu Locke.

— Odată aruncată ancora, continuă Delmastro, vreau carturi duble sus. Instalaţi plasele-brici pe ambele borduri, gata să fie ridicate rapid, însă lăsaţi-le pe jos. Aşezaţi cângile lângă borduri, sprijinite de parapet, şi să aveţi paloşe pregătite la ambele catarge. Dacă o barcă de vameşi sau orice altceva ce poartă uniformă încearcă să ne facă o vizită, îi invităm la bord şi-i reţinem peste noapte. Orice altceva în

plus ne deranjează, respingem, ridicăm pânzele şi fugim ca nebunii.

Un murmur general de aprobare se făcu auzit la această idee.

— Asta e. Ne apropiem de Tal Verrar. Mumchance, du-ne cam la o milă de Galeriile de Smarald. Şi înalţă un drapel gri Ashmiri la bordul fals.

Ashmerul, deşi nu avea o flotă comercială sau militară proprie, făcea afaceri bune practicând înregistrări de convenienţă pentru contrabandişti, vânători de recompense şi neguţători care încercau să evite taxele. Cu acel drapel ridicat, nimeni nu s-ar fi uitat atent la ei. Mai mult, nimeni nu s-ar fi apropiat doar de dragul de a sta la bârfă cu compatrioţi aflaţi departe de casă. Locke aprobă. Şi aruncând ancora în apele din sud-estul oraşului, aveau o poziţie bună faţă de Castellana, astfel încât puteau trece pe la Stragos fără să se furişeze prea aproape de porturile de agrement aglomerate sau de portul principal.

— Hei, voi doi, făcu Utgar, bătându-i pe spate pe Locke şi pe Jean, în ce naiba vă băgaţi? Vreţi o gardă personală?

— Ravelle este singura gardă personală de care am nevoie, spuse Jean cu un rânjet.

— Mi se pare corect, trebuie să recunosc. Dar în ce vă băgaţi nasul, hm? În ceva periculos?

— Probabil că nu, spuse Locke. Uite ce-i, Drakasha o să vă depene toată povestea, probabil mai repede decât crezi. În noaptea asta, hai să spunem că facem nişte comisioane obişnuite.

— O salutăm pe mama mare, spuse Jean. Plătim datoriile pe care le-a făcut unchiu' la jocuri de noroc. Luăm trei pâini şi-un oboroc de ceapă din Piaţa de Noapte.

— Bine, bine. Păstraţi-vă secretele. Noi, restul, o să rămânem aici să ne plictisim, nu?

— Vezi să nu, făcu Locke. Corabia asta este plină de mici surprize, nu-i aşa?

— Cam aşa e, spuse Utgar, chicotind. Ei, cam aşa e. Păi, aveţi grijă. Zeii să vă vegheze, pe voi şi toată chestia asta.

— Mulţumim.

Locke îşi scărpină barba, apoi pocni din degete.

— La naiba. Aproape uitasem ceva. Jerome, Utgar, mă întorc într-o clipită.

Alergă către pupa, ocolind echipele din cartul Albastru, de serviciu, şi pe Roşii plictisiţi care dădeau o mână de ajutor la scosul armelor din magazii. Urcă din două sărituri treptele dunetei, se lăsă să alunece pe balustrada scării tambuchiului şi bătu tare în uşa cabinei Drakashei.

— E descuiat, strigă aceasta.

— Căpitane, spuse Locke, închizând uşa după el, trebuie să

împrumut din nou banii care erau în cufărul meu.

Drakasha era întinsă în hamacul ei, cu Paolo şi Cosetta, citindu-le dintr-o carte mare ce aducea teribil de mult cu un *Dicţionar practic al Marinarului Înţelept*.

— Tehnic vorbind, banii ăia au fost împărţiţi, spuse ea, dar îţi pot da echivalentul lor, din vistieria vasului. Îi vrei pe toţi?

— Două sute cincizeci de solari ar trebui să fie de-ajuns. Ah… Ăăă, n-o să-i aduc înapoi.

— Fascinant, făcu ea. Asta este o definiţie a „împrumutului" care nu prea mă face să cobor din hamacul ăsta. Când ieşi…

— Căpitane, Stragos e doar o jumătate a afacerii din noaptea asta. Trebuie să-l menţin şi pe Requin în toane bune. Dacă nu, el poate să strivească planul ăsta ca pe o insectă. În plus, acum, că mă gândesc mai bine, dacă-i stârnesc niţel imaginaţia, ar mai fi o chestie folositoare pe care aş putea-o stoarce de la el.

— Şi ai nevoie de mită.

— Între prieteni, le numim atenţii. Hai, Drakasha! Consider-o o investiţie pentru ceea ce vrem să obţinem.

— Fie, de dragul liniştii şi păcii mele sufleteşti. O să-i ai când părăseşti corabia.

— Eşti mult prea…

— Nu sunt nici pe departe prea bună. Dispari.

9

Fuseseră plecaţi timp de şapte săptămâni, ce păreau o viaţă.

În picioare, lângă parapetul babordului, privind din nou insulele şi turnurile Tal Verrar-ului, Locke simţi neliniştea şi melancolia amestecându-se în el, asemenea unor băuturi.

Norii, joşi şi întunecaţi deasupra oraşului, răsfrângeau lumina portocalie a focului sărbătorii, ce ardea în dana principală.

— Eşti pregătit pentru asta? întrebă Jean.

— Pregătit şi transpirând abundent, spuse Locke.

Purtau podoabe de împrumut, pălării de pânză şi pelerine. Pelerinele erau prea călduroase şi totuşi nu chiar rare pe străzile multor cartiere; asta însemna că probabil purtătorul lor avea arme asupra sa şi că nu era de glumit cu el. Sperau că surplusul de îmbrăcăminte îi va ajuta să se ferească de privirea accidentală a vreunui personaj nedorit, care i-ar fi putut recunoaşte.

— Dăm drumul, strigă Oscarl, care conducea echipa ce punea la apă barca lor.

Cu un scârţâit de funii şi greement, mica ambarcaţiune se balansă în întuneric şi căzu cu un pleoscăit în apa de dedesubt. Utgar lăsă jos mecanismul de îmbarcare, apucându-se să desfacă totul şi să pregătească vâslele. Când Locke păşi către trapa de ieşire, pregătindu-

se să coboare, Delmastro îl prinse de braţ.

— Orice s-ar întâmpla, şopti ea, adu-l înapoi.

— Nu voi da greş, spuse Locke. Şi nici el.

— Zamira a spus să-ţi dau asta.

Delmastro îi înmână o pungă grea, de piele, ticsită cu monede. Locke dădu din cap în semn de mulţumire şi o strecură într-un buzunar interior al pelerinei.

În timp ce cobora spre barcă, Locke trecu pe lângă Utgar, care-l salută de rămas-bun, şi continuă să urce. Locke sări în barcă, însă continuă să se ţină de frânghiile de îmbarcare, ca să poată sta drept. Aruncă o privire în sus şi, la lumina felinarelor corabiei, îi văzu pe Jean şi pe Ezri luându-şi rămas-bun cu un sărut. Ea îi şopti ceva şi se despărţiră.

— E infinit mai bine decât ultima oară când am împărţit singuri barca asta, spuse Jean, în timp ce se aşezară pe bancă şi fixară vâslele în lăcaşurile lor.

— I-ai spus numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Ce? Jean făcu ochii mari, apoi se încruntă. E o presupunere?

— Nu sunt eu mare cititor pe buze, dar ultimul cuvânt pe care ţi l-a spus avea o silabă, nu două.

— Oh, oftă Jean. Păi, nu eşti *tu* un mic ticălos isteţ?

— Afirmativ, pentru toate cele trei capete de acuzare, zău.

— I-am spus şi nu-mi pare rău…

— Pe zei, Jean, nu sunt supărat. Doar fac pe grozavul.

Începură să vâslească împreună, trăgând tare, conducând barca prin apa întunecată şi agitată către canalul dintre Cantonul Galezzo şi Galeriile de Smarald.

Vâsliră minute întregi fără să vorbească; vâslele scârţâiau, apa pleoscăia şi *Orhideea Otrăvitoare* se micşora din ce în ce mai mult la pupa, albul pânzelor strânse dispărând în întuneric, până ce din ea nu mai rămase decât constelaţia estompată a luminii felinarelor.

— Alchimistul, spuse Locke pe neaşteptate.

— Ă?

— *Alchimistul* lui Stragos. El e cheia porcăriei ăsteia.

— Dacă prin „cheie” înţelegi „cauză”…

— Nu, ascultă. Care-i probabilitatea ca Stragos să ne lase vreodată, accidental, paharele în care ne dă antidotul? Sau să lase o doză să-i cadă din buzunar?

— O întrebare uşoară, spuse Jean. E al naibii de imposibil.

— Exact. Aşa că nu are rost să aşteptăm ca el să facă vreo greşeală – trebuie să intrăm în contact cu alchimistul ăla.

— Face parte din suita personală a arhontelui, spuse Jean. Poate că e cea mai importantă persoană din serviciul lui Stragos, dacă Stragos are obiceiul să facă des asta. Mă îndoiesc că are o casă drăguţă,

confortabilă şi retrasă, unde să-i putem face o vizită. Probabil că locuieşte în Mon Magisteria.

— Dar trebuie să putem face ceva, spuse Locke. Omul trebuie să aibă un preţ. Gândeşte-te la ce-am câştigat la Turnul Păcatului sau la ce-am putea obţine cu ajutorul Drakashei.

— Trebuie să admit că e cea mai bună idee de până acum, spuse Jean. Ceea ce nu înseamnă mare lucru.

— Ochii căscaţi, urechile ciulite şi credinţă în Paznicul Strâmb, murmură Locke.

În această parte a oraşului, portul interior al Tal Verrar-ului era plin de bărci de agrement, şlepuri şi gondole închiriate. Cei bogaţi (şi cei nu-atât-de-bogaţi cărora nu le păsa dacă a doua zi se vor trezi fără nici o centiră) migrau masiv dinspre Semilunile Meşteşugarilor către barurile şi cafenelele din Galeriile de Smarald. Locke şi Jean se strecurară în mulţime şi vâsliră împotriva curentului principal, evitând vasele mai mari şi schimbând vulgarităţi alese cu clienţii de pe barjele mai gălăgioase, care răcneau, uitându-se chiorâş şi aruncând cu sticle.

După ce împărţiră mai multe înjurături decât primiseră, se strecurară în sfârşit printre Semiluna Meşteşugarilor şi Semiluna Alchimiştilor, admirând sferele de foc de un albastru şi verde intens pe care alchimiştii le aruncau – de dragul serbării, s-ar presupune (deşi nu se ştie niciodată) – patruzeci sau cincizeci de picioare în aer, deasupra docurilor lor private. Vântul bătea în direcţia lui Locke şi Jean şi, în timp ce vâsleau, se treziră urmăriţi de o ploaie de scântei şi bucăţi de hârtie arsă, mirosind a pucioasă.

Destinaţia lor era destul de uşor de găsit; la capătul de nord-vest al Castelanei se afla grota de acces în peşterile de Sticlă-străveche, din care ieşiseră cu Merrain, în prima noapte în care ea îi răpise, în numele arhontelui.

Paza docului privat al arhontelui fusese întărită. În timp ce Locke şi Jean vâsliră de-a lungul ultimului cot, în caverna prismatică de sticlă, o duzină de Ochi îşi ridicară arbaletele şi îngenunchează în spatele scuturilor curbate de fier, înalte de cinci picioare şi sprijinite pe podea pentru a oferi adăpost. În spatele lor, un detaşament de soldaţi verrari obişnuiţi mânuiau o balistă, un mic dispozitiv de asediu ce le-ar fi putut sfărâma barca azvârlind un proiectil de zece livre. Un ofiţer al Ochilor trase de un lanţ care dispărea într-o deschizătură în zid, probabil dând alarma mai sus.

— Folosirea acestui doc este interzisă! strigă ofiţerul.

— Vă rugăm să ascultaţi cu atenţie! strigă Locke. Mugetul monoton al cascadei de deasupra răsuna în toată peştera şi nu-şi permitea nici o greşeală. Avem un mesaj pentru doamna de onoare.

Barca lor se izbi de capătul docului. Era deconcertant, gândi Locke, să vezi atâtea arbalete mari şi mici având ca scop intimidarea lor.

Totuşi, ofiţerul Ochilor înaintă şi îngenunche lângă ei. Vocea lui răsună metalic prin găurile măştii sale inexpresive.

— Sunteţi aici pentru treburile doamnei de onoare?

— Da, spuse Locke. Spune-i exact asta: „Două scântei s-au aprins şi două focuri vii s-au întors”.

— Îi voi spune, rosti ofiţerul. Între timp…

După ce-şi puseră cu grijă arbaletele jos, şase Ochi ieşiră de după scuturile lor ca să-i tragă pe Locke şi Jean din barcă.

Fură înconjuraţi şi percheziţionaţi; pumnalele din cizme le fură confiscate, împreună cu punga cu aur a lui Locke. Un Ochi o examină, apoi i-o dădu ofiţerului.

— Solari, domnule. Îi confiscăm?

— Nu, spuse ofiţerul. Du-i în biroul doamnei de onoare şi dă-le punga înapoi. Dacă banii ar fi fost suficienţi ca să-l omoare pe Protector, Priorii ar fi făcut-o deja, nu-i aşa?

10

— Ce aţi făcut cu *Mesagerul Roşu?*

Maxilan Stragos era roşu la faţă, din cauza vinului, a efortului şi a surprizei. Arhontele era îmbrăcat mai somptuos decât îl văzuse Locke vreodată – o pelerină cu dungi verticale, în care mătasea de un verde marin alterna cu panglici ţesute în aur, cădea peste haina şi pantalonii din care sclipea, de asemenea, aurul. Purta inele pe toate cele zece degete, alternând rubine cu safire, într-o aproximare foarte reuşită a culorilor Tal Verrar-ului. Stătea în faţa lui Locke şi Jean, într-o cameră cu pereţii acoperiţi de tapiserii, aflată la primul etaj al Mon Magisteriei şi păzită de o pereche de Ochi. Lui Locke şi Jean nu li se dădură scaune, dar nici nu fură legaţi. Sau băgaţi în camera-cuptor.

— Ăă, l-am folosit ca să stabilim un prim contact, încununat de succes, cu piraţii.

— Pierzându-l în favoarea lor.

— Într-un cuvânt, da.

— Şi Caldris e mort?

— De ceva timp.

— Acum, spune-mi, Lamora, cam la ce fel de reacţie te aşteptai când mi-ai adus veştile astea?

— Păi, o afurisită de criză cardiacă ar fi fost bine-venită, dar voi avea puţină răbdare, cât explic mai departe.

— Da, spuse arhontele. Fă-o.

— Când *Mesagerul* a fost luat de piraţi, toţi cei de la bord am fost făcuţi prizonieri.

Locke decisese că detaliile amănunţite privind jignirile, carturile de pedeapsă şi aşa mai departe puteau fi omise din poveste, fără nici o grijă.

— De către cine?

— Drakasha.

— Zamira trăieşte, deci? Cu bătrâna ei *Orhidee Otrăvitoare?*

— Da, spuse Locke. E în stare bună şi, de altfel, e ancorată cam la două mile, hmm… – arătă cu degetul cam pe unde credea el că este sudul – … într-acolo.

— Îndrăzneşte?

— Foloseşte o metodă obscură, numită „deghizare", Stragos.

— Deci voi sunteţi… în echipajul ei acum?

— Da. Celor care am fost capturaţi pe *Mesager* ni s-a dat o şansă să ne dovedim intenţiile luând cu asalt următoarea pradă a Drakashei. N-o să mai vezi *Mesagerul*, pentru că a fost vândut unui soi de, hmm, magnat al recuperatorilor de epave. Dar, cel puţin, acum suntem în locul care trebuie, ca să-ţi dăm ce vrei.

— Serios? Într-o clipită, expresia de pe chipul lui Stragos trecu de la supărare la pură avariţie. Cât de… reconfortant, să te aud dându-mi un asemenea raport, în locul vulgarităţii şi nemulţumirii.

— Vulgaritatea şi nemulţumirea sunt talentele mele speciale. Dar ascultă-mă – Drakasha a fost de acord să stârnească panica pe care o vrei tu. Dacă ne dai antidotul în noaptea asta, până la sfârşitul săptămânii vei avea rapoarte privind atacuri în toate punctele cardinale. Va fi ca şi cum ai da drumul unui rechin într-o baie publică.

— Ce vrei să spui, mai exact, prin „Drakasha a fost de acord"?

Să născocească un motiv fictiv pentru Zamira era simplu; Locke putea s-o facă şi în somn.

— I-am spus adevărul, zise el. Restul a fost uşor. Bineînţeles, odată ce ne-am terminat treaba, îţi vei trimite flota în sud, să-i bată de să le sune apa-n cap pe toţi piraţii din Vânturile-Fantomă pe care-i găseşte. *Cu excepţia* celei care a pornit, de fapt, toată harababura şi care, în mod convenabil, îşi va căuta prada în altă parte, timp de câteva luni. Şi, odată ce ţi-ai urzit măreţul tău război, ea se va întoarce acasă, pentru a descoperi că foştii ei rivali zac, vai, pe fundul oceanului.

— Înţeleg, spuse Stragos. Aş fi preferat ca ea să nu ştie de adevăratele mele intenţii…

— Dacă va mai rămâne vreun supravieţuitor în Vânturile-Fantomă, spuse Locke, cred că ei i-ar fi cam greu să le spună care a fost rolul ei în toată povestea, nu-i aşa? Iar dacă nu sunt supravieţuitori… cu cine ar mai putea ea să vorbească?

— Într-adevăr, murmură Stragos.

— Oricum, spuse Jean, dacă noi doi nu ne întoarcem cât de curând, *Orhideea* va ieşi în larg, iar tu vei pierde unica şansă de a te folosi de ea.

— Şi voi fi irosit *Mesagerul,* îmi voi fi pătat reputaţia şi voi fi suportat ofensa companiei voastre – şi toate astea pentru nimic. Da,

Tannen, sunt foarte conştient de toate aspectele acestui argument pe care tu, fără îndoială, îl consideri teribil de inteligent.

— În acest caz, antidotul nostru?

— Nu aţi câştigat încă dreptul la o vindecare definitivă, dar consecinţele vor fi amânate.

Stragos făcu semn către un Ochi, care se înclină şi părăsi camera. Câteva momente mai târziu, acesta se întoarse şi ţinu uşa deschisă pentru alte două persoane. Prima din acestea era alchimistul personal al lui Stragos, care purta o tavă de argint acoperită cu un capac bombat. A doua era Merrain.

— Cele două focuri vii ale noastre *s-au întors,* spuse ea.

Era îmbrăcată într-o rochie cu mâneci lungi, care se asorta cu porţiunile verde-marin din pelerina lui Stragos, iar talia ei subţire era accentuată de o eşarfă strânsă, ţesută cu aur. În păr avea împletită o coroniţă de boboci de trandafir roşii şi albaştri.

— Kosta şi De Ferra au câştigat încă o înghiţitură efemeră de viaţă, draga mea.

Îşi întinse braţul şi ea traversă încăperea către el, prinzându-l de cot într-un fel moale şi amical, mai degrabă ca o damă de companie decât ca o iubită.

— Au câştigat cum?

— Îţi voi povesti când ne întoarcem în grădini.

— Vreo legătură cu Serbarea lui Iono, Stragos? Nu mi-ai părut niciodată genul festiv, spuse Locke.

— De dragul ofiţerilor mei, spuse Stragos. Dacă organizez sărbători pentru ei, Priorii împrăştie zvonuri că sunt risipitor. Dacă nu fac nimic, şuşotesc că sunt auster şi fără inimă. Oricum, ofiţerii mei suferă mult mai mult în societate atunci când nu au roluri deosebite din care să-şi poată îndepărta rivalii invidioşi. Aşa, măcar îmi folosesc grădinile.

— Vărs din nou o lacrimă pentru suferinţa ta, spuse Locke. Forţat de crudele împrejurări să organizezi petreceri în grădini.

Stragos zâmbi subţire şi făcu un semn alchimistului său. Bărbatul luă capacul de pe tava de argint, dând la iveală două cupe de cristal de un alb-mat, pline cu bine-cunoscutul lichid de un chihlimbariu pal.

— În seara asta, vă puteţi lua antidotul cu cidru de pere, spuse arhonul.

— De dragul vremurilor trecute.

— Ah, ticălos glumeţ ce eşti! Locke îi dădu o cupă lui Jean, şi-o goli pe a sa din câteva înghiţituri, apoi o azvârli în aer.

— Pe ceruri! Mi-a scăpat.

Cupa de cristal se izbi de podeaua de piatră cu un zăngănit sonor, în loc să se spulbere într-o explozie de cioburi. Săltă o dată şi se rostogoli într-un colţ, complet intactă.

— Un mic dar din partea maeştrilor alchimişti. Stragos părea extraordinar de amuzat. Nu e chiar Sticlă-străveche, dar este exact ceea ce trebuie ca să nu le permitem satisfacţii meschine oaspeţilor lipsiţi de maniere.

Jean termină propriul cidru şi îşi aşeză paharul înapoi pe tava ţinută de bărbatul cel chel. Unul dintre Ochi luă cealaltă cupă şi, când amândouă fură din nou acoperite de capacul de argint, Stragos îşi concedie cu un gest alchimistul.

— Eu… mmm… făcu Locke, dar omul ieşise deja.

— Afacerea din seara aceasta e terminată, spuse Stragos. Merrain şi cu mine avem o sărbătoare la care trebuie să ne întoarcem. Kosta şi De Ferra, vă aşteaptă cea mai importantă parte din misiunea voastră. Faceţi cum doresc… şi s-ar putea să vă recompensez.

Stragos o conduse pe Merrain la uşă, întorcându-se doar ca să-i vorbească unuia dintre Ochii săi.

— Închideţi-i aici pentru zece minute. După aceea, escortaţi-i înapoi la barca lor. Daţi-le armele înapoi şi asiguraţi-vă că pleacă. Repede.

— Eu… dar… *ptiu!* scuipă Locke, când uşa se închise cu zgomot în spatele celor doi Ochi.

— Antidotul, spuse Jean. Asta-i tot ce contează, din momentul ăsta. Antidotul.

— Cred că da.

Locke îşi sprijini capul de unul dintre pereţii de piatră ai încăperii.

— Pe zei! Sper că vizita noastră la Requin va decurge mai bine decât asta.

11

— Intrarea de serviciu, ticălos prost!

Namila de la Turnul Păcatului apăruse din senin. Cu o lovitură de genunchi, îl îndoi de mijloc pe Locke, tăindu-i suflarea dintr-o singură izbitură crudă, şi îl împinse înapoi pe pietrişul curţii luminate de felinare din spatele turnului. Locke nici măcar nu păşise înăuntru, doar se apropiase de uşă, după ce nu reuşise să dea de cineva pe care să-l poată mitui uşor, ca să obţină o audienţă cu Selendri.

— Aa! zise el, când făcu repede cunoştinţă cu solul.

Jean, călăuzit mai degrabă de un reflex credincios decât de-o gândire limpede, interveni în clipa în care namila ieşi, ca să-i mai tragă o săpuneală lui Locke. Namila mârâi şi învârti un pumn cam neglijent spre Jean, care i-l prinse în mâna dreaptă şi apoi, cu podul palmei stângi, îi rupse namilei câteva coaste. Înainte ca Locke să poată spune ceva, Jean lovi cu piciorul în pântecele namilei, măturându-i picioarele de sub el.

— Îîîîahhh! zise omul, când făcu şi el cunoştinţă cu solul.

Următorul servitor care ieşi pe uşă avea un cuţit; Jean rupse pumnul

ce-l ţinea şi-l izbi pe servitor de zidul Turnului Păcatului, făcându-l să sară asemenea unei mingi pe suprafaţa de piatră a curţii. Următorii şase-şapte servitori care îi înconjurară aveau, din păcate, săbii scurte şi arbalete.

— Nu ştiţi cu cine vă puneţi, spuse unul dintre ei.

— De fapt, se auzi o voce feminină aspră dinspre intrarea de serviciu, cred că ştiu.

Selendri purta o rochie de seară din mătase albastră şi roşie, care costase probabil cât o caleaşcă aurită. Braţul ei distrus era acoperit de o mânecă lungă, care cobora către mâna ei de bronz, în timp ce muşchii gingaşi şi pielea mătăsoasă a celuilalt braţ erau dezgolite, fiind scoase în evidenţă de brăţările de aur şi Sticlă-străveche.

— I-am prins în timp ce încercau să se strecoare pe intrarea de serviciu, stăpână, spuse unul dintre servitori.

— Ne-aţi prins *apropiindu-ne* de intrarea de serviciu, ticălos tâmpit ce eşti!

Locke se ridică în genunchi.

— Selendri, trebuie să…

— Sunt sigură că trebuie, spuse ea. Daţi-le drumul. Mă ocup eu de ei. Procedaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar el… pe zei, cred că mi-a rupt coastele, suflă greu primul bărbat de care se ocupase Jean. Celălalt era leşinat.

— Dacă accepţi că nu s-a întâmplat nimic, spuse Selendri, pun să fii dus la un vraci. S-a întâmplat ceva?

— Ăăă… nu. Nu, stăpână, nu s-a întâmplat nimic.

— Foarte bine.

Când ea se întoarse ca să intre din nou în zona de serviciu, Locke se împletici pe picioare ţinându-se de burtă şi întinse mâna ca să o apuce delicat de umăr.

Ea se întoarse fulgerător spre el.

— Selendri, murmură el, nu putem fi văzuţi la etajele de jocuri. Avem…

— Nişte persoane influente care sunt destul de supărate pentru că nu le acordaţi revanşa? Ea îi împinse mâna la o parte.

— Iartă-mă. Şi da, exact asta-i problema.

— Durenna şi Corvaleur se află la etajul cinci. Tu şi cu mine putem lua dulapul-ascensor de la etajul trei.

— Şi Jerome?

— Rămâi aici, în zona de serviciu, Valora.

Îi împinse pe amândoi înăuntru prin intrarea de serviciu, astfel încât servitorii încărcaţi cu tăvi, care îi ignorau sârguincios pe bărbaţii răniţi întinşi pe jos, să-şi poată continua treaba, câştigând bacşişuri de sărbătoare de la cetăţenii mai puţin cumpătaţi ai oraşului.

— Mulţumesc, spuse Jean, aşezându-se într-un loc pe jumătate

ascuns în spatele unor rafturi de lemn înalte, încărcate de vase murdare.

— Le voi da ordin să nu te bage în seamă, spuse Selendri. Atâta vreme cât tu nu-i bagi în seamă pe oamenii *mei*.

— Voi fi un sfânt, spuse Jean.

Selendri reţinu un servitor care trecea prin apropiere fără tavă şi îi şopti la ureche câteva instrucţiuni scurte. Locke prinse cuvintele „doftor-de-câini" şi „reţine-le din salariu", apoi el o urmă pe Selendri în mulţimea de la parter, cocoşat de parcă ar fi încercat să se micşoreze sub pelerina şi gluga sa, rugându-se ca următoarea şi singura persoană care-l va recunoaşte să fie Requin.

12

— Şapte săptămâni, spuse stăpânul Turnului Păcatului. Selendri era atât de sigură că nu te vom mai vedea din nou!

— Trei săptămâni dus şi trei întors, spuse Locke. În Golful Risipitorului, propriu-zis, am stat numai o săptămână.

— Cu siguranţă arăţi de parcă ai petrecut ceva timp pe punte. Ţi-ai câştigat dreptul la un pat pe vas?

— Marinarii obişnuiţi atrag mai puţin atenţia decât pasagerii.

— Cred că da. Asta-i culoarea naturală a părului tău?

— Aşa cred. Când îl vopseşti aşa des ca mine, începi să-i uiţi culoarea iniţială.

În partea de răsărit a biroului lui Requin, uşile largi care dădeau spre balcon erau deschise; un ecran de plasă fină ţinea insectele la distanţă. Prin acesta, Locke putea vedea rugurile, ca nişte făclii, a două corăbii din port, înconjurate de sute de puncte luminoase: felinarele spectatorilor aflaţi în ambarcaţiuni mai mici.

— Anul acesta ard patru, spuse Requin, observând că priveliştea îi atrăsese atenţia lui Locke. Una pentru fiecare anotimp. Cred că tocmai o termină pe a treia. Cea de-a patra trebuie să explodeze în curând şi după aceea totul va fi bine. Mai puţini oameni pe străzi şi mai mulţi care se îngrămădesc în casele de noroc.

Locke dădu din cap şi se întoarse să admire ce făcuse Requin cu setul de fotolii pe care îl meşterise pentru el. Încercă să nu lase să-i apară pe chip un rânjet de bucurie, reuşind să pară doar vag impresionat. Cele patru jilţuri fuseseră dispuse în jurul unei mese cu picioare subţiri, în acelaşi stil, pe care se aflau sticle de vin şi un aranjament floral realizat cu artă.

— Asta este…

— De asemenea, o copie? Mă tem că da. Darul tău m-a îndemnat să o dau la făcut.

— Darul meu. Că tot veni vorba…

Locke băgă mâna sub pelerină, scoase punga şi o aşeză pe biroul lui

Requin.

— Ce-i asta?

— O atenţie, spuse Locke. În Golful Risipitorului sunt o grămadă de marinari care au mai mulţi bani decât simţul cărţilor.

Requin desfăcu punga şi ridică o sprânceană.

— Generos, spuse el. Chiar *încerci* din greu să nu mă enervezi, aşa-i?

— Îmi vreau slujba, spuse Locke. Acum mai mult ca niciodată.

— Hai să discutăm despre misiunea ta, atunci. Calo Callas… încă există?

— Da, spuse Locke. E acolo.

— Atunci de ce naiba nu l-ai adus înapoi cu tine?

— Nu e-n toate minţile, spuse Locke.

— Atunci este nefolositor…

— Nu. *Nu* nefolositor. Se simte persecutat, Requin. Delirează. Îşi închipuie că Priorii şi Meşteşugarii au agenţi în toate colţurile Portului Risipitorului, pe fiecare corabie, în fiecare tavernă. Abia iese din casă.

Locke se desfăta ţesând cu mare repeziciune o viaţă imaginară pentru un om imaginar.

— Dar ce face în acea casă! Ce are acolo! Încuietori cu sutele. Mecanisme automate. Are o fierărie proprie, cu foale. E tot atât de avid de meşteşugul său ca şi până acum. E tot ce i-a mai rămas pe lume.

— Ce poate fi important în detritusul unui nebun? întrebă Selendri. Stătea sprijinită de perete, cu braţele încrucişate, între două dintre splendidele picturi în ulei ale lui Requin.

— Am încercat tot felul de chestii, mai demult, când credeam că am o şansă să sparg seiful acestui turn. Acizi, uleiuri, abrazivi, diverse tipuri de târnăcoape şi unelte. Aş spune că sunt un specialist destul de bun în mecanisme, ca şi în spargeri. Iar lucrurile pe care ticălosul ăsta poate să le facă, chestiile pe care le construieşte şi le inventează, chiar şi aşa, cu un creier de coţofană… Locke desfăcu braţele, ridicând teatral din umeri. Pe zei!

— Ce trebuie ca să-l aduci aici?

— Vrea protecţie, spuse Locke. N-are nimic împotrivă să părăsească Portul Risipitorului. La naiba, e dornic s-o facă, dar vede moartea la fiecare pas. Are nevoie să simtă că cineva cu autoritate îl ia sub mantia sa.

— Sau ai putea pur şi simplu să-i dai una în cap şi să-l târăşti înapoi în lanţuri, spuse Selendri.

— Şi să risc să-i pierd pentru totdeauna cooperarea de care dă dovadă în prezent? Mai rău – să mă *descurc* cu el timp de trei săptămâni de drum, după ce s-ar trezi? Mintea lui e fragilă ca sticla, Selendri. Nu aş sfătui să fie scuturată.

Locke îşi trosni degetele. Era timpul să o lase mai moale.

— Uite ce-i, *vreţi* să aveţi omul ăsta în Tal Verrar. O să vă scoată din minţi. Poate chiar va trebui să-i luaţi o infirmieră sau un îngrijitor şi, mai mult ca sigur, va trebui să-l ascundeţi de Meşteşugari. Însă lucrurile pe care poate să le facă merită de o sută de ori mai mult. Este cel mai bun spărgător pe care l-am văzut vreodată. Are doar nevoie să creadă că, într-adevăr, te reprezint.

— Ce sugerezi?

— Ai un sigiliu de ceară pe registrele şi scrisorile tale de credit. L-am văzut când făceam depuneri. Pune-ţi sigiliul pe o bucată de pergament…

— Şi să mă învinovăţesc singur, spuse Requin. Nu.

— M-am gândit deja la asta, spuse Locke. Nu scrie nici un nume pe el. Nu pune nici o dată, nu-l adresa nimănui, nu pune nici măcar „R”-ul tău obişnuit. Pur şi simplu scrie ceva plăcut şi absolut nespecific. „A se bucura de confort şi ospitalitate.” Sau „A i se acorda toată atenţia necesară.”

— Prostiile obişnuite. Înţeleg, spuse Requin.

Scoase o foaie de pergament dintr-un sertar al mesei de scris, băgă pana în cerneală şi mâzgăli câteva fraze. După ce stropi scrisoarea cu desicant alchimic, privi înapoi la Locke.

— Şi va fi suficient trucul ăsta copilăresc?

— Cât priveşte temerile sale, spuse Locke, Callas este un copil. Se va agăţa de asta ca un prunc de sfârcul ţâţei.

— Sau ca un om în toată firea, murmură Selendri.

Requin zâmbi. Înmănuşat ca întotdeauna, scoase cilindrul de sticlă de pe o lampă mică aflată pe biroul său dând la iveală o lumânare aflată în interior. Cu aceasta, încălzi un baton de ceară neagră din care picură pe foaia de pergament. În sfârşit, scoase un inel-sigiliu masiv dintr-un buzunar al vestei şi îl presă în ceară.

— Momeala ta, jupâne Kosta.

Îi dădu foaia.

— Faptul că te furişezi pe la intrarea de serviciu şi că încerci să te ascunzi sub pelerină îmi sugerează că nu intenţionezi să rămâi prea mult în oraş.

— Mă întorc în sud, într-o zi sau două, imediat ce camarazii mei de pe corabie termină de descărcat, ăăă, marfa absolut legală şi dobândită în mod absolut responsabil pe care am ridicat-o în Portul Risipitorului.

Era o minciună bună; dintre zecile de vase descărcate zilnic în oraş, cel puţin câteva transportau mărfuri provenite din surse banditeşti.

— Iar tu îl vei aduce pe Callas înapoi cu tine.

— Da.

— Dacă sigiliul nu e suficient, promite-i orice altceva se poate. Bani, droguri, băuturi, femei. Bărbaţi. Ambele. Şi dacă nu e destul, urmează

propunerea lui Selendri şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru sănătatea lui mintală. Nu te întoarce cu mâinile goale.

— Cum doreşti.

— Şi apoi cum rămâne cu tine şi cu arhontele? Odată ce Callas e în mâna ta, este foarte probabil că vei reveni la planul privind seiful meu…

— Nu ştiu, spuse Locke. Voi fi plecat cel puţin şase ori şapte săptămâni, până să mă întorc cu el; de ce nu te gândeşti, în timpul ăsta, cum te-aş putea servi mai bine? Orice proiect ţi se pare potrivit. Dacă vrei să i-l duc arhontelui, ca agent dublu, excelent. Dacă vrei să-i spun arhontelui că a murit sau altceva… Pur şi simplu nu ştiu. Mă doare ţeasta. Tu eşti omul cu imaginea de ansamblu. Eu voi aştepta noi ordine.

— Dacă poţi rămâne la fel de politicos, spuse Requin, cântărind în mână punga, dacă mi-l aduci pe Callas şi continui să fii mulţumit cu locul pe care îl ai în schemă… ai putea foarte bine să ai un viitor în serviciul meu.

— Apreciez asta.

— Du-te. Selendri te va conduce afară. Mă aşteaptă în continuare o noapte încărcată.

Locke lăsă să-i apară pe chip puţin din uşurarea sa reală. Această plasă de minciuni devenise atât de complicată, atât de ramificată şi atât de delicată, încât pârţul unui fluture ar fi putut-o destrăma în bucăţi, însă cele două întâlniri ale nopţii le aduseseră lucrurile de care el şi Jean aveau nevoie. Încă două luni de viaţă de la Stragos şi încă două luni de răbdare din partea lui Requin. Tot ce mai aveau nevoie era să se furişeze înapoi la barca lor, fără nici un fel de complicaţie, şi să se pună la adăpost.

13

— Suntem urmăriţi, spuse Jean, în timp ce traversau curtea de serviciu a Turnului Păcatului.

Mergeau înapoi către labirintul de străduţe şi garduri-vii de unde veniseră, zona de grădini şi căi de serviciu puţin utilizate aflate în spatele caselor de noroc mai mici. Barca lor era legată la un chei în docurile interioare ale Marii Galerii; se strecuraseră în vârful Treptelor de Aur folosind scări şubrede în locul vagonetelor-ascensor şi a străzilor unde îi puteau pândi mii de complicaţii.

— Unde sunt?

— Peste drum. Supraveghează curtea asta. S-au mişcat abia acum, când ne-am mişcat noi.

— La naiba, mormăi Locke. Ce bine-ar fi dacă toată populaţia de tâmpiţi ascunşi ai oraşului ăstuia ar avea o pereche comună de boaşe, să pot să-i lovesc în ele, în mod repetat.

— La capătul curţii, facem un salt clar şi brusc, spuse Jean. Ascunde-te. Oricine ar veni în fugă după noi…

— Va trebui să explice câteva chestii într-un mod neplăcut.

În partea din spate a curţii, se afla un gard de două ori mai înalt decât Locke. O arcadă înconjurată de lăzi şi butoaie goale ducea spre partea din spate a Treptelor de Aur, întunecată şi puţin folosită. Când ajunseră cam la zece yarzi de această arcadă, acţionând în acelaşi timp, ca la un semnal secret, Locke şi Jean o rupseră la fugă.

Prin arcadă, în aleea întunecată din spate; Locke ştia că aveau doar câteva clipe ca să se ascundă. Trebuia să fie suficient de departe de curte, pentru ca nu cumva vreunul dintre servitorii de la Turnul Păcatului să zărească vreo încăierare. Alergară prin spatele grădinilor şi peluzelor împrejmuite, prea aproape de clădirile în care sute dintre cei mai bogaţi oameni ai lumii Therine se distrau pierzând bani. În cele din urmă, dădură de două grămezi de butoaie goale aşezate într-o parte şi cealaltă a aleii – cel mai clar loc de ambuscadă posibil –, însă, dacă adversarii lor credeau că ei doi sunt înnebuniţi să scape, poate că pur şi simplu nu vor lua în seamă această posibilitate.

Jean se făcuse deja nevăzut în locul său. Locke îşi scoase pumnalul din cizmă, simţindu-şi inima bubuindu-i, şi se ghemui în spatele butoaielor aflate pe partea sa de alee. Îşi trase pelerina peste faţă, lăsându-şi descoperiţi doar ochii şi fruntea.

Un lipăit rapid de piele pe piatră şi două umbre întunecate trecură în goană pe lângă grămezile de butoaie. În mod intenţionat, Locke îşi întârzie preţ de-o clipită mişcarea, pentru a-l lăsa pe Jean să atace primul. Când urmăritorul cel mai apropiat de Locke se întoarse, surprins de zgomotul stârnit de atacul lui Jean asupra tovarăşului său, Locke se furişă în faţă, cu pumnalul scos, plin de un entuziasm înverşunat la ideea că, în sfârşit, va obţine nişte răspunsuri în povestea asta.

Îl prinse pe atacator cum trebuie; îşi trecu braţul stâng în jurul gâtului omului exact în clipa în care, de cealaltă parte, îşi propti cuţitul în punctul moale dintre beregată şi bărbie.

— Aruncă arma sau o să…

Însă asta a fost tot ce a apucat să spună, înainte ca bărbatul să facă cel mai rău lucru posibil. Acesta se smuci în faţă, încercând, poate din reflex, să se smulgă din strânsoarea lui Locke, fără să realizeze unghiul în care era cumpănită lama lui Locke. Fusese optimism fatal sau o nefericită nebunie, Locke nu avea să ştie niciodată, căci omul îşi despică beregata în două şi muri pe loc, vomitând sânge. Arma-i alunecă dintre degetele lipsite de vlagă, zăngănind pe caldarâm.

Nevenindu-i să creadă, Locke ridică mâinile şi lăsă cadavrul să cadă, trezindu-se faţă-n faţă cu Jean, care răsufla cu greutate deasupra siluetei nemişcate a propriului adversar.

— Un moment, făcu Locke, vrei să zici că…

— Accident, spuse Jean. I-am apucat cuţitul, ne-am luptat un pic şi şi l-a înfipt în propria cutie toracică.

— Bate-l-ar zeii, bolborosi Locke, ştergând sângele de pe mâna dreaptă. Încerci să ţii un ticălos în viaţă şi uite ce se întâmplă…

— Arbalete, spuse Jean.

Arătă către sol, unde ochii mijiţi ai lui Locke putură zări formele neclare a două arbalete mici, de buzunar. Arme de stradă, genul de lucru pe care-l foloseşti la maximum zece yarzi distanţă sau nu le foloseşti deloc.

— Ia-le. S-ar putea să mai fie şi alţii pe urma noastră.

— La naiba!

Locke înşfăcă unul din arcuri şi i-l înmână pe celălalt lui Jean, cu mare grijă. Micile săgeţi puteau fi otrăvite; ideea de a mânui în întuneric arma înveninată a altcuiva îi făcea pielea ca de găină. Dar Jean avea dreptate; trebuiau să fie în superioritate, dacă mai aveau şi alţi urmăritori.

— Eu zic să-i lăsăm pe alţii să se amuze fiind discreţi, spuse Locke. Hai să fugim mâncând pământul.

Alergară ca disperaţii prin locuri părăsite ale Treptelor de Aur, la nord de marginea uriaşului platou de Sticlă-străveche, unde coborâră, rampă după rampă, trepte de lemn ameţitor de nesigure, aruncând frenetic priviri în sus şi în jos, uitându-se după urmăritori sau ambuscade. La mijlocul scării, universul din jurul lui Locke deveni un vârtej ameţitor, pictat în culorile suprarealiste ale focului şi sticlei stranii. Departe, în port, cea de-a patra şi ultima corabie a festivalului exploda, incandescentă, un sacrificiu de lemn, smoală şi pânză făcut în faţa a sute de bărcuţe pline până la refuz cu preoţi şi petrecăreţi.

Se poticniră până la baza scărilor şi de-a lungul platformelor de lemn ale docurilor interioare, pe lângă câte un beţiv sau un cerşetor ocazional, agitându-şi nebuneşte pumnalele şi arbaletele. În faţă se afla cheiul lor, lung şi pustiu, cu excepţia unei stive lungi de lăzi. Nici un cerşetor, nici un beţiv. Barca lor sălta pe valuri, primitoare, aflată acum la doar câteva sute de paşi, iluminată intens de strălucirea orbitoare a infernului.

„O stivă de lăzi”, gândi Locke, dar era deja prea târziu.

Doi bărbaţi apărură din întuneric, în timp ce Locke şi Jean trecură, din cel mai clar loc posibil pentru o ambuscadă. Locke şi Jean se răsuciră în acelaşi timp; doar faptul că ţineau în mâini arbaletele furate le dădu şansa să le ridice la timp. Patru braţe zvâcniră; patru bărbaţi stăteau suficient de aproape unul de celălalt ca să se atingă. Patru degete fremătară, fiecare despărţit de trăgaciul său de nu mai mult de-o picătură de sudoare.

Locke Lamora stătea pe cheiul din Tal Verrar, cu suflul fierbinte al

unei corăbii arzând în spate şi cu înţepătura rece a vârfului unei săgeţi pe gâtul său.

14

Rânji, străduindu-se să-şi ţină propria arbaletă îndreptată spre ochiul stâng al adversarului său; erau atât de aproape unul de celălalt, încât s-ar fi împroşcat cu sânge dacă ar fi apăsat trăgaciul în acelaşi timp.

— Fii rezonabil, rosti omul din faţa sa. Broboane de sudoare alunecau lăsând urme vizibile pe obrajii şi fruntea înnegrite de funingine. Ţine cont de dezavantajele situaţiei în care te afli.

Locke pufni.

— Dacă n-ai cumva ochii făcuţi din fier, poţi vedea şi tu că dezavantajul este reciproc. Ce părere ai, Jean?

Stăteau faţă în faţă pe chei, Locke lângă Jean, atacatorii lor unul lângă celălalt. Jean şi adversarul său erau nas în nas, cu arbaletele încordate; patru săgeţi de metal rece stăteau încordate, gata de tragere, la o palmă de capetele a patru bărbaţi cât se poate de nervoşi. Niciunul dintre ei nu ar fi putut rata la distanţa asta, nici dacă ar fi intervenit toţi zeii din ceruri sau de sub pământ.

— Se pare că suntem toţi patru în rahat până la boaşe, încuviinţă Jean.

Pe apa din spatele lor, bătrânul galion gemea şi scârţâia din toate încheieturile, pe măsură ce flăcările duduitoare îi mistuiau măruntaiele. Pe câteva sute de metri în jur, noaptea se prefăcuse în zi; carena era vârstată de dârele albe-portocalii ale încheieturilor ce plesneau. Fumul ţâşnea prin crăpăturile infernale în mici erupţii negre, ultimele răsuflări înfiorate ale unei uriaşe fiare de lemn ce sfârşea în chinuri. Cei patru bărbaţi stăteau chiar la capătul cheiului, nefiresc de singuri în mijlocul luminii şi zgomotului ce atrăsese atenţia întregului oraş.

— Lasă arma jos, în numele zeilor, zise adversarul lui Locke. Am primit ordin să nu vă omorâm decât dacă n-avem încotro.

— Daaa… Sunt sigur că ne-ai şi mărturisi dacă lucrurile ar sta altfel, spuse Locke. Zâmbetul i se lăţi pe chip. Îmi pare rău, dar nu-mi stă în fire să mă încred în oameni care îndreaptă arme spre beregata mea.

— O să înceapă să-ţi tremure mâna cu mult înaintea mea.

— Lasă că-mi sprijin vârful săgeţii de nasul tău când obosesc. Cine v-a trimis după noi? Cu cât vă plătesc? Avem şi noi bani; se poate ajunge la o învoială mulţumitoare.

— Drept să-ţi spun, eu ştiu cine i-a trimis, interveni Jean.

— Serios?

Locke aruncă o privire către Jean înainte de a-şi lipi iar ochii de adversar.

— Şi s-a căzut la o învoială, dar nu aş numi-o mulţumitoare.

— Ăă… Jean, mi-e teamă că m-ai pierdut pe drum.

— Nu. Jean ridică o mână, cu palma desfăcută, către omul din faţa lui, apoi, încet şi cu băgare de seamă, îşi mută ţinta spre stânga – până ce arbaleta sa ajunse să ţintească spre capul lui Locke. Tu m-ai pierdut pe mine, Locke!

— Jean, rosti Locke şi rânjetul îi dispăru de pe chip, nu-i deloc amuzant.

— Sunt de acord. Dă-mi arma.

— Jean…

— Dă-o încoace. Uşor. Hei, tu de colo, eşti idiot cumva? Ia-ţi chestia aia din faţa mea şi ţinteşte-o spre el. Fostul adversar al lui Jean îşi linse nervos buzele, dar nu se clinti. Jean scrâşni din dinţi. Uite ce-i, maimuţă cu minte de burete, eu îţi uşurez munca. Îndreaptă-ţi arbaleta către blestematul meu de partener, ca să ne putem căra de pe cheiul ăsta!

— Jean, aş spune că întorsătura pe care par să o ia lucrurile nu e prea fericită, interveni Locke şi ar fi continuat dacă adversarul lui Jean nu ar fi ales tocmai acel moment ca să-i urmeze sfatul.

Locke avu deodată senzaţia că sudoarea i se revarsă pe faţă, de parcă umezeala trădătoare încerca să-şi ia tălpăşiţa înainte să se întâmple ceva şi mai rău.

— Aşa. Trei contra unu. Jean scuipă pe chei, arătând cu mâna liberă către cei doi agresori. Nu mi-ai lăsat de ales, aşa că a trebuit să fac un târg cu cel care i-a angajat pe aceşti domni, înainte să întindem pânzele – la naiba, e numai vina ta. Îmi pare rău. Credeam că o să mă contacteze înainte să sară pe noi. Acum dă arma încoace.

— Jean, ce naiba crezi că…

— Nici să nu-ncerci. Să n-aud o vorbă. Nu încerca să mă păcăleşti; te cunosc prea bine ca să te las să vorbeşti. Taci, Locke! Ia degetul de pe trăgaci şi dă arma încoace.

Locke se holbă la vârful oţelit al săgeţii lui Jean, cu gura căscată a neîncredere. Totul în jur păru să dispară în spatele acelui mic punct scânteietor, însufleţit de reflexia infernului de flăcări din dana din spatele său. Jean i-ar fi făcut un semn cu mâna dacă ar fi minţit. De ce naiba nu-i făcea semn cu mâna odată?

— Nu-mi vine să cred, şopti el. E imposibil.

— Îţi spun pentru ultima oară, Locke. Jean scrâşni din dinţi şi-l ţinti calm pe Locke direct între ochi. Ia-ţi degetul de pe trăgaci şi dă blestemata aia de armă. Imediat!

CARTEA III
CU CĂRŢILE PE MASĂ

„Sunt foarte presat pe flancul drept; centrul cedează; situaţie excelentă. Voi ataca.”

Generalul Ferdinand Foch

CAPITOLUL PAISPREZECE
Ravagii pe Marea de Bronz

1

Jaffrim Rodanov se bălăcea în apa mică de lângă carcasa răsturnată a unei bărci de pescuit şi asculta valurile care se spărgeau de scândurile părăginite, în timp ce-i spălau gleznele. Aici, atât de departe de oraş, nisipul şi apa din Golful Risipitorului erau foarte curate. Nici un strat de reziduuri de peste noapte nu plutea pe apă, nici un rest de metal ruginit, nici un ciob de ceramică nu murdărea fundul apei. Nici un cadavru nu plutea, precum o plută macabră, încărcată de păsări ţipând ascuţit.

Asfinţitul, în cea de-a şaptea zi a lui Aurim. Drakasha plecase de o săptămână. „La o mie de mile distanţă, se făcea o greşeală", gândi Jaffrim.

Ydrena fluieră. Era sprijinită de carcasa bărcii de pescuit părăsite, nici prea aproape, nici prea departe de el, doar cât să sublinieze, prin prezenţa ei, că Rodanov nu era singur şi că echipajul său avea cunoştinţă de această întâlnire.

Jacquelaine Colvard sosise.

Îşi lăsă ofiţerul secund lângă Ydrena şi, scoţându-şi cizmele, intră în apă fără să-şi suflece pantalonii. Bătrâna şi dârza Colvard, ce scufunda corăbii în aceste ape pe vremea când el era un băieţandru cu nasul băgat în hârţoage mucegăite. Înainte ca el să fi văzut măcar o corabie în afara celor pictate pe o bucată de pergament.

— Jaffrim, spuse ea. Îţi mulţumesc că mi-ai făcut pe plac.

— În momentul ăsta, e un singur lucru despre care ai putea dori să vorbeşti, spuse Rodanov.

— Aşa este. Şi tu te gândeşti la asta, nu?

— A fost o greşeală să-i dăm cuvântul nostru Drakashei.

— Oare?

Rodanov îşi înfipse degetele în cingătoarea sabiei şi privi în jos la apa întunecată, ce se încreţea în jurul gleznelor sale palide.

— Am fost generos, când ar fi trebuit să fiu cinic.

— Deci îţi închipui că erai singurul care putea să oprească asta?

— Aş fi putut să mă abţin.

— Dar atunci am fi fost patru împotriva unuia, acela fiind tu, spuse Colvard, iar Drakasha ar fi pornit spre nord privind tot timpul peste umăr.

Rodanov simţi o emoţie rece trecându-i prin măruntaie.

— Am observat nişte lucruri curioase în ultimele zile, continuă ea. Echipajul tău a petrecut mai puţin timp în oraş. Aţi fost prinşi cu

treburi pe apă. Şi te-am văzut pe puntea de comandă, încercându-ţi instrumentele. Ţi-ai verificat cvadrantul şi sextantul.

Emoţia lui se accentuă. Venise singură aici ca să-l înfrunte sau ca să-l sprijine? Şi, în primul caz, ar fi fost atât de nebună încât să se expună, întâlnindu-se cu el?

— Atunci ştii, spuse, într-un sfârşit.

— Da.

— Vrei să mă convingi să renunţ?

— Vreau să văd că treaba se face cum trebuie.

— A.

— Ai pe cineva la bordul *Orhideei Otrăvitoare,* nu-i aşa?

Deşi luat prin surprindere, Rodanov nu avu nici un chef să se ascundă.

— Dacă-mi vei spune de unde ştii, spuse el, nu te voi jigni negând asta.

— Intuiţia. La urma urmelor, cândva ai încercat să plasezi pe cineva pe vasul meu.

— A, făcu el, aspirând aer printre dinţi. Deci Riela nu a murit într-un accident de barcă, până la urmă.

— Da şi nu, spuse Colvard. S-a întâmplat într-o barcă, cel puţin.

— Mă…

— Dacă te învinovăţesc? Nu. Eşti un bărbat prudent, Jaffrim, aşa cum eu sunt o femeie foarte prudentă. Prudenţa noastră comună ne-a adus aici în seara asta.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu, spuse Colvard, iar motivele mele sunt de ordin practic. În primul rând, pentru că *Suveranul* este pregătit pentru mare, în timp ce *Draconic* nu este. În al doilea rând, pentru că, dacă am ieşi în larg amândoi, am stârni… speculaţii, într-o măsură nedorită, atunci când Drakasha nu se va mai întoarce.

— Oricum vor fi speculaţii. Şi vor avea şi confirmarea. Echipajul meu nu-şi va ţine gura la nesfârşit.

— Dar s-ar fi putut întâmpla orice, ca să vă aducă unul lângă altul pe mare, spuse Colvard. Pe când, dacă ieşim în larg în flotă, complotul va fi singura explicaţie raţională.

— Şi, spuse Jaffrim, presupun că este o simplă coincidenţă faptul că, deşi au trecut câteva zile de când ai observat pregătirile mele, *Draconic* nu este încă pregătit să plece pe mare?

— Ei bine…

— Scuteşte-mă, Jacquelaine! Eram pregătit să o fac înainte ca noi să venim aici, în noaptea asta. Doar să nu-ţi închipui că m-ai făcut cumva să merg în locul tău.

— Jaffrim, să o dăm la pace. Câtă vreme această săgeată îşi atinge ţinta, nu contează cine a tras-o.

Ea îşi desfăcu părul cenuşiu şi îl lăsă să-i fluture liber pe umeri, în briza înăbuşitoare.

— Care sunt intenţiile tale?

— Sunt clare, cred. Să dau de ea. Înainte să facă suficientă pagubă încât să-i dea lui Stragos ce vrea el.

— Şi ce faci după aceea, o scufunzi? Mesaje politicoase, bord la bord?

— Un avertisment. O ultimă şansă.

— Un ultimatum pentru *Drakasha?* Încruntătura îi aduse la verticală aproape toate ridurile feţei. Jaffrim, ştii prea bine cum va reacţiona la orice ameninţare. Ca un rechin prins în plasă. Dacă încerci să te apropii de o creatură aflată în situaţia aia, îţi vei pierde o mână.

— În cazul ăsta, o bătălie. Cred că amândoi ştim că se va ajunge la asta.

— Şi urmarea acestei bătălii?

— Vasul meu este mai puternic şi am optzeci de suflete în plus. Nu va fi frumos, dar am de gând s-o fac matematic.

— Zamira ucisă, deci.

— Cam asta urmează să se întâmple…

— Presupunând că vei avea curtoazia să o laşi să moară în luptă.

— Să o las?

— Gândeşte-te, spuse Colvard, că, în timp ce felul de a acţiona al Zamirei este prea periculos pentru a fi tolerat, logica ei a fost impecabilă într-o privinţă.

— Şi care e aceea?

— Moartea ei şi a acestor Ravelle şi Valora ar face doar să bandajeze o rană care supurează deja. Putreziciunea se va adânci. Trebuie să-i saturi ambiţia lui Maxilan Stragos, nu doar să i-o amăgeşti pe moment.

— De acord, însă gustul meu pentru subtilitate se epuizează la fel de repede precum proviziile mele, Colvard. Eu voi fi direct cu Drakasha. Fă-mi aceeaşi favoare.

— Stragos nu are nevoie de o victorie pentru propria vanitate, ci pentru a-i răscula pe oamenii din oraşul său. Dacă acea victorie pândeşte în apele *din apropierea* Tal Verrar-ului şi dacă acea victorie este destul de pitorească, ce nevoie ar mai avea să ne deranjeze pe noi aici?

— Noi punem un sacrificiu pe altar, şopti Rodanov. O punem pe *Zamira* pe altar.

— După ce Zamira face ceva pagube. După ce stârneşte destul tărăboi ca să panicheze oraşul. Dacă faimosul pirat, *infamul* tâlhar Zamira Drakasha, cu o recompensă de cinci mii de solari pusă pe capul ei, ar fi plimbată prin Tal Verrar în lanţuri… adusă în faţa justiţiei atât de repede după ce a provocat din nou, nebuneşte,

oraşul…

— Stragos victorios. Tal Verrar-ul unit în admiraţie. Rodanov oftă. Zamira agăţată într-o cuşcă deasupra Gropii Gunoaielor.

— Toată lumea mulţumită, spuse Colvard.

— Însă s-ar putea să nu reuşesc să o prind vie.

— Orice îi vei da arhontelui va avea aceeaşi valoare. Leş sau carne vie, moartă sau în viaţă, el îşi va avea trofeul, iar verrarii vor roi pe străzi ca să-l vadă. Cel mai bine ar fi, bănuiesc, să-i lăsăm lui şi ce rămâne din *Orhideea Otrăvitoare.*

— Eu o să fac treaba murdară, apoi o să-i înmânez lui laurii victoriei.

— Iar Vânturile-Fantomă vor fi cruţate.

Rodanov privi un timp apele golfului, înainte de a vorbi din nou:

— Aşa credem noi, dar nu avem nici o altă idee mai bună.

— Când pleci?

— Cu mareea de dimineaţă.

— Nu te invidiez că trebuie să-ţi manevrezi *Suveranul* prin Poarta Neguţătorului…

— Nici eu nu mă invidiez. Voi merge prin Canalul Vorbitorului.

— Tocmai pe timp de zi, Jaffrim?

— Ceasurile sunt numărate. Nu vreau să mai văd irosindu-se vreunul. Se întoarse la ţărm, pentru a-şi recupera cizmele şi a-şi vedea de drum.

— Nu poţi lua ultima mână dacă n-ajungi la timp ca să ocupi un scaun.

2

Simţind în ochi înţepătura fierbinte a unor lacrimi neaşteptate, Locke îşi lăsă degetul să alunece de pe trăgaciul arbaletei şi o ridică uşor în aer.

— Măcar îmi spui şi mie de ce? făcu el.

— Mai târziu. Jean nu-şi coborî propria armă. Dă-mi arbaleta. Încetişor. *Încetişor!*

Braţul lui Locke zvâcnea; reacţia nervoasă transmitea mişcărilor sale un tremur nedorit. Concentrându-se, încercând să-şi ţină emoţiile sub control, Locke îi dădu arbaleta lui Jean.

— Bine, spuse Jean. Ţine mâinile sus. Voi doi, aţi adus frânghie, nu?

— Îhî…

— Îl am în cătarea săgeţii. Legaţi-l! Prindeţi-i mâinile şi picioarele şi faceţi nodurile strâns.

Unul dintre atacatori ridică în aer vârful propriei arbalete şi scotoci după funie într-un buzunar al hainei. Celălalt îşi coborî arbaleta şi scoase un cuţit. Abia îşi mutase privirea de la Locke către tovarăşul său, când Jean făcu următoarea mişcare.

Cu propria arbaletă într-o mână şi cu cea a lui Locke în cealaltă, el se răsuci calm şi trase câte o săgeată în capul fiecăruia din cei doi atacatori ai lor.

Locke auzi *ţac-ţac*-ul surd al celor două săgeţi lansate, însă-i luă câteva secunde pentru ca deplina înţelegere a ceea ce se petrecuse să ajungă de la ochi în dosul craniului său. Rămase acolo, tremurând, cu gura căscată, pe când cei doi străini scuipară sânge, zvâcniră şi muriră. Unul din ei strânse din reflex degetul pe trăgaciul armei sale. Cu un *ţac* final, care-l făcu pe Locke să sară, o săgeată şuieră în întuneric.

— Jean, tu…

— Cât de greu ţi-era să-mi *dai afurisita aia de armă?*

— Dar tu… tu ai spus…

— Am spus… Jean îl apucă de revere şi-l scutură. Ce vrei să zici cu „am spus”, Locke? De ce erai atent la ce spuneam?

— Tu n-ai…

— Pe toţi zeii, tremuri. M-ai crezut? Cum ai putut să mă crezi? Jean îi dădu drumul, privindu-l îngrozit. Am crezut că şi tu te-ai prefăcut, intenţionat!

— Nu mi-ai făcut nici un semn cu mâna, Jean! Ce naiba puteam să cred?

— Nu ţi-am făcut semn cu mâna? Ţi-am făcut semnul pentru „mint”, la fel de vizibil precum afurisita aia de corabie care arde!

— N-ai făcut…

— Am făcut! Ca şi cum aş fi putut să uit! Nu pot să cred! Cum te-ai putut gândi vreo clipă… Când crezi că am avut *timp* să închei un târg cu altcineva? Am fost pe aceeaşi afurisită de corabie timp de două luni!

— Jean, fără semnal…

— Ţi-am dat semnalul, imbecilule! Ţi l-am dat când am jucat toată scena trădătorului glacial şi şovăitor! „De fapt, eu ştiu cine i-a trimis.” Ţi-aminteşti?

— Da…

— Iar apoi ţi-am făcut semn cu mâna! Semnul pentru „Ah, iată, Jean Tannen minte că-şi trădează cel mai bun prieten de pe lume în faţa a doi cuţitari verrari!” Ar trebui să exersăm mai des asta? Chiar avem nevoie?

— *Nu am văzut* nici un semnal, Jean. Jur pe toţi zeii!

— Ţi-a scăpat.

— Mi-a scăpat? Eu… da, uite ce e, fie. Mi-a scăpat. Era întuneric, arbalete peste tot, trebuia să ştiu. Trebuia să ştiu că nici măcar nu aveam nevoie de semnal. Îmi pare rău.

Oftă şi privi către cele două cadavre; din capetele nemişcate ale acestora ieşeau, grotesc, săgeţile cu pene.

— Chiar aveam mare, mare nevoie să luăm la întrebări pe unul din ticăloşii ăştia, nu-i aşa?

— Da, spuse Jean.

— Oricum, a fost… o tragere la ţintă a naibii de bună.

— Da.

— Jean?

— Hâm?

— Noi chiar ar trebui să fugim mâncând pământul, imediat.

— A, da. Hai.

3

— Hei, corabie! ţipă Locke, în vreme ce barca lovi uşor bordul *Orhideei Otrăvitoare*. Uşurat, îşi slăbi strânsoarea pe vâsle; Caldris ar fi fost mândru de viteza cu care părăsiseră Tal Verrar-ul, prin mijlocul unei flote de delegaţii preoţeşti şi de beţivi, pe lângă galionul în flăcări şi scheletele înnegrite ale sacrificiilor precedente, prin aerul încă înecat în aburi cenuşii.

— Pe toţi zeii, spuse Delmastro în timp ce-i ajuta să urce, ce s-a întâmplat? Sunteţi răniţi?

— Mi-am ştirbit sentimentele, spuse Jean, dar tot sângele ăsta a fost împrumutat pentru ocazie.

Locke îşi privi propriile găteli, mânjite cu sângele a cel puţin doi dintre atacatorii lor. El şi Jean arătau ca nişte măcelari amatori beţi.

— Aţi obţinut ce aveaţi nevoie? întrebă Delmastro.

— Ce aveam nevoie? Da. Ce-am fi vrut? Nu. Cât despre afurisiţii de atacatori misterioşi care nu ne dau o clipă de răgaz în oraş, am obţinut mult prea mult.

— Cine sunt, prin urmare?

— Habar n-avem, spuse Locke. Cum ştiu ticăloşii unde suntem sau cine suntem? Sunt aproape două luni de-atunci! Unde am fost nechibzuiţi?

— Turnul Păcatului, spuse Jean puţin timid.

— Atunci cum de ne aşteptau la docuri? Al naibii de pricepuţi!

— Aţi fost urmăriţi când v-aţi întors la corabie? întrebă Delmastro.

— N-am putea spune, zise Jean, dar cred c-am fi tâmpiţi să mai zăbovim.

Delmastro încuviinţă din cap, îşi scoase fluierul şi suflă cele trei bine-cunoscute note ascuţite.

— Pe puntea superioară! Ridicaţi manetele cabestanului! Fiţi gata să ridicaţi ancora! Echipa nostromului, pregătiţi-vă să ridicaţi barca!

— Voi doi păreţi supăraţi, spuse ea către Locke şi Jean, în timp ce în jurul lor se stârni o furtună de activităţi.

— De ce n-am fi? Locke îşi frecă pântecele, încă simţind o înţepătură surdă acolo unde îl lovise namila de la Turnul Păcatului.

Ce-i drept, am scăpat, dar, în schimb, cineva ne-a pus în cârcă o groază de probleme.

— Ştiţi ce îmi place să fac atunci când sunt în toane rele? spuse suav Ezri. Îmi place să scufund corăbii. Ridică degetul şi-l îndreptă încet dincolo de punte şi de echipajul zorit, spre mare, unde tocmai se putea vedea un alt vas, luminat de felinarele de pupa împotriva nopţii ce creştea dinspre sud. Oh, uite… e una acolo, chiar acum!

Câteva clipe mai târziu, ciocăneau la uşa cabinei Drakashei.

— N-aţi fi stat pe două picioare dacă sângele ăsta ar fi fost al vostru, spuse ea, în timp ce-i invita înăuntru. E prea mult să sper că e al lui Stragos?

— E prea mult.

— Păcat. Ei bine, cel puţin v-aţi întors. Asta-i reconfortant. Paolo şi Cosetta dormeau împletiţi în pătuţul lor, sforăind liniştiţi.

Drakasha nu părea să simtă nevoia să vorbească în şoaptă în prezenţa lor. Locke zâmbi, amintindu-şi că, la vârsta lor, şi el învăţase să doarmă în timpul unor distracţii destul de grozave.

— Ai făcut vreun progres? întrebă Drakasha.

— Am câştigat timp, spuse Locke. Şi am reuşit să ieşim din oraş. Chestia asta era îndoielnică.

— Căpitane, spuse Delmastro, ne întrebam dacă am putea începe următoarea etapă a întregului plan puţin mai devreme. Cum ar fi, imediat.

— Aveţi chef de un abordaj şi de socializare?

— E un potenţial pretendent care aşteaptă să danseze cam la două mile spre sud-vest. Departe de oraş, în afara recifelor…

— Iar oraşul e niţel preocupat să petreacă, pentru moment, adăugă Locke.

— Ar fi doar o vizită scurtă, după cum am discutat, spuse Ezri. Îi trezim, îi facem să se scape în pantaloni, prădăm vistieria şi tot ce poate fi cărat, aruncăm lucruri peste bord, tăiem nişte lanţuri şi ciopârţim greementul…

— Presupun că trebuie să începem de undeva, spuse Drakasha. Del, trimite-l pe Utgar jos să ia câteva din mătăsurile şi pernuţele mele. Vreau să se instaleze un pat provizoriu pentru copii, în magazia de frânghii. Mă voi duce să-i trezesc, ca să-i ascund, e mai bine aşa.

— Numaidecât, spuse Delmastro.

— Cum e vântul?

— Suflă din nord-est.

— Ne mişcăm exact în direcţia opusă, spre sud, să sufle în cartier babord. Terţaloraţi gabierele, încet şi constant. Spune-i lui Oscarl să coboare bărcile în spatele carenei, astfel încât prietenul nostru să nu le poată vedea la apă.

— Da, căpitane.

Delmastro îşi scoase haina, o lăsă pe masa Drakashei şi ieşi în fugă din cabină. Câteva secunde mai târziu, Locke putu auzi agitaţie pe punte, pe Oscarl răcnind despre cum li se spusese doar să ridice barca şi pe Delmastro strigând ceva despre leneşi molâi şi înceţi la minte.

— Voi doi arătaţi groaznic, spuse Zamira. Va trebui să fac rost de un nou cufăr, ca să separ podoabele îmbibate de sânge de cele curate. Data viitoare, mulţumiţi-vă să vă îmbrăcaţi în roşu şi cafeniu.

— Ştii, căpitane, spuse Locke, uitându-se la mânecile îmbibate de sânge ale jachetei sale, asta îmi dă o idee. O idee foarte, foarte amuzantă…

4

Imediat după cel de-al doilea ceas al dimineţii, cu un Tal Verrar cufundat, în sfârşit, în somnul convulsiv al beţiei şi cu focurile fiestei stinse, *Orhideea Otrăvitoare,* în costumul ei de *Himeră,* se furişă pe lângă *Sardeaua Veselă.* Trecu pe lângă micul keci ponosit şi adormit, la aproape două sute de yarzi distanţă, fluturând un număr minim de felinare de navigaţie şi fără să salute. Acesta nu era un lucru întru totul neobişnuit în ape în care, de peste şapte ani, nu mai fusese raportat nici un act de piraterie.

În întuneric, era imposibil să vezi că pe puntea *Orhideei* nu se aflau nici un fel de bărci. Respectivele bărci ieşiră încet din umbra babordului corabiei şi, la un semnal tăcut, vâslaşii acestora intrară în acţiune. Trecerea lor precipitată transforma marea întunecată într-o spumă albă. Trei linii vagi, înspumate, ajunseră de la *Orhidee* la *Sardea* şi când santinela singuratică de la pupa keciului observă ceva, fu mult prea târziu.

— Ravelle! strigă Jean, care fu primul ce sărise bordul keciului. Ravelle! Încă îmbrăcat în gătelile sale stropite de sânge, el îşi înfăşurase în jurul capului o fâşie de pânză roşie şi luase o ghioagă ţintuită dintr-una din magaziile de arme ale *Orhideei.* Marinarii de pe *Orhideea* se îmbulziră în spatele lui… Jabril şi Malakasti, Streva şi Rask. Purtau bâte şi bastoane şi-şi lăsaseră cuţitele în tecile de la cingători.

Trei bărci pline de piraţi abordară din trei direcţii diferite; puţinul echipajul al keciului fu prins la mijloc de nebunii care zbierau şi vânturau bâte, toţi răcnind un nume ce n-avea nici o noimă, până când, într-un sfârşit, fură învinşi şi şeful călăilor lor veni la bord, înflăcărat de victoria sa.

— Numele meu e Ravelle!

Locke păşea pe punte, în faţa celor treisprezece membri spăsiţi ai echipajului şi a ciudatului lor pasager îmbrăcat în albastru. Locke, ca şi Jean, îşi păstrase hainele însângerate, la care adăugase o eşarfa roşie prinsă la mijloc, o bandană roşie ce-i prindea părul şi, de efect,

câteva din bijuteriile Zamirei.

— Orrin Ravelle! Şi m-am întors să prezint omagiile mele Tal Verrar-ului!

— Nu ne omorâţi, domnule, imploră căpitanul micului vas, un bărbat uscăţiv, la vreo treizeci de ani, cu tenul bronzat al cuiva care fusese marinar toată viaţa. Nici măcar nu suntem din Tal Verrar; suntem doar în trecere pentru ca charterul nostru să poată…

— Întrerupeţi nişte experimente hidrografice extrem de importante! ţipă omul îmbrăcat în albastru, încercând să se ridice în picioare. Fu împins înapoi de gaşca răutăcioasă a celor de pe *Orhideea.* Aceste informaţii sunt vitale pentru binele tuturor marinarilor! Vă tăiaţi singuri craca de sub picioare dacă…

— Ce naiba este ăla experiment hidrografic extrem de important, bătrâne?

— Studiind compoziţia fundului mării…

— Compoziţia fundului mării? Pot să *mănânc* chestia asta? Pot s-o *cheltuiesc?* Pot s-o duc în cabina mea şi să i-o trag?

— Nu, nu şi, *mai mult ca sigur,* nu!

— Bun, spuse Locke. Azvârliţi-l pe nenorocitul ăsta peste bord.

— Ticăloşi ignoranţi! Huligani făţarnici ce sunteţi! Daţi-mi… *da-ţi-mi drumul!*

Locke fu încântat să-l vadă pe Jean intervenind, pentru a îndeplini sarcina de a-l sălta de pe punte pe cărturarul îmbrăcat în robă; nu numai că omul va fi atât de speriat încât să nu mai ştie de el, dar Jean putea controla situaţia în aşa fel încât să nu-l rănească.

— Oh, vă rog, domnule, nu faceţi asta, spuse căpitanul *Sardelei.* Profesorul Donatti este inofensiv domnule, vă rog…

— Uite ce-i, spuse Locke, toată lumea aflată pe hârdăul ăsta e tâmpită, în afară de mine? De ce mi-aş fi mânjit tălpile cizmelor vizitând ruina asta, dacă nu aş avea ceva ce-mi trebuie?

— Ăăă, experimentele hidrografice? întrebă căpitanul.

— Bani! Locke îl prinse de tunică şi îl săltă pe picioare. Vreau tot ce e de valoare, tot ce e de băut, tot ce poate fi consumat… tot ce poate oferi puiul ăsta supraponderal, altfel poţi să-l priveşti pe bătrânul ticălos înecându-se! Ce zici de acest „experiment hidrografic”?

5

Nu fu un câştig rău pentru un vas atât de mic; era clar că Donatti plătise bine ca să fie transportat pentru experimentele sale şi, pe apă fiind, nu voise să renunţe la multe dintre conforturile unei case. În scurt timp, o barcă încărcată cu băuturi, tutun fin, perne de mătase, cărţi, instrumente de inventator, leacuri alchimice şi pungi cu monede de argint fu trimisă înapoi către *Orhidee,* în timp ce piraţii „lui Ravelle” terminară de sabotat micuţul vas.

— Legăturile cârmei au fost tăiate, domnule, spuse Jean, cam la jumătate de oră după ce urcaseră la bord.

— Saulele… tăiate, braţele vergilor… tăiate, strigă Delmastro, care savura, în mod evident, rolul de simplu corsar pe care-l juca în acest atac. Plimba tacticos o secure de-a lungul balustradei babordului, ciopârţind obiecte din simplă plăcere, după toate aparenţele. Ce naiba o fi fost asta… tăiat!

— Domnule, vă rog, imploră căpitanul, o să ne ia secole să reparăm asta. Aţi luat deja toate bunurile de valoare…

— Nu vreau să muriţi aici, spuse Locke, căscând cu prefăcută plictiseală la rugăminţile căpitanului. Doar vreau să am câteva ore de linişte înainte ca veştile astea să ajungă în Tal Verrar.

— Oh, domnule, o să facem ce ne cereţi. Orice vreţi; n-o să spunem nimănui…

— *Vă rog,* păstraţi puţină demnitate, jupâne Sardea, spuse Locke. *Vreau* să spuneţi ce vi s-a întâmplat. Peste tot. Faceţi-o ca să stârniţi simpatia târfelor. Poate primiţi şi câteva băuturi gratis în cârciumi. Şi, mai ales, repetaţi numele meu. Orrin Ravelle.

— O-orrin Ravelle, domnule.

— Căpitanul Orrin Ravelle, spuse Locke, scoţând un pumnal şi sprijinindu-l de beregata căpitanului. Al drăguţei corăbii *Tal-Verrar-s-a-dus-dracu'!* Acostezi acolo şi le dai de ştire că sunt prin preajmă!

— Am să… ăăă, am să le spun, domnule.

— Bun. Locke îl azvârli pe om înapoi pe punte şi vâri pumnalul la loc. În cazul ăsta, să zicem că suntem chit. O să-ţi înapoiez acum hazlia ta corăbioară de jucărie.

Locke şi Jean se întâlniră scurt la pupa, înainte de a se urca pe ultima barcă, pentru a se întoarce la *Orhidee.*

— Pe toţi zeii, arhontelui o să-i *placă* asta, spuse Jean.

— Ei bine, nu l-am minţit, nu? I-am promis atacuri piratereşti din toate părţile. Doar că nu am menţionat că ele o să o aibă ca principală atracţie pe Zamira.

Locke aruncă un sărut în aer, către oraşul care se întindea la orizont, în nord.

— Sărbătoare fericită, Protectore!

6

— Dacă e un lucru pe care sper să nu mai fie nevoie să-l mai fac vreodată în viaţa mea, spuse Locke, este să mă legăn aici toată ziua, pictând fundul afurisitei ăsteia de corăbii.

În ziua următoare, la al treilea ceas al amiezii, Locke şi Jean stăteau atârnaţi în scrâncioabe de funie grosolană, prinse de parapetul *Orhideei Otrăvitoare.*

Acum, după ce stratul de vopsea neagră, dat la repezeală în timpul

nopţii, acoperise pentru totdeauna *Himera,* ei trudeau din greu să boteze corabia cu un nou nume, *Desfătarea.* Mâinile şi tunicile le erau stropite cu pete lipicioase, arginti. Ajunseseră cu scrisul la *Desfă,* iar Paolo şi Cosetta se strâmbau la ei prin ferestrele de la pupa ale cabinei Zamirei.

— Cred că pirateria este puţin cam ca băutul, spuse Jean. Ai chef s-o faci toată noaptea şi plăteşti preţul a doua zi.

În acea dimineaţă, *Orhideea* o luase către nord, la o distanţă confortabilă de patruzeci sau cincizeci de mile la vest de oraş; Drakasha părăsise rapid zona în care atacaseră *Sardeaua* şi decisese să petreacă ziua la oarecare distanţă, ocupându-se de noua înfăţişare a bătrânei ei fete de lemn. Sau, şi mai exact, dându-le această sarcină lui Locke şi lui Jean.

Pe la al patrulea ceas al amiezii, aceştia reuşiseră în sfârşit să pună „tare" în *Desfătare.* Însetaţi şi arşi de soare, fură ridicaţi înapoi pe punte de către Delmastro, Drakasha şi Nasreen. După ce dădură pe gât cănile cu apă de butoi călâie, ce li se oferiră, Drakasha le făcu semn să o urmeze în cabina ei.

— Noaptea trecută s-a lucrat bine, spuse ea. Bine şi grozav de derutant. Nu mă îndoiesc că arhontele va fi mai degrabă supărat.

— Aş fi dat orice să fiu o muscă pe peretele unei cârciumi din Tal Verrar, zilele astea, spuse Locke.

— Însă m-a pus pe gânduri, apropo de strategia noastră generală.

— Adică?

— Mi-aţi spus că echipajul şi căpitanul keciului nu erau verrari; asta va micşora impactul poveştii lor. Vor fi îndoieli cu privire la seriozitatea lor. Zvonuri nepoftite şi bombăneli.

— Mda…

— Aşa că ceea ce tocmai am făcut va supura, spuse Zamira. Va stârni comentarii, speculaţii şi îi va da mare bătaie de cap lui Stragos, însă nu va crea panică şi nici nu-i va face pe Verrari să iasă în stradă, ca să ceară intervenţia arhontelui. Într-un fel, acest prim atac pirateresc pe care l-am făcut pentru el a cam fost o chestie de mântuială.

— Ne răneşti orgoliul profesional, spuse Jean.

— Îl rănesc şi pe al meu! Însă gândiţi-vă… poate că avem nevoie de *o serie* de asemenea lucruri făcute de mântuială.

— Chestia asta pare că va avea o explicaţie foarte amuzantă, spuse Locke.

— Del mi-a spus, în după-amiaza asta, că voi vă legaţi speranţele de a găsi o soluţie de alchimistul personal al lui Stragos; că aţi fi putut să-i obţineţi sprijinul făcându-i o ofertă în particular.

— Destul de adevărat, spuse Locke. Este unul dintre aspectele vizitei de azi-noapte la Mon Magisteria care n-a mers prea bine.

— Deci este limpede că noi trebuie să vă dăm o altă şansă să faceţi cunoştinţă cu alchimistul ăsta, spuse Drakasha. Un al motiv plauzibil ca să vizitaţi cât mai repede Mon Magisteria. Micii sclavi ascultători, nerăbdători să audă părerea stăpânului lor cu privire la felul în care-şi fac treaba.

— Aaaa, spuse Locke. Şi dacă vrea să ţipe la noi, putem fi siguri că măcar ne va lăsa să intrăm la o şuetă.

— Întocmai. Deci, trebuie să facem ceva… pitoresc. Ceva şocant, ceva care să fie un exemplu sincer, *de netăgăduit,* al eforturilor pe care le facem pentru Stragos. Dar… acest ceva nu poate ameninţa direct Tal Verrar-ul. Nu într-atât încât Stragos să-l vadă ca pe un pas util în direcţia dorită de el.

— Hmmm, spuse Jean. Şocant. Pitoresc. Şi care să nu amenințe… Nu sunt prea convins că aceste concepte merg prea bine cu pirateria.

— Kosta, te holbezi foarte ciudat la mine, spuse Drakasha. Ai vreo idee sau te-am lăsat prea mult în soare azi?

— Şocant, pitoresc şi care nu amenințǎ *direct* Tal Verrar-ul, şopti Locke. Pe toţi zeii! Căpitane Drakasha, m-ai onora foarte tare dacă mi-ai accepta o umilă sugestie…

7

Muntele Azar era liniştit în această dimineaţă de 25 Aurim, iar cerul de deasupra oraşului Salon Corbeau era albastru precum adâncurile unei ape, nemarcat de fumul cenuşiu al bătrânului vulcan. O altă iarnă blândă în nordul Coastei de Bronz, într-un climat mai precis decât un ceas verrari.

— Ia uite, alţii care-o să facă valuri, spuse Zoran, însoţitor-şef al străjii de dimineaţă a docului.

— Nu văd nici un fel de valuri în afară de alea care erau deja.

Giatti, colegul său mult mai tânăr, se holbă la port, foarte serios.

— Nu sunt valuri, tâmpitule, *fac valuri.* Cei din lumea bună. Cei cu moşii, barosanii.

Zoran îşi aranjă livreaua de culoare verde-oliv şi o perie, dorindu-şi să nu fi fost obligat să poarte blestemata pălărie de fetru a Doamnei Saljesca. Îl făcea să pară mai înalt, dar şi să năduşească şi nu împiedica transpiraţia să-i intre în ochi.

Dincolo de zidurile de stâncă naturală din portul Salon Corbeau, un impunător velier nou cu două catarge şi carena de scoruş negru se alătură celor două feluci lashani ancorate în apa liniştită. O barcă mare cu vâsle venea dinspre nou-sosit; patru-cinci nobili, însoţiţi de o duzină de vâslaşi.

În timp ce barca trase lângă doc, Giatti se aplecă şi începu să descolăcească o frânghie de pe unul dintre stâlpii docului. Când prova bărcii fu amarată, Zoran păşi lângă ea, făcu o plecăciune şi îi întinse

mâna tinerei femei care se ridicase prima de pe locul ei.

— Bine aţi venit la Salon Corbeau, spuse el. Ce rang aveţi şi cum trebuie să fiţi introduşi?

Tânăra femeie, scundă şi neobişnuit de bronzată pentru cineva de condiţia ei socială, zâmbi cu drăgălăşenie, în timp ce apucă mâna lui Zoran. Purta o mantie verde-închis peste un set asortat de fuste cu volănaşe; culoarea scotea destul de bine în evidenţă părul ei cârlionţat, castaniu. Totuşi, părea să poarte mai puţin machiaj şi bijuterii decât ar fi fost de aşteptat. O rudă mai săracă a proprietarului corabiei?

— Iertaţi-mă, doamnă, însă trebuie să ştiu pe cine anunţ.

Ea păşi fără teamă pe ponton şi el îşi slăbi strânsoarea pe mâna ei. Spre surprinderea sa, ea nu şi-o slăbi pe-a ei şi, cu o mişcare lină, se lipi de el. Simţi între coapse apăsarea ameninţătoare a unui pumnal din oţel înnegrit. Omul icni.

— O trupă de nouăzeci şi opt de piraţi, înarmaţi până în dinţi, spuse femeia. Strigă sau opune rezistenţă şi o să ajungi un eunuc uimit.

8

— Rămâneţi calmi, spuse Delmastro, în timp ce Locke îi conduse pe Jean, Streva, Jabril şi Konar cel Mare pe ponton. Suntem toţi prieteni. Doar o familie bogată, care a venit să facă o vizită fermecătorului vostru sătuc. Oraş. Chestie.

Îşi ţinea pumnalul între ea şi însoţitorul mai în vârstă, aşa încât nu era nici o şansă să-l vadă cineva de la mai mult de câteva picioare distanţă. Konar îl apucă pe însoţitorul de doc mai tânăr, punându-şi un braţ pe umărul lui, de parcă s-ar fi cunoscut, şi îi murmură la ureche ceva ce făcu să-i dispară culoarea de pe faţa bietului băiat.

Încet, cu grijă, toţi cei de pe *Orhideea* se suiră pe ponton. În centrul grupului, cei ce purtau haine bune încercau să nu facă prea mult zgomot, încărcaţi cum erau, pe sub mantii şi cămăşi, cu un arsenal întreg de arme zăngănitoare. Ar fi însemnat prea mult să creadă că însoţitorii de doc nu ar observa săbii şi toporişti la cingătoarea vâslaşilor.

— Iată-ne aici, deci, spuse Locke.

— Pare un loc drăguţ, spuse Jean.

— Aparenţele sunt, mai mult ca sigur, înşelătoare. Acum doar îl aşteptăm pe căpitan, ca să începem treaba.

9

— Scuzaţi-mă… Domnule, scuzaţi-mă…

Zamira Drakasha, singură în cea mai mică dintre bărcile *Orhideei*, privea către paznicul cu faţă plictisită, aflat în spatele parapetului împodobit al celui mai apropiat iaht. Iahtul, lung de aproape

cincisprezece yarzi, avea un singur catarg şi bănci de patru vâsle pe fiecare parte. Aceste vâsle erau acum fixate în sus, suspendate precum aripile unei păsări împăiate, aflate pe soclul său. Chiar lângă catarg, spre pupa, se afla un cort-pavilion, ai cărui pereţi de mătase fluturau uşor. Acest cort se afla între paznic şi ţărm.

Paznicul o studie, cu o privire chiorâşă. Zamira purta o rochie galbenă, mare şi fără formă, care părea mai degrabă ca o robă. Îşi lăsase pălăria în cabină şi îşi scosese brăţările şi panglicile din păr.

— Ce vrei?

— Stăpâna mea m-a lăsat să mă ocup de treburile casnice pe corabia ei, cât timp se distrează pe ţărm, spuse Zamira. Trebuie să car câteva lucruri grele şi mă întrebam dacă ţi-aş putea cere ajutorul.

— Vrei să vin acolo şi să fac pe catârul pentru tine?

— Ar fi atât de drăguţ din partea ta…

— Şi, ăă, ce eşti dispusă să faci în schimb?

— Păi, le-aş mulţumi din inimă zeilor pentru bunătatea ta, spuse Zamira, sau ţi-aş putea face un ceai?

— Ai o cabină pe-acolo?

— Da, prin bunătatea stăpânei mele…

— Câteva minute singur cu tine şi cu gura aia a ta şi aş muta bucuros rahaturile alea pentru tine.

— Cât de… cât de *deplasat!* Stăpâna mea va…

— Şi cine-i stăpâna ta?

— Viitoarea Doamnă Ezriane de la Mastron, din Nicora…

— Nicora? Ha-ha! De parcă i-ar păsa cuiva. Cară-te!

Paznicul îi întoarse spatele, râzând pentru sine.

— Ah, fie, spuse Zamira. Ştiu când nu sunt dorită.

Se aplecă şi dădu la o parte prelata cenuşie aflată pe fundul bărcii, chiar la picioarele ei. Sub ea se afla cea mai grea arbaletă din arsenalul *Orhideei Otrăvitoare,* încărcată cu o săgeată cu vârf de oţel, lungă cât braţul ei.

— Şi pur şi simplu *nu-mi pasă.*

Două secunde mai târziu, paznicul fu, fără îndoială, tulburat de brusca apariţie a unui vârf de săgeată în sternul său. Zamira se întrebă dacă el avusese timp să facă presupuneri cu privire la proveniența săgeţii, înainte de a se prăbuşi, cu şira spinării secţionată.

Zamira îşi trase peste cap rochia galbenă şi o aruncă în spatele bărcii. Pe dedesubt, purta vesta sa de Sticlă-străveche, o tunică şi nişte pantaloni subţiri, cizme şi o pereche de apărători de braţ suple. Cingătoarea îi era la brâu, goală; ea băgă mâna sub banca de vâslit, îşi scoase săbiile şi le băgă în tecile lor. Vâsli, ducându-şi bărcuţa lângă bordul iahtului, şi-i făcu semn cu mâna lui Nasreen, care stătea la prova *Orhideei.* Doi membri ai echipajului săriră peste bordul bricului, plonjând în apă.

Un minut mai târziu, înotătorii se aflau lângă iaht. Zamira îi ajută să iasă din apă şi îi trimise în faţă, să se aşeze la una din perechile de vâsle. Ea trase ţăruşii ca să elibereze lanţurile care ţineau ancora iahtului; nu avea nici un rost să piardă timpul ridicând-o. Cu cei doi marinari la vâsle şi cu Zamira la cârmă, le luă doar câteva minute să mute iahtul în spatele *Orhideei Otrăvitoare.*

Echipajul ei începu să coboare în linişte pe iaht, toţi erau înarmaţi şi împlătoşaţi, arătând total nelalocul lor, aşa cum se înghesuiseră pe vasul fragil, plin de ornamente. Zamira numărase patruzeci şi doi, până să simtă că ambarcaţiunea nu putea duce mai mulţi; marinarii erau ghemuiţi pe punte, îndesaţi în cabină şi ocupau toate vâslele. Era suficient; aproape două treimi din echipajul ei se afla pe ţărm pentru atacul principal, iar cealaltă treime rămăsese pe *Orhidee* ca să atace corăbiile din port.

Îi făcu cu mâna lui Utgar, care urma să se ocupe de această ultimă sarcină. Acesta rânji şi se întoarse să-şi înceapă ultimele pregătiri.

Vâslaşii Zamirei scoaseră iahtul la vedere, ocolind *Orhideea;* cârmiră către babord, chiar pe lângă pupa acesteia, şi se îndreptară direct către plajă. Dincolo de aceasta, se puteau vedea clădirile şi grădinile etajate ale micii văi bogate, aşezate frumos, precum bunătăţurile, înaintea unui banchet.

— Cine a adus tuşa finală? întrebă Zamira.

Un membru al echipajului desfăcu un steag de mătase roşie şi începu să-l lege de saula specială ce atârna de catargul iahtului.

— Bine, aşadar. Zamira îngenunche la prova iahtului, aranjându-şi, după obicei, cingătoarea. Vâslaşi, trageţi vârtos! Duceţi-ne pe plaja aia!

În vreme ce iahtul înaintă pe apele deocamdată liniştite ale golfului, Zamira observă câteva siluete mici, aflate pe faleza din apropiere, intrând, în sfârşit, în panică. Una sau două dintre ele o luară la fugă spre oraş; părea că vor ajunge acolo cam în acelaşi moment în care Zamira se aştepta să simtă sub cizme nisipul plajei.

— Asta e, strigă ea. Ridicaţi steagul roşu şi să pornim muzica!

În timp ce drapelul roşu ţâşni cu saula şi se umflă în vânt, fiecare marinar al *Orhideei* aflat pe iaht slobozi câte un urlet sălbatic, fără cuvinte. Răcnetele lor răsunară în întregul port, marinarii deghizaţi de pe ponton începură să scoată armele, toate persoanele aflate pe faleză fugeau acum către oraş, iar săbiile Zamirei sclipiră în soare, pregătite de atac.

Era însăşi definiţia unei dimineţi minunate.

10

— A fost *neapărată nevoie* să devastaţi complet Salon Corbeau? spuse Stragos.

Locke şi Jean erau aşezaţi în biroul arhonului, înconjuraţi de fâlfâitul slab, sumbru al miilor de insecte mecanice ale acestuia. Poate că erau doar umbrele încăperii slab luminate, dar lui Locke i se păru că ridurile de pe faţa lui Stragos se adânciseră de ultima dată când îl văzuse.

— Ne-am distrat grozav. Ai vreo simpatie anume pentru locul respectiv?

— Nu de dragul meu, Lamora… doar că aveam impresia clară că vă veţi concentra activitatea navigând în apropierea Tal Verrar-ului.

— Salon Corbeau este considerat a se afla în apropierea…

— Este acesta o *corabie,* Lamora?

— Erau corăbii în port…

— Am aici blestematele de statistici de la agenţii mei, spuse Stragos. Împunse cu două degete o bucată de pergament. Două feluci scufundate. Patruzeci şi şase de iahturi, bărci de agrement şi ambarcaţiuni mai mici arse sau scufundate. O sută optsprezece sclavi furaţi. Nouăsprezece dintre gărzile personale ale Contesei ucise şi şaisprezece rănite. Majoritatea rezidenţelor şi a caselor de oaspeţi din Salon Corbeau arse, grădinile aproape distruse. Stadionul-copie devastat. La o primă evaluare, diversele pagube şi pierderi depăşesc nouăzeci şi cinci de mii de solari. Ţi-au scăpat doar câteva ateliere şi reşedinţa Doamnei Saljesca!

Locke rânji. Acest lucru fusese premeditat; după ce cei mai importanţi oaspeţi ai Saljescăi se refugiaseră în conacul-fortăreaţă al acesteia şi se baricadaseră acolo cu soldaţii rămaşi, ar fi fost inutil să atace conacul; cei de pe *Orhideea* ar fi fost masacraţi lângă ziduri. Dar, cu singura lor rezistenţă blocată pe culmea văii, echipajul Drakashei fusese liber să alerge ca lovit de streche, mai mult de o oră, jefuind şi arzând valea după bunul lor plac. Pierduseră în atac doar patru membri ai echipajului.

Cât despre ateliere, ei bine, Locke ceruse anume ca zona unde-şi ţinea afacerea familia Baumondain să fie lăsată în pace.

— Nu am avut timp să le atacăm pe toate, spuse el. Şi acum, că Salon Corbeau este mai mult sau mai puţin ruinat, unii dintre meşteşugarii aceia ar putea considera că e înţelept să se stabilească în Tal Verrar. Sunt mai în siguranţă aici, cu tine şi cu soldaţii tăi în preajmă, nu?

— Cum îţi poţi petrece timpul executând atât de eficient un raid ca ăsta, spuse Stragos, în timp ce eforturile pe care le faci în sensul planului meu iniţial sunt atât de superficiale?

— Protestez…

— Un atac condus de către Orrin Ravelle… apropo, *îţi mulţumesc* pentru asta… în noaptea fiestei, împotriva unui keci Iridani angajat de un nebun excentric. Alte două atacuri raportate, ambele în vecinătatea

Salon Corbeau, unul condus de Ravelle, iar celălalt de necunoscutul „Căpitan de la Mastron”. Drakashei îi e frică să i se recunoască meritul pentru propria muncă?

— E o încercare de a crea impresia că sunt mai mulţi piraţi care acţionează…

— Ce puneţi voi la încercare este răbdarea mea. Nu aţi furat nici o încărcătură importantă, nu aţi ars nici o corabie pe mare, nici măcar nu aţi omorât vreun marinar. Vă mulţumiţi cu bani şi cu bunurile pe care le puteţi duce, vă umiliţi şi vă înfricoşaţi prizonierii, abia dacă le vandalizaţi niţel corăbiile şi apoi dispăreţi.

— Nu ne putem împovăra cu încărcături mai grele; avem mult de umblat.

— Mi se pare că aveţi şi un pic de *omorât;* spuse Stragos. În momentul ăsta, oraşul este mai mult derutat decât îngrijorat; eu continui să sufăr, în ochii opiniei publice, din cauza afacerii Ravelle, dar sunt puţine temeri că acest zaiafet de… huligani ar fi cu adevărat un semn rău pentru comerţul verrar.

— Până şi jefuirea Salon Corbeau nu a reuşit să stârnească îngrijorare. Atacurile voastre recente dau impresia că acum vă e teamă să vă mai apropiaţi de oraş; că apele acestea continuă să fie sigure. Stragos aruncă o căutătură cruntă, înainte de a continua: Dacă ar fi să cumpăr marfă de la un negustoraş, în clipa asta, aş spune că nu sunt foarte mulţumit de calitatea ei.

— Desigur, spuse Locke, diferenţa este că, atunci când eu vreau să-mi fac, să spunem, cămăşi noi, nu-mi *otrăvesc* croitorul până ce nu mi-a ajustat bine mânecile…

— Sunt în joc viaţa şi averile mele, spuse Stragos ridicându-se din scaun. Şi ale voastre, în funcţie de ce reuşiţi să faceţi. Am nevoie de măcelari, nu de măscărici. Jefuiţi corăbii lângă zidurile oraşului meu. Treceţi-le echipajele prin sabie. Luaţi-le încărcătura sau daţi-i foc… e timpul să fim *serioşi.* Asta, şi numai asta va cutremura oraşul acesta din temelii.

— Nu vă întoarceţi, spuse el, apăsând pe fiecare cuvânt, până nu veţi fi vărsat sânge în apele astea. Până ce nu veţi fi devenit o plagă.

— Fie, spuse Locke. Încă o înghiţitură din antidotul nostru…

— Nu.

— Dacă vrei să lucrăm cu încredere absolută…

— Veţi *rezista,* spuse Stragos. Precum ouăle murate într-un borcan. Sunt mai puţin de două săptămâni de la ultima voastră doză. Nu sunteţi în pericol pentru încă şase săptămâni de-acum încolo.

— Dar… aşteaptă, arhonte. Jean îl opri, în timp ce acesta se întorcea să plece. Încă un lucru. Când am venit în oraşul ăsta, în noaptea fiestei, am fost atacaţi din nou.

Stragos miji ochii.

— Aceiaşi asasini ca şi înainte?

— Dacă vrei să spui acelaşi mister, da, aşa credem, spuse Jean. Cineva ne-a aşteptat la docuri, după ce l-am vizitat pe Requin. Dacă au primit vreo informaţie privind prezenţa noastră în oraş, atunci s-au mişcat al naibii de repede.

— Şi singurul loc unde am fost, înainte de a vizita Treptele de Aur, a fost *aici.*

— Oamenii mei n-au nimic de-a face cu asta, spuse Stragos. Într-adevăr, acesta este primul lucru pe care l-am auzit cu privire la subiect.

— Am lăsat patru morţi în urma noastră, spuse Jean.

— Nimic ieşit din comun. Poliţaii au găsit aproape treizeci de cadavre prin oraş, după fiesta; tot timpul sunt certuri şi jafuri. Stragos oftă: Evident, asta nu are nimic de-a face cu mine şi nu mai am nimic să vă spun pe subiect. Presupun că vă veţi întoarce direct la corabie, după ce plecaţi de aici.

— În mare viteză, spuse Locke. Şi vom rămâne cât putem de departe de insule.

— Complicaţiile vreunei samavolnicii mai vechi v-au ajuns din urmă, în mod clar, spuse Stragos. Acum plecaţi. Nici un alt antidot şi nici o altă discuţie. Vă veţi prelungi din nou arenda pentru sănătate doar după ce-mi veţi fi trimis la uşă negustori panicaţi, cerşind ajutor, din cauză că moartea pândeşte în spatele acestor porturi. Acum, duceţi-vă şi faceţi-vă treaba.

Se răsuci şi ieşi fără nici un alt cuvânt. Un moment mai târziu, un detaşament de Ochi mărşălui pe uşa principală şi rămase în aşteptare.

— Ah, la naiba! murmură Jean.

11

— O să punem mâna pe ticălos, spuse Ezri în acea noapte, în timp ce stăteau întinşi împreună, în cabina ei. *Orhideea Otrăvitoare,* care se numea acum *Focosul,* străbătea o mare agitată, la aproximativ douăzeci de mile la sud-vest de Tal Verrar, şi cei doi se lipiseră unul de altul, în timp ce se legănau înainte şi înapoi în hamac.

— Cu greu, spuse Jean. Nu o să ne mai primească până nu o să facem o chestie serioasă pentru el… şi dacă facem asta, s-ar putea să împingem lucrurile până într-acolo, încât să nu mai aibă nevoie de noi. Mai degrabă o să căpătăm cu un pumnal decât cu un antidot. Sau, dacă se ajunge la asta, el o să capete un pumn…

— Jean, nu vreau să aud asta, spuse ea. Nu vorbi despre asta.

— Trebuie să privim lucrurile în faţă, iubire…

— Nu cred asta, spuse ea. Nu cred. *Întotdeauna* este o cale de atac sau o cale de scăpare. Aşa stau lucrurile aici. Se rostogoli peste el şi îl sărută. Ţi-am spus să nu cedezi, Jean Tannen, şi chestia cu mine este

că *obţin* ce vreau, în felul meu.

— Pe toţi zeii, şopti Jean, cum de-am putut trăi înainte să te cunosc?

— Trist, sărac, mizerabil, spuse ea. Eu fac ca totul să fie mult mai bun. De asta m-au pus zeii aici. Acum nu te mai îmbufna şi spune-mi ceva plăcut!

— Ceva plăcut?

— Da, minte înceată, am auzit că toţi ceilalţi îndrăgostiţi îşi spun câteodată lucruri plăcute, când sunt singuri…

— Da, însă cu tine e ca şi cum ar fi sub ameninţarea pedepsei cu moartea, nu?

— Ar putea fi. Lasă-mă să găsesc o sabie…

— Ezri, spuse el cu o neaşteptată seriozitate. Uite ce e… când totul se va termina, Stragos şi toate celelalte, Leocanto şi cu mine am putea fi… oameni foarte bogaţi. Dacă şi celelalte treburi ale noastre din Tal Verrar merg bine.

— Nu dacă, spuse ea. Când.

— Bine, spuse el. *Când* se va întâmpla… chiar ai putea veni cu noi. Leo şi cu mine am vorbit puţin despre asta. Nu trebuie să alegi un fel de viaţă sau altul, Ezri. Poţi doar să… îţi iei o mică vacanţă. Cu toţii am putea.

— Ce vrei să spui?

— Putem lua un iaht, spuse Jean. În Vel Virazzo este un loc, un mic port privat, unde toţi grangurii îşi ţin vasele şi bărcile de agrement. De obicei, au câteva de vânzare, dacă dispui de nişte sute de solari, pe care noi intenţionăm să-i avem. Oricum trebuie să mergem la Vel Virazzo ca să… ne terminăm treaba. În două zile, putem să obţinem un vas echipat şi apoi, pur şi simplu să… scotocim puţin prin zonă! Să ne lăsăm purtaţi de vânt. Să ne distrăm puţin. Să pretindem, pentru o vreme, că suntem nişte netrebnici din lumea bună.

— Şi, adică, să ne întoarcem la toate astea mai târziu?

— Oricând vei dori, spuse Jean. Ia-o cum vrei. Întotdeauna obţii ce vrei, nu?

— Să trăiesc un timp pe un iaht, cu tine şi cu Leocanto, spuse ea. Fără supărare, Jean, tu ai putea trece drept un marinar neexperimentat, dar, după cum a recunoscut el singur, Leocanto nu ar putea cârmi nici un pantof pe o băltoacă de pişat…

— De ce crezi că te-am lua cu noi, mmm?

— Ei bine, m-aş fi gândit că are o legătură cu asta, spuse ea, mutându-şi mâinile, strategic, către locuri mult mai interesante.

— Ah, spuse el, aşa şi este, dar ai putea fi şi un fel de căpitan onorific…

— Pot să pun eu numele vasului?

— De parcă ai lăsa pe altcineva să o facă!

— Bine, şopti ea. Dacă ăsta e planul, asta este. O s-o facem.

— Chiar vrei să…

— La naiba, spuse ea, doar cu prada pe care am luat-o din Salon Corbeau şi toţi cei din echipaj pot sta beţi luni de zile, după ce ne întoarcem la Vânturile-Fantomă. Zamira n-o să-mi ducă dorul, pentru o vreme. Se sărutară. O jumătate de an. Se sărutară din nou. Poate un an sau doi.

— Întotdeauna este o cale de atac, spuse gânditor Jean, printre săruturi, întotdeauna este o cale de scăpare.

— Bineînţeles, şopti ea. Rezistă şi, mai devreme sau mai târziu, vei găsi întotdeauna ce cauţi.

12

Jaffrim Rodanov se plimba pe duneta *Suveranului Înfricoşător,* în lumina portocaliu-argintie a zorilor. Ţineau la capă, drum vest, deplasându-se spre nord, cu vântul în cartier tribord, la aproximativ patruzeci de mile la sud-vest de Tal Verrar. Marea se învolbura până la cinci-şase picioare.

Tal Verrar. O jumătate de zi distanţă de oraşul pe care în ultimii şapte ani îl ocoliseră ca pe o colonie de leproşi; o jumătate de zi distanţă de reşedinţa unei flote care, odată stârnită, l-ar fi putut strivi chiar şi pe puternicul său *Suveran.* Nu era o libertate adevărată în apele acestea, doar o vagă iluzie. Vase comerciale rotofeie pe care nu le-ar putea atinge niciodată; un oraş bogat pe care nu l-ar putea prăda niciodată. Şi totuşi, putea trăi cu asta. Era *magnific,* cu condiţia să se păstreze libertatea şi jafurile din mările sudice.

— Căpitane, spuse Ydrena, care apăruse pe punte ţinând într-o mână o cană de lut cioplit cu obişnuitul ei ceai de dimineaţă, stropit cu coniac, nu vreau să stric o nouă dimineaţă frumoasă…

— Nu ai fi fost secundul meu dacă aş fi avut nevoie de pupături în fund în loc să mi se conducă vasul.

— S-a făcut o săptămână şi nu i-am dat de urmă, căpitane.

— Doar în ultimele două zile, am văzut două duzini de vase comerciale, lughere şi galere de agrement, spuse Rodanov. Şi mai este până să vedem un drapel naval. Este încă timp să dăm de ea.

— Nu contest asta, căpitane. Doar că s-o găsim este…

— O mare bătaie de cap. Ştiu.

— Nu-i ca şi cum ar cutreiera prin zonă, spunând tuturor că ea este Zamira Drakasha de pe *Orhideea Otrăvitoare,* zise Ydrena, luând o gură de ceai. „Bine v-am găsit, noi suntem faimoşii distrugători de corăbii din Vânturile-Fantomă; vă deranjează dacă acostăm ca să facem o vizită?”

— Poate să-şi spună cum vrea, spuse Rodanov, şi să-şi picteze ce vrea pe pupă, să-şi rearanjeze pânzele pân-o să arate ca un sebec

constipat, dar are o singură carenă. O carenă de scoruş negru. Şi am văzut-o timp de ani de zile.

— Toate carenele sunt negre, până ce nu eşti îngrozitor de aproape, căpitane.

— Ydrena, dacă aveam o idee mai bună, crede-mă, o urmam. Rodanov căscă şi se întinse; îşi simţi muşchii puternici ai braţelor contractându-se în mod agreabil. Tot ce-am aflat este că au fost atacate câteva corăbii, iar acum Salon Corbeau. Se învârte pe-aici, pe undeva, ţinând vestul. E ceea ce aş face eu… o mai mare deschidere spre mare.

— ’nţeles, spuse Ydrena. O *grămadă* de deschidere spre mare.

— Ydrena, spuse el domol, am făcut drum lung ca să-mi calc un jurământ şi să ucid un prieten. Voi merge cât va fi nevoie şi îi voi vâna urmele cât va fi nevoie. Vom străbate apele astea până când unul din noi dă de celălalt.

— Sau până când oamenii din echipaj decid că le-a…

— Mai e mult drum până să depăşim linia aia. Între timp, dublează numărul iscoadelor de noapte. Triplează numărul celor de zi. O să căţărăm jumătate din afurisitul ăsta de echipaj pe catarge, dacă trebuie.

— Atenţie, corabie la orizont! se auzi o voce din vârful catargului. Strigătul fu transmis spre punte şi Rodanov alergă în faţă, neputând să se abţină. În acea săptămână, dacă nu auziseră de cincizeci de ori strigătul ăsta, nu-l mai auziseră deloc, însă, de fiecare dată, putea fi *acea* dată.

— În ce direcţie?

— Trei grade de la prova tribordului!

— Ydrena, răcni Rodanov, mai ridicaţi pânze! Pregătiţi-vă de reperare! Helm, du-ne spre nord-nord-est, tribord!

Peste oricine ar fi dat, cu un vânt şi nişte ape ca acestea, *Suveranul Înfricoşător* se simţea acasă la el; mărimea şi greutatea îi permiteau să spargă valuri care ar fi încetinit vase mai uşoare. În curând, vor fi destul de aproape pentru a repera.

Şi totuşi, minutele păreau că se scurg la nesfârşit. Îşi stabiliseră noul curs, folosindu-se de forţa vântului ce sufla acum dinspre arborele de la tribord. Rodanov străbătea teuga, aşteptând…

— Căpitane Rodanov! E o corabie cu două catarge, domnule! Repet, două catarge!

— Foarte bine, răcni el. Ydrena! Secundul pe teugă!

Ea fu acolo într-un minut, cu păru-i blond fluturându-i în briză. Când ajunse, aruncă tot ce-i mai rămăsese din ceaiul de dimineaţă.

— Du cel mai bun ochean în vârful trinchetului, spuse el. Zi-mi… imediat ce afli ceva.

— ’nţeles, spuse ea. Barem e ceva de făcut.

Dimineaţa se scurgea cu o încetineală chinuitoare, însă cel puţin cerul era senin. Condiţii bune de observaţie. Soarele se înălţă tot mai sus şi mai strălucitor, până când…

— Căpitane, strigă Ydrena. Carenă de scoruş! E un bric cu două catarge şi carenă de scoruş!

Rodanov nu mai putea rezista să aştepte fără să facă nimic.

— Vin sus! răcni el.

Cu greu, se căţără pe pânzele trinchetului, până pe platforma de observaţie din vârf, un loc pe care-l lăsase, de mulţi ani, în grija marinarilor mai mici şi mai tineri. Ydrena era cocoţată acolo, împreună cu un membru al echipajului, care se dădu mai încolo ca să-i facă şi lui loc pe platformă. Rodanov luă ocheanul şi examină corabia aflată la orizont, studiind-o până când nici măcar cea mai prudentă parte din el nu putu nega evidenţa.

— Ea e, spuse. A făcut ceva bâzdâcuri cu velele, dar aia este *Orhideea*.

— Şi acum?

— Ridicaţi fiecare petic de pânză pe care-l avem, spuse el. Să ne apropiem de ea cât de mult putem, înainte să ne recunoască.

— Vrei să încerci să-i atragi atenţia cu semnale? Să-i propui negocieri şi dup-aia să sari pe ea?

— „Să vorbim în spatele mâinilor, să nu ne fie citite pe buze intenţiile”, spuse el.

— Tot poezie de-a ta?

— Vers, nu poezie. Nu. Mai devreme sau mai târziu, ne va recunoaşte şi, când o va face, va şti *exact* ce vrem.

Îi înapoie ocheanul Ydrenei şi se pregăti să coboare.

— Ţintă către ea, mantalele jos şi armele la vedere. Măcar atât putem să-i oferim, pentru ultima bătălie pe care o va avea vreodată.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
Între fârtaţi

1

— Jerome ştie că-mi ceri să fac asta?

— Nu.

Locke stătea alături de Drakasha, lângă parapet, strânşi unul într-altul în aşa fel încât puteau discuta confidenţial. Era, mai mult sau mai puţin, al şaptelea ceas al dimineţii şi soarele se ridica în înaltul senin al cerului albastru. Vântul sufla dinspre răsărit, lovindu-i dinspre arborele de la tribord, iar valurile deveneau din ce în ce mai zgomotoase.

— Şi crezi că…

— Da, cred că pot vorbi pentru amândoi, spuse Locke. Nu avem de ales. N-o să-l mai vedem pe Stragos decât dacă faci cum a cerut el. Şi, ca s-o spun pe-a dreaptă, dacă faci cum a cerut el, cred că utilitatea noastră ia sfârşit. Vom mai avea o singură şansă să ne apropiem de el. E timpul să-i arătăm nemernicului ăstuia cum facem noi lucrurile în Camorr.

— Credeam că sunteţi specializaţi în şmecherii necinstite.

— Fac treabă bună şi punând cuţite în beregata oamenilor, şi răcnind la ei, spuse Locke.

— Dar, dacă ceri altă întâlnire, după ce scufundăm câteva corăbii pentru el, nu crezi că se va aştepta la trădare? Mai ales într-un palat plin de soldaţi?

— Tot ce trebuie să fac este să ajung în preajma lui, spuse Locke. N-o să pretind acum că-mi pot croi drum printr-un zid de soldaţi, însă, de la câţiva centimetri, cu un stilet bun, sunt mâna lui Aza Guilla însăşi.

— Aşadar, vrei să-l iei ostatic?

— Simplu. Direct. Şi, să sperăm, eficient. Dacă nu pot scoate un antidot de la el sau nu pot ajunge la o înţelegere cu spiţerul lui, poate că-i trag o sperietură soră cu moartea.

— Şi crezi sincer că ai studiat în ansamblu problema?

— Căpitane Drakasha, abia am dormit, tot gândindu-mă la asta. De ce crezi că am venit până aici să dau de tine?

— Ei bine…

— Căpitane! Straja de pe catargul principal chema puntea. Am observat mişcare în spatele nostru!

— Ce vrei să spui?

— Corabie la orizont, la trei grade, poate, spre cartier babord. Doar ce a apărut, efectiv brusc. A venit dinspre vest, se îndreaptă direct

către noi.

— Buni ochi, spuse Drakasha. Ţine-mă la curent. Utgar!

— Da, căpitane?

— Dublează straja la fiecare catarg. Cei de pe punte! Pregătiţi-vă să schimbaţi cursul! Staţi lângă funii şi lângă braţele vergilor! Aşteptaţi ordinul meu!

— Probleme serioase, căpitane?

— Probabil că nu, spuse Drakasha. Chiar dacă Stragos şi-a schimbat părerea de ieri şi s-a hotărât acum să ne vâneze, un vas de război verrar nu ar veni din direcţia aia.

— Să sperăm.

— Da. Aşa că ce-o să facem este să ne schimbăm noi direcţia, frumos şi încet. Dacă schimbarea lor de curs a fost nevinovată, vor trece voios pe lângă. Îşi drese glasul: Helm, întoarce către nord-vest, prin nord, repede! Utgar! Strânge vergile, vânt la cartier tribord!

— ’nţeles, căpitane!

Orhideea Otrăvitoare se înclină şi mai mult, încet, către babord, până ce fu îndreptată aproape direct către nord-vest. Briza rece sufla acum peste dunetă, aproape în faţa lui Locke. I se păru că întrezăreşte nişte pânze minuscule către sud; de pe punte încă nu se putea observa carena vasului.

Câteva minute mai târziu, veni strigătul:

— Căpitane! A cotit cinci sau şase grade spre babord! Se îndreaptă din nou către noi!

— Suntem pe direcţia prorei tribordului lor, spuse Drakasha. Încearcă să se apropie de noi, dar asta nu are nici un sens. Îşi pocni degetele. Stai aşa. Ar putea fi un vânător de recompense.

— Cum ar putea să ştie că suntem noi?

— Probabil că au obţinut o descriere a *Orhideei* de la echipajul keciului pe care l-aţi vizitat. Uite ce-i, puteam cel mult să sperăm că o să-mi ascund faţa atât de mult. Drăguţele astea de scânduri de scoruş ale ei sunt prea caracteristice.

— Deci… cât de gravă este situaţia?

— Depinde cine-i mai rapid. Dacă este un vânător de recompense, ar fi o bătălie nerentabilă. Pe vas ar fi oameni periculoşi şi nici un fel de pradă. Aşa că, dacă noi suntem mai rapizi, vreau să-i arăt fundul şi să-i zic pa-pa.

— Şi dacă nu?

— O bătălie nerentabilă.

— Căpitane, răcni una dintre iscoadele de sus, este o corabie cu trei catarge!

— E din ce în ce mai bine, spuse Drakasha. Du-te şi trezeşte-mi-i pe Ezri şi pe Jerome.

2

— Ghinion, spuse Delmastro. Afurisit de ghinion!

— Doar pentru ei, dacă îmi iese cum vreau, spuse Zamira.

Căpitanul şi locotenentul său stăteau lângă parapet, cu privirea fixată pe pătrăţelul alb, neclar, care indica, la orizont, poziţia urmăritorului lor. Locke şi Jean aşteptau, câteva trepte mai încolo, lângă copastia tribordului. Drakasha cârmise corabia câteva grade către sud, astfel încât acum mergeau către vest-nord-vest, cu un vânt excelent în cartier tribord, ceea ce ea declarase ca fiind cea mai bună poziţie de navigat a *Orhideei*. Locke ştia că era cam riscant; dacă adversarul lor era mai rapid, putea lua o direcţie de interceptare care i-ar fi oprit mult mai repede decât o urmărire din pupa. Problema era că o asemenea urmărire nu putea dura prea mult spre nord; aveau spaţiu deschis doar spre vest.

— Nu sunt sigură că am câştigat teren, căpitane, spuse Delmastro după câteva minute de tăcere.

— Nici eu. Afurisită fie marea asta agitată! Dacă e o corabie cu trei catarge, s-ar putea să aibă greutatea necesară ca să fie mai rapidă în condiţiile astea.

— Căpitane! Strigătul ce venea de sus, de pe catargul principal, era şi mai stăruitor decât de obicei. Căpitane, corabia nu rămâne în urmă şi… iertăciune, căpitane, dar poate c-ai vrea să vii să vezi asta cu ochii tăi.

— Să văd ce?

— Dacă nu-s nebună, am mai văzut corabia asta şi înainte, strigă straja, o femeie. Pot să jur. M-ar ajuta o pereche de ochi în plus.

— O să arunc o privire, spuse Delmastro. Pot lua ocheanul tău preferat?

— Scapă-l numai, şi le voi da cabina ta lui Paolo şi Cosettei.

Câteva minute mai târziu, Locke o urmări pe Delmastro căţărându-se pe catargul principal, înarmată cu mândria şi bucuria Zamirei, o capodoperă optică verrari, legată în piele tratată alchimic. Trecură câteva minute până când strigătul ei veni către punte.

— Căpitane, este *Suveranul Înfricoşător!*

— Cum?!? Del, eşti absolut sigură?

— L-am văzut destul de des, nu?

— Vin chiar eu sus!

Locke schimbă o privire cu Jean, în timp ce Zamira sări pe pânzele catargului principal. Un zumzet de mormăituri şi înjurături se înălţă din rândul marinarilor aflaţi pe punte. O duzină dintre ei îşi abandonară treaba şi se duseră la pupa, întinzându-şi gâturile ca să zărească vela aflată la sud. O şterseră, temători, când Drakasha şi Delmastro reveniră pe dunetă, părând foarte grave.

— Deci el e? spuse Locke.

— El e, spuse Drakasha. Şi dacă ne caută de ceva vreme, înseamnă că a plecat la scurt timp după noi.

— Deci… poate că are de transmis vreun mesaj sau ceva, nu?

— Nu.

Drakasha îşi scoase pălăria şi îşi trecu cealaltă mână prin cosiţe, aproape nervos.

— S-a opus acestui plan mai mult decât oricine altcineva din consiliul căpitanilor. Nu a navigat atât de mult şi de departe cum am făcut-o noi, expunându-şi vasul la o aruncătură de băţ de Tal Verrar, ca să transmită vreun mesaj. Mi-e teamă că va trebui să amânăm discuţia noastră de mai devreme, Ravelle. Trebuie mai întâi să fim siguri că această corabie va mai pluti până la sfârşitul zilei.

3

Locke privea peste petele de spumă, către *Suveranul Înfricoşător* care era acum vizibil la orizont, îndreptându-se către ei asemenea unui ac atras de magnet. Era al zecelea ceas al dimineţii şi progresul lui Rodanov, în defavoarea lor, era evident.

Zamira îşi închise cu zgomot ocheanul şi se răsuci de lângă parapet, de unde observase acelaşi fenomen.

— Căpitane, spuse Delmastro, trebuie să fie ceva… dacă l-am putea ţine la distanţă până la căderea nopţii…

— Da, atunci am avea mai multe opţiuni. Dar, ca să câştigăm atât timp, ar trebui să fim urmăriţi din pupa, iar dacă fugim spre nord, o să dăm de coastă mult înainte de a se înseră. Ca să nu mai spun că are carena proaspăt reparată, iar noi suntem restanţi la capitolul ăsta. Adevărul adevărat este că am pierdut deja această întrecere.

Drakasha şi Delmastro nu-şi spuseră nimic, preţ de câteva clipe, până când Delmastro îşi drese glasul:

— Încep să… ăă, pregătesc lucrurile, nu?

— Ai face bine. Lasă Schimbul Roşu să mai doarmă, cât de mult poţi. Dacă mai doarme vreunul dintre ei…

Delmastro încuviinţă, îl apucă pe Jean de mâneca tunicii şi-l trase după ea către trapa de marfă, de pe puntea principală.

— Intenţionezi să te lupţi, spuse Locke.

— Nu am *de ales,* trebuie să lupt. Şi tu la fel, dacă vrei să apuci cina. Rodanov are aproape de două ori mai mulţi oameni. Înţelegi ce porcărie ne aşteaptă.

— Şi totul este, mai mult sau mai puţin, din cauza mea. Îmi pare rău, căpitane…

— Termină cu prostiile, Ravelle! N-o să mă apuc acum să-mi regret decizia de a te ajuta, aşa că nimeni altcineva n-o s-o facă. E din cauza lui Stragos, nu a ta. Într-un fel sau altul, planurile lui ne-ar fi pus într-o situaţie neplăcută.

— Îţi mulţumesc pentru asta, căpitane Drakasha. Acum… ştiu că am avut o discuţie privind adevărata măsură a talentului meu în luptă, însă majoritatea celor din echipaj cred încă, probabil, că-s un soi de ucigaş de oameni. Eu… Cred că tot ce vreau să spun este că…

— Vrei un loc în miezul acţiunii?

— Da.

— Mă gândeam că s-ar putea să ceri asta. Am deja un loc pentru tine, spuse ea. Nu te gândi că o să-l obţii uşor.

Se îndepărtă o clipă şi strigă:

— Utgar!

— Da, căpitane?

— Ia batimetrul şi spune-mi ce adâncime avem!

Locke ridică întrebător din sprâncene.

— Am nevoie să ştiu câtă apă avem sub picioare, îi spuse ea. Aşa voi şti cât ne ia să aruncăm ancora.

— De ce ai vrea să arunci ancora?

— Cât despre asta, va trebui să aştepţi, vei fi uluit. Şi Rodanov, să sperăm… dar asta ar însemna să cer prea mult.

— Căpitane, răcni Utgar, câteva minute mai târziu, avem cam nouăzeci de stânjeni sub noi!

— Bine, spuse ea. Ravelle, ştiu că nu eşti de serviciu în momentul ăsta, dar ai fost destul de neghiob să te vânturi pe-aici şi să atragi atenţia asupra ta. Ia vreo doi Albaştri şi aduceţi de jos nişte butoaie de bere. Încearcă să faci asta în linişte, de dragul Roşilor care mai dorm încă. Cam într-o oră am să-i chem pe toţi pe punte şi nu-i niciodată înţelept să trimiţi oamenii la o luptă ca asta cu gâtlejurile prea uscate.

— Fac asta bucuros, căpitane. Cam într-o oră, deci? Când crezi că vom…

— Am de gând să pornesc bătălia înainte de amiază. Este o singură cale de a câştiga atunci când eşti vânat de unul mai mare şi mai tare decât tine. Te întorci, îi zbori dinţii din gură şi speri că zeii ţin la tine.

4

— Toată lumea! strigă Ezri pentru ultima dată, toată lumea pe puntea superioară centru! Pe punte, pierde-vară şi tâmpiţi leneşi ce sunteţi! Dacă mai aveţi tovarăşi de cart sub punte, târâţi-i încoace!

Jean stătea în faţa grupului adunat la mijlocul corabiei, aşteptând ca Drakasha să-şi rostească partea ei. Aceasta stătea lângă copastie, avându-i în spate pe Ezri, Nasreen, Utgar, Mumchance, Gwillem şi Treganne. Învăţata părea profund deranjată de faptul că un lucru atât de vulgar, precum o bătălie între corăbii, o putea scoate din ritualurile ei obişnuite.

— Ascultaţi-mă bine, strigă Drakasha. Corabia care se îndreaptă spre noi este *Suveranul Înfricoşător*. Căpitanul Rodanov are obiecţii faţă

de afacerile noastre în aceste ape şi a făcut drum lung ca să se lupte cu noi.

— Nu putem să ne luptăm cu atât de mulţi, strigă cineva din mulţime.

— Nu avem de ales. Ne vor aborda, fie că ne place sau nu, spuse Drakasha.

— Dar dacă te vrea doar pe tine? Vorbise un membru al echipajului pe care Jean nu-l recunoscu; trebuie spus totuşi că omul stătea, de asemenea, în faţa mulţimii, exact acolo unde Drakasha şi toţi ofiţerii ei îl puteau vedea. I te dăm şi evităm o luptă crâncenă. Ăsta nu este un vas militar şi am dreptul şi eu să ţin la viaţa mea ca şi…

Jabril îşi făcu loc prin mulţime până în spatele omului şi îl pocni în şale. Acesta se prăbuşi pe punte zvârcolindu-se.

— *Nu* ştim dacă o vrea doar pe Drakasha, răcni Jabril. Io unul n-o să aştept lângă parapet, cu pantalonii în vine, să vină cineva să-mi pupe cocoşelul! Cei mai mulţi dintre voi ştiu la fel de bine ca mine… dacă un căpitan se bate cu alt căpitan, nu e convenabil ca ambele variante ale poveştii să ajungă înapoi în Portul Risipitorului.

— Stai aşa, Jabril, spuse Zamira. Coborând repede treptele dunetei, păşi către aşa-zisul pragmatic şi îl ajută să se ridice, apoi stătu în faţa echipajului său, lângă primul rând de oameni. Basryn, aici de faţă, are dreptate cu privire la un lucru. Ăsta nu este un vas militar, aşa că aveţi dreptul să ţineţi la vieţile voastre. Nu sunt blestemata voastră de împărătească. Oricine vrea să încerce să mă predea lui Rodanov… sunt chiar aici. Acum e şansa voastră. Cum nimeni nu ieşi din mulţime, Drakasha îl săltă pe Basryn în picioare şi îl privi drept în ochi. Ei bine, poţi să iei barca cea mai mică, spuse ea, tu şi oricine mai vrea să te ajute s-o iei. Sau poţi să rămâi.

— Ah, la naiba, spuse el, oftând. Îmi pare rău, căpitane. Cred… cred că prefer să trăiesc ca un laş decât să mor ca prostu'.

— Oscarl, spuse Drakasha, după ce terminăm aici, ia o echipă şi dă la apă barca mică, iute. Oricine altcineva vrea să plece cu Basryn, asta-i ce vă ofer. Dacă Rodanov câştigă, încercaţi-vă norocul. Dacă eu câştig… pricepeţi că suntem la cel puţin cincizeci de mile de ţărm şi nu veţi reveni la bord.

Omul încuviinţă şi asta fu tot. Drakasha îi dădu drumul şi el dădu peste ceilalţi, ţinându-se de spate şi ignorând căutăturile celor din jur.

— Acum, atenţie, strigă Drakasha. Marea nu ne este prietenă azi; feciorul ăla de lele are viteză mai mare decât noi. În orice direcţie am fugi, nu facem decât să câştigăm câteva ore. Dacă va fi să rezolvăm problema bot în bot, vreau să decid eu cum ne curtăm.

— Fiecare dintre ai noştri trebuie să omoare doi de-ai lor, şi asta numai ca să mai rămână vreunul dintre noi în picioare, aşa că, în mod clar, trebuie să ne descurcăm chiar şi mai bine de-atât. Dacă îl agăţăm

în aşa fel încât unul dintre bordurile noastre să se sprijine pe prova lui, ne putem îngrămădi toţi în jurul locului lui de abordare şi-l copleşim exact acolo unde trebuie. Echipajul ăla mare şi gras al lui n-o să mai facă două parale dacă va trebui să ni-l servească, bucată cu bucată, exact printre dinţii noştri.

— Deci, pe puntea superioară, o să vă aşez în rânduri, precum legiunile de odinioară ale Tronului Therin. Săbiile şi scuturile în faţă, cângile şi halebardele în spate. Nu staţi cu deştu-n fund! Dacă nu puteţi ucide pe careva, azvârliţi-i în apă, numai scoateţi-i din luptă!

— Del va alege pe cei mai buni zece arcaşi ai noştri şi-i va trimite sus, să facă tot ce-i de făcut. Cinci pe fiecare catarg. Aş fi vrut să pot trimite mai mulţi, dar vom avea nevoie pe punte de fiecare luptător.

— Ravelle, Valora, o să vă dau câţiva oameni, să formaţi echipajul nostru de abordaj. Treaba voastră sunt bărcile *Suveranului.* Odată ce vom fi atacaţi pe puntea principală, vor încerca să ne abordeze din toate părţile, aşa că vă duceţi oriunde se duc cu ele. O persoană aflată pe punte poate ţine piept la cinci aflate într-o barcă, dacă vă mişcaţi repede.

— Nasreen, alege o echipă de trei oameni şi aşteaptă comanda mea lângă ancora tribord. După ce-o dau, aperi prova împotriva bărcilor, permiţându-i echipei lui Ravelle să lupte în altă parte.

— Utgar, tu rămâi cu mine, să încărcăm arbaletele. Acum, este bere la teugă şi vreau să văd butoiul gol înainte să facem asta. Beţi, găsiţi-vă platoşele. Dacă aveţi zale sau pantaloni de piele pe care-i ţineţi la păstrare, puneţi-le acum pe voi. Nu-mi pasă cât de tare veţi transpira; niciodată nu veţi mai avea nevoie de ele ca azi.

Drakasha concedie echipajul întorcându-se cu paşi mari către scara dunetei. La mijlocul vasului se stârni iadul; brusc, membrii echipajului începură să se îmbrâncească unul pe altul în toate direcţiile, unii ducându-se după armele şi platoşele lor, alţii îndreptându-se spre ceea ce putea fi ultima băută din viaţa lor.

Ezri sări peste balustrada dunetei şi răcni, în timp ce pătrunse în mijlocul haosului, „Echipele de incendiu să aşeze de două ori mai multe găleţi cu nisip! Instalaţi plasele-brici la babord şi ridicaţi-le sus! Jerome, mişcă-ţi fundul leneş pe dunetă! Formează acolo „compania zburătoare”!

Jean făcu un semn din mână şi o urmă pe Drakasha la pupa, unde Utgar aştepta, părând nervos. Treganne tocmai cobora scara tambuchiului, bodogănind ceva despre „proporţiile vracului”.

Pe neaşteptate, o mică umbră întunecată ţâşni în sus pe scara tambuchiului şi fugi către Drakasha. Simţind că ceva o trage brusc de pantaloni, aceasta privi în jos şi dădu de Paolo care se prinsese strâns de ea fără nici o jenă.

— Mami, e gălăgie!

Zamira zâmbi şi îl ridică de pe punte, cuibărindu-l între reverele jachetei ei. Se întoarse spre vânt şi lăsă ca acesta să-i dea la o parte părul de pe faţă. Jean putu vedea că ochii lui Paolo erau aţintiţi asupra *Suveranului Înfricoşător,* care sălta şi se legăna sub cerul fără nori, care scurta implacabil distanţa dintre ei.

— Paolo, scumpule, mami are nevoie să o ajuţi să te ascundă pe tine şi pe sora ta în magazia pentru frânghii de pe puntea de jos, bine?

Băieţaşul dădu din cap şi Zamira îl sărută pe frunte; cu ochii închişi, îşi îngropă nasul în claia de bucle scurte, negre.

— Ah, bine, spuse ea, o clipă mai târziu. Pentru că, după aceea, mami trebuie să-şi ia platoşa şi săbiile. Şi apoi trebuie să meargă să abordeze corabia nenorocitului ăluia mincinos şi să o scufunde ca pe un pietroi.

5

Jaffrim Rodanov se afla la prova corabiei sale, privind ţintă prin ochean *Orhideea Otrăvită,* când aceasta viră brusc spre babord şi se îndreptă spre el ca o săgeată. Velele mari tremurară şi începură să dispară, în timp ce echipajul Drakashei le strângea, pregătindu-le de bătălie.

— Ah, spuse el. Să-i dăm drumul, Zamira! În sfârşit, faci singurul lucru de bun-simţ.

Rodanov era îmbrăcat pentru luptă, ca de obicei, cu o haină de piele căptuşită cu zale pe spate şi la revere. Crestăturile şi spărturile din această bătrânică bătucită de atâta folosire erau întotdeauna o mângâiere pentru el, un memento al faptului că ani de zile oamenii încercaseră şi eşuaseră să-l omoare.

Pe mâini avea mănuşile sale preferate, incrustate cu oţel înnegrit, în zăpăceala unei încăierări corp-la-corp, acestea puteau apuca tăişuri şi zdrobi cranii. Pentru a-şi croi drum la bordul *Orhideei,* se baza pe o măciucă ţintuită, care-i ajungea până la brâu. Îşi plie cu grijă ocheanul şi-l strecură într-un buzunar, hotărând să-l ducă înapoi în habitaclu, înainte ca lupta să înceapă. Nu ca ultima dată.

— Ordine, căpitane?

Ydrena aştepta pe treptele teugei, cu sabia ei curbată prinsă în teacă pe spinare şi cu majoritatea echipajului adunat în spatele ei.

— Vine către noi, tună Rodanov. Ştiu că nu-i uşor, însă Drakasha dă atacuri în apele verrare. Va aduce iadul în viaţa de care ne bucurăm noi toţi… dacă nu o oprim acum. Adunaţi-vă în formaţie la tribord, cum am stabilit. Scuturile sus, în faţă. Arbaletele în spate. Ţineţi minte, o salvă, după care le aruncaţi şi scoateţi săbiile. Echipajele bărcilor, după ce blocăm *Orhideea,* săriţi peste parapetul tribord. Căngile să fie pregătite pe puntea superioară şi la prova. Timona! Ai ordinele tale… îndeplineşte-le întocmai sau roagă-te să mori în luptă.

Ziua aceasta va fi însângerată! Drakasha este un adversar de luat în seamă. Dar ce suntem noi peste toate vânturile şi apele Mării de Bronz?

— *Suveranul!* strigă echipajul într-un glas.

— Cine suntem noi, niciodată abordaţi şi niciodată învinşi?

— *Suveranul!*

— Ce ţipă duşmanii noştri la judecata zeilor, când rostesc numele celor ce le-au adus pieirea?

— *Suveranul!*

— Noi suntem! Îşi flutură bâta deasupra capului. Şi avem câteva surprize pentru Zamira Drakasha! Aduceţi cuştile în faţă!

Trei echipe de câte şase marinari aduseră pe puntea de la prora nişte cuşti acoperite cu pânză. Aceste cuşti aveau mânere de lemn, dispuse destul de departe de laturile îmbrăcate în plase de oţel. Erau lungi cam de şase picioare şi înalte şi largi de trei picioare.

— N-au mâncat nimic de ieri, nu?

— Da, spuse Ydrena.

— Bine.

Rodanov verifică încă o dată, cu atenţie, zonele pe care tâmplarul său le slăbise în parapetul tribord, astfel încât un ghiont sănătos putea să le disloce pe o lungime de aproape zece picioare. O stricăciune pentru iubitul său *Suveran,* însă una ce putea fi destul de uşor reparată mai târziu.

— Aşezaţi-le aici. Şi loviţi cuştile. Să le întărâtăm.

6

Cele două corăbii spărgeau valurile, una către cealaltă, şi, pentru a doua oară, Locke Lamora se afla pe punctul de a fi implicat îndeaproape într-o bătălie pe mare.

— Ţine direcţia, Mum! strigă Drakasha, care privea încordată dincolo de parapetul babord al dunetei.

Locke şi Jean aşteptau în apropiere, înarmaţi cu securi şi săbii. Jean avea şi o pereche de apărători de piele scoase din proprietatea lui Basryn, care nu se mai vedea nicăieri, de când trecuse singur peste bord în micuţa barcă. „Barca mea”, gândi Locke, cu o oarecare amărăciune.

Pentru „compania lor zburătoare”, Locke şi Jean îi aveau pe Malakasti, Jabril şi Streva, precum şi pe Gwillem. Cu excepţia acestuia din urmă, toţi aveau scuturi şi cângi; maistrul timonier cu înfăţişare timidă purta un şorţ de piele încărcat cu proiectile grele, de plumb, pentru praştia pe care-o purta în mâna stângă.

Majoritatea echipajului aştepta la mijlocul vasului, aliniat aşa cum ordonase Drakasha; cei cu scuturi mari şi săbii în faţă, cei cu cângi în

spate. Velele mari fuseseră strânse, găleţile pentru incendiu aşezate la locul lor, intrarea de la babord era apărată de ceea ce Delmastro numise „jupuitorul de piei”, iar *Orhideea Otrăvită* se grăbea către îmbrăţişarea *Suveranului Înfricoşător* asemenea unei îndrăgostite aflate departe de iubitul ei de prea multă vreme.

Delmastro îşi făcu apariţia din harababura de pe puntea superioară. Arăta foarte mult ca atunci când Locke o văzuse prima dată, cu platoşa de piele pe ea şi cu părul strâns la spate, gata de acţiune. Fără să bage în seamă armele pe care le aveau la centură, ea sări pe Jean, împletindu-şi braţele şi picioarele în jurul lui. El îşi puse armele la spatele ei şi se sărutară până când Locke chicoti tare. Nu prea era genul de chestie pe care o puteai vedea chiar înaintea unor bătălii, după câte-şi imagina el.

— Ziua aceasta este a noastră, spuse ea când, în sfârşit, se despărţiră.

— Încearcă să nu-i omori pe toţi înainte ca măcar să intru şi eu în luptă, bine?

Jean îi zâmbi şi ea îi înmână ceva aflat într-o micuţă pungă de mătase.

— Ce e asta?

— O buclă din părul meu, spuse ea. Am vrut să ţi-o dau acum câteva zile, dar am fost ocupaţi cu toate atacurile astea. Ştii cum e. Piraterie. Viaţă agitată.

— Îţi mulţumesc, scumpo, spuse el.

— Acum, dacă eşti la ananghie, oriunde te-ai duce, poţi arăta punguţa aia oricui te-ar necăji şi-i poţi spune: „N-ai idee cu cine te pui. Mă aflu sub protecţia doamnei care mi-a dat acest semn al favorurilor ei”.

— Şi asta ar trebui să-i oprească?

— La naiba, nu, asta e doar ca să-i zăpăceşti. Apoi îi omori, în timp ce ei stau acolo uitându-se la tine ca nişte caraghioşi.

Se îmbrăţişară din nou, iar Drakasha îşi drese vocea:

— Del, dacă nu te deranjează, vrem să atacăm corabia aia aflată chiar în faţa noastră, aşa că ai putea să…

— A, da, să ne luptăm pentru vieţile noastre. Cred că v-aş putea ajuta câteva minute, căpitane.

— Noroc, Del!

— Noroc, Zamira!

— Căpitane, spuse Mumchance, acum…

— Nasreen! Drakasha mugi, cu toată puterea vocii ei remarcabile. Aruncaţi ancora tribord!

— Sună a ciocnire, strigă Delmastro, o clipă mai târziu. Toată lumea, ţineţi-vă bine! Şi cei de sus! Apucaţi un catarg, apucaţi o parâmă!

Cineva începu să tragă frenetic clopotul trinchetului. Cele două vase se apropiau cu o viteză uluitoare. Locke şi Jean se ghemuiră pe scările din babordul dunetei, agăţându-se strâns de parapetul interior. Locke aruncă o privire către Drakasha şi văzu că aceasta număra ceva, rostind pentru sine fiecare număr. Curios, el încercă să le desluşească şi ajunse la concluzia că nu număra în Therină.

— Căpitane, spuse Mumchance, cu calmul cuiva care comanda o cafea, cealaltă corabie…

— Timona, tare spre babord! strigă Drakasha.

Mumchance şi ajutorul său începură să tragă timona vasului către stânga. Dintr-odată, se auziră un scârţâit şi o pocnitură dinspre prova; corabia tremură dintr-un capăt în celălalt şi se smuci către tribord, ca prinsă în colţii unei furtuni. Locke îşi simţi stomacul protestând şi se agăţă cu toată puterea de parapet.

— Echipa de la ancoră, ţipă Drakasha, tăiaţi cablul!

Locke avea o privire excelentă asupra *Suveranului Înfricoşător,* care se năpustea spre ei, la nici o sută de yarzi depărtare. I se tăie respiraţia, gândindu-se la bompresul acelei corăbii masive împlântându-se, asemenea unei suliţe, în *Orhidee* sau în echipajul ei adunat, dar, chiar în timp ce privea, corabia cu trei catarge se răsuci către babord, făcând, la rându-i, un viraj.

Rodanov evitase o coliziune frontală şi Locke bănui că o făcuse intenţionat; chiar dacă ar fi putut cauza pagube serioase *Orhideei,* asta i-ar fi blocat corabia exact acolo unde Zamira putea rezista cel mai bine atacatorilor săi şi unde ar fi putut să scufunde, mai devreme sau mai târziu, ambele corăbii.

Ceea ce se întâmplă fu destul de spectaculos; marea se umplu de spumă albă între cele două vase şi Locke auzi valurile protestând, şuierând asemenea aburilor furioşi ce ies din cărbuni încinşi.

Nici *Suveranul,* nici *Orhideea* nu-şi mai puteau calma impulsul înaintării, dar alunecară unul într-altul, de-a lungul bordurilor lor, având între ei o pernă învolburată de apă. Întreaga lume păru să se cutremure când se întâlniră; lemnăria scârţâi, catargele se cutremurară şi, undeva, deasupra, un marinar al *Orhideei,* o femeie, fu aruncată din postul ei. Ea lovi puntea *Suveranului,* devenind prima victimă a bătăliei.

— Randa! Randa! strigă Zamira, şi toţi cei aflaţi pe dunetă priviră în sus, în timp ce randa *Orhideei* fu desfăcută, în cel mai nemarinăresc mod cu putinţă, de către mica echipă însărcinată cu aceasta. Fluturând în jos până se desfăcu complet, ea fu fixată pe vergi cu o viteză disperată. În mod normal, o randă nu se plasează împotriva vântului, însă, în cazul de faţă, briza aspră care bătea dinspre răsărit era folosită cu intenţie, ca să ţină pupa *Orhideei* departe de contactul cu *Suveranul Înfricoşător.* Mumchance încerca să ajute, la rândul său, trăgând acum

timona spre tribord.

Din faţă se auziră o serie de ţipete şi pocnituri; bompresul *Suveranului Înfricoşător* distrugea sau ciocnea mare parte din greementul din faţă, însă planul Drakashei părea să funcţioneze. Bompresul nu găurise carena, iar acum prova tribordului lui Rodanov era singura parte a corabiei lui aflată în contact cu bordul babord al Drakashei. De sus de tot, gândi Locke, zeii puteau vedea cele două corăbii precum nişte duelişti beţi, cu bompresurile încrucişate, însă făcându-şi destul de puţine pagube, în timp ce se legănau pe valuri. Obiecte nevăzute sfârtecau aerul cu un sâsâit ca de şarpe, şi Locke îşi dădu seama că în jurul său ploua cu săgeţi. Bătălia începuse de-a binelea.

7

— Târfă vicleană din Syresti! murmură Rodanov după ciocnire, ridicându-se încet în picioare. Drakasha îşi folosise randa ca pe o pârghie, ca să evite un contact bord la bord total. Fie şi aşa; el avea de jucat propriile atuuri.

— Daţi-le drumul! strigă el.

Un membru al echipajului, flancat de purtători de scuturi şi stând cât mai departe de spatele celor trei cuşti, trase de frânghia care le ţinea uşile. Acestea se aflau la doar câţiva centimetri de partea slăbită a parapetului, care fusese spulberată, în mod convenabil, atunci când corăbiile se atinseseră. Un trio de *valcone* adulte… înfometate, zgâlţâite şi enervate peste măsură… explodară din închisoarea lor, ţipând ca nişte strigoi răzbunători. Primul lucru pe care-şi puseră ochii fu grupul de marinari de pe *Orhidee,* aliniaţi în faţă. Deşi bine înarmaţi şi împlătoşaţi, oamenii Zamirei se aşteptaseră, fără îndoială, să trebuiască să respingă, mai întâi, atacatori… umani.

Cele trei păsări de pradă ţâşniră prin aer şi aterizară printre scuturi şi căngi, împărţind lovituri cu ciocurile şi cu ghearele lor de mărimea unui pumnal. Cei de pe *Orhideea* ţipară, împingându-se unul pe altul şi stârnind un haos cumplit, în încercarea lor disperată de a ataca sau de a fugi de cumplitele bestii.

Rodanov rânji feroce. Meritaseră preţul… deşi costaseră prea mult în Portul Risipitorului, deşi îi împuţiseră cala, deşi vor fi moarte destul de repede. Fiecare marinar de pe *Orhidee* pe care-l mutilau era unul mai puţin de înfruntat pentru oamenii lui şi era întotdeauna imposibil de stabilit un preţ, când venea vorba să-ţi faci adversarul să se scape pe el.

— Bărcile la apă! răcni el. Suverani! La mine!

8

Ţipetele care veneau din faţă erau mai mult decât omeneşti; Locke

se căţără pe coate şi genunchi pe scările dunetei, încercând să vadă ce se întâmplă. Forme cafenii se zbăteau printre grupurile compacte ale „legiunilor" Zamirei, spre babord. Ce naiba era asta? Drakasha însăşi trecu în goană pe lângă el, cu săbiile gemene scoase, alergând către locul unde era cel mai mare haos.

Câţiva marinari de pe corabia lui Rodanov aruncară cârlige de abordare peste golul dintre cele două vase. Un grup din echipajul Drakashei, pregătit pentru asta, se repezi cu securile către balustrada babordului ca să taie frânghiile de abordare.

Unul dintre ei se prăvăli cu o săgeată în gât; ceilalţi se debarasară în doi timpi şi trei mişcări de toate frânghiile pe care Locke le putea vedea.

O pocnitură surdă şi ascuţită indică faptul că o săgeată aterizase în apropiere; Jean îl apucă de gulerul tunicii şi îl târî până pe dunetă. Cei din „compania lui zburătoare" erau ghemuiţi în spatele scuturilor lor mici; Malakasti şi-l folosea pe-al ei ca să-l acopere şi pe Mumchance, care mânuia timona din poziţie ghemuit. Cineva urlă şi căzu de pe capelaj peste bordul *Suveranului* o clipă mai târziu, Jabril strigă: „Ah!", în timp ce o săgeată împroşcă aşchii din parapetul de lângă capul său.

Spre surpriza lui Locke, în toată această vânzoleală, Gwillem se ridică brusc şi, cu o expresie calmă pe faţă, începu să învârtă un proiectil în lansatorul praştiei sale. Când braţul i se înălţă, el dădu drumul uneia dintre corzile praştiei şi, o secundă mai târziu, un arcaş de pe duneta *Suveranului* căzu pe spate.

Jean îl trase pe Gwillem înapoi pe punte, unde vadranul se apucă să pregătească alt proiectil.

— Bărci! răcni Streva. Bărci se apropie!

Două bărci, fiecare purtând cam douăzeci de marinari, înaintau rapid din spatele *Suveranului Înfricoşător,* făcând un ocol, ca să se apropie de pupa *Orhideei.*

Locke îşi dorea cu ardoare să vadă câteva săgeţi presărându-le trecerea, însă arcaşii aflaţi sus aveau ordin să ignore bărcile. Acestea erau strict treaba acelui legendar erou al butoiului-de-bere-zburător, Orrin Ravelle.

Acesta avea oricum un mare avantaj care, ca întotdeauna, purta numele de Jean Tannen. Pe scândurile de scoruş lustruit ale punţii se aflau, într-o grămadă fără sens, câteva pietre mari, rotunde, aduse cu mare efort din balastul vasului.

— Fă pe bruta, Jerome! strigă Locke.

Când prima barcă a Suveranului se apropie de parapet, o pereche de marinari înarmaţi cu arbalete se ridică în picioare, pentru a deschide calea unei femei care pregătea un cârlig de abordare. Gwillem învârti şi aruncă în jos una din pietrele lui, despicând ţeasta unui arcaş, al cărui corp se prăvăli înapoi în grupul de aşa-zişi atacatori. Un moment

mai târziu, Jean păşi pe parapet, ridicând deasupra capului un bolovan de vreo sută de livre, lat cât pieptul unui om obişnuit.

Cu un răcnet, îl aruncă jos, în barcă, unde acesta sfărâmă nu numai picioarele a doi vâslaşi, ci chiar puntea micuţei ambarcaţiuni. În timp ce apa începu să ţâşnească prin gaură, se stârni panica.

Apoi săgeţi de arbaletă veniră dinspre a doua barcă. Streva, ocupat să privească agonia primei bărci, primi una în coaste şi căzu pe spate, peste Locke, care-l împinse deoparte pe ghinionistul tânăr, conştient că nu stătea în puterea sa să-l ajute. Puntea strălucea deja de la sânge. Un moment mai târziu, Malakasti icni de durere, când o săgeată, venită de pe vergile de sus ale *Suveranului,* îi găuri spatele; ea se prăbuşi lângă parapet şi scutul îi căzu peste bord.

Jabril îi dădu la o parte suliţa şi o trase pe punte. Locke putu vedea că săgeata îi înţepase unul din plămâni, iar respiraţia ei gâlgâită era cea de pe urmă. Jabril, cu chipul îndurerat, încerca să o acopere cu corpul său, până când Locke ţipă la el:

— Vin alţii! Nu-ţi pierde afurisitul ăla de cap!

„Ipocrit blestemat", gândi în sinea sa, cu inima bubuindu-i.

Dedesubt, pe ambarcaţiunea care se scufunda, un alt marinar învârti un cârlig, pregătindu-se să-l arunce. Gwillem lovi din nou, zdrobind braţul bărbatului. Îi urmă un alt bolovan al lui Jean. Acesta fu sfârşitul pentru restul *Suveranilor;* cu barca ducându-se la fund şi băncile ticsite de cadavre, supravieţuitorii se aruncau peste bord. Poate că vor redeveni o problemă, în câteva minute, dar, deocamdată, erau scoşi din luptă. Ca şi o treime din „compania" lui Locke. Cea de-a doua barcă inamică se apropie, păstrând însă destulă distanţă ca să se ferească de bolovani. Ocoli pupa şi ţâşni către bordul tribord asemenea unui rechin asupra prăzii rănite.

9

Zamira îşi trase sabia din cadavrul celei din urmă *valcone* şi răcni la oamenii ei aflaţi la bordul babord.

— Refaceţi formaţia! Refaceţi formaţia! Astupaţi afurisita aia de deschizătură de-acolo!

Valcone! Blestemat fie Rodanov, ticălos isteţ; cel puţin cinci dintre oamenii ei erau morţi din cauza afurisitelor de chestii şi zeii ştiau câţi alţii mai fuseseră răniţi sau zgâlţâiţi. Se *aşteptase* ca ea să încerce să vină cu bordul lateral către provă; bestiile aşteptaseră ca o capcană bine întinsă.

Şi iată-l… imposibil să nu-l vezi, mare aproape cât doi oameni, purtând un veston închis la culoare şi blestematele lui de mănuşi, în mâinile sale, o bâtă care trebuie să fi cântărit douăzeci de funţi. Oamenii săi se revărsau în juru-i aclamând şi se năpustiră către primul rând al oamenilor ei prin deschizătura pe care Rodanov izbutise

cumva să o facă în parapetul tribordului. Momentul hotărâtor era exact harababura la care se aşteptase: cängi ce se înfigeau, lovituri de scut, cadavre şi luptători vii laolaltă, prea presaţi de mulţimea de pe ambele părţi pentru a se mişca altfel decât în jos. Câţiva alunecară prin golul mişcător dintre cele două vase, înecându-se sau fiind zdrobiţi între corăbiile ce se ciocneau una de alta.

— Arbalete, strigă ea, arbalete!

În spatele suliţaşilor ei, aproape fiecare arbaletă de pe corabie fusese scoasă şi încărcată. Marinarii *Orhideei* care aşteptau în şirul din spate le luară şi traseră o salvă neregulată pe deasupra şirurilor din faţă; opt sau nouă dintre oamenii lui Rodanov se prăbuşiră, dar el părea neatins. O clipă mai târziu, o salvă de răspuns veni de pe puntea *Suveranului;* Rodanov avusese aceeaşi idee.

Bărbaţi şi femei din rândurile Zamirei căzură ţipând, cu săgeţi cu pene înfipte în capete şi piepturi. Nici unul nu era cineva de care să se poată lipsi.

Marinarii de pe *Suveran* încercau să se arunce prin deschizătură undeva, la dreapta faţă de locul principal al bătăliei; câţiva reuşiră şi se agăţară cu tenacitate de copastia *Orhideei,* forţându-se să se tragă în sus. Zamira rezolvă problema ea însăşi crestând feţe şi crăpând ţeste cu mânerele săbiilor ei. Trei, patru… mai mulţi veneau. Gâfâia deja. Nu prea mai era luptătoarea neobosită care fusese cândva, gândi ea cu tristeţe. Săgeţi muşcau aerul din jurul ei, mai mulţi oameni de-ai lui Rodanov săriră şi părea că toţi afurisiţii de piraţi de pe Marea de Bronz se aflau acum pe puntea *Suveranului,* aliniaţi şi aşteptând să-i ia corabia cu asalt.

10

„Compania zburătoare” a lui Locke se lupta acum lângă parapetul tribord al dunetei; în timp ce Mumchance şi unul dintre ajutoarele lui mânuiau cängi pentru a-i împiedica pe înotători să se caţere pe corabie din orice altă direcţie, Locke, Jean, Jabril şi Gwillem încercau să ţină la distanţă cea de-a doua barcă.

Aceasta era cu mult mai solidă decât predecesoarea ei; cei doi bolovani azvârliţi de Jean omorâseră sau răniseră cel puţin cinci oameni, dar nu reuşiseră să găurească lemnul.

Echipajul lui Rodanov arunca în ei cu cârlige de abordare; un duel stângaci se porni între acestea şi cängile celor de pe *Orhideea.* Jabril zbieră când un cârlig i se înfipse într-un picior şi răspunse, la rându-i, înjunghiind un Suveran în gât.

Gwillem se ridică şi aruncă un proiectil în barcă; efortul îi fu răsplătit cu un ţipăt pătrunzător. În timp ce băgă mâna în traistă, după alt proiectil, o săgeată păru să apară în spatele său, ca prin minune. El se încovoie lângă copastia tribordului şi proiectilele praştiei i se

rostogoliră pe punte cu un huruit.

— La naiba! răcni Locke. Nu mai avem bolovani mari?

— I-am folosit pe toţi, spuse Jean. O femeie cu un pumnal în dinţi porni într-un salt acrobatic peste parapet şi ar fi reuşit să-l sară dacă Jean nu ar fi lovit-o în faţă cu un scut, răsturnând-o în apă.

Jabril îşi roti frenetic cangea, în timp ce patru sau cinci marinari de pe *Suveran* îşi puseră, în acelaşi timp, mâinile pe parapet; doi îşi dădură drumul, dar, într-o clipă, alţi doi se rostogoleau pe punte cu paloşele în mâini. Jabril căzu pe spate şi îl străpunse pe unul în burtă; Jean apucă praştia lui Gwillem şi o trecu în jurul gâtului altuia, sugrumându-l, ca în vremurile bune din Camorr. Alt marinar scoase capul şi vârî o arbaletă pe sub balustradă, îndreptând-o spre Jean. În timp ce-l lovi pe om în faţă, Locke se simţi pe deplin legendarul erou al butoiului-de-bere-zburător.

Ţipete venind dinspre apă indicau că se întâmpla ceva nou; precaut, Locke aruncă o privire peste parapet. O masă tulbure, gelatinoasă plutea pe lângă barcă asemenea unei pături translucide, în interiorul căreia pulsa o luminiscenţă vagă, vizibilă chiar şi în plină zi. În timp ce Locke privea, un om care înota fu absorbit, urlând, în respectiva masă. În câteva secunde, substanţa gelatinoasă din jurul picioarelor lui se coloră în roşu, iar el începu să se zvârcolească. Creatura îi sorbea sângele prin toţi porii, ca un om care suge sucul dintr-un fruct cărnos.

Un felinar-al-morţii atras, ca întotdeauna, de mirosul sângelui în apă. Un mod al naibii de cumplit de a te duce, chiar şi pentru oameni pe care Locke făcea eforturi să-i omoare… însă creatura asta şi celelalte, care vor veni cu siguranţă, se vor ocupa de înotători. Nici un marinar de pe *Suveran* nu se mai căţăra pe margini; puţinii care mai rămăseseră în barca de dedesubt încercau nebuneşte să scape de creatura din apă. Locke lăsă cangea jos şi trase câteva guri de aer. O secundă mai târziu, o săgeată lovi parapetul două picioare deasupra capului lui; o alta şuieră, trecând peste parapet; o a treia lovi timona. „Acoperiţi-mă!” răcni el, căutând disperat în jur un scut. Un moment mai târziu, Jean îl apucă şi-l trase spre dreapta, unde ţinea corpul lui Gwillem în picioare, în faţa sa. Jabril se târî în spatele habitaclului, în timp ce Mumchance şi ajutorul său imitară trucul lui Jean, folosind corpul lui Streva. Locke simţi şocul, când o săgeată, cel puţin, se afundă în cadavrul timonierului-şef.

— Poate mai târziu o să ne simţim prost că ne-am folosit de morţi în felul ăsta, răcni Jean, însă, la naiba, sunt destul de mulţi în jur.

11

Ydrena Koros apăru peste parapet şi aproape o ucise pe Zamira cu prima lovitură a iataganului său. Lama ricoşă în Sticla-străveche, dar, în ciuda acestui fapt, Zamira se aprinse la gândul că vigilenţa îi

dăduse greş. Lovi înapoi cu ambele săbii, însă Ydrena, mică şi suplă, avu tot timpul să pareze una şi să o evite pe cealaltă. „Atât de rapidă, atât de rapidă fără nici un efort", scrâşni din dinţi Zamira. Erau două tăişuri împotriva unuia şi, cu toate astea, Koros umplea spaţiul dintre ele cu un tremur argintiu mortal; Zamira îşi pierdu pălăria şi puţin lipsi să-şi piardă şi capul, parând lovitura în ultima secundă. Încă o lovitură îi atinse şuierând vesta, o a doua îi spintecă una din bretele. *La naiba,* se lovi de unul dintre marinarii ei. Nu mai avea unde să se mişte pe punte.

Ca prin farmec, Koros făcu să apară în mâna ei stângă un pumnal cu lama lată, curbată; se prefăcu a-l ataca cu el şi-şi repezi iataganul către genunchii Zamirei. Zamira dădu drumul paloşelor ei şi se strecură pe sub garda lui Koros, lipindu-se de pieptul ei. Prinse braţele Ydrenei cu propriile braţe, împingându-le în spate şi în jos cu toată forţa. Aici, în sfârşit, era în avantaj. Şi încă ceva: lupta murdară avea întotdeauna sorţi de izbândă în faţa luptei cinstite.

Zamira îşi înfipse genunchiul stâng în pântecele Ydrenei. Ydrena căzu; Zamira o apucă de păr şi o izbi în bărbie. Dinţii micii femei zăngăniră asemenea unor bile de biliard. Zamira o săltă înapoi pe picioare şi o împinse îndărăt, în sabia unui marinar de pe *Suveran,* aflat chiar în spatele ei. O expresie fugară de surpriză licări pe faţa mânjită de sânge a femeii, apoi muri odată cu ea. Zamira simţi mai degrabă uşurare decât triumf.

Îşi înşfăcă paloşele de pe punte, unde căzuseră; când marinarul aflat acum în faţa ei îşi trase sabia din Ydrena, lăsându-i corpul să cadă, el se trezi brusc cu una din lamele Zamirei înfiptă în pieptul său. Lupta surdă continuă, iar mişcările îi deveniră mecanice… paloşele ei se ridicau şi cădeau asupra valului şuierător al oamenilor lui Rodanov, iar morţile se amestecau într-o cacofonie sângerie. Săgeţile zburau, sângele făcuse lunecoasă puntea de sub picioarele ei, iar corăbiile se zbuciumau pe mare, dând întregii scene un aspect de coşmar.

Poate că trecuseră minute, poate ani până când se trezi cu Ezri ţinând-o de braţ şi trăgând-o înapoi de pe parapet. Oamenii lui Rodanov se retrăgeau, pentru a se regrupa; puntea era ticsită de morţi şi răniţi, iar supravieţuitorii din echipajul său îi călcau în timp ce se strângeau laolaltă şi se regrupau.

— Del, gâfâi Zamira, eşti rănită?

— Nu. Ezri era năclăită de sânge; pantalonii de piele-i fuseseră crestaţi, iar părul îi stătea puţin într-o parte, dar altfel părea în regulă.

— Compania zburătoare?

— Habar n-am, căpitane.

— Nasreen? Utgar?

— Nasreen e mort. Pe Utgar nu l-am văzut de când a început bătălia.

— Drakasha! se auzi o voce pe deasupra gemetelor şi bâiguielilor confuze ce se ridicau din ambele tabere. Vocea lui Rodanov. Drakasha! Opreşte-te din luptă! Toţi, opriţi-vă din luptă! Drakasha, ascultă-mă!

12

Rodanov privi săgeata înfiptă în braţul său drept. Dureros, dar nu suferinţa mistuitoare şi profundă ce ar fi anunţat atingerea osului. Strâmbându-se, îşi folosi mâna stângă ca să imobilizeze vârful săgeţii, apoi, cu dreapta, se chinui să rupă săgeata aflată puţin mai sus. Simţi că i se taie suflarea, dar nu avea ce face mai mult până nu se isprăvea totul. Îşi ridică din nou ghioaga, împrăştiind sânge pe puntea *Suveranului.*

Ydrena era moartă; fir-ar să fie, vreme de cinci ani îi fusese secund pe afurisita de punte! Dăduse în stânga şi în dreapta cu ghioaga ca să ajungă la ea, sfărâmând scuturi şi dând la o parte suliţe. Vreo şase marinari de pe *Orhidee* săriseră la el, şi el le ţinuse piept… pe Dantierre îl azvârlise peste bord. Dar spaţiul de luptă era prea strâmt, mişcarea corăbiilor imprevizibilă, echipajul din jurul său împuţinat. Zamira avusese pierderi mari, însă ajunsese la un punct în care se împotmolise. Lipsa oricărei încăierări la pupa *Orhideei* îi arăta că nici bărcile nu avuseseră mai mult succes. La naiba! Cel puţin jumătate din echipaj i se dusese. Era timpul să vină cu cea de-a doua surpriză. Strigătul său de încetare a luptei era semnalul. Era momentul să-şi joace ultima carte… ultimul joc, ultima mână, ultimele cărţi pe masă.

— Zamira, nu mă face să-ţi distrug corabia!

13

— Du-te la dracu', nemernic sperjur ce eşti! Vino şi mai încearcă, dacă tu crezi că mai ai oameni grăbiţi nevoie mare să moară!

Locke îi lăsase pe Jabril, pe Mumchance şi pe ajutorul acestuia… împreună cu felinarele-morţii, bănuia el… să păzească pupa. El şi Jean îşi croiră drum înainte, prin aerul ciudat de nemaiînţesat de săgeţi, peste grămezile de morţi şi răniţi. Cărturarul Treganne şchiopătă în urma lor, cu piciorul de lemn bocănind pe punte, târându-l singură pe Rask în spatele ei. În mijlocul punţii superioare stătea Utgar, ţinând ridicat cu un cârlig grilajul de la trapa magaziei. La picioarele lui se afla o geantă de piele; Locke presupuse că acesta avea ceva de făcut din ordinul căpitanului şi nu-l băgă în seamă.

Le găsiră pe Drakasha şi pe Delmastro la prora, alături de vreo douăzeci de supravieţuitori ai *Orhideei,* uitându-se la marinarii de pe *Suveran,* care erau de două ori mai mulţi. Ezri îl strânse la piept pe Jean; părea că avusese de-a face cu o groază de sânge, însă nu pierduse nici o picătură dintr-al său. *Orhideea* părea că nu mai are

punte; doar un strat de morţi şi muribunzi. Sângele se scurgea peste bord în şiroaie.

— Nu eu! răcni Rodanov.

— Aici! ţipă Utgar de pe puntea superioară. Aici, Drakasha!

Locke se întoarse şi-l văzu pe Utgar ţinând o sferă cenuşie, cu diametrul de vreo douăzeci de centimetri şi cu o suprafaţă ciudat de unsuroasă. O strângea în mâna stângă, ţinând-o deasupra trapei de la magazie, iar mâna sa dreaptă ţinea ceva ce ieşea din sferă.

— Utgar, spuse Drakasha, ce naiba crezi că…

— Nu face nici o afurisită de mişcare, bine? Altfel ştii ce-o să fac cu chestia asta.

— Pe zeii de deasupra noastră, şopti Ezri, nu pot să cred asta!

— Ce naiba e aia? întrebă Locke.

— Veşti proaste, spuse ea. Veştile cele mai proaste! Aia e osânda-corăbiilor.

14

Jean ascultă în timp ce ea explică rapid:

— Alchimie, alchimie neagră şi a naibii de scumpă. Trebuie să fii nebun de legat să aduci o chestie din asta pe mare, din acelaşi motiv pentru care majoritatea căpitanilor fug de uleiul-de-foc. Însă e şi mai rău. Chestia aia devine incandescentă. Nu o poţi atinge, nu te poţi apropia. Dacă o laşi pe punte, face gaură până jos; până în măruntaiele corabiei, şi aprinde *orice*. La naiba, cred că poate aprinde şi apa. În nici un caz nu o poţi stinge cu apă.

— Utgar, spuse Drakasha, nenorocitule, trădătorule, cum ai putut…

— Trădător? Nu. Sunt omul lui Rodanov; sunt şi am fost încă dinainte de a intra în echipajul tău. Ideea lui, nu? Dacă ţi-am fost de folos, Drakasha, e doar pentru că mi-am făcut treaba.

— Pune să-l doboare, spuse Jean.

— Chestia pe care o ţine este un fitil alchimic, spuse Ezri. Dacă-şi mişcă mâna dreaptă sau dacă îl omorâm şi chestia aia cade, se declanşează şi se aprinde. Pentru *asta* sunt afuriseniile alea, înţelegi? Un om poate ţine prizonieri alţi o sută dacă stă în locul potrivit.

— Utgar, spuse Drakasha. Utgar, noi câştigam bătălia asta.

— Poate că da. De ce crezi că am intervenit eu?

— Utgar, te rog! Corabia asta este ticsită cu răniţi. Copiii mei sunt acolo jos!

— Mda. Ştiu. Aşa că ar fi mai bine să pui armele jos, nu? Dă-te înapoi lângă parapetul tribordului. Arcaşii să coboare de pe catarge. Toată lumea să rămână liniştită şi sunt sigur că, în afară de tine, Drakasha, se poate ajunge la o înţelegere cumva.

— Beregatele tăiate şi peste bord! strigă Treganne, care apăruse în capul scărilor tambuchiului cu o arbaletă în mâini. Asta ar fi

înţelegerea de care vorbeşti, nu-i aşa, Utgar? Se opri la copastia dunetei şi îşi duse arbaleta la umăr. Corabia asta e ticsită cu răniţi, iar ei sunt în răspunderea mea, ticălosule!

— Treganne, *nu!* ţipă Drakasha.

Însă era prea târziu; Utgar păru să tresalte şi să se înfioare când săgeata i se înfipse în spate. Sfera cenuşie se clătină şi căzu din mâna lui stângă; mâna dreapta se duse într-o parte, trăgând un fir alb şi subţire. Se prăbuşi pe punte, iar mecanismul dispăru în cală.

— Oh, la naiba! spuse Jean.

— Nu, nu, nu, şopti Ezri.

— Copiii, se auzi Jean spunând. Pot să-i scot…

Ezri se holbă la trapă, îngrozită. Se uită la el, apoi iar spre trapă.

— Nu numai ei, spuse ea… întreaga corabie.

— Mă duc, făcu Jean.

Ea îl apucă, îşi împleti braţele în jurul gâtului lui atât de strâns încât abia putea respira şi îi şopti în ureche: „Fir-ai al naibii, Jean Tannen. Faci ca totul să fie… să fie atât de greu”.

Apoi îl izbi în burtă, mai tare decât şi-ar fi închipuit el vreodată că se poate. El căzu pe spate, în chinuri groaznice, înţelegându-i intenţiile în clipa în care ea îi dădu drumul. Ţipă furios, nevenindu-i să creadă, şi încercă s-o prindă.

Dar ea traversa deja puntea, alergând spre trapă.

15

Locke îşi dă seama ce vrea Ezri să facă, încă din clipa în care se pregătea să lovească, însă Jean, cu reflexele amorţite de iubire sau oboseală, sau amândouă, nu-şi dă seama. Şi, înainte ca Locke să poată face ceva, ea îl loveşte pe Jean şi-l îmbrânceşte înapoi, astfel încât Locke cade peste el. Locke priveşte în sus la timp ca s-o vadă pe Ezri sărind în cală, de unde, o secundă mai târziu, o vâlvătaie portocalie nefirească ţâşneşte din întuneric.

— Oh, pe Paznicul Strâmb, ducă-se dracu’! şopteşte el şi vede totul ca şi cum timpul încetineşte, curgând alene: Treganne lângă parapetul dunetei, năucită, fără să-şi dea seama de urmările faptei sale bine intenţionate.

Drakasha se împleticeşte în faţă, cu paloşele încă în mâini, mişcându-se prea încet pentru a o opri pe Ezri sau pentru a o ajunge din urmă.

Jean se târăşte, abia putând să se mişte, însă forţându-şi toţi muşchii ca s-o facă, cu o mână întinsă inutil spre o femeie deja pierdută.

Membrii echipajelor de pe cele două corăbii se holbează, sprijinindu-se pe arme sau unul pe celălalt, uitând de luptă pentru o clipă.

Utgar îşi îndreaptă mâna spre săgeata înfiptă în spate, zbătându-se uşor. Au trecut cinci secunde de când Ezri a sărit în cală. Cinci secunde până când ţipetele, alte ţipete, începură.

16

Ea se ivi pe scările punţii principale, ţinând-o în mâini. Nu, mai mult, îşi dădu seama cu groază Locke: pesemne că ştiuse că mâinile ei nu vor rezista prea mult. De aceea o ţinuse strâns la piept.

Sfera era incandescentă, un soare în miniatură, arzând în nuanţe vii de argint şi de aur topit. Locke simţi dogoarea pe piele de la treizeci de paşi distanţă, se trase îndărăt din cauza luminii, mirosind în schimb deodată duhoarea ciudată de metal carbonizat. Ea alerga cât de tare putea; în timp ce-şi făcea drum către parapet, fuga se transformă în mers şi-apoi într-un ţopăit disperat. Era toată în flăcări, ţipa din toate puterile, nu putea fi nicicum oprită.

Reuşi să ajungă la parapetul babordului şi, cu un ultim efort, folosindu-şi toată forţa din spate, picioare şi ce-i mai rămăsese din mâini, azvârli osânda-corăbiilor peste golul ce-o despărţea de *Suveranul Înfricoşător*. Chiar în timp ce zbura, aceasta străluci tot mai intens, asemenea unei comete de metal topit, iar echipajul lui Rodanov se trase îndărăt când ea aterizâ pe puntea lor.

Nu puteai atinge un asemenea lucru, spusese ea… ei bine, era clar că puteai. Dar Locke ştiu că nu puteai să-l atingi şi să mai trăieşti. Săgeata care o lovi în burtă o clipită mai târziu ajunse prea târziu ca să-i oprească elanul şi prea târziu ca să mai facă orice altceva. Ea căzu pe punte, fumegând, iar apoi întreg iadul se dezlănţui, pentru ultima oară în acea dimineaţă.

— Rodanov, urlă Drakasha. Rodanov!

Fu o erupţie de lumină şi foc pe puntea superioară a *Suveranului Înfricoşător;* globul incandescent care se rostogolise încoace şi-ncolo explodase în sfârşit. În numai câteva secunde, substanţa alchimică incandescentă năvăli prin tambuchiuri, aprinse velele, înghiţi echipajul şi aproape secţionă vasul.

— Dacă ei ard *Suveranul,* strigă Rodanov, tot echipajul la atac, capturaţi *Orhideea!*

— În apărare, ţipă Drakasha, în apărare şi respingeţi atacatorii! Cârma ferm la babord, Mum! Ferm la babord!

Locke simţi o nouă fierbinţeală din ce în ce mai puternică pe obrazul drept; *Suveranul* era deja condamnat şi, dacă *Orhideea* nu reuşea să se descâlcească din şarturile, bompresul şi resturile sale, focul urma să mistuiască ambele corăbii. Jean se târî încet către corpul lui Ezri. Locke auzi zgomotele unei noi lupte izbucnind în spatele lor şi, preţ de-o clipă, se gândi să vadă ce se întâmplă, dar apoi

realiză că, dacă l-ar fi lăsat pe Jean acum, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Şi nu ar fi meritat iertare.

— Zei preaiubiţi, şopti el când o văzu. Vă rog, nu. Oh, pe toţi zeii…

Jean gemea, plângând cu hohote, ţinându-şi mâinile deasupra ei.

Nici Locke nu ştia unde ar fi putut să-şi pună mâinile. Rămăsese atât de puţin din ea… piele şi haine, şi păr calcinate într-o singură, teribilă textură. Şi totuşi… încă mişca, încercând, abia perceptibil, să se ridice. Încă se chinuia să respire.

— Valora, spuse Cărturarul Treganne, şchiopătând spre ei. Valora, nu… nu atinge…

Jean lovea puntea, urlând. Treganne îngenunche lângă ce mai rămăsese din Ezri, trăgând un pumnal din teaca de la cingătoare. Surprins, Locke văzu lacrimi şiroind pe obrajii ei.

— Valora, spuse ea. Ia asta. Ea e deja moartă. Are nevoie de tine, pentru numele zeilor.

— Nu, hohoti Jean. Nu, nu, nu…

— Valora, uită-te la ea, fir-ar să fie! Nu mai poate fi ajutată. Fiecare clipă e o oră pentru ea şi te imploră să iei cuţitul ăsta.

Jean smulse cuţitul din mâna lui Treganne, îşi şterse ochii cu mâneca tunicii şi se cutremură. Inspirând adânc, în ciuda cumplitului miros de ars ce persista în aer, îndreptă cuţitul spre ea, zvâcnind în ritm cu hohotele sale, ca un om paralizat. Treganne îşi puse mâinile peste ale lui, ca să le calmeze, iar Locke închise ochii.

Apoi totul se termină.

— Îmi pare rău, spuse Treganne. Iartă-mă, Valora! N-am ştiut… n-am ştiut ce era lucrul ăla, n-am ştiut ce avea Utgar. Iartă-mă!

Jean nu spuse nimic. Locke deschise din nou ochii şi-l văzu pe Jean ridicându-se, ca în transă, înăbuşindu-şi hohotele de plâns, cu pumnalul încă atârnându-i în mână. De parcă n-ar fi ştiut nimic de bătălia ce vuia încă în spatele său, traversă puntea către Utgar.

17

Alţi zece marinari ai *Orhideei* căzură la proră pentru a-i salva, urmând ordinele Zamirei, împingând *Suveranul* cu toată puterea lor, cu cângi şi cârlige, şi halebarde. Împingând ca să-i desprindă bompresul şi greementul de *Orhidee,* în timp ce supravieţuitorii lui Rodanov aflaţi la prova se luptau ca nişte diavoli ca să scape.

Însă reuşiră, cu ajutorul lui Mumchance, şi cele două corăbii strivite se desprinseră în sfârşit.

— Toată lumea! strigă Zamira, uluită de efortul pe care, dintr-odată, trebuia să-l facă. Toată lumea la funii şi vergi! Spre vest, înaintea vântului! Echipa de incendii… la magazia principală! Duceţi-i pe răniţi la pupa, la Treganne! Presupunând că Treganne era în viaţă… presupunând… multe. Durerea mai târziu. Acum avea alte greutăţi de

înfruntat.

Rodanov nu participase la ultima încercare de abordare a *Orhideei;* ultima oară, Zamira îl văzuse fugind la pupa, croindu-şi drum prin vâlvătaie şi îndreptându-se către timonă. Fie că făcuse un ultim efort disperat ca să-şi salveze corabia, fie că încercase să o distrugă pe a ei, el eşuase.

18

— Ajutor, murmură Utgar. Ajutor. Scoate-o. Nu ajung la ea.

Mişcările îi erau sleite, iar ochii îi luceau, sticloşi. Jean îngenunche lângă el, privindu-l fix, apoi îi înfipse pumnalul în spate. Utgar trase aer în piept, şocat; Jean înfipse iar cuţitul şi iar, şi iar, sub privirile lui Locke; până când fu limpede că Utgar murise, până când spatele său fu acoperit de răni, până când Locke izbuti să ajungă lângă Jean şi să-l apuce de încheietură.

— Jean…

— Nu ajută, spuse Jean, parcă nevenindu-i să creadă. Pe toţi zeii, nu ajută.

— Ştiu, spuse Locke. Ştiu.

— De ce n-ai oprit-o? Jean se aruncă asupra lui Locke, ţintuindu-l pe punte, cu o mână în gâtul lui. Locke, sufocat, se zbătu, fără prea mari şanse de izbândă, după cum era de aşteptat. De ce n-ai oprit-o?

— Am încercat, spuse Locke. Te-a împins spre mine. Ştia ce am fi făcut, Jean. Ştia. Te rog…

Jean îi dădu drumul şi se lăsă pe spate la fel de repede pe cât atacase. Îşi privi mâinile şi scuturăă din cap.

— Pe toţi zeii, iartă-mă. Iartă-mă, Locke!

— Întotdeauna, spuse Locke. Jean, îmi pare atât de rău, atât de rău… nu aş fi… nu aş fi vrut să se întâmple asta pentru nimic în lume. Pentru nimic în lume, mă auzi?

— Da, spuse el, în şoaptă.

Îşi îngropă faţa în mâini şi nu mai spuse nimic.

Spre sud-est, focul de la bordul *Suveranului Înfricoşător* înroşea marea; mistui catargele şi velele, împrăştie pânzele carbonizate deasupra valurilor, asemenea unei cenuşi vulcanice, devoră carena şi, într-un sfârşit, se domoli într-un munte unduitor de fum şi abur, în timp ce carcasa carbonizată a corabiei alunecă sub ape.

— Ravelle, spuse Drakasha, punând o mână pe umărul lui Locke şi întrerupându-l din reverie, dacă poţi da o mână de ajutor, eu…

— Sunt bine, spuse Locke, ţinându-se cu greu pe picioare. Pot ajuta. Doar… lasă-l pe Jerome…

— Da, spuse ea. Ravelle, trebuie să…

— Zamira, destul. Destul cu Ravelle nu-ştiu-ce, Kosta nu-ştiu-cum. În preajma echipajului, da. Dar prietenii îmi spun Locke.

— Locke, spuse ea.

— Locke Lamora. Nu, ăăă… ah, oricum, cui naiba ai putea să-i spui? Îşi puse o mână pe mâinile ei şi, în secunda următoare, se îmbrăţişară. Îmi pare rău, şopti el. Ezri, Nasreen, Malakasti, Gwillem…

— Gwillem?

— Da, el… unul dintre arcaşii lui Rodanov, îmi pare rău.

— Pe toţi zeii! spuse ea. Gwillem era pe *Orhidee* când am furat-o. Ultimul din echipajul iniţial. Ra… Locke. Mum e la timonă şi, pentru moment, suntem în siguranţă. Trebuie… trebuie să cobor să-mi văd copiii. Şi am nevoie… am nevoie să te ocupi de Ezri. Nu pot s-o vadă în halul ăsta.

— O să am grijă de asta, spuse el. Uite ce-i, du-te jos. Mă ocup eu de lucruri pe punte. O să ducem restul răniţilor la Treganne. O să acoperim toate cadavrele.

— Foarte bine, spuse Zamira liniştită. Puntea îţi aparţine, domnule Lamora. Mă întorc imediat.

„Puntea îmi aparţine”, gândi Locke privind la ruinele rămase în urma bătăliei: greement care se legăna, şarturi desprinse, balustrade făcute ţăndări, săgeţi înfipte aproape peste tot, fir-ar să fie! Cadavre îngrămădite în fiecare colţ al punţii superioare şi teugei; supravieţuitori mişcându-se printre ele asemenea unor stafii, mulţi dintre ei deplasându-se şchiopătând, în bastoane improvizate din cângi şi arcuri.

„Pe toţi zeii! Deci asta înseamnă să comanzi. Să priveşti consecinţele în ochi şi să pretinzi că nu te înfiori.”

— Jean, murmură el, aplecându-se peste vlăjganul aşezat pe punte. Jean, rămâi aici. Stai cât ai chef. O să fiu prin preajmă. Trebuie doar să mă ocup de nişte lucruri, bine?

Jean încuviinţă slab.

— În regulă, spuse Locke, aruncând iar o privire în jur, uitându-se, de data asta, după cei răniţi mai uşor. Konar, strigă el. Konar cel Mare! Ia o pompă, prima pe care-o găseşti că funcţionează. Bagă un furtun prin trapa aia şi spală bine de tot puntea principală. Nu trebuie să avem nimic care să mocnească acolo. Oscarl! Vino aici! Fă-mi rost de pânze groase şi de cuţite. Trebuie să facem ceva cu toţi… toţi oamenii ăştia.

„Toţi marinarii morţi de pe punte. Trebuie să facem ceva pentru ei aici, gândi Locke, iar apoi am să fac ceva pentru ei în Tal Verrar. O dată pentru totdeauna.”

CAPITOLUL ŞAISPREZECE
Încheierea conturilor

1

— Paznicule Strâmb, Tăcutule Al Treisprezecelea, servitorul tău te cheamă. Întoarce-ţi privirea asupra acestei femei, Ezri Delmastro, slujitoarea lui Iono şi a ta. Iubita unui om iubit de către tine. Vocea lui Locke se frânse şi el se strădui să se controleze. Iubita unui om care-mi este frate. Noi… îţi purtăm pică din cauza ei, Stăpâne, şi nu mă tem să ţi-o spun în faţă.

Treizeci şi opt rămăseseră în picioare; cincizeci aruncaseră peste bord, iar restul pieriseră în timpul luptei. Locke şi Zamira îşi împărţiră sarcinile funeraliilor. Predicile lui Locke erau tot mai mecanice, însă acum, la acest ultim ritual al nopţii, se trezi blestemând ziua în care fusese ales preot al Paznicului Strâmb. Cea de-a treisprezecea sa aniversare, sub Luna Orfanului. Ce putere şi ce magie îi păruse atunci! Puterea şi magia de a ţine discursuri funerare. Se încruntă, îngropându-şi gândurile cinice de dragul lui Ezri, şi continuă:

— Aceasta este femeia care ne-a salvat pe toţi. Aceasta este femeia care l-a învins pe Jaffrim Rodanov. O trimitem, trup şi spirit, în împărăţia fratelui tău Iono, puternicul stăpân al mării. Ajut-o. Poartă-i sufletul către Ea, cea care ne cântăreşte pe noi toţi. Ne rugăm pentru aceasta cu inimile pline de speranţă.

Jean îngenunche deasupra giulgiului şi puse pe el o buclă de păr castaniu.

— Trupul meu, murmură el. Îşi înţepă degetul cu un pumnal şi lăsă să cadă o picătură roşie. Sângele meu. Aplecându-se către capul nemişcat între pânze, depuse un sărut lung. Răsuflarea mea şi iubirea mea.

— Acestea te leagă sub jurământ, spuse Locke.

— Jurământul meu, spuse Jean, ridicându-se în picioare. Un prinos adus morţilor, Ezri. Zeii să mă ajute să o fac cum trebuie. Nu ştiu dacă voi putea, însă zeii să m-ajute.

Zamira, aflată în apropiere, se apropie să ţină una din laturile scândurii de lemn pe care se afla corpul învelit în pânze al lui Ezri. Locke apucă cealaltă latură; Jean, după cum îl prevenise pe Locke înaintea ceremoniei, nu era în stare să ajute. El îşi frânse mâinile şi privi în altă parte. Într-o clipă, totul se terminase… Locke şi Zamira înclinară scândura şi giulgiul de bumbac alunecă prin tambuchi în valurile întunecate de dedesubt. Era un ceas trecut după apus şi, în cele din urmă, isprăviseră cu totul.

Cercul tăcut de marinari istoviţi, majoritatea răniţi, începu să se

împrăştie, întorcându-se fie la cicăleala lui Treganne, fie la îndatoririle lor elementare. Pentru moment, Rask îi înlocuia, în egală măsură, pe Ezri, Nasreen şi Utgar; cu capul înfăşat într-un bandaj gros de pânză, el începu să-i strângă pe supravieţuitorii ceva mai în putere şi să le dea treburi de făcut.

— Şi acum? întrebă Locke.

— Acum ne târâm, cu vântul în coastă, înapoi către Tal Verrar. Glasul Zamirei suna obosit, însă privirea îi era fermă. Am avut o înţelegere, înainte de asta. Am pierdut mai mult decât lucrurile pentru care m-am târguit, am pierdut prieteni şi echipaj. Nu avem putere nici să atacăm un vas de pescuit acum, aşa că, din păcate, ce-a rămas de făcut depinde numai de tine.

— După cum am promis, spuse Locke. Stragos. Mda. Du-ne acolo şi o să… mă gândesc la ceva.

— N-o să fie nevoie, spuse Jean. Doar pune-mă în barcă şi trimite-mă. Îşi privi picioarele. După aceea pleacă.

— Nu, spuse Locke. N-o să stau aici în timp ce…

— E nevoie doar de unul pentru ce am eu de gând să fac.

— Doar ce ai jurat un prinos adus morţilor…

— Îl va primi. Chiar dacă va fi să fiu eu, îl va primi.

— Crezi că Stragos nu va fi suspicios dacă va vedea că e doar unul dintre noi?

— O să-i spun că eşti mort. Că am avut o bătălie pe mare; asta-i destul de adevărat. Atunci o să vrea să mă vadă.

— Nu te las să te duci singur.

— Iar eu n-o să te las să vii cu mine. Ce crezi că poţi să faci, să te baţi cu mine?

— Gura, amândoi! se răsti Zamira. Pe toţi zeii! Chiar în dimineaţa asta, Jerome, prietenul tău aici de faţă a încercat să mă convingă să-l las să facă exact ce ai tu de gând acum.

— Poftim?! Jean îi aruncă o căutătură cruntă lui Locke şi scrâşni din dinţi: Secătură mică şi mizerabilă, cum ai putut…

— Cum? Cum îndrăznesc să mă gândesc exact la ceea ce urma să-mi faci *tu* mie? Puţă ţeapănă şi ipocrită, o să…

— Ce? urlă Jean.

— … O să mă arunc pe tine şi o să mă omori în bătaie, spuse Locke. Şi dup-aia o să te simţi ca un rahat! Ce zici de asta, eh?

— Mă simt deja ca un rahat, spuse Jean. Pe zei, de ce nu mă laşi să fac asta, pur şi simplu? De ce nu-mi laşi măcar asta? Măcar tu vei fi în viaţă; poţi încerca să găseşti un alt alchimist, un alt specialist în otrăvuri. Oricum ai avea mai multe şanse decât mine.

— Pe naiba! spuse Locke. Nu aşa lucrăm noi, iar dacă voiai să fie altfel, ar fi trebuit să mă laşi să sângerez până mor, atunci, în Camorr. Mi-aduc aminte că eram destul de hotărât să mor în clipele alea.

— Da, dar…

— E altfel când e vorba de tine, nu-i aşa?

— Eu…

— Domnilor, spuse Zamira, sau orice aţi fi voi. Lăsând deoparte toate celelalte argumente, în după-amiaza asta i-am dat barca cea mică lui Basryn ca ticălosul să poată muri pe valuri în loc să moară pe corabia mea. O să-ţi fie al naibii de greu să ajungi cu una dintre celelalte bărci până în Tal Verrar de capul tău, Jerome. Doar dacă nu cumva îţi propui să zbori, pentru că eu n-o să duc *Orhideea* mai aproape de-o aruncătură cu arcul dincolo de recifurile-dig.

— La naiba, o să înot, dacă va trebui…

— Nu fi prost, în mânia ta, Jerome. Drakasha îl apucă de umeri. Fii realist. Ai nevoie de sânge-rece pentru treaba asta, dacă ai de gând să-mi oferi ceva pentru ce i s-a întâmplat echipajului meu. Pentru ofiţerul meu secund.

— Rahat! murmură Jean.

— Împreună, spuse Locke. Tu nu m-ai părăsit în Camorr sau în Vel Virazzo. Să fiu al naibii dacă o să te părăsesc eu aici!

Jean se strâmbă, se apucă de parapet şi se uită ţintă în apă.

— E mare păcat, făcu el, în cele din urmă. Toţi banii ăia de la Turnul Păcatului. Mare păcat că nu vom mai face rost de ei. Sau de altceva.

Locke rânji, recunoscând schimbarea bruscă a subiectului ca fiind modul în care Jean căuta să-şi păstreze mândria în timp ce ceda.

— Turnul Păcatului? spuse Zamira.

— Nu ţi-am spus chiar toată povestea noastră, Zamira. Iartă-ne! Uneori, schemele astea devin prea complicate ca să mai ţinem pasul cu ele. Noi avem, ăă, câteva mii de solari trecuţi în catastifele de la Turnul Păcatului. La naiba, ţi-aş lăsa ţie partea mea dacă ar fi vreo cale să pun mâna pe ea, dar chestia asta e discutabilă.

— Dacă am găsi pe cineva în oraş să ia în locul nostru o parte din bani, spuse Jean.

— Eh, n-are rost să plângem acum; ce-a fost a fost, spuse Locke. Mă îndoiesc că avem în Tal Verrar măcar un singur prieten pe care să nu-l fi angajat sau mituit. Chiar ne-ar fi fost de folos un afurisit de prieten acum. Se duse la parapet, lângă Jean, prefăcându-se a fi tot atât de interesat de mare ca şi acesta, însă nu se putea gândi la altceva decât la cadavrele înfăşurate în giulgiu care cădeau cu un pleoscăit în apă.

Corpuri căzând, exact cum el şi Jean plănuiseră să folosească frânghii, ca să cadă în siguranţă din…

— Ia stai o clipă, spuse Locke. Un prieten. Un prieten. La naiba, de asta avem nevoie. I-am jucat pe degete pe Stragos şi pe Requin. Cu cine nici măcar nu ne-am bătut capul să ne încurcăm în ultimii doi ani? Pe cine nu am băgat în seamă?

— Templele?

— Bună încercare, dar nu… Cine are un interes direct în toată tărăşenia asta?

— Priorii?

— Priorii, spuse Locke. Ticăloşii ăia graşi, secretoşi şi intriganţi.

Locke bătea darabana pe parapet, încercând să-şi alunge supărarea şi să încropească un plan închegat dintr-o duzină de idei dezlânate şi improbabile. Gândeşte-te. Cu cine am jucat? Pe cine am văzut la Turnul Păcatului?

— Ulena Pascalis.

— Nu. Ea abia se aşezase la masă.

— De Morella…

— Nu. Pe toţi zeii, nimeni nu-l ia pe ăsta în serios. Cine i-ar putea împinge pe Priori să facă ceva absolut necugetat? Cine-s atât de unşi cu toate alifiile încât fie li se recunoaşte autoritatea, fie ştiu ce sfori să tragă ca să şi-o impună? Cei Şapte Ascunşi – ăştia ne trebuie nouă. La naiba cu restul!

„Să invoci realităţile politice ale Priorilor era ca şi cum ai încerca să citeşti viitorul în măruntaie de cocoş”, gândi Locke. Erau trei niveluri de câte şapte în consiliile negustorilor; scopurile urmărite de cele două niveluri inferioare erau cunoscute de toată lumea. În ceea ce-i privea pe cei Şapte Ascunşi, doar numele lor era cunoscut; ce funcţii aveau, care le erau îndatoririle… astea erau un mister pentru profani.

— Cordo, spuse Jean.

— Bătrânul Cordo sau Lyonis?

— Amândoi. Oricare. Marius este unul dintre cei Şapte Ascunşi; Lyonis este pe cale să ajungă acolo, iar Marius e mai bătrân decât boaşele lui Perelandro. Dacă e cineva care ar putea să-i facă pe Priori să acţioneze, în sensul vreunei chestii nebuneşti pe care o născoceşti tu…

— E numai pe jumătate nebunească.

— Cunosc afurisita aia de privire de pe faţa ta! Sunt convins că oricare din cei doi Cordo e cel de care ai nevoie; păcat că nu i-am întâlnit niciodată pe ticăloşi. Jean îl fixă pe Locke cu o expresie bănuitoare. Chiar ai privirea aia pe chip. Ce ai de gând să faci?

— Vreau să… şi dacă aş vrea să le fac pe toate? De ce să ne plănuim sinuciderea ca o primă opţiune? De ce să nu încercăm mai întâi măcar? Mergem la Requin. Facem treaba. Mergem la Stragos. Stoarcem un răspuns sau un antidot de la el. După care i-o plătim, într-un fel sau altul.

Locke mimă că înfige un pumnal într-un invizibil arhonte al Tal Verrar-ului. Îi reuşi atât de bine încât mai mimă o dată.

— Cum naiba o să facem asta?

— Asta-i marea întrebare, spuse Locke. Cea mai bună întrebare pe

care ai pus-o vreodată. Ştiu că avem nevoie de unele chestii. În primul rând, după cum au decurs lucrurile în ultima vreme, se prea poate ca toţi cei din Tal Verrar să ne aştepte la docuri, cu arbalete şi torţe. Avem nevoie de deghizări mai bune. Dintre Cei Doisprezece, care are cea mai sărăcăcioasă preoţime?

— Callo Androno, spuse Jean.

— Îi cerem iertăciune şi s-a făcut, spuse Locke.

Callo Androno; Ochi la Răscruci; zeul călătoriilor, limbilor şi învăţăturii. Atât preoţii săi rătăcitori, cât şi cărturarii săi statornici dispreţuiau podoabele, mândrindu-se cu grosolănia veşmintelor lor.

— Zamira, spuse Locke, dacă e cineva la bord care mai poate mânui un ac cu aţă, avem nevoie de două robe preoţeşti. Să le facă din pânză de velă, din hainele care-s în plus, din orice. Nu-mi place s-o spun, dar o să rămână o groază de haine în plus pe-aici.

— Supravieţuitorii o să dea cu zarul pentru lucruri, iar eu o să le împart banii între ei, spuse ea, dar înainte de asta pot să revendic câte ceva.

— Şi avem nevoie de ceva albastru, spuse Locke. Bandanele albastre ale lui Androni. Câtă vreme le purtăm pe alea, suntem oameni sfinţi, nu doar nişte vagabonzi prost îmbrăcaţi.

— Tunica albastră a lui Ezri, spuse Jean. Este… ar trebui să fie în cabina ei, unde a lăsat-o. E puţin decolorată, dar…

— *Perfect,* spuse Locke. Acum, Zamira, când ne-am întors din prima vizită pe care am făcut-o în Tal Verrar cu vasul ăsta, ţi-am dat în păstrare o scrisoare. Avea pe ea sigiliul lui Requin. Jerome, am nevoie să mi-l desfaci cu atenţie, cum ne-a arătat Lanţuri. Eşti mai bun la asta decât mine şi trebuie să fie în bună stare.

— Cred că pot încerca. Nu sunt sigur… cât de bun pot fi în momentul ăsta, la orice.

— Am nevoie să o faci cât poţi de bine. Am nevoie să faci asta. Pentru mine. Şi pentru ea.

— Unde vrei să pui sigiliul?

— Pe un pergament curat. Pe hârtie. Pe orice. Ai o foaie, Zamira?

— O foaie întreagă? Nu cred că Paolo şi Cosetta ne-au lăsat vreuna, dar câteva sunt doar puţin mâzgălite; poate reuşesc să tai una în jumătate.

— Fă-o. Jerome, o să găseşti câteva dintre instrumentele de care ai nevoie în vechiul meu cufăr, în cabina Zamirei. Poate să o folosească, împreună cu câteva felinare, căpitane?

— Paolo şi Cosetta nu vor să iasă din magazia de frânghii, spuse Zamira. Sunt prea speriaţi. Le-am dus jos aşternuturi de pat şi felinare alchimice. Cabina e la dispoziţia voastră.

— Vei avea nevoie şi de cărţile tale, spuse Jean. Sau aşa cred.

— La naiba, da, intenţionez să folosesc cărţile. O să am nevoie de

ele şi cel mai bun set de unelte pe care-l putem încropi. Pumnale. Bucăţi scurte de coardă, de preferat cu mătase în ea. Bani, Zamira… punguţe, cu cincizeci sau şaizeci de solari, în caz că trebuie rezolvăm vreo situaţie complicată. Şi nişte ciomege. Dacă nu aveţi nici unul, e nisip şi e pânză groasă…

— Şi o pereche de securi, spuse Jean.

— Sunt două în cabina mea. De fapt, le-am luat din cufărul vostru.

— Cum? Un licăr de emoţie traversă figura lui Jean. Le ai?

— Aveam nevoie de-o pereche. Nu am ştiut că sunt speciale, altfel ţi le-aş fi înapoiat după ce ai terminat cu muncile în schimbul de corvoadă.

— Speciale? Sunt mai degrabă membri de familie decât arme, spuse Locke.

— Deci, cum se leagă toate? spuse Jean.

— Cum am spus, excelentă întrebare, una asupra căreia intenţionez să meditez îndelung…

— Dacă timpul o ţine tot aşa, n-o să vedem Tal Verrar-ul din nou până mâine-noapte, spuse Zamira. Te asigur că vei avea o bună bucată de timp ca să meditezi. Şi o s-o faci, în mare parte, căţărat pe trinchet, ca iscoadă. Am nevoie să te faci util, totuşi.

— Desigur, spuse Locke. Desigur. Căpitane, când intrăm în Tal Verrar, du-ne prin nord, dacă ai vrea. Orice altceva am face, prima noastră oprire trebuie să fie Cartierul Negustorilor.

— Cordo? întrebă Jean.

— Cordo, spuse Locke. Bătrânul sau tânărul, nu-mi pasă care. O să ne vadă, chiar dacă pentru asta va trebui să ne strecurăm prin afurisitele lor de ferestre.

2

— Ce naib… spuse un servitor trupeş şi bine îmbrăcat, care avusese ghinionul să apară de după colţ lângă firida care încadra fereastra de la etajul patru, prin care Locke şi Jean tocmai se târâseră înăuntru.

— Bravo, spuse Locke. Felicitări! Noi suntem un alt soi de spărgători şi suntem aici ca să-ţi dăm cincizeci de solari de aur!

El îşi aruncă punga cu bani către servitor, care o prinse cu o mână şi holbă ochii simţindu-i greutatea. În următoarea secundă şi jumătate pe care omul nu o folosi ca să dea alarma, Jean îl pocni.

Pătrunseseră prin colţul de nord-vest al ultimului etaj al conacului familiei Cordo; parapetele şi piroanele de fier făcuseră total neatrăgătoare o eventuală căţărare pe acoperiş. Era abia trecut de zece seara, o superbă noapte de mijloc de Aurim pe Marea de Bronz, iar Locke şi Jean se strecuraseră deja printr-un gard-viu plin de spini, păcăliseră în trei rânduri gărzile şi grădinarii şi petrecuseră douăzeci de minute escaladând piatra jilavă şi alunecoasă a Conacului Cordo,

doar ca să ajungă până aici.

Robele lor improvizate, de preoţi ai lui Callo Androno, împreună cu cea mai mare parte a celorlalte lucruri de care aveau nevoie erau vârâte în raniţe cusute la repezeală de Jabril. Probabil, mulţumită acestor robe nu mai trăsese nimeni vreo săgeată spre ei de când puseseră piciorul pe solul verrar, însă noaptea abia începea, gândi Locke… abia începea.

Jean îl trase pe slujitorul inconştient în firidă şi aruncă o privire în jur, verificând dacă nu mai erau şi alte complicaţii, în timp ce Locke închise încetişor ferestrele duble, cu geam mat, punând zăvorul la locul lui. Zăvor pe care-l deschisese folosind doar o piesă subţire şi uşor curbată de metal; Oamenii Potriviţi din Camorr numeau acest instrument „capul familiei”, căci, dacă reuşeai să intri şi să ieşi dintr-o gospodărie suficient de bogată ca să aibă ferestre cu geamuri zăvorâte, cina îţi era asigurată.

Din fericire, Locke şi Jean prădaseră case de nobili foarte asemănătoare cu cea de faţă… chiar dacă nu atât de mari… aşa că ştiau cât de cât unde să-şi caute prada. Dormitoarele stăpânilor erau situate adesea lângă spaţii de relaxare precum fumoarele, cabinetele, saloanele şi…

— Biblioteca, şopti Jean, în timp ce el şi Locke se strecurau fără zgomot de-a lungul coridorului din dreapta.

Felinarele alchimice, aflate în firide drapate cu mult bun-gust, dădeau locului o plăcută strălucire slabă, portocaliu-aurie.

Printr-o pereche de uşi deschise aflate la mijlocul holului, în stânga lor, Locke putea întrezări rafturi pline de cărţi şi pergamente. Nu se vedea nici un alt slujitor.

Biblioteca era o mică minunăţie; trebuie să fi fost acolo vreo mie de volume, precum şi sute de pergamente, aşezate în cutii şi rafturi ordonate. Hărţi ale constelaţiilor, pictate pe piele înălbită prin mijloace alchimice, decorau puţinele locuri goale de pe pereţi. Două uşi închise duceau către alte camere interioare, una la stânga şi alta în faţa lor.

Locke se lipi de uşa din stânga sa, ascultând. Auzi un murmur slab şi se întoarse către Jean, ca să constate că el se oprise din drumul său lângă unul dintre rafturi. Acesta se întinse, scoase din şir un volum subţire, in-octavo (de vreo cincisprezece centimetri) şi îl îndesă la repezeală în raniţă. Locke rânji.

În acel moment, uşa din stânga se deschise direct în el, dându-i o lovitură inofensivă, dar dureroasă în ceafă. Se răsuci, trezindu-se faţă în faţă cu o tânără femeie purtând o tavă de argint goală. Ea deschise gura să ţipe şi nu se mai putea face nimic altceva; mâna stângă a lui Locke ţâşni, acoperindu-i gura, în timp ce dreapta căută un pumnal. O împinse înapoi în camera din care aceasta tocmai ieşise şi, odată

trecut de uşă, Locke simţi picioarele afundându-i-se binişor în covorul de pluş.

Jean intră imediat după el şi trânti uşa. Tava slujnicei căzu pe covor şi Locke o împinse într-o parte. Aceasta căzu în braţele lui Jean cu un „Oooh!" de surpriză, iar Locke se trezi la picioarele unui pat cu latura de vreo trei metri lungime pe-o latură, drapat în mătase suficientă ca să faci pânze pentru un iaht destul de măricel.

Aşezat pe perne în celălalt capăt al acestui pat, arătând oarecum comic cu corpul său subţirel înconjurat de atâta spaţiu gol, opulent, se afla un bătrân uscăţiv. Părul său lung, de culoarea spumei mării, îi cădea pe umeri, peste o cămaşă de noapte din mătase verde. Tocmai frunzărea un vraf de hârtii, la lumina unui felinar alchimic, când Locke, Jean şi slujnica ostatică dădură buzna peste el.

— Marius Cordo, presupun, spuse Locke. Pentru viitor, pot să vă sfătuiesc să investiţi într-o lucrare de meseriaş pentru zăvoarele ferestrelor Domniei Voastre?

Bătrânul căscă ochii mari şi hârtiile i se împrăştiară din mâini.

— O, zei! strigă el. O, zeii să mă apere! Tu eşti!

3

— Bineînţeles că eu sunt, spuse Locke. Doar că nu ştii încă cine naiba sunt.

— Domnule Kosta, putem discuta. Sigur ştii că sunt un om înţelept şi foarte bogat…

— În regulă, ştii cine naiba sunt, spuse Locke, îngrijorat. Şi mi se rupe de banii tăi. Sunt aici ca să…

— În locul meu, ai fi făcut acelaşi lucru, spuse Cordo. Totul a fost o afacere, doar o afacere. Cruţă-mă şi priveşte asta tot ca pe o afacere, care-ţi aduce aur, giuvaieruri, produse alchimice fine…

— Jupâne Cordo, spuse Locke, uite ce-i, eu… Se încruntă şi se întoarse spre slujnică: Omul ăsta e, ăăă, senil?

— E în deplinătatea facultăţilor mintale, răspunse aceasta rece.

— Te asigur că sunt, zbieră Cordo. Furia îi schimbase complet chipul. Şi nu voi fi scos din joc de nişte asasini în propriul dormitor! Şi acum, fie mă omori pe loc, fie negociezi preţul eliberării mele!

— Jupâne Cordo, spuse Locke, spune-mi două lucruri şi fii al naibii de clar în privinţa amândurora. În primul rând, cum de ştii cine sunt? În al doilea rând, de ce crezi că sunt aici ca să te omor?

— Mi s-a arătat chipul tău, spuse Cordo, într-un bazin cu apă.

— Într-un bazin cu… Locke simţi cum i se strânge stomacul. Oh, *fir-ar să fie,* ţi s-a arătat de către un…

— De către un Mag-juruit din Karthani, care îşi reprezenta breasla într-o problemă personală. Evident că acum înţelegi…

— *Tu,* spuse Locke. „Aş fi făcut acelaşi lucru în locul tău", asta ai

spus. *Tu* i-ai trimis pe afurisiţii ăia de asasini pe urmele noastre! Nemernicii ăia de la docuri, barmanul ăla cu otrava, grupurile de oameni din noaptea fiestei…

— Evident, spuse Cordo. Iar tu ai scăpat, din păcate. Cu puţin ajutor din partea lui Maxilan Stragos, cred.

— Din păcate? Din păcate? Cordo, nici n-ai idee ce jigodie norocoasă eşti că nu au reuşit! Ce ţi-au spus Magii-juruiţi?

— Ei, hai… Cu siguranţă planurile tale…

— Spune-mi exact ce au spus sau *chiar* te omor!

— Au spus că eşti o ameninţare pentru Priori şi că, ţinând cont de sumele care le-au fost plătite până acum pentru serviciile făcute, consideră că este în interesul lor să avertizeze în legătură cu prezenţa ta.

— Pe cei Şapte Ascunşi, vrei să zici.

— Da.

— Ticăloşi *idioţi* ce sunteţi! spuse Locke. Magii-juruiţi s-au folosit de tine, Cordo. Gândeşte-te la asta data viitoare când mai intenţionezi să le dai bani. Noi… Jupânul De Ferra şi cu mine… suntem pe lista celor cu care au ei o socoteală şi ne-au băgat la mijloc, între tine şi Stragos, ca să se distreze. Asta-i tot! Nu am venit aici să le facem ceva Priorilor.

— Deci vrei să spui că…

— De ce nu te-aş omorî chiar acum, în cazul ăsta?

— O chestiune plăcută şi supărătoare în acelaşi timp, spuse Cordo, muşcându-şi buza.

— Cert este, spuse Locke, că, din motive care vor rămâne pe vecie dincolo de înţelegerea ta, am pătruns în conacul tău cu un singur scop… să-ţi dăm pe tavă capul lui Maxilan Stragos.

— Poftim?

— Nu la propriu. De fapt, am nişte planuri pentru capul ăla. Dar ştiu ce fericit ai fi ca arhonatul să se prăbuşească precum un muşuroi de furnici, aşa că am să-ţi spun o singură dată: am de gând să-l dau jos de la putere pe Maxilan Stragos, o dată pentru totdeauna, şi am de gând să fac asta la noapte. Am nevoie de ajutorul tău.

— Dar… tu eşti un fel de agent al arhontelui…

— Jerome şi cu mine suntem agenţi fără voie, spuse Locke. Alchimistul personal al lui Stragos ne-a dat o otravă latentă. Aşa că, atât timp cât Stragos controlează antidotul, nu putem decât să-l slujim sau să murim în chinuri groaznice. Însă jigodia ne-a tot presat, iar acum a împins lucrurile prea departe.

— Poate că… aţi putea fi nişte provocatori, trimişi de Stragos ca să…

— Ca să ce? Să-ţi pună la încercare loialitatea? În faţa cărei Curţi, sub ce jurământ, în faţa cărei legi? Îţi pun aceeaşi întrebare ca şi mai

înainte, de data asta legat de faptul că, în realitate, aş face jocul lui Stragos… de ce nu te omor, în cazul ăsta?

— Cât despre asta… bună întrebare.

— Poftim, spuse Locke, înconjurând patul ca să se aşeze lângă bătrân. Ia un pumnal.

Îşi azvârli tăişul în poala bătrânului. În clipa aia, se auzi o bătaie puternică în uşă.

— Tată! Tată, unul dintre slujitori este rănit! Eşti în regulă? Tată, intru!

— Fiul meu are o cheie, spuse Cordo cel bătrân, când clinchetul acesteia se auzi în mecanismul uşii.

— A, spuse Locke, atunci o să am iar nevoie de ăsta. Îşi înşfăcă din nou pumnalul şi rămase în picioare lângă Cordo, îndreptându-şi arma către bătrân într-un mod oarecum ameninţător. Stai liniştit. N-o să ia decât un minut.

Un bărbat bine făcut, de vreo treizeci şi ceva de ani, năvăli în încăpere, ţinând în mâini o spadă bogat împodobită. Lyonis Cordo, Prior din al doilea nivel, unicul moştenitor al părintelui său şi văduv de câţiva ani. Poate cel mai râvnit celibatar dintre toţi cei din Tal Verrar, cu atât mai mult cu cât vizita rareori Turnul Păcatului.

— Tată! Alacyn! Lyonis făcu un pas în cameră, fluturându-şi arma şi întinzându-şi braţele ca să blocheze uşa. Daţi-le drumul, ticăloşilor! Am alertat gărzile casei şi nu o să reuşiţi să ajungeţi la…

— Of, pentru numele lui Perelandro, nici măcar n-o să mai încerc să mă prefac, spuse Locke. Îi dădu din nou pumnalul bătrânului Cordo, care îl ţinu cu două degete ca pe un soi de insectă capturată. Uite, poftim. Ce fel de asasin năstruşnic mai sunt şi eu? Bagă-ţi sabia în teacă, închide uşa şi deschide-ţi urechile. Avem o groază de afaceri de discutat.

— Eu… dar…

— Lyonis, spuse bătrânul Cordo, omul ăsta poate nu e în toate minţile, dar, după cum a spus, nici el, nici partenerul lui nu sunt nişte asasini. Vârâ-ţi sabia în teacă şi spune gărzilor să… Se întoarse către Locke cu o expresie bănuitoare: Ai rănit grav pe vreunul dintre oamenii mei când aţi pătruns aici, Kosta?

— Un mic cucui la cap, spuse Locke. Se fac tot timpul. O să fie bine, oricine ar fi el.

— Foarte bine. Marius oftă şi, uşor iritat, îi dădu înapoi pumnalul lui Locke, care-l băgă la cingătoare. Lyonis, spune gărzilor să rămână jos, apoi închide din nou uşa şi ia loc.

— Eu pot să plec, dacă nimeni nu are de gând să înfăptuiască vreun asasinat în aceste încăperi? întrebă Alacyn.

— Nu. Îmi pare rău. Ai auzit deja prea mult. Ia un loc şi şezi comod, cât asculţi restul. Locke se întoarse către bătrânul Cordo. Uite ce e, din

motive evidente, ea nu poate părăsi această casă până când afacerea din noaptea asta nu e terminată, nu-i aşa?

— Pe toţi…

— Nu, Alacyn, are dreptate. Cordo cel bătrân făcu un semn hotărât din mână. Atârnă prea multe de asta şi, dacă-mi eşti loială, o ştii bine. Dacă, şi să mă ierţi că spun asta, nu eşti loială, ştii cu atât mai mult. O să te închid în birou, unde vei fi în siguranţă. Şi te voi răsplăti foarte, foarte generos pentru asta, îţi promit.

După ce Jean îi dădu drumul, ea se aşeză într-un colţ şi îşi încrucişă braţele, ursuză. Lyonis, arătând de parcă s-ar fi îndoit de propria-i sănătate mentală, concedie rapid grupul de brute fioroase care năvăliră în bibliotecă un moment mai târziu, îşi băgă spada în teacă şi închise uşa dormitorului. Se sprijini cu spatele de ea, cu o încruntătură asemănătoare cu a lui Alacyn.

— Acum, spuse Locke, cum ziceam, până la sfârşitul nopţii ăsteia, fie ce-o fi, partenerul meu şi cu mine ne vom afla în prezenţa lui Maxilan Stragos. Într-un fel sau altul, îi vom lua puterea. Posibil chiar viaţa, dacă nu avem de ales. Dar, ca să ajungem până acolo, o să trebuiască să vă cerem câteva lucruri. Şi, dacă intraţi în joc, trebuie să înţelegeţi că asta e. Se întâmplă de-adevăratelea. Orice planuri aveaţi ca să luaţi oraşul din mâinile lui Stragos, puneţi-le în mişcare. Oricare vă erau măsurile ca să-i imobilizaţi armata şi flota până când le puteţi aminti cine le plăteşte salariile, activaţi-le.

— Să-l daţi pe Stragos jos de la putere? Lyonis părea înfricoşat şi îngrijorat deopotrivă. Tată, oamenii aceştia sunt nebuni…

— Tăcere, Lyo! Cordo cel bătrân ridică mâna. Aceşti oameni susţin că se află în unica poziţie ce ar putea aduce schimbarea dorită de noi. Şi au… refuzat să-mi facă rău, pentru anumite acţiuni pe care le-am întreprins împotriva lor. Le vom da ascultare.

— Bine, spuse Locke. Uite ce trebuie să înţelegeţi. În vreo două ore, jupânul De Ferra şi cu mine o să fim arestaţi de către Ochii Arhontelui, în timp ce vom părăsi Turnul Păcatului…

— Arestaţi? spuse Lyonis. Cum puteţi şti…

— Pentru că voi stabili o întâlnire, spuse Locke. Îi voi cere lui Stragos să ne aresteze.

4

— Protectorul nu vrea să vă vadă, şi nici doamna de onoare. Astea-s ordinele noastre.

Locke era sigur că putea simţi, chiar şi prin masca pe care o purta acesta, privirea batjocoritoare a ofiţerului Ochilor.

— Acum va vrea, spuse Locke, în timp ce el şi Jean traseră lângă debarcaderul arhontelui, în cea mai micuţă şi mai rapidă barcă pe care izbutiseră să o obţină de la Cordo cel bătrân. Spune-i că am făcut ceea

ce ne-a cerut ultima dată când ne-am întâlnit şi că trebuie să discutăm despre asta.

Ofiţerul se gândi preţ de câteva secunde, apoi plecă să transmită mesajul. În timp ce aşteptau o decizie, Locke şi Jean îşi scoaseră toate armele şi echipamentul, le îndesară în raniţe, pe care le lăsară pe fundul bărcii. În cele din urmă, Merrain apăru în capul scării debarcaderului şi le făcu semn să vină; fură percheziţionaţi cu obişnuita meticulozitate şi escortaţi până la biroul arhontelui.

Jean fremătă la vederea lui Stragos, care stătea în picioare în spatele biroului său. Locke observă că Jean îşi strângea şi desfăcea pumnii, aşa că îl strânse tare de braţ.

— Sunt veşti bune? întrebă arhontele.

— A venit cineva să raporteze foc pe mare, ieri, în jurul prânzului, undeva la vest de oraş? întrebă Locke.

— Două vase de negoţ au anunţat că e o coloană mare de fum la orizont, spre apus, spuse Stragos. Nici o altă noutate de care să ştiu şi nici un sindicat care să reclame vreo pagubă.

— O vor face cât de curând, spuse Locke. O corabie… arsă şi scufundată. Nici un supravieţuitor la bord. Se îndrepta către oraş şi era încărcată cu mărfuri, aşa că-s sigur că i se va simţi lipsa în cele din urmă.

— În cele din urmă, spuse Stragos. Deci ce vreţi acum, un sărut pe obraz şi o tavă cu bomboane? V-am spus să nu-mi mai irosiţi timpul până ce nu…

— Consideră această primă scufundare drept un avans, spuse Locke. Am hotărât că vrem să dăm din vinul nostru şi să bem şi noi.

— Asta ce vrea să însemne, mai exact?

— Vrem să culegem fructul eforturilor noastre de la Turnul Păcatului, spuse Locke. Vrem lucrul pentru care am muncit doi ani. Şi îl vrem în noaptea asta, înainte să mai facem orice altceva.

— Ei bine, nu-l puteţi avea neapărat în seara asta. Ce, ţi-ai închipuit cumva că ţi-aş putea da un mandat, o cerere politicoasă către Requin, ca să-ţi dea voie să-ţi duci treaba, oricare ar fi ea, la bun sfârşit?

— Nu, spuse Locke, însă o să ne ducem acolo chiar acum să i-o tragem şi, până nu ajungem în siguranţă cu prada noastră, nici o altă corabie nu va mai fi scufundată în apele tale de către *Orhideea Otrăvitoare*.

— Nu-mi comanzi tu termenii serviciilor pe care…

— Ba da, de fapt. Chiar dacă ne bazăm că o să ne dai vieţile înapoi după ce ni se va fi terminat sclavia în slujba ta, nu mai suntem siguri că, atunci când va fi cum vrei tu, condiţiile din acest oraş ne vor mai permite să continuăm schema de la Turnul Păcatului. Gândeşte-te şi tu, Stragos! Noi, bineînţeles, ne-am gândit. Dacă intenţionezi să-i ai pe Priori la cheremul tău, s-ar putea lăsa cu haos. Vărsare de sânge şi

arestări. Requin este în aceeaşi barcă cu Priorii; avem nevoie ca averea lui să fie intactă, dacă vrem să-l uşurăm de vreo parte din ea. Aşa că vrem să primim ce ni se cuvine înainte să terminăm treaba pentru tine.

— Arogantul naibii ce…

— Da, strigă Locke. Eu. Arogant. Încă avem nevoie de nenorocitul nostru de antidot, Stragos! Şi el e în mâinile tale. Şi cerem doar o amânare, nimic altceva. Noaptea asta. Vreau să văd că alchimistul tău e lângă tine, în vreo două ceasuri, când ne întoarcem aici.

— Pentru toţi… ce vrei să spui, când vă întoarceţi aici?

— E o singură cale să ieşim teferi din Turnul Păcatului, odată ce Requin îşi dă seama că l-am tras pe sfoară, spuse Locke. Când părăsim Turnul Păcatului, trebuie să picăm direct în mâinile Ochilor tăi, care ne vor aştepta ca să ne aresteze.

— Şi de ce, pe toţi zeii, i-aş pune să facă asta?

— Pentru că, odată întorşi în siguranţă aici, spuse Locke, ne vom strecura discret afară, înapoi la *Orhideea Otrăvitoare* şi, puţin mai târziu, chiar în noaptea asta, vom ataca Bazinul de Argint. Drakasha are un echipaj de o sută cincizeci de oameni şi ne-am petrecut după-amiaza capturând două vase de pescuit ca să le folosim ca nave de război. Ai vrut să vezi steagul purpuriu în apropierea oraşului tău? Pe toţi zeii, o să-l arborăm chiar în port. O să zdrobim şi o să ardem cât putem şi, când ne retragem, o să bombardăm tot ce ne e la îndemână. Priorii vor fi la porţile tale cu saci de bani, implorând să le salvezi pielea. Oamenii se vor răscula dacă nu apare un salvator. E destul de repede pentru tine? Am putea face ce voiai tu. Am putea s-o facem în noaptea asta. Şi un raid de pedepsire în Insulele Vântului-fantomă… ei bine, cât de repede îţi poţi pregăti cufărul, Protectore?

— Ce luaţi de la Requin? întrebă Stragos, după o lungă şi tăcută meditaţie.

— Nimic ce n-ar putea fi transportat de cineva care se grăbeşte foarte tare.

— Vistieria sa este de nepătruns.

— Ştim, spuse Locke. Ce vrem noi nu este înăuntru.

— Cum puteţi fi siguri că nu veţi fi omorâţi aiurea, în timp ce o să faceţi asta?

— Te asigur că vom fi omorâţi, spuse Locke, dacă nu vom găsi imediat adăpost în custodia legală şi publică a Ochilor tăi. Şi apoi dispărem, fiind eliminaţi pentru crime împotriva statului verrar, într-o problemă care se află sub autoritatea arhonatului. O autoritate cu care o să te poţi făli în voie, cât de curând. Haide, recunoaşte că este al naibii de frumos.

— O să lăsaţi la mine obiectul pe care îl vreţi, spuse arhontele. Furaţi-l. Fie. Aduceţi-l aici. Însă cum veţi avea oricum nevoie să vă

neutralizez otrava, o să vi-l pun eu la păstrare până ne despărţim.

— Asta e…

— Un confort de care am eu nevoie, spuse Stragos, cu vocea cât se poate de ameninţătoare. Doi oameni care ştiu că-i aşteaptă o moarte sigură şi care se trezesc brusc cu o mare sumă de bani în mâini ar putea lesne să fugă şi apoi să bea, să se ţină de chefuri şi târfe, în tot confortul, în cele câteva săptămâni dinaintea sfârşitului, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate, spuse Locke, simulând iritarea. Fiecare lucru pe care ţi-l lăsăm…

— Va fi tratat cu foarte mare atenţie. Investiţia voastră de doi ani vă va aştepta atunci când drumurile noastre se vor despărţi.

— Cred că nu avem de ales, în cazul ăsta. De acord!

— Atunci o să dispun să se emită imediat un mandat de arestare pe numele lui Leocanto Kosta şi Jerome De Ferra, spuse Stragos. Şi voi aproba cererea… iar apoi, pe toţi zeii, voi şi târfa aia, Syresti, aţi face bine să acţionaţi!

— O s-o facem, spuse Locke. Cât putem mai bine. S-a depus un jurământ.

— Soldaţii mei…

— Ochii, spuse Locke. Trimite Ochii. Sigur sunt agenţi ai Priorilor infiltraţi în trupele tale regulate; pun rămăşag pe viaţa mea că ţii mai degrabă ochii pe Ochii tăi, ca să zicem aşa. În plus, ăştia bagă groaza în oameni. Asta este o operaţiune-şoc.

— Hm, spuse Stragos. Este un sfat chibzuit.

— Atunci, fii bun şi ascultă cu atenţie, zise Locke.

5

Era un sentiment plăcut să se dezbrace de tot.

„Să ieşi în văzul lumii după o perioadă atât de lungă de jucat teatru semăna puţin cu ieşitul la suprafaţă după ce era cât pe ce să te îneci”, gândi Locke. Acum tot arsenalul lor de minciuni şi identităţi stratificate se destrăma, rămânând în urmă în timp ce ei urcau pe Treptele de Aur pentru ultima oară. Acum că ştiau cine era în spatele misterioşilor lor asasini nu mai era nevoie să se dea drept preoţi şi să se furişeze; cu autorităţile oraşului pe urmele lor, puteau fugi acum ca nişte simpli hoţi.

Adică exact ceea ce erau.

Ar fi trebuit să le placă asta, el şi Jean ar fi trebuit să râdă împreună de situaţie, savurând bucuria pe care o simţeau de obicei după o nelegiuire dusă la capăt cu măiestrie. Mai bogaţi şi mai deştepţi decât oricine altcineva. Dar în această noapte vorbea doar Locke; în această noapte Jean făcea eforturi să-şi păstreze calmul până în momentul în care va putea să se dezlănţuie, şi zeii să-l apere pe cel ce îi va ieşi în cale când se va întâmpla asta.

„Calo, Galdo şi Bug, gândi Locke. Ezri.” Tot ce îşi doriseră vreodată el şi Jean fusese să fure cât puteau duce şi să râdă, în timp ce se puneau la adăpost. De ce asta îi costase viaţa atâtor oameni dragi? De ce tot timpul se găsise câte un dobitoc nemernic care să-şi închipuie că poţi să te pui cu un camorrean fără să te temi de consecinţe?

„Pentru că nu poţi, gândi Locke, trăgând aer printre dinţii încleştaţi, în timp ce Turnul Păcatului se ivi deasupra capului său, aruncând lumini albastre şi roşii pe cerul întunecat. Nu poţi. Am arătat asta odată şi o vom arăta din nou, în noaptea asta, pe toţi zeii.”

6

— Nu staţi în faţa intrării de serviciu, voi… o, pe toţi zeii, voi sunteţi! Ajutor!

Namila care, la întâlnirea lor precedentă, încasase în coaste dureroasele slujbe de pomenire ale lui Jean, se dădu înapoi, în timp ce Locke şi Jean traversau în fugă curtea de serviciu, în direcţia lui. Locke văzu că omul purta un soi de bandaj rigid pe sub ţesătura subţire a tunicii.

— Nu suntem aici ca să-ţi facem rău, gâfâi Locke. Adu-o… pe Selendri. Adu-o acum.

— Nu sunteţi îmbrăcaţi cum se cuvine pentru a vorbi cu…

— Adu-o acum şi câştigi un ban, spuse Locke, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, sau mai stai acolo încă două secunde şi te alegi cu coastele rupte la loc.

Şase slujitori de la Turnul Păcatului se adunară în jur, în caz că se ivea vreo problemă, însă nu făcură nici un gest ostil. La câteva minute după ce namila rănită dispăruse în turn, în locul său îşi făcu apariţia Selendri.

— Voi doi trebuia să fiţi pe mare…

— Nu e timp de explicaţii, Selendri. Arhontele a dat ordin să fim arestaţi. Chiar în momentul ăsta, o trupă de Ochi vine încoace să pună mâna pe noi. O să fie aici în câteva minute.

— Poftim?

— Şi-a dat seama, cumva, spuse Locke. Ştie că am complotat cu voi împotriva lui şi…

— Nu vorbi despre asta aici, şuieră Selendri.

— Ascunde-ne. Ascunde-ne, te rog!

Locke putu vedea panica, frustrarea şi calculul disputându-şi partea nevătămată a feţei ei. Să-i lase aici, în plata zeilor, ca să verse tot ce ştiu în urechea călăilor arhontelui? Să-i omoare în curte, de faţă cu martori, fără să aibă explicaţia plauzibilă a unei căderi „accidentale”? Nu. Trebuia să-i ia cu ea înăuntru. Pentru moment.

— Veniţi, spuse ea. Repede. Tu şi tu, percheziţionaţi-i.

Servitorii Turnului Păcatului îi percheziţionară pe Locke şi pe Jean,

scoţându-le la iveală pumnalele şi pungile cu bani. Selendri le luă.

— Acesta are un pachet de cărţi, spuse un servitor după ce pescui prin buzunarele tunicii lui Locke.

— N-are decât, spuse Selendri. Nu dau doi bani pe asta. Vom merge la al nouălea cat.

Pentru o ultimă dată, în splendoarea sanctuarului dedicat de Requin lăcomiei; prin mulţimi şi prin straturile de fum care atârnau în aer asemenea unor spirite tulburate, în sus pe largile trepte în spirală, traversând etaje odată cu care calitatea şi riscul creşteau deopotrivă.

Locke aruncă o privire în jur în timp ce urcau; era doar imaginaţia sa sau nici un Prior nu se plimba ţanţoş pe-aici în această noapte? Etajul patru, etajul cinci… şi aici, după cum era de aşteptat, el aproape se izbi de Maracosa Durenna care, cu o băutură în mână, se holbă uimită în timp ce Selendri şi gărzile ei îi traseră pe Locke şi pe Jean prin dreptul ei. Pe chipul Durennei, Locke citi mai mult decât confuzie sau iritare… o, pe zei. Era furioasă!

Locke nu putea decât să-şi imagineze cum îi apăreau el şi Jean în ochii ei… păroşi, slabi şi arşi de soare. Ca să nu mai spunem că erau îmbrăcaţi necorespunzător, asudaţi şi în mod clar având mari probleme cu casa. Rânji şi-i făcu Durennei semn cu mâna, în timp ce urcau scările şi ea dispăru din vedere.

Sus, traversând ultimele etaje, printre cele mai rarefiate straturi ale casei.

În continuare, nici un Prior… coincidenţă sau un semn încurajator?

Sus, în biroul lui Requin, acolo unde stăpânul turnului stătea în faţa unei oglinzi, aşezând o haină de seară neagră, cu coadă lungă, împodobită cu ţesătură de argint. La vederea lui Locke şi Jean, îşi dezveli dinţii, răutatea-i din ochi făcând pereche cu sclipirea alchimică înflăcărată a ochelarilor.

— Ochii arhontelui, spuse Selendri. Sunt pe drum încoace ca să-i aresteze pe Kosta şi pe De Ferra.

Requin mârâi, sări înainte asemenea unui scrimer şi-l lovi pe Locke cu dosul palmei, cu o forţă surprinzătoare. Căzut în fund, Locke alunecă pe podea şi se izbi de biroul lui Requin. Deasupra sa se auzi zornăitul bibelourilor şi o farfurie de metal zăngăni pe dale.

Jean făcu un pas înainte, însă cei doi servitori voinici ai Turnului Păcatului îl înşfăcară de braţe şi, cu un clic bine uns, Selendri îşi scoase cuţitele ascunse, pentru a-l descuraja.

— Ce ai făcut, Kosta? tună Requin.

Îl lovi pe Locke în burtă, izbindu-l din nou de birou. Un pahar de vin căzu de pe birou, spărgându-se pe podea.

— Nimic, icni Locke. Nimic. Pur şi simplu ştia, Requin; ştia că noi conspirăm împotriva lui. Trebuie să fugim. Ochii sunt pe urmele noastre.

— Ochi care vin în turnul meu, mârâi Requin. Ochi care ar putea fi pe cale să încalce o tradiţie destul de importantă a Treptelor de Aur. M-ai pus într-o situaţie foarte delicată, Kosta. Ai dat-o în bară, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, spuse Locke, târându-se pe coate şi pe genunchi, îmi pare rău, nu aveam unde să fugim în altă parte. Dacă el… dacă pune mâna pe noi…

— Într-adevăr, spuse Requin. Mă voi ocupa de urmăritorii voştri. Voi doi veţi rămâne aici. Vom discuta când mă întorc.

„Când te vei întoarce, gândi Locke, vei avea şi mai mulţi slujitori cu tine, iar eu şi Jean vom «aluneca» pe fereastră."

Era momentul să acţioneze.

Tocurile cizmelor lui Requin se auziră mai întâi pe dale, apoi pe metalul micii scări, în timp ce acesta cobora la etajul de dedesubt. Cei doi slujitori care îl ţineau pe Jean îi dădură drumul, însă rămaseră cu ochii pe el, în timp ce Selendri se rezemă de biroul lui Requin, cu cuţitele scoase. Îl privi rece pe Locke, în timp ce acesta se ridică din nou în picioare, cutremurându-se.

— Nu mai ai nimicuri dulci de murmurat în urechea mea, Kosta?

— Selendri, eu…

— Ştiai că avea de gând să te omoare, jupâne De Ferra? Că înţelegerile pe care le-a făcut cu noi în aceste ultime luni presupuneau ca noi să-l lăsăm să facă asta?

— Selendri, ascultă-mă, te rog…

— Ştiam eu că eşti o investiţie proastă, spuse ea. Doar că nu mi-am închipuit niciodată că situaţia s-ar putea răsturna atât de repede.

— Da, ai avut dreptate. Am fost o investiţie proastă şi nu mă îndoiesc că Requin te va asculta cu mai multă atenţie pe viitor. Pentru că nu am vrut niciodată să-l omor pe Jerome De Ferra. Jerome De Ferra nu este o persoană reală. Nici Calo Callas. De fapt, spuse el, cu gura până la urechi, tu ne-ai adus exact unde aveam nevoie să fim, drept răsplată pentru doi ani de muncă grea, ca să vă jefuim ca la carte pe tine şi pe şeful tău.

Următorul sunet care se auzi în încăpere fu acela al unui servitor al turnului izbindu-se de zid, având imprimată pe jumătate din faţă urma roşie a pumnului lui Jean.

Selendri acţionă cu o viteză ieşită din comun, însă Locke o aştepta; nu ca să se lupte, ci doar ca să se ferească şi să rămână departe de mâinile ei înarmate. El sări peste birou, împrăştiind hârtii, şi râse, în vreme ce săreau dintr-o parte în alta şi fandau ca să vadă cine va aluneca primul.

— Mori, atunci, Kosta, spuse ea.

— Ah, şi voi intenţionaţi să ne lăsaţi în viaţă. Te rog. Şi fiindcă veni vorba… nici Leocanto Kosta nu e real. Sunt atât de multe detalii pe

care nu le ştii, nu-i aşa?

În spatele lor, Jean se lupta cu al doilea servitor. Jean îşi repezi fruntea în faţa acestuia, rupându-i nasul şi omul căzu în genunchi bolborosind. Jean păşi în spatele lui şi, folosindu-şi întreaga greutate a corpului, îl izbi pe bărbat cu cotul în ceafa. Ocupat cu încercările sale de a o evita pe Selendri, Locke tresări la zgomotul pe care-l făcu ţeasta servitorului în momentul în care lovi podeaua.

O clipă mai târziu, Jean apăru în spatele lui Selendri, cu sânge şiroindu-i pe faţă, de la nasul spart al servitorului. Ea şfichiui cu cuţitele, dar mânia lui Jean îl băgase pe acesta într-o formă excelentă. Îi prinse mâna de bronz, o îndoi de la mijloc cu un pumn în stomac, o răsuci pe loc şi o ţinu de ambele braţe. Ea se zvârcolea, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Ăsta e un birou drăguţ, spuse Jean calm, de parcă doar ce ar fi dat mâna cu Selendri şi slujitorii ei în loc să-i bată măr.

Locke se încruntă, dar intră în joc… timpul era foarte important.

— Priveşte cu atenţie, Selendri, pentru că nu pot face scamatoria asta decât o singură dată, spuse el, scoţând la iveală pachetul său trucat de cărţi de joc şi amestecându-le cu gesturi teatrale. E vreo băutură în casă? O băutură foarte tare, din cele care îl fac pe un bărbat să simtă lacrimi în ochi şi foc pe gâtlej?

Se prefăcu surprins la vederea unei sticle de coniac aflate pe un raft în spatele biroului lui Requin, lângă o vază de argint plină cu flori.

Locke apucă vaza, aruncă florile pe podea şi puse vasul gol pe birou. Deschise apoi sticla de coniac şi turnă lichidul cafeniu în vază, umplând-o cam de trei degete.

— Acum, după cum vezi, nu ţin în mâini nimic altceva cu excepţia acestui pachet de cărţi de joc, absolut normale, cu nimic ieşite din comun. Sau nu e aşa? Amestecă pachetul o ultimă dată şi apoi îi dădu drumul în vază. Cărţile alchimice se muiară, se umflară şi începură să bolborosească şi să spumege. Imaginile şi simbolurile de pe ele se dizolvară, mai întâi într-un amestec alb străbătut de dâre colorate, apoi într-o mâzgă cenuşie, uleioasă. Pe un micuţ platou aflat pe colţul biroului, Locke găsi un cuţit rotunjit, de întins untul, şi îl folosi ca să amestece energic mâzga cenuşie, până când dispăru orice urmă de cărţi de joc.

— Ce naiba faci? întrebă Selendri.

— Prepar ciment alchimic, spuse Locke. Plăcuţe de răşină, pictate ca să arate ca nişte cărţi şi făcute să reacţioneze la contactul cu o băutură puternică. Pe preaiubiţii zei din ceruri, nu vrei să ştii cât m-a costat asta. La naiba, după ce le-am obţinut, n-am avut de ales, a trebuit să vin să vă jefuiesc.

— Ce vrei să…

— După cum ştii, dintr-o intensă experienţă personală, spuse Locke,

rahatul ăsta se întăreşte mai tare decât oţelul. Alergă către locul din zid unde venea dulapul-ascensor şi începu să acopere cu un strat gros de mâzgă cenuşie şanţurile fine care marcau uşa acestuia. Deci, după ce l-am întins peste toată această minunată intrare tainică şi după ce l-am turnat în încuietoarea uşii principale, ei bine… cam într-un minut, Requin va avea nevoie de un berbece, dacă vrea să-şi mai vadă biroul în seara asta.

Selendri încercă să strige după ajutor, însă fu prea mult pentru gâtul său; scoase un sunet puternic şi ciudat, dar acesta nu trecu pe scări în jos cu forţa de care-ar fi avut ea nevoie. Locke coborî în fugă treptele metalice, trase porţile principale către biroul lui Requin şi astupă la repezeală mecanismul de închidere cu un bulgăre de ciment aproape întărit.

— Şi acum, spuse el când se întoarse în mijlocul biroului, următoarea ciudăţenie a serii… acest încântător set de jilţuri pe care i l-am oferit stimatei noastre gazde. Se pare că, până la urmă, ştiu ce este Barocul Talathri şi acesta este motivul pentru care cineva aflat în deplinătatea facultăţilor mintale ar face un lucru atât de delicat dintr-un lemn atât de moale în esenţă precum cel de lună-forfecată.

Locke apucă unul dintre jilţuri. Rupse, cu mâinile goale, perna şezutului şi placa de sub aceasta, dând la iveală o nişă mascată în şezutul jilţului şi ticsită cu unelte şi echipament… cuţite, o centură pentru escaladări, clipsuri şi dispozitive pentru coborâre, precum şi alte obiecte asortate. Le scoase lăsându-le să cadă cu un zăngănit, apoi înălţă jilţul deasupra capului, rânjind.

— Acum sunt mai uşor de sfărâmat.

Şi asta şi făcu, izbind puternic scaunul de podeaua lui Requin. Acesta se desprinse din toate încheieturile, însă nu se dezmembră, întrucât bucăţile sale desfăcute erau prinse laolaltă de ceva ce trecea prin cavităţile scobite în picioare şi în spătar. Locke scotoci câteva momente printre resturi, înainte de a reuşi să extragă câteva bucăţi lungi de frânghie ţesută cu mătase.

Locke luă una dintre ele şi, cu ajutorul lui Jean, în scurt timp o aveau pe Selendri legată în scaunul din spatele biroului lui Requin. Ea lovi şi scuipă, şi chiar încercă să muşte, însă nu-i folosi la nimic.

Odată ce ea fu legată fedeleş, Locke culese un cuţit din grămada de unelte de pe jos, în timp ce Jean se apucă de lucru, sfărâmând celelalte trei scaune şi scoţându-le conţinutul ascuns. În timp ce Locke se apropie de Selendri cu cuţitul în mână, ea îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nu-ţi pot spune nimic important, spuse ea. Vistieria se află la baza turnului, iar voi tocmai v-aţi sigilat aici. Aşa că sperie-mă cum ai să doreşti, Kosta, însă habar n-am ce crezi tu că faci.

— Oh, crezi că ăsta e pentru tine? zâmbi Locke. Selendri. Credeam

că ne cunoaştem mai bine de-atât unul pe celălalt. Cât despre vistierie, cine naiba a zis ceva de ea?

— Încerci să găseşti o cale ca să intri…

— Am minţit, Selendri. Sunt faimos pentru asta. Tu crezi că eu chiar făceam experienţe pe mecanisme de încuietori şi luam notiţe pentru Maxilan Stragos? Pe naiba! Îmi sorbeam coniacurile la etajul unu şi doi, încercând să mă adun la loc, după ce fusesem aproape tăiat în bucăţi. Vistieria voastră este de nepătruns, drăguţă. N-am vrut niciodată să mă apropii de ea în vreun fel.

Locke aruncă o privire în jur, prefăcându-se că observă pentru prima dată încăperea.

— Însă, cu siguranţă, Requin păstrează pe pereţii săi o groază de picturi foarte scumpe, nu?

Cu un rânjet şi mai larg, Locke păşi către cea mai apropiată şi, cu foarte mare grijă, începu să o taie din rama sa.

7

Zece minute mai târziu, Locke şi Jean îşi dădură drumul din balconul lui Requin; sfori de mătase se întindeau de la centurile lor de piele până la nodurile de ancoră perfecte pe care le făcuseră la balustradă. Nu fusese destul loc în scaune pentru frânghiile de fixare, însă, uneori, nu poţi ajunge nicăieri în viaţă fără să-ţi asumi nişte mici riscuri.

Locke ţipa, în timp ce alunecau rapid prin aerul nopţii, depăşind balcon după balcon, fereastră după fereastră, dincolo de care se aflau jucători plictisiţi, mulţumiţi, indiferenţi sau obosiţi. Pentru moment, bucuria îi învinsese amărăciunea. Preţ de douăzeci de secunde, el şi Jean căzură, folosindu-şi dispozitivele de fier pentru coborâre ca să evite să plonjeze cu capul în jos, şi, în aceste douăzeci de secunde, totul fu cum nu se poate mai bine, Paznicul cel Strâmb fie slăvit! Zece dintre preţioasele picturi ale lui Requin… decupate cu grijă din ramele lor, făcute sul şi îndesate în tuburi de transport impermeabile… atârnau pe umărul lui. Trebuise să lase două pe perete, din lipsă de huse, dar, încă o dată, spaţiul din interiorul scaunelor fusese limitat.

După ce lui Locke îi venise ideea de a încerca să pună mâna pe destul de renumita colecţie de artă a lui Requin, el iscodise după un posibil cumpărător printre neguţătorii de antichităţi şi distracţii din mai multe oraşe. Preţul care i se oferise, în cele din urmă, pentru presupusa achiziţionare de „obiecte de artă” fusese satisfăcător, ca să nu spunem mai mult.

Lunecuşul luă sfârşit pe dalele din curtea lui Requin, unde capetele frânghiilor lor rămaseră la nici zece centimetri deasupra solului. Aterizarea lor tulbură câteva perechi cherchelite care se plimbau tacticos prin curte. Abia îşi scoseseră frânghiile şi hamurile, că şi

auziră tropăitul unor bocanci grei şi zăngănitul armelor şi armurilor. Un detaşament de opt Ochi alergă spre ei din partea dinspre stradă a turnului.

— Staţi unde sunteţi, răcni Ochiul care se afla în frunte. În calitate de ofiţer al arhontelui şi al Consiliului, vă arestez, pentru crime comise împotriva Tal Verrar-ului. Ridicaţi mâinile şi nu opuneţi rezistenţă, altfel nu vă vom cruţa.

8

Barca lungă şi subţire trase la debarcaderul privat al arhontelui şi Locke îşi simţi inima bubuindu-i. Acum venea partea mai grea, partea cea mai grea.

El şi Jean fură îmbrânciţi din barcă de către Ochii ce îi înconjurau. Mâinile le fuseseră legate la spate şi fuseseră uşuraţi de picturile lor. Acestea erau purtate cu multă grijă de ultimul Ochi care coborî din barcă.

Ofiţerul care îi arestase se îndreptă către Ochiul aflat la comanda debarcaderului şi salută.

— Trebuie să-i ducem imediat pe prizonieri să-l vadă pe Protector, Prefect al Sabiei.

— Ştiu, spuse ofiţerul de coastă, cu o evidentă notă de satisfacţie în voce. Bine acţionat, sergent!

— Mulţumesc, domnule. În grădini?

— Da.

Locke şi Jean fură duşi prin Mon Magisteria, prin holurile pustii şi sălile de bal tăcute, prin mirosuri de unsoare de armă şi cotloane prăfuite. Într-un sfârşit, ajunseră în grădinile arhontelui.

Picioarele lor scârţâiau pe pietrişul cărării, în timp ce păşeau în noaptea profund parfumată, pe lângă strălucirea slabă a iederei de argint şi luminiscenţa ritmică a cărăbuşilor-felinar.

Maxilan Stragos îi aştepta lângă hangarul pentru bărci, aşezat pe un fotoliu adus pentru această ocazie. Cu el se aflau Merrain şi… ah, inima lui Locke îşi acceleră bătăile… alchimistul cel chel, precum şi alţi doi Ochi. Ochii care efectuaseră arestarea, conduşi de sergentul lor, îl salutară pe arhonte.

— Puneţi-i în genunchi, spuse Stragos nonşalant, iar Locke şi Jean fură împinşi în genunchi, pe pietrişul din faţa lui. Locke se înfioră şi încercă să treacă în revistă detaliile scenei. Merrain purta o tunică cu mâneci lungi şi o fustă întunecată; din poziţia în care se afla, Locke putu vedea că încălţările ei nu erau zorzoane de curte, ci ghete negre, plate, bune de fugă şi de luptă. Interesant. Alchimistul lui Stragos stătea în picioare, purtând o geantă mare, cenuşie şi părea agitat. Pulsul lui Locke se acceleră din nou la gândul a ce putea fi în acea geantă.

— Stragos, spuse Locke, făcându-se că nu ştia exact ce era în mintea arhontelui, altă petrecere în grădină? Măgarii tăi împlătoşaţi ne pot dezlega acum; mă îndoiesc că sunt agenţi ai Priorilor care stau ascunşi prin copaci.

— M-am întrebat câteodată, spuse Stragos, ce anume te-ar putea face mai umil. Făcu un semn Ochiului aflat în dreapta sa, care înaintă. Am conchis, cu regret, că acest lucru este, probabil, imposibil. Ochiul îl lovi pe Locke în piept, trântindu-l pe spate. Pietrişul alunecă sub el când încercă să se tragă îndărăt; Ochiul se aplecă şi-l smuci de gulerul tunicii, ridicându-l la loc. Îl vezi pe alchimistul meu? Aici, aşa cum ai cerut? spuse Stragos.

— Da, spuse Locke.

— Asta-i ce-ai obţinut. Tot ce vei obţine vreodată. Eu mi-am ţinut cuvântul. Bucură-te de această privelişte inutilă.

— Stragos, ticălosule, încă mai avem treabă de făcut pentru…

— Eu nu cred asta, spuse arhontele. Eu cred că treaba voastră e deja terminată. Şi, în sfârşit, cred că pot înţelege exact de ce i-aţi scos din sărite pe Magii-Juruiţi în aşa hal, încât v-au dat în grija mea.

— Stragos, dacă nu ne întoarcem pe *Orhideea Otrăvitoare*…

— Iscoadele mele mi-au raportat că o corabie ce corespunde descrierii a ancorat la nord de oraş. O să merg să o capturez, în scurt timp, cu jumătate din galioanele flotei mele. Şi apoi voi avea un alt pirat pe care să-l plimb pe străzi şi un echipaj întreg pe care să-l arunc în Hăul Haznalei, unul câte unul, în vreme ce întreg Tal Verrar-ul mă va aclama.

— Dar noi…

— Voi mi-aţi dat ce aveam nevoie, spuse Stragos, chiar dacă nu în felul în care aţi fi vrut. Sergent, aţi întâmpinat vreo dificultate în a-i aduce pe aceşti prizonieri de la Turnul Păcatului?

— Requin a refuzat să ne lase să intrăm în clădire, Protectore!

— Requin a refuzat să vă lase să intraţi în clădire, spuse Stragos, savurând în mod limpede fiecare cuvânt. Considerând astfel că o tradiţie neoficială este mai presus de autoritatea mea legală. Şi, prin aceasta, dându-mi un motiv să-mi trimit trupele şi să fac ceea ce poliţaii, plătiţi cu vârf şi îndesat pentru asta, nu fac… să-l arunc pe ticălos într-o cuşcă, până ce vom vedea cât timp este dispus să păstreze tăcerea cu privire la activităţile bunilor săi prieteni Priori. A sosit vremea luptei. Nu e nevoie ca voi doi să mai provocaţi tulburări în apele mele.

— Stragos, nemernicule…

— De fapt, spuse arhontele, nu mai e deloc nevoie de voi.

— Avem o înţelegere!

— Şi aş fi respectat-o, dacă nu mi-aţi fi nesocotit ordinele într-o problemă în care nu accept nesupunere! Stragos se ridică din fotoliu,

tremurând de mânie. Ordinul meu a fost să-i lăsaţi pe bărbaţii şi femeile de la Stânca Vântoasă în viaţă! În viaţă!

— Dar noi… începu Locke, complet zăpăcit. Noi am folosit îngheaţă-mintea şi apoi i-am lăsat…

— Cu beregatele tăiate, spuse Stragos. Doar cei doi de pe acoperiş au rămas în viaţă; presupun că aţi fost prea leneşi ca să vă căţăraţi să-i daţi gata.

— Nu am…

— Cine altcineva a descins pe insula mea în noaptea aceea, Kosta? Nu e chiar un loc sfânt pentru pelerini, nu? Dacă nu aţi făcut-o voi, aţi permis prizonierilor să o facă. Oricum ar fi, e vina voastră.

— Stragos, îţi spun sincer că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Asta n-o să mi-i aducă înapoi pe cei patru oameni, nu-i aşa? Stragos îşi duse mâinile la spate. Şi cu asta, am terminat. Sunetul vocii tale, felul tău arogant de-a te purta, insolenţa absolută ce-ţi stă pe limbă… eşti precum pielea de rechin pentru timpanele mele, jupâne Kosta, şi ai ucis soldaţi cinstiţi ai Tal Verrar-ului. Nu vei avea preot, nici ceremonie, nici mormânt. Sergent, dă-mi sabia ta.

Sergentul ce conducea trupa de Ochi care îi arestase păşi în faţă şi îşi trase sabia. Întoarse mânerul acesteia către arhonte.

— Stragos, spuse Jean. Un ultim lucru.

Locke se întoarse spre el şi văzu că acesta avea un zâmbet palid.

— O să-mi amintesc momentul ăsta pentru tot restul blestematei mele vieţi.

— Eu…

Stragos nu-şi mai termină fraza, căci sergentul Ochilor îşi retrase brusc braţul cu arma şi, cu mânerul acesteia, îl pocni pe arhonte în faţă.

9

Iată cum procedaseră: Ochii îi ridicară pe Locke şi pe Jean din curtea lui Requin şi îi îmbrânciră într-o trăsură greoaie, cu ferestre zăbrelite. Trei dintre ei intrară înăuntru cu ei, doi se urcară pe acoperiş, să mâne caii, iar trei rămaseră în lateral şi în spate, ca însoţitori călare.

La capătul străzii, pe creasta ultimei terase a Treptelor de Aur, în locul unde trăsura trebuia să întoarcă la stânga pentru a o lua pe rampa abruptă ce ducea în jos, către următoarea terasă, o altă trăsură îi blocă brusc calea. Ochii proferară ameninţări; vizitiul celeilalte trăsuri se scuză insistent şi strigă că are nişte cai grozav de încăpăţânaţi.

Apoi corzi de arbaletă începură să ţăcăne, iar vizitiii şi călăreţii se prăbuşiră de la locurile lor, prinşi neprotejaţi într-o furtună de săgeţi. Detaşamente de poliţai echipaţi în uniforme apărură pe stradă de-o

parte şi de alta a trăsurii, fluturându-şi bastoanele şi scuturile.

— Avansaţi, strigară ei la trecătorii holbaţi, dintre care cei mai înţelepţi se puseră deja la adăpost. Nu-i nimic de văzut aici. Treburile arhontelui şi ale Consiliului.

Când corpurile loviră caldarâmul, în afara trăsurii, uşa acesteia se deschise şi cei trei aflaţi înăuntru făcură o încercare zadarnică de a-şi ajuta camarazii căzuţi.

Alte două detaşamente de poliţai, ajutate de câţiva indivizi îmbrăcaţi obişnuit şi care se întâmplase să acţioneze la acelaşi semnal, atacară şi îi copleşiră. Unul se împotrivi atât de tare încât fu ucis din întâmplare; ceilalţi doi fură în curând puşi la pământ, lângă trăsură, şi măştile de bronz le fură luate.

Lyonis Cordo apăru purtând uniforma unui Ochi, completă până la ultimul detaliu, cu excepţia măştii. Era urmat de alţi şapte bărbaţi şi femei în costume aproape complete. Cu ei se afla o tânără femeie pe care Locke nu o recunoscu. Aceasta îngenunche în faţa celor doi Ochi capturaţi.

— Pe tine nu te ştiu, îi spuse ea celui din dreapta. Înainte ca omul să-şi dea seama ce se întâmplă, un poliţai îi trecu un pumnal peste beregată şi-l aşeză jos. Alţi poliţai târâră repede restul cadavrelor, făcându-le să dispară. Tu, spuse femeia, privindu-l pe singurul Ochi rămas în viaţă. Lucius Caulus. Pe tine te ştiu.

— Omoară-mă, spuse omul. N-o să-ţi dau nimic.

— Desigur, spuse femeia. Dar tu ai o mamă. Şi o soră care lucrează la Semiluna Mâinilor-Negre. Ai un cumnat pe bărcile de pescuit şi doi nepoţi…

— Să te ia naiba, spuse Caulus. Tu n-o să-i…

— În timp ce tu vei privi. Aş face-o. O s-o fac. Fiecăruia dintre ei. Iar tu vei fi în încăpere tot timpul ăsta şi ei vor şti că puteai să-i salvezi cu câteva cuvinte.

Caulus privi în jos şi începu să plângă cu hohote.

— Vă rog, spuse el. Asta trebuie să rămână între noi…

— Tal Verrar-ul rămâne, Caulus. Arhontele nu este Tal Verrar-ul. Dar nu am timp să mă joc cu tine. Răspunde-mi la întrebări sau îţi vom găsi familia.

— Zeii să mă ierte, spuse Caulus, încuviinţând din cap.

— Vi s-a dat vreo parolă sau vreun consemn anume pentru când vă întoarceţi la Mon Magisteria?

— N-nu…

— Care au fost, exact, ordinele care ai auzit că sunt date sergentului tău?

Când scurtul interogatoriu luă sfârşit şi Caulus fu dus de-acolo… viu, ca să fie siguri că nu omisese ceva… împreună cu cadavrele, falşii Ochi se echipară cu armele şi uniformele celor adevăraţi şi îşi puseră

măştile de bronz, apoi trăsura se urni iarăşi din loc, zorindu-se spre ambarcaţiunea care-i aştepta la docurile interioare, ca nu cumva vreunul dintre agenţii lui Stragos să ajungă înaintea lor şi să-l avertizeze despre cele petrecute.

— Mai bine de-atât nu cred că putea să iasă, spuse Lyonis, aşezându-se în trăsură lângă ei.

— Cât de bune sunt imitaţiile alea de uniforme? întrebă Locke.

— Imitaţii? N-ai înţeles. Nu uniformele au fost greu de obţinut; simpatizanţii pe care-i avem printre oamenii lui Stragos ni le-au furnizat cu ceva timp în urmă. Cu măştile a fost a naibii de greu. Există câte una pentru fiecare Ochi, nici un exemplar în plus; le păstrează ca pe nişte bijuterii de familie. Şi petrec atât timp uitându-se la ele, încât chiar şi o copie fidelă ar fi remarcată. Cordo îşi ridică masca şi zâmbi maliţios. După noaptea asta, să sperăm că nu vom mai vedea chestiile astea blestemate. Dar ce naiba este în tuburile alea impermeabile?

— Un dar de la Requin, spuse Locke. O afacere personală fără legătură.

— Îl cunoaşteţi bine pe Requin?

— Împărtăşim acelaşi gust pentru perioada târzie a artei tronului Therin, spuse Locke, zâmbind. Ba chiar am făcut recent un schimb de lucrări.

10

În timp ce Lyonis îl trânti pe arhonte la pământ, ceilalţi falşi Ochi îşi scoaseră măştile şi trecură la acţiune. Locke şi Jean îşi dezlegară, în mai puţin de o secundă, încheieturile din nodurile decorative pe care le aveau.

Unul dintre oamenii lui Lyonis subestimase îndemânarea Ochiului adevărat cu care se lupta; el căzu în genunchi cu aproape toată partea stângă a corpului despicată. Alţi doi Priori mascaţi înconjurară Ochiul şi-l hărţuiră până când făcu o greşeală în apărare; îl doborâră şi îl înjunghiară de mai multe ori. Celălalt încercă să fugă după ajutor, însă fu ucis înainte de-a apuca să facă cinci paşi.

Merrain şi alchimistul priviră în jur, alchimistul mult mai agitat decât Merrain, însă doi dintre oamenii lui Lyonis îşi îndreptară săbiile spre ei.

— Ei bine, Stragos, spuse Lyonis, săltându-l pe arhonte înapoi în genunchi, cele mai călduroase salutări din partea Casei Cordo. Îşi ridică braţul, cu sabia întoarsă pentru a lovi, şi rânji.

Jean îl apucă pe la spate, îl trânti la pământ şi rămase aşezat deasupra lui, gata să se dezlănţuie.

— Înţelegerea, Cordo!

— Da, spuse Lyonis, încă zâmbind de unde se afla, întins pe jos. Păi,

e cam aşa: voi ne-aţi făcut un serviciu, dar noi nu ne simţim prea liniştiţi să avem mărunţişuri de ultima oră zbenguindu-se prin jur. Şi noi suntem şapte, iar voi doi…

— Trişori amatori ce sunteţi, spuse Locke. Ne faceţi pe noi, profesioniştii, să ne înclinăm. Vă credeţi al naibii de deştepţi. Am prevăzut că se va întâmpla asta de la o milă, aşa că am o ofertă la fel de prietenească pe această temă.

Locke îşi strecură mâna în cizmă şi scoase o jumătate de foaie de pergament împăturită în patru, uşor mototolită şi destul de umedă. Locke i-o dădu lui Lyonis şi zâmbi, ştiind, în timp ce Priorul desfăcu foaia, că acesta va citi:

VOI CONSIDERA DREPT UN AFRONT PERSONAL DACĂ PURTĂTORII ACESTEI HÂRTII VOR FI VĂTĂMAŢI SAU ÎMPIEDICAŢI ÎN VREUN FEL, EI FIIND ANGAJAŢI ÎNTR-O MISIUNE DE INTERES RECIPROC. ORICE AJUTOR LI SE VA ACORDA LOR VA FI REŢINUT ŞI ÎNTORS CA ŞI CUM AR FI FOST UN AJUTOR ACORDAT MIE. EI AU ÎNCREDEREA MEA DEPLINĂ ŞI NECONDIŢIONATĂ.

R.

Toate acestea, desigur, deasupra sigiliului personal al lui Requin.

— Ştiu că tu personal nu eşti ataşat de această casă de noroc, spuse Locke, însă trebuie să recunoşti că lucrul ăsta nu e valabil pentru Priori, în general, şi că mulţi dintre tovarăşii tăi îşi ţin mare parte din bani în seiful ei…

— Destul.. Am înţeles punctul tău de vedere. Cordo se ridică în picioare şi aproape îi azvârli scrisoarea înapoi lui Locke. Ce ceri?

— Vreau doar două lucruri, spuse Locke. Pe arhonte şi pe alchimistul lui. Ce faci tu cu oraşul ăsta blestemat este cu desăvârşire treaba ta.

— Arhontele trebuie să…

— Tocmai era să-i scoţi măruntaiele ca unui peşte. El este acum treaba mea. Doar să ştii că orice i se va întâmpla nu vei avea nici o neplăcere.

Din cealaltă parte a grădinilor răsunară strigăte. „Nu, se corectă Locke, din cealaltă parte a fortăreţei.”

— Ce naiba este asta? întrebă el.

— Avem simpatizanţi la intrarea în Mon Magisteria, spuse Cordo. I-am introdus pe oameni aici ca să nu lase pe cineva să scape. Probabil, şi-au făcut cunoscută prezenţa.

— Dacă încerci să iei cu asalt…

— Nu luăm cu asalt Mon Magisteria. Doar o izolăm. După ce trupele aflate în interior vor înţelege noua situaţie, suntem convinşi că vor

accepta autoritatea consiliilor.

— Mai bine ai spera că asta se va întâmpla în tot Tal Verrar-ul, spuse Locke. Dar destul cu aiureala asta. Hei, Stragos, hai să avem o mică discuţie cu alchimistul tău drag.

Jean îl săltă în picioare pe arhonte… aflat încă, în mod vădit, în stare de şoc… şi începu să-l tragă spre locul în care Merrain şi alchimistul se aflau sub pază.

— Tu, spuse Locke, arătându-l pe bărbatul chel, tocmai o să începi să explici al naibii de multe lucruri, dacă ştii ce e bine pentru tine.

Alchimistul bâţâi din cap.

— Ah, dar eu… eu…

— Fii foarte atent, spuse Locke. Ăsta este sfârşitul arhonatului, înţelegi? În noaptea asta, întreaga instituţie va fi scufundată în port, o dată pentru totdeauna. După asta, Maxilan Stragos nu va mai avea putere să cumpere nici măcar o ceaşcă de pişat cald, nici pentru tot aurul din Tal Verrar. Asta înseamnă că nu vei mai avea la cine să te târăşti în genunchi şi că-ţi vei petrece restul vieţii tale scurte şi mizerabile răspunzând în faţa celor doi oameni pe care i-ai otrăvit. Ai un antidot permanent?

— Eu… eu port cu mine câte un antidot pentru fiecare otravă pe care am folosit-o în slujba arhontelui, da. Pentru orice eventualitate.

— Xandrin, nu face… spuse Stragos.

Jean îi dădu un pumn în stomac.

— A, nu. Fă-o, Xandrin, fă-o, spuse Locke.

Chelul scotoci în geanta sa şi scoase un flacon de sticlă plin cu lichid transparent.

— Am o doză. Este suficient pentru o singură persoană… nu o împărţiţi. Asta va curăţa substanţa din umorile şi canalele corpului.

Locke îi luă flaconul, cu mâna tremurând.

— Şi asta… cât ar costa să punem un alt alchimist să fabrice mai multă?

— E imposibil, spuse Xandrin. Am făcut antidotul în aşa fel încât să nu răspundă la analize reactive. Orice mostră expusă unei cercetări alchimice va fi pierdută. Otrava şi antidotul ei sunt creaţie proprie…

— Însemnări, spuse Locke. Reţete, oricum numeşti tu blestemăţiile alea.

— În capul meu, spuse Xandrin. Hârtia nu e bună ca să ţină secrete.

— În cazul ăsta, spuse Locke, până când ne vei pregăti o altă doză, se pare că vei veni cu noi. Îţi place marea?

11

În acel moment, Merrain se hotărî. Dacă antidotul nu putea fi copiat, iar ea reuşea să trântească de pământ flaconul… incomodele anomalii numite Kosta şi De Ferra erau ca şi moarte. Ar mai fi rămas

Stragos şi Xandrin.

Dacă rezolva şi cu ei, toţi cei care ştiau că ea se afla în slujba unui stăpân din afara Tal Verrar-ului vor fi fost reduşi la tăcere. Îşi mişcă uşor braţul drept, lăsând mânerul pumnalului ei otrăvit să-i lunece în palmă, apoi inspiră adânc.

Merrain se mişcă atât de repede, încât falsul Ochi ce stătea lângă ea nu avu nici măcar şansa să-şi înalţe sabia. Lovitura ei laterală, netrădată de nici o privire sau fandare, îl nimeri într-o parte în gât. Răsuci lama în timp ce o scoase, sfâşiind tot ce putu, în cazul în care otrăvii i-ar fi luat câteva secunde în plus ca să-şi facă efectul.

12

Prima victimă a lui Merrain abia scosese un suspin de surpriză, că ea acţionă din nou, secţionându-i grumazul lui Xandrin cu un cuţit pe care-l scosese de nicăieri. Locke se holbă pentru o fracţiune de secundă, surprins; se considera rapid, însă-şi dădu seama că, dacă ea l-ar fi ţintit pe el, nu ar fi apucat să vadă lovitura la timp.

În timp ce Xandrin ţipă şi se poticni în faţă, Merrain îl lovi pe Locke cu piciorul, un atac mai degrabă rapid decât puternic. Ea îl prinse de braţ şi flaconul îi zbură dintre degete; Locke abia avu timp să strige: „Rahat!", că se şi aruncă după el, fără să-i pese de pietrişul care avea să-i jupoaie pielea sau de orice altceva i-ar fi putut face Merrain. Apucă de pe jos flaconul încă întreg, rosti o şoaptă de mulţumire şi, în acel moment, fu împins deoparte, în timp ce Jean trecu în goană pe lângă el, cu braţele întinse.

În timp ce lovi pământul, ţinând flaconul strâns la piept, Locke o văzu pe Merrain răsucindu-se şi azvârlindu-şi cuţitul; Jean o izbi chiar în momentul în care ea dădu drumul armei, astfel încât, în loc să-l înjunghie pe Stragos în gât sau în piept, cum era limpede că se intenţionase, lama ricoşă în pietrişul de la picioarele acestuia. Chiar şi aşa, arhontele se trase cât mai departe de armă.

Merrain, deşi fără mari şanse de reuşită, îi opuse lui Jean o reală rezistenţă; reuşi cumva să-şi elibereze un braţ din strânsoarea acestuia şi îi dădu un cot în coaste. Sprintenă şi, fără îndoială, al naibii de disperată, ea îi izbi piciorul stâng, se smulse din încleştarea lui şi încercă să fugă. Jean o apucă de tunică, sfâşiindu-i mâneca până la umăr; când aceasta cedă şi se rupse, el se dezechilibră şi căzu.

Locke prinse imaginea fugară a unui tatuaj complicat, conturându-se întunecat pe pielea palidă a braţului lui Merrain… ceva ca o viţă-de-vie răsucită în jurul unei săbii. După care ea dispăru, ţâşnind în noapte asemenea unei săgeţi, departe de Jean şi de falşii Ochi care o urmăriră în van câţiva paşi, după care renunţară, înjurând zgomotos.

— Păi, ce… ah, la naiba, spuse Locke, observând pentru prima dată că atât falsul Ochi pe care Merrain îl înjunghiase, cât şi Xandrin se

zvârcoleau pe jos, cu şiroaie de salivă înspumată prelingându-li-se în colţurile gurii. Oh, rahat, rahat, la naiba! răcni Locke, aplecându-se neputincios deasupra alchimistului muribund. Convulsiile încetară în doar câteva secunde, iar Locke privi spre singurul flacon de antidot din mâinile sale, cu o senzaţie de rău la stomac.

— Nu, făcu Jean, din spatele lui. Ah, pe zei, de ce-a făcut asta?

— Nu ştiu, spuse Locke.

— Ce naiba ne facem?

— Noi… la naiba! Afurisit să fiu dacă ştiu.

— Tu ar trebui să…

— Nimeni nu face nimic, spuse Locke. O să păstrez asta la loc sigur. După ce se va termina totul, ne aşezăm, luăm masa şi discutăm problema. Găsim noi o soluţie.

— Poţi să…

— E timpul să plecăm, spuse Locke, coborându-şi vocea într-o şoaptă insistentă. Să luăm chestia după care am venit şi să plecăm, înainte ca lucrurile să se complice şi mai mult. Înainte ca trupele loiale arhontelui să se prindă că el are o noapte mai grea. Înainte ca Lyonis să afle că, în realitate, Requin ne vânează chiar în momentul ăsta. Înainte ca alte blestemate de surprize să sară din pământ, din iarbă verde şi să ne muşte de fund.

— Cordo, strigă el, unde este sacul pe care l-ai promis?

Lyonis făcu un semn unuia dintre falşii săi Ochi care supravieţuiseră şi femeia îi dădu lui Locke un sac greu, din pânză groasă. Locke îl zgâlţâi… era mai lat decât el şi lung de aproape şase picioare.

— Ei bine, Maxilan, spuse el, ţi-am oferit şansa să uiţi toate acestea şi să ne laşi să plecăm, iar tu să păstrezi ce aveai, dar a trebuit să fii tu un tâmpit afurisit, nu-i aşa?

— Kosta, spuse Stragos, părând să-şi recapete glasul, în sfârşit, pot… pot să-ţi dau…

— Nu-mi poţi da nici un blestemat de lucru. Lui Stragos îi trecu prin minte să se întindă spre pumnalul lui Merrain, aşa că Locke îl împinse într-o parte. Acesta alunecă pe pietriş şi dispăru în întunericul din grădină. Cei din breasla noastră, cei care suntem adepţii Paznicului Strâmb, avem o mică tradiţie pe care o urmăm atunci când cineva apropiat nouă moare. În cazul de faţă, cineva care a fost ucis ca urmare a planului tău nebunesc.

— Kosta, nu da cu piciorul la ce îţi pot oferi…

— Noi îi spunem prinos adus morţilor, continuă Locke. Ceea ce înseamnă că furăm ceva de valoare, pe măsura fiinţei pe care am pierdut-o. Doar că, în cazul acesta, nu cred că există ceva pe lume care valorează atât. Dar facem ce putem.

Jean păşi alături de el şi îşi trosni degetele.

— Ezri Delmastro, spuse el, foarte sobru, ţi-l ofer pe arhontele Tal

Verrar-ului.

Îi dădu lui Stragos un pumn atât de puternic, încât picioarele arhontelui părăsiră pietrişul. Într-o secundă, îl îndesă pe bătrânul inconştient în sacul de pânză. În secunda a doua, acesta fu legat şi aruncat pe umărul său, asemenea unui sac de cartofi.

— Ei bine, Lyonis, spuse Locke, mult noroc cu revoluţia ta sau ce naiba o fi. Noi o întindem de-aici înainte ca lucrurile să devină şi mai interesante pentru noi.

— Şi Stragos…

— N-o să-l mai vezi niciodată, spuse Locke.

— Perfect, atunci. Părăsiţi oraşul?

— Nu destul de repede pe cât am avea chef.

13

Jean îl aruncă pe dunetă, sub ochii Zamirei şi ai întregului echipaj care mai rămăsese în viaţă. Fusese o călătorie de întoarcere lungă şi grea… mai întâi, să-şi recupereze raniţele din bărcuţa lui Cordo, apoi, cuminţi, să recupereze barca dată de Drakasha, iar apoi să vâslească tot către mare… dar meritase. Tot ce se întâmplase în noaptea asta meritase, hotărî Locke, numai ca să vadă expresia de pe chipul lui Stragos când se trezi cu Zamira în picioare lângă el.

— Dr… r… akasha, bâigui el, apoi îşi scuipă pe punte unul dintre dinţi.

Câteva dâre de sânge i se prelingeau pe bărbie.

— Maxilan Stragos, fost arhonte al Tal Verrar-ului, spuse ea. Ultimul arhonte al Tal Verrar-ului. Data trecută când te-am văzut, aveam o perspectivă destul de diferită.

— Şi… eu. El oftă. Şi acum ce ai de gând?

— S-au adunat prea multe datorii pe cocoaşa ta ca să poată fi răscumpărate cu moartea, spuse Zamira. Ne-am gândit mult şi bine la asta. Am hotărât că vom încerca să te ţinem pe-aici cât de mult vom putea.

Pocni din degete şi Jabril păşi în faţă purtând în braţe un morman de lanţuri şi cătuşe de fier solide, chiar dacă puţin ruginite. Le azvârli pe punte, lângă Stragos, şi râse când bătrânul tresări. Mâinile altor marinari îl apucară şi el începu să se smiorcăie, nevenindu-i să creadă, în timp ce picioarele şi braţele îi erau încătuşate şi lanţurile erau atârnate în juru-i.

— Vei merge pe puntea inferioară, Stragos. Vei merge în întuneric. Şi vom considera drept o onoare deosebită să te cărăm cu noi oriunde mergem. Pe orice vreme, pe orice mare, pe orice arşiţă. Te vom târî după noi cale foarte lungă. Pe tine şi fiarele tale. Pe care, te asigur, încă le vei purta, chiar şi după ce toate hainele vor fi căzut de pe tine.

— Drakasha, te rog…

— Aruncaţi-l cât se poate de jos, spuse ea, şi şase marinari începură să-l care către un tambuchi de pe puntea principală. Ferecaţi-l de perete, apoi lăsaţi-l să se facă confortabil.

— Drakasha, ţipă el, nu poţi! Nu poţi! O să înnebunesc!

— Ştiu, spuse ea. Şi vei urla. Pe zei, cum te vei mai tângui acolo jos! Dar nu-i nimic. Tot timpul avem nevoie de puţină muzică pe mare.

Apoi el fu dus sub puntea *Orhideei Otrăvitoare*, pentru tot restul vieţii sale.

— Ei bine, spuse Drakasha, întorcându-se către Locke şi Jean. Voi doi v-aţi achitat. Să fiu a naibii de nu aţi obţinut ce-aţi vrut.

— Nu, căpitane, spuse Jean. Am obţinut lucrurile după care ne-am dus, mai cu seamă, dar nu am obţinut ce-am vrut. Nici pe departe.

— Îmi pare rău, Jerome, spuse ea.

— Sper că nimeni nu-mi va mai spune aşa, zise Jean. Numele meu e Jean.

— Locke şi Jean, spuse ea. Fie, atunci. Vă pot duce undeva?

— La Vel Virazzo, dacă nu ţi-e cu supărare, spuse Locke. Avem de negociat câteva afaceri.

— Şi apoi veţi fi oameni bogaţi?

— O să fim în bani, da. Vrei o parte, pentru…

— Nu, spuse ea. Voi v-aţi dus în Tal Verrar şi aţi pus la cale furtul. Păstraţi-i. Am obţinut suficientă pradă din Salon Corbeau şi au rămas atât de puţini la care s-o împărţim acum… O să fim în regulă. Deci, ce veţi face după aceea?

— Avem un plan, spuse Locke. Ţii minte ce mi-ai spus în noaptea aia, lângă copastie? Dacă cineva încearcă să pună limite în jurul corabiei tale, trebuie doar să… ridici mai multe pânze în vânt? Drakasha dădu din cap. Poţi spune că vom face o încercare, spuse Locke.

— În cazul ăsta, mai aveţi nevoie de altceva?

— Păi, spuse Locke, pentru siguranţă, dată fiind experienţa noastră din trecut… poate ne vei lăsa să împrumutăm una dintre pisicile de pe corabia ta?

14

Se întâlniră a doua zi, la invitaţia lui Requin, în ceea ce puteau fi descrise ca rămăşiţele biroului său. Uşa principală fusese smulsă din ţâţâni, scaunele încă stăteau sfărâmate pe podea şi, desigur, majoritatea picturilor de pe pereţi fuseseră decupate din ramele lor. Requin părea să găsească o plăcere perversă în a-i pofti pe cei şapte Priori să se aşeze în fotolii frumoase, în mijlocul acestui haos, şi să pretindă că totul era absolut normal. Selendri se plimba de-a lungul încăperii, în spatele oaspeţilor.

— Lucrurile au decurs mai bine pentru voi, doamnelor şi domnilor,

după noaptea trecută? întrebă Requin.

— Luptele s-au încheiat la Bazinul Navelor de Război, spuse Jacantha Tiga, cea mai tânără dintre cei Şapte Ascunşi. Flota militară este sub control.

— Mon Magisteria ne aparţine, spuse Lyonis Cordo, care vorbea în numele tatălui său.

— Toţi căpitanii lui Stragos sunt închişi, cu excepţia a doi căpitani de la informaţii…

— Nu ne putem permite un alt afurisit de incident gen Ravelle, spuse un Prior între două vârste.

— Am şi eu oameni care lucrează la problema asta, spuse Requin. Nu se vor ascunde în oraş, măcar atât pot să promit.

— Ambasadorii din Talisham, Espara şi din Regatul celor Şapte Dovlecei şi-au exprimat public încrederea în conducerea consiliului, spuse Tiga.

— Ştiu, spuse Requin, zâmbind. Noaptea trecută, le-am şters câteva datorii destul de mari şi le-am sugerat că ar putea să se facă utili noului regim. Şi acum, ce se întâmplă cu Ochii?

— Cam jumătate dintre ei sunt în viaţă şi sunt închişi, spuse Cordo. Restul sunt morţi şi sunt doar câţiva care credem că încearcă să stârnească rezistenţă.

— Nu vor ajunge prea departe, spuse Tiga. Loialitatea pentru vechiul arhonat nu poate cumpăra mâncare sau bere. Mă aştept să înceapă să moară, ici şi colo, din momentul în care îi vor sâcâi prea mult pe soldaţii ceilalţi.

— O să scăpăm de restul, discret, în următoarele câteva zile, spuse Cordo.

— Ei, mă întreb, spuse Requin, dacă ăsta chiar e un lucru foarte înţelept. Ochii arhontelui reprezintă o rezervă importantă de oameni devotaţi şi foarte bine antrenaţi. Sigur li se poate găsi o ocupaţie mai bună decât să umple gropi.

— Îi erau credincioşi doar lui Stragos…

— Sau poate Tal Verrar-ului, dacă-i întrebi pe ei. Requin îşi duse mâna la inimă. Simţul meu patriotic mă obligă să atrag atenţia asupra acestui lucru.

Cordo pufni.

— Ei erau trupele lui de şoc, gărzile lui personale, călăii lui. Nu ne folosesc la nimic, chiar şi dacă nu s-ar răzvrăti.

— Poate că, în ciuda priceperii militare cu care se lăuda, dragul nostru ex-arhonte nu a folosit Ochii în mod eficient, spuse Requin. Poate că treaba cu măştile era exagerată. Poate că ar fi fost mai bine ca ei să fie îmbrăcaţi normal şi să-i sporească aparatul informativ decât să terorizeze oamenii ca nişte gealaţi.

— Poate, pentru binele lui, spuse Tiga. Dacă ar fi făcut asta, poate

că acel aparat informativ ar fi zădărnicit acţiunea noastră împotriva lui, de ieri. A fost cât pe ce.

— Şi totuşi, spuse Cordo, este greu să menţii un regat când nu mai ai rege.

— Da, spuse Tiga, suntem foarte impresionaţi cu toţii, Cordo. Te rog, poţi să aminteşti implicarea ta, subtil şi în treacăt, de câte ori doreşti.

— Cel puţin eu…

— Şi e cu atât mai greu de păstrat un regat, îi întrerupse Requin, atunci când renunţi la instrumentele cât se poate de bune pe care le-a lăsat în urmă regele.

— Iartă-ne obtuzitatea, spuse Saravelle Fioran, o femeie aproape la fel de bătrână ca Marius Cordo, dar unde vrei să ajungi, mai exact, Requin?

— La simplul fapt că Ochii, verificaţi şi recalificaţi cum trebuie, ar putea fi un capital important pentru Tal Verrar, dacă nu ar fi folosiţi ca trupe de şoc, ci ca… o poliţie secretă?

— Spuse cel care are în subordine exact oamenii pe care o asemenea poliţie ar fi însărcinată să-i vâneze, zise Cordo, în batjocură.

— Tinere Cordo, spuse Requin, aceia sunt, de asemenea, „exact oamenii" al căror amestec în afacerile familiei tale este menţinut la un minimum acceptabil, datorită mie. Ei sunt exact oamenii care au fost indispensabili pentru a obţine victoria de ieri… ducându-vă mesajele, umplând străzile, ca să împiedice armata să primească întăriri, distrăgând atenţia celor mai loiali ofiţeri ai lui Stragos, în vreme ce unora dintre voi li s-a permis să se implice în această afacere ca nişte amatori care joacă popice pe iarbă.

— Nu eu… spuse Cordo.

— Nu, nu tu. Tu ai luptat. Dar îmi voi arăta ipocrizia cu un zâmbet pe faţă, Lyonis. Să nu îndrăzneşti să susţii aici, în cel mai intim cerc al nostru, că felul în care priveşti de sus lucrurile te absolvă în vreun fel de faptul că te-ai amestecat cu cei de teapa mea. Nu ai vrea să-ţi imaginezi un oraş în care fărădelegile nu sunt ţinute sub control de cei ca mine! Cât despre Ochi, nu cer ceva, doar spun. Puţinii care erau fanatici de-ai lui Stragos pot, foarte convenabil, să se ducă să aterizeze în nişte săbii, da. Ceilalţi sunt mult prea folositori ca să-i pierdem.

— Pe ce bază, spuse Tiga, îndrăzneşti să faci morală…

— Pe baza faptului că şase dintre cei şapte oameni aflaţi aici au considerat nimerit să depoziteze bunuri şi fonduri în vistieria din Turnul Păcatului. Lucruri care, hai să vorbim pe faţă, nu-şi vor mai face apariţia, în cazul în care voi începe să fiu neliniştit în legătură cu relaţia noastră. Am făcut o investiţie în oraşul ăsta, ca şi voi. Nu aş fi prea încântat ca o putere externă să-mi întrerupă afacerile. Ca să-i recunoaştem un merit lui Stragos, nu-mi pot imagina că armata şi

flota, aflate în mâinile voastre, vor inspira cine ştie ce respect adversarilor noştri, ţinând cont de ce s-a întâmplat ultima dată când Priorii au fost la conducere în timpul unui război. Ca atare, consider potrivit să ezit cu privire la orice pariu.

— Desigur, putem să discutăm această problemă în doar câteva zile, spuse Lyonis.

— Nu cred. Chestii incomode precum Ochii care au supravieţuit au obiceiul să dispară înainte ca disputele să se poată accentua, nu-i aşa? E mult de lucru. Mesajele se pot pierde sau pot fi interpretate greşit şi sunt sigur că se va găsi un motiv plauzibil pentru orice se va întâmpla.

— Aşadar, ce vrei? întrebă Fioran.

— Dacă veţi transforma Mon Magisteria în centrul administrativ al nou-nouţei noastre guvernări, îmi închipui că un set de birouri ar fi un început bun. Ceva elegant şi impunător, înainte ca toate cele stilate să fie date. La care se adaugă un buget pentru cheltuieli de bază, pe care-l aştept până la sfârşitul săptămânii; mă voi ocupa eu însămi de partea neplăcută a contabilităţii. Salarii pentru anul viitor. Şi, pentru că vorbim de asta, vreau ca măcar trei sau patru posturi din ierarhia acestei noi organizaţii să fie puse în întregime la discreţia mea. Cu lefuri între zece şi cincisprezece solari pe an.

— Astfel încât să poţi da din chiverniseala noastră câtorva dintre hoţii tăi fabricaţi peste noapte, spuse Lyonis.

— Astfel încât să-i ajut să facă tranziţia către o viaţă de cetăţeni respectabili şi apărători ai Tal Verrar-ului, da, spuse Requin.

— Va însemna aceasta şi propria ta tranziţie către o viaţă de cetăţean respectabil? întrebă Tiga.

— Na, credeam că deja sunt, spuse Requin. Pe zei, nu! Nu am nici un chef să abandonez responsabilităţile de care mă bucur în prezent. Dar se întâmplă că am în minte un candidat ideal pentru conducerea noii noastre organizaţii. Cineva care împărtăşeşte neliniştile mele cu privire la felul în care Stragos şi-a folosit Ochii, cineva care trebuie luat cu atât mai mult în serios cu cât a făcut parte cândva dintre aceştia.

Selendri nu se putu abţine să zâmbească în momentul în care Priorii se întoarseră în fotoliile lor ca să se zgâiască la ea.

— Ei, Rechin, aşteaptă, spuse Cordo.

— Nu văd de ce-ar fi nevoie, spuse Requin. Nu cred că cei şase colegi ai dumitale îmi vor refuza, realmente, această cerere foarte neînsemnată şi foarte patriotică, nu-i aşa?

Cordo privi în jur şi Selendri ştiu ce vede el pe feţele celorlalţi Priori; dacă el încerca să oprească asta în mod oficial, ar fi fost singur şi ar fi slăbit nu numai poziţia pe care o împrumutase de la tatăl său, ci şi propriile perspective.

— Cred că indemnizaţia ei de început trebuie să fie ceva frumos,

destul de frumos, spuse Requin cu voioşie. Şi, desigur, ea va avea nevoie să folosească trăsurile şi barjele oficiale. O rezidenţă oficială; Stragos are zeci de case şi moşii la dispoziţia sa. Ah, şi cred că biroul ei de la Mon Magisteria trebuie să fie cel mai elegant şi mai impunător dintre toate. Nu credeţi?

Se sărutară timp îndelungat, singuri în birou, după ce Priorii plecaseră, cuprinşi de diferite stări de confuzie, îngrijorare şi iritare.

Cum făcea de obicei, Requin îşi scoase mănuşile pentru a-şi trece pielea cafenie, plină de cicatrice a mâinilor sale, peste a ei, peste ţesutul cicatrizat de pe partea ei stângă şi peste carnea sănătoasă a părţii ei drepte.

— Poftim, draga mea, spuse el. Ştiu că te-ai agitat pe-aici de ceva timp, urcând şi coborând treptele turnului, întâmpinând şi înclinându-te în faţa unor beţivi aristocraţi.

— Îmi pare totuşi rău pentru eşecul…

— Am împărtăşit acest eşec în întregime, spuse Requin. De fapt, eu am picat şi mai rău decât tine în plasa lui Kosta şi De Ferra… tu ai rămas tot timpul suspicioasă. Dacă era după tine, i-ai fi aruncat pe fereastră încă de la început şi am fi evitat toată mizeria de la sfârşit, sunt sigur.

Ea zâmbi.

— Iar Priorii ăia înfumuraţi cred că e ultima mare chestie pe care le-o cer cu privire la tine. Requin îşi trecu degetele prin părul ei. Pe zei, vor avea o surpriză. Abia aştept să te văd trecând la treabă. Vei construi ceva ce va face micile mele găşti de felantozzi să arate de duzină. Selendri privi în jur la ruinele biroului. Requin râse. Presupun, spuse el, că ar trebui să-i admir pe aceşti mici pungaşi neruşinaţi. Să petreci doi ani plănuind aşa ceva, iar treaba cu jilţurile… şi cu sigiliul meu! Vai, Lyonis a făcut o criză…

— Credeam că vei fi furios, spuse Selendri.

— Furios? Recunosc că sunt. Eram destul de ataşat de setul acela de jilţuri.

— Ştiu cât te-ai străduit să obţii picturile acelea…

— A, picturile, aşa este. Requin zâmbi răutăcios. Ei bine, cât despre asta… pereţii au rămas cam goi. Ce-ai zice să mergi cu mine în vistierie, să începem să scoatem originalele?

— Cum adică… originalele?

EPILOG

Mări însângerate sub zări însângerate

1

— Ce naiba vrei să spui cu „reproduceri”?

Locke stătea aşezat într-un fotoliu de lemn confortabil, cu spătar înalt, în biroul lui Acastus Krell, negustor de obiecte de artă din Vel Virazzo. Îşi ţinu cu ambele mâini paharul subţire cu ceai călduţ, ca să nu-l verse.

— Sunt sigur că nu ţi-e necunoscut termenul, jupâne Fehrwight, spuse Krell.

Bătrânul om ar fi arătat ca un băţ dacă nu ar fi avut nişte mişcări graţioase; se plimba prin biroul său ca un dansator pe scenă, îşi mânuia lupele asemenea unui duelist luând poziţie. Purta o robă largă, brodată, de mătase albastru-închis şi, în timp ce ridică privirea, luciul chel al capului său accentuă natura stranie, pătrunzătoare a privirii lui. Acest birou era bârlogul lui Krell, centrul existenţei sale. Îi dădea un aer de autoritate.

— Mi-e cunoscut, spuse Locke, în materie de mobilă, dar în ce priveşte picturile…

— Se întâmplă mai rar, negreşit, însă, în acest caz, nu încape nici o îndoială. Nu am văzut niciodată cu adevărat originalele acestor zece picturi, domnilor, însă sunt distonanţe serioase în ceea ce priveşte pigmenţii, urmele de pensulă şi uzura generală a suprafeţelor lor. Nu sunt obiecte de artă autentice ale barocului Talathri.

Jean primi ştirea morocănos, cu mâinile încrucişate la piept, nespunând un cuvânt şi ignorându-şi ceaiul. Locke simţi un gust amar în fundul gâtului.

— Explică, spuse el, chinuindu-se să-şi controleze furia.

Krell oftă, calmându-şi, în mod clar, propria iritare din simpatie pentru situaţia lor.

— Priviţi, spuse el, ridicând cu grijă una dintre picturile pe care le furaseră, o imagine a nobililor Tronului Therin urmărind un spectacol de gladiatori şi primind tributul unui luptător rănit de moarte. Oricine a pictat asta este un maestru artist, un om extraordinar de răbdător şi de talentat. E nevoie de sute de ore pentru fiecare pictură, iar ca să faci treaba trebuie să ai acces total la originale. În mod evident, ăăă… domnul de la care aţi obţinut aceste obiecte a avut nişte presimţiri negre privind expunerea la pericole a originalelor. Fac rămăşag pe casa mea şi pe toate grădinile ei că originalele se află în vistieria lui.

— Dar… distonanţele. Cum puteai şti?

— Maeştrii artişti aflaţi sub patronajul ultimei curţi a Tronului

Therin aveau metode secrete de a-şi distinge lucrările de cele realizate de artiştii care serveau patroni mai neînsemnaţi. Un fapt rămas necunoscut în afara curţii imperiale, timp de mulţi ani după căderea acesteia. În picturile lor, maeştrii aleşi ai lui Talathri şi asociaţii acestora ar fi creat, în mod intenţionat, un uşor defect vizual într-un colţ al lucrării, folosind pensule ale căror mărime şi linii difereau de cele din imediata lor apropiere. Imperfecţiunea ce arată perfecţiunea, ca să zic aşa. Asemenea aluniţei pe care unii vadrani o vor la doamnele lor.

— Şi poţi spune asta dintr-o privire?

— Pot spune destul de bine că nu găsesc nici urmă de ea, în nici una dintre aceste zece lucrări.

— La naiba! spuse Locke.

— Ceea ce-mi sugerează, spuse Krell, că artiştii care le-au creat… sau patronul lor… au admirat atât de sincer lucrările originale încât au refuzat să reproducă semnele lor de distincţie secrete.

— Ei bine, asta sună foarte cald şi încurajator.

— Îmi dau seama că ai nevoie de alte dovezi, jupâne Fehrwight, şi, din fericire, celelalte sunt şi mai limpezi. În primul rând, strălucirea acestor pigmenţi este imposibilă, dat fiind nivelul alchimiei de acum patru sute de ani. Vibraţia acestor tonalităţi cromatice indică o origine contemporană. Şi în ultimul rând, şi aici nu încape discuţie, nu există patina timpului pe aceste lucrări. Nu există crăpături fine în pigment, nici o decolorare de la mucegai sau lumină, nici un fel de fum care să fi pătruns în lacurile de la suprafaţă. Carnea acestor lucrări, ca să zic aşa, este tot atât de diferită de cea a obiectului autentic pe cât este faţa mea de cea a unui băiat de zece ani. Krell zâmbi cu tristeţe. Eu am ajuns la o vârstă respectabilă. Aceste lucrări… nu.

— Prin urmare, ce înseamnă asta, pentru înţelegerea noastră?

— Îmi dau seama, spuse Krell, aşezându-se în scaunul din spatele biroului său şi punând pictura jos, că trebuie să fi învins dificultăţi extraordinare pentru a lua aceste facsimile de la… domnul din Tal Verrar. Aveţi mulţumirile şi admiraţia mea.

Jean pufni şi privi fix zidul.

— Mulţumirile, spuse Locke, şi admiraţia ta, oricât de bine intenţionate…

— Nu sunt monedă legală, spuse Krell. Nu sunt un naiv, jupâne Fehrwight. Pentru aceste zece picturi, încă aş putea să-ţi ofer două mii de solari.

— Două? Locke strânse mânerele fotoliului său şi se aplecă în faţă. Suma de care am vorbit era, la origine, de treizeci de mii, jupâne Krell!

— Şi pentru originale, spuse Krell, aş fi plătit bucuros suma aceea originală; pentru artefacte autentice din perioada Ultimei Înfloriri, aş

fi avut cumpărători din locuri depărtate, cărora nu le-ar fi păsat absolut deloc de… posibila nemulţumire a domnului din Tal Verrar.

— Două, murmură Locke. Pe zei, am lăsat mai mult de-atât cât am stat la Turnul Păcatului. Două mii de solari pentru doi ani, asta-i ce ne oferi.

— Nu. Krell îşi ridică în aer degetele subţiri. Două mii de solari pentru zece picturi. Oricât de mult regret ce a trebuit să îndurați ca să recuperați aceste obiecte, nu există clauze privind dificultăţile în contractul nostru. Plătesc bunurile, nu ceea ce presupune obţinerea lor.

— Trei mii, spuse Locke.

— Două mii cinci sute, spuse Krell, şi nici o centiră mai mult. Pot găsi cumpărători pentru ele; fiecare dintre ele este totuşi un obiect unic, valorând sute de solari şi pe care merită să-l ai sau să-l expui. Dacă sunt nevoit, după ce trece ceva timp, pot chiar încerca să i le vând înapoi domnului din Tal Verrar, pretinzând că am făcut rost de ele dintr-un oraş îndepărtat. Nu mă îndoiesc că va fi generos. Însă, dacă nu doriţi să-mi acceptaţi preţul… sunteţi liberi să le duceţi într-o piaţă sau poate într-o tavernă.

— Două mii cinci sute, spuse Locke. Ducă-se la naiba toată lumea!

— După cum şi bănuiesc că ne vom duce, jupâne Fehrwight, fiecare la timpul său. Însă acum aş vrea să aud o decizie. Accepţi oferta?

2

— Două mii cinci sute, spuse Locke pentru a cincisprezecea oară, în timp ce trăsura lor huruia către portul din Vel Virazzo. Nu-mi vine să cred.

— E mai mult decât au mulţi alţi oameni, cred, mormăi Jean.

— Dar nu e ce am promis, spuse Locke. Îmi pare rău, Jean! Am dat-o iar în bară. Zeci de mii, am spus. O mare lovitură. Care să ne bage iar în joc. Nobili lashani. Pe zeii de sus. Îşi luă capul în mâini. Paznicule Strâmb, de ce naiba mă mai asculţi?

— Nu a fost vina ta, spuse Jean. Am scos-o la capăt. Am reuşit tot ce am plănuit. Doar că… nu a fost „totul” care trebuia. Chiar nu aveam de unde să ştim.

— La naiba! spuse Locke.

Trăsura lor încetini, apoi se opri cu un scârţâit. Se auzi un păcănit şi un hârşâit, când lacheul le trase treapta de lemn, apoi uşa se deschise, lăsând să pătrundă lumina zilei. Mirosul mării năvăli în compartiment, împreună cu sunetul ţipetelor pescăruşilor.

— Încă… vrei să faci asta? Locke îşi muşcă buza văzând lipsa de reacţie a lui Jean. Ştiu… că ea ar fi trebuit să fie aici cu noi. Putem să lăsăm totul baltă, acolo unde e, să luăm trăsuri…

— E în regulă, spuse Jean. Arătă către sacul de pânză aflat pe locul

de lângă Locke. Sacul părea să facă valuri, parcă posedat de o forţă interioară. În plus, de data asta plecăm să căutăm probleme având o mâţă cu noi.

— Cred că da. Locke împunse sacul şi zâmbi slab la atacul ce veni din interiorul acestuia. Şi totuşi, tu…

Jean se ridicase deja pentru a coborî din trăsură.

3

— Jupâne Fehrwight! Sunt atât de încântat să vă cunosc, în sfârşit! Şi pe dumneata, jupâne…

— Callas, spuse Locke. Tavrin Callas. Iartă-l pe prietenul meu; a avut o zi grea. Mă voi ocupa eu de treburile noastre.

— Desigur, spuse proprietarul portului de iahturi private din Vel Virazzo. Aici sunt ţinute sub pază permanentă bărcile de agrement şi vasele de pescuit ale familiilor de vază din Vel Virazzo… care ar putea fi numărate pe două mâini şi fără a folosi toate degetele.

Proprietarul portului îi conduse către capătul unuia dintre docurile sale, unde un vas de pescuit lustruit, cu un singur catarg, se legăna uşor pe valuri. Lung de patruzeci de picioare, era făcut din tec lăcuit şi scoruş şi dichisit cu bronz şi argint. Velatura îi era fabricată din cea mai frumoasă şi nouă ţesătură de mătase, iar pânzele-i strânse erau albe precum nisipul curat al plajei.

— Totul este pregătit, după cum ai scris în scrisorile dumitale, jupâne Fehrwight, spuse proprietarul portului. Îmi cer scuze că a fost nevoie de patru zile în loc de trei…

— Nici o pagubă, spuse Locke. Înmână o punguţă de piele conţinând solarii pe care-i numărase în trăsură. Tot restul de plată şi bonusul de trei zile promis, pentru echipa de lucrători. Nu am motive să fiu zgârcit.

— Sunteţi mult prea buni, spuse proprietarul portului, înclinându-se în timp ce primea punguţa ticsită. Aproape opt sute de solari s-au dus deja.

— Şi proviziile? întrebă Locke.

— Întocmai cum s-a cerut, spuse proprietarul portului. Raţii şi apă pentru o săptămână. Băuturile, pelerinele impermeabile şi alte echipamente pentru situaţii de urgenţă… sunt toate acolo, verificate chiar de mine.

— Cina noastră?

— E pe drum, spuse proprietarul portului. E pe drum. Mă uitam după un curier, acum câteva minute. Aşteaptă… iată-l pe băiat.

Locke aruncă o privire în spate, către trăsura lor. Un băieţel tocmai apăruse alergând din spatele acesteia, legănând în braţe un coş acoperit, mai mare decât pieptul său. Locke zâmbi.

— Şi cu cina, afacerea noastră este încheiată, spuse el când băiatul

se apropie şi îi dădu coşul lui Jean.

— Prea bine, jupâne Fehrwight. Spune-mi, veţi ieşi în larg…

— Imediat, spuse Locke. Avem… o groază de lucruri de lăsat în urmă.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Trebuia să mai fie şi o a treia persoană, spuse Locke încet. Însă noi doi suntem de ajuns. Privi către noua lor barcă… aranjamentul pânzelor, cândva atât de străin lor, greementul, catargul, cârma. Întotdeauna suntem de-ajuns.

Le luă mai puţin de cinci minute să-şi transporte bagajele din trăsură pe barcă; nu aveau mare lucru. Câteva haine de schimb, tunici şi pantaloni de lucru, arme şi mica lor trusă de ustensile hoţeşti.

Când Jean începu să dezlege barca de la doc, soarele cobora spre apus. Locke sări pe puntea de la pupa… un spaţiu de dimensiunea unei camere, înconjurat de un parapet înalt… şi, ca un ultim gest înaintea plecării lor, deschise sacul de pânză şi eliberă conţinutul acestuia pe punte.

Motănaşul negru privi către el, se întinse şi începu să se frece de cizma dreaptă a lui Locke, torcând zgomotos.

— Bine-ai venit în noua ta casă, piciule! Tot ce vezi e-al tău, spuse Locke, dar asta nu înseamnă că mă voi ataşa de tine.

4

Aruncară ancora la câteva sute de yarzi de ultimul dintre farurile din Vel Virazzo şi, la lumina roşiatică a acestora, luară cina promisă de Locke.

Se aşezară pe puntea de la pupa, cu picioarele încrucişate, având o măsuţă între ei. Fiecare se prefăcea absorbit de pâine şi pui, de oţet şi de aripioarele de rechin, de strugurii şi de măslinele lor negre. Regal avu câteva tentative de a se război cu cina lor şi acceptă o pace onorabilă doar după ce Locke îl mitui cu o aripă de pui mare aproape cât pisicul.

Băură o sticlă de vin, un Camorri alb greu de definit, de genul celor care fac cina să alunece mai bine, fără însă a deveni piesa ei de rezistenţă. Locke azvârli sticla goală peste bord şi începură alta, mai încet.

— E timpul, spuse Jean în sfârşit, când soarele se mutase atât de jos spre apus, încât părea că se scufundă în parapetul tribordului. Totul părea însângerat, întreaga lume – de la mare până la cer – avea culoarea unei petale de trandafir întunecat, culoarea unui strop de sânge ce nu se uscase încă. Marea era calmă şi aerul liniştit; nimeni nu-i tulbura, nu aveau responsabilităţi, nu aveau un plan sau vreo întâlnire nicăieri în lume.

Locke oftă, scoase din buzunarul interior al hainei sale un flacon de

sticlă plin cu lichid limpede şi îl puse pe masă.

— Am stabilit că o să-l împărţim, spuse el.

— Da, spuse Jean, dar nu vom face asta.

— Ha?

— Tu o să-l bei. Jean îşi puse ambele mâini pe masă, cu palmele în jos. Pe tot.

— Nu, spuse Locke.

— N-ai de ales, spuse Jean.

— Cine naiba te crezi?

— Nu putem risca să-l împărţim, spuse Jean, cu vocea măsurată şi stăpânită într-un fel care-i spunea lui Locke că acesta era gata să acţioneze. Mai bine unul din noi să fie vindecat în mod sigur decât să ne târâm amândoi zilele şi… să murim în halul ăsta.

— Eu o să risc să-mi târăsc zilele, spuse Locke.

— Eu nu, spuse Jean. Te rog, bea-l, Locke!

— Sau ce?

— Sau ştii tu ce, spuse Jean. Tu nu mă poţi învinge. Bineînţeles, contrariul nu e valabil.

— Deci tu o să…

— Conştient sau nu, spuse Jean, va fi al tău. Nu-mi pasă. Bea nenorocitul de antidot, în numele Paznicului Strâmb!

— Nu pot, spuse Locke.

— În cazul ăsta, mă forţezi să…

— Nu înţelegi, spuse Locke. Nu am spus că nu „vreau”. Nu „pot”.

— Ce…

— Asta-i doar apă, într-un flacon pe care l-am luat din oraş. Locke scotoci din nou în buzunar, scoase un flacon gol şi-l aşeză încet lângă cel fals. Trebuie să spun că, ştiindu-mă aşa cum mă ştii, sunt surprins că m-ai lăsat să-ţi torn eu vinul.

5

— Ticălosule! mugi Jean, sărind în picioare.

— Un ticălos gentilom.

— Mizerabil, nemernic afurisit!

Jean avansă ca o umbră întunecată şi Locke se dădu repede înapoi, îngrijorat. Jean înşfăcă masa şi o azvârli în mare, împrăştiind resturile cinei lor pe puntea bărcii.

— Cum ai putut? Cum ai putut să-mi faci asta?

— Nu pot să mă uit cum mori, spuse Locke ferm. Nu pot. Nu-mi poţi cere să…

— Şi, prin urmare, nici măcar nu mi-ai dat de ales!

— Tocmai te pregăteai să mă faci să-l înghit cu forţa! Locke se ridică, scuturând firimiturile şi resturile de oscioare de pui de pe tunica sa. Ştiam că vei încerca ceva de genul ăsta. Îmi reproşezi că am

făcut-o eu primul?

— Iar acum o să trebuiască să mă uit eu cum mori, nu-i aşa? Ea şi acum tu? Şi asta e o favoare?

Jean se prăbuşi pe punte, cu faţa îngropată în mâini, şi începu să plângă în hohote. Locke îngenunche lângă el şi îşi trecu braţele după umerii lui.

— Este o favoare, spuse Locke. O favoare făcută mie. Mi-ai salvat viaţa de fiecare dată pentru că eşti un zevzec şi nu ai altceva mai bun de făcut. Lasă-mă… lasă-mă să o fac şi eu pentru tine, doar o dată. Pentru că într-adevăr o meriţi.

— Nu înţeleg nimic, murmură Jean. Nemernic ce eşti, cum ai putut face asta? Îmi vine să te strâng în braţe. Şi, în acelaşi timp, îmi vine să-ţi smulg capul ăla blestemat.

— Ah, spuse Locke. Mai-mai că aş spune că asta e definiţia „familiei".

— Dar tu vei muri, şopti Jean.

— Se putea întâmpla oricând, spuse Locke. Se putea întâmpla oricând şi singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat până acum… e… eşti tu, de fapt.

— Nu-mi place chestia asta, spuse Jean.

— Nici mie. Dar s-a terminat. Cred că ar trebui să fiu împăcat cu situaţia.

„Sunt liniştit, gândi el. Cred că pot spune asta. Sunt liniştit."

— Ce vom face acum?

— Exact ce am plănuit, spuse Locke. Către un loc oarecare, oricare, cu cea mai mică viteză posibilă. De-a lungul coastei, hoinărind pur şi simplu. Nimeni pe urmele noastre. Nimeni în calea noastră, nimeni pe care să jefuim. Nu am făcut niciodată înainte chestia asta, cu adevărat. Locke zâmbi larg. La naiba, sincer, nici nu ştiu dacă ne pricepem la aşa ceva.

— Şi dacă tu o să…

— Când o s-o fac, o s-o fac, spuse Locke. Să mă ierţi.

— Da, spuse Jean. Şi nu. Niciodată.

— Te înţeleg, cred, spuse Locke. Vrei să te ridici şi să-mi dai o mână de ajutor cu ancora?

— Ce vrei să faci?

— Coasta asta este blestemat de bătrână, spuse Locke. Se destramă. Am mai văzut asta, am văzut peste tot. Hai să vedem dacă nu putem îndrepta chestia asta în altă direcţie. Se ridică în picioare, ţinându-şi o mână pe umărul lui Jean. Într-o direcţie necunoscută.

Drept încheiere

Pasionaţii de marinărie – atât cei de salon, cât şi cei care o practică – trebuie să fi observat o groază de spasmuri, piruete şi deformări în ceea ce priveşte jargonul marinăresc din *Piraţii mărilor roşii*.

În unele cazuri, pot invoca scuze onorabile: că l-am abstractizat, pentru a fi mai pe înţelesul cititorului sau că l-am adaptat la particularităţile culturale şi tehnologice ale lumii lui Locke.

În altele, singura explicaţie ar fi doar acel beteşug legendar al scriitorilor… am dat-o în bară pe undeva şi habar n-am despre ce vorbesc. Lucrurile merg cel mai bine, pentru amândoi, dragă cititorule, atunci când nu poţi vedea diferenţa. Ţin pumnii strânşi să fie aşa.

Şi cu aceasta am încheiat cel de-al doilea volum al seriei Ticăloşii Gentilomi.

Scott Lynch
New Richmond, Wisconsin
26 ianuarie 2007

Termeni marinăreşti

alúră, s. f. – poziţia vântului faţă de o navă; unghiul format de drumul urmat de o navă faţă de direcţia vântului. (< fr. *allure*)

artimón, artimonuri, s. n.— catarg de la pupa unei nave cu pânze care are mai multe catarge. PI. [i: artimoane] – (< fr. *artimon*).

asiétă, asiete, s. f. – 1. (Mar.) înclinare longitudinală a unei nave, datorită repartizării neuniforme a încărcăturii sau a balastului.

astroláb, astrolabi, s. m. – 1. vechi instrument folosit pentru măsurarea poziţiei aştrilor şi a înălţimii lor deasupra orizontului.

batimétru, batimetre, s. n. – aparat care măsoară adâncimea apelor din mări, lacuri, râuri etc. (< fr. *bathymètre*).

bompres – catargul din vârful prorei unui vas cu pânze, foarte puţin înclinat în sus; catarg mic şi înclinat aproape orizontal, montat la prora unei veliere.

bord de sub vânt – bordul opus direcţiei din care bate vântul.

bord din vânt – bordul din care bate vântul

cabestán n., pl. – aparat învârtitor pe care se înfăşoară lanţul ancorei sau al altei greutăţi, vinci mai mare (< fr. *cabestan*).

calafát s. n. – cârlţi sau cârpe destrămate îmbibate cu catran, cu care se astupă crăpăturile la bordajele şi la punţile de lemn ale navelor (< tc. *Kalafat*).

cálă, cale, s. f. – 1. Încăpere în fundul unei nave şi destinată încărcăturii acesteia; hambar.

cange, cängi, s. f. – prăjină lungă de lemn, cu cârlig de fier în vârf, utilizată la acostarea sau la îndepărtarea de mal a navelor mici, la împingerea sau la prinderea de departe a unui obiect.

cart, carturi, s. n. – diviziune unghiulară reprezentând a 32-a parte din roza vânturilor, adică 11,214 grade. [Pl. -turi. / < fr. *quart*].

cartier – fiecare dintre părţile laterale ale navei, de la mijlocul ei spre pupă.

cavilă, cavile, s. f. – 1. piesă din lemn de esenţă tare sau din oţel, în formă de ac, folosită la matisarea parâmelor. 2. mâner aşezat la extremitatea spiţelor timonei (< it. *caviglia*).

starboard – tribord

contrabraşare – manevra prin care se măreşte rezistenţa velei la presiunea vântului, la trepidaţii etc.

copástie, copastii, s. f. – bordură de lemn sau de metal montată la partea superioară a parapetelui sau a balustradei bordajelor unei nave.

dunetă – parte mai înaltă de la pupa unei nave (unde se află cabinele căpitanului şi ale ofiţerilor sau ale întregului echipaj).

éche, eche, s. f. – bară fixată pe axul sau pe pana cârmei unei ambarcaţiuni sau a unei nave mici, servind la manevrarea acestora (<

germ. *ecke* „colţ”).

flútă s. f. – velier vechi, armat uşor, pentru transport de materiale. (< îr. *flûte*).

foc s.n. – (Mar.) pânză triunghiulară care se găseşte la prora unei nave, fiind susţinută de bompres.

forpíc, forpice, s. f. – compartiment etanş la prora unei nave, destinat să limiteze invadarea apei şi în care se păstrează lanţul ancorei, vopsele, odgoane etc. (< germ. *vorpick*. Cf. engl. *fore peak*).

frânghie de uşurare – frânghii de care se ţineau marinarii, când mergeau să-şi facă nevoile în afara vasului (pe mare).

gabier, gabiere s.n. – velă pătrată, a doua de jos, la o navă cu pânze. [Pron. -bi-er. / < it. *gabbiere,* cf. fr. *gabier*].

gabiér, gabieri, s. m. – marinar care face serviciul de veghe pe gabie şi care asigură, la navele cu pânze, manevrarea parâmelor, vergelelor.

greement – ansamblul arborilor, velaturii şi manevrelor de la bordul unei nave.

grijeá, grijele, s. f. (mar.) – saulă fixată transversal pe sarturi pentru urcarea în arborada unei nave.

habitáclu, habitacle (habitacluri), s. n. – locaş special al compasului pe o navă (< fr. *habitacle*).

keci – ambarcaţiune tot cu doi arbori şi vele aurice

loch, lochuri, s. n. – instrument cu care se măsoară distanţa parcursă de o navă şi viteza de deplasare a acesteia. [Pr.: locţ – < fr. *loch*].

lúgher s.n. – (Mar.) velier mic cu doi arbori, arborele mic fiind prevăzut cu o velă pătrată. [< engl. *lugger*].

múflă, mufle, s. f. – dispozitiv construit din mai mulţi scripeţi, folosit pentru ridicarea greutăţilor mari (< fr. *moufle*).

a navlosí, vb. IV. Tranz. – a închiria un vas de transport (aparţinând unui proprietar particular) (< ngr. *enávlosa* (aor. al lui *navlóno*).

nostróm, nostromi, s. m. – şef de echipaj al unei nave comerciale care răspunde de buna întreţinere a navei, a utilajului şi a inventarului ei (< it. *nostromo*).

observatór, observatoare, s. n. – loc, amplasament special amenajat de unde se pot observa cele ce se află sau se întâmplă pe o mare distanţă în jur şi unde se pot adăposti oamenii şi instrumentele necesare observaţiei.

odgón, odgoane, s. n. – funie groasă şi lungă, îmbibată, de obicei, cu gudron şi întrebuinţată în marină, la pescuit, în transporturi etc.; cablu, parâmă, pălămar; (gener.) orice funie groasă.

palán, palane, s. n. – macara formată din mai mulţi scripeţi, situaţi pe două sau mai multe axe, dintre care una fixă. [Var.: palánc s. n.]

(< fr. *palan,* it. *palanco*).

port de intrare – o intrare pe vas

rándă, rande, s. f. – pânză trapezoidală aflată pe catargul de la pupă (< it. *randa*).

santínă, santine, s. f. – spaţiu în fundul unei nave, unde se strâng apele de condensare, de infiltraţie etc. (care sunt eliminate apoi cu ajutorul pompelor) (< fr. *sentine*).

sart, şarturi, s. n. – odgon de oţel sau de cânepă care serveşte la fixarea laterală a catargelor şi la prinderea scărilor pentru urcarea pe acestea (< it. *sarta*).

sáulă s. f. – parâmă subţire care serveşte pentru a manevra velele sau pavilioanele şi pentru a lega diferite obiecte la bordul unei nave (< it. *sagola*).

stânjen marin – măsură de lungime egală cu 1,83 m

strapazan – novice în ale marinăriei

tambuchi, tambuchiuri, s. n. – deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcţie asemănătoare cu o gheretă, care o protejează de intemperii şi care permite accesul în încăperile de sub punte.

terţaról㠍 terţarole, s. f. – porţiune dintr-o velă care poate fi strânsă prin înfăşurare, pentru a reduce suprafaţa pânzei expusă vântului când acesta depăşeşte o anumită forţă (< it. *terzaruola*).

travérs s.n. 1. – (Mar.) partea de jos şi de sus a coastei unei corăbii. Direcţie perpendiculară pe direcţia în care se deplasează o navă. Vânt de travers – vânt care bate dintr-o direcţie (aproape) perpendiculară pe axa longitudinală a navei.

tríncă, trinci, s. f. – pânză pătrată aşezată la baza trinchetului unei nave cu pânze (< it. *trinca*). / prima velă de jos a arborelui trinchet

vânt de travers – vânt care bate dintr-o direcţie (aproape) perpendiculară pe axa longitudinală a navei.

vânt din spate – navigare cu vântul în spate – în general vitezele sunt foarte mici la acest unghi.

vânt larg – la 45 de grade beam reach – de asemenea, un unghi ce determină viteze mari.

velastrái s.n. (Mar.) – velă triunghiulară pe straiuri speciale întinse între arbori. [< velă + strai, după it. *vela de straglio,* sp. *vela de estay*].

zburător – numele uneia dintre pânzele unui catarg; verga de care este prinsă această pânză.

{1} Referire la copiii ei (n. red.)
{2} Joc de cuvinte: Mum (ofiţerul secund) / „keep mum”… a face pe momâia, a nu sufla o vorbă, a-şi ţine gura, a tăcea mâlc/chitic/ca un peşte (n. tr.)

Table of Contents

PROLOG
1
CARTEA I
CAPITOLUL UNU
1
2
3
4
5
6
REMINISCENŢĂ 1
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL DOI
1
2
3
4
REMINISCENŢĂ 2
1
CAPITOLUL TREI
1
2
3
4
5
REMINISCENŢĂ 3
1
2
CAPITOLUL PATRU
1
2
3
4
5
REMINISCENŢĂ 4

1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL CINCI
1
2
3
4
ULTIMA REMINISCENŢĂ
1
2
CAPITOLUL ŞASE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL ŞAPTE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

15
16
CARTEA II
CAPITOLUL OPT
1
2
3
4
5
6
7
CAPITOLUL NOUĂ
1
2
CAPITOLUL ZECE
1
2
3
4
5
6
7
8
CAPITOLUL UNSPREZECE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CAPITOLUL DOISPREZECE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CAPITOLUL TREISPREZECE

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
CARTEA III
CAPITOLUL PAISPREZECE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
CAPITOLUL CINCISPREZECE
1
2
3
4
5
7
8
9
10
11
12
13
14
15
17

18
CAPITOLUL ŞAISPREZECE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
EPILOG
1
2
3
4
5
Drept încheiere
Termeni marinăreşti